УЧИТЕЛЬТЪ
БЕИНСА ДУНО

АЗЪ ГО СЪЗДАДОХЪ

УЧИТЕЛЬТЪ
БЕИНСА ДУНО

АЗЪ ГО СЪЗДАДОХЪ

УТРИННИ СЛОВА
(1936 - 1937)

Първо издание

Стара Загора
2003

Ученикът трябва *да благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струните на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви на пред.

Учителят никога нема дя остави ученикът да спре. Ученикът чувствува подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с *благодарност и благоговение.*

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя.
Благодарим на стенографките
Паша Теодорова (1888 - 1972),
Савка Керемидчиева (1901 - 1945),
Елена Андреева (1899 -1990)
и съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.

АВТЕНТИЧНОСТТА НА СТЕНОГРАФСКИТЕ ЗАПИСИ Е ЗАПАЗЕНА.

Думите в квадратни скоби [ ] са добавени от издателския екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с по-особен строеж. На места, където не сме успели да възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

АЗЪ ГО СЪЗДАДОХЪ!

1-воНедѣлно Утринно Слово
27.09. 1936г., 5ч.с. Небето покрито.
Времето меко, топло.
ИЗГРѢВЪ

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Ще прочета първа глава отъ Дѣянията на апостолитѣ.[стр.484]
Въ Начало бѣ Словото.

Самиятъ животъ е една наука, която човѣкъ тепърва трѣбва да живѣе. Говоримъ за истинския човѣшки животъ.

Цѣлата природа е пълна съ животъ, но той се различава по своята форма. Сегашниятъ животъ е пъленъ само съ отрицание, съ скърби и тревоги, страхъ, недоразумение, недоволство. Много малко радость има въ лицето на човѣка. И всичкото усилие на ония, които сж идвали да научатъ човѣка да живѣе. И мжчно е човѣкъ да се научи да живѣе. То е единъ предметъ труденъ, отвлеченъ. Така. Животътъ не е нѣщо, което може тъй конкретно да го видишъ. Човѣкъ очаква нѣкой пжть нѣкакво щастие, очаква нѣкакъвъ животъ, очаква Царството Божие, очаква рая, какво има тамъ? Очаква какво ли не. Това сж външнитѣ форми на този животъ. Задава се въпросъ:Има ли другъ свѣтъ освенъ този? Какво е тамъ скрито, дали има другъ свѣтъ или другъ животъ? Има разбира се, свѣтове много. Но това сж степени на съзнанието. Вземете съзнанието на една мравя, или съзнанието на една птица, на едно животно, съзнанието на единъ човѣкъ, на единъ ангелъ. Какво глѣмо различие има въ тѣхния погледъ, въ тѣхното схващане за живота. Или вземете човѣка въ неговата чистота. И чистотата на единъ ангелъ. Какво голѣмо различие има!

Та казвамъ, сега се оповѣстява идването на Христа. Това, какъ е дошълъ Исусъ на земята. Какъ е живѣлъ и какъ е заминалъ. Че казва: Както го видѣхме да замине, така и ще дойде. Но тъй е този въпросъ. Вие знаете какъ отиватъ вашитѣ гости и вашитѣ ближни. Какъ отиватѣ вашитѣ бащи и майки за другия свѣтъ. Ще вематъ

хората и ще го занесатъ на носилка. Азъ наричамъ мъртвитѣ, които отиватъ отъ този свѣтъ, понеже зле се научили да живѣятъ, не отиватъ сами,а искатъ да ги носятъ тържествено. И после трѣбва да има свещеници, да имъ пѣятъ, и всичко туй. Азъ наричамъ туй състояние много аристократическо. Защото виждаме въ Исуса нѣма туй състояние. Той не иска, не чака да го носятъ хората така. Повика ученицитѣ си, и следъ като имъ говори, подигна се нагоре и се възнесе. И казва, че Той тъй ще дойде,както Го видѣха. Съвременната църква е изопачила туй и казва: Въ тѣло ще дойде Христосъ. Не е въпросъ за тѣлото. То е въпроса за съзнанието. Даже тѣзи, които гледаха, въ Писанието се казва, че се усъмнили. То не е тъй, но човѣкъ съ такова тѣло, както виждате, обикновения човѣкъ.

Та казвамъ, онѣзи, които не сж запознати съ вжтрешната страна на живота, тѣхъ ги е много страхъ отъ промѣнитѣ. Тѣхъ ги е страхъ да не изгубятъ сегашното си тѣло.Та ще го изгубятъ, азъ да ви кажа, ако турите и сто души стражари, пакъ ще го изгубите.Тъй седи истината. Ще изгубите тѣлото си. Има тѣло естествено, има и тѣло духовно въ човѣка.И всичкото ви усилие трѣбва да бжде - да се съгради духовното ви тѣло въ свѣта. Онова, което ще има много по-малко промѣни, отъ колкото сега има. Но и по-малко противоречия. Но за да се гради едно тѣло на земята, изисква пари. Правя аналогия сега. Иска се пари, иска се материяли, искатъ се работници, за да се съгради една кжща човѣшка. За да се съгради сегашното ви тѣло е имало двама работници - майката и бащата. Това е то. И после самото дете. Писанието казва: Има тѣло нержкотворено, което Богъ е създалъ, въ което човѣшката душа ще живѣе. Та трѣбва всинца вие да имате едно прозрѣние, едно разбиране на живота. Разбирането седи въ това, да знаете, че душата е, която расте и се развива. Душата расте и вие трѣбва да разбирате този растежъ. Единъ день вие ще се измѣните, и ако не познавате законитѣ, нѣма да познавате себе си. Нали много пжти питатъ хората: Ще ли се познаваме ние въ другия животъ? -Чудна работа! Ще се опознавате. Че едно животно като кучето, което е живѣло 10 години при господаритѣ си, не го ли познава? Познава го. Какъ го познава? Има нѣщо, по което се познава. Та казватъ хората какъ ще се познаятъ? Ако се измѣнятъ вашите тѣла, какъ ще се познавате?Пакъ има начинъ да се познавате. Познаване ще има. И много по-добро познаване има, понеже хората като не се познаватъ, понеже често се измѣнятъ. Расте човѣкътъ, и

не може да го познаятъ той ли е или не? Брада има,по-рано нѣмаше. Измѣня се и гласътъ. Не можешъ да го познаешъ. Сега се познаватъ хората по говора, по гласа. Гласътъ на човѣкъ е най-постояненъ. Азъ, казва, по гласа го познахъ. Но има и други качества. Човѣкъ се познава по своята мисълъ; познава се и по своитѣ чувства; познава се и по своитѣ постжпки. Всички хора не мислятъ еднакво, не чувствуватъ еднакво,и не постжпватъ еднакво. Сега не разбирайте, че всички трѣбва да постжпватъ еднакво. То е принципално. Отъ части е така. Но животътъ самъ по себе си е нѣщо красиво! Еднообразието въ вѣрване, въ чувствувание оттласка хората. Не може да т е привлече туй,което е еднообразно. Да кажемъ вие говорите, и все повтаряте: Да се обичаме, да се обичаме, да се обичаме.То е еднообразие.То е една и сжща дума. Какво значи да се обичаме?За да се обичаме, ти трѣбва да проявишъ любовьта въ нейното разнообразие. И за да направишъ живота красивъ, какъ трѣбва да го проявишъ този животъ. Сега на земята, при сегашнитѣ условия, въ какво седи живота. Като съзнае човѣкъ, по нѣкой пжтъ има едно заблуждение, той трябва да съзнае и да се моли. И по нѣкой пжтъ има въ него едно щеславие, той ще вземе една поза така да покаже на хората; майката ще даде на детето какъ да се моли. И детето ще се научи на това. Казва: Така ме научи майка ми. И като остарѣе, пакъ се моли по единъ и сжщъ начинъ. Хубаво е това. Като единъ методъ, то е хубаво. Но ако се заблуждавате, както ви е учила майка ви, да се молите? То е еднообразие. И единъ денъ ще кажете: Дотегна ми по този начинъ. И трябва да се пазите отъ опасностьта на еднообразието. Трябва да дадете свобода. По напредналите братя сега, които се занимаватъ, като видатъ единъ младъ, казватъ туй не бива, туй не бива. Че ако този братъ,младия стане като тебе, какво ще стане? На какво ще замяза? Ти съ всичкитѣ си молби,да ви покажа какъвъ дефектъ ще дадатъ. Лицето се сбръчква, потъмнява, краката отслабватъ, и изгуби се красотата; после въ старини не може хубаво да говоришъ. Казвашъ: Изгубихъ всичко. При това пакъ вѣрвате въ Бога, че за бждеще Господъ пакъ ще ви даде единъ животъ. Хубаво е това. Но това не е живота. Това е единъ животъ на страдущитѣ хора. На страдущи, които не разбиратъ въ какво седи Божията Любовь. Вие си представлявате Бога само по единъ начинъ. А нѣкои даже изхвърлятъ и този начинъ. Сега не искамъ да се спирамъ върху нѣкои нѣща, понеже ще дойде едно различие, -кой има по-добро схващане за Бога?

И кой има по-добро прозрѣние? Който има най-добритѣ схващания и най- доброто прозрѣние, той може да направи много работи. Ако ти мислишъ, че познавашъ Бога и си Го любилъ, а не можешъ много работи да свършишъ, то е само едно непостижение.

Човѣкъ за Богъ ще говори за бѫдеще.Когато може да направи нещо. Нѣма да говоришъ преди да си направилъ нѣщо. Не говори за никоя своя добродѣтель, която не можешъ да проявишъ. И не говори за пѣнието, докато не си пѣлъ. Да. Ако искашъ, изпѣй една пѣсенъ. И тогава ще кажатъ: Я ми кажи, отъ кѫде научи тази пѣсенъ? И ти на тия хора ще имъ разправишъ. Или никога не говори, че си единъ художникъ. Нарисувай нѣщо, постави го, и когато те питатъ,тогава кажи. Не говори, че си единъ окултенъ ученикъ. Е какво значи окултната наука? Е, казва някой, я ми погадай. Я,да видя сега? Окултната наука все си гадае: по лицето, по главата,по черепа, все гадае тя. Сега даже въ Библията считатъ грѣшни работи да се предсказва на ржката. Какъ могатъ тъй да бѫдатъ написани на ржката нѣщата? Хубаво, казватъ, че много светии сѫ говорили въ съборитѣ. Че какъ тамъ е говорилъ Господъ? Какъвъ е Божиятъ езикъ? Казва, духътъ имъ говорилъ.Е, какъ тамъ говори Духътъ? Не говори преди да ти е говорилъ Духътъ. Внимавай да се самоопредѣлишъ въ себе си, да знаешъ, че ти е говорилъ Духътъ. И като говори духътъ, а не да мислишъ, че ти е говорилъ. И говори, както той ти е говорилъ! Когато Духътъ говори, ще има единъ признакъ. Ти иди при единъ болѣнъ човѣкъ,и като започнешъ да говоришъ както Духътъ ти е говорилъ,най-малко на този човѣкъ ще се подобри здравето му. Иди при една кѫща, дето има раздоръ, недоразумение, делене на малки работи. Е, ти се намирашъ между децата, между две момченца - братчета, или между едно сестриче и едно братче. Каратъ се за нѣщо. За ябълки, за дрехи, за обуща и т.н. Или такива спорове има между възлюбленитѣ. Между майки и бащи. Споратъ се тѣ двамата. Недоразумение има. Може да сѫществува такова и между учители. Навсѣкѫде има, за малки работи. Когато ти говори Духътъ и тия недоразумения се яватъ, Духътъ го нѣма тамъ.Тѣ сѫ хората, които живѣятъ крайно индивидуаленъ животъ. Всѣки търси своето право. Щомъ дойде духътъ, тия различия изчезватъ. Защото спорътъ въ животъ става за малки работи, отъ недоимъкъ. Азъ да ви кажа, всичкитѣ страдания идатъ отъ недоимъкъ. Съмнението иде отъ недоимъкъ; незнанието, злобата

все иде отъ недоимъкъ на любовь. Недоимъкъ има този човѣкъ. Дай му ти отъ любовьта, като дойде да се изпълни, тя злобата изчезва, дойде знанието, а съмнението и всички тия нѣща изчезватъ. Вие казвате: Азъ се съмнявамъ. Философия трѣбва да имате. Е, какъ се лѣкува съмнението? -Научи се да вѣрвашъ! Казвашъ: Не става тази работа съ вѣра. Тъй, съ сегашната вѣра не става. Вѣрата винаги иде у човѣка, когато Духътъ се яви. Тогава човѣкъ ще има вѣра. Че ти какъ ще вѣрвашъ въ нѣща, които не си видѣлъ? Сега ще цитирате вие всички: "Блажени, които не видѣтъ и повѣрватъ". Е какво се подразбира? Пакъ ще вѣрваме на тия апостоли, които видѣха Христа. Та има на кого да вѣрваме. Значи, тия хора, пакъ има. Но ти не можешъ да вѣрвашъ, безъ да имашъ нѣкоя конкретна мисълъ, нѣкое конкретно съзнание. Представи си, че никой не е видѣлъ, какъ се е възнесълъ Христосъ на небето. И ти да вѣрвашъ, то е невъзможно. И най-после, не може да вѣрвашъ туй, което не е станало. Ние вѣрваме въ нѣща, които сж станали.

Сега вашиятъ умъ се отвлича и казвате: Да бѣхме въ ония времена. Е, хубаво. Е, колко души имаха привилегията въ ония времена, когато се възнесе Исусъ? Да кажемъ, че Писанието казва, че били 120 души. Цѣлиятъ еврейски народъ нищо не видѣ. Даже е въпросъ, и когато се роди Христосъ на земята, колко евреи е имало на земята. Колко евреи го видѣха. Изнесе се слухъ, че се е родилъ. Но дали всичкитѣ евреи сж го виждали? А като се възнесълъ на небето толкова много бѣха евреитѣ, че само 120 души били. Та казвамъ, ако вие бѣхте на Неговото време,каква възможностъ имаше да Го видите? Тѣ сж били времена тъмни, когато хората търсѣха Господа съ свѣщи, съ ламби Го търсѣха да Го зърнатъ, и не сж Го намѣрили. А въ сегашния вѣкъ има едно зазоряване, и безъ свѣщи може да Го намѣратъ. Сега има много по-голѣма възможностъ! То е въпросъ на съзнанието вжтре.

Никога не казвай, че си вѣдялъ нѣщо, което не си видѣлъ. Знаете ли какво значи виждането въ пълната духовна смисълъ? Писанието казва, че онѣзи, които чуятъ гласа ми, - Гласътъ на Господа, - ще оживѣятъ. Тъй е. Вече онзи, който е чулъ, ще оживѣе. И онзи, който е видѣлъ, ще просвѣтне. Щомъ като видишъ ти реалностьта, или щомъ видишъ Господа, всичкото твое недоволство трѣбва да изчезне. Ако не е изчезнало още въ тебе, ти не си Го видѣлъ. Щомъ се съмнявашъ въ това, дали е Той или не е Той, ти си

сиромахъ. И ти казвамъ: Богатъ да станешъ! Съ какво?- Съ вѣра! И за да изчезне всичкото твое недоволство, ти трѣбва да станешъ богатъ съ любовъ, съ всичкитѣ добродѣтели. Може да запитате какво нѣщо е добродѣтельта? Азъ съмъ далъ такова едно опредѣление. Сега ще употрѣбя думата "АЗЪ". Въ свѣта само хората иматъ АЗЪ. Човѣкъ може да каже-АЗЪ. Едно животно не може да каже. У тѣхъ сж затворени устата. Животното не може да каже АЗЪ. Азъ- значи едно сжщество, което се е отдѣлило отъ другитѣ, и се съзнава, че живѣе самостоятелно. Самостоятелно е то. Туй съзнава. А пъкъ онзи, който нѣма туй съзнание, той е потопенъ въ общото на всичкитѣ. Ти можешъ да сподѣляшъ. Хубаво е това състояние. Нѣкои поддържатъ, че има едно състояние по-горе от АЗЪТЪ.Тѣ го наричатъ безлично. Едновременно ти схващашъ всичкитѣ азове въ едно и живѣешъ въ всички. И тогава не само едно азъ, но хиляди азове си ти. Сега може ли да схванете какво може да бжде туй състояние? Казвате, какво ще бжде? Е, мислете какво ще бжде. Азъ да ви дамъ едно опредѣление. Кое е по-хубаво? Да познавашъ само една буква, или да познавашъ всичкитѣ букви въ азбуката на речьта? И сега ние си мислимъ, че като кажемъ- азъ, че то е първата буква на онова велико знание, което ще ти се разкрие. Казватъ: Богъ буква ли е? Той личностъ ли е? Той е повече отъ онова, което ние разбираме.Та казвамъ, не е лошо.Поддържайте, но не мислете, че въ каквото състояние сте сега, че сте достигнали до нѣкоя много висока степенъ. Радвамъ се, че си "азъ", но трѣбва да дойде и втори, трети,4-ти, 5-ти, и всички.Че като казваме нѣкой пжтъ, че азъ трѣбва да обичамъ ближнитѣ си, азъ разбирамъ всичкитѣ тия сжщества, които казватъ "азъ", и онѣзи даже, които не могатъ да кажатъ "азъ". Всички трѣбва да ги обичаме. Защо?Защото като срѣщнешъ единъ волъ и кажешъ: Отъ кжде идешъ? Той си подига рамената. Е, кой те създаде?Той пакъ си подига рамената. Тогава се явява Господъ и казва: АЗЪ ГО СЪЗДАДОХЪ! Срѣщнешъ една мравя, казвашъ: Ти защо си се запънкала, кой ти дада туй право? Тя нищо нѣма да ти каже. Господъ казва: АЗЪ Я СЪЗДАДОХЪ. И питашъ ти тази мравя, та отъ кжде на кжде този кояфетъ у тебе, съ толкова крака? Тя нищо не знае. Животътъ, който сега живѣе, тия крака и сж необходими. Единъ день, като изходи този пжтъ... Чудни са хората, казватъ: Е, защо на 4 крака пъкъ ще ходишъ? Че като се качишъ на нѣкой автомобилъ, на колко крака ще ходишъ тогава? Тогава ще ходишъ съ 4 крака, пъкъ и ще се въртатъ краката. Чудни са хората! Едно осжждение има,

че животно е, ходи съ 4 крака.- Автомобилъ е. Че ти ходишъ съ два крака.-Мотоциклетъ. Де е успѣхътъ на човѣка? Ходи човѣкъ съ два крака, силата на двата крака не, но човѣкъ ходи въ перпендикулярно положение. Животното е въ хоризонтално положение,а човѣкътъ-въ перпендикулярно положение.Теченията на човѣка и разбиранията на живота сж различни. Двата крака съотвѣтствуватъ на едно друго движение, на една друга възможностъ. Трѣбва да се стремите къмъ домогването. Не зависи отъ васъ, но трѣбва една вжтрешна готовностъ, когато Духътъ ви посѣти.Защото ще дойде време да ви посѣти. И силата на Духа е както слънцето, като изгрѣва. Най-първо като изгрѣе на хоризонта, то освѣтлява най-високитѣ планински върховѣ;и после колкото по-надолу слиза, освѣтлява всичкитѣ предмети.Такова е изяснението на Духа. Когато Духътъ дойде, нито единъ отъ васъ нѣма да остане, на когото духътъ да се не изяви.Но ще зависи отъ вашата готовностъ, която имате сега;и която ще придобиете ,за да ви говори духътъ.Ако сте готови, ще ви говори.Ако не сте готови, ще ви огрѣе,и после ще отмине.И после ще чакате другото проявление на духа, периодически.

Сега, онѣзи отъ васъ, които разбирате, не губете условията.По нѣкой пжтъ вие губите условията. Казвате: Какъ трѣбва да живѣемъ духовенъ животъ? То е съзнанието вжтре. Ти можешъ да се занимавашъ съ най-долнитѣ работи, може да копаешъ,но ще имашъ Божественото съзнание въ тебе.И ти може да си царъ, и пакъ да нѣмашъ туй съзнание. Че какъ единъ царъ, който осжжда единъ, втори, трети, 4-ти, безъ да е провѣрилъ. Царѣтъ не знае работитѣ, ще даде решението. Въ този царъ трѣбва да има вжтрешно прозрение отъ невидимия свѣтъ. Че като дойде да каже тази сждба, не е право. И да го знае това. А царѣте нѣматъ тази възможностъ. Решилъ сждътъ да обѣсятъ нѣкого, царѣтъ ще дойде и ще подпише. Сега туй васъ ви се вижда едно противоречие. Че вие всѣки день вършитѣ тия погрѣшки. Азъ да ви кажа, даже на най-напредналитѣ отъ васъ, ето едно прегрѣшение. Дойде нѣкой, казва: Имаме единъ братъ, който не знае какъ да се моли. И той лансира една идея. Ти не си го видѣлъ,нѣкои сж казали, че имаме единъ братъ, който не знае какъ да се моли. Че какъ го провѣри, че не знае да се моли? Ако идете въ евангелската църква, тамъ обичай има да колѣничатъ. Хубаво е. И Писанието, мисля, казва нѣкжде,че колѣничилъ е. Е, хубаво. Вие седите и се молите; и си събирате краката отдолу на едно мѣсто, събирате и ржцетѣ. Е, мислите ли, че по този начинъ,

както се молите, че е така хубаво? Краката ви на едно място и ржцетѣ ви на едно място? Краката ти са на едно място, ама умътъ ти е раздвоенъ. Ти се молишъ, а мислишъ за жена си, какво ли прави? Ти се молишъ, а мислишъ пакъ за търговията си едновременно. Ти се молишъ, и проникне въ ума ти мисълта, че нѣкой те обидилъ. Питамъ, трѣбва да знаете въ какво седи обидата. Обидата е едно състояние, че нѣкой ти окалялъ дрехата, и те нацапалъ. За да се извини той, трѣбва да ти донесе чиста вода, и да опере петното хубаво,и да оглади хубаво дрехата. Нѣкой те обиди. И ще му простишъ. Вода, вода трѣбва. Ще чакашъ. Ти ме оцапа, ще дойдешъ да омиешъ туй петно. Ама нравътъ ми е такъвъ. Безразлично е какъвъ ти е нравътъ. Ти трѣбва да очистишъ петното. Не те е пратилъ Господъ въ свѣта да цапашъ нито себе си, нито другитѣ,нито ближния си. Но нацапалъ ли си,трѣбва да очистишъ всичко туй. То е изяснение само външно. Защото следъ всѣко цапане, човѣкъ изгубва мира си. Ти като нацапашъ нѣкого, ще изгубишъ съзнанието си, ще изгубишъ своето разположение. Че ако всички не си губѣха разположението; кажете ми, колко часа държите своето добро разположение? И следъ като се разсърдите нѣкой пжтъ, пакъ съзнанието ви да е будно и да кажете: Слушай, въздържай се! Тази работа не я знаешъ. У васъ се прекжсва съзнанието. И като се разсърдишъ, то съзнанието ви да е будно. Казва се за Господа, че и Той се разсърдилъ. Казва се за Господа, че и Господъ се гнѣви на човѣка. Сега философията на човѣка е, не гнѣви човѣка. Не, ако твоето съзнание е разпокжсано, гнѣвътъ е на място.Този гнѣвъ означава, че ти се гнѣвишъ, че работитѣ не сж поставени тъй, както трѣбва. Господъ когато се гнѣви, когато се разгнѣви, Той турга всичкитѣ нѣща на място. а когато хората се гнѣватъ...

Та сега има много, които казватъ: Не трѣбва да се гнѣвишъ.Невъзможно е. Ама не трѣбва да се страхувашъ!- Невъзможно е. Ще се страхувашъ. Но като се уплашишъ отъ една мечка,да имашъ пакъ вѣра въ Бога. Защо бѣгашъ ти отъ мечката? Ти бѣгашъ отъ Господа, Който е въ мечката. -Неправеденъ човѣкъ си. Тамъ ти знаешъ, че бой ще има. Ти бѣгашъ отъ Господа, Който е въ мечката. Той казва: Я, ела самъ тукъ. И казва, той мълчи. Че като те налѣгне тази мечка... Азъ зная единъ такъвъ примеръ. Единъ много лошъ човѣкъ българинъ, единъ денъ го налѣгнала една мечка, та го натиснала на земята. Не го хапе, но го върдаляла, обръщала го насамъ нататъкъ, нагоре, всичко това, и го пуснала. Че като се

върналъ той въ кжщи, много кротъкъ вече. Името му било Йоанъ. Та го пита жена му: Какво бе Йоане? Какво си се умърлушилъ?-Тебе мечка върдалила ли те е? Сега тия нѣща сж вѣрни. Че като те хване една голѣма скърбъ нѣщо въ свѣта и си се умърлушилъ, мечката иде. И всѣки едного всѣкога въ живота може да го върдаля нѣкоя мечка. И ако те върдаля тази мечка, само да те укроти, но тъй, че да не те нарани, ти доста си прогресиралъ. Но ако тази мечка счупи нѣкой пжтъ краката ти или те ухапе, това показва, че не си много прогресиралъ. Поддържатъ, че човѣкъ, въ когото Богъ се е проявилъ, животнитѣ укротѣватъ. Достатъчно е въ съзнанието си да държишъ Бога така, както е и единъ вълкъ или единъ тигъръ, една мечка, - всичко туй ще дойде при краката ти, и нищо нѣма да ти направи. Но ако не мислишъ, работата е опасна! Всичко ще ти направятъ. Та казвамъ, този законъ е,за да се освободите отъ скърбитѣ и страданията, и мжчнотиитѣ. Идеята ви за Бога вжтре въ васъ трѣбва да бжде на мѣсто.Но ще се освободите въ туй. Трѣбва да работите. Ще се освободите. И тия страдания сами по себе си ще се осмислятъ. Не само ще се осмислятъ, но и ще прогресирате. Думитѣ ви ще се развиватъ. И следъ всѣко идване на Духа вжтре въ насъ, съвсемъ ще се измѣни вашето съзнание. И при всѣка скърбъ, която човѣкъ чувствува, то е като влажно време, дъждовно време, бурно, снѣжно време.Не се бойте, защото следъ толкова снѣгъ и следъ тази буря ще се изясни времето. Ще изгрѣе слънцето,и всичко туй ще се превърне за ваше добро.

Сега има единъ начинъ, едно обяснение защо сж страданията. Защо страдаме и защо са тия страдания? Тогава можемъ да кажемъ: Тия страдания сж потрѣбни на човѣка въ сегашния животъ. Но човѣка не трѣбва да потъне само въ страданията, като въ една областъ, въ която всичко може да изгуби. Сега питате: Е, какво учение е Християнството?-Християнството е учение за спасение на хората. Но какъ ще се спасятъ хората?-Трябва да познаятъ Бога. Въ познанието на Бога ще се яви спасението. Богъ е, Който обработва спасението. Той е, Който спасява хората, не други. Спасява онѣзи, които Го познаватъ, онѣзи, които могатъ да Го познаятъ. И познаването трѣбва да бжде непреривно. Туй познаване не е единъ въпросъ само за единъ день, на една година,то трае презъ цѣлата вѣчностъ. Ти презъ цѣлата вѣчностъ ще се учишъ да познавашъ Величието на Бога и това ще бжде радостьта на твоята душа. И казано е въ Евангелието: ”Да познаятъ Тебе Единаго Истиннаго”.

Това е живота. Да познаятъ Тебе Единаго Истиннаго Бога. Да. Но тъй, както се изисква. Богъ на всички хора се изявява различно. На светиитѣ по другъ начинъ, на умнитѣ, на глупавитѣ - на всички. Нѣма сжщество въ свѣта, на което Богъ да не се изяви. Богъ се изявява според степеньта на тѣхното развитие. Богъ другояче гледа на единъ глупавъ човѣкъ. Той не гледа,че е глупавъ. Този човѣкъ ни най-малко не е глупавъ. Ама казватъ, той е идиотъ. Ни най-малко не е идиотъ. -Ама то се показва, че е идиотъ. Не мислете, че е идиотъ. Казвате: То е дете. Но туй неразумното дете единъ день става единъ гений. Вие виждате единъ човекъ и казвате, че той е лошъ.Богъ и на лошитѣ хора гледа другояче; отъ наше гледище нѣкои хора са лоши, отъ Божие гледище всичко онова,което Богъ е направилъ,за Него е добро.А не за насъ. Не всички нѣща,които Богъ е направилъ, сж добри за насъ. Ние не разбираме,нѣмаме туй знание. Че какъ? Вземете положението, азъ да ви обясня положението на една майка,която носи 9 мѣсеци едно дете. Е, какъ мислите, добре ли е? Казва нѣкой: Добро е това. -Но носилъ ли си ти дете въ утробата си вжтре? Ни най - малко не е добро това. Но отъ после майката, като се освободи, казва: Азъ се радвамъ ,че го родихъ. Но по-напредъ какъвъ страхъ, какво треперене, да не умре,да не стане това или онова! Тази работа е много трудна, да родишъ! И всѣка една хубава и права мисълъ, всѣко едно желание за да се роди, трѣбва да минатъ страдания. Защо страдате? Всѣки единъ човѣкъ,който страда,той ражда нѣщо. Той е заченалъ. И докато го родишъ. Нѣкой пжтъ има жени,които лесно раждатъ. Има хора,които много лесно мислятъ, раждатъ, а нѣкои пъкъ... Мене ми разправяше единъ свещеникъ, живѣлъ въ една кжщица,и тамъ една жена три дена се мжчила да ражда,и тя вика и се мжчи,и попа вика въ другата стая. Тя реве и попа реве. Та нѣкой пжтъ и вие скърбите и не знаете защо скърбите. Скърби нѣкой. -Да не се е женилъ. И Писанието казва - не пожелай. И щомъ пожелаешъ ,законътъ е тамъ. Защо да не пожелая? Ти ще го пожелаешъ, но най-после трѣбва да го родишъ. Ще дойде мжчението вжтре въ живота. Ако искашъ да не се мжчишъ много,много малко пожелай. Да не ти бжде много трудно. Пъкъ като искашъ това и онова;и ти ще замязашъ на нѣкоя риба, която трябва да ги роди. Не това е философията на живота.

Сега да се повърнемъ. Необходима е вѣрата за човѣка. И единъ начинъ,по който да мислите. Ако една мисълъ се ражда,по разни начини може да се роди. Но нѣкой пжтъ за да се роди една мисълъ е много трудна работа. А въ ангелитѣ и светиитѣ мислитѣ

се раждатъ безъ мжчение. Та ангелитѣ и светиитѣ, когато слизатъ между хората,на много тясно мѣсто се намиратъ.Най-напредналитѣ сжщества,които слизатъ между хората,много мжчно могатъ да се справятъ. Сега и вие по сжщия начинъ,много мжчно може да се справите. Не само вие, мжчно се справяше и Христосъ. Казва: До кога ще ви търпя? Знаешъ колко сж несносни хората? Христа Го попитаха:Ти отъ кжде идешъ? Какъвъ си Ти? Е, какво може да бжде човѣкъ? Какво може да бжде човѣкъ на земята? Ако има съзнанието за Бога,той е човѣкъ,той е светия, съзнание има! И при всѣки случай той използува туй съзнание. Ако има съзнанието на единъ ангелъ, той е ангелъ. Споредъ съзнанието вжтре. Та казвамъ, докато дойдете до онази опитностъ. И казва, следъ като се възнесълъ: Чакайте вие, докато дойде, възприемете Духа и да се облечете отгоре съ сила. Ти като видишъ формата на едно нѣщо,на Божественото,което ще се занесе нагоре къмъ небето,трѣбва да чакашъ за онова, което може да слѣзне отъ горе за тебе. И да се облѣчешъ ти въ сила. И можешъ да работишъ въ живота. Та не само какво си видѣлъ, формата, която си занесълъ. Може да си видѣлъ Христа, външната форма може да си видѣлъ,но Духътъ,който дойде, онова, което ти проговори,и онова, което разберешъ и приложишъ. Силата е въ разбирането! Азъ сега не ви казвамъ,че не разбирате. Разбирате, но има нови нѣща. Вие отлагате. И всички засега страдате отъ отлагане. Е, казвате: Стига ми толкова. Азъ съмъ челъ, казва нѣкой, два пжти,три пжти Библията. Можешъ да четешъ и хиляда пжти. Не зная хиляда пжти ще можешъ ли да четешъ Библията. Трѣбва тази Библия, която четешъ, най-после трѣбва да се напише вжтре въ тебе. Не само да я отваряшъ отъ вънка,а ти самъ да станешъ една Библия нищо повече! Та Христосъ, който дойде на земята,де седеше Неговата сила? Той можеше да нахрани хората. Безъ пари да ги нахрани. Сега за себе си ще вземете тази опитностъ. -Когато ти идешъ въ хубавото разбиране на нѣщата, Господъ, Който живѣе въ тебе, Той ще се прояви. Не искайте вие да се прославите въ живота. Да съзнавате,че Господь живѣе въ васъ. И да не се мѣсите въ работитѣ Му. Той да се прояви. Всѣки единъ отъ васъ все има единъ Господъ въ него. Въ всѣки едного Господъ се проявява;и той трѣбва да съзнава това. Когато кажешъ "АЗЪ", трѣбва да съзнавашъ,че това е Господъ. Понеже какво си направилъ ти? И като говоришъ, този твоятъ говоръ не е твой. И като ходишъ, този твоят ходъ не е твой. Той е Господъ,Който живѣе въ тебе,Той те учи какъ да ходишъ. И единъ волъ може да ходи,но

каква голѣма разлика между едно животно и единъ човѣкъ! И какво голѣмо различие между едно животно и единъ човѣкъ!

Та казвамъ сега, разбиране трѣбва сега на васъ.И ще бждете търпеливи,и ще чакате. Въ вашия Ерусалимъ ще седите. И ще имате опитностьта, че сте влѣзли из гората, и сте видѣли, че се е възнесълъ Христосъ. И ще чакате въ Ерусалимъ,докато се облѣчете въ сила. И като се облѣчете въ сила,тогава ще трѣбва да работите. Така, както отъ вжтре ви учатъ. А има работа въ едно учение насъбрана. Тя е една щерна. И може да се направи да тече, и ще тече. Но като тече единъ два дена,тя ще се изтече и ще свърши. А туй, което е Божествено,то е като единъ изворъ, който никога не пресъхва.

Та сега Господъ въ свѣта, Който действува не само въ васъ, но действува за поправлението на цѣлия свѣтъ. И ние сме въ една епоха, дето нѣма да остане човѣкъ да спи. Всички ще бждатъ разбудени. Нѣма да остане нито единъ. Всички ще ги събудятъ. Само разликата ще бжде, че едни ще разбератъ защо сж събудени, а други нѣма да разбератъ. И ще кажатъ: Отиде ми съня! Но и тѣ ще бждатъ събудени. Ще претърпятъ всичкитѣ страдания, недоразумения, и ще се чудятъ защо става това? Но трѣбва да станатъ. А онѣзи, които са готови,ще разбератъ,че това е Присъствието на Господа. Съзнанието, на които е будно, ще виждатъ всичкитѣ хубости и красоти, и ще се възползуватъ. А онѣзи, които не разбиратъ, тѣ сж слѣпи хора въ свѣта. Каквото и да му казвашъ, защо казва и пророкътъ, че нѣкои Господъ ги е ослѣпилъ. Той казва: Ослѣпилъ си ги, да не би да се обърнатъ къмъ Мене,и ги изцѣля. Ослѣпилъ ги е. И ние ще оставимъ сега този въпросъ какъ е дошло туй ослѣпяване. Трѣбва да се пазите всички отъ вжтрешното ослѣпяване. И нѣма по-страшно нѣщо отъ това. И радвайте се, че съзнавате че страдате. И като се радвате, че страдате, радвайте се въ страданието си! И разликата между единъ, който е събуденъ е, че той се радва на страданието си; а единъ, на когото въ живота съзнанието не е будно, той винаги се нервира и озлобява, че страда.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовъ е благото на човѣка.

/три пѫти/.

6. 15 ч.с. Упражненията на поляната.
Първо неделно утринно слово

ВАЖНОСТЪТА НА ЧЕРНИЯ ДРОБЪ

2-ро Нѣделно Утринно Слово.
4.10. 1936г. 5ч.с.
Небето малко облачно. Тъмно е. Времето прохладно.
ИЗГРѢВЪ

Добрата молитва. При Хвалата Учитѣльтъ, седна. Трѣбва да я научите добре да я четете. Да я казвате въ хармония. Когато човѣкъ не чете хубаво, той не е влѣзналъ въ хармония съ себе си. Научете я хубаво!
/за молитвата Хвалата./

Всичкитѣ хора изпускатъ нещо отъ предъ видъ. Ако хората не растѣха, ако седѣха все на едно положение, въпросътъ щѣше да се реши лесно; но понеже сме въ движение, всѣка областъ, въ която влизаме е нова, и вследствие на това произтичатъ въ живота тия противоречия. Всички растете, и всѣки денъ сте на друго мѣсто, и отношението, което имате е друго. И не можете да разчитате изключително само на него. Сега имате редъ разсъждения. Едно дете докато е малко, се задоволява съ малко храна; но стане мжжъ на 21 година, какъ можете да го накарате да яде толкова, колкото въ детството си. Или да му турите сжщитѣ грехи, които тогава е носило? Това не може. Или пъкъ тъй любовно да го носите на ржцетѣ си, да го прегръщате, да го стискате? Нѣкой пжть вие искате да имате извѣстни отношения, които сж на малките деца. Може би преди 20 години така бѣше, но 20 години отъ после? Та и въ всичките области, и въ религията е сжщото. И тамъ е всичкото заблуждение. Едно време, когато Мойсей проповядваше, условията бѣха тогава други, и сега три хиляди години отъ Мойсея условията сж други. И три хиляди години отъ сега нататъкъ, хората ще се чудятъ на насъ, какъ ние сме разбирали. За примеръ вие имате вѣра въ другия свѣтъ. Тъй. На колцина отъ васъ тази вѣра е ясна? Да кажемъ

здравъ сте. Имате едно разбиране. Но изгубите здравето, имате друго разбиране. Богатъ сте, имате едно разбиране; осиромашѣете,- друго разбиране.И хиляди други състояния има. Но представете си едно положение, което не се мѣни. То е постоянно. Вземете простата формула, имате единъ центъръ на една окръжностъ. Този центъръ той е постояненъ центъръ ако вие сте на повърхностьта, вие трѣбва да обикаляте. И не може да не обикаляте. Ако сте въ областьта на радиуса, който излиза отъ центъра, вие ще се движите по радиуса навънъ. А въ периферията щомъ бждете, съвсемъ друго положение ще имате.

Сега новитѣ нѣща, които могатъ да оправятъ живота ви. Защото всичко се отнася до човѣшкия животъ. Каквото и да говорятъ хората, всичко се отнася до човѣшкия животъ. Вие до толкова ще разбирате свѣта, доколкото разбирате ония отношения, които въ васъ има. Сега да ви занимая, вземете въ сегашното пѣние; преди три хиляди години пѣнието на земята се е проектирало, не отдавна се е създалъ този центъръ. Другояче сж пѣли хората. Вие може да видите въ мученето на вола, и то е пѣние. Пѣние е то. И той е пѣвецъ. Толкова знае, мучи той. И по нѣкой пжтъ, когато той иска да изкаже своето чувство, съ пѣние така. Коньтъ цвили, и то е пѣние; или кучето, което лае; то е пакъ музикално. Музикаленъ е, оперенъ значи. Сега азъ мога да кажа ОПЕРЕНЪ, и оперенъ. Защото една чужда дума, когато минава отъ едно състояние въ друго състояние, измѣня положението си. Въ английски езикъ ударението е на едно мѣсто, на български е на друго мѣсто. Ако преведете една чужда дума, кжде ще турите ударението? Казвашъ БАЛКОНЪ, французка дума, кжде е ударението?/ на последната сричка/. На български кжде ще бжде? / пакъ сжщо/. Казвате ДИНЕ, пакъ французка дума, кжде ще турите ударението? / на последната сричка/. Но нѣкжде казвате: дрындаутъ, тамъ вече е измѣнено. Не е така, както въ английски. Въ английски е ДРЕНД НАУТ,- дрендъ е страхъ, а наутъ, който не се страхува. Имате единъ параходъ, който не се страхува. Българинътъ казва дрындаутъ, но и той не знае значението му какво е. Или да вземемъ научната дума ТАНГЕНТНА. Тия многото кръгове,

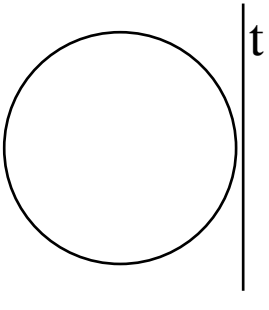

тѣ сж условия. Понеже въ природата единъ кръгъ не седи въ едно състояние. Ние като го начертаемъ, то е механически така, но въ природата кръгътъ се мѣни. А тангентната има само една допирна точка отъ вънъ.И какво трѣбва да правишъ съ единъ човѣкъ? Имашъ само една допирна точка .То е единъ кръгъ. Има една допирна точка; и той като дойде до тази точка, ще знае, че има нѣщо отъ вънъ, което засяга неговото съзнание. Но какво е, не знае.Имашъ едно неприятно чувство или едно приятно чувство, то е тангентна. Да кажемъ, ако вие като единъ кръгъ се движите и дойдете до тази тангентна, ако тя е гореща, винаги ще ви опари; и като минете, и ще се свърши. Ще зависи, ако останете на пжтя по-дълго време, действието ще бжде повече, ако останете по-малко.Та казвамъ,научно като разбирате живота, лесно ще се разбератъ въпросите и ще се уредятъ.Но тогава трѣбва пакъ приложение.

Сега какво трѣбва да правите? Представете си, че вие сте се обидили. Обидилъ ви е нѣкой. Върнете се вие, страшно сте възмутенъ: какъ той да ви обиди? Вие отъ ваше гледище сте много правъ, че не трѣбва да ви обиди. Но вие не знаете причината вжтре, какво е мислилъ той, като ви е обидилъ. Вие не знаете това. Вие отъ ваше гледище го туряте на единъ педиесталъ, че той трѣбва да бжде като единъ светия. Езикътъ му трѣбва да е избранъ, хубавъ, така трѣбва да бжде. Е, кжде се крие туй противоречие? Противоречието се крие въ ЧЕРНИЯ ДРОБЪ. Нищо повече! Идете въ медицината, тамъ, въ съвременната физиология, въ анатомията, като изучаватъ черния дробъ, той е единъ органъ, въ стомаха изпраща извѣстни сокове. Той извършва една доста важна работа за храносмилането. И когато туй храносмилане не стане тъй както трѣбва, какво ли не става на човѣка. Нѣкой пжтъ той пожълтява, черниятъ дробъ е виноватъ. Нѣкой пжтъ почернява, черниятъ дробъ е виноватъ. Нѣкой пжть въ кожата не може да се побере човѣкъ.-Черниятъ дробъ. Нѣкой човѣкъ говори, говори, кара се съ жената. -Черниятъ дробъ. Оправи черниятъ дробъ, веднага се изменя състоянието на този човѣкъ. Той е любезенъ вече, прегърне те, целуне те. Казвашъ: Какъ да ме целуне? - Оправенъ е черния дробъ. И двамата вече се разбиратъ. Но не те иска той, тикне те назадъ. Оправи се черния дробъ. -Веднага прегръща те, обикне те. Щомъ нѣкой не му се яде, казва: Не ми се яде. -Черниятъ дробъ е причината. Сега и религиознитѣ казватъ: Не съмъ разположенъ. Той е песимистъ, не вѣрва въ нищо. Всичко е

отъ черния дробъ.

Единъ малъкъ органъ, който има грамадно влияние върху психическото състояние на човѣка. Ти ще търсишъ причината. Тя не е тамъ, но една отъ главнитѣ причини ще намѣришъ, черниятъ дробъ се влияе. Вие седите сега и гледате тѣлото си; нѣкои си гледате лицето си. Но всѣка една частъ на лицето, тя има извѣстно отношение къмъ единъ другъ свѣтъ, който вие не виждате. Но тия свѣтове, които сж далечъ отъ тѣлото, сж свързани съ тѣлото. Вие сега виждате само вашето физическо тѣло. Въ окултната наука има астрално тѣло, то има две области- нисша областъ и висша областъ. Азъ наричамъ нѣкой пжтъ астралното тѣло духовно тѣло; понеже е тѣло на чувствата, то не е на човѣшката мисълъ. Този свѣтъ, той е подобенъ на водата. Всичкитѣ сжщества живѣятъ като рибитѣ. Но то е много общо казано, като рибитѣ. Вие мислите, че рибитѣ сж много глупави. Не. Рибитѣ сж много умни. Рибитѣ, които живѣятъ въ астралния свѣтъ, сж много умни. Следъ туй имаме едно тѣло, съ което сте тукъ на земята. Казвате: То е умно.То принадлежи на човѣшкия умъ, на човѣшкия свѣтъ. И после има другъ единъ свѣтъ - причиненъ го наричатъ те. Това сж, четири тѣла има. Тия свѣтове иматъ своята материя. И те сж образувани отъ 4 вида материя. Тогава вашиятъ свѣтъ е свързанъ; Черниятъ дробъ е свързанъ съ астралния свѣтъ, съ духовния свѣтъ и съ чувствата. Всичкитѣ тия най-нисши чувства се регулиратъ отъ черния дробъ. После има и други прояви. Много сприхавъ е черния дробъ. Службата му, каква дума да кажа, не е отъ най-благороднитѣ. Да. Всичкитѣ отрови има, ако ти не внимавашъ, може да те отрови. До него е и жлъчката. Пъкъ нѣкой пжтъ, като се съюзятъ двамата, погледнешъ, като пуснатъ тия сокове. И всѣки денъ вие се тровите. Разсърдишъ се. Знаешъ какво става тогава? Или кажешъ: Азъ ще се самоубия.Азъ не искамъ да живѣя вече.Черниятъ дробъ е започналъ вече да говори въ тебе. Не ти вървятъ работитѣ. Черниятъ дробъ се е разсърдилъ. На лѣво на дясно реже. Сега черниятъ дробъ е свързанъ съ извѣстни сжщества на нисшите области на астралния свѣтъ, които иматъ друго разбиране на живота. И тѣ отъ тамъ започватъ да ти внасятъ една нова философия. Казватъ:Защо си толкова глупавъ да страдашъ? Я си тегли единъ куршумъ. Тѣ се съюзятъ. Ама друго има сега. Има другъ единъ свѣтъ отъ нисшето поле, той е пакъ отъ духовния свѣтъ, който е свързанъ съ умственото тѣло. Той е аристократъ. Този

отдолу е, азъ го наричамъ въ рода на пролетарий. Пролетарий е пакъ турска дума. Какво значи "пролетарий"? Бѣдни хора, неорганизирани хора, които искатъ да събератъ двата края на едно мѣсто. Силни хора сж, но не сж организирани. И за свѣта иматъ много просто разбиране. Пролетариитѣ, като се събератъ, казватъ: Този да го убиемъ! Той е изедникъ. Това направилъ, онова направилъ.И не му мислятъ много.

Та казвамъ, въ васъ тия дветѣ течения, черниятъ дробъ е опасенъ понеже е много силенъ, а неорганизиранъ.А нѣма по - опасни хора въ свѣта отъ неорганизиранитѣ хора. Тѣ нѣматъ никакви отношения. Той отъ дето мине разрушава, кжщи, това - онова. Нѣма да съгради. Казва: Менъ не ми трѣбва това нѣщо. Пъкъ умнитѣ хора сж организирани. Та казвамъ, когато дойдете до тия състояния, които ви измъчватъ, вие сте неорганизирани, сте въ една областъ неорганизирана. И следователно въ тази областъ вие не можете да разсъждавате друго яче. Ама, че не можешъ да се смѣешъ, когато те биятъ, то е едно състояние неорганизирано.- Ама търпи.- Не мога да търпя. За да търпи, човѣкъ трѣбва да бжде силенъ. Слабиятъ човѣкъ не може да търпи. Него ще го карашъ да търпи. Търпението, това е единъ човѣкъ, който е организиранъ. И той знае какво ще стане. А какъ ще търпите? Вие не знаете какво ще стане. Вие не може да търпите. Трѣбва да бждете организирани. Тия сега състояния психически азъ съмъ ги изучавалъ, изучавалъ. Какво нѣщо е една неорганизирана материя, и какво е една организирана. Азъ подразбирамъ, въ неорганизираната съзнанието по единъ начинъ се проявява, а въ организираната- по другъ начинъ. Като говоримъ за светиитѣ, тия хора сж имали отличенъ черенъ дробъ. Че англичанитѣ се отличаватъ; туй мощното въ англичанитѣ азъ наричамъ отличенъ черенъ дробъ,- организиранъ черенъ дробъ.

Седи единъ английски лордъ съ своя слуга въ една обѣдна стая на единъ хотелъ. Заръчва ядене за себе си и за слугата си. Ядатъ и двамата. Единиятъ отъ едната страна, другиятъ отъ другата страна. На слугата следъ първата порция му става нѣщо лошо, пада и умира. Лордътъ седи и продължава да яде. Слугата изялъ една порция. Той не се занимава съ слугата си. Не се тревожи. Иска да се наяде, че тогава да иде да види какво му е станало. Иде келнерътъ и му дава смѣтката, колко сж изяли двамата? Казва: Г-не, слугата ми изяде само една порция, при другата той припадна и умре.- Корегира

смѣтката. Вие ще кажете: Това е безчувствие. Той разсъждава друго яче. Слугата му значи отишълъ на работа. Лордътъ ни най- малко не се смущава. Казва: Господъ повикалъ човѣка. На добъръ му пжтъ! И той седи и спокойно гледа, ни най-малко не мисли, че е умрялъ. Заминалъ е нѣкжде. А вие ще кажете: Колко е безчувственъ. Че каква умностъ може да бжде. Нѣкой не е живѣлъ добре съ жена си. Вземете сега у българитѣ какъ е. Като умре жена му, той почне да плаче, вижда нейното добро. Ще я погребе, после ще прави деветини, после ще и направи 40-тини; ще направи една година. Питамъ каква идея седи въ умъ му? Той българинътъ го е страхъ, понеже жена му отива въ онзи свѣтъ, ще се оплаче на Господа. И той казва: Опасна работа! Тя може да се оплаче горе. И той и прави това погребение и всичко това. Казва: Моля, да не казвашъ на Господа, че лошо съмъ се отнасялъ съ тебе. Да си мълчишъ. Сжщото и за мжжа, и жената плаче. Тя го е мъчила. Ама черниятъ дробъ е причината. Тя, горката, като замине мжжътъ, защото законътъ е все сжщиятъ. Вие мислите, погребали нѣкого. Другитѣ сега философствуватъ. Казватъ: Кой е ходилъ на онзи свѣтъ? Кой е видѣлъ Господа? Това е говоръ на черния дробъ. Тази работа не е организирана. И ви казвамъ, ония хора, които въ нищо не вѣрватъ, азъ ги наричамъ доста интелигентни хора сж тѣ. Вѣрующите сж малко по- будали, а невѣрующите сж по-умни. Невѣрующитѣ - туй да си го признаемъ - сж по-умни. Тия невѣрующитѣ вѣрватъ. Тѣ друга вѣра иматъ. Онѣзи будалата иматъ по-висока вѣра: И ония невѣрующитѣ сж по-умни. И тѣ вѣрватъ нѣщо. И тѣ иматъ пакъ нѣщо полезно.

Тукъ преди две седмици иде една госпожа, много интелигентна, искаше да ме види тя. Тя чувала такива голѣми противоречия, а иска тя да провѣри. Казвамъ и: Занятъ съмъ сега. Но тя казва - само малко искамъ, отъ думите му, които ще ми каже, азъ ще го разбера. Казвамъ: Нека влѣзне. Още като влиза, ми казва: Ще ме извинишъ, азъ въ Бога не вѣрвамъ, и въ онова, което вие проповѣдвате, и въ него не вѣрвамъ. Азъ сега не правя никаква обструкция. Казвамъ: За пръвъ пжтъ една жена, която отлична вѣра има. Ти си една голѣма вѣрующа. Ти въ Бога не вѣрвашъ, Който хората е създалъ, но вѣрвашъ въ едно нѣщо, имашъ друга вѣра. Азъ, казва, вѣрвамъ въ паритѣ. Сега пъкъ да и обърна вниманието: Но паритѣ сж единъ резултатъ на човѣшкия умъ организиранъ. А паритѣ сж единъ резултатъ, едно средство. А умътъ е, който е създалъ. Ако дойде сега да ти подаряватъ паритѣ и умътъ,

кое ще изберешъ? Хубаво е да има човѣка и дветѣ, но ако дойде да изберешъ, кое ще изберешъ? -Е, умътъ. Е, твоятъ умъ е господаръ, а паритѣ сж единъ слуга. Ти обичашъ господарьтъ, а обичашъ и слугата му. Пъкъ ти си се влюбилъ въ слугата му. Но и господарьтъ трѣбва да държишъ на своето положение.

Та казвамъ, нѣкой ще дойде, ще каже: Азъ отъ пари не се нуждая. -Ти криво разсжждавашъ. Щомъ отричашъ парите, ти отричашъ ума си. Ама Христосъ е казалъ: На двама богове не може да служите. Не прави паритѣ Богъ за себе си. Понеже ти си ги създалъ. А туй, което си създалъ, не го отричай. Направилъ си една кола. И казвашъ: Азъ нѣмамъ нужда отъ кола: То е неправилно разсжждение. Колата ти е потрѣбна. Но нѣма да разсѣждавашъ, че тази кола може всичко да направи за тебе. Паритѣ сж единъ слуга. Единъ много добъръ слуга, много учтивъ.И този слуга навсѣкжде може да те препоржча. Ти държишъ този слуга въ джоба си. Идешъ на гарата, кажешъ на този твой слуга да иде при този, който издава билети, и той веднага ще ти даде единъ билетъ. Ти като вземешъ това, което ти е далъ този, при когото ти си изпратилъ твоя слуга, ти го носишъ съ себе си, и като идешъ тамъ, веднага ще те пуснатъ да се качишъ на влака. После ще дойде другъ, който ще провѣрява; ти ще извадишъ билета си и ще останешъ. Да допуснемъ нѣкой пжтъ ти бързашъ, не си извадилъ билета, дойде този, който провѣрява, и веднага те глобява. Ще си платишъ билета, може и двойно. И слугата излѣзе отъ джеба ви и урежда работитѣ. Азъ, казва нѣкой, не искамъ много пари, искамъ да имамъ само толкова, колкото за преживяване. -Нѣма какво да искашъ пари. Ти ще създадешъ паритѣ. Нищо повече. Вие не искайте отъ Господа пари. Богъ е, Който осиромашава и обогатява. Искай отъ Богъ единъ отличенъ умъ! Богъ е далъ умътъ. Не искай отъ Господа пари. А единъ отличенъ умъ! А умътъ като дойде, той е майсторъ на тия работи. УМЪТЪ КАТО ДОЙДЕ, ТОЙ ОРГАНИЗИРА ЧЕРНИЯ ДРОБЪ. Черниятъ дробъ, това е единъ отличенъ слуга на сърцето, на този сърдеченъ свѣтъ, най-главенъ е той. Той като спре у човѣка да работи, на човѣка всичката му работа е свършена.

Сега разбира се азъ се отдалечихъ, но ви казвамъ, имате единъ черенъ дробъ, имате едно състояние, нервенъ сте; и неврастенията се дължи на разстройство на черния дробъ. Вие може да считате, че англичанитѣ сж хора съ много голѣмо въздържание. Особени са англичанитѣ, въ всяко едно отношение тѣ иматъ навици

добити сега. И можемъ да се върнемъ назадъ, да видимъ кога сж добили тия навици. Седи единъ англичанинъ въ трена и гледа - на единъ господинъ се запалило палтото отъ цигарата. Той си седи и не му казва нищо. Мисли сега какъ да му помогне? Той вижда до него седи единъ другъ господинъ, казва: Този г-нъ познавашъ ли го? - Познавамъ го. - Моля, запознайте ме съ него. И той го запознава. Двамата се ржкуватъ, следъ туй му казва: Г-не, палтото ви гори. А вие видите на нѣкого палтото му гори, развикате се, крѣскате, и всичко(...) Запазете си, кажете: Г-не, палтото ви гори. И той ще ви каже - благодаря. Сега този примеръ е само за обяснение. Но въ англичанина има друга крайностъ. Въ тѣхъ има тази черта, това е черниятъ дробъ, който произвожда. Понеже англичанинътъ е човекъ много горделивъ. Макаръ че англичаните да са стигнали до висока степенъ на цивилизация, да се владатъ, обаче гордостта на тѣхъ, много пжти въ политиката тѣ разтакатъ, разтакатъ работите така,та единъ методъ, втори, та трети, ще ти даде другъ единъ заемъ, ще каже: Докато разрешите въпроса. Много разтакатъ политически. Отива единъ много богатъ англичанинъ въ Италия, седи въ хотела, гледа другъ единъ италианецъ отъ срѣща съ револверъ седи.Туря го до слепите очи, снеме го; тури го до сърдцето си, снеме го. Разхожда се, вземе го, остави го на масата. Два три пжти вземе револвера и го остави. Отива англичанинътъ, казва: Виждамъ, вие имате нѣкое голѣмо нещастие. Италианецътъ му разправя своето нещастие, какъ е заборчнелъ, има много да дава, иска да се самоубие, но иска и да живѣе. Този му казва: Колко имашъ борчъ?- Е, 25 хиляди английски лири ми трѣбватъ. Този изважда чекъ, написва му единъ чекъ отъ 25 хиляди английски лири. Дава му го, казва: Дай ми револвера, да ти покажа какъ. И казва: Не бжди баба. Туря револвера и гръмва. Е, това е глупаво у англичанитѣ. Човѣкъ трѣбва да има достойнство да се самоубие. Туй е гордостъ. Неорганизирана гордостъ. Човѣкъ, който е горделивъ, неговитѣ мисли и неговитѣ чувства не сж организирани.

Та казвамъ, сега у всинца ви, вие по нѣкой пжтъ сте като англичанитѣ.- Ще си теглите куршума. Но питамъ сега, какво се постига? Доколко е вѣрно туй? Но все сж станали такива случаи. Нѣма нѣщо въ свѣта, всичкитѣ нѣща, които романиститѣ са създали, сжществуватъ. Станали сж нѣкжде. Нѣма въ свѣта проява, която да не е сжществувала. Може би формата, въ която сж изнесени, да не е вѣрна, но всичко е вѣрно! Но казвамъ, неразположението, което

имате сега - вие сте боленъ, неразположенъ духомъ, черниятъ дробъ е виноватъ. Свършете работата, но отъ черния дробъ ще дойдатъ всички разгадавания. Щомъ черниятъ дробъ се организира, вашата вѣра ще бжде друга. Пъкъ има начини да знаете ще ви върви ли. Има начини, по които вие може да констатирате, ще ви върви ли или не. Богъ е турилъ, не е оставилъ хората да се лутатъ въ тъмнина. Ако нѣма нѣкого да питашъ, всѣкога можешъ да провѣришъ. Но не трѣбва да бждешъ боленъ ти. Ако работитѣ на единъ човѣкъ ще тръгнатъ на добре, той въ себе си усѣща едно разположение на миръ. Тъй. Не трѣбва да мисли той много време. То е разположение вжтрешно. И когато работитѣ му почнатъ да се развалятъ, има нѣщо, което дълбоко ще почне да те безпокои. И тогава вече трѣбва да вземешъ мѣрки. Тѣ го наричатъ сега интуиция. По интуитивенъ начинъ можешъ да знаешъ следъ 5 години, следъ 10, следъ 15, 20. И най-после можешъ да знаешъ кога ще умрешъ, кога ще идешъ въ онзи свѣтъ. Можешъ да знаешъ всичко туй. Умниятъ може да знае, а онзи, който не вижда работите, другояче седи.

Та сега вие сте ученици, трѣбва да учите. Най - първото нѣщо въ свѣта е учението. Следъ туй, следъ учението, ще наредите всичкитѣ ваши длъжности, които имате. Понеже имате много длъжности. Много нѣща сте взели, много предприятия. Зависи отъ знанието, което имате; и какъ трѣбва да постжпите. Думата знание, знанието е отъ Господа. Азъ като говоря за знанието, не разбирамъ, че много научно нѣщо. То значи за менъ едно знание отъ Господа. Научилъ ме е Господъ и постжпвамъ умно. Знанието, което иде отъ Господа, урежда всичко. А щомъ не може да уреди работитѣ, нѣмамъ знание. И постоянно се намирамъ въ противоречие съ себе си. Това не е знание. Знанието урежда работитѣ. Седи единъ и казва - 5 по 5 колко прави? Сега го е турилъ 5 по 5. Турцитѣ какъ ще го сметнатъ? Смѣтането какъ отива на турски; на английски? Има различни методи; сега петъ значи, едно число е умножено на едно число. Можешъ да го умножишъ два пжти. Значи, ще знаешъ закона. Пет го умножавашъ съ 2, съ 3. Можешъ да го умножишъ съ 4, можешъ да го умножишъ съ себе си, на 6, на 7, на 8 - това сж отношения. Това сж хора петъ да кажемъ е числото въ тази система, средното число, средата. Значи 1, 2, 3, това сж отношения. Едни отношения. А умножавашъ съ 6,7, 8, 9, сж други отношения. И ти не можешъ да имашъ сжщите резултати. При умножението на 3, то е нисше

състояние. А като минешъ туй, което е надъ тебе, то дава други резултати. Следователно, ако вие се занимавате, има едно знание, като умножавате, знание което е подъ васъ; и то ще ви помогне, но туй знание не разрешава ония висшитѣ въпроси, които васъ ви интересуватъ. То е надъ васъ туй знание- 6, 7, 8, 9. Въ окултната наука 6 е едно число, ако го познавате, тѣ го считатъ число на илюзии. Но 6 съдържа една философия. Шестъ показва пжтя на влизането и пжтя на слизането. Шестѣ това показва. Ако умножавашъ съ 2, съ 3, съ 5. Този трижгълникъ може да бжде обърнатъ така съ основата си нагоре, а неговиятъ върхъ ще бжде обърнатъ къмъ земята. Какво показва този трижгълникъ така обърнатъ надолу? Туй състояние показва, че всичкитѣ твои стремежи сж къмъ земята. А имате и друго състояние. Трижгълникътъ е съ върха нагоре. Туй показва стремежътъ ви къмъ духовния свѣтъ. Единиятъ трижгълникъ показва една неорганизирана материя. А другиятъ- крайно организирана. Единиятъ показва, че благородство и интелигентностъ тамъ нѣма. Тѣ го наричатъ сѣнка. Неорганизирана сѣнка. Този трижгълникъ, който слиза съ върха надолу, тамъ сж всичкитѣ противоречия. Ти не можешъ да живѣешъ съ такъвъ човѣкъ. Между такива хора ти не можешъ да живѣешъ добре. Не че тѣ сж лоши, но тѣ не са организирани; и не виждатъ нѣщата тъй, както ти ги виждашъ. Да кажемъ единъ човѣкъ, на когото ржката е груба, а ти имашъ деликатна ржка. Неговото здрависване съвсемъ друго ще бжде. Той като се здрависа веднъжъ съ ржката си, втори пжтъ нѣма да искашъ да се здрависашъ съ него. Не че е лошъ. Но ржката му е груба. Тази ржка ако единъ денъ се облагороди, здрависването ще бжде приятно. Ама че сега съ вашия езикъ вие не сте изучавали, ако идете въ Америка, ще видите колко сж по- фини американцитѣ. Тѣ иматъ една ирония такава, каквато вие не подозирате даже. Той ще те подиграе така деликатно, че хичъ нѣма да се усѣтишъ. Запримеръ у тяхъ има ирония, подиграватъ нѣкой проповѣдникъ. Много пжти иронизиратъ проповѣдницитѣ тъй тънко, че не сж умни. Седи проповѣдникътъ отъ амвона и казва на всичкитѣ приятели, както вие. - Приятели, казва, нашиятъ братъ, еди кой си Джонъ, се е поминалъ. Обявява, всички да знаятъ. И следъ туй казва: Станете да изпѣемъ Славословието къмъ Бога! Значи умрялъ, отървахме се отъ него. Туй значи. Тънка ирония. А този

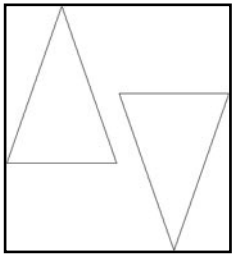

проповѣдникъ е недосѣтливъ,- той горе отъ амвона да казва: Еди кой си братъ умрялъ. А този го иронизира, понеже славословието има съвсемъ друго предназначение. Но туй докосване, ирония- помина се.- Този бѣше едно шило за насъ, но слава Богу, че се отървахме отъ него! Но не се докачатъ. Като седнатъ на масата ядатъ и пиятъ, но иматъ тази тънка ирония, подигравка и тънка ирония. Че едва ще я забелѣжишъ. Казвамъ, какво се ползуватъ? Туй наричаме, всеки единъ народъ си има различни начини. И французитѣ иматъ така. И германцитѣ и тѣ си иматъ начини. Ако идете въ Германия, ще видите ботушъ има. Още като влѣзнете, атмосферата тамъ,ще видите, че нѣма свобода. Всичко е механическо. Трѣбва да се подчинявашъ. Че мнение имашъ, това нѣма. Но и като седнешъ при германцитѣ, ще му видишъ неговата чаша тамъ съ бира. Той я дига. И всѣки като стане, самъ плаща. Черпене като насъ нѣма. Българинътъ дигне чашата, изпие я, и после плаща за всичките. Туй у насъ благородната частъ. Той ще плати за всички. Този, който плаща, въ туй отношение черниятъ дробъ е организиранъ. А германецътъ, всеки като си плаща, и неговиятъ дробъ е много организиран. Дробътъ на германцитѣ е организиранъ въ друго направление.

Сега пренасяме ние въ вашитѣ религиозни вѣрвания, вие не можете да имате едно вѣрую тъй. Трѣбва да бждете оптимисти, не тъй да говорите само. При най- голѣмитѣ неприятности въ живота, които може да ви постигнатъ, да отправите умъ си къмъ Бога! Макаръ живота да виси на косъмъ, да знаете, че има нѣщо реално! И всичко ще се оправи! Има нѣщо. Защото ние живѣемъ въ единъ свѣтъ разуменъ. Но този свѣтъ има отношение къмъ насъ. Въ две направления.- Ако сме готови да служимъ, да Му служимъ. И ако сме готови да Го слушаме. То сж дветѣ нѣща. Тия две нѣща се изискватъ отъ насъ. Ако си готовъ да слушашъ този разуменъ свѣтъ; и трѣбва да си готовъ да го възприемешъ. И после, да слушашъ онова, което ти кажатъ, да го приложишъ. Тогава нѣма да питашъ, защо работитѣ сж наредени така? Следъ като го направишъ, ще видишъ, че е така. И нѣма да философствувашъ, да бъркашъ работитѣ. Има работи, които сж опасни да ги приемешъ. Ти не можешъ да изследвашъ една напълнена бомба. Ти ще я вземешъ и много внимателно ще я носишъ. Ако я вземешъ и така я чоплишъ, работитѣ ставатъ лоши. Въ Божествения свѣтъ не искатъ чоплене. Питате вие, защо трѣбва да вѣрваме? Кажете, може ли нѣщо да стане въ свѣта безъ вѣра? Не може. И Писанието казва тъй.- Безъ вѣра не може да се угоди на Бога.

Ще вѣрвашъ, ако искашъ да ти върви. Трѣбва да имашъ вѣра. Ама защо трѣбва да вѣрвамъ? За да ти върви. Защо трѣбва да имашъ вѣра? За да можешъ да живѣешъ. Тъй е. То сж положенията. И ще оставите онази вѣра сега, каква вѣра сж имали вашитѣ дѣди и предѣди. Е, каква вѣра сж имали? Ти не можешъ да знаешъ каква вѣра е ималъ дѣдо ти. То е предположение. Сжщинската вѣра, която вие може да имате, то е онази ваша вѣра,която сега проповѣдвате. Дойде при васъ единъ братъ. Да допуснемъ, че ви поиска 10 хиляди лева на заемъ. И казва: тия пари, 10 хиляди лева, ще ги върне. Ще му дадешъ паритѣ, и нѣма да вземешъ записъ и нищо. Ще вѣрвашъ, че каквото е казалъ той, ще го направи. Вие ще дойдете и казвате: Отъ де да знаешъ сега? Вѣрата знае. Ако ти тия пари ги давашъ съ вѣра, този братъ ще ги донесе. Ако имашъ едно малко съмнение въ душата си, ще стане нѣщо, и той ще закъснѣе. Ако имашъ вѣра, не може да не станатъ нѣщата. Туй, което Богъ е казалъ, понеже то иде отъ Божия законъ, тъкмо че кждето и да е въ свѣта, даже и да е организиранъ свѣта. Азъ съмъ виждалъ свѣтски хора, а не сж свѣтски. Нѣкои по- високо седатъ. Духовни сж. Човѣка може да не е членъ на нѣкоя църква или общество, може да не е повидимому вашъ, но срещнете го, даде ви 10 хиляди лева. И каже: Азъ вѣрвамъ, че ти ще ги върнешъ. Та този е единъ братъ, който не се е проявилъ. Той е отъ нашитѣ. Всѣки човекъ, който може да направи това, той е отъ нашитѣ. Че срещне те, повика те въ дома си, угощава те. Та той е отъ нашитѣ. Нищо повече! Не питайте вие отъ нашитѣ ли е? Азъ гледамъ челото му, черепа му, и веднага казвамъ: Той е отъ нашитѣ. Щомъ има една свѣтла мисълъ, отъ нашитѣ е. Щомъ има едно добро чувство, отъ нашитѣ е. Тъй гледайте вие. Щомъ нѣма добра постжпка, може да е членъ нѣкжде,- черниятъ му дробъ не постъпва добре. Азъ не го сждя, но казвамъ: Не е организиранъ черния дробъ. Ето азъ какъ гледамъ. Дойде единъ човѣкъ, не е готовъ да направи една услуга. Боленъ е човѣкътъ, лежи на легло. Казвамъ: Щомъ черния дробъ е разстроенъ, не върви тази работа. Щомъ се поправи черния дробъ, той е готовъ и на нивата да иде, и да ти даде, каквото искашъ. И всичко да направи за тебе. Или туй, което християнитѣ наричатъ- нѣма общение. Щомъ се разстрои черния дробъ, човѣка нѣма общение съ Бога. Нѣмашъ телефонъ, съ който да говоришъ, нѣмашъ звънецъ, съ който да повикашъ. Ти си затворенъ. Изолиранъ си отъ свѣта. Това подразбирамъ. Като се поправи черния дробъ, всичкитѣ тия съобщения съ невидимия свѣтъ се оправятъ. И Господъ казва: Преди да поискате, Азъ ще ви дамъ.

Това е отговорът! Господ знае значи преди да поискашъ. И на часа щомъ поискашъ, и всичко ще бжде на ваше разположение.

Та това е сега, за да успѣвате. Мислите за организирането на вашия черенъ дробъ! Туй, което имате, е добро. Има да се справите още. Има нѣща, които вие си знаете, всѣки единъ отъ васъ. Има едно състояние, едно разположение. Имашъ разположение, готовъ си да направишъ всичко. Нѣмашъ разположение, ти се сърдишъ, казвашъ: Азъ не вѣрвамъ вече въ хората не искамъ да правя добро. Отъ тамъ е дошла поговорката: Направи добро, за да намеришъ зло. Такова нѣщо въ свѣта нѣма. Но ние сме го измислили. Та бихъ ви превѣлъ много други примери. Нѣма да ви ползуватъ. Но мислете: Да бждете организирани! Черниятъ ви дробъ да не е разстроенъ. Разгнѣвишъ се. Ще се обърнешъ къмъ Господа и ще му кажешъ: Господи, азъ искамъ знание и свѣтлина да се поправи черния ми дробъ. Не можешъ да живѣешъ съ хората.- Черниятъ дробъ. Не ти върви.- Черниятъ дробъ. Не може да се учите. - Черниятъ дробъ. Да ви го кажа. Туй сж нѣща, които съмъ изследвалъ. Разстройва всичко. И умствени способности, и духовни, и чувства разстройва; и навсѣкжде черниятъ дробъ е вжтре. Значи, този нисшиятъ свѣтъ, азъ казвамъ черния дробъ. Този нисшия свѣтъ, като влезне въ черния дробъ, тѣ сж термити, изпоядатъ всичко, развалятъ всичко. Та казвамъ сега, вие седите и по нѣкой пжтъ казвате: Защо да не го направимъ? Защото трѣбва да знаешъ, какъ да го направишъ. И да кажемъ, който и да е отъ васъ, ако ви каже тъй: Я, станете и да изпѣете " Цвѣте мило, цвѣте красно". Ама като го изпѣешъ тъй да ме трогнешъ, че сълзи да изкочатъ отъ очитѣ ми. Колцина отъ васъ ще го изпѣятъ тъй? "Цвѣте мило, цвѣте красно" можете да го изпѣете тъй./ Учителятъ пѣе "цвѣте мило, цвѣте красно"/. Може всѣки единъ отъ васъ да пѣе. За да пѣешъ, не е много голѣмо изкуство. И казвамъ сега: Ако твоя умъ стане тъй, всичко ще просвѣтне; ако твоето сърдце така, и то ще просвѣтне; и ако волята, душата ти ще просвѣтнатъ. Ти тогава ще пѣешъ така. И всичко излиза вече отъ пѣнието. Онзи великиятъ пѣвецъ, той тука подъ лжжичката му играе. Като речешъ да пѣешъ, ще усѣтишъ отдолу една малка топлинка. И щомъ пѣешъ тъй, хората могатъ да плачатъ. Но станешъ и никаква топлинка нѣма вжтре, ще пѣешъ "цвѣте мило, цвѣте красно" тъй провлачено; пъкъ като имашъ топлинка, тогава ще дойде онзи правиленъ тонъ отъ вжтре. Та зависи отъ съзнанието. И после въ васъ, вие имате сега срамъ. Хубаво е това. Азъ уважавамъ вашия срамъ. То е хубаво чувство, благородно чувство. Срамъ го е човѣка. Азъ го тълкувахъ какъ?

Черниятъ дробъ не е организиранъ. Ако не е организиранъ ще направи нѣкоя бѣла. Ще ме извините. Идете при нѣкой, на който черниятъ дробъ е организиранъ, - нѣкой пжтъ азъ пресилвамъ работитѣ. То е за да станатъ ясни нѣщата. Нѣкой не иска да пѣе. Оставете го, не го бутайте. Черниятъ дробъ още не е организиранъ. Кажешъ на другиго я, пѣй! Изведнъжъ стане. Организиранъ е черниятъ дробъ. - Ама нѣма това ценностъ. Не може да го направя. - Черниятъ дробъ не е организиранъ. Ще каже: Кажи една блага дума.- Не мога.- Черниятъ дробъ не е организиранъ. Примирете се.- Не може.- Черниятъ дробъ не е организиранъ. Не го пресилвайте. Ще дойдешъ до друго положение. Нѣма да кажешъ, този човѣкъ не е билъ организиранъ. Ето азъ какво подразбирамъ подъ неорганизиранъ. Кракътъ му е изкълченъ. Ще стане. Не може да ходи. Казва: Не мога да ходя.- Какъ да не можешъ? Не може човѣкътъ. Намѣри нѣкой другъ, който като те потегли, като намѣсти крака, всичко направи. Вие не можете да разберете какъ тъй? Кракътъ ти е изкълченъ, излѣзешъ, не можешъ да се мръднешъ. Азъ разбирамъ така. Може да е изкълченъ черният дробъ. Казва: Не може да се примиря. Като го потеглишъ отъ едно мѣсто, отъ тука - отъ тамъ, можешъ да го поправишъ. Всѣко нѣщо за да стане, трѣбва да има една побудителна причина. Седи до васъ единъ приятелъ, недоволенъ е, песимистъ. Туй общество, тия хора, тия братя,- дига шумъ. Ама азъ зная причината.- Черниятъ дробъ е разстроенъ. Той се нуждае отъ пари. Има на бакалина, на хлѣбара, на този, на онзи да дава, изваждамъ азъ кесията си съ звонковитѣ, и изведнъжъ черниятъ дробъ се организира. Вече този братъ забрави всичкия си песимизъмъ. Веднага се измѣни състоянието му. Покажи на човѣка нѣщо, което е реално. Единъ г-нъ въ митницата казва: Г-не, законъ има тукъ, не може да пуснемъ стоката. Онзи му показва кесията си. И той казва: Може, може, пуснете го. Сега казватъ ви да се не подкупва човѣкъ. Подкупи го. Нищо повече! Законътъ е човѣшки. Едно куче те залае. Казва: Не може тука да минешъ. Изваждашъ едно парче хлѣбъ, подкупвашъ го.

Нѣкои хора минаватъ за много праведни. Азъ казвамъ: Подкупи кучето. Като яде, казва: Може да минешъ отъ тукъ. Ама казва: Не направихъ ли азъ едно престжпление? Всѣко нѣщо на своето време е позволено. Азъ отивамъ по важна работа, искамъ да се кача на влака казва: Не може да тръгнете съ трена. Смѣшна работа, изваждамъ кесията и казва - може да минете. Сега ще кажете: Ама право ли е? Право е. Ако живѣете за Бога. Нѣщата не сж прави само

тогава, когато човѣкъ не живѣе за Бога. Като живѣе за Бога, всички нѣща сж прави. То е правотата на човѣка. Правотата зависи отъ правото вжтрешно състояние, отъ онова, което азъ мисля, то е, което разваля човѣка, не онова, което съмъ направилъ. Има една несъобразностъ, вие може да идете съ най- доброто разположение и да занесете най- хубавото ядене на нѣкого. Но неговиятъ стомахъ е толкова разстроенъ, че може да му създадете зло. Нѣкой пжтъ може да идете при нѣкой вашъ приятелъ, давате му единъ лекъ, който е горчивъ, като единъ специалистъ. И туй горчивото помага. Тъй че зависи отъ ползата. Въ единия случай, туй хубавото ядене не може да принесе полза, а въ другъ случай туй горчивото принася полза. Ако този хапъ е даденъ на време, той ще принесе полза.

Та сега казвамъ, какво бѣше най- първо? Вие сега всинца се намирате въ едно противоречие. И запитвате: Защо Господъ направи свѣта? По-добъръ свѣтъ вие никъде не може да намерите. По- добъръ свѣтъ не може да направите, ако разбирате. Но вие още не оцѣнявате. Знаете ли какво струва една гледка, да видишъ Слънцето да изгрѣва? Ако разбирашъ. И да видишъ, когато цвѣтята растатъ. Да видишъ всичко туй. Да вкусишъ водата, когато си жаденъ. Знаете ли, какво велико благо е. Нѣщата, ако ние ги разбираме, съдържатъ едно благо. Вземете онзи финансистъ, азъ наричамъ финансистъ този, който не разбира свѣта. Той седналъ и въ тевтеритѣ си пише разни смѣтки. За него сж важни неговитѣ тевтери, че отъ вънъ слънцето изгряло, че хората, туй не го интересува Той като седналъ, и мисли за съвсемъ други работи. Той си прави своитѣ финансиални смѣтки. Че на този щѣло да стане това, на онзи онова. Този човѣкъ не е разбралъ Божия свѣтъ. Туй не принася полза. Вие може да сте финансистъ и трѣбва да знаете, че туй финансиално отношение къмъ кризата може да не е изгодно. Представете си сега спадането на французкия франкъ. Казватъ, че въ Англия имало една печалба отъ 67 милиарда лева. Колко сж умни англичанитѣ. Но когато спадна английската лира, онѣзи понамазаха. Сега пъкъ англичанитѣ печелятъ. Като спадна лирата, другитѣ много спечелиха. Сега като спадна французкия франкъ, англичанитѣ печелятъ 67 милиарда. Вземане даване. Сега това не е лошо. Това е единъ процесъ въ свѣта. Единъ пжтъ благото въ свѣта иде на васъ. А следующето, другъ пжтъ може да ви дойде отплата, една малка горчевина. Не мислете, че онова, което се случи въ свѣта, е лошо. Туй, лошото, което го считате, следъ време ще ви даде едно голѣмо благо. Въ свѣта има единъ законъ. Две нещастия

едно подиръ друго никога не може да дойдатъ. Следующиятъ пжтъ ще дойде едно благо. Божиятъ законъ е такъвъ. То е поляризиране. Но и две добрини едно подиръ друго не може да дойдатъ. Защото сжществува единъ нисшъ свѣтъ и единъ висшъ. Сутринъ слънцето идва, а вечеръ си отива. Туй въ живота трѣбва да бжде законъ. Вие трѣбва да знаете, че като изгрѣе вашето слънце, ще залѣзе. После пакъ ще изгрѣе. И пакъ ще залезе. Туй слънце има свой пжтъ. Не считайте, че благото , което ви е дадено, всѣкога може да тече. Когато идатъ изобилни години, следъ тѣхъ ще дойдатъ неизобилни години. Вземете сънътъ, който сънува Йосифъ. Той сънува, че 7 години ще бждатъ изобилни, а 7 ще бждатъ въ немотия. И следователно отъ изобилнитѣ години, когато имате, ще отдѣлите, за да може, когато дойдатъ годинитѣ на немотията, да ги замѣстите.

Та сега, защо трѣбва да правите добро? Казвате вие сте добъръ човѣкъ. Това сж плодороднитѣ години. Отъ туй добро, което правите на хората, вие складирате всичкото ваше жито въ хамбара, че единъ денъ да може да си помогнете. Лошитѣ хора сж гладнитѣ години. Щомъ си лошъ, това сж гладнитѣ години; щомъ си добъръ, това сж изобилнитѣ години. Така сж годинитѣ на живота. Щомъ си лошъ, ти ще идешъ при нѣкой добъръ човѣкъ, ще вземешъ отъ изобилието, и когато дойдатъ при тебе плодороднитѣ години, ти ще се отплатишъ. Отплата навсѣкжде има. Зло за зло, добро за добро; любов, за любовь, умраза за умраза. Всичкитѣ тия нѣща се редуватъ. Та имате една философия, ако не можете да мислите, ако не можете да оправите вашия животъ, защо ви е мисъльта? Ако пѣешъ, защо пѣешъ? Пѣнието е магическа сила въ свѣта. Ако азъ запримеръ по закона на пѣнието дойда, имамъ нѣкоя голѣма нужда, застана въ стаята, запѣя една пѣсенъ, и този човѣкъ на мене ще ми услужи. Ако изпѣя пѣсента, той ще ме приеме.- Той е приелъ тази музика. И той ще ми помогне. Свѣтътъ може да се обърне съ главата надолу, но той ще ми помогне. Искашъ да идешъ нѣкжде. Помоли се на Бога тъй отъ душа, и нѣщата ще станатъ тъй, както си ги пожелалъ. Не ставатъ ли нѣщата, никаква молитва не е, нѣма никакво пѣние. Законъ е туй. Умно ще постжпвате. Умно трѣбва да постжпвате всѣкога. Не какво сте разбрали, азъ се радвамъ на това, което сте приложили. Не отъ вънъ. Азъ се радвамъ на онова, което хората прилагатъ отъ вжтре. Безъ хората да видятъ. Онова което вие приложите въ себе си, това ме радва. Казвате: Азъ живѣя добре. - Азъ не се съмнявамъ. За мене важи онова, което е въ вашия животъ. Което ти прилагашъ

въ себе си. И за което нѣма никаква сила, никакво давление. Нѣкой човѣкъ станалъ мисионеринъ, дойде въ нѣкоя бѣдна кжща. Какво го е заставило да дойде въ нѣкоя бѣдна кжща? Никой не го е заставилъ да дойде. То е Божественото вжтре.

Сега въ васъ, въ всинца ви трѣбва да дойде Божественото да работи. И Божественото не идва, ако не пѣешъ. Никой нѣма да те слуша. Ако пѣешъ, ще те слуша. Ако се молишъ, въ небето ще те слушатъ. Ще кажешъ, азъ ще се моля. И зжбъ нѣма да обѣлвашъ. Когато се помолишъ, и туй, за което се молишъ е станало, тогава тази опитностъ ще кажешъ, тогава тази опитностъ можешъ да разкажешъ. Но нѣкой пжтъ може да се помолишъ и ни гласъ, ни слушание. Ще кажешъ: Азъ се молихъ, молбата ми не се чу. Казвамъ, черниятъ дробъ е билъ разстроенъ. Ти си отворилъ телефона, казвашъ: алоо! Но ни гласъ, ни слушание. Алло! Никой не се обажда отъ станцията - АЛЛО! Всичко е затворено. Щомъ чуешъ отговоръ, дадатъ ти станция, говоришъ. Съобщения трѣбватъ. Вие сте затворили вашите станции, изолирали сте се.

Сега ще ви попитамъ: Коя мисълъ остана въ вашия умъ? Всичко не сте разбрали. Сега нѣкои ще мислятъ: какъ тъй черния дробъ той да върши всичкитѣ тия работи. Ние сме дошли и казваме вѣрата въ Бога. Вѣрата къмъ Бога подразбира единъ добре организиранъ черенъ дробъ. Вѣрата къмъ Бога подразбира единъ добре организиранъ умъ. Вѣрата къмъ Бога подразбира една добре организирана душа! Туй подразбира. Когато говоримъ за вѣрата, подразбирамъ едно Божествено състояние, въ което нѣщата ставатъ. То е Божественото. Не една вѣра, която хората иматъ, която нищо не може да направи. Подъ "вѣра" подразбираме, когато всичко можемъ да направимъ. Съ тази вѣра, дето всичко е организирано, че каквото поискашъ, то ще бжде. Нѣма да искашъ много. Споредъ Божествената вѣра единъ обѣдъ ще искашъ. И той ще дойде. Нѣма да искашъ за 10 години да се уреди живота ти. Единъ обѣдъ ще поискашъ, и ще имашъ най- хубавия обѣдъ. При Господа ще искашъ една кжща само за единъ денъ, то е достатъчно.Ти да преживѣешъ единъ денъ, то е достатъчно. Туй е вѣрата! Да искашъ за единъ денъ. За утрешния денъ ти нѣма да мислишъ. Ти въ една кжща само единъ денъ можешъ да живѣешъ въ Божествения свѣтъ. Втория денъ още по- хубава ще имашъ, третия още по - хубава. Тъй че за 365 дена ще имашъ 365 кжщи. И като излѣзешъ отъ тази кжща, ще дигнешъ материала, нищо нѣма да оставишъ. И ти ще идешъ нѣкжде. Представете си, че всички

така разбиратъ философията. Даже и хора има,които разбиратъ. Въ една евангелска църква, аристократическа, дето проповѣдвалъ този проповѣдникъ Спърженъ. Една, една отъ най- богатите бабтиски църкви, събиратъ се 12 души съ своя проповѣдникъ на едно събрание, имъ трѣбвало да събератъ една голѣма сума. Единъ отъ тяхъ казва: Да пуснемъ подписка да съберемъ тази сума. Казва: Да се помолимъ Господъ да ни даде тези пари. Става проповѣдника и казва: Братя да не изкушаваме Господа. Ето, братъ Джонъ може да даде толкова; ето азъ давамъ толкова. Ние всички тука като дадемъ 12-тѣ души, може да дадемъ тази сума и можемъ да изпълнимъ Волята Божия и като дадемъ, ще се помолимъ тогава на Господа. Ще кажемъ, че сме изпълнили Волята Божия! Нѣма какво да искаме отъ хората. Който има, той да направи това е Волята Божия. Вѣрата подразбира единъ добре организиранъ черенъ дробъ, единъ добре организиранъ умъ, едно добре организирано сърдце и душа. Всичко туй въ всичкитѣ науки може да се постигне. Човѣкъ, който иска да се учи, знанието е потребно. Изучавайте онова, което може да ви е потребно. Изучавайте наукитѣ сега. Всичкитѣ тия науки сж пжтища, по които Господъ иска да подигне хората. Науката, знанието, всичко е потрѣбно въ дадения случай. Изучавайте нѣщата! Казвате: Туй не е потрѣбно. -Потрѣбно е. Потрѣбна е физиологията, потрѣбна е анатомията, всѣки трѣбва да знае анатомия. Счупи ти се крака, ти трѣбва да разбирашъ анатомия. Да знаешъ какъ да го наредишъ. Искашъ да направишъ нѣкоя услуга. Трѣбва да разбирашъ физиология. Въ всѣка една областъ на науката трѣбва да разбирашъ по нѣщо. Тя не е отъ сега. Милиони и милиони години преди хората е сжществувала тази наука. Тя е сжществувала и е създала свѣта и небето и земята. Тази Божествена наука ги е създала. Що е науката? Дето има наука, има и създаване. Дето има Божествено знание, всичко се разрешава. А като престанешъ да се учишъ, ти ще се разрушишъ! За това трѣбва постоянно Божественото знание, Божествената мждростъ и Любовь. То е знание- истината. Тя иде чрезъ знанието. Всичко туй като се втече въ тебе, ти растешъ, ти се организирашъ, и единъ денъ ще видишъ, че си струва човекъ да живѣе.

Та казвамъ сега: Имайте вѣра. Не да имате вѣра, стремете се къмъ онази вѣра, чрезъ която всичко може да постигнете. Може да мислите. Когато вѣрвашъ, не трѣбва да туряшъ никаква граница. Не го туряй за днесъ. Не го туряй за скоро. Не го туряй за

следъ 100 години. Не бързай. Имай вѣра. И трѣбва да знаешъ, туй, което искашъ, ще дойде на време. Туй, което ти трѣбва, ще дойде точно на време. Не се безспокой, ако не идва. Има нѣщо у тебе, като отмахнешъ всичкитѣ препятствия, които сѫществуватъ, непременно онова, отъ което ти имашъ нужда - дали е за твоето здравие, дали е за твоето спокойствие, дали е за доброто на дома ти - то ще дойде точно на време. Туй е опитностьта на вѣковетѣ; опитностьта на всички напреднали души, тѣ сѫ провѣрили този законъ. И вие трѣбва да го провѣрите. Вѣра, чрезъ която всичко ще дойде! Тази вѣра е потрѣбна сега, да се организира нашия черенъ дробъ.

/ къмъ Симеоновъ: изпѣйте една пѣсенъ./

- "Всичко въ живота е постижимо!"

Сега прочетете ХВАЛАТА!

6.30 ч.с.
на поляната евритмическитѣ упражнения.

РЕАЛНИТѢ НѢЩА ВЪ ЛЮБОВЬТА

3-то *Недѣлно Утринно Слово11. 10. 1936г. 5ч.с.*
Времето тихо, топло и малко облачно.
ИЗГРѢВЪ

Добрата молитва.
Ще ви прочете 3-та глава отъ Евангелието на Йоана[стр.485]
Въ начало бѣ Словото.

Въ свѣта има едно очакване. Всички очакватъ да се подобрятъ условията, не общитѣ условия. Или всѣки очаква да се подобрятъ и неговитѣ условия по единъ чуденъ начинъ, какъвто и той не знае какъ, но очаква това. Туй очакване, което човѣка не знае, нѣкои го наричатъ бждеще, а други го наричатъ: Това сж празни работи,- суевѣрниятъ човѣкъ. Или човекъ може да си въобразява, да си фантазира, че той ще свърши училището, ще стане единъ виденъ държавникъ, списателъ, ще се прочуе. Не единъ, двама, трима- всичкитѣ си мислятъ. Дали туй ще стане или не, то е въпросъ на бждещето. Може и може не. Повикали Паганини, да даде концертъ. Казватъ: Може ли да ни дадешъ единъ концертъ? Мога. Отива той съ цигулката си, съ 4 струни, дава единъ отличенъ концертъ! Онѣзи виднитѣ музиканти казали: На три струни може ли да ни дадешъ? Явява се той, пакъ хубавъ концертъ държи. Казватъ, на две струни може ли?- Може. И най после искали на една струна да даде концертъ. Казалъ: Може. И не се явилъ.

Ти на 4 струни докато си, животътъ ти върви; на три върви; и на две върви; но дойде ли до една, вече животътъ спира, и нѣма никакво движение. И това е знание на нѣщата. Тамъ другояче е. Ако дойдешъ до центъра на нѣщата, тамъ другояче е. Ако дойдешъ до центъра, животътъ е друго. Нѣкои искатъ да знаятъ какъвъ е животътъ въ Божествения свѣтъ. И той е въ центъра тамъ. Божественото можешъ да го опиташъ на земята въ себе си.- Въ дветѣ- 2. Туй, което вие гледате, тамъ се проявява живота. Вие искате двойката да изчезне. Искате единъ концертъ на една струна.

Щомъ може само едно, мжжътъ заминава, жената заминава, детето, братътъ, сестрата - всички ще изчезнатъ. Никжде не можешъ да ги намеришъ. То е - Битието се връща само въ себе си вжтре. Ти седишъ на земята и правишъ различие между Стояна и Драгана. Че ти страдашъ, и искашъ, и искашъ другъ да ти служи на тебе. Че ти имашъ два крака; тия крака защо сж?- Да ви служатъ, нали така? Ама, казватъ, съ единъ кракъ не може ли да се ходи? - Е, може. Ти ходилъ ли си съ единъ кракъ? Искашъ сега. Казвашъ: Съ една ржка може. Съ една ржка и съ единъ кракъ човѣкъ нищо не може да свърши. Сега ще извадите аналогията, вжтрешното сравнение. Всички, въобще най- напредналитѣ хора, дойдатъ и се спъватъ. Има нѣщо, което спъва човѣка. Сега нѣма да разправямъ за онова, което спъва. Което спъва- спъва, а което потиква, и то потиква. Една държава може да се спъва, да се въоржжава. Защо? Другитѣ да иматъ интересъ да не се въоржжатъ. А нѣкой пжтъ една държава се подтиква да се въоржжи,за да може да се брани. Отъ кого? Било е време, когато сж се бранили отъ вълцитѣ, отъ мечкитѣ. Въ миналото ученитѣ хора разправятъ, когато е имало борби между човѣка и животнитѣ. А сега, Слава Богу, такива животни нѣма. И човѣка като нѣма съ какво да се бори, бори се съ себе си, съ своитѣ близки, съ братята си. Значи онова, което спъва човѣка има две проявления. Едно спъване отъ вжтре и едно спъване отъ вънка. Имашъ нѣкой неприятелъ отъ вънка, но следъ като нямашъ никакви неприятели отъ вънка, радвашъ се. И недоволството, онова препятствие влиза вжтре въ тебе. И ти си недоволенъ. Защо? Недоволенъ си, сърдишъ се, търсишъ вината у нѣкого, и като не можешъ да намеришъ отъ вънка нѣкого, съ когото да се карашъ, ти въ кожата си не можешъ да се съберешъ. Туй се явява като една меланхолия, едно обезсмисляне на живота. Криво ти е, мжчно ти е, казвашъ: Живота нѣма смисълъ. Сега има нѣкой казва: Да умра, че да се отърва. Действително, може като умре, да се отърве; кжде ще иде, като умре? Казватъ така, защото не знаятъ какво нѣщо е смъртьта. По- красиво нѣщо отъ смъртьта на земята нѣма, и по- страшно отъ нея нѣма. Смъртьта, ако я обичаш, тя е красива, но ако не я обичаш по страшна отъ нея нѣма. Нѣма нѣщо, което да мжчи човѣка повече отъ смъртьта, ако не я обичашъ. Е, какъ ще разберете едно нѣщо едновременно: Че по- красиво отъ смърта нѣма, и по- грозно отъ нея нѣма. Красива е, когато я разбирашъ, а страшна грозотия е, ако не я обичашъ и не я разбирашъ.

Сега вие казвате, че еди кой си човекъ е лошъ. Ама

че тѣ сж родени и двамата отъ единъ баща. Отъ кжде се пръкна това зло, което дойде въ него? Че може ти, който се мжчишъ, тази мжчнотия произтича отъ тебе, отъ факта, че ти искашъ да създадешъ нѣщо въ свѣта и не знаешъ какъ да го създадешъ. И отъ тамъ произтичатъ всичкитѣ мжчнотии. Тебе ти дойде въ главата една идея, да се облечешъ съ едни баронски дрехи на нѣкой графъ, пъкъ пари нѣмашъ, и сърдишъ се, че нѣмашъ пари. Искашъ да намеришъ такъвъ дрехаръ, който да ти ушие едни такива дрехи на баронъ или на графъ, или на князъ. Е хубаво, ако ти направишъ тия дрехи, какво ще спечелишъ? И какво могатъ да ти предадатъ тия дрехи? Но питамъ, ти съ дрехите си ще идешъ кжде? Въ обществото между хората, и хората ще си създадатъ едно понятие за тебе, че твоя животъ се е подобрилъ; облѣкалъ се той, вече не ходи скъсанъ. Тръгна му работата! Облѣченъ е този човѣкъ. Казва, не е така скжсанъ, както едно време. Не зная какъ си оправи работитѣ. На заемъ пари е взѣлъ отъ нѣкжде. Значи, преди него е имало другъ, на когото работитѣ сж били оправени. Защото, ако той живѣеше между хора, на които работитѣ не сж оправени, че не може да вземе отъ никжде пари назаемъ.

Нѣкой пжтъ вие закъсвате съ вашитѣ идеи. Да кажемъ сте художникъ нѣкжде. Е, какъ ще прогресирате, ако отивате да се занимавате съ чужди работи. Човѣка най- първо трѣбва да се занимава съ себе си. Та когато се усъвършенствува - не че да не се занимавашъ съ никого,- можешъ да се занимавашъ съ нѣкого, но когато се подигнешъ, и станешъ надъ тѣхъ. Когато разбирашъ повече отъ хората. А когато разбирашъ по- малко отъ тѣхъ, мълчи като нѣкоя риба. Защо трѣбва да мълчишъ? Понеже ако не мълчишъ, ще си създадешъ цяло нещастие надъ себе си. Пъкъ ако не можешъ да носишъ нещастията, тамъ ще има друго едно зло.

Сега у васъ седи единъ идеалъ. Вие искате да угодите на Бога или да изпълните Неговата Воля. Най- първо има два порядъка въ свѣта, които вървятъ еднакво, паралелно вървятъ. Божествениятъ порядъкъ, Божественитѣ идеи, и другъ единъ порядъкъ, на всички други сжщества, които сж излѣзли отъ Бога - отъ най- възвишенитѣ до най- нисшитѣ сжщества; и този порядъкъ и той върви. И въ даденъ случай вие трѣбва да различавате между Божествения порядъкъ и човѣшкия. После, има порядъкъ на ангелите, порядъкъ на нисшите сжщества, тия духоветѣ, които обсебватъ хората нѣкой пжтъ. И сега говорятъ, нѣкой обсебилъ нѣкого, при менъ идватъ да го освободя отъ тия

духове. Законъ има за такива духове. И казва Христосъ на едно място: когато лошия духъ излѣзне изъ човѣка, ходи изъ безводнитѣ и пусти мѣста, и като не намери покой въ себе си, казва: Да се върна тамъ отъ дѣто излѣзнахъ; че като намери жилището изчистено, приготвено, той отива и взима още 7 духове като себе си. И последното му състояние било 7 пъти по- лошо отъ първото. Питамъ, ако вие имате единъ красивъ човѣкъ и единъ грозенъ.- Единиятъ красивъ като ангелъ, думитѣ му сж сладки, хубави, походката му, всичките му движения пластични, а другия- една грозотия, смрадъ излиза отъ него. Но той не го чувствува това. И тия двамата хора живѣятъ, и двамата да кажемъ иматъ нужда, отиватъ при единъ банкеринъ. И като влѣзне онзи грозниятъ, веднага онзи ще каже: Нѣмамъ пари. Изпжди го. На грозотията нищо не даватъ. Отива красивиятъ, още като го види той, трепне сърцето му, отвори си касата. Е, защо не му дава на първия? Защото е грозенъ. И защо му дава на този? Защото е красивъ. Е, ти казвашъ: Защо Господъ постжпи така? Да ви кажа защо. Господъ казва тъй: Ти, който ходишъ по своитѣ си пжтища, и си изпълнявашъ своитѣ си щения, на тебе нищо не давамъ. Върви си. А пъкъ онзи, който изпълнява Волята Му,- красивиятъ човѣкъ е човѣкъ, който изпълнява Волята Божия. Ама ти си лошъ човѣкъ. Но ти виждашъ себе си, ти криво разсъждавашъ. Всичкитѣ хора красиви, те сж добри, а всичките, които сж грозни, сж лоши. Ама ще кажешъ: И грозни хора има тамъ добри. - Не, не.

Съ какво ще се препоржча една жаба? Съ какво ще се препоржча тя? Ще каже: Глава на жабите съмъ. Ако е за жабешка глава, ще кажа: Нищо не става съ жабешка глава. Нѣкой се перчи, казва: Зная! - Какво знаешъ ти? Та ти не си билъ, когато свѣта се е създалъ, когато ангелите сж пѣли. Ти пѣлъ ли си? Бѣше ли тамъ тогава? -Не. -Че какво знаешъ? Ти си една жаба, която крѣкашъ въ мътната вода, въ локвитѣ, и дѣлишъ концитѣ на хората наполовина. Кой ималъ повече пари и кой по- малко? Кое магаре е натоварено повече и кое по- малко. Всичкитѣ тия работи. Сега пренесете вжтре въ себе се. Не е за обществото, разглеждайте доколкото вашиятъ умъ е прозорливъ. И има едно разбиране хубаво. Че ти обичашъ нѣкого. Кажи ми, защо го обичашъ? -Обичамъ го, има защо. - Щомъ го обичашъ, тогава не се колебай дали да го обичашъ или да не го обичашъ Щомъ е Божественото въ него, ти не можешъ да не го обичашъ. А щомъ е човѣшкото, тамъ ще се родятъ противоречия. Човѣшкото ние разбираме онова, което е въ разрезъ съ Волята Божия.

Та сега, ако искате вие, вие седите и очаквате нѣщата да дойдатъ сами по себе си. Той казва, човѣкъ трѣбва да се вдъхнови. Право е. Духътъ трѣбва да дойде и да вдъхнови човѣка. И ако дойде Духътъ въ васъ, той трѣбва да намери материялъ, съ който да работи. Че като дойде Духътъ въ васъ, трѣбва да намѣри единъ отличенъ ученикъ, който, като му кажешъ нѣщо, да разбира. Че ако азъ ви казвамъ така: Твоето щастие седи въ цифрата 21. На едного казватъ тъй: Въ 21 седи твоето щастие; на другиго казвамъ: Твоето щастие седи въ 12. Че какъ, те сж все сжщитѣ цифри. Въ единия случай дветѣ е отпредъ единицата, а въ другия случай дветѣ е задъ единицата. Какво ще разберете въ 12 и въ 21. Ама защо да не е въ 22. Тя е една много проста работа. Въ 21 седи твоето щастие. Обяснявамъ по единъ начинъ. Ти си жененъ. Жена ти е богата. Твоето щастие седи въ жената. Тя пари има нѣколко милиона въ банката, ти единица си тамъ. Въ 2- тѣ, въ 20- тѣ, въ жена ти седи щастието. Следователно ти ще се съюзишъ, ще я обичашъ, да се отвори сърдцето ти, за да ти тръгнатъ напредъ работитѣ. Сега тука ме пита единъ мжжъ въ какво седи неговото щастие.- Неговото щастие е въ неговата жена. Въ жената. Дойде една жена и тя пита: Кжде е ? - Въ 12 -въ мжжътъ е. Той е богатъ, обичай го, ще ти се отвори сърдцето, и ще ти тръгне напредъ. Ти седишъ и казвашъ: Какво означава 12?- Мжжътъ е богатъ. Какво онзначава 21? Въ дадения случай жената е богата. Оставете въпроса защо е така. Тази жена е богата.

Сега защо жената е богата? Едно време тя беше мжжъ и живя много добре, и затова Господь този мжжъ направи жена. И тя си носи богатството. И мжжътъ си носи като жена своето богатство съ себе си. И тази жена като живѣе пакъ добре; едно време тя живѣ дълго добре и Господъ я направи пакъ мжжъ. Затова богатството е съ нея. Тя е все сжщата, която ходи отъ едната страна и другата страна. Ти седишъ и си бъхташъ главата. У жената чувствата трѣбва да бждатъ добри. Ако живѣешъ добре, мжжъ ще станешъ; пъкъ ако не живѣешъ добре, крава ще станешъ. Една жена, която не може да живѣе добре съ мжжъ си, не го разбира, търси да се освободи, тя е крава вече. Е, разберете крава какво значи. Че цѣло едно съдържание има кравата. Ще кажете крава, да я доятъ хората. Че ще те доятъ тази крава. И следъ като те доятъ, може би едно поколение ще я доятъ, и тя ще се превърне въ първата си форма. Кравата изучава закона на милосърдието, да даде нѣщо. Какво сж

кравитѣ? Кравитѣ изучаватъ Божието милосърдие. Единствените сѫщества, които не крадатъ. Казватъ: вземете колкото искате. И ме пуснете после,пакъ да си паса тревата. Тя ходи и мисли вече, пакъ да я издоятъ. Тази крава по единъ вѫтрешенъ начинъ прогресира. Тя седи и преживва. Какво значи преживване? Като си преживва, тя казва: Туй е то да дадешъ. И тя си преживва. Вѫтрешно си говори тя: Много добре е направенъ живота, сега го разбрахъ. Казва: Трѣбва да ме доятъ. Защо те доятъ? Тя казва: Добърът е Господъ, нека ядатъ това млѣко!

Та казвамъ сега, има много обезсърчени, нѣкой пѫтъ срещна хора обезсърчени, казвамъ: Идете да ви издоятъ нѣкъде, нищо повече! Ама, който те дои, да не е нѣкой глупакъ, ама уменъ, който знае добре да дои. Нека те издои. Доенето не е лошо нѣщо. Но уменъ човекъ да те дои. Сега тия сѫ възгледи. Вие се спирате върху нѣщо и казвате: Ние живѣемъ добре, ние се молимъ хубаво.- Кому се молишъ? -На Бога. -Е, щомъ се молишъ на Бога, какво търсишъ при хората? Ти за Бога мислишъ и се молишъ, а при хората живеешъ. Е, противоречие. Щомъ живѣешъ между хората, ти имашъ вече едно отношение съ тѣхъ. Трѣбва да направишъ да излѣзнешъ. Защото нещастието е тамъ въ хората. Казвашъ: Не ме разбиратъ. Много добре. Туй е фактъ, ти търсишъ единъ начинъ, по който да се освободишъ отъ своето нещастие. Азъ искамъ да служа на Бога,казвашъ. Е, хубаво. По- хубаво отъ това нѣщо нѣма. Да служишъ. И тогава, ето тебе човѣшкитѣ работи те съблазняватъ; азъ съмъ ви далъ единъ примеръ,не зная колко пѫти съмъ го превеждалъ, но ще ви го преведа и втори пѫтъ сега съ неговото изяснение. За онзи светия, който седѣлъ на планината, че се просветилъ неговиятъ умъ, разбралъ живота. Той ималъ единъ братъ, обущаръ въ свѣта. Че му се дощѣло да се върне и да го посѣти; и да го просвети въ туй, което е научилъ, и да го преведе при Бога. За да покаже своята чистота, той си взѣлъ отъ чистия снѣгъ на планината, направилъ една топка, и я турилъ въ своята дреха. И слѣзналъ при брата си, да му покаже, че като седи въ рѫката снѣга, не се топи! Туй е изкуство, да не се топи снѣга. Брата му, обущаръ, казва: Благословилъ те Господъ! И си работилъ. А ние сме обикновени хора, какво може да излѣзне отъ насъ? Тукъ идатъ хора, да имъ правишъ обуща на краката. Грешни хора сме ние. Единъ денъ той отишълъ въ неговата работилница, пъкъ братътъ билъ виденъ обущаръ, прочутъ. И дошла царската дъщеря, много красива, да и вземе мѣрка за обуща. Брата му, светията, държалъ топката

въ ржцете си, и по едно време снѣгътъ почналъ да се топи. Братко, казва, снѣга ти се топи. Да ви преведа сега, ти казвашъ: Стопихъ се, топя се! Азъ често слушамъ: Топя се! Е, защо се топи?- Царската дъщеря, кракътъ и е тамъ. Е, ще кажешъ: Изкушение е това. Не, не, нѣкжде дълбоко туй изкушение седи. Изкушението навсѣкжде може да се яви. Азъ да ви преведа сега. Да оставимъ сега причината. Необяснена работа е то. Вие трѣбва да мислите. Вие ако гледате у нѣкой братъ, у васъ ще се яви щеславие; чулъ единъ примѣръ. Той ще преведе примера. Но работата остава необяснена. Но азъ го превеждамъ, какъ е сега, моето сърдце при царската дъщеря дали може да остане снѣга ми неразтопенъ? И ако се стопи, ще каже: Не е лошо тя да има огънъ, да се стопи моя снѣгъ. Защото щомъ се топи моя снѣгъ при царската дъщеря, азъ не съмъ разбралъ живота, трѣбва да тръгна подире и. Азъ трѣбва да имамъ единъ огънъ. Тя има единъ огънъ, който топи снѣга. Защото този планински снѣгъ, ако не се топи, каква полза ще принесе? Казва: Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Нѣмамъ нищо противъ чистотата. Но ти чистиятъ човѣкъ, по кой начинъ ще помогнешъ на твоите братя на земята? Ти предъ тяхъ си чистъ като ангелъ, но си студенъ, че тѣ могатъ да замръзнатъ. Не може да живѣе човѣкъ. Питамъ, какво може да го ползува студената ти чистота? Тази чистота въ какво трѣбва да се превърне? Чистотата трѣбва да се превърне въ светость. Ама светостьта, и тя още не е довършена. Светостьта трѣбва да се превърне въ свѣтлина! А свѣтлината трѣбва да туримъ въ движение. Отъ небето да слезне на земята, да освети хората, да влѣзне въ тѣхнитѣ очи, да освѣтли сърдцата имъ. Тази чистата вода, като се превърне въ снѣгъ, трѣбва да иде въ нечиститѣ жилища, и въ хората да влѣзне, за да ги види отъ вжтре. Отъ вжтре трѣбва да ги изучава тя.

Сега щомъ се преведе нѣщо за една жена, азъ защо не искамъ нѣкой пжтъ да говоря; защото щомъ говоришъ за едно семейство, за една жена, мома, ще се натъкнешъ на редъ мжчнотии. Тя е жената. Че жена. Жената е живота, тя твори. Тя е едно нещастие, но и едно благо. Живота е жената. Тя е едно велико благо, но и едно велико нещастие. Въ живота ако дойдешъ ти, и искашъ само съ този животъ да благувашъ въ живота, ти вече си човѣкъ на кривъ пжтъ. Една крива идея имашъ. Ти въ живота не можешъ да благувашъ. Животътъ е само училище, дето трѣбва да добиешъ знание. Като добиешъ туй знание, тогава отъ живота можешъ

да извадишъ всичкитѣ блага, които сѫ скрити въ този животъ. Ако нѣмашъ знание, животътъ ще бѫде едно нещастие за тебе. А ако имашъ знание, животътъ е едно велико благо! И второто положение. То следъ тебе ще се яви, когато придобиешъ свободата. Ти търсишъ свободата въ свѣта. Но тази свобода, това сѫ вече други отношения. Ти търсишъ истината. А тази истина тебе може да те направи вѫтрешно свободенъ. Да имашъ тази свобода! Хората сега воюватъ за свобода. Но тази свобода, то е единъ въпросъ. Ти ще се натъкнешъ на други мѫчнотии. Хубава е идеята, тя е добра, но пѫтятъ, по който хората сега търсятъ своята свобода, не е онзи идеалниятъ пѫтъ, по който вие можете да станете свободни. Ако човѣкъ се кара и се бие, и се избиватъ хората, донѣкѫде хубаво е, защо не. Боятъ е както разбирате. Може нѣкой да те бие, нали Писанието казва, че Богъ онѣзи, които обича, и ги наказва. Е, щомъ имашъ големи несгоди въ живота, Богъ те обича. Понеже Той, въ своята безпредѣлна мѫдростъ, вижда много нѣща, които ти ги нѣмашъ, а си се заблудилъ. И тогава тури Той начини и методи да те чисти. Има начини, които трѣбва да тури, за да се очистишъ. Е, какъ ще разберешъ живота? И чудното е, нѣкои хора като дойдатъ при тебе, ти имашъ желание да имъ помогнешъ; а нѣкой като дойде, не искашъ да имъ помогнешъ. Не само ти, нѣкой е светия. Казвате: Светия да бѫде човѣкъ. Нѣкой пѫтъ и светията прави голѣми усилия; нѣкой пѫтъ и добриятъ човекъ прави голѣми усилия да направи добро нѣкому. И тамъ сѫщиятъ законъ действува. Че ако не беше Богъ, Който да контролира ангелитѣ, които сѫ чисти и свети, тѣ биха очистили човѣчеството и нищо нѣма да остане отъ тяхъ. Ама Богъ ги спира. Казвамъ, вие нѣкой пѫтъ мислите, че добриятъ човѣкъ не бие./показва съ рѫката, че бие/. Не, не. Добриятъ човѣкъ бие; и като ви бие добриятъ човѣкъ, ще видите какво нѣщо е бой! Пъкъ азъ съмъ гледалъ майка, която като обича и бие. Сега нѣкои майки, глупави, биятъ само по задницата, тъй го понашари малко. А нѣкоя вземе, че го бие по рѫцетѣ, по краката, дърпа го по ухото, та онова дете крѣска, реве! Казватъ: Не е хубаво да биятъ човѣка. Бой! До второ разпореждане ще има. Тъй седи въпроса. Вие мислите, че ще дойде единъ денъ, ще излѣзнете; но сега бой до второ разпореждане. Тамъ ще викашъ, и като плачешъ, и като кажешъ последната си дума, Господъ ще каже: Стига вече! Че представи си ти си единъ пѣвецъ, пѣешъ една ария, нѣкоя соната, нѣкое класическо парче, произведение. Да кажемъ, нѣкои ноти има фини вѫтре до три и половина гами. Какво

има, пѣвецътъ пѣе, има ноти на най- високото мѣсто; той докато не дойде до най- високата нота тамъ, и ако не може да я вземе чисто, той не може да слѣзне. Ще вземете правилно нотитѣ. И тогава ще вземете другата линия надолу.

Що сж страданията? Високитѣ тонове сж тѣ. И ще дойдатъ нѣкои, искатъ да станатъ светии. Светия за да станешъ, трѣбва да можешъ по 4, 5 гами да взимашъ. Той е светия. Високитѣ тонове ноти да взима. Че той въ високитѣ тонове, тамъ е силата на човѣка. Ама добродѣтельта, то е високо нѣщо.- Доброто! Но реализираното добро е най- възвишения, високия тонъ, който си определилъ, който е дошълъ. Та всички могатъ да го взематъ, ако искатъ. Та много братя и сестри има, които казватъ: Кажи ни нѣщо. Ама ние не искаме да живѣемъ така. Пъкъ азъ я виждамъ сега тази сестра иска да живѣе; тя като ме гледа, иска да ме цѣлуне. Това е всичкото. И за туй обикаля. Или ржката ми иска да цѣлуне, или мене нѣкжде да цѣлуне. Казвамъ: Слушай, азъ съмъ огънъ, ти можешъ да ме цѣлунешъ, но ще си изгоришъ устата, и нѣма да можешъ да цѣлунешъ ближнитѣ си. Не ме цѣлувай, но малко далечъ, далечъ стой. Казва: Съ насъ не постжпи, както трѣбва. Де е вината? Че може да ви изгоря. Може да ви изгоря и сърдцето. Не ставатъ тия работи. Кракътъ изгорѣлъ, ржката. Азъ не искамъ да горя. Нѣкой пжтъ и сърдцето може да изгори. Пъкъ азъ не искамъ да гори нѣкое сърдце. А имамъ желание да стопя хората. Но ако мислите, че азъ съмъ отъ милостивитѣ, нѣма да остане никой, който да не се стопи! Искамъ всички хора да се превърнатъ на една чиста, хубава бистра вода! Безъ никакви утайки! То е Божественото! Не е мой идеалъ. Това е великиятъ идеалъ на Богъ!- Да станемъ чисти! И то твоята бѣла дреха ще остане чиста. Бѣлината какво означава? На какво е символъ тя? То е законъ на самоотричане. Вие искате съ бѣли дрехи да ходите. Божественото е законъ на самоотричане. Значи, ще се отречешъ. Трѣбва да имашъ идеалъ. Ти искашъ да станешъ бѣлъ. Трѣбва да се отречешъ отъ всичко. Да се отречешъ, това е бѣлиятъ цвѣтъ. Бѣлиятъ цвѣтъ въ природата, тя всичко дава. А що е черниятъ цвѣтъ? Той всичко взема въ себе си. А Божественото всичко дава. Ти обичашъ да носишъ бѣло. Нѣкой пжтъ азъ не обичамъ да нося бѣло. Чувствамъ го, че тази бѣлата дреха не е на мѣсто. Този бѣлиятъ цвѣтъ нѣма съ какво да работи. Казва: Трѣбва ми на менъ червения цвѣтъ. Цвѣтътъ, съ който се започва единъ новъ животъ. Следъ туй казва: Трѣбва ми единъ портокаленъ цвѣтъ. Единъ цвѣтъ, който да

оформи нѣщата. Трѣбва ми зеленият цвѣтъ, то е силата въ мене, която трѣбва да расте и да се развива, и т. н. вървать цвѣтоветѣ. И за туй дрехите нѣкой пжтъ ставать шарени. Всѣка дреха е на мѣсто. Ти трѣбва да знаешъ защо носишъ такава и такава дреха. Идея трѣбва да имашъ. Като туря азъ една бѣла дреха, азъ имамъ предъ себе си чистотата, безкористието, всичко каквото имамъ, да го раздамъ между хората. И съ тази бѣлата дреха следъ като ходя десетина години, дрехата ми ще се оцапа. Тогава, за да премахна скръбьта отъ моята дреха, ще я направя червена, и отъ бѣла ще стане червена. Тя казва: Отъ бѣла станахъ червена. Това е една придобивка. Бѣлото трѣбва да го превърнешъ на червено. А червеното? Щомъ го превърнешъ въ червено, ще дойдешъ въ едно противоречие,- ще почнешъ борбата. Червеният цвѣтъ има две страни. -Вжтрешна и външна страна.

Та казвамъ сега, една друга философия, въ окултната наука има една философия, то сж много дълбоки въпроси за цвѣтоветѣ. То е дълбокиятъ въпросъ. Той е азбуката, съ която човѣкъ трѣбва да чете. И музиката е една азбука. И ще забелѣжите запримеръ въ 7- тѣ тона, ако пѣешъ, нѣкой човѣкъ не може да взема правилно фа- то. Той куца въ материалнитѣ работи. Нѣкой не може да взема правилно ми- то. Куца въ умственитѣ работи. Нѣкой не може да вземе правилно си- то,- куца въ духовнитѣ работи. Нѣкой не може да взема правилно ре. -Куца въ волевитѣ работи. Неговата воля, който не може да вземе правилно ре-то, винаги въ волята има нѣщо. Та азъ като слушамъ нѣкого, виждамъ го той кжде куца. Не го критикувамъ, но виждамъ до- то не взима правилно. Въ ухото си чувамъ, казвамъ: куца нѣщо. Има нѣщо въ себе си. Причината е тамъ. И ще му кажа: Тукъ не е тъй. Той никога нѣма да може да вземе този тонъ правилно, докато не изправи онова състояние въ душата си, което съотвѣтствува на този съотвѣтствующия тонъ. Сега тия работи трѣбва да ги провѣрите. Вие ги слушате теоретически. Трѣбва да вѣрвате. И имате право да не ми вѣрвате. Само като направите опитъ, ще намѣрите, че нѣщата не сж такива. А сега трѣбва да вѣрвате, и като вѣрвате, вие ме слушате, и казвате: А Учительтъ говори, но Той не знае тия работи. -Е слушай, азъ бяхъ казалъ единъ вашъ изразъ, азъ бих желалъ вие да знаете нѣщата толкозъ, колкото азъ ги зная: Не че то... Тамъ е спасението. Вие трѣбва да знаете тия работи. Вие имате за менъ едно такова понятие, което башъ не е такова. Вашата вѣра е толкова слаба, че въ много работи вие се съмнявате.

Че въ мене, въ моето съзнание абсолютно нѣма никакво прекжсване. Нѣма нищо въ свѣта, което може да ме изкушава. Не мислете, мене хората никакъ не ме интересуватъ. Онова, което ме интересува, азъ не се нуждая отъ нищо. Туй нисщето, азъ не се нуждая отъ него. Азъ се радвамъ повече на щастието на хората отколкото на своето щастие. Ще кажете: Какъ може това? Но такива, каквито сте сега, не го искамъ. Азъ не искамъ вие да имате моето отношение. Че ако вие не се интересувате отъ свѣта, вие не бихте могли да живѣете. Азъ въпреки че не се интересувамъ нищо отъ свѣта, пакъ добре живѣя съ хората. Като дойде една жена, ще я утѣша, всичко това. Ще ме нарекатъ "студенъ", е , това - онова. Нѣкой болѣнъ ще го излѣкувамъ. Иска да ми даде пари. Пари, казвамъ, не ми трѣбватъ. Иска да ме гощава. Казвамъ: Оставете и яденето. Казватъ: Ама той е недоволенъ отъ насъ. То е единъ товаръ за менъ. Като туря малко отъ тѣхния хлѣбъ, то е една голѣма жертва. Трѣбва да ямъ. И тогава по нѣкой пжтъ ямъ. Какъ ямъ? Има единъ начинъ, азъ го зная. Трѣбва да ядешъ отъ човѣка, да не го обидишъ.

Та съмъ превеждалъ и другъ примеръ, който вие не сте мислили. Превеждалъ съмъ на васъ единъ примеръ, и вие ще го преведете. Когато отива Мойсей да вземе да му даде Господъ закона, този законъ, който сега е написанъ въ 10- тѣ заповѣди на планината, той си носилъ и плочитѣ съ себе си, и ги турилъ. Минава покрай единъ овчаринъ, който весело си пѣелъ и свири, приготвилъ нѣщо жертва, заклалъ една много хубава овца. Казва му Мойсей: Защо си толкова веселъ? -Обѣща ми Господъ, че ще ми дойде на гости. И му заклахъ една овца, тукъ като дойде. Мойсей го гледа така очудено, казва: Не е така, Той Господъ овци не яде и на гости не ходи; Той нѣма да си остави работитѣ, и при тебе да дойде. Погледналъ така и си тръгналъ. Мислилъ, че го просветилъ. Овчарьтъ се сгушилъ, помислилъ: И този човѣкъ! И престаналъ да работи, и пѣснитѣ престанаха. Отишълъ Мойсей горе горе на планината, видѣлъ Господа, но лицето на Господа беше измѣнено.

- Ти каза на онзи овчарь, че азъ на гости не ходя. И агнета не ямъ. Ти въ този човѣкъ уби надеждата. И защо той стана скърбенъ. Ти говоришъ за неща, които не знаешъ. Иди сега и да му кажешъ, че Азъ ще му ида на гости. Нищо повече! И Мойсей взе плочитѣ и тръгва, отива при овчаря, казва: Ще ме извинишъ, казахъ, че Господъ не ходи на гости, но не съмъ билъ правъ, - ще ти дойде на гости. И веднага става веселъ овчаря. Мойсей искалъ да научи тайната, скрилъ се и

искалъ да види, какъ ще дойде Господъ. И овчарьтъ като сѣдналъ при трапезата, при яденето, по едно време заспалъ, и огънь отъ небето взѣлъ всичкото агне! Събужда се овчарътъ, казва: Дойде Господъ! Мойсей тогава забѣлѣзалъ какъ ходи Господъ на гости, и какъ яде агнета.

Ти казвашъ: А, ти грѣшникътъ, тебе ще обича Господъ. Остави тези работи, докато не станешъ праведенъ. Сега приложението. Ти не разбирашъ, грешникъ е, ти не знаешъ, дали е грѣшенъ. Нищо не говори. Господъ не може да те обича. Не ги знаешъ тия нѣща. Ти не си проучилъ тази наука. Какъ обича Господъ, ти не знаешъ. Казва: обича Господъ. И грѣшнитѣ ги обича. И като ги обича, иди да наблюдавашъ, иди да видишъ кой е пжтьтъ на тази обичь. Какъ обича Господъ нѣкой грѣшникъ. Единъ човѣкъ е богатъ, като е грѣшникъ, за да го накара да Го обича, ще му даде голѣмо страдание,- ще му вземе богатството на праведния. Вие мислите, че Иовъ бѣше много праведенъ. Праведенъ бѣше по човѣшки. Но въ Иовъ имаше вътре скрити недъзи, които Иовъ не ги подозираше. Бѣше богатъ човѣкъ и много добъръ, но имаше друго нѣщо, което Господь искаше да очисти. И като дойде до страданията, той прокле и деньтъ, и какви не работи. Господь не му взе това за кусуръ. Но той дойде най- после и самъ се изповѣдва. И казва: Много пжти за Тебе съмъ говорилъ за нѣща, за които вече нѣма да говоря. Това е всичкото. Сега, понеже разбрахъ, нѣма да говоря това, което говорихъ въ миналото. Като разбира, човѣкъ другояче ще говори.

Та сега азъ се радвамъ нѣкой пжтъ, когато срещна нѣкой отъ васъ, които се каратъ, и после помиратъ се. После идватъ новини да ми разправятъ. Нѣкои новини: Представи си тука на Изгрѣва какво праватъ младитѣ? Както въ свѣта тръгнали двама по двама. Казва единъ братъ, мода влѣзнала, тръгнали двама по двама. Ама че казвамъ, братъ и сестра какъ ходатъ тия двамата.- Тръгнали младитѣ. Е, хубаво. Значи ти, който си видѣлъ, и твоятъ снѣгъ е почналъ да се топи. Ти, стариятъ, който си видѣлъ младия, ама ти вземашъ участие въ туй. Ти мислишъ, че това е реално. Това е само привидно така. Тѣ ходятъ така, но ти не виждашъ дали има любовь или не. Единъ день ще видишъ, тия, които си гуцатъ, после и двамата почнатъ да плачатъ единъ отъ другъ. Ти не виждашъ това. Ти не знаешъ Божиитѣ работи. Тукъ се събрали двамата, казвашъ: събрали се. То е Божията любовь, тия двамата хора Господъ ги е турилъ на работа. Чиновници сж. Тръгнали, тя казва: Менъ ме назначиха. И той казва: И менъ ме назначиха. Е, каква служба?- Нѣкаква служба. Тѣ

си отиватъ и си приказватъ какъ ще работятъ. Туй си приказватъ Тѣ се обичатъ, - назначени сж на служба. А пъкъ хората сега даватъ друго тълкуване. Престанали да се обичатъ. Уволнили ги. Щомъ престанете да се обичате, вие сте уволнени. Нищо повече! За менъ е така. Дойде нѣкой, изгубилъ любовьта, казвамъ: Сега ще се молишъ, да те назначатъ пакъ нѣкжде. Сега въпросътъ е, може би ще те туратъ на една по- ниска служба, или на по- висока служба. И азъ ви говоря за реалнитѣ нѣща, които ставатъ. Така разбирайте. Не ходете сега да оправяте свѣта. Казвамъ: Млади и стари какво може да говорятъ? Хубаво е. Донасятъ се тия думи до мене. Мене ми трѣбватъ тия думи, тия новини. Но бждете спокойни, не се тревожете. Че вие сте въ единъ Божественъ свѣтъ, и защо се тревожишъ за нѣща, които не сж въ ваша воля, нито въ ваша работа. Двамата млади ходятъ,- Божия работа е! Ама напуснали се. -Божия работа е. Мжжъ напуща жена си,- Божия работа е. Развѣлъ се нѣкой.- Божия работа е. Осиромашѣлъ е нѣкой.- Божия работа е. На всичко казвайте:БОЖИЯ РАБОТА Е! Щомъ си давате тълкувания, то е ваша работа.

Е какво искате сега? Вие сте недоволни въ дадения случай, защото на васъ не обръщатъ внимание. Нищо повече! И всеки има желание той да вземе първото мѣсто. Животътъ е като едно колело. Ти чакай. Ти си като единъ зжбецъ, ще дойде и твоя редъ. Ще дойде дѣнятъ и за тебе. Ще влѣзнешъ и ти. Та преведете сега всички тия външни форми. И питамъ ви сега, вашето отношение въ любовьта ще бжде ли сжщото? Да кажемъ, вие сте две птички, две славейчета, любувате си, утре единиятъ славей - мжжътъ стане човѣкъ, а женското славейче остане, какво ще направи мжжътъ? Той ще и вземе единъ кафезъ човѣкътъ, и ще тури славеятъ тамъ. Много хора обичатъ славеитѣ. Тѣ сж тѣхнитѣ възлюблени отъ миналото, които ги държатъ въ кафезъ. Ти обичашъ нѣкое куче. То е твоята възлюблена. Обичашъ нѣкоя крава или конъ,- Твоята възлюблена е. Нищо повече. Ще каже нѣкой: Тѣ сж глупави работи. Не, ти си онзи умниятъ Мойсей съ плочитѣ, който отива горе въ планината. Още Господъ нищо не е турилъ на закона, който ще дадешъ. И този законъ ще остане неразбранъ. И тогава Господъ ще изпрати Своя Синъ отъ небето да пострада на кръста, и да покаже какво нѣщо е Любовьта. Мойсей казва какво нѣщо е Любовьта, но какъвъ примеръ даде Мойсей? Никакъвъ примеръ. Той даде като идеалъ да възлюбишъ Господа съ сърдцето си, съ душата си, съ ума си, съ силата си, но той не даде никакъвъ примеръ. Но въпреки че е билъ най- кроткия

и най- умния между евреитѣ, и много ревнивъ бѣше че за Бога, но той не разбираше Бога, че единъ денъ той извърши това, което не трѣбваше. Казва: Всѣки да вземе ножъ противъ брата си! И 15 хиляди ги убиха. Надупкаха ги. И после другиятъ законъ, за сжбота; че ако вземешъ сжчки сжбота, съ камъни да го убиятъ. А тъй ще ги избиятъ. Имаше го това. Но само по този начинъ можеше да се пази сжбота. Но ако ти въ името на Любовьта ходишъ да изкориствувашъ нѣкого /любовьта/, не е ли сжбота? Ако изкористишъ любовьта, какво означава съботния денъ?- Да не ходишъ да събирашъ съчки. Че като изкористишъ любовьта, не ходишъ ли да събирашъ съчки? Че ти ще изгубишъ живота си. Че тълкувайте сега. Трѣбваше Мойсей да покаже: Ако ти изкористишъ любовьта, ти ще изгубишъ любовьта, да изгубишъ всичко, отколкото да влезне въ тебе да изкористишъ любовьта. Трѣбва да знаешъ, че тази любовь, която е влѣзнала въ тебе, носи всичката сила въ себе си. Тебе нищо не ти трѣбва отъ вънка. И ако ти мислишъ, че въ любовьта нѣкой ще може да пази, заблуждение е. Много хора има, мжжътъ пази жената, и жената пази мжжа. Не, начинътъ не е такъвъ. Сега начинътъ, по който се пазятъ хората, не е такъвъ, какъвто трѣбва да бжде. Сега женитѣ ще пазятъ мжжетѣ си, и мжжетѣ ще пазятъ женитѣ си тъй, както не трѣбва. Не, ни най- малко не трѣбва да се пази така. Азъ да ви кажа, какъ трѣбва да пазите. Ти като обичашъ жена си, вземи най- силния огънь, и ще туришъ най- силния огънъ, и никой мжжъ не може да се допре до нея. Тя навсѣкжде ходи по свѣта, турена е тази аура, че който мжжъ да дойде, ще седи на извѣстна дистанция. Ако рече да се докосне до нея, той ще умре, ще се простне на земята. Че колко мжже има, които сж измрѣли отъ женитѣ. Той като бутне тази, съ огънь е, ще се простре на земята и ще свърши. И жена, ако бутне единъ такъвъ мжжъ, защото и жената е турила този огънь около мжжа си, и тя /другата жена/ ще се простре на земята, сжщо ще умре. Ще умрешъ. Ще седишъ на - далече. Тъй се пази чистъ животътъ. Ще пишешъ: опасно е да се бута тукъ! Нищо повече! Нѣма никаква философия въ този опасния огънь. Огънь е, нѣма никакво обяснение. Изкушението е смърть. Щомъ умирашъ, то е последствие на едно непослушание.

Сега да имате вѣра въ себе си. Вие се съмнявате, дали той живѣе чистъ и светъ животъ. Слабъ е ангелътъ му. Защо е слабъ ангелътъ? Вие го подозирате, вие не разбирате Божиитѣ пжтища. Научете се. Защото подозрѣнието идва отъ суевѣрието. Вие сте били крайно суевѣренъ. Понеже разликата между суевѣрието и

подозрѣнието, тѣ сѫ близки. Вие сте били едно време крайно суевѣрни, понеже искате да видите по кой начинъ нѣщата ставатъ. Все да добиете нѣщо. Суевѣрието е въ това, че всѣкога ти вѣрвашъ, че можешъ да придобиешъ нѣщо за себе си. За това си суевѣренъ. Господъ всичко може да направи, а ти мислишъ, че за тебе може да направи. И когато се обезвѣришъ въ твоето суевѣрие, ще го напуснешъ. Тогава се яви въ тебе подозрението, понеже подозрѣнието е обратния процесъ. Защо подозирашъ? Тебе те е страхъ. Защо подозира жената мѫжа?- Да не и го в

казва: Понеже ти си направила това, твоята глава ще бжде смазана; а понеже човѣкътъ сгрѣши, на жената казва: Отъ тебе ще се роди единъ, той ще ви изведе и ще ви покаже пжтя, какъ да се повърнете въ рая.

Та сега този процесъ на Христа не е нищо друго освенъ, старото непослушание трѣбва да изчезне, - като дойде Христосъ,- и да влезне Христосъ въ вашата мисълъ и въ вашитѣ чувства, и въ вашитѣ постжпки. Цѣлиятъ ви животъ да се подигне. И тогава да видите по кой начинъ и въ кой пжтъ Богъ присжствува сега. Сега нѣкои отъ васъ сж утекчени, като ме слушате. Пари нѣмате. Хубави работи, хубаво е, но сега пари ни трѣбватъ. Или някой казва: Менъ ми трѣбва знание. Много хубаво. Безъ знание не може. -Е, деца ми трѣбватъ. Много хубаво. И безъ деца не може. -Е, приятели ми трѣбватъ. И приятели трѣбватъ. Хубавъ е животътъ, но безъ приятели не може. И приятели трѣбватъ.- Служба ми трѣбва. Всичко е потрѣбно, като дойде на своето време. Не че желанията ви не сж на време, не сж на мѣсто. И ако ги имате, че за тази добрата жена. Ти искашъ добра жена. Ти приготвилъ ли си се за нея? Искашъ добъръ мжжъ. Искашъ единъ приятелъ. Приготвенъ ли си? Че азъ ако имахъ вашия умъ, азъ въ България не трѣбва да седа три месѣца, най- много една година и да си замина. Въ България да седишъ при тия българскитѣ дрънканаци, и попскитѣ дрънкания. Питатъ, кой ще ме замѣсти? Никой. То е едно отъ голѣмитѣ безумия. Казватъ: Като умре Господъ, кой ще Го замѣсти? Философия. И питатъ, може ли Господъ да умре? Като грѣшишъ, ще умрешъ. Но ако си праведенъ, животътъ ще се разширява. И казва, какво ще направите? Е, какво ще направимъ? Ако българитѣ постжпатъ добре, колкото българи намѣря тука, ще ги изтегля. Казва Христосъ тъй,- ще идатъ при Него. Вие нѣма да останете на земята. Васъ ще ви откраднатъ единъ следъ другъ. Единъ ще си замине, после другъ. Българитѣ ако не приематъ, като дойде Христосъ на облацитѣ, вие, живите, ще бждете грабнати, да идете да живѣете съ Него. Тукъ нѣма да останете.

Сега работата е друга, да разберете сжщината. Сжществено на живота. Правете каквото искате, но трѣбва да имате едно разбиране.- Да разберете Истината! И говорете тъй, както трѣбва. Азъ гледамъ сведенията какъ сж невѣрни. Тукъ нѣкои отъ васъ, както въ свѣта, иде нѣкой и ми разправя невѣрни работи. Дойде мжжътъ и ми разправя невѣрни работи за жената; дойде жената и тя ми разправя невѣрни работи за мжжа. Азъ ги

виждамъ работите както седятъ. Дойде синътъ, разправя невѣрни работи; дойде дъщерята и тя разправя невѣрно. Всичкитѣ разправятъ невѣрното. Ще дойде нѣкой и ще разправя, че не го приѣли Изгрѣвяни: Представете си, казва, менъ ми трѣбватъ 274 лева, не ми помага. Изваждамъ и му давамъ 274 лв. Казвамъ, ще извинишъ, азъ имахъ да му давамъ на този, че което имамъ да давамъ на него, давамъ го на тебе. Слабъ ви е ангелътъ. Слабо ви е разбирането. Че азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ, тъй като дойде изпитанието, да седи, да издържа. Пече го жена му. Азъ имамъ сега една машинка да пека хлѣба си. Една малка машинка. Нѣкой пжтъ неопеченъ е хлѣба, туря го на машинката и го опека. И много хубаво става. Ти не харесвашъ жена си,- сурова е, недоопечена е, тури я на туй, опечи я. Следъ туй не я хвърляй. Като я опечешъ, изяшъ я. Азъ разбирамъ, когато единъ мжжъ не харесва жена си, да я опече и да я изяде. Нали е хубаво да опечешъ човѣка и да го изядешъ. То е хубаво, но работата е да знаешъ какъ да го опечешъ. Работата е тамъ, не да го направишъ на нѣкой въгленъ, но да му предадешъ едно качество.

Та сега, азъ четохъ тази глава, която не трѣбваше да чета. Престжпихъ закона ви. И най- първо не четохъ "Хвалата". Поне ще ви кажа, не правете тази погрѣшка. Една погрѣшка има, която всички правятъ. Минавате покрай единъ богатъ човѣкъ и носите кесия, той отворилъ касата си и казва: Нека всѣки си вземе колкото иска. Вие отминавате. Казвате: Кой ще носи тия пари, отъ друго мѣсто ще взема. Пъкъ по пжтя никой не ви дава Напълнете си кесиитѣ. Нищо повече. Ще дойдатъ усилени времена. Пъкъ вие минавате сега, не искате да си вземете. Но вие сте минали презъ богати мѣста. Но не сте си ги взели. Сега ще ги вземете. Сега ги искате, но ги нѣма паритѣ. Като минавате, напълнете си кесиитѣ. Казвате: Азъ не искамъ пари. Напълни си кесията съ звонкови златни монети. Не слушай тази глупава философия, дето казватъ: Пари не ми трѣбватъ. Но като сж дошли да фалиратъ тѣзи книжнитѣ пари, БИК МИШ казватъ турцитѣ.

Сега, като ме слушате, напълнете си кесиитѣ. Ако не, ще дойде сиромашия. Ако ме слушате, азъ ви казвамъ на васъ сериозно, ще минете презъ най- голѣмитѣ страдания, понеже не си пълните кесиитѣ. И ще си турите най- хубавитѣ дрехи, най- хубавитѣ обуща, най- хубавитѣ шапки. Ще се въоржжите. И на пжтъ ще тръгнете тогава! А не казвайте: Добъръ е Господъ. Тури си златото, Господъ го създаде за васъ да го носите. Тогава Христосъ като дойде на земята нали имаше касиеръ. И като

дойдоха да искатъ данъка, казва на Петър: Я си хвърли мрежата. И хванаха една риба. Казва: На нея не и трѣбва да носи злато въ устата си. Тя бѣше гладна и щѣше да умре. Взе я Петър, хвана я, и извади златната монета, и въздъхна рибата. Хвани онази риба съ мрежата си, и златната монета извади, и рибата хвърли въ морето. А ти иди и дай, което трѣбва. Това е новата философия. Знание ви трѣбва на всинца ви. Вие се радвате на онова, което не сте го живѣли още. Приложете го. Отъ части сте го приложили. Азъ не говоря за миналото. То е много добро. А за бждещето ви говоря; онова, което иде за васъ, за него ви говоря. Азъ не се интересувамъ за миналия животъ на хората. То е фактъ свършенъ. Бждещето ме интересува. Но то е още нереално. Менъ ме интересува настоящето, което трѣбва да знаете, и отъ което трѣбва да дадете. Менъ ме интересува настоящето, което сега трѣбва, и което сега ще учите. Какъ ще го приложите. Не ме интересуватъ вашите стари опити. Какъ сте живѣли и какво мислите. За него ако мисля, азъ ще се отклоня отъ цѣльта.

Та казвамъ сега: Туй, което сега ще научите, и което приложите днесъ, то е което носи щастието за васъ. И решението на онази трудна задача, презъ която ще дойде щастието. Има трудни задачи. То е една много трудна задача, да не те обичатъ хората. Знаешъ какво страдание е това? Много трудна задача е, да задържашъ любовьта, която хората иматъ къмъ тебе. Че вие често мислите, че Онзи Който ви обича, можете да си играете съ Него, както искате. Много се лъжете. Ти никога не можешъ да си играешъ съ единъ човѣкъ, който те люби. Ти можешъ да си играешъ, но само съ себе си. Онзи, който те обича, трѣбва да имашъ най- добритѣ отношения къмъ него! Така Богъ постжпва. Това е Божиятъ Законъ. И ако азъ дойда да ви кажа, какъ трѣбва да постжпите, това е едно престжпление. Азъ може да ви гледамъ, не казвамъ нищо. Гледамъ, двама души се каратъ. Но виждамъ, единия не може да използува случая. И другиятъ се кара, и двамата се каратъ. Две стомни носатъ. Каратъ се, кой носи повече. Единиятъ може да носи повече. И най- после се скаратъ. Единиятъ се разгнѣвява, вдига стомната, и хайде о главата на другия; и другиятъ постжпва така. И счупиха се стомнитѣ. Сега ще дойдатъ да ми разправятъ. И казвамъ, защо. Единиятъ може да носи повече. Сестрата казва, понеже азъ съмъ много търпелива, но стомната я счупихъ. Братътъ дойде, и той казва: И азъ съмъ много търпеливъ. Но и неговата стомна е счупена. Казвамъ: Елате и двамата, да ви

дамъ една стомна, че идете на-ново и си вземете вода.

Казва: Кажи ни нѣщо ново. Новото е нова стомна, превържете си главитѣ и идете за вода. Ти ще го блъснешъ. Кажи: Братко, прости ме. И той ще ти каже: Прости ме, защото и азъ направихъ нѣщо, което не трѣбваше да направя. Направихъ една погрѣшка. Трѣбва да знаешъ да направишъ това. Да има разсжждение. Пречистване трѣбва да има въ отношенията. Тъй въ живота доброто да го направишъ, тогава небето ще се изясни, и ангелитѣ ще запѣятъ новата пѣсенъ: НѢМА ЛЮБОВЬ КАТО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ. Вие я пѣете сега. Научете се да пѣете- НѢМА ЛЮБОВЬ КАТО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ. Но не тъй, както е турено. САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ Е ЛЮБОВЬ. Защото НѢМА ЛЮБОВЬ КАТО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ. САМО БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ Е ЛЮБОВЬ.

Хвалата. Отче нашъ.
7ч. 15с.
Отлични гимнастически еввритмически упражнения на поляната.
/малко е студеничко на ржцетѣ/.

ВЪРАТА И ЛЮБОВЪТА. ШЕСТОТО ЧУВСТВО.

4-то Недѣлно Утринно Слово.
18 октомври 1936 г. 5 ч.с. Небето ясно, чисто, звѣздно.
Времето меко, приятно.
ИЗГРѢВЪ.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на царството.
Трета глава отъ Ев. на Йоана.[стр.486]
В Начало бѣ Словото.

Казва се, че повторението е майка на знанието. Наполовина това е вѣрно. Да се повтарятъ стари работи това не е знание. Защото не всички нѣща, които се повтарятъ сж вѣрни. Вѣрни нѣща сж ония, въ които нѣма изключение. Ти разправяшъ заради нѣщо, но не го разправяшъ тъй както си е, а го преувеличишъ, или пъкъ ги намалявашъ. И въ единия, и въ другия случай има нѣщо невѣрно. И искашъ чрезъ вѣрата да прекарашъ невѣрнитѣ работи, невѣрието е вжтре. Сега вие идвате въ една школа, въ която вие развивате извѣстни чувства и дарби вжтре въ себе си. Защото, ако не ги развивате, безпредметно е идването. Когато идва едно дете, единъ художникъ въ училището да рисува, то трѣбва да прогресира. Първоначално неговитѣ картини сж много обикновени. Тѣ сж само нѣколко черти, на които майката се радва. Но то нѣма тия художествени линии. То е много мжчно да направишъ една художествена линия. И човѣкъ едва като е работилъ 20, 30 години, може да направи една художествена черта, която да покаже едно сжществено качество на човѣка. Много мжчна работа е това. Вие запримеръ погледнете човѣшкото лице; тъй погледнешъ човѣкъ отъ вънъ е красивъ, но ако го увеличите, не е така красивъ. И действително, човѣшкото лице не е така красиво, както се показва. Сега ще кажете, защо е така? Красотата зависи отъ де я гледашъ. Ако гледашъ Витоша отъ 50, 60 км, какъ ще я видишъ? И колкото се приближавашъ, тя ще стане по-ясна и по-ясна; и най-после, онази красота, която ти си видѣлъ, тия черти ще изчезнатъ. И тогава ти

ще почнешъ да виждашъ, гледашъ нѣкои подробности въ нея. И ще видишъ, че въ нея всичко не е тъй красиво, както си го видялъ отъ страни. И тогава красотата то е отношението. И тогава външната красота, това е отношения, които сѫществуватъ. Разумни отношения. Красотата е нѣщо разумно. Онзи човѣкъ, който не е красивъ, той не може да бѫде разуменъ. Разумниятъ човѣкъ е всѣкога красивъ. И красотата винаги принадлежи на разумния човѣкъ. Туй е право. Вземете навсѣкѫде между животнитѣ, не може да намѣрите една кѫща тъй направена хубава и тъй удобно направена като нашия салонъ. Тѣхнитѣ кѫщи сѫ отъ съвсемъ другъ характеръ. И у птицитѣ има желание да направятъ една кѫща тъй, но колко души могатъ да влѣзнатъ? Едва за себе си правятъ една кѫща. За децата си и за себе си, гости не приематъ. А човѣкътъ вече, като има една къща, той има мѣсто и за гости. Значи понятията на птицитѣ, колкото да са красиви, птицитѣ живѣятъ само за себе си. Тогава ние казваме, между единъ свѣтски човѣкъ, той е една красива птица тъй отъ вънъ, но въ кѫщата му нѣма мѣсто за другитѣ. Само за своитѣ деца и за себе си. А у духовниятъ човѣкъ има мѣсто и за другитѣ. Не за всички още. Защото сърдцата ви още не сѫ толкова широки, може да има мѣсто за единъ, за двама , трима, 4-ма, петима. И то става тягостно вече. Нѣкой пѫть на много хора трѣбва да имъ шъташъ.

Сега азъ искамъ да се научите да разглеждате нѣщата, както азъ ги разглеждамъ,-много научно, и поставямъ всѣко нѣщо критически вѣрно ли е, или не е вѣрно. Говорятъ ми нѣща за единъ човѣкъ. Казвамъ: Азъ не мога да се произнеса. Може да е така. Лошо, добро, каквото и да говорятъ, тѣ иматъ право да говорятъ, стига да е вѣрно. Нѣмашъ право да говоришъ, когато нѣщата сѫ невѣрни, понеже то ще иде на твоя смѣтка. Въ невидимия свѣтъ има единъ законъ, който е много строгъ: всѣкога, когато говоришъ нѣщо невѣрно, турятъ го на твоя смѣтка съ лихвитѣ. Та всичко можешъ, ти говоришъ за нѣщата, слушай. Въ духовния свѣтъ има радио; когато нѣкой си произнася една бесѣда, тамъ иматъ радио и слушатъ. Е, вие сега имате нѣщо, което може да провѣрите. И като говоря за онзи свѣтъ, това чувство, което е развито, да вижда човѣкъ. Ако вие развиете 6-то чувство въ неговата трета степень, вие ще видите онзи свѣтъ колко е красивъ. Красивъ е този свѣтъ, мяза на онзи свѣтъ. И даже всичко отъ онзи свѣтъ не е снето на този свѣтъ. То е една прилика. Ако всичко се снеме на земята, то ще бѫде Царството Божие на земята. Но сѫ снѣти много малко

работи. И животнитѣ сж снели отъ човѣка, но каква грамадна разлика между човѣка и животнитѣ! Я имъ вижте тѣхнитѣ дрехи какви сж. Защото условията, при които животнитѣ живѣятъ сж много лоши. Тѣ живѣятъ въ една най- гжста материя. Тази козина имъ служи за самозащита отъ лошитѣ условия. А човѣкъ едва сега има благоприятни условия. И лицето му, и тѣлото му донѣкжде е изложено по-добре на онази Божествена свѣтлина, която човѣкъ обработва. Не само да глѣдатъ тѣлото на единъ човѣкъ. Ако имате 6-то чувство и видите, туй, което виждате то е една дреха, едно облѣкло, а Божественото е нѣщо по-сжществено вжтре.

Та казвамъ, учете се. Казвамъ, по нѣкой пжть критикувайте се. Нѣмамъ нищо противъ критиката. Азъ бихъ желалъ да се критикувате. Ето хората сега правятъ опитъ. Сега ученитѣ хора какъ гледатъ тѣ? Тѣ правятъ опити, има ли онзи свѣтъ или не? И вече сж го поставили на изучаване. Най-първо тѣ казватъ: Има ли човѣкъ едно чувство, чрѣзъ което той да може да усѣща онзи свѣтъ? Защото ти, не можешъ да имашъ едно понятие за реалностьта, ако нѣмашъ едно чувство, единъ усѣтъ. Ако ти само приближишъ или си допрѣлъ до извѣстенъ предметъ, като го пипашъ, трѣбва да имашъ усѣтъ, чувство, влечение и стремежъ към него. Ако ти тия нѣща ги нѣмашъ, свѣтътъ за тебе е затворенъ. После ученитѣ хора, тѣ искатъ да знаятъ за единъ свѣтъ, казватъ: Съ тия чувства, които ние имаме, ние не можемъ да го видимъ. Не можемъ да го учимъ. Ние виждаме обикновения свѣтъ на третото измѣрение. После ще кажатъ: Нѣкой видѣлъ нѣщо извънредно. На хиляди единъ човѣкъ е видѣлъ нѣщо. Ама кжде? - Ето, тукъ, казва, въ салона бѣше сега. Другитѣ го не виждатъ. А той го вижда. И казваме ние, че това е халюцинация. Хубаво, възможно е да е халюцинация, сѣнка. И после казватъ, че този човѣкъ, който е билъ въ салона, говори нѣщо. Ти слушашъ. Казва той: Следъ 10 дена вашата кжща ще изгори. Ти казвашъ: Това е халюцинация. Но следъ 10 дена кжщата ви изгаря. На другата седмица този човѣкъ пакъ се явява. Никой не го вижда, а той казва: Ти ще тръгнешъ на пжть, една катастрофа ще има, трена ще излѣзе извънъ релситѣ навънъ. Този човѣкъ не иска да вѣрва, казва: Що вѣрвашъ въ тия заблуждения? Е добре, този сжщиятъ човѣкъ се явява. Човѣкътъ е обикновенъ, може да е отъ умрѣлитѣ, както казватъ.

Сега това сж отрицателни страни. Но ти си загазилъ, голѣма криза имашъ, голѣми дългове, всичко това. Този човѣкъ сега идва

и казва: Следъ два мѣсеца точно ще се оправятъ. И ти ще имашъ достатъчно средства да платишъ дълговетѣ си и да отгледашъ децата си. Казвашъ: Отъ кжде? Ти не виждашъ никакъвъ изходъ. Но той ти казва: Следъ два мѣсеца. И става точно тъй, както той ти е казалъ. Е, питамъ сега, какъ ще обясните това? То сж изключения.

Сегашнитѣ хора казватъ: Ти си оправи работитѣ самъ, и не слушай духоветѣ какво ти казватъ. Духоветѣ нѣма да слушашъ, нито хората отъ онзи свѣтъ, отъ другия свѣтъ. Ти си уреди работитѣ, да нѣмашъ нужда следъ два мѣсеца да се уредятъ твоитѣ работи. Но тия работи, онзи свѣтъ се занимава съ този свѣтъ. Ти си далъ пари на единъ човѣкъ, но той паритѣ не си плаща. Единъ отъ онзи свѣтъ иде и казва: Ние ще го накараме той да си плати дълговетѣ. Какъ? Стане така, че той се поразболѣе малко, дойде му едно голѣмо нещастие, дойде му на ума, и каже: Трѣбва да ида да си платя, което имамъ да давамъ.

Сега вие ще кажете, не действуватъ хубаво. Че хората отъ онзи свѣтъ се научили да правятъ тъй, както тука сега правятъ. Тукъ сж те дали въ сждилището, че си взелъ пари толкова и толкова, и на време не си плащашъ. Даде те подъ сждъ. Онѣзи хора си иматъ свои стражари. Осждятъ го, казватъ: Ще платишъ. Продайте му кжщата. И ще плащате. Вие ще кажете: Богъ създаде свѣта, и направи всичкитѣ хора свободни. Ама какъ ги направи свободни? Богъ създаде свѣта, но тебе не те тури ти да владашъ всичко въ свѣта. Каква свобода имашъ, и на какво се основава твоята свобода? Ти най- първо мислишъ, че съ всичкитѣ камъни можешъ да строишъ. Но отъ онзи свѣтъ мислятъ, че камънитѣ сж съ пари. Скъпо струватъ камънитѣ. И всѣкога, когато направишъ една каменна кжща, все ще има нѣкой трѣбва да плаща. Ти ще съградишъ една камена кжща, но или детето ти, или синъ ти, или дъщеря ти, или майка ти, бащата все нѣкой роднина ще умре. Нѣкой пжть дойдатъ и ме питатъ, да градятъ ли кжща или не? Все единъ ще плати отъ вънка. Ето тука градиха една кжща на пжтя, и падна единъ човѣкъ, отрѣза се крака му, и умре. Уби се. Онѣзи хора, които знаятъ тия работи, колятъ курбанъ. Колятъ. Въ всѣко предприятие, което вие ще предприемете, все ще платите нѣщо. Искате, не искате, ще платите. И тогава казвамъ, има много нѣща, не че всѣко падане е отъ горе. Има нещастия, които се дължатъ на насъ. На нашето невнимание. Пъкъ има много нещастия, които се дължатъ на извънземни сжщества. Има сжщества, които тебе не те обичатъ. И ще ти създадатъ нѣкоя пакостъ. Има други

сжщества, като казвамъ сжщества, тѣ сж все подобни на хора. Тѣ ще ти създадатъ пъкъ нѣкое добро. И Писанието казва, като изучавате, ще видите, че Богъ изпраща духоветѣ си да служатъ на онѣзи, които ще наследятъ Царството Божие. То е общо казано. Не чувствувате ли го вие. Нѣкои работи трѣбва да ги повѣрвате. Вие може да вѣрвате, не бъдете суевѣрни. Много работи провѣрявайте ги дали сж вѣрни или не. Нѣкой ме слуша и предаде моята мисъль нѣкжде. Или нѣкой слуша васъ. Тукъ преди години се събраха турцитѣ въ Цариградъ, които искаха да изкаратъ, че турският езикъ е първиченъ езикъ. Дойде единъ, "казва" Учителю, знаешъ ли какво е говорилъ единъ турски професоръ, като че той за мене е говорилъ. Пъкъ той, човѣкътъ, азъ го виждамъ.- Говорилъ той, та обосновалъ своята теория на моето учение отъ горе. Всичко ще се разпространи тукъ тамъ. Азъ провѣрявамъ тази работа, виждамъ, че тази работа не е тъй. Той казалъ човѣка нѣщо, и тѣ го преувеличили малко. По нѣкой пжть гледамъ, че и тука казватъ, че ученето е минало границата, че много хора има въ свѣта, които вѣрватъ. Тѣ се заблуждаватъ. Колко души вѣрватъ и на какво разчитатъ? И най-после колко отъ васъ сте, които вѣрвате? И на колко души може да се разчита? Азъ не на всичко казвамъ така. И на васъ разчитамъ дотолкова, доколкото вие разчитате на Бога. А онѣзи, които живѣете вънка отъ Бога, сте точно такива, както и другитѣ хора. Какво ще ми казватъ- азъ имамъ високо мнение заради тебе. Високо мнение, до кога? Имашъ пари, имашъ кжща, имашъ имущество, високо мнение имашъ. Изгубишъ имуществото, изгубишъ паритѣ си, високото мнение изчезне. Туй мнение е обосновано на материални работи. Най- после, да кажемъ, азъ съмъ единъ бѣденъ човѣкъ, защо ще ме почитатъ хората? Ще кажатъ, че азъ отъ небето ида, и Господъ ме е пратилъ. Съ какво ще докажа това, че Господъ ме е пратилъ? Ама зная да говоря; че кой не знае да говори. Ама ние мислимъ тъй. Ние вѣрваме. На какво почива вашата вѣра? Когато Петъръ каза на Христа: " Ти си Синъ на Бога Живаго!" Той му каза: "Плътъ и кръвь не сж ти открили това, но Отецъ ми." Ако Богъ е открилъ нѣщо, да благодаримъ. Но ако васъ нѣкой ви прошепне на ухото, вие се лъжете, вие ако отъ вънка знаете. Ти не може да се съмнявашъ въ реалностьта. Какво нѣщо е реалностьта? Ти не можешъ да се съмнявашъ въ свѣтлината. Ти не можешъ да не вѣрвашъ въ свѣтлината. Понеже всѣкога ще я провѣришъ. Ти казвашъ: Азъ не вѣрвамъ въ свѣтлината. Азъ ти нося вечерно време, въ една тъмна нощь вървимъ, и ти нося едно фенерче.

Казвамъ: Вървашъ ли?- Не вървамъ. Е, запуша свѣтлината, казвамъ: Върви сега.- Е, не мога. Спжвамъ се. Казва: Азъ ще вървамъ. Отворя свѣтлината, и пжтя ти се отвори. Ти не можешъ да не вървашъ въ въздуха. Понеже можешъ да го опиташъ, да го възприемешъ. Ти не може да не вървашъ въ водата, въ хлѣба. Нѣща реални, които всѣкога може да ги опиташъ.

Та казвамъ сега, ще упражнявате вашата вѣра, да изпитвате. Азъ гледамъ въ васъ, хубаво е да преувеличавате нѣщата. Ние преувеличаваме нѣщата, за да ги направимъ понятни. Азъ, казва, видѣхъ Господа. -Е, какъ Го видѣ?- Е, единъ старецъ, облѣченъ въ бѣла, българска шопска дреха, съ гайтани и съ калпакъ. Това сж вашитѣ заблуждения. Ти си видѣлъ единъ обикновенъ човѣкъ, и говоришъ за Господа. Ти ако четешъ Писанието, ще видишъ, че предъ Лицето на Господа, земята като дойде, ще се стопи. То сж понятия сега. И казва, азъ видѣхъ единъ ангелъ. Че ангелитѣ сж много разумни и силни сжщества, тѣ иматъ голѣма сила. Колкото пжти тѣ сж се явили въ формата си, и човѣкъ ще се простре на земята. Виждаме даже за пророкъ Данаилъ, който имаше туй знание. Че като се явило едно отъ тия сжщества, едно отъ тия висшитѣ ангели, и той падналъ на земята и се простръ́лъ. Вие по някой пжть си представяте, че сте видѣли ангелъ или е дошълъ ангелъ. Азъ не го отричамъ. Когато при Захарий се яви онзи ангелъ и му каза, че ще има синъ, той не повѣрва и онѣме. И после искаше да покаже, че имаше нѣкакво видение.

Сега да оставимъ миналото и вашитѣ вѣрвания. Едно врѣме хората сж говорили. Само малко хора сж имали тая способность и тия чувства. Сега вие трѣбва да се стремите тия недоразумения; Че 6-то чувство у васъ не е еднакво развито. Вие еднакво не виждате, и еднакво не рисувате нѣщата. И следователно спорътъ става за онова, което вие сте видѣли. Единъ художникъ нарисува една картина отъ природата. Другъ казва: Не е така. И той нарисува. И става споръ, кой нарисува картината по- хубаво. Тази картина, която мяза на сжщината вжтре, колкото е по-хубава нарисувана, толкова е по-близо до самата реалность. Вие нарисувайте едно човѣшко лице. Е, кое лице е вѣрно сега? Туй лице е вѣрно, ако художникътъ го нарисува така, че очитѣ навсѣкжде да те гледатъ; и после, като погледнешъ този човѣкъ, той да мяза на реалностьта.

Сега ние въ живота по нѣкой пжть се измѣняме. Вие въ много нѣща сте се измѣнили. Нѣкои сте се измѣнили въ добро, а нѣкои сте се изменили, развалили сте вашия умъ, не мислите добре. Азъ, казва,

имахъ добро мнение за еди кого си. Хубаво. -А сега нѣмамъ добро мнение. Добре. Сега подложете на опитъ. Може да измѣните мнението си, и научно знаете,- вие сте измѣнили мнението си. На какви факти отъ горе измѣнихте вашия възгледъ? Това да е научно обосновано. Ако си измѣните възгледа, да има на какво. Ама азъ, казва, така чувствувамъ. Това не е наука.- Имахъ много добро мнение за нѣкого, и си измѣнихъ мнението. Кои сж чертитѣ? Кое е онова, което измѣнило вашитѣ възгледи? И при това да съотвѣтствува на тази реалность. Вие видите единъ човѣкъ и казвате: Вижда ми се, че е много добъръ човѣкъ. Е, опитайте го този човѣкъ, колко е добъръ. Той ви иска 200 лева на заемъ, и следъ два мѣсеца ще ги върне. Но следъ два мѣсеца не ги връща, нито иде да се извини. Въ туй отношение европейскитѣ народи сж много направили. Англичанитѣ и французитѣ сж направили крачка напредъ въ материално отношение. Вие пратете въ Англия за купуването на книги, точно ще дойде на време, единъ день нѣма да се мине. На мене въ една английска фирма за книги, бѣше останалъ този англичанинъ да ми дължи единъ шилингъ. И понеже азъ отложихъ за година, две, три, всѣка година ще ми напише една картичка: Г-не, имате единъ шилингъ на Ваше разположение. Та година, 2, 3, 4, 5, 6 години човѣкътъ все пише. И най-после дойде войната, отиде шилинга. Българинътъ това никога нѣма да го направи. Въ него е развита една черта, която се дължи на благородство. Тя не е духовна черта, но този човѣкъ си е образувалъ единъ характеръ въ него. Не протестира, той знае какво е невидимия свѣтъ. Невидимиятъ свѣтъ е много точенъ. У васъ, вие нѣкой пжть нѣщо ви подбужда, казва: Стани, та се помоли. Вие нѣмате този навикъ. Казвате: Кой ще стане? Студено е. Или нѣмашъ разположение. И пакъ си туришъ юргана. Стани помоли се, понеже ако не станешъ да се помолишъ, този день ще се случи нѣщо лошо за тебе.

Да ви преведа единъ примеръ. Единъ нашъ приятель, който замина за другия свѣтъ, Иванъ Дойновъ ми казваше: Всѣкога се моля, казва, като стана; нѣкжде тръгна, ще се помоля. Една сутринъ ставамъ, за София ще вървя. Бързамъ, казвамъ- после ще се помоля. И си взѣхъ трена. И него день като играѣха децата, извадиха окото на едното дете. Като си играѣха съ едно камъче, и му извадиха окото. И той веднага свърза туй нещастие, че него день не се е помолилъ, и му се случи това голѣмо нещастие.

Да ви приведа и другъ примеръ. Бѣхъ на гости веднъжъ, пакъ у него, и той се разболѣлъ въ моето присжствие. Дадоха ми една стая,

седѣхъ на изтокъ, а той на умиране, вече се пренася. Дойде жена му и казва: Учителю, нашиятъ Иванъ заминава. Да бѣше останалъ поне още5, 6 години, да отгледа децата, че тогава да замине. Отивамъ въ другата стая, гледамъ азъ, той се пренесълъ. Азъ се вслушвамъ, той говори, казва: Господи, много грѣхове съмъ направилъ, ако ми повърнешъ живота, азъ ще живѣя, тъй както Ти искашъ. Моля Ти се Господи! Казвамъ, сестра, не говори така, той утре ще бжде добре. Сега, ако сестрата е тукъ, може да каже. Нѣща вѣрни, научни. Единъ фактъ е то. И на другия день той вече се съвзе. Дотогава, докато ти се молишъ, ти можешъ да оздравѣешъ. Не уповавай на хората. Той е свързанъ съ Бога. И Господъ му чува молитвата. Хубаво е, тази сестра ще дойде сега; туй може да се представи криво. Тази сестра може да каже: Като дойде Учителя, и оздравѣ брата при Него. Не, не като дойде Учителя, той се молеше брата право, и тогава ако азъ дойда и той не се моли, той ще си заминѣ на другия свѣтъ. Но като дойда, и той се помоли, тогава може да оздравѣе. Ти го преведешъ сега, че Учителя като дойде, и оздравѣ брата. Не, въ него имаше едно дълбоко желание да оздравѣе!

Та казвамъ сега, ако искате да ви върви напредъ, не се предавайте, тукъ гледамъ за материални работи, дребни, за криви работи. Всѣко предприятие, което захващате да правите, каквото и да е на земята, гледайте да е благоугодно,- въ съгласие съ законитѣ на небето. Чудни сж нѣкой пжть хората, като че искатъ да имъ вървятъ работитѣ. Не може да имъ вървятъ работитѣ, помнете го това! Че ако трѣбва да се подигнете, то е опредѣлено отъ невидимия свѣтъ. Туй, което Богъ ви е далъ, трѣбва да работите. Но онова, което Богъ не ви е далъ, не се захващайте за работи, за които не сте родени. Роденъ си за художникъ,- рисувай. Роденъ си за музикантъ, свири. За архитектъ, адвокатъ, лѣкаръ. Продължавай въ тази насока, въ която си роденъ. Тогава не спжвайте никого. Който е роденъ въ една посока, не го спжвайте. Пъкъ и себе си не спжвайте.

Та сега казвамъ, тия възвишенитѣ работи, които сж турени въ трета глава, казва Христосъ, земнитѣ работи, "роденото отъ Духа, Духъ е, а роденото отъ плътьта, плътъ е" Роденото отъ Духа е разумно, а роденото отъ плътьта е неразумно. То е ограничено. То нѣма тия чувства. Има 5 чувства. Животнитѣ иматъ 5 чувства. Но едно животно не може да разсжждава като човѣка. Въ човѣка има едно чувство за разсжждение,- нѣкои нѣща да ги схваща право, добре. Ти колкото и да разправяшъ на едно животно по геометрия,

то не може да ви разбере. Животнитѣ иматъ практически познания, но теоретически познания нѣматъ. И много пжти вжтрешно тѣ си правятъ една смѣтка. Когато една котка иска да прескочи отъ едно мѣсто на друго, тя има опитностъ колко трѣбва да прескочи, за да хване своята жертва. Това не е знание, това не е успѣхъ, това не е напредъкъ. И всички ония крадци, всички хора, на които ржцетѣ сж дълги, все сж били крадци едно време. И си продължили ржцетѣ имъ отъ кражба. Понеже онзи крадецъ, който все е мислилъ да проточи ржцетѣ си, да вземе нѣщо, и тѣ сж станали дълги тия ржце. И действително, сегашнитѣ научни изследвания сж показали: Всички онѣзи, които обичатъ да пипатъ, ржцетѣ имъ сж все по- дълги отъ нормата. Всички онѣзи хора, които мислять, носоветѣ имъ сж дълги. Които чувствуватъ повече, носоветѣ имъ сж по- кжси. Всички хора, които чувствуватъ, носоветѣ имъ сж кжси и по-широки. И сж по-здрави. Онѣзи, на които носоветѣ сж дълги и тесни, сж по-сприхави. Нервностьта се дължи на натрупване на нервна мисълъ, натрупване на излишна енергия на мисълтьта, която се натрупва въ носа. И тогава човѣшката мисъль разстройва нервната система. Не мислете за излишни работи. Ти мислишъ: Тази кжща може да се срути единъ день. То е една мисъль. Тогава тури здрави греди. И ако искашъ да бжде здравословна кжщата, прозорцитѣ трѣбва да бждатъ достатъчно голѣми, и да има достатъчно свѣтлина. Сега ще започнемъ отъ кжщите, които сж на земята. Тия нѣща сж пособия и предметно учение. Вие идвате тукъ и казвате: Защо ще си губя времето? Че като минавате вие покрай пазара въ София, азъ ви говоря за обикновени работи, нѣща. Гледамъ, онзи търговецъ натрупалъ си стоката, и чака цѣлия день, нѣма ли нѣкой да мине. Никой не му е турилъ на сила стоката тамъ. Той самъ си е турилъ нѣщата тамъ. Седи тамъ и мисли. Казвамъ, азъ виждамъ какъ се развива вѣрата. Чака той, седи и мисли. Той чака да дойдатъ. До обѣдъ, нѣма. Става му тежко. Дойде единъ неговъ приятель, влѣзне въ магазина му, казва: Не бой се! Ще дойде. Следъ този неговъ приятель дойде единъ мющерия, втори, трети, -пазарятъ. И въ него се събуди една вѣра, че добриятъ приятель като дошълъ, работитѣ му тръгнали напредъ. Но ако дойде нѣкой, че влезне и следъ туй му стане една голѣма пакость, та цѣли 10 дена никой не влезе въ дюкяна му, ще каже: Бей, като дойде този човѣкъ и отпъди всичкитѣ ми мющерии.

Въ свѣта има две фирми, като се туратъ двѣтѣ фирми на едно мѣсто, тѣ почнатъ да си противодействуватъ. Тогава казвамъ,-

човѣкъ трѣбва да има умъ. Азъ ви изяснявамъ тия работи, за да поправите живота си. Вземете тия нѣща и поправете живота си. Този примеръ се отнася до Чикаго. Отъ Чикаго до Бъфало. Единъ американецъ построява една желѣзопжтна линия, която му струва 400 милиона долара. Той си правилъ смѣтката, но следъ като свърши линията вижда, че той има единъ конкурентъ, милиардеръ. И той ще го съсипе. И той мислилъ, мислилъ, какво да прави. И най- после казва: азъ ще се самоубия. Успоредно съ неговата линия другъ преди него е построилъ една линия, а той това е изпусналъ изъ предъ видъ. Жена му вижда, той е много замисленъ. Той е затворенъ, не говори. Единъ день тя влиза при него и казва: Ще ми кажешъ, ти имашъ лоша мисъль, която е влѣзла въ ума ти. Ще ми кажешъ какъ седатъ твоитѣ материални работи. Безизходни сж! Позорътъ, който ще дойде на мене, азъ не мога да го претърпя! Менъ ме очаква смърть. Тъй е безисходно положението ми. Тя му казва: Ще търпишъ една седмица, ще ми дадешъ право, че азъ ще оправя твоята работа. Ама ще ми дадешъ дума, че ще ме слушашъ. И какво направи тази умна американка? Тя отива при единъ другъ милиардеръ въ Чикаго и казва: Кажете на г-на, за 5 минути искамъ да говоря съ него. Само за 5 минути да го видя. Но той казва, че времето му е много скъпо. Тя казва: Каквото струва, азъ ще платя за времето. Петъ минути само ще кажа нѣщо и ще излѣзна. Американката била умна. Казва: Ние построихме една линия и ще ни бжде много приятно, ако Вие сте първиятъ пжтникъ, който да мине отъ Чикаго до Бъфало. Да пропжтувате само. Всичкитѣ разноски тѣ ще дадатъ, той само да мине по линията. Той седи, поглежда, усмихва се. Тя си има планъ. Той казва: еди кога си ще тръгне. Тѣ даватъ обявление, че еди кой си милиардеръ ще мине по линията отъ Чикаго до Бъфало. Другиятъ милиардеръ, неговиятъ противникъ, който е билъ въ Ню- Йоркъ пише, казва: единъ като мине, ще почнатъ, ще видатъ, че двамата милиардери ще се конкурираръ. И казва: Давамъ 600 милиона долара за линията. 200 милиона долара печалба. И веднага, докато мине и стигнатъ до Бъфало, тѣ направятъ договоръ за продажбата на линията. И спасяватъ положението. Питамъ, ако не беше тази умна жена, какво щѣше да стане съ глупавия мъжъ? Ако жена ви е умна и иска да спаси положението, дайте и всичката свобода. Не само вѣрата. Тя казва: Ти ще видишъ, азъ ще спася положението. Ако спаси, ще признаятъ, че е умна. Ако не... Нѣщата трѣбва да станатъ тъй, както сж поставени. Не трѣбва да се поставятъ на една лъжлива

почва. Като казваме ние, че нѣкои нѣща могатъ да станатъ; и ако станатъ, то е вѣрно. Ако тия нѣща не станатъ, ние трѣбва да видимъ кои сж причинитѣ, че не ставатъ нѣщата.

Та казвамъ сега, не искамъ азъ да опровѣргая вашата вѣра. Но тази вѣра трѣбва да расте. Понеже ние се движимъ. Вие съ тази вѣра, която имате, тя е основа. Но тази вѣра въ васъ трѣбва да расте. И човѣкъ не може, всичко въ свѣта расте. И вашето тѣло, ако не расте, значи вие не прогресирате. Онова малко дете, постоянно е здраво и разумно, когато туй дете постоянно расте. И презъ цѣлия си животъ човѣкъ трѣбва да расте. Казватъ, че човекъ до 21, 22 до 23 години и престава растенето. Тогава той расте малко на широчина. Но въ неговия организъмъ постоянно става промѣна. А отъ 25 години нататъкъ мозъкътъ расте въ ония области нагоре. И въ старини мозъкътъ започва да расте отгоре. Вашиятъ мозъкъ започва да се развива. Не само до 60, 70, 80 години, до 120 години има какво да расте въ васъ. И вашиятъ животъ ще бжде по-лесенъ. Вие ще си турите извѣстенъ възгледъ: Какви работи ще дойдатъ въ васъ. И онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, вие ще го минете. Вие най-малкото страдание не може да го носите. Дойде нѣкой и ви каже: Знаете ли какво говорятъ за васъ? Не вѣрвайте, но идете да опитате какво се говори.

Сега между васъ има една лоша черта. Азъ ви давамъ право, нѣкой не е постжпилъ добре, една сестра; идете при тази сестра, кажете и въ очитѣ, не задъ гърба и. Кажи и: Сестра, правишъ нѣща, които не сж за въ полза на твоето духовно развитие. Казала си нѣща, които не сж вѣрни, преувеличени сж тия работи. Вие никога не сте чули какво е казала тя или той. Че иди и провѣри. И най- после вие си играете съ мене тука. Това казалъ Учителя, онова казалъ. Не говорете такива лъжи! Ще бждете тъй добри. Менъ ми е жалко да говорите лъжи въ моето име. И онзи, който слуша. Никакви лъжи! Азъ не вземамъ никоя страна. Азъ искамъ всички да сж справедливи. И не искамъ хора, които да живѣятъ само за свой интересъ. Който иска да живѣе за свой интересъ, да иде въ света. Ние тамъ ще му помагаме. Тамъ е мѣсто богатъ да станете. Но тукъ да се карате и да дигате скандалъ, значи вие опропастявате себе си. Вие сте дошли тукъ да се учите. Училището не е мѣсто за търговия. Цѣлиятъ Изгрѣвъ е едно училище. Другитѣ нѣща отъ вънка трѣбва да бждатъ пособия. Ще образувате една кооперация, да дигате цѣлъ единъ скандалъ. Че колко трѣбва да му се даде на единъ братъ? Хубаво, колко ще му се даде? Като на братъ ще му се даде. Ама той като братъ колко иска

отъ туй.- Ама азъ толкова пари съмъ вложилъ. Е, хубаво. И тогава ще се раздѣлятъ на партии. Ще дойдатъ: Учителя тъй казалъ. И цѣлъ единъ скандалъ ще дигнатъ. Не сж хубави работи. Азъ не дойдохъ въ свѣта да правя кооперации; не дойдохъ въ свѣта да правя братски трапези. Ще ви дамъ единъ съветъ, ако искате, може да ме слушате. Ако ме слушате, добре, ако не ме слушате, пакъ добре. Ще опитате едното и другото. Сега да ви говоря ясно. Тия работи ще престанатъ между васъ. Защото, ако не престанатъ, вие ще се съсипете сами. Защото тукъ на Изгрѣва ще се образуватъ 4, 5 бакалници и тогава ще видите колко души има тукъ. И бакалницитѣ какво ще спечелятъ, кажете ми? Сегашната кооперация прави 800,000 оборотъ; ако сж две, по 400 000; ако сж 4, -по 200 хиляди и т. н. Ако сж 10 бакалници, конкуренцията ще е увеличена и ще се раздѣлятъ на партии. Веднъжъ ще поддържатъ едного; онѣзи, които ще дойдатъ тукъ, да не работятъ за свой интересъ. Кооперацията не е търговски предметъ, то е съдружие между хората да си помагатъ. Ако вие ще си помагате единъ другъ, Азъ ще ви уважавамъ, ще ви помагамъ; ако работите за свой интересъ, -които работятъ за себе си, -отъ небето нѣма никакъвъ кредитъ. Човѣкъ, който работи за себе си, въ края на краищата ще пропадне. Вие сте касиери на Богъ тукъ. Всѣки ще бжде честенъ касиеръ. И въ Изгрѣва искамъ всеки да работи за Господа. Не искамъ да бждете сиромаси, но вашето богатство да го употрѣбите за Бога. Искамъ ви доброто. Отъ всинца ви го искамъ. За вашето добро го искамъ. И нѣма да ОДУМВАТЕ! Кажете на една сестра, по три пжти го кажи; и после млъкни. На единъ човѣкъ можешъ да го кажешъ три пжти; не те ли слуша, млъкни тогава. Но бждете смѣли и решителни. Ако нѣкой види нѣщо, нека дойде при мене, да ми каже. Три пжти да ми каже. Не мислете, че тъй ще мине. Който много знае, много се иска отъ него. Който малко знае, малко се иска; който много има, много се иска; който малко има, малко се иска отъ него.

Сега ще кажете, азъ ви говоря на всинца ви, то е единъ принципъ. Азъ нѣмамъ пред видъ никого. Азъ имамъ нѣколко души предъ видъ. Азъ съмъ смѣлъ. Но на всинца ви казвамъ. Не постжпвайте така. Че какво е туй! Ще се молимъ на Бога, ще четемъ Хвалата, и всичко туй. Какви не лъжи ще се туратъ въ моето име. Той Учителятъ, казва си, е турилъ и си е осигорилъ своите работи. Това все отъ ученици. Иванъ Толевъ казалъ на единъ сждия: Той е вложилъ 10 милиона въ европейскитѣ банки. Казвамъ: Кажете на всички, щомъ намерятъ 10 милиона, азъ ги подарявамъ. Азъ подарявамъ, като намерятъ 10

милиона въ европейскитѣ банки. Че какви ли не нѣща. Сега пжтуватъ вече нѣщата. Всѣко нѣщо се носи. И азъ уча тия работи. Ама не сж хубави тѣ сега. Нѣкой мисли, че сестритѣ, които сж ги турили тамъ, може да ги назова по име. Сега ново правителство има тукъ. Старото правителство отива, сега не сж такива. Че какво има отъ това. Иди при сестрата и кажи: Слушай сестра, не ми говори, ти искашъ да ми говоришъ, за да ме привлечешъ на твоя страна. Азъ не вземамъ ничия страна. Ти се страхувашъ. Безразлично, не се бой. И следъ като паднешъ отъ кабинета и излѣзнешъ навънка, все така ние ще помислимъ за тебе нѣщо. Ако ти служишъ на Бога, но така да се опълчишъ, че туй направили, онова направили, че какъ нѣма да направятъ. Е, казали, че не си права. Азъ ви казвамъ, може да си права. Азъ сега ви говорихъ нѣща които до мене сж дошли. И за какви ли не нѣща говорятъ. Какви ли не нѣща. Е, изпитай тия нѣща, и постжпвай така. И елате и ми дайте единъ съвѣтъ. И азъ ще ви слушамъ. И навсѣкжде съмъ проповѣдвалъ тази идея. Дойде нѣкой и каже да направимъ това. Казвамъ: Направете го - нищо повече. И после ще ми кажатъ, защо го допуснахте? Ако не бѣхъ го допусналъ, тогава по- лошо. По- добре да го допусна и да съмъ лошъ, отколкото никакъ да не ви дамъ съвѣтъ. Сжщото направи Господъ въ рая. Той направи човѣка, и го допусна да направи каквото иска. По сжщия законъ следвамъ и азъ. Иска човѣкъ да направи нѣщо, нека го направи.- Ама искамъ да се уча по правото. Да учи. А нѣкжде казвамъ: Ти не си по правото. Ама по философия. И за философия не си; и за философъ не ставашъ. На него казвамъ: Иди и следвай за търговия; за търговия те бива. Така. Е, дойде нѣкоя сестра, казва: Азъ искамъ да проповѣдвамъ. Ще ида въ Твоето Име, и ще проповѣдвамъ. Е, какво ще проповѣдва тази сестра въ мое име? Какъ ще изнесе Новото Учение въ мое име? Нека дойде една сестра, която има туй чувство на ясновидство,- да вижда нѣщата. Следъ 20, 30 години какво ще стане? Че като излѣзне въ моето име да проповѣдва, да предвижда нѣщата тъй, както сж. На единъ богатъ европеецъ да каже това и това ще стане! И ще повѣрватъ хората. Но сега какво ще каже?- Е, ние въ България имаме единъ Учитель. Тѣзи хора, тѣ сж учени хора. И не вѣрватъ така. Ако ти идешъ и имашъ една дарба, ще ти вѣрватъ. Трѣбва да имате вие дарба. Не се заблуждавайте, азъ какъ гледамъ на нѣщата. И азъ не мисля, туй учение ще успѣе ли или не. Ще кажете защо? Ако е отъ Бога, ще успѣе; ако не е отъ Бога, тъй ще си замине. Азъ гледамъ трѣзво на нѣщата. И азъ зная вѣрно ли е или не едно нѣщо. За себе си

го зная, не за васъ. Не зная доколко вие го знаете. Азъ го зная. Тамъ дето съмъ опиталъ туй, което азъ опитвамъ, казвамъ: То е вѣрно! Има нѣща вѣрни, и други нѣща въ свѣта има невѣрни. Та ви казвамъ азъ какъ гледамъ за себе си. Ама нѣкой казва: Той Учителятъ слиза много долу. Е, не съмъ слизалъ много долу. Азъ опитвамъ това учение. Азъ слизамъ долу, опитвамъ дали може да слѣзна долу и да се подигна? И азъ опитвамъ туй учение. Дали може да отида при хората и да се съблазня? Може ли да влѣзна долу и да се увлека въ нѣщо. И въ какво ще се съблазня. Когато хората говорятъ, гледамъ: Ще се обида ли или не? Изпитвамъ тия нѣща. Казвамъ на себе си. Та азъ може да се нервирамъ, че говорятъ лошо за мене. Има сждъ. Ще го дадешъ подъ сждъ. Всички ония, които сж говорили лошо за мене, нѣкои съмъ ги далъ подъ сждъ. Далъ съмъ ги, и присждата кога ще излѣзне, не зная. Не мислете, че ще минатъ тъй. И вие може да ме дадете подъ сждъ. Азъ давамъ, азъ съмъ ги далъ подъ сждъ. И на нѣкои ще излѣзнатъ призовкитѣ. И когато ще излѣзнатъ, азъ ще присжствувамъ тамъ. Това е Любовь. Въ името на любовьта азъ не искамъ да се върши никакво престжпление. Ако съмъ азъ, ако сте вие. Ще излѣзнатъ и всеобщо ще се изповѣдатъ прегрѣшенията. Ако съмъ азъ направилъ прегрѣшение, азъ съмъ готовъ да изправя. Ще кажа, направихъ погрѣшка. И ще я изправя. Туй е справедливость, туй е кавалерство! Нали достойнство трѣбва да имате! А не да се овъртате. И не да гледа да поизлъже малко. Че право ще кажете нѣщата тъй, както си сж. Какво ви струва да кажете: Казвамъ си тази работа, азъ ще я поправя! Сега характеръ трѣбва у хората. Дойде нѣкой при мене, и той почне да разправя сега, че слушалъ заради мене. Много добре. Че знае за добринитѣ, които съмъ правилъ. Ще ме хвали, хвали, ще се потрива, и най- после ще ми иска пари на заемъ. Поставя ме, че съмъ много добъръ. Че вижда Бога. Ти си много добъръ, казва. Че имамъ отлични идеи, като Вашитѣ нѣма, ще ме туря какво не. И следъ това казва: Хайде, дайте ми толкова пари на заемъ. Сега азъ мисля какво трѣбва да му направя. Казвамъ: Имамъ пари, но не сж мои. На заемъ не мога да взема. Ти следъ 5 дена ще дойдешъ, азъ ще поработя, ако спечеля; има и друго, ако излекувамъ тукъ тамъ, нѣкой пжть лѣкувамъ, и ако излекувамъ и спечеля пари, ще ти дамъ на заемъ. Пъкъ и нѣкои хора сж ми дали пари. Нѣкой дойде и ми даде пари; азъ правя доброто за негова смѣтка. То не е за мене. Каквото ви даватъ, приемайте, не ви казвамъ да не приемате. Да. Идва една сестра, нека да я знаятъ. И на нея давамъ 600 лева, казвамъ: Услужи си. Гледамъ единъ день тя

се разсърдила и носи паритѣ: Азъ не ги искамъ, утре ще ме одумватъ, ще кажатъ: Учительтъ ти е далъ пари. Заема ги. Азъ казвамъ, на тебе нѣма какво да ти помагамъ, ти ще работишъ. Азъ я виждамъ, съвсемъ друго чувство седи у нея, користолюбие. - Като връщашъ паритѣ, искашъ да покажешъ, че нѣма да злоупотрѣбишъ. Е, хубаво. Не ги приемашъ, вземамъ си ги назадъ. Взема си ги. Добре. Азъ го изнасямъ това, казвамъ на себе си тъй. Казвамъ ви единъ начинъ. Азъ можахъ да и дамъ паритѣ, безъ да ги върне назадъ. - Пращамъ ги по пощата. Но тукъ, което азъ правя, тамъ вече влиза щеславието. Давамъ ги, а като дамъ, единъ день може да кажа: Ти знаешъ ли, че азъ ти дадохъ 600 лева! Туй утре може да и го кажа. И тя казва: Утре може да ми кажете, че сте ми помогнали. Азъ искамъ да бжда самостоятелна, независима.

Сега мога да ви принеса и другъ примеръ, когато на менъ ми даватъ пари, какъ ме поставятъ на тесно. То е , давате пари, показватъ довѣрие въ тебе. Ако ние имаме довѣрие единъ на другъ, азъ не трѣбва да кажа, че съмъ далъ 600 лева. Азъ трѣбва като дамъ 600 лева като на себе си, правя ли го въпросъ? А съмъ далъ 600 лева на другиго и правя го въпросъ. Казвамъ, въ моитѣ чувства като ти дадохъ тия пари, азъ давамъ ли тия пари като на себе си? Нѣма да мине мисъльта, че 600 лева съмъ и далъ, че много и давамъ. Азъ се радвамъ, че като и дадохъ 600 лева, и тя ги върна. Азъ си казвамъ: Малко и даде на тази сестра. Шестотинъ лева, какво ще прави съ тѣхъ? Сега зима иде, трѣбватъ и въглища, може тази сестра да има деца, за децата и трѣбватъ. Ето тука единъ бѣше излѣзналъ отъ затвора, казва: Учителю. Азъ се разговарямъ съ него, казвамъ: Ще се оправятъ работитѣ. - Какво ще се оправатъ работитѣ, пари нѣма. Детето ми болно, мининги́тъ има. Той иска да ме поизлъже малко, че искатъ да му туратъ две инжекции. Казвамъ: Слушай, азъ те съвѣтвамъ инжекции да не тургашъ на детето си, защото ако е отъ мининги́тъ, ако то си замине, не го връщайте. И ако го връщате, и ви бжде една тежестъ... Пъкъ ако не е заболѣло отъ мининги́тъ, и малко млѣчице да му се даде, за млѣко може. За инжекция не може. - Тогазъ за млѣко. За него изваждамъ 60 лева, да вземе хлѣбъ и млѣко за детето си. Сега това са материални работи, отъ които трѣбва да извадимъ какви трѣбва да бждатъ отношенията ни къмъ Бога.

Считайте Бога като вашъ баща! Че като дойда при васъ, азъ ви занимавамъ тъй като сжщества, които Богъ е създалъ, - като чада на Бога. И ви казвамъ сега, какъ трѣбва да живѣете. Вие казвате,

че сте Чада Божии. Вървишъ по Бога, а вие не знаете какъ да се обичате. До нѣкжде хората по кръвь се обичатъ повече на земята. А духовната любовь не функционира. Понеже тия чувства на духовната любовь не функциониратъ въ васъ. Понеже едно чувство е силно до - тогава, докато едно чувство не се измѣня. Може да се измѣни, но да не прекжлява това чувство. Любовьта е единствена, която ще остане! Да обичашъ единъ човѣкъ, той може да те обиди, и много други нѣща да ти направи, но единъ день като го видишъ, че страда и му помогнешъ, твоята любовь не се е прекжснала! А като го видишъ, че страда, и не му помогнешъ, тогава любовьта я нѣма тамъ. Тамъ дето е любовьта, тя изправя всичкитѣ погрѣшки. И гледайте всички да изправите погрѣшкитѣ си! Не дръжте една погрѣшка въ себе си. Не я дръжте. Колкото се може по- скоро изправете я! Азъ не искамъ да се изповѣдвате единъ на другъ. Но казвамъ, вжтрешно единъ на другъ се изповѣдайте. Въ невидимиятъ свѣтъ изповѣдайте се за всички ваши погрѣшки. И се поправете въ невидимия свѣтъ. Всички отворете сърдцата си и ума си, и се изповѣдайте. И трѣбва да се изповѣдате. И тогава всѣка вечеръ, като се върнете дома си отвори сърдцето си, и кажи молитвата си предъ Бога, за да се поправятъ работитѣ, несгодитѣ, понеже сме въ единъ свѣтъ на голѣми изпитания. Да не мислите, че сте много силни. Всѣки день живота на човѣка му седи на една нишка. Вие не знаете, колко ще бждете на земятя; но гледайте докато сте на земята да спечелите нѣщо, че като идете въ другия свѣтъ, да имате нѣщо. Че като влѣзете въ този животъ, то е Новия Животъ, и да станете граждани на Царството Божие. И онзи стихъ, дето казватъ:" Търсете първо Царството Божие и неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи". И азъ ви говоря , понеже вие всички сте родени за да се развие хубавото въ васъ. И защо да отлагате за друго прераждане? Когато сега имате всички благоприятни условия да развиете едно чуство, Шестото Чувство! Не много нѣща - Шестото чувство. Да виждате нѣщата и да ги чуствувате, и да държите тукъ, Изгрѣва, да е образецъ на Чистота; образецъ на една Свѣтла Мисъль, образецъ на една добра постжпка и на всички хубави постжпки; и на всички хора помагайте. И отъ тукъ да излѣзнатъ хората на Новото, че като виждатъ нѣщата, да знаятъ какъ да помагатъ единъ на другъ. Трѣбва да дадемъ образецъ, не само на думи. И ако не дадемъ образецъ всичко друго ще бжде "гласъ въ пустиня".

Сега мисълта, която може да остане научно. Туй изследвайте.

Съмнявайте се, имайте критически умъ, но изпитвайте нѣщата. И Писанието казва: “Всичко изпитвайте, и доброто дръжте”. И азъ ви казвамъ: Всичко изпитвайте и доброто дръжте! Всичко изпитвайте и Любовьта употрѣбете: Всичко изпитвайте, и по пжтя на Истината вървете. Туй е, което Богъ иска от васъ.

Отче нашъ
6.30ч.
На полянята упражненията.

РЕАЛНОСТЬТА ВЪ ЖИВОТА! КАЧЕСТВАТА НА МЖЖА И НА ЖЕНАТА. ДОБРОТО МИСЛЕНЕ, ДОБРОТО ОБЛИЧАНЕ И ГОТВЕНЕ.

5-то Недѣлно Утринно Слово.
3.ти януари 1937 г. 5 ч. с.
ИЗГРѢВЪ

Слаба мъгла, съ разпокжсани облаци по небето. Времето е свѣжо.
/салонътъ е пъленъ. Съ какъвъ трепетъ всички очакватъ Учителътъ да слѣзе/

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството. 8. ма глава отъ Иоана втората половина Отъ 14 ст.
стр.486

Въ Начало бѣ Словото.

Сега действителностьта на живота зависи отъ действителния животъ и отъ неговото приложение. Запримеръ на небето колкото и да разправяте теоретически на единъ ангелъ за страданията на хората, за него това остава теория. А въ действителность вие може да му покажете на опитъ страданията, но за него това е непознато. За него това може да бжде само като една математическа задача. Запримеръ вие казвате, отклонението на единъ жгълъ на два, на 3,4,5 и повече градуса, но въ приложението вие нѣмате ясна представа, какво нѣщо е отклонение. Вие казвате: единъ градусъ въ възходяща или низходяща степень. Или казвате: А се отнася къмъ В ,тъй както В къмъ С. Но какво нѣщо е отношението на В къмъ С вие не знаете. Тия нѣща трѣбва да се обяснятъ. Парата

има отношение къмъ водата. Защото ако нѣмате вода, нѣма да имате пара. Тогава имате друго отношение -къмъ дъждовнитѣ капки. Туй е пжтятъ, по който дъждовнитѣ капки слизатъ къмъ водата. Тѣ слизатъ отъ първоначалния източникъ, отъ който парата е излязла. Но вие още нямате ясна представа какво нѣщо е това отношение. Това е падане. Най -първо имате издигане на воднитѣ пари, а после имате падане. Вие не сте падали като воднитѣ капки отъ 3-4 километра височина на земята и да се ударите. А при това като паднете, да останете живи. Казвате: отношение е това. Значи, вие не може да си представите какъ човѣкъ може да има това отношение, както водата къмъ парата отъ една страна, и воднитѣ капки къмъ парата отъ друга страна. Това е на обратния пжтъ. Но това е само теоретически.

Казвамъ, нѣщата ставатъ реални за човека, само когато ги опита. Такова понятие имате за любовьта. Ние говоримъ за любовьта, но за насъ тя е едно понятие неразбрано. Какво нѣщо е любовьта - яде ли се, пие ли се? -Ама азъ го чувствувамъ. -Това, което ти чувствувашъ, то е чувство, то е усѣтъ, но не е любовь. -Разгорѣщилъ съмъ се. -Че си се разгорѣщилъ, това не е любовь, това е едно послѣдствие. Че си се стоплилъ малко, това не е любовь. Даже казватъ, когато човѣкъ се влюби, врата, краката, корема ставали по -дебели. Но това още не е любовь. Това е разширение. Това е едно свойство на материята, отъ която човѣкъ е образуванъ. Вие имате една книга написана отъ единъ знаменитъ, гениленъ писатель, отъ нѣкой праведенъ писателъ, светия или учителъ. Тази книга, тя може да е написана на обикновена хартия или както въ старо време сж употребявали пергаментъ или кожа. Вие държите тази книга тъй свещена въ себе си. Де е свещеното? Де сж думитѣ? Книгата е изпъстрена съ различни знаци, черни, бѣли, назъбени. Онова, което философътъ или светията, или гения е казалъ, вжтре въ книгата ли е? - Нѣма го въ книгата. Или вземете въ съвременния свѣтъ, хората си служатъ съ радио. Вашето радио приказва, но това което приказва вжтре въ него ли е? Нѣкой си говори въ Лондонъ, а ти го слушашъ по радиото. То всичко предава. Но сега, като дойдемъ да обяснимъ грамофоннитѣ плочи, въпросътъ седи малко по-друго яче. Когато радиото говори, то не говори отъ само себе си, но казва: Каквото чуя, това предавамъ. Питамъ сега, какъ ще обясните това нѣщо? Радиото чувствува ли това, което вие чувствате? Радиото предава

речьта на нѣкого, който е говорилъ въ Лондонъ. Може би този човѣкъ да е самъ, а може група отъ хора да пѣятъ. Чрезъ радиото всичко може да се предава. Но когато трептенията на говора сж еднакви, речьта се слива. А когато има различие между трептенията на единъ говоръ и на другъ, тогава различнитѣ гласове се добре различаватъ. И могатъ добре да се предадатъ. И ако твоето съзнание е будно, ти може да слушашъ едновременно, когато нѣколко души пѣятъ или говорятъ. А при сегашното състояние на съзнанието, вие може да слушате само едного. При сегашното състояние на развитието си, вие имате едно живо радио въ себе си. Нѣкой пжть казвате: Много съмъ скърбенъ. -Кжде е скръбта ви? Скръбта не е човѣкътъ, никжде я нѣма. И радостта никжде я нѣма. Твоето радио забръмчи и казва, че времето е хубаво. -Ти се зарадвашъ. После радиото ти казва, че времето е лошо. И ти ставашъ тъженъ.

Та казвамъ, всѣки отъ васъ има отношение къмъ външния свѣтъ, и вие не може да си обясните онѣзи противоречия, които ставатъ въ душата ви. Седите вие и сте неспокойни. Вие сте търговецъ, играете на борсата, имате радио, което ви казва: Стокитѣ спадатъ. Веднага вие се безспокоите, смущавате. Ти играешъ на борсата, имашъ нѣколко хиляди килограма жито, правишъ си смѣтка по колко ще го продадешъ, колко ще спечелишъ, но веднага чувашъ по радиото, че си изгубилъ. -Цената на житото спаднала. Ти пакъ започвашъ да се безспокоишъ. Защо?- Житото спада. За житото е безразлично, дали спада или се подига. Ако на вола се повишава или намалява цѣната, и той не иска да знае. За него е безразлично. Затова той си седи спокойно. Обаче, когато ти имашъ говеда за продаване, и когато се каже, че цѣната на говедата се е повишила, ти се радвашъ и казвашъ: Моята работа се е оправила. Твоята работа се оправя, но на говедата работата се разваля. Да кажемъ, че цѣнитѣ на говедата се понижаватъ, тогава твоитѣ работи се развалятъ. Но на говедата работитѣ пакъ не се оправятъ. При оправяне на твоитѣ работи, работитѣ на говедата не се оправятъ. И при развалянето на твоитѣ работи, работитѣ на говедата пакъ не се оправятъ. Работитѣ на говедата сж все развалени. Па нѣкой пжтъ вие казвате, азъ сгрѣшихъ. -Това е спадане цѣната на говедата. Ама нѣкой пострадалъ, -не си ти, който си пострадалъ. Като кажете, че сте сгрѣшили, сгрѣшилъ е другъ нѣкой. Какво си сгрѣшилъ? Минала е една мисълъ презъ ума ти. - Ама оцапа ме. Миналъ е единъ автомобилъ по пжтя бързо и ви оцапалъ. Ти се погледнешъ, казвашъ: Оцапа ме. Той не оцапалъ

тебе, дрехата ти е оцапалъ. Ти нищо не си видѣлъ. И започвашъ да скърбишъ. Та казвамъ, всички съвременни вѣрващи иматъ смътни понятия за извѣстни положения въ живота. Въ всичкитѣ работи сжществува една неразбранщина. -Ама азъ искамъ да разбера тази работа. -Какъ ще я разберешъ? Казвамъ, цѣнитѣ на говедата иматъ отношение къмъ тебе, къмъ твоята радость. Но когато се подигатъ. Спадането на цѣнитѣ на говедата иматъ отношение къмъ твоята скърбь. И наистина, когато цѣнитѣ спадатъ, тебе не ти е добре. А когато спадатъ цѣнитѣ на говедата, ти чувствувашъ нѣкаква болка. Никаква болка нѣма. Това е едно умствено понятие за тебе, че ти ще изгубишъ. Това сж все външни нѣща. Ти мислишъ, че ще изгубишъ положението предъ хората. Ще изгубишъ почитьта имъ. Защото всичката почить, която имате на земята, не се дължи на вашето достойнство, но се дължи на вашитѣ ниви, на вашитѣ градини, на вашитѣ говеда, на вашитѣ овце, къщи, пари; на вашата мускулна сила.Тази почить не почива на това, което вие имате, а все външни нѣща. Паритѣ ти могатъ да ги взематъ, говедата могатъ да ти взематъ, нивитѣ, овцетѣ-всичко това могатъ да ти взематъ. И следъ това казвате, че праведниятъ Йовъ много пострадалъ. Праведниятъ Йовъ, макаръ че бѣше праведенъ човѣкъ, той нѣмаше правилна философия, той имаше хиляди говеда, ниви, бѣше набоженъ човѣкъ, мислеше хубаво. На времето си той бѣше единъ отъ най-виднитѣ хора, най- виднитѣ князе се отнасяха добре съ него. Но и той не се грижѣлъ за бѣднитѣ хора и казвалъ: Всѣки за себе си. И той не могълъ да имъ помогне. И той ималъ ограничени понятия. Наричали го праведенъ, но той отъ после станалъ праведенъ. Значи праведниятъ Йовъ бѣше достигналъ до третата категория на живота. И следъ това дойде този, който трѣбваше да го изпита. Вие имате смътно понятие за този, който го изпитвалъ, и казвате, че дяволътъ е дошълъ да го изкуси. Този, който дойде да изпита Йовъ, той не бѣше сатаната. Този, който дойде да го изпитва, присжстваше въ съвѣта Божий. И Господъ го попита: Обърналъ ли си внимание на моя рабъ Йовъ? Видѣлъ ли си, че нѣма подобенъ на него? Видѣлъ ли си, какъ постжпва съ хората? Какъ постъпва съ своитѣ говеда? - Ехъ, казва той. Ти не си го опиталъ. Дай го на мене, азъ да го опитамъ, и тогава ще си дамъ мнението. Като си дамъ мнението, тогава ще имамъ довѣрие на него. Въ този разказъ има една окултна страна.Вие не можете да си представите, какъ така Господъ да даде Йова въ ржцетѣ на дявола.Да го мжчи. Господъ го предаде въ

неговитѣ ржце и му каза: Ще го изпиташъ колко е силенъ и то чрезъ воловетѣ му, чрезъ говедата му, чрезъ овцитѣ, камилитѣ му; после ще го изпиташъ чрезъ синоветѣ и дъщеритѣ му, да видишъ колко ги обича. И най- после ще го опиташъ чрезъ тѣлото му, да видишъ колко себе си обича. Но по- далечъ нѣма да отидешъ. Въ какво седеше изпитанието? Какво каза Йовъ, като му взѣха говедата, овцитѣ, камилитѣ? — Господъ далъ, Господъ взѣлъ. Вие разбирате ли какво значи -Господъ далъ, Господъ взѣлъ? Като взѣха синоветѣ и дъщеритѣ му, какво каза? - Пакъ каза Господъ далъ, Господъ взѣлъ. Най- после, като излѣзнаха струпеи на тѣлото му, какво каза? Тогава той не каза вече: Господъ далъ, Господъ взелъ, но каза: По- добре да не съмъ се раждалъ. Тази работа е тежка. Така го туриха на служба. И тогава той каза. Имахъ толкова имане, бѣхъ господаръ, но не съмъ разбралъ нищо. Тази работа, тази служба не е за мене. Тежка работа е тя. Той проклѣлъ онзи день, въ който го назначили на тази служба. Той каза: Проклѣтъ онзи день, въ който ме назначиха на служба. И онѣзи вестители, които съобщиха на майка ми, че се е родилъ на свѣта. Сега вие ще кажете, че това е евангелско. По нѣкога сждите Йова, че билъ слабодушенъ. Вие можете ли да дадете на Йова единъ по-добъръ примѣръ? Какво ще кажете вие, ако тия струпеи излѣзатъ на вашето тѣло ? И вие ще кажете същото: По- добре да не бѣхъ приемалъ тази служба. Всѣкога, когато дойдатъ материалнитѣ блага въ свѣта, вие имате една лъжлива, една неправилна идея. Вие мислите, че богатството, което имате, е ваше, и [не] могатъ да ви го взематъ. И прави сте. Вие поставяте една крива основа. Вие не знаете, че чрезъ богатството ще ви дойдатъ най-голѣмитѣ изпитания. Богатството е една красива, разпусната жена, която нѣма никакъвъ моралъ. Който мжжъ дойде и се ухили, тя е съ него. Всичкитѣ мжже сж и еднакво любими. Нѣма мжжъ въ свѣта, когото тя да не обича. Който мжжъ държи въ ржцетѣ си пари, тя ще му се усмихне. Той се усмихне, и тя му се усмихва. Като пуснешъ монетата въ ржцетѣ, тази разпусната жена казва: Дръжъ я, не я пущай. Това е твоето величие. Докато съм азъ въ тебе, ти ще имашъ почитъ и уважение. Щомъ азъ те напусна, ти ще бждешъ единъ простакъ, единъ просякъ. Това значи звънтението на пжтя. Природата, разбира се, и тя си има една пара, направена от злато. Тя е вече най- красивата. Тя е вече една жена по характеръ най- благородна. Между паритѣ най- благородна жена е златото. Тя нѣма никаква слабость, тя не може да се окислява. Дето влиза, не се оцапва. Има нѣкои жени, нѣкои

пари, които се окисляватъ, ръждясватъ, носятъ отрова.

Сега всичкото това вие трѣбва да го преведете. Ако искате да разберете живота. Вие мислите по нѣкога, че много знаете. Не, въ вашия умъ има единъ цѣлъ битъ-пазаръ отъ дреболии, отъ стари дрехи, отъ натрупани остатъци отъ вѣкове. И ако речешъ да ги продадешъ, не зная колко пари ще струватъ. Има стари работи, които струватъ милиони, но има стари работи, които нищо не струватъ. Сега вие искате новото въ живота. Пита ме единъ: Учителю, какво означава това, че любовьта трѣбва да бжде врата, презъ която да се мине? Казвамъ му: Това не може да се разправя. Като те хвана за ржката, азъ ще мина презъ вратата, и ти съ мене заедно, безъ да разберешъ какъ е станало. Щомъ започна да ти разправямъ за вратата на Любовьта, все едно , че ти разправямъ за пари. На земята може да се говори само за материалнитѣ работи. А не за небеснитѣ работи. На земята можешъ да говоришъ за лъжливитѣ работи колкото искашъ, но нито единъ не може да говори на земята за реалнитѣ работи. Ти казвашъ: Милосърдие. Но милосърдието не е нещо реално, ти не можешъ да чувствувашъ милосърдието. Ама азъ съмъ милосърденъ. - Азъ виждамъ, че на твоята глава никжде не е написано милосърдие. Едва сега е посадено милосърдието. Вие сега не вѣрвате. Да ви заведа при 10 души, каквито азъ разбирамъ, и ще ви покажа кой отъ тѣхъ е милосжрденъ. Казвамъ, ще посѣтимъ, ще обиколимъ тѣзи 10 души , и ще намѣримъ най-милосърдниятѣ. Отивате при първия. И похлопвате на вратата му. -Какво искате? -Искамъ да ви видя.-Занятъ съмъ! Отивате при втория, пакъ похлопвате. -Какво искате? -Искамъ да ви видя, да ви кажа нѣщо.-Какво ще ми кажешъ? Занятъ съмъ сега. Елате следъ нѣколко деня. Така обикаляте всичкитѣ 10 души. И 9-тѣ отъ тѣхъ ви казватъ, че иматъ работа, не могатъ да ви приематъ. Като отидете при 10-ия, ще похлопате, той ще отвори вратата си и ще ви каже : Заповѣдайте. Ще седнете на столъ и ще започнете да му говорите. Този човѣкъ има една торба, отваря я и ви казва: За какво ви трѣбватъ тѣзи пари? -За тебе ли, за дъщерята ли, за кого? -Не, мене лично ми трѣбватъ 10 хиляди лв. За сина ми 5 хиляди лв, за дъщеря ми, за училище -всичко ми трѣбватъ 20 хиляди лева. Сега азъ ви представямъ примеръ много идеаленъ, това, което редко става. Въ всичката своя опитностъ азъ имамъ само единъ примеръ, нѣма да ви го разправямъ. Това е сѣнка на милосърдие. Този човѣкъ не е разбиралъ дали е милосърденъ или не. Но сега ще ви представя другата страна на примера. Този човѣкъ взима паритѣ и се радва.

Той далъ на дъщеря си, на сина си, на жена си, и казва: Добъръ човѣкъ е този! Въ сѫщность той още не знае дали е добъръ или не. Този човѣкъ върви съ паритѣ, минава покрай една гора, срѣщатъ го разбойници, хвърлятъ се отгоре му, нараняватъ го, взиматъ паритѣ му, счупватъ му крака и си заминаватъ. Сега той казва: Отъ де дойдоха тѣзи пари? По-добре да не бѣхъ ги получилъ. И той започва да се разкайва за голѣмото нещастие, което го е сполетѣло. Въ това време презъ гората минаватъ двама души отъ първата категория милосърдни. Мине първиятъ, мине вториятъ, погледнатъ го, и си заминаватъ. Най-после минава трети, той се спира при него. Пострадалиятъ започва да му разправя историята си: Ходихъ на едно мѣсто, при единъ много добъръ човѣкъ, даде ми пари за жена ми, за сина ми, за дъщеря ми, но както виждашъ, разбойници ме нападнаха, раниха ме, счупиха крака ми и си заминаха. -Нѣма нищо. Кѫде е счупения ти кракъ? Превързва му крака и му казва: Случватъ се тия работи. Има невъзпитани хора въ свѣта. -По-добре този човѣкъ да не бѣше ми далъ тѣзи пари и да не ставаше нужда да минавамъ презъ тази гора. Милосърдниятъ го качва на своето магаренце, занася го у дома си, и го лѣкува. Като го излѣкува, казва му: Иди сега, доведи жена си, сина си, дъщеря си при мене, понеже първиятъ е направилъ една погрешка, но азъ не искамъ да повтарямъ сѫщата погрѣшка, затова вие ще дойдете при мене. Тѣ отиватъ при него и той имъ дава точно това, отъ което тѣ се нуждаятъ. Тѣ излизатъ заедно- мѫжътъ, жената, синътъ, дъщерята, и пакъ минаватъ презъ сѫщата гора, разбойници ги нападатъ, но ги оставатъ, защото нѣматъ пари. Тогава пъкъ тѣ имъ даватъ пари. Това е втората категория милосърдие. Какво става после. Минава той пакъ презъ гората, поглежда ги- всички се свили. Такова е било положението на Адама въ райската градина. Адамъ се скрилъ въ единъ храсталакъ. Господъ го вика, говори му, а той си мълчи. Адамъ никога не бѣше почувствувалъ колко милостивъ е Господъ. Господъ ходи изъ градината, вика, но Адамъ не се обажда, страхува се. Но когато дойде до храста и видя, че тамъ се е сгушилъ, Господъ го попита: Какво си се сгушилъ? Адамъ отговори: Господи, онази жена, която Ти ми даде, тя ме съсипа. Изпаднахъ въ особено положение. Ние идваме следъ това,- третото милосърдие, въ което виждаме какъ човѣкъ е пострадалъ. Ние виждаме истински милосърдниятъ човѣкъ, който, като е правилъ добрини на хората, се е огрѣшилъ. Това е билъ Христосъ, Който дойде на земята, взе всичкитѣ грѣхове на хората. Взе всичкитѣ имъ страдания, и така ликвидира. Най- после

Му дойде на ума, че като дойдатъ тѣзи хора при Него, не трѣбва да ги праща въ горитѣ, но да живѣятъ съ Него, дето има редъ и порядъкъ. Да не пострадатъ. Едва въ живота на Христа ние виждаме, какво нѣщо е милосърдие. Въ първитѣ два случаи, при срѣщата на първитѣ двама души, ние винаги ще минемъ презъ изпитания. Ако ни дадатъ богатство, ще ни дадатъ и изпитание. Ако ни дадатъ дрехи, ще дойдатъ и изпитания.

Сега азъ оставамъ другата работа на васъ, вие да я сдъвчите. Защото ако единъ Учителъ, следъ като е говорилъ въ класъ върху просто, тройно правило или върху уравнението на висшата математика, има смисълъ. Но следъ като е предалъ тия правила и даде задачи върху тѣхъ, ученицитѣ сами трѣбва да ги рѣшаватъ. Тѣ ще решаватъ по единъ, по другъ, трети начинъ, докато ги решатъ. По нѣкога се минава день два три, докато решатъ задачата. Има задачи, решаването на които отнема дълго време. Сега вие искате лесно да разрешитѣ въпроса. Най-лесното решаване е чрезъ събиране. Едно и едно колко правятъ? Две. Единъ волъ и още единъ колко правятъ? Една въшка и една въшка колко правятъ? Две въшки. Като съберете две въшки на едно мѣсто, вие не може да имате сжщия резултатъ, както когато съберете две жени или две златни монети. Ще приемете последствието на събирането. Досегашнитѣ учители никога не са казвали на ученицитѣ си да събиратъ въшки. Може би азъ съмъ първиятъ, който взимамъ въшкитѣ като предметно учение. Учителитѣ знаятъ, че е опасна работа да събирашъ въшки.

Що се отнася до децата, тѣ нищо не знаятъ за въшкитѣ. Защо не събиратъ днесъ въшкитѣ? Тѣ знаятъ, че трѣбва да вадатъ. Значи, майкитѣ първо сж учили децата на извадане, а не на събиране. Като туратъ гребена на главата на детето, тѣ вадатъ. Детето казва: Азъ зная да изваждамъ въшки, но да ги събирамъ, не зная. Питамъ тогава, какъ можешъ да изваждашъ нѣща, които не си събиралъ? Казвамъ, майката събра вжшкитѣ. А детето ги изважда, безъ да разбира нѣщо отъ изваждане.

Та сега вие сте започнали съ кривия процесъ.- Изваждането. Вие знаете какво е изваждане, а събиране не знаете. Като се събератъ двама души на едно мѣсто, казвате, че това е събрание. Всѣки бърза да излѣзе вънъ. Това е изваждане. Когато жената се събира съ мжжа си, докато се вѣнчае, тя умира за него. Но каже ли, че иска да види майка си, работата е свършена вече. Каже ли жената, че излиза отъ кжщата на мжжа си, за да види майка си, всичко е свършено.Това е

изваждане. А изваждане става само на въшки. Никое друго сжщество не може да се вади. Когато човѣкъ стана на въшка, тогава го извадиха отъ рая. Адамъ не знаеше какво нѣщо е събиране. Когато се направи хубавата райска градина, тамъ ги събраха, но като сгрѣшиха, извадиха ги отъ рая. Адамъ не знаеше какъ става събирането. Когато двама праведни хора се събератъ на едно мѣсто, какво трѣбва да правятъ? Вие можете ли да съберете двама праведници на едно мѣсто? Двама светии може ли да съберете на едно мѣсто? Най- мъчната работа е да съберете двама светии на едно мѣсто. Може да съберете двама светии на едно мѣсто, само ако единиятъ е по-голямъ отъ другия. Но ако двамата сж еднакво голѣми, не може да ги съберете на едно мѣсто. Най-мжчната задача е събирането. И следъ това идвате до уравненията. Нѣмамъ нищо противъ уравненията, но тѣ сж резултатъ. Уравнението не е събиране. Уравнението се отнася за единъ процесъ, въ който е станало взимане- даване. Така се уравняватъ работитѣ. На какво е резултатъ уравнението? Като съгреши човѣкъ, имате вече едно уравнение. Уравнението още не е завършено. Вие сте изучавали уравнението, но не сте го още изучили. Питамъ, вашитѣ уравнения, вашитѣ отношения едни къмъ други уредени ли сж? Учительтъ е задалъ нѣколко задачи на ученицитѣ, той е възприелъ това задължение, да уравни задълженията си. Да кажемъ, че той не ги уравнилъ, не е направилъ задачата си. Често нѣкои ме питатъ- ще се познаемъ ли на онзи свѣтъ?- Тѣ тукъ не се познаватъ, че на онзи свѣтъ ще се познаятъ. Почнете следното нѣщо: Ти не можешъ да познаешъ човѣка, докато не го обичашъ. Такъвъ е законътъ за небето. Ти можешъ да познаешъ човѣка само, ако го обичашъ. Иначе, всѣкога ще имашъ една илюзия. И после, не може да се говори за онзи свѣтъ, докато не сте го видѣли. Понѣкога азъ ви говоря за небето, за Божествения свѣтъ, но тѣ сж неразбираеми. Това, което е тамъ, вие не може да си го представите даже. Понѣкога ние си го представяме, за да бжде до нѣкжде само разбранъ. Въ външната страна има грамадна разлика между земния и небесния животъ. Сега може да ми кажете, че тази работа може да е малко по проста. Ти можешъ да разберешъ живота, само ако си здравъ. Но щомъ се разболѣешъ, при това болѣзнено състояние живота не може да се разбере. Ако имашъ знание, ти можешъ да имашъ общение съ хората, можешъ да имашъ общение съ живота, и тогава вие ще бждете полѣзни и на другитѣ. За да имате обичъ, за да обичате нѣкого, той трѣбва да има поне една добродетелъ въ себе си. Ти можешъ да

обичашъ едного, който е умрѣлъ. Но го обичашъ заради нѣщо хубаво, което има въ него. Ти не можешъ да обичашъ единъ човекъ, който нѣма никаква добродетель. Ти можешъ да уважавашъ единъ ученъ човѣкъ, който може да ти бжде полезенъ. Но това е уважение. Или ти можешъ да имашъ почитание къмъ единъ човѣкъ, който има сила, но това е почитание. Питамъ, какво се иска, за да ни почитатъ хората? Ние искаме хората да ни почитатъ, но за да ни почитатъ, трѣбва да има нѣщо, което да отговаря. Ти не можешъ да бждешъ банкеръ, ако нѣмашъ пари. Ти не можешъ да бждешъ земледелецъ, ако нѣмашъ земя; ти не можешъ да бждешъ уменъ човѣкъ, ако нѣмашъ умъ; ти не можешъ да бждешъ добъръ човѣкъ, ако нѣмашъ добродетели. Сега ние трѣбва да съпоставимъ тия нѣща. И да знаемъ, че у насъ трѣбва да има нѣщо, което да има отговоръ, да отговаря на реалностьта. Сега ние се заемаме да изучаваме реалностьта. Казвате -това не е за сега, то е за бждеще. За когато и да е, вие сте влѣзли въ училището и сте повторили този вашия букваръ. Вашитѣ букви, азъ ги виждамъ, сж скжсани. Казвате: Да имаме пари. -Колко?10 хиляди лева.-Да имаме пари.-Колко? Сто хиляди лева, единъ милионъ, два милиона, 10,100 милиона. Единъ милиардъ, 10, 100 милиарда. И при това отношение въпросътъ остава пакъ не разрешенъ. Не мислете, че паритѣ ще се влюбатъ въ васъ. И да умрете, тѣ ще се оттеглятъ отъ васъ. Като умрете, и умътъ и сърдцето ви и добродетелитѣ ви, всички ще се оттеглятъ отъ васъ. Питамъ, какво ще остане отъ васъ тогава?

Като ви говоря за смъртьта, казвате: Какъ ще умремъ? - Онова, което не е реално, трѣбва да умре. Всички сѣнки трѣбва да умратъ- нищо повече. Единъ художникъ ще нахвърля сѣнки върху платното, и всички казватъ: Много хубава е тази картина. Казвамъ: Художникътъ е направилъ тази картина, за да пострада той туря сѣнки подъ очитѣ... че каква красота има въ тѣзи сѣнки, въ почерняването на очитѣ? Азъ не виждамъ никаква красота. Очитѣ сж една долина, въ която може да се удавишъ. Тѣ сж едно езеро, въ което, ако паднешъ и не знаешъ да плавашъ, ще се удавишъ. Чернитѣ очи казвате, сж хубави. Тѣ сж едно дълбоко езеро, въ което ако се влюбишъ, можешъ да се удавишъ. Колцина отъ васъ сж се давили!

Сега идемъ до другото противоречие. Като мислите, че имате нѣщо много реално, чудите се, какъ е възможно това? Физиономистътъ, като изучава човѣшкитѣ очи, той гледа дали очитѣ сж вглъбнати или изпъкнали. Ако очитѣ сж вглъбнати, имате едно дълбоко езеро: Ако очитѣ сж изпъкнали, вие имате единъ планински

върхъ, дето има поледици. Като се подхлъзнешъ отъ изпъкналитѣ очи, чакъ долу отивашъ! Какво ще правишъ тогава? Ще взема съ себе си една гумена лодка и ще я пусна въ дълбокото езеро. Значи , ако съмъ на чернитѣ очи, на вглъбнатитѣ очи, на дълбокото езеро, ще взема тази лодка, за да не потъвамъ. Ако пъкъ се качвамъ по изпъкналитѣ очи, азъ взимамъ шипове на обущата си, за да не се подхлъзна. Сега преведете тѣзи нѣща. Вие искате да разберете духовния животъ на човѣка. Вие искате да познаете очитѣ на човѣка. Но трѣбва да знаете, че задъ очитѣ седи истината; задъ ушитѣ седи мѫдростьта; задъ устата седи любовьта; задъ носа седи човѣшкия умъ; задъ устнитѣ седи човѣшкото сърдце; задъ рѫцетѣ седи човѣшката правда; задъ краката седи добродетельта. Като станатъ тия нѣща реални, вие ще дойдете до тѣхъ. Тѣзи нѣща сѫ символи, посока, да намерите реалното. Правдата е реалното; добродетельта е реалното, за която вие нѣмате понятие. Като дойдете до правдата, трѣбва да видишъ какво нѣщо е правдата; като дойдете до добродетельта, трѣбва да видите какво ще ви иска. И тя си има свой езикъ.

Сега въ заключение, вие ще кажете: Много прости хора сме били. Да, нѣкои сѫ по-напреднали. Но като дойдете на земята, като започнете отъ обикновенитѣ хора и дойдете до светиитѣ, до гениитѣ, всички сѫ прости хора. Помнете това. Това е една реалность. Светията ходи много смиренъ. Не мислете, че той е необикновенъ човѣкъ. Гледате, нѣкой богатъ човѣкъ, облѣкълъ се съ кожена дреха, изпъчилъ се, взѣлъ бастонъ въ рѫка и мисли, че цѣлъ свѣтъ е завладѣлъ. А светията цѣли 20 години се моли и казва: Голѣмъ невѣжа съмъ, голѣмъ простакъ съмъ. А хората отиватъ при него и той ги лѣкува. Но следъ като ги излѣкува, пакъ не знае какъ става това. И си казва въ себе си: Голѣмъ простакъ съмъ. Хората казватъ за него: Много добъръ човѣкъ е този. Той съ години седи, моли се, и не смѣе да излѣзе предъ грѣшния свѣтъ. Споредъ мене, добъръ човѣкъ е онзи, който не изкушава никого. Светията запримеръ, следъ като е научилъ сѫщностьта на живота, като излѣзе предъ хората, той не изкушава никого. Като види нѣкоя красива мома, за да не я изкуси, той направи лицето си набръчкано. Като види такъвъ старъ съ набръчкано лице, тя не хвърля око на него. Тя тръгва напредъ, а той следъ нея. Като го види, тя му казва: Дѣдо, кѫде отивашъ? И той тръгва съ нея, разговарятъ се. Тогава тя го завежда въ кѫщи си, и казва: Мамо, водя единъ дѣдо, горкиятъ, много е страдалъ. Момата

не се изкушава отъ нѣго. И майката казва: Да, много е страдалъ. Питамъ, вие ходили ли сте подиръ нѣкоя красива мома? И мжжетѣ, ходили ли сте подиръ нѣкоя светица? Кжде е злото тука? И жената търси светия, но какъвъ? Младъ светия. И мжжътъ търси млада светица. Сега азъ ви говоря сериозно. Това не е за подигравка. Искамъ да ви кажа, че реалностьта не седи въ външностьта на нѣщата.

Казвате -младъ и старъ. Младъ е онзи, който не е разбралъ реалностьта на нѣщата. Тогава вие дохождате до любовьта. Любовьта е реалностьта на нѣщата. Вънъ отъ Любовьта, нѣщата сж преходни. Ние нѣма какво да съжеляваме. Другояче Животътъ не може да се разбере. Тъй както сега разбирате живота, казвате, че животътъ е добъръ. По необходимость той сега е добъръ. Вие искате да живѣете на земята и казвате: Като отидемъ на небето, сжщи ли ще си отидемъ? - Не, отъ това тѣло нищо нѣма да остане. - Ами тогава дали ще се познаемъ? - Нѣма да се познаете. Ами какъ така? Вие виждате малкото дете, което се е родило. Гледате го гладко, хубавичко. Това хубавичко, младо дете, единъ день ще стане старъ дѣдо. Какъ ще го познаешъ? Въ него не е останало ни поменъ отъ онова малкото дете. Като погледнешъ стария, казвашъ: И това било нѣкога онова малкото дете? Въ реалностьта обаче, стариятъ и младиятъ могатъ да се събератъ на едно мѣсто, да живѣятъ на едно мѣсто , да се обичатъ. И тогава тѣ се познаватъ. Младиятъ взима формата на дѣдото, дѣдото взима формата на младото дете. И като се разговарятъ, обичатъ се. Защо? Понѣже могатъ да размѣнятъ мѣстата си. На земята обаче, стариятъ никакъ не може да измѣни своята служба, и детето никакъ не може да измѣни своята служба. Сега бихъ ви далъ едно сравнение, но ще ви съблазни. Ако една жена не може да заеме мѣстото на единъ мжжъ, и ако единъ мъжъ не може да вземе мѣстото на една жена, тѣ сж въ света на илюзиите. Това не е реаленъ свѣтъ. Мжжътъ и жената не представятъ реаленъ свѣтъ. Това е единъ свѣтъ на вѣченъ споръ,- жената ли да бжде мжжъ, или мжжътъ да бжде жена? - Нито жената може да бжде мжжъ, нито мжжътъ - жена. Нищо повече! Защо? Защото и двамата престжпиха Божия Законъ.Азъ не искамъ да бжда нито жена, нито мжжъ. Защо? Защото и двамата грѣшатъ. Какъвъ трѣбва да бжда? - Човѣкъ! “ И направи Богъ човѣка по подобие и Образъ Свое”. А мжжътъ и жената съгрѣшиха. Тъй като на основание на това не искамъ да бжда нито мжжъ, нито жена -като жена ще направя женски грѣхове, а

като мжжъ ще направя мжжки грѣхове -тъй щото нито жена, нито мжжъ ще бжда. Но човѣкъ трѣбва да бжда. Единъ день и вие трѣбва да се откажете отъ формата на жената и на мжжа, защото ако не се откажете, нѣма да влѣзете въ Царството Божие Казано е въ Писанията “ Плътъ и кръвъ нѣма да наслѣдатъ Царството Божие”.

Следователно, това е единъ относителенъ свѣтъ, който сега изучаваме. И трѣбва да се изучимъ. Всичкитѣ пособия, които имаме на разположение, това сж до време. Предъ васъ седи едно велико бждеще! Нѣма да ви разправямъ за него. Каква ще бжде жената и какъвъ ще бжде мжжътъ? Това не е важно. Човѣци трѣбва да бждемъ. Че какъ ще живѣемъ тогава? Чудни сте женитѣ. Една жена следъ като мжжътъ я е билъ по 20 пжти на день, като умре, тя казва: Колко бѣше хубавъ, колко бѣше добъръ. Биеше ме като на тъпанъ, но приятно ми бѣше, като ме тупаше. И следъ това тя пакъ търси мжжъ. Макаръ и да я бие, тя пакъ го търси и казва- не мога безъ него. Същото се отнася и до мжжа. Макаръ жена да го е мжчила, като умре, той пакъ търси жена. Мжжътъ, това е мждростьта, която търсишъ; жената, това е любовьта, която търсишъ. Не е въ формата. Жената е форма, задъ която седи любовьта. Мжжътъ е форма, задъ която седи мждростьта. Азъ не оспорвамъ нѣщата. Жената и мжжътъ сж сѣнки, които седатъ въ нашето съзнание. Ако не мислите така, вие постоянно ще спорите. И ще казвате: Този мжжъ не го искамъ, тази жена не я искамъ. -Не, ти гледай отъ сѣнката на жената, да минешъ къмъ реалностьта. И отъ сѣнката на мжжа пакъ да влѣзешъ въ реалностьта. Тъй щото и презъ жената, и презъ мжжа, ти трѣбва да отидешъ къмъ реалностьта.

Сега въ ума ви седи следната мисъль: Кажете нѣщо поразбрано за сегашния животъ. Тия работи сж толкова объркани, че това, което ние имаме и което сме научили, съвсемъ ще го объркаме. Ако дъщерята доведе въ кжщи си единъ старъ дѣдо, майката и бащата нѣма да правятъ и въпросъ за него. Но ако дъщерята доведе единъ младъ момъкъ, тогава бащата и майката ще останатъ на особено мнение. Майката ще пита дъщеря си: Той хубаво облѣченъ ли е? Има ли пари? - Е, не съмъ питала още. - Образование има ли, свършилъ ли е нѣщо? Има ли нѣкаква служба, колко пари, каква заплата взима? - Не съмъ го питала още и не смѣя, не смѣя да го питамъ. Казвамъ, ако момъкътъ е богатъ, какво отъ това? Ако е ученъ, какво отъ

това? Ако има служба, какво отъ това? Кажете ми. Ако момъкътъ заведе момата въ дома си, и него ще питатъ: Каква е тя? Има ли парици, има ли образование? Сега азъ ще дамъ на женитѣ едно правило, съ което да ме помните. За да бжде угодна на мжжа си трѣбва да има две качества: Да знае хубаво да готви, а мжжътъ да се хвали отъ нея, да казва: Отлично готви жена ми! Второ, да знае хубаво да се облича, че като я види мжжътъ и, да каже вкусъ има жена ми, знае да се облича. Въ обличането е етиката. Ако не се обличашъ хубаво , нѣма етика; ако хубаво се обличашъ, има етика, има хубави чувства.Човѣкъ, който добре готви, той знае добре да живѣе. Като видишъ една мома, питай я : Знае ли добре да се облича и добре да готви? А мжжътъ трѣбва да има едно качество. Той трѣбва добре да мисли! Жената казва за мжжа си: Добре мисли той! Има хубави, гениални мисли. И при тѣзи качества отъ страна на мжжа и жената, докато сж на земята, тѣ могатъ горе- долу добре да живѣятъ. Ако мжжътъ знае гениално да мисли, а жената хубаво да се облича и добре да готви, животътъ имъ ще върви добре. Това е практичната страна на живота. Приложете това правило женитѣ и мжжетѣ, и ще видите резултата. Като дойде нѣкоя жена при мене, питамъ я : Знаешъ ли да готвишъ ? - Сега се уча. - Много има да пати главата ти. Зная единъ случай, въ турско време било това, нѣкъде въ Варненско, при нѣкой си Иванъ идва единъ турски дели бей на гости. И той казва на жена си: Жена, да сготвишъ добре! Като вкусилъ беятъ отъ него - тя сготвила пиле, -казаъ: Иване, кой готви тукъ? - Жена ми. - Ела самъ. Той взима яденето, и върху главата на Ивана. Иванъ като се връща въ кжщи, жена му го пита : Иване, какво си се оцапалъ така? - Отъ твоето готвене. Хубаво трѣбва да готви жената! Да не се оцапва Иванъ. Това сж сега неговитѣ разбирания.

Сега , чрезъ Духа си, Богъ ни побужда да мислимъ. Жената е професорка въ дома, тя ще готви, а мжжътъ като се върне, той ще стажува, ще работи. Сега има мжже готвачи, които сж приели туй изкуство да готватъ отъ женитѣ. Но изобщо специалисти въ готварството сж женитѣ.Има и мжже, които хубаво готватъ, но тѣ трѣбва да стажуватъ при женитѣ си, да се научатъ какъ да готватъ и какъ да се обличатъ. Затова сж пратили мжжетѣ да стажуватъ дълго време при женитѣ, да се научатъ хубаво да се обличатъ. И мжжътъ седи смиренъ при жена си като ученикъ. Той казва: Научихъ се отъ жена си да се обличамъ; научихъ се отъ нея и

да готвя. Виждате ли какъ хубаво се обличамъ сега? Ако се обличашъ хубаво, ще те държатъ въ рая. Ако не се обличашъ хубаво, ще те изпъдятъ отъ рая. КУКУРИГУУ- така казва и пѣтелътъ предъ кокошката, напери се и замине.

Та сега използувайте въ живота това, което имате, защото останете ли съ старитѣ понятия, вие ще страдате. -Азъ не мога да живѣя съ него. -Че никой не те застави да живѣешъ съ него. -Ама азъ не мога да остана въ кжщата му. -Излѣзъ тогава. Човѣкътъ не те е викалъ на сила. Щомъ не ти е добре, излѣзъ вънъ. - Ама подъ наемъ ми дотегна да живѣя. Той трѣбва да направи своя кжща. - Отъ де ще намѣри човѣкътъ пари? - Каква е тази кжща? Съ малки прозорци, удобства никакви. Стая за гости нѣма. Баня нѣма. Всичко въ една стая. Сега вие очаквате да имате всичко и да отидете на небето, да ви туратъ лаврови вѣнци и да кажатъ: Тия са гениалнитѣ хора на земята! Казвате: Кжде ще отидемъ на онзи свѣтъ? Какви ще бждемъ на онзи свѣтъ? Като отидете на онзи свѣтъ, нѣма да се познаете. Като стжпатъ единъ червей, кжде отива той? Никъде. Като се излюпи, той хвърка и става пеперуда. Питашъ кжде ще бждешъ въ онзи свѣтъ? Ти си единъ стъпканъ червей Кжде е онзи свѣтъ? Като се излюпишъ, азъ зная кжде ще отидешъ. Но докато те тъпчатъ като червей, ти никжде нѣма да бждешъ.

Сега казвате: Толкова години, какъ учите. -Че какво сте учили толкова години? Даже примеритѣ, които съмъ ви давалъ, не сте ги изтълкували. Даже онзи примеръ, който съмъ ви далъ за онзи персийски светия, който ималъ много последователи, та решилъ единъ день да изпита любовьта имъ, вие още не сте го разбрали. Той праща единъ день, да извика своитѣ най- добри последователи, и имъ казва: Викамъ ви всички, за да ви принеса жертва на Бога. Като чули това, всички последователи единъ по единъ се върнали. Останали само 4,5, но и тѣ се разколебали. И останали да видатъ какво ще стане. Само двама млади мома и момъкъ се решили да приближатъ до вратата на своя учитель. Седятъ всички отвънъ настръхнали. - Какво ли мисли да ни прави? Най -после момата се решава и казва на момъка: Ще влѣза вжтре. Момъкътъ казва: И азъ ще дойда съ тебе. Щомъ влѣзешъ ти, азъ безъ тебе не мога да живѣя. Нека и мене заколятъ. Да се видимъ и двамата въ другия свѣтъ. Тогава учительтъ взима единъ овенъ, поваля го на земята, отрязва му гръцмуля, и кръвта потича навънъ. Като видѣли това последователитѣ му , всички

хукнали назадъ. Вжтре останали само младитѣ мома и момъкъ, да се пожертвуватъ. Тогава той вдигналъ ржцетѣ си и ги благословилъ, като имъ казалъ: Вие можете да живѣете добре.

Казвамъ, ако вие може да постжпите като тѣзи млади мома и момъкъ, да се пожертвувате - ще имате Божието благословение.Ще влѣзете въ Царството Божие. Седите ли отъ вънка, и гледате кой моментъ да офейкате, вие не може да влѣзете въ Царството Божие. Изпитанията въ света не сж нѣщо рѣално. Ти минавашъ прѣзъ голѣми изпитания, но знай, че въ тебе страда нѣщо друго, което може да стане жертва. Така ти ще се опиташъ. Помнете: Страданията, които имате, не сж реални. Йовъ имаше голѣми страдания, но и тѣ не бѣха реални. Йовъ не умре, страдаше нѣщо у него. Увиваше се, огъваше се, но той не умре. Той изгуби имота, богатство, овцитѣ, говедата, камилитѣ си, но всичко това се върна ;той изгуби синове, дъщери, но му се родиха още по хубави. Но когато Христосъ пострада, де отидоха Неговитѣ говеда?Върнаха ли се? Върнаха се. Днесъ Христосъ има повече отъ 500 милиона последователи, Негови овце. Дъщеритѣ Му още не сж оформени, но овцетѣ Му сж 500милиона. А онѣзи души, които ще завършатъ своето развитие, тѣ ще бждатъ божиитѣ души, и тѣ трѣбва да дойдатъ съ имането си, което сж имали. Седемтѣ джщери, това е числото на съвършенството. Това, което Христосъ пострада, бѣше много по- тежко, отколкото това на Йова. Йовъ имаше приятели, съ които разговаряше. А когато туриха Христа на кръста, Той остана самъ. И казваха Му: Слѣзъ отъ кръста, нали си Синъ Божий. Той се молѣше, но ни гласъ, ни услишание! На Йова Господъ проговори, а на Христа никой не проговори. И следъ като се моли, следъ като вика къмъ Бога, най- после Христосъ каза: Не разбирамъ тази работа! Предавамъ Духа си въ Твоитѣ ржце и да става каквото Ти искашъ! Но като възкръсна Христосъ, тогава Той разбра каква е била Волята Божия!

Та казвамъ, всички вие ще преминете презъ страданията на Йова. Всѣки отъ васъ трѣбва да премине презъ тѣзи страдания, да мине презъ това посвещение. Като дойдете до посвещението на Христа, то спада вече къмъ друга категория. Сега азъ говоря за онѣзи отъ васъ, които искате да изучавате Пжтьтъ на ученика. Другото азъ считамъ безполезно. И другитѣ работи сж добри, но въ пжтя на ученика ви предстоятъ много сериозни задачи. Сега вие мислите да уредите работитѣ си на земята. Работитѣ ви нѣма

да се уредатъ. Всички ще закжсате. Вънъ отъ това, което съмъ ви казалъ, всички ще закжсате. Но въ пжтя на ученика ще благодарите за всичко онова, което ви се дава. Дръжте се за Бога. Сега сж времена на изпитания. Нѣма отлагание. Нѣкой казва: Дошла ми е една идея на ума като бръмбаръ. Оставете вашитѣ бръмбари. Като дойде зимата, всичкитѣ кошери започватъ да бръмчатъ, всички се събиратъ на обща работа. Вижте какви изпитания идватъ днесъ. Ето, има статистика сега въ Испания, въ 5,6 мѣсеца сж избити повече отъ единъ милионъ хора. Въ миналото, въ най- голѣмитѣ войни, въ нѣколко войни едва сж избивали500 хиляди. Ако днесъ стане такава война въ Европа, знаете ли колко милиона хора ще бждатъ убити? Сега въ Испания става главоломно избиване, нѣма да остане здравъ човѣкъ, нѣма да остане една попска глава, нѣма да остане една глава на единъ богатъ. Страшно нѣщо е злото, което е вложено въ човѣка. Човѣка е една пълна бомба, и ако не знаешъ какъ да го пипашъ, на кжде да го бутнешъ, тъй ще се пръсне, че отъ тебе нищо нѣма да остане. Но и отъ него нищо нѣма да остане. Като се приближава човѣкъ до човѣкъ, вие трѣбва да бждете много внимателни, да знаете какъ да се пипатѣ.

Сега нѣма какво да ви е страхъ. Сега да ви насърча. Кое е по - хубаво; да бждете съ нѣкоя конска каруца безъ яове*, че да ви друса и да вървите съ нея 200 километра пжтъ, или да се качите на единъ хубавъ айропланъ? Ако си съ конската кола, като слѣзнешъ отъ нея, навсѣкжде ще усѣщашъ болка; ако си на айроплана, и съ километри да пжтувашъ, нѣма да се уморишъ. Стига вече това тръскане. Когото срѣщна днесъ, все се оплаква отъ това разтръсване. Казвамъ: Азъ имамъ нови айроплани, качете се на тѣхъ.Че това е Новото Учение! Ще платишъ единъ билетъ и ще се качишъ на айроплана; въ часъ, часъ и половина ще бъдете на своето мѣстоназначение. И тогава нѣма да бждете така разпокжсани.

Та впрѣгнете ума си на работа! Сърдцето ви да знае добре да готви. Сърдцето ви да знае добре да се облича. Умътъ ви да знае добре да мисли. Това ви пожелавамъ за цѣлата година.

На сестритѣ пожелавамъ добре да готватъ и добре да се обличатъ. А на братята пожелавамъ добре да мислятъ! И тогава да ви кача на айропланитѣ и да отидемъ на една хубава екскурзия, на зелената трѣва, при бистритѣ извори, ще ядемъ и ще пиемъ.Ще кажемъ тогава: Животътъ има смисълъ!

*Яове - пружини

И тъй, да сме добре наготвили, да бъдемъ добре облечени, и да мислимъ добре! Всичко е предвидено. Нѣма да има никакви противоречия.

Сега на ученицитѣ пожелавамъ да РАБОТЯТЪ! Начертавамъ ви пжтя презъ годината. Много работи има да се кажатъ, но ако се говори повече, ще бжде малко пресилено. Ако говоря много, ще мязамъ на едного, който туря млѣкото въ тенжерата да го вари.Това е един анекдотъ. Като почнало млѣкото да се дига в тенжерата, и започнало да я пълни, той се качилъ на комина на кжщата за да може цѣлата кжща да се напълни съ млѣко, което да продаде. Като се върналъ въ кжщи, видѣлъ, че нищо не останало отъ млѣкото. Казвамъ, не очаквайте отъ едно кило млѣко да се напълни цѣлата кжща. Като се подигне млѣкото малко, стига ви. Не ви трѣбва цѣла кжща млѣко. Да нѣма никаква лакомия у васъ, но да има у васъ единъ стремежъ къмъ Любовьта! Хубостьта на живота седи въ правилното разбиране на живота. Хубостьта на живота седи въ доброто готвене; хубостьта на живота седи въ доброто обличане ;хубостьта на живота седи въ доброто мислене! Това сж пжтищата, по които ученицитѣ трѣбва да вървятъ, за да влѣзатъ въ благориятнитѣ условия на живота, за да влѣзатъ въ Новия Животъ.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка.
Сега на упражнения.
7,20 ч. с.
На поляната направихме гимнастическитѣ упражнения.

БОЖЕСТВЕНАТА ХРАНА

6-то Недѣлно Утрино Слово
10. 01. 1937г. 5ч.с. Свѣжо, хубаво време.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ:Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Въ Начало бѣ Словото.

9-та глава отъ Иоана, до 21ст. , "самъ той да говори за себе си" стр.488
Духътъ Божий

Днесъ, като се върнете въ дома си, прочетете отъ Еремия 32 гл. Азъ ще бжда много кратъкъ. Нѣма да говоря много; много кратко ще ви говоря - 10 минути. Има три престъпления, които спъватъ човѣка. Кръвьта, която човѣка е пролялъ на физическото поле, престжпление е. Когато човѣкъ безъ причина изопачи сърдцето си и ходи тъй, което въ старо време наричатъ подиръ чужди богове. Изопачи сърдцето си, значи, изопачи своитѣ чувства. И после за неправдата, която върши. Туй е за сърдцето си. - Когато се поклони на чужди богове. Туй сж чуждите богове, когато човѣкъ не служи на единъ вѣренъ Богъ, но служи на много богове. -Когато човѣшкото сърдце се изопачи, т.е.не носи ония хубавитѣ чувства, които трѣбва. И огрубява се човѣкъ. Когато човѣкъ тръгне по кривия пжтъ, той се огрубява.Той чувствува само за себе си. Или приятно му е само това, което за него е приятно. И после той мисли, но пакъ мисли само ония мисли, които сж за неговия интересъ. А ония нѣща, които съграждатъ човѣшката душа, или които помагатъ за живота, то е Божествената Любовь, когато човѣкъ стане проводникъ на доброто въ свѣта, което Богъ прави чрезъ любовьта на божественитѣ дѣца и когато човѣкъ действува чрезъ Божията Мъдрость. Причинитѣ, за да се премахнатъ ония страдания ненужни, които съществуватъ. Ти минавашъ нѣкъде, виждашъ че хората страдатъ повече, отколкото трѣбва - То е Божествената Мждрость, която действува, работи. И после освобождавашъ хората отъ ония криви възгледи, които ставатъ причина за споръ. Детето се сърди на майка си, понеже не

му дала да яде. Бѣдниятъ се сърди на богатия, понеже въ студено време не му дава дърва, въглища, обуща не му дава. За тѣзи работи съ сърди човѣкъ. Нѣкой се сърди ,че не го погледнали добре. И после , всѣки отъ васъ гледа да нареди своитѣ си работи. Хубаво е това, но въ Божествения свѣтъ всичко е наредено. Ние не трябва да вземаме божестенитѣ работи за себе си. Свѣтътъ не е създаденъ заради васъ; той е създаденъ за всички!

И следователно вие въ Божествения свѣтъ имате само едно малко мѣсто за васъ; а отъ другото вие ще се ползувате само. А вие около вашето мѣсто вземате и чуждото, и съгрѣшавате противъ Бога.

Да допуснемъ сега, че единъ човѣкъ завижда. Може да завидите на единъ човѣкъ, който носи хубави дрехи. Вие поглеждате вашата дреха е стара; погледнете обущата ви са скъсани , погледнете неговитѣ обуща сж здрави. Най- първото нещо въ сърдцето ви се зароди най-простото нѣщо, една завистъ, -защо той да е облѣченъ добре, а вие, вашитѣ дрехи да сж така прости. Той е по-облѣченъ. Онзи, който примирява нѣщата, ще каже: Той е уменъ, затова е по-облеченъ. А другиятъ не е така уменъ, затова е така одърпанъ, не хубаво облѣченъ. Туй ще бжде отговора на нѣкои.

Второто положение, вие виждате единъ човѣкъ яде една пищна храна. Предъ него има 4,5 блюда отъ най- хубавата храна, а вие имате само сухъ хлебецъ; и вие се питате, защо той така хубаво се храни, а азъ ямъ само сухия хлѣбъ? Онѣзи, которто примиряватъ нѣщата, ще кажатъ: Понеже ти си глупавъ, затова ти ядешъ сухъ хлѣбъ, а той е уменъ, затова има такива храни. Следователно тъй виждатъ други , че той е ученъ, знае много, а вие не знаете. Вие много малко знаете, вие не сте ученъ, невѣжа сте. И оставате непримиримъ въ себе си. Затова казватъ: Когато майката обича нейното дете повече , тя го облича по-хубаво. А мене, понеже не ме обича, менъ облича съ вехтитѣ дрехи. Добре. Туй е вѣрно. Докато сте на 5 години, туй е вѣрно, че майката едни деца облича по-добре, а други облича по-зле. Но вие сте единъ момъкъ на 21 години, чиновникъ сте нѣкжде, работите, и не сте облеченъ добре. Кой е кривъ? Майка ви? Не. Тукъ е вашиятъ характеръ. Вие харесвате тъй оцапанъ да ходите. Вие търсите поводъ отвънка. И тогава казвате: наследство отъ баба си имате това, отъ дѣдо си. И пакъ се оправдавате. Или туй оправдаване седи така.Вие пътувате вечерно време по пжтя и хлътнете въ нѣкоя локва и се окаляте. И не казвате,че вие се

оцапахте, но казвате: единъ трапъ имаше тамъ или една локва на пжтя, и вие сте хлътнали вжтре и се оцапахте. Хубаво. Донѣкъде сте правъ. Но защо не си носите едно фенерче? Да виждате вечерно време дупката, и вие да не стжпите въ нея? Вие констатирате, че нѣкой е направилъ тази дупка, и вие сте хлътнали вжтре и се окаляхте. Ако, казвате, не бѣше тази дупка, нѣмаше да се окаляте. Ако майка ми ме обичаше по-много, и менъ щѣше да облѣче по-хубаво. Но понеже майката е заинтересувана, едното дете облича по-хубаво, а мене -не. По този сжщия законъ казвате: Господъ обича едни повече. Тогава и вие въ сърдцето си пазите една лъжлива мисълъ. Понеже Господъ, и Той като хората едни обича повече, а други по-малко. Онѣзи, които обича, дрехи имъ е далъ, деца имъ е далъ, а насъ, които не обича, ни деца, ни кжщи ни е далъ. Тази мисълъ е скрита въ душата ви. Макаръ че сте вѣрующи и се молите,пакъ минава една такава мисълъ. Тогава казвате: То е фактъ - Богъ е Любовь и това и онова, но после казвате: Каква ти Любовь, гладенъ съмъ. Тъй мислите, но скрийте го туй. Туй са вашитѣ бѣли лъжи, съ които се лъжете едни други. Казвамъ сега, онази хубавата шивачка, която не дошива дрехитѣ хубаво нѣкога, кои са причините за това? Докато ти си при нея, хубаво шие, но като замижашъ нѣкъде, дето ти не довиждашъ нѣщата, тамъ при хастара... Азъ съмъ забелязвалъ при хастара, дето са рамената, нѣкъде е много хубаво , а дето не се вижда, тя го остави тъй. Азъ не гледамъ шивачкитѣ отвънка какво правятъ, а нѣкъде тя тъй го прекара съ шева си бързо, бързо, казва: Тукъ не се вижда. А онова, което се вижда, е хубаво направено. А което не се вижда, е лошо направено.

Или да допуснемъ, вие имате неразположение спрямо нѣкого. Дали ли сте си отчетъ на какво се дължи вашето неразположение? То се дължи или на причини отъ физическото поле, или на причини на вашитѣ постъпки на физическия свѣтъ, или на нѣкои чувствени предмети. Ако единъ човѣкъ, когото обичате, дойде съ една игла, и ви ободе, въ васъ веднага ще се яви едно неприятно чувство спрѣмо него. Е тази погрѣшка може да е съзнателно у него, може и да не е съзнателна. Но у васъ ще остане едно лошо чувство. Ще кажете: Той е невъзпитанъ човѣкъ. Той си носи една игла и обича да боде. Сега боденето става съ игла, а може и съ езика да става, и отъ човѣшката мисълъ. Ти обичашъ нѣкого, говоришъ добре за него, не обичашъ нѣкого, говоришъ зле за него. Е, добре. Съберете се 5,10 майки на едно мѣсто, и раздѣлятъ се на две партии. Представете си,

че 5-тѣ майки и 5-тѣ деца се обичатъ една друга и говорятъ добре за децата си. Всѣка една майка ще похвали детето, което обича; и всѣка майка ще говори лошо за онова, което не обича. Ти като чуешъ това, ще ти стане мжчно. Защо? Тебе ти става мжчно, понѣже сж казали нѣщо не добро за твоето дете. А какво печели другата майка, която е казала нѣщо лошо? Тя печели нѣщо разбира се. Какво печели съ това? Печели това, че става по-твърда, огрубява се. Ти ще бждешъ добъръ само спрѣмо ония, които обичашъ; къмъ своитѣ си ще бждешъ добъръ. А ще бждешъ строгъ спрѣмо ония, които не обичашъ. И тази теория прониква навсѣкжде. И като се качите на небето, този законъ е почти сжщиятъ. Въ небето и тамъ е така. Онѣзи, които страдатъ, сж въ ада. И какво казватъ сега праведнитѣ, които сж въ рая? Че какво правятъ грѣшнитѣ? Да кажемъ, ще идете въ рая, ще видите, че нѣкои се мъчатъ. Човѣкъ може другитѣ да го мъчатъ, и може той самъ да се мъчи. Ама когато нѣкой човѣкъ вземе ножа въ ржката си и отъ гнѣвъ самъ се надупчи, питамъ кой е причина на това? Той пакъ ще хвърли вината на нѣкого. Ще каже: Тѣ ме предизвикаха на това. Или нѣкой вземе че отъ голѣмо отчаяние въ свѣта, та се самоубие, или тури си вжжето и самъ се обѣси; или нѣкой ще се хвърли въ водата и ще се удави; но той дава причината, че други го заставиха да се хвърли въ водата: Питамъ, защо се хвърли въ водата да се дави? За да добие онова, което нѣма. То е единъ атавизъмъ, когато нѣкой се дави въ водата. Той казва: Едно време когато азъ бѣхъ като риба, нѣкой голѣмъ сомъ вжтре въ водата, като огладнѣя, хвана нѣкоя риба, и се нахраня. -Намѣра си храната. И сега човѣкъ мисли пакъ да се хвърли въ водата. Но като се хвърли въ водата, той не може да хване никакъвъ сомъ, но стана жертва на рибитѣ. И ви гледамъ сега навсѣкжде, въ васъ сжществува една безпорядъчна неправда.- Всичкитѣ хора са крайно несправедливи и духовнитѣ хора, и като се молятъ; той се моли, но слуша, че онзи, който се моли, гласътъ му не е такъвъ. Е, какъвъ е? Седналъ той и, да се оправи; пъкъ той самъ и Господь нѣма да го слуша. Ще дойде нѣкой, и той пакъ ще каже една бѣла лъжа. Станало времето хубаво, той казва: понеже азъ се помолихъ, че врѣмето се е подобрило. То е хубаво, но съ него се молѣха и 10,15,20,30,40,50,100,200 души хора за хубаво време. Пъкъ той си предава всичкия резултатъ на него. Какъ така? Той казва: Азъ го направихъ. Пъкъ азъ виждамъ, че 100 души сж се молили за това време. Или казва: баща ми оставилъ едно наследство. А той казва: Азъ направихъ кжщата. Не е вѣрно това.

Никаква кжща той не е направилъ.

Кажете ми тогава едно добро, което е ваше, на което вие можете да се осланяте. Азъ сега не казвамъ, че не правите добро, азъ като ви говоря, правя едно сравнение. Миналата година, да допуснемъ, че сте дали много плодъ, но тази година дърветата нѣма да дадатъ никакъвъ плодъ Какво ще каже този, който ще дойде при васъ? Тази година вие сте на почивка, никакъвъ плодъ не принасяте. Миналата година дадохте много плодъ. Не отъ добра воля, не отъ любовь, но понеже сте работили повече, и дадохте повече плодъ. Но тази година сте работили по- малко, затова по-малко имате. И питамъ, когато една мома се приближава при единъ младъ момъкъ, защо го обича? За него самия? Не. Ето кжде е користолюбието на младата мома. Понеже той е снаженъ, силенъ, а тя иска силенъ момъкъ да я пази. Понеже той е красивъ и брънитѣ му, и мустачкитѣ му, а тя обича красотата. А това не е никаква любовь. И единъ момъкъ обича една мома за друго нѣщо. Сега туй са младитѣ, а когато вие отивате при единъ боленъ, на когото помагате, защо отивате, защо го обичате? Тамъ любовьта е малко по -безкористна, не че момата е лоша, но тази сила,чрезъ която момата е помагала на момъка, тя иска да се домогне той до тази сила, понеже отъ неговата сила тя после ще черпи. И той ще се нахвърли върху онзи, който го обича, че обидилъ онази, която обича. Но раздвоява се. Сега мъчнотията кжде е? Силниятъ тя ще разполага съ него. Но сега мъчнотията кжде е? Момата може да се оправи много мъчно съ красотата на момъка, понеже и другитѣ моми ще почнатъ да ухажватъ за неговата красота, и въ нея ще се зароди едно чувство на ревность, да не би да взематъ момъка. А красотата никой не може да вземе. Тя не е нещо, което можемъ да хванемъ. Тя седи на твоето лице,но тя е нещо неуловимо. Красотата; тази мома иска тази красота, която вижда на момъка, да остане само заради нея.

Сега като ви говоря за момъка, вие туй ще го пренесете въ духовния святъ. Нѣкой момъкъ, който има едно красиво чувство, той иска да има една красива жена, и той ще я облече много хубаво и ще я вземе подъ ржчка, ще излѣзе съ нея. Иска да я гледатъ хората: вижте, казва, каква жена имамъ! Колко е хубаво облечена. И като я гледатъ хората, той се връща и я води подъ ржчка. Този е характерътъ на единия момъкъ. А другиятъ момъкъ, като жената е красива, той ще я затвори, никой да не я вижда. Питамъ, вие кого ще изберете въ дадения случай? Ако вие се жените, кого ще изберете - този, който

ви води подъ ржчка, да ви показва на всички хора, или този, който затваря своята жена? Добре е това. Но и двамата не сж идеални работи. Най-първото да те води подъ ржчка е за предпочитане, отколкото да те пазатъ. Вие имате една мисълъ, имате и едно чувство или една постжпка. Който има тия двете характерни черти или туй чувство - да те извежда предъ хората, или туй чувство, тази черта, ще ви затвори въ себе си.

Сега вие сте дошли тука да ме слушате, мязате като тия, които водите женитѣ си да ме видятъ, а всички тия , които не са дошли, тѣ сж отъ ревнивитѣ, които сж затворили женитѣ си.

Последнитѣ ще кажатъ - ние съ Господъ се занимаваме, затова не дойдохме на събранието. А при това ни най-малко не се занимаватъ съ Господа. То е една лъжа. Че нито вие се занимавате съ Господа, нито тѣ се занимаватъ съ Господа. Това е една лъжа, една квадратна лъжа. Молбата е едно вътрешно отношение. Ти не можешъ да се молишъ нито вечерь, нито сутринь, то е свойство на душата. Само тукъ може да имате по-добри условия: Е, разположение. И въ кжщи може да имате туй. И ще дадете кривъ отговоръ , че азъ само вечерно време като се моля въ кжщи, може да ида при Господа. И псалмопевецътъ казва: Въ голѣмо събрание азъ ще те хваля Господи! Никжде не е казано въ Писанието, че само предъ себе си ще те хваля Господи. Христосъ казва: Като искашъ да ме познаешъ, влезъ въ скришната си стаица. Въ коя стаица е това, вжтре въ кжщи? То е вжтре въ себе си, въ своята душа ще влѣзнешъ. Въ онова свещеното мѣсто. Кое е то? Мѣстото, което е свободно отъ всѣко подозрение, отъ всѣко съмнение, отъ всѣка омраза, свободно отъ всѣка лъжа, отъ всѣка тъмнина, отъ всѣка злоба; мѣсто, което е свободно отъ всичкитѣ тѣзи. А мѣстото дето сега сте, то е мѣсто на лъжа, на споръ и омраза. Вашитѣ кжщи сж мѣсто на споръ, на злоба и омраза, на лъжа. Дрехитѣ, които носите, всичко туй е пропито отъ отрицателното. Всичкитѣ ви дрехи сж нечисти. Какво ще ми разправяте сега? Нѣкои си казватъ, че азъ не ги обичамъ Азъ гледамъ тия хора, които казватъ, че не ги обичамъ тѣ нѣматъ никаква любовь. Тѣ отъ сутринъ до вечеръ мислятъ само за себе си. Че Господъ ли трѣбва да живѣе заради мене или азъ трѣбва да живѣя заради Господа? Човѣкъ е направенъ за краката си, или краката сж направени за човѣка? Краката сж направени за човѣка. И следователно, краката трѣбва да служатъ на човѣка. А пъкъ човѣкътъ трѣбва да вземе въ внимание да желае доброто на

своитѣ крака, понеже тѣ сж заради него.

Та, казвамъ ви кой е пжтѣтъ, по който вие може да бъдете благоугодни на Господа. Дотогава, докато вие не се научите да служите на Бога, вие не можете да намерите правия пжтъ: Законъ, по човѣшки казано, е туй. - Богъ обича всички ония, които му служатъ. А всички ония, които служатъ на себе си, не сж обични на Бога. Въ тази обичъ къмъ Бога, Той имъ дава животъ. Когато вие обичате себе си, знайте, че винаги ще имате последствията на страдание. Когато човѣкъ е служилъ на себе си въ миналото, винаги е страдалъ. Щомъ служишъ на Бога, ще се радвашъ. Щомъ страдашъ, това е законъ, тамъ може да има радость. Но всѣкога страданието произтича отъ вжтрешната любовь, която човѣкъ има повече къмъ себе си, отколкото къмъ своитѣ ближни

Та казвамъ тъй. Сега туй е злото, дето се казва: Не се поддавай на известни изкушения отъ вжтре. Оставете тогава онзи, който обича себе си, нека понесе своитѣ последствия въ живота си. Вие всички искате да се промени свѣта. Вие искате всички хора да бъдатъ добри. Хубаво. Та и другитѣ хора, и тѣ искатъ да бъдатъ добри. Всѣки единъ желае окръжаващитѣ хора да бъдатъ добри, но срѣмо него да бждатъ добри. Майката, която е добра къмъ децата си, не е добра къмъ погрѣшкитѣ на другитѣ. Да допуснемъ, ти имашъ само едни дрехи, ще ги дадешъ на своето дете. Съ едни дрехи не можешъ да облѣчешъ всичкитѣ деца. Но можешъ да направишъ по една дреха за всичкитѣ деца. Така е въпросътъ вече на живота.- Колективна работа на всичкитѣ. Всичкитѣ препятствия въ свѣта не можемъ да ги изправимъ, но трѣбва колективно да се съюзимъ, да направимъ храна на всички. Богъ е далъ тази храна, но хората не я даватъ. И вследствие на това се раждатъ противоречията. Богъ е наредилъ свѣта на чувствата; има такива предмети, които могатъ да задоволятъ човѣшкитѣ чувства. Но хората не сж добри проводници на Божията любовь. И тогава се ражда омразата. После, хората не сж проводници на великата Божия мисълъ. Тогава се раждатъ лошитѣ мисли въ свѣта, и вие страдате.

Сега за всички страдания ние не сме отговорни. Но за вашитѣ страдания вие сте отговорни. Че другитѣ хора страдатъ, то е тѣхна работа. Когато вие страдате, всѣкога може да премахнете вашитѣ страдания. Какъ може да премахнете вашитѣ страдания? Внесете въ себе си Божията Любовь въ своя умъ на физическото поле; въ сърдцето на физическото поле. Имате тогава сърдце, душа,

имате умъ и сила, тѣ така сж турени, или туй е на физическия свѣтъ. Душата е духовния свѣтъ.Имате и умствения свѣтъ. И силата е причинния свѣтъ. Духътъ го нѣма още. Вие не можете да кажете: да любимъ Господа съ духа си, съ всичката си сила. Това сж нѣщата. Пжтѣтъ, по който трѣбва да вървите. Онѣзи отъ васъ, които [не] искате да имате препятствия, единъ денъ ще дойдете до такива изпитания, нѣма да остане нито единъ отъ васъ, който да не дойде до изпитание. Единъ денъ вие като заминете за другия свѣтъ, ще ви заровятъ живи въ гроба. И така може 10 ,15 дена да седите, и ще плачете и ще дигате шумъ, и никой нищо нѣма да ви каже. Вие може да кажете, че отивате при Господа. И ще се чудите, и хората ще ви оставатъ. Вие може да ги слушате, но ще видите, че сте свързани за тѣлото. И много мъчно може да се освободите отъ него. И много мжчно е да се знае, кой човѣкъ е освободенъ.

Та казвамъ, сега ще останатъ три нѣща. Човѣшката любовь върви по обратния пжть. Човѣшката любовь е една паница, която всичко за себе си събира. Божествената Любовь е една изпъкнала паница, въ която нищо не можемъ да съберемъ.Ако отивашъ нѣкъде съ Божествената паница, ти ще останешъ гладенъ. Божествената паница е обърната съ дъното на горе, отъ гледището на земята.Ти всичко каквото имашъ отъ Божественото, всичко ще раздадешъ. А като го раздадешъ, ти ще се нахранишъ. А човѣшката любовь, ти само като събирашъ въ нея, ти ще се нахранишъ. Ако речемъ ти да раздавашъ, ти гладенъ ще останешъ. Та, въ човѣшката любовь ти не можешъ да раздавашъ. Тамъ ти ще събирашъ. А пъкъ въ Божествената Любовь ти постоянно ще давашъ. Кое е Божественото? Туй, което постоянно дава, е Божествено. Туй, което постоянно взема е човѣшко. Не са лоши работи тия. Но ако постоянно вземашъ, ти по човѣшки ще бждешъ нахраненъ, а по Божественому гладенъ ще останешъ. Ако постоянно давашъ, ти по Божесвеному ще бждешъ нахраненъ, а по човѣшки ще останешъ гладенъ. И тогава ще трѣбва да изберете, -или гладенъ по човѣшки, или гладенъ по Божественому. Все ще гладувашъ. Ако се нахранишъ по човѣшки, ти ще имашъ единъ Божественъ гладъ. Ако се хранишъ по Божественому, у тебе ще остане единъ човѣшки гладъ. Трѣбва да изберете или да гладувате по човѣшки, или да гладувате по Божественому! Кое ще предпочетете? Сега, кое е по-хубаво? По-хубаво е човѣкъ да бжде нахраненъ по Божественому, а по човѣшки да гладува. И тогава кое е Божествената ХРАНА? Детето като се роди, то не знае какъ да се храни. И тогава майка

му, понеже е живѣла по Бога, тя му отвори устата, на сила го храни. Това е Божествено. По нѣкой пжтъ, ако служите на Бога, ще дойдатъ хората отъ вънка да ви нахранатъ. То е храненето на физическото поле. И тогава знаете ли кога ще ви нахранятъ по човѣшки? Само когато сте боленъ. Вече ржцете ви не държатъ, и тогава тѣ ще ви туратъ една лъжичка въ устата. И тогава на земята, когато божественитѣ хора работятъ, а другитѣ хора сж неразположени къмъ тѣхъ, другитѣ хора ги нахранватъ по божественому. Единъ праведникъ го нахранватъ, като говорятъ нѣщо лошо за него. Това е единъ Божественъ обѣдъ за него на земята. Когато дойде нѣкой при мене и казва, че сж го огорчили, азъ казвамъ, тѣ сж го нахранили по човѣшки. А когато дойде нѣкой, който е радостенъ, и казва, че е придобилъ, казвамъ, -по божественъ начинъ сж го нахранили. И двата начина не разрешаватъ въпроса. Да станете, вие казвате, възрастни, да разбирате вие Божествената любовь и да разбирате човѣшката любовь, и да направите вие вашата любовь служителка на Божията любовь, тогава само ще разбирате живота. Дотогава, докато Божията Любовъ и човѣшката сж самостоятелни, отделни, вие всѣкога ще имате противоречие въ себе си. А щомъ оставяте вашата любовь да бжде служителка на Божията Любовь, тамъ е разрешението на въпроса. И друго разрешение на земята не може да има. Колкото и да искате. Ако вие не заставите вашата любовь да служи на Божията Любовь,вие живота не може да го разберете. Животътъ ще бжде тогава такъвъ, какъвто сега го имате. Да оставимъ сега. Другояче свѣтътъ не може да се преобрази. И всѣки единъ отъ васъ ще си остане такъвъ, какъвто е сега. И 20 години да ходите и да слушате, пакъ ще бждете такива, както сте сега. Тъй е. Разбиране трѣбва. Ако турите въ действие, че вашата любовь да служи на Божията Любовь, тогава веднага ще дойде новото, което подкрепя човѣка. Но човѣшката любовь или човѣкъ самъ трѣбва да застави своята любовь да служи на Божественото! Туй е разрешението. И върху това мислете. И правете опитъ. И тогава всичкитѣ противоречия ще се премахнатъ. И ще започнете новия животъ. И нѣщо ново ще се яви въ васъ. А старитѣ работи, които вие сте ги имали, всичко това ще изчезне, и ще остане само НОВОТО. И нѣма да бждете тогава една булка турена съ изкуствени цвѣтя, когато отиватъ да я вѣнчаватъ, нали изкуствени цвѣтя отъ книги тургатъ, но цвѣтята ви ще бждатъ все съ саксии около васъ.И въ вашия животъ щомъ се зароди едно желание, да бжде вашата воля на

земята, вие сте на кривия пжтъ. Щомъ се зароди въ васъ желанието, да бжде Волята Божия на земята, тогава вие сте на правия пжтъ! А като подчините вашата воля да служи на Божията Воля, това е правото разбиране! За всѣкиго, който и да е, безъ разлика; и за царе, и за патриарси, и за свѣтии - за всички. Всѣки трѣбва доброволно да застави своята воля да служи на Божията Воля, на Божията Любовь. Защо трѣбва да служи човѣкъ? Човѣкъ трѣбва да знае да служи на Божията Мждрость. Вънка отъ това може да имате колкото ключове искате да ви дамъ, тѣ сж празна работа.Само ти трѣбва да бждешъ уменъ. Какъ? Уменъ може да бжде само този , който може да застави своята Любовь да служи на Божията Любовь. Добъръ може да бжде само тогава, когато застави своето знание да служи на Божията Мждрость.

Та казвамъ, тия сж нѣща, които сега може да направите. Споредъ мене, изхвърлете изъ ума си всичко старо.

И казва Христосъ тамъ: и прости нашитѣ прегрешения, както и ние прощаваме на нашитѣ длъжници прегрешенията. Ти искашъ да вървишъ по Божия пжтъ.Хората иматъ да ти даватъ. Ако искашъ да служишъ на Бога, остави това, което имашъ да взимашъ. Ако искашъ да служишъ на хората, вземи си паритѣ. На Бога ако искашъ да служишъ, забрави всичко това. И като зачеркнешъ дълговетѣ на хората, и Господъ и Той изважда своя тефтеръ, и Той зачеркне. Ти имашъ да Му давашъ.

Та казвамъ сега, първото нѣщо, вие не можете да направите тъзи работи, докато не заставите вашата любовь да служи на Божията Любовь. И докато не заставите вашата воля да служи на Божията Воля. И за млади, и за стари говоря това. За менъ старъ е всѣки, който е заставилъ Божията Воля да служи на неговата воля. А който не е направилъ това, той е младъ. Който е заставилъ Божията Воля да служи на неговата воля, той е старъ. А онзи, който е заставилъ своята воля да служи на Божията Воля, той е младъ. А по- грозни хора отъ младитѣ нѣма. Младитѣ сж най-грозни, тѣ се оформяватъ сега. Вижте единъ плодъ, най-първо не е красивъ. О, като узрѣе, той става красивъ.А сега, ако нѣкой пжтъ азъ говоря за младостьта, азъ тургамъ другото. Има етапъ, който е заставилъ този процесъ. И като служи на Бога по новия начинъ, той е вече младъ. Но казвамъ той е почти заставенъ. Докато той не е миналъ презъ тазъ опитностъ, той не е младъ. Като опита, като напусне старото, онѣзи хора, които не сж се освободили отъ своитѣ навици,

млади сж. А онѣзи, които се освободили отъ своитѣ лоши навици, сж стари. И всѣки, който е почналъ да проявява добродетелитѣ, той е младъ. А всѣки, който оставя неговитѣ грѣхове да се ширятъ въ него, той е старъ. Да.

Отче нашъ.
6.5 ч.с.
На поляната — гимнастическитѣ упражнения.

УчЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ НА БОГА

7-мо Недѣлно Утринно Слово
17 януари 1937 г. 5 ч.с. Времето стегнато, студено.
ИЗГРѢВЪ

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството. Отче нашъ.
9-та глава отъ Ев.отъ Иоана- втората половина отъ 22ст.[стр.489]
Въ начало бѣ Словото.

Ще говоря много кратко, ясно, за да разберете нѣкои работи вие, старитѣ. Защото всичката погрѣшка е въ старитѣ. Малкитѣ деца сж измжчвани отъ старитѣ. Не измжчватъ малкитѣ деца старитѣ, но старитѣ измжчватъ малкитѣ деца. Че това е вѣрно, старитѣ братя въ единъ домъ, едно дете на три години, ражда се друго дете, и майката като излѣзе отъ кжщи, голѣмото дете вземе, че бие малкото, че му взѣло мѣстото. Казва: Майка ми менъ държа едно време, сега ти взе моето мѣсто. Братчето или женското дете бие малкото братче, че му взѣло мѣстото. А то казва: Защо ме биешъ?

Отъ многото знание хората страдатъ всичкитѣ. Да кажемъ, много пжти вие говорите: "съ вѣра,.." Но трѣбва да знае човѣкъ. Вѣрата е едно условие за човѣшкия умъ да се подвизава и да служи на Бога. Човѣшката любовь това е силата, съ която човѣкъ работи. Защото ако имашъ любовь, ти си силенъ, да можешъ да работишъ. Безсилниятъ е като единъ боленъ човѣкъ. А пъкъ надеждата, това е помощникътъ, който всѣкога се надѣва. Той прави най-малкитѣ работи. Дребнитѣ работи въ живота върши надеждата. Прѣди нѣколко дена, като съмъ държалъ една отъ лекциитѣ, една сестра се е обезсърчила отъ чертежитѣ, които дадохъ тогава. Казва, какъвъ смисълъ има? Азъ, казва тя, се объркахъ, не зная въ какво да вѣрвамъ. До сега считахъ, че кръгътъ е нѣщо Божествено, а Ти направи, че кръгътъ е нѣщо животинско? То е едно разбиране. Кръгътъ си е кръгъ. То е една представа. Че човѣкъ е добре облѣченъ или зле облѣченъ,

това е второстепенно. Защото човѣшкото тѣло или човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце отъ дрехитѣ не става по-културенъ. Една външна прическа, една външна украса е това. Но ако единъ човѣкъ е облѣченъ хубаво, ни най-малко не значи, че той е добъръ. И ако не е облѣченъ добре, не значи, че е лошъ. Не, ни най-малко. Добриятъ човѣкъ и съ хубавитѣ, и съ лошитѣ си дрехи, той е добъръ. А лошиятъ човѣкъ и съ хубавитѣ си дрехи, той е пакъ лошъ, и съ лошитѣ е лошъ.

Та казвамъ, ние сме господари въ свѣта. Трѣбва да знаемъ, че ние сме господари въ свѣта само съ онова, което ние имаме, а не съ онова, което хората иматъ. А Господарь на цѣлия свѣтъ е само Богъ. Ние искаме нѣкой пѫть права, които не ни се падатъ. Ти нѣмашъ право надъ другитѣ хора! Защо? Защото туй право е тѣхно, Богъ имъ го е далъ. Ако вземешъ съ насилие правата, какво става? И защо страдате вие? Нѣкой дойде, иска де те учи какво трѣбва да правишъ. По кой начинъ азъ трѣбва да го уча единъ човѣкъ какво да прави? Да кажемъ, азъ уча единъ човѣкъ на щедрость. Азъ трѣбва да му покажа какво нѣщо е щедростьта. Азъ трѣбва да ти покажа какъ трѣбва да дадешъ, и колко трѣбва да давашъ. И колкото ние даваме, това не е даване. Запримеръ ти дадешъ пари и казвашъ, че си щедъръ човѣкъ. Това нищо не е. Или азъ мога да си дигна рѫката и да ви благословя. Какъ ще ви благословя? То е смѣшно, азъ не може да ви благославямъ. Значи, като си дигна рѫката да ви благословя, азъ казвамъ: Признавамъ благословението, което Господь ви е далъ. Значи, признаваме Божието благословение. А ако кажа азъ: ако не ви благословя, отъ васъ нищо не става, и Богъ нѣма да ви благослови. Туй наричамъ, че ако азъ опека хлѣба въ огъня, да кажа, че ако азъ не съмъ опекълъ хлѣба, нищо не става, азъ съмъ го опекълъ? А то житното зърно, като се е сѣло, то си е проявило своята сѫщина.

Та казвамъ сега, на всинца ни остава да признаемъ само онова, което Богъ е вложилъ въ насъ. Азъ за себе си зная нѣщата какъ седатъ, но нѣма какво да питамъ хората право ли постѫпвамъ или не. Азъ зная, че щомъ постѫпя право, въ менъ има нѣщо, което се радва. Богъ казва: Ти постѫпи право. Щомъ постѫпя криво, Той казва: Не си постѫпилъ право! Не си справедливъ! -Ама, Господи, ти обяснявашъ...всичко туй. -Не си справедливъ! Нищо повече. Не ти го обяснява защо. - Не си справедливъ, свършена работа. -Ама азъ имамъ повече знание. -Не си справедливъ. Ти имашъ повече знание, отколкото ти трѣбва. Че отъ кѫде тогава онзи, който има сто

милиона, иска да има 120 милиона, 200 и повече? Човѣкъ никога не е наситенъ въ знанието.

Та казвамъ, Богъ отъ всинца ви иска да свършимъ работата Му. Господь малко е останалъ назадъ съ нашитѣ неразбории и любовни работи. И съ любовнитѣ работи ние напуснахме Божиитѣ работи. Младиятъ момъкъ се е влюбилъ въ слугинитѣ, или младиятъ слуга. Прѣди да бѣха се влюбили, тѣ добре си вършѣха работата. А сега слугата, като се е влюбилъ въ слугинята, той се захласналъ въ нея. Това млади и стари го вършатъ, и работата не върви. Каква е тази работа? Любовьта. Не е Господь. Е, кой е причината? - Любовьта е причината. Не е лошо. Е, кога можешъ да се захласнешъ? Щомъ си слуга, не се захласвай. Нищо повече. Понеже господарьтъ ще се разгнѣви. А кога можешъ да се захласнешъ? - Когато станешъ господаръ. Тогава можешъ да се захласнешъ колкото искашъ. Щомъ си слуга, не можешъ да се захласвашъ. Ако се захласвашъ, господарьтъ ще ти каже: Азъ ти давамъ пари, а ти съ моята слугиня ли ще имашъ вземане - даване? Сега да ви кажа това. Че ти имашъ ли правото въ една княжеска или царска дъщеря да се захласнешъ и да я обичашъ? Всѣки има ли право да желае да се ожени за царската дъщеря? Въ действителния животъ какъ е? Нѣкой знаменитъ, но пакъ отъ царски родъ, има изключение. Тѣ разправятъ за такива случаи, но това се случва много редко. Значи, онзи само ще си хвърли единъ крадливъ погледъ, и ще си каже: много е хубава, да е нѣкоя по-простичка, но царската дъщеря? Ако си позволя, ще ме биятъ. Царьтъ има всичката сила да те пребие. Защо? -Че обичашъ царската дъщеря. Царската дъщеря нѣма нужда отъ вашата любовь. Нито вие, ако се ожените заради нея, може да я направите щастлива. Тя си има свой възлюбленъ. И колко могатъ да се оженятъ за една царска дъщеря? Много малко. А това сж милиони поданици въ царството. Тѣ трѣбва да се откажатъ отъ този меракъ. Азъ говоря за земния животъ, не другия.

И тъй, поддържайте въ себе си онази специфична вѣра, която Богъ има за васъ. И не се мѣсете въ Божиитѣ работи, какъ трѣбва да постжпи съ другите работи. Не се мѣсете въ божиитѣ работи! Не се мѣси, защо Богъ е направилъ единъ човѣкъ ученъ, другъ силенъ или слабъ. Не се мѣси въ тази работа! Или пъкъ, защо единъ обича едного, не обича другиго? И въ това не се мѣсете. Не се мѣсете въ това. Та ние не знаемъ какво нѣщо е Любовьта. -Азъ зная какво нѣщо е любовьта. -Ти можешъ да знаешъ своята любовь, но дали другиятъ

човѣкъ постжпва както тебе, то е другъ въпросъ.

Въ онази истинската Любовь има съгласие между природата и Любовьта. А въ любовьта, която не е правилна, нѣма съгласие. Ако умътъ ти мисли едно, сърдцето ти чувствува друго, а твоята воля върши трето, има една вжтрешна дисхармония въ живота.

Та казвамъ, причината сега сж старитѣ възгледи на хората, че страдатъ новитѣ възгледи. Всѣки единъ новъ възгледъ, който приемате въ себе си, веднага ще се проявятъ и новитѣ чувства, които ще се породатъ въ васъ. Но тѣ веднага ще породатъ и злобата на старитѣ чувства, които сж въ васъ. Всички имате тази опитность. И туй е опитностьта на всинца ви. Питамъ сега: вземете при сегашнитѣ условия на живота, вие може да го наречете, че минавашъ покрай единъ бакалинъ и казвашъ: Може ли да ми дадешъ ключа на твоята каса, да видя колко пари имашъ. Какво ще бжде разположението на този бакалинъ, когато ти му поискашъ ключа? Най-първо той ще те погледне отъ горе и ще каже: Не мога да ти дамъ ключа. Защо? Защото не вѣрва въ тебе. Ще кажешъ: Ще поглѣдна паритѣ. Но ще бръкнешъ и ще вземешъ нѣщо. И тогава вие ще замязате на онзи младъ проповѣдникъ, който отишълъ при двама, които наскоро се оженили. Жена му била много красива; и той отишълъ да ги обръща въ Господа. И като проповѣдвалъ, той се влюбилъ въ жената; и казва на жената: Напусни го, съ него не можешъ да живѣешъ щастливо. Питамъ, туй обръщане ли е? Той обърналъ ума на жена му. Казва и да го напусне. А тя може да каже, че е намѣрила Христа. А той ще каже: Отъ какъ дойде въ дома ми, обърка дома ми. Не ходи да обръщашъ двама млади, които се обичатъ. Че любовьта ги обърнала. Обичатъ се вече тѣ. Богъ е въ тѣхъ, какво ще ги обръщашъ -да вѣрватъ въ Христа или да обичатъ Христа? Да вѣрвашъ въ Христа или да възлюбишъ Христа? То е кривото разбиране. И азъ ви казвамъ, не отивайте да обръщате хората. Ще ви кажа, идете само да ги събуждате. Двамата, които се оженили, те сж заспали; кажи имъ само: станете. Не говори повече. А ти си замини. Не оставай да ги питашъ за тѣхната любовь. Съ вашата любовь започнете. Щомъ искашъ да обърнешъ нѣкого, ти ще се натъкнешъ на едно противоречие вече. И мислете въ душата си, че всѣки единъ човѣкъ има едно разбиране. Не мислете, че хората нѣматъ разбиране. Нѣкой казва: Азъ не разбирамъ. Не, разбира той. Разбиране имаме, трѣбва сега едно приложение. Съ едно малко усилие ние можемъ да приложимъ. Богъ изисква отъ всинца ни да му служимъ.

И всѣки единъ отъ васъ може да служи на Бога! Той нѣма защо да свърши университетъ, нито да свърши колегия; нѣма защо да става и светъ и чистъ; всички тия работи сж хубави. Тѣ сж дрехи, които отъ после ще облѣчете. Но не чакайте. Васъ ви трѣбва учение. Трѣбва само да учите и да имате едно желание да работите за Бога, а съ какви дрехи ще бждете облѣчени и то е добро, но дрехитѣ ви не сж важни. Ако отивате да проповѣдвате за Христа, не чакайте да си турите хубави дрехи, после цилиндъръ, и да разполагате съ средства. Мнозина сж ми казвали: Азъ искамъ да проповѣдвамъ за Бога, но нѣмамъ пари. Искамъ да проповѣдвамъ, казватъ, бихъ желалъ да ида и въ Франция да разнеса това Учение, но средства нѣмамъ. Е питамъ сега, съ пари може ли да се обърне свѣта? -Е, не може да се обърне. И съ знание не може да се обърне свѣта. Не че ученето не е потрѣбно. Потрѣбно е туй учение. Че тогава де е мѣстото на Бога въ свѣта? Значи, ако ние не отидемъ да работимъ за Бога, Богъ има отъ насъ нужда да идемъ да работимъ за Него. Неговата работа отъ самото начало е нагласена, но ние сме пратени въ единъ малъкъ кръгъ. Мѣстото на онази майка сж ония дветѣ деца, които ще дойдатъ въ дома; на тѣхъ да предаде Словото на Бога. Тѣ сж две пъпки, и трѣбва да цъфнатъ. Кой ще проповѣдва на другитѣ дървета, че трѣбва да цъфнатъ? Дърветата никога това не правятъ. Онова, което у насъ има, това трѣбва да направимъ. Две пъпки имашъ ти. Тѣ трѣбва дъ цъфнатъ хубаво.

Та казвамъ, сега е дошло времето, когато Господь въ насъ трѣбва да е доволенъ, че ние Му СЛУЖИМЪ. Ако Господь е доволенъ отъ нашето служение, нашата любовь ще се увеличи, нашата вѣра ще се увеличи, и надеждата ще се увеличи. И несгодитѣ въ живота ни ще почнатъ да изчезватъ. Ще има пакъ мъчнотии, но човѣкъ ще стане уменъ, и ще има едно вжтрешно подобрение въ живота. Това трѣбва да дойде. И сега мъчнотията въ свѣта е, че ние искаме да поставимъ хората на тѣхното мѣсто. Азъ искамъ да поставя хората на тѣхното мѣсто, и другитѣ искатъ да поставятъ и менъ на моето мѣсто. Една цѣла галиматия ще стане. Кой кого ще намѣсти? Ако азъ дойда да намѣстя вашитѣ очи, нали нѣкои лѣкари намѣстватъ очитѣ. Единъ лѣкаръ дойде да ти постави очитѣ на мѣсто; другъ лѣкаръ каже: Трѣбва да се извади едното око навънка, защото да не се зарази другото око. - Не. Не вѣрвайте въ тѣзи лъжи. Единъ боленъ - туй беше въ Търново - заболѣва отъ кракъ; гледа го единъ лѣкаръ

и казва: Този кракъ трѣбва да се отреже до коленото, ако не, ще умрешъ. И другиятъ ще се зарази. Този казва: Че какъ ще ми вземешъ крака? Господь ми е далъ крака, защо Му е да Му дамъ единъ кракъ? Ако е за жертвоприношение, ще Му дамъ цѣлото си тѣло, но единъ кракъ не мога да Му дамъ. Азъ си излизамъ отъ болницата, не искамъ да ми режатъ крака. Ако Господь иска жертвоприношение, азъ съмъ готовъ! Излиза, и следъ 6 мѣсеца оздравява и се връща при лѣкаря, казва му: Азъ съмъ здравъ! -А кракътъ? -Е, Господь не иска да Му отрежатъ единъ кракъ, или да извадатъ едно око.

Отъ всинца ни искатъ едно слушане и разбиране на Неговата Воля. Ние искаме да влѣземъ въ стълкновение съ Него. Ние отиваме и Му се оплакваме, и Му казваме: Братъ ми е много лошъ. Че знаете ли какво значи, какво противоречие е да дойде синътъ при баща си и да се оплаква отъ братъ си? Ти като кажешъ "братъ ми е лошъ", че причината на това кой е? Майката и бащата, тѣ сѫ лоши. Тѣ го родиха такъвъ. Не се оплаквайте отъ брата си, нищо повече. Косвено вие щомъ се оплаквате отъ хората, вие хвърляте петно върху Името Божие. Нищо повече. И ако нѣкой се оплаква, както и да се оплаквате, вие хвърляте едно петно на Първото Начало. Господь нищо нѣма да ви каже. Вие петните Името Божие. Вие ще кажете: този братъ е много лошъ. Думата "лоша" знаете ли какво нѣщо е? Сега между бѣднитѣ хора да кажете, че нѣкой е богатъ? Тѣ веднага ще кажатъ - той е такъвъ и такъвъ, въ тѣхъ влиза идеята: кралъ ги е. И сиромахъ да си е лошо, и богатъ да си е лошо. Богатъ значи, кралъ си паритѣ. И тогава? Крадени сѫ отъ нѣкѫде тия пари. А има и другото правилно понятие и разбиране, -богатъ е онзи човѣкъ, който е касиеръ, на когото Богъ е много далъ, и този човѣкъ трѣбва да изпълни своитѣ служения. И той трѣбва да дава когато и на когото трѣбва. Че кой кога вземе отъ банката, трѣбва и да даде. На всички да помага, то е невъзможно въ даденъ случай. Та нѣкой пѫть се казва: помогнете, помогнете на онзи човѣкъ, когото Богъ е турилъ на мѣстото, че само вие може да помогнете. Че човѣкътъ е дошълъ въ банката и на гешето. И ти на гишето ще вземешъ да смѣнишъ неговия чекъ. Ще вземешъ да му услужишъ. Ако си на банката, ще те държатъ отговоренъ. Та сега и Писанието казва, вече се изпоплашили, и стана цѣль единъ въпросъ: -отворилъ Христосъ очитѣ на единъ слѣпъ човѣкъ. И стана въпросъ: какъ ти отвори очитѣ? Той ли ти отвори очитѣ? И какъ ги отвори? Не искатъ евреитѣ да признаятъ,

че Христосъ е отворилъ очитѣ. И казватъ за Христа, грѣшникъ е този; на Мойсей Богъ е говорилъ, ние не вѣрваме, че на Този Богъ говори. Чудна работа, тѣ не бѣха въ времето на Мойсея, и отъ де да знаятъ, че Богъ му е говорилъ, а сега единъ човѣкъ прави тия чудеса, и тѣ не вѣрватъ, че това Господь направи. Старото е въ стълкновение съ новото. Вие разваляте стария порядъкъ, казватъ тѣ, вие разваляте нашитѣ разбирания. Не може тъй. Питамъ, какво ще се прави тогава? Какво трѣбва да прави майката, когато нейното дете бие другото братче? Тази майка ще вземе това дете и ще го тури на 10 километра. Ще му дадатъ за ядене и пиене, ще му дадатъ и една слугиня, да се занимава, да не е при другото дете да го бие. Туй трѣбва да направи майката. Или майката никога не трѣбва да остави старото дете при младото. А като излѣзе, друго да остави, него да държи навънка. Щомъ го остави, малкото ще бжде бито. Азъ мога да ви обясня причинитѣ, защо ще го бие. Но туй обяснение нищо нѣма да ви принесе. И казватъ индуситѣ, че туй е карма. Ще кажатъ, че туй дете, което сега го биятъ, е старото дете, та сега то го намира, и казва: Ха сега, чакай.

Та може да ви преведа онзи примеръ. Единъ бѣденъ човѣкъ служилъ при единъ богатъ. Той нищо не му е далъ, че пострадалъ, и казва: Азъ ще ти намѣря мѣстото. Обаче той самъ нищо не може да му направи. Единъ день той чулъ, че е умрѣлъ. А, казва, дойде ми на умъ, азъ ще му държа единъ бой! А тогава имало обичай, богатитѣ хора като умратъ, на гробищата ги оставатъ, че на другия день ще ги погребатъ. Той си взѣлъ една тояга, и като го налагалъ, умрелиятъ се събудилъ, казва: Моля, не ме бий, азъ се съживихъ, ще ти платя всичко. Като го билъ, го съживилъ. Е, питамъ сега, ако вие бѣхте този богатиятъ човѣкъ, нѣма ли да се радвате? Защото другояче щѣха да ви погребатъ. А сега не ви погребаха, а ви биха. И съ това живота ви ще се повърне. По нѣкой пжть вие питате: Защо тия страдания? Защо е този бой при гробищата? -Да си платитѣ дълговетѣ. А пъкъ при гробищата, ако не ви биятъ, ще ви заровятъ. Това е по-лошо. По-добре е да ви понатупатъ малко и да станете. Тогава богатиятъ ви взема въ кжщи, и приятелство се образува между тѣхъ. Това сега е само за обяснение.

Или законътъ е, когато Любовьта дойде, онзи Божественъ бой, Богъ когато иска да бие хората, Той изпраща Любовьта си; когато умствениятъ свѣтъ иска да бие хората, Той изпраща Вѣрата

си. А пъкъ когато на земята, на физическото поле искатъ да биятъ нѣкого, Той изпраща Надеждата си. Е, Господь иска да те накаже, ще ти даде имане, говеда, ще трѣбва да имъ служишъ. То е наказание. Другояче ти се пропивашъ, нѣма да работишъ. А тъй, като имашъ говеда, тѣ ще мучатъ, и за тѣхъ ще работишъ.

Казва ти: Всичко е твое. И ти това помилвашъ, онова помилвашъ, и все твое става. А тѣ щомъ станатъ твои, ти трѣбва да имъ служишъ на тѣхъ. А това отъ Божия страна е наказание. Въ умствения свѣтъ Богъ ще ти изпрати вѣрата, ще ти даде знание; ти съ тази идея ще се занимавашъ, съ онази идея ще се занимавашъ и тѣ ставатъ твои. Въ Любовьта като те наказва, ако разбирашъ Любовьта, ти ще придобиешъ. То е радость; ако не разбирашъ Любовьта, то е наказание. Защото при Любовьта този ще дойде при тебе, онзи ще дойде, другъ, трети, 4-ти, и ще почне ревность около тебе. Да кажемъ, една мома обичатъ я 10 момци. Всички я обичатъ. Тя какво трѣбва да прави? Кажете ми. Една мома, която обичатъ 10 момци, и сж готови да пожертватъ живота си, какво трѣбва да прави съ тѣхъ. Е, тя да имъ каже тъй: За 5 години ви пращамъ на единъ голѣмъ изпитъ. На тебе 100 хиляди лева и на тебе 100 хиляди лева, 5 години да идете по свѣта да събирате най-хубави цвѣтя, и следъ 5 години, ако одобря вашитѣ цвѣтя, тогава едного отъ васъ ще избера. Сега ще идете да работите 5 години. Следъ 5 години тѣ се връщатъ. Тогава тя имъ казва: Сега идете да събирате най-хубавитѣ камъни.Петъ години това. Ставатъ 10 години. Така правила тази умната мома. И тѣ живѣятъ съ надежда, и все поумняватъ. Тя ги изпращала, тѣ идватъ, заминаватъ; идватъ и заминаватъ. И ставатъ на 120 години. Остаряватъ. И единъ день тя идва при тѣхъ и имъ казва: Ще ме турите въ този купелъ вжтре, че азъ искамъ да се омия хубаво, че да ме видите въ една хубава форма. И като я турили въ купела, тя се топи, топи и изчезва нѣкжде. И тогава нейнитѣ възлюблени сж на 120 години, и като гледатъ, казватъ: Отиде всичкото имане! Е, кжде отиде? И всичките започватъ да плачатъ. -Изчезна нѣкжде. И всички 10-те ронятъ сълзи, че изгубиха всичкото време по една мома. Много работи научихме, казватъ, но нея изгубихме. И вие сега се оплаквате, че много работи сте научили, но нея сте изгубили. Не че сте я изгубили, но тя влѣзе вжтре. Тя е толкова умна тази любовь, че тя е влѣзла вжтре въ сърдцето ви. И туй страдание, дето имате сега,- тя е влѣзла вжтре въ васъ. Та по-добре любовьта отъ вжтре, отколкото отвънка. Щомъ любовьта е

отъ вънка, ще има споръ кой може да я вземе. Тогава трѣбва всички да си взематъ по едно парченце, - кой ржка, кой кракъ, кой око, кой ухо... Не раздѣляйте, не туряйте Бога на противоречие въ себе си. Азъ нѣкой пжть разсъждавамъ. Питатъ ме нѣкои, казватъ: Този братъ не живѣе тъй по Бога. - Чудна работа. Отъ де знаешъ, че не живѣе? Ти го намирашъ, че не живѣе, понеже ти искашъ той да живѣе по твоитѣ правила. -Малко играятъ му очитѣ. Имамъ една млада жена, играятъ му очитѣ. Ужъ седи, проповѣдьта слуша, а на жена ми хвърля око. - Че отъ де го виде, че на жена ти хвърли око? Та окото хвърля ли се навънка? Ти нѣма да видишъ нищо. Та ти си онзи, който ходишъ. Най-първо нѣмашъ довѣрие на жена си. И ти си гледалъ синьото око. Че ти не си гледалъ Господа, а си гледалъ жена си. И тъй, чудни сж хората! Та когато влѣзнешъ ти въ едно здание, дето има нарисувани хиляди слънца, красиви слънца, питамъ кое слънце трѣбва да гледашъ ти? Или да гледашъ онова слънце, което изгрѣва. За менъ хората сж нарисувани слънца. Нѣка седятъ на нѣкое хубаво мѣсто; но азъ като изгрѣва слънцето, отивамъ да гледамъ слънцето, което изгрѣва. А когато действителното слънце го нѣма, тогава гледамъ тия слънца какъ сж нарисувани. Нарисуванитѣ слънца нищо не принасятъ. Не че идеята не е хубава. Гениално е. Но въ едно нарисувано слънце нѣма този животъ, както въ едно изгрѣващо слънце. Вие сега се занимавате съ хората. Не се занимавайте съ хората! И добре е и хората съ насъ да се не занимаватъ. Но ние да се занимаваме съ живото слънце, което може да внесе въ насъ онова, отъ което ние се нуждаемъ сега.

Та казвамъ, правилното отношение кое е? Богъ изисква въ сегашния вѣкъ едно правилно СЛУЖЕНИЕ на дѣлото Божие. И всички трѣбва да имате довѣрие. И оставете на човѣка Богъ да оправи работитѣ му! Идва нѣкой при менъ, казвамъ: Остави тази работа. Богъ си знае работата. Той ще я поправи. Единъ день и азъ искахъ да поправя работитѣ. Господь казва: Не се мѣси въ тази работа! Азъ искахъ да поправя. Господь казва: Тази работа азъ ще я поправя. Тя е Божия работа! Дойде нѣкой, -ама тъй. -Туй не е моя работа. То е Божия работа! Ти си направилъ една погрѣшка. Знае си Господь работата. Ако азъ река да поправя, ще влоша работитѣ, не му зная потънкоститѣ. Този, който е направилъ часовника, той знае, нека си го бута. Той знае какъ да го поправя. Азъ не го бутамъ. Е, допуснете сега, че вие отивате и се препоржчате нѣкжде съ името си. Представете си, че двама души, които ме обичатъ, идватъ при мене. Превеждамъ ви единъ примеръ сега. На едногото сега му давамъ една

халка, направена като пръстенъ, една медна халка. Най-първо той се радва, че му съмъ далъ нѣщо. Дойде другия, пъкъ на него му дамъ единъ златенъ пръстенъ съ диамантъ отгоре, и моя вензелъ туренъ съ името. Като се срѣщнатъ двамата души, единиятъ показва медния си пръстенъ, другия-златния. Веднага на единия му стане мжчно, казва: То е пристрастие, ти менъ ме залъгвашъ съ меднитѣ си халки, а на него си далъ пръстенъ съ диамантъ. Нѣма никаква любовь въ това. Де е погрѣшната ти сега? Погрѣшката е на първото мѣсто. На онзи, който му е далъ пръстена, ще каже, че пристрастие има. Погрѣшката е онзи, на когото си му далъ пръстена, че той ходи да се хвали съ него. Азъ казвамъ: Този пръстенъ никому нѣма да показвашъ. А той не ме е слушалъ, отива и показва го на цѣлия свѣтъ и ме оскандалява. Казвамъ му: Този пръстенъ никой нѣма да го види. Ще го скриешъ. Ти ще имашъ правото само да го гледашъ. А той го е далъ да го видятъ всичкитѣ хора. И тогава менъ ме нападатъ, дохождатъ да ми се каратъ. Какъ, казва, на него златенъ пръстенъ съ диамантъ, а на мене една халка, да ме матохарашъ.

Не показвайте вашия златенъ пръстенъ. И по-добре винаги въ живота вземайте послѣдното мѣсто. Последното мѣсто е най-хубаво, отколкото да вземете първото мѣсто. Азъ за себе си пазя най-последното мѣсто, и съмъ по-благодаренъ. И до сега като се качвамъ на трамвай, пръвъ не влизамъ вжтре, щомъ има други, оставамъ тѣ да се качатъ. Щомъ нѣма никой да влиза, пръвъ влезна. Щомъ има, азъ оставамъ всички да влѣзнатъ, а азъ оставамъ последенъ на опашката. Защото като влѣзна пръвъ, всички ще ме бутатъ. Ако има свободно мѣсто, азъ седна, ако не - азъ стоя правъ. Седна ли на първо мѣсто, нѣкой ще дойде, ще каже - моля господине, смѣстете се малко. Тукъ се смѣстишъ, тамъ се смѣстишъ. Не вземай въ живота първо мѣсто. Дайте разпореждане на вашитѣ голѣми деца да не биятъ малкитѣ. Не сж виновни малкитѣ, виновни сж старитѣ. Най-после виновенъ е бащата, нищо повече. Той казва: Вие ме правите, че азъ съмъ виновенъ. Казвамъ, прави сж тия хора. Всичкитѣ скандали, които ставатъ между васъ, все азъ съмъ виновенъ. Нищо повече. Вие сте добри, азъ съмъ лошъ. Скарали се двама, азъ съмъ причина. Осиромашѣли двама, азъ съмъ причина. Разболѣли се двама, азъ съмъ причина. Умрѣлъ нѣкой, азъ съмъ причина; оживѣлъ нѣкой, азъ съмъ причина. Забогатѣлъ нѣкой, азъ съмъ причина. Каквото става въ свѣта, все азъ съмъ причина. Какво трѣбва да правя сега, кажете ми? За да накарамъ нѣкого да оживѣе, трѣбва да накарамъ другъ да умре.

Онази кокошка въ курника трѣбва да умре, за да живѣе господаря и. Кокошката казва, защо си направилъ така? Защо за насъ си направилъ курници, а за хората си направилъ кжщи? Казвамъ на кокошката: Докато вие, кокошкитѣ, не влѣзете въ стомаха на човѣка, хора не може да станете.За това сте пратени сега на земята, отъ кокошки хора да станете. Мжчнотии ще има сега. Но втори пжть кокошки нѣма да бждете. Ще се родишъ като човѣкъ, ще имашъ крака като човѣкъ. -Ами ти право ли говоришъ? -Ще го опиташъ. Въ сжщность това нищо не обяснява. Ние не знаемъ още какви сж Божиитѣ пжтища, какви сж Божиитѣ планове. И не можемъ да застанемъ на Неговото мѣсто. Има една мждрость, която е вънъ отъ човѣшкитѣ схващания. Всички противоречия, които сжществуватъ въ свѣта - и добро и зло, тѣ си иматъ свое предназначение. За мене въ дадения случай Богъ ми казва: Отъ това дърво нѣма да ядешъ. Защо и за какво не питамъ. Защото ако ядете отъ това дърво, вие ще влѣзете въ живота на страданията. Това дърво не е за васъ. И после се казва тамъ, че като ялъ Адамъ отъ забраненото дърво, той станалъ като единъ отъ боговетѣ - да познава доброто и злото. И ако сега по нѣкакъвъ случай ядете отъ дървото за познаване на доброто и злото, вие сте станали по-лоши. Вие не знаете защо и за какво е станало това, защото дълбокиятъ смисълъ на нѣщата е скритъ. Единъ день, когато отидете въ дълбочинитѣ на живота, когато се домогнете до неговата философия, вие ще разберете това. Може би това ще бжде следъ хиляди години, - не е важно. Сега не разрешавайте този въпросъ въ себе си. Нѣкой пжть човѣкъ мисли, че е много добъръ. А нѣкой пжть вижда колко лоши работи има въ него. Не обръщай внимание на това. Единъ день си неразположенъ, имашъ желание да отмъстишъ и казвашъ: Брей, досега не знаѣхъ, че съмъ ималъ толкова злоба въ себе си. Казвамъ: Съ отмъщение работитѣ не ставатъ. И съ добро не ставатъ. Значи и съ добро не ставатъ, и съ зло не ставатъ. Единствената сила въ свѣта, която може да примири нѣщата, това е закона на Любовьта. Щомъ дойдешъ до закона на Любовьта, всичко друго трѣбва да изчезне. Какъ ще се примиратъ хората? Запримеръ има хора, които те мразатъ. Да кажемъ, че и ти ги мразишъ. Да кажемъ, че нѣкога тѣ сж те обирали. Ограбвали значи. Тъзи хора ще дойдатъ единъ день при тебе и ще ти кажатъ: Братко, извини, ние те обрахме. Сега ще ни простишъ. Единъ день ние ще оставимъ всичко, каквото имаме, на твое разположение. Ще ти кажемъ: Ето, каквото имаме, вземи го. Питамъ, ще мразишъ ли тъзи хора? Та казвамъ, ако

вие нѣмате желание да станете слуги на Господа, да кажете: Господи, ето предъ Тебе е всичко, което си ми далъ. Ние сме готови да Ти станемъ слуги. А вие казвате: Ние искаме да изправимъ живота си, тогава ще Ти служимъ. -Това е неразбиране. Ти нѣма защо да дигашъ шумъ, ще се опрѣтнешъ да служишъ на Господа - нищо повече. До сега ти си искалъ само господаръ да бждешъ, тамъ е злото въ свѣта. Тъй го разбирамъ за себе си. Че и Господь е слугувалъ. Че коя майка не е слугувала на своето дете? Тя му е слугувала, слугувала. И като порасне, като стане голѣмъ синъ, тя казва: Синко, досега азъ съмъ ти слугувала, отсега нататъкъ ти ще ми слугувашъ.

Сега вие сте възрастни, имате знания. Вие знаете почти толкова, колкото и азъ. -Ни повече, ни по-малко. И вие обичате почти толкова, колкото и азъ обичамъ. Има нѣща, които Богъ сега разкрива. Хубавата вода я познавате. Хубавитѣ работи вие ги знаете. Вие не сте облѣчени съ най-хубавитѣ дрехи, но тия които имате, сж достатъчни. Тѣ сж достатъчни за васъ. Много дрехи има направени отъ дрехара. Защо ви сж всички тия дрехи? Вие даже нѣмате дни да ги обличате. Ако всѣки день обличате по единъ костюмъ, не зная за 365 дни ще ви трѣбватъ 365 костюма. Това е единъ товаръ за васъ. Е, сжществено то, което трѣбва да остане у васъ, това е всѣки отъ васъ - който и да е той - да виждате въ брата си хубавата страна на тѣхния животъ. Виждашъ ли доброто у брата си, ти Бога виждашъ. Виждашъ ли злото у брата си, ти себе си виждашъ. Не гледайте себе си у хората, но гледайте Бога въ хората. Това е практическата страна въ живота. Това е примирението. Друго примирение нѣма. Ти никога не можешъ да се примиришъ съ човѣка, докато не гледашъ Бога въ него. Ако гледашъ себе си въ него, ти не можешъ да се примиришъ съ него. Ако гледашъ Бога въ себе си, и той гледа Бога въ тебе, това е примирение въ свѣта. Това трѣбва да се приложи. Никой да се не оправдава съ това, че не знае. Всѣки знае. Азъ съмъ забелѣзалъ, че когато съмъ изпращалъ нѣкой да работи за мене, всѣкога съмъ пострадвалъ. Дойде нѣкой, заеме се за една работа, която азъ трѣбва да свърша. Обаче, щомъ дойде за Любовьта, тамъ никой не може да ме замѣсти. Ако азъ трѣбва да покажа любовьта си къмъ нѣкой човѣкъ, никого не трѣбва да изпращамъ вмѣсто мене. И Господь въ свѣта търси хора. Казва апостолъ Павелъ: “Богъ бѣше въ Христа и примиряваше хората съ себе си”. Затова не имъ вмѣняваше грѣхове. Богъ бѣше въ Христа и Той знаеше какъ да примири хората. Ако Богъ не е у насъ, ние никога не бихме се примирили съ хората. Казвашъ: Азъ

се примирихъ. - Ти не знаешъ какъ да се примирявашъ. Богъ трѣбва да дойде у насъ, за да ни примири. Богъ трѣбва да дойде у насъ, за да ни научи какъ да се любимъ. Какъ ще се примиримъ? Азъ гледамъ на сжществено и казвамъ, че Богъ е Любовь! Азъ съмъ само единъ проводникъ на Бога. Азъ не съмъ цѣлата Любовь. Да допуснемъ, че азъ съмъ червениятъ лжчъ на свѣтлината. Това не значи, че съмъ и другитѣ лжчи. Азъ съмъ само червениятъ лжчъ и мога да играя само една роля. Но ако искашъ да играя ролята на зеления, на синия, на жълтия и портокаления цвѣтъ, за мене това сж непонятни нѣща. Та сега като говоря, виждамъ какво става съ васъ. Казвамъ, като говорихъ, извадихъ еди кого си отъ вънъ релситѣ му. Не само това, но като гледамъ като сте събрани, давамъ единъ примеръ и поглеждамъ къмъ нѣкого. Пакъ го извадя отъ релситѣ. Но този примеръ е такъвъ, че е специфиченъ, засѣга нѣкаква особена черта. И като погледна този човѣкъ, казвамъ му: И ти си единъ отъ тѣхъ. На него му става мжчно. Но като давамъ нѣкакъвъ хубавъ примеръ, който повдига човѣка, и погледна къмъ този сжщия човѣкъ, на него му става приятно. Като говоря за гении, за светии, и погледна къмъ сжщия и му кажа, че и той е единъ отъ тѣхъ, на него му става приятно. Но като му дамъ единъ примеръ, който изнася отрицателни черти, и погледна къмъ него, става му неприятно, мжчно. Това е пристрастие. Та вие ме постоянно наблюдавате. Ако дамъ видъ, че не виждамъ нѣкого, той казва: Защо Учительтъ ме не вижда? Защо азъ не виждамъ нѣкога? Нѣкой прави една погрѣшка; гледамъ, нѣкой краде. Какво правя тогава? Тогава азъ си казвамъ: Този човѣкъ иска да вложи нѣщо въ касата. -Какво казвашъ? Не виждашъ ли, че той задига нѣщо отъ касата! -Азъ пъкъ мисля, че той ще вложи нѣщо. Ако пъкъ е взѣлъ, той ще върне пакъ паритѣ. Не е лошъ този човѣкъ. Ако е взѣлъ една торба, ще върне две. Следъ това поправямъ погрѣшката му. Отварямъ касата и турямъ две торби. Следъ това срѣщамъ другия и го питамъ: Нали казахъ право? Нали донесе паритѣ? -Донесе ги. Не е лошъ човѣкъ. Значи, за да поправите погрѣшката на другитѣ хора, трѣбва да внесете две торби вмѣсто една. Даромъ сте взѣли, даромъ давайте. И не примирявайте хората. Пазете се отъ ролята да примирявате. Това е прерогатива на Бога. Не казвайте, азъ мога да обичамъ хората. -Това не е ваше право. Единственото право на хората е да слугуватъ. А да примирявате хората, това е право на Бога. Азъ не примирявамъ хората. Азъ искамъ да ви науча да служите на Бога, нѣма по-хубаво нѣщо отъ Служенето на Бога.

Единственото най-хубаво нещо е СЛУЖЕНИЕТО и УЧЕНИЕТО. Учете се и служете, а другите работи Богъ ще ги направи. Той ще дойде у васъ да ви научи какъ да обичате. Той ще дойде у васъ да ви научи какъ да примирявате. Отъ Него ще се научите. Това е една наука, която само Богъ знае. Като дойде Христосъ на земята,той каза: Отецъ никого не сжди. И Този, Който никого не сжди, Той е вѣчна Любовь. И когато казали на Христа: "Учителю благи", Той ги запиталъ "Защо ме наричатъ благъ? Благъ е само Богъ". Той всѣкога прощава. Той никога не гледа на лошото у хората. Той казва: Този, когото създадохъ е добъръ, Той е добъръ. Богъ постоянно поправя нѣщата.

Та казвамъ, всички хора, които вие виждате отъ ваше гледище, че сж невежа, че сж лоши, единъ день тѣ ще се оправятъ. Кога? -Може би следъ една минута, следъ 10 минути, следъ единъ часъ, следъ 12 часа, той все ще се поправи. Вѣрвайте въ това и служете на Бога. Въ това е щастието. Нѣма нѣща невъзможни. Невъзможното за човѣка е възможно за Бога. Азъ имамъ много примери, при мене сж идвали и млади и стари, и виждамъ, че законътъ е единъ и сжщъ. Всичкитѣ спорове произтичатъ отъ многото знание, отъ многото имане, което ние не знаемъ какъ да го приложимъ. Азъ виждамъ една несправедливость. Дойде при мене нѣкой, седи единъ часъ, и азъ го търпя. Дойде другъ, седи само 5 минути, и у мене се зараждa желание да си излѣзе по-скоро. Казвамъ си, това не е справедливо. Азъ трѣбва да бжда готовъ и двамата да изслушамъ съ търпение. Онзи, който ме е държалъ цѣлъ часъ, разправялъ ми различни нѣща, като си отива, ще се извини; той казва: Ще ме извинишъ, че те задържахъ много. Азъ си правя свои изводи. Идва единъ при мене и ми казва: Учителю, да запалимъ печката долу? - Не трѣбва. Защото, ако е топло въ стаята, ония, които идватъ при мене, ще седатъ по-дълго време. За това и азъ ще седя на студено, и тѣ ще седатъ на студено. Да, но следъ това ме хвана хрема. Почнаха да ми текатъ сълзи. Питатъ ме: Защо ти текатъ сълзи, защо плачешъ? - Плача, защото искахъ да ги науча да седатъ по-малко въ стаята ми. Ако стаята ми бѣше отоплена добре, щѣше да бжде добре и за мене, и за тѣхъ. Сега,понеже стаята ми не е добре отоплена, не е добре и за мене, и за тѣхъ. Обаче, тѣ седѣха много и при не добре отоплена стая. Втори пжть съмъ намислилъ да правя следующето: Като дойде нѣкой при мене, стаята ще бжде отоплена като баня, тогава тѣ ще седатъ по-малко. Но това не е сжществено сега, това сж второстепенни работи.

Вие, които не разбирате, ще кажете - това сж слабости. - Не, това не е слабости. Това сж редъ разсжждения, отъ които виждате какво хората мислятъ. Запримеръ нѣкой човѣкъ не иска много да те гощава. Защо? -Той си има извѣстни съображения. Това е право. Оставете сега настрана противоречията, които сжществуватъ въ свѣта. Оставете чуждитѣ противоречия. И се дръжте до Служението. До служението на Бога. Като се държите за учението, Богъ ще ви научи на две нѣща: Какво нѣщо е Любовьта и какво нѣщо е учението. Любовьта е изобилието, което примирява нѣщата. Когато имашъ достатъчно средства, ти можешъ на всички мѣста съ всички свои длъжници, съ всички кредитори, които имашъ, да можешъ да се справишъ съ тѣхъ. Като нѣмашъ какво да платишъ и кажешъ, че ще изпратишъ дълга си следъ извѣстно време, за тебе ще иматъ лошо мнение. Ти ще се разплащашъ, ти ще се примирявашъ. Понеже у Бога е изобилието. Той трѣбва да дойде да живѣе у насъ, да Го оставимъ абсолютно свободно да постжпва. Казвамъ, да бжде Волята Божия! Не нашата воля, но Неговата. Всички еднакво трѣбва да изпълнимъ Волята Божия. Не както азъ изпълнявамъ Волята Божия, но всѣки отъ васъ трѣбва да изпълни Волята Божия тъй, както Богъ изисква. За всѣки човѣкъ Богъ има специфично мнение. Вследствие на което Той нѣма да даде еднаква работа на всички. Въ работата ще има разнообразие.

Та сега, всичко въ свѣта ще се оправи! Та сега и на васъ ви пожелавамъ две нѣща. Учете се и служете! По-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Това е идеалното правило. Хубаво се учете и служете на Бога. По-хубаво нѣщо отъ това нѣма. Сега свѣта се нуждае отъ ученици. Отъ ученици и служители. Себе си да учатъ, и на другитѣ да служатъ. И кой каквото е научилъ, да го изкаже; кой каквото е изслужилъ, и него да изкаже. Всѣки въ себе си да е тъй свободенъ, че като се намира нѣкжде, да му е приятно да учи и да служи на Бога. Казвате за нѣкой човѣкъ, вижъ колко е свободенъ. “Ако ме обичате, ще упазите моитѣ заповѣди”. Защото безъ Любовь Божиятъ законъ не може да се изпълни. Безъ Любовъ и служението не може да се изпълни. Учението и служението, това сж два процеса, чрезъ които Любовьта идва. Любовьта иде чрезъ учение и служение. Само така тя ще оправи свѣта. Учение безъ служение, и служение безъ учение това сж несъвмѣстими нѣща. Онова, което научимъ, ще го служимъ. И обратно и онова, което служишъ, ще го научишъ. Само така ще дадемъ условие на Бога да ни покаже Любовьта си и да примири

всичкитѣ хора едни съ други. Защото нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, двама души да се примирятъ. Какво по-хубаво отъ това, да се обичатъ двама души! Като видишъ двама души да се обичатъ, тѣ трѣбва да се обичатъ така, че да иматъ любовь и уважение единъ къмъ другъ, тъй както всѣки къмъ себе си.

И тъй, ти трѣбва да имашъ абсолютна вѣра, да нѣмашъ никаква лоша мисълъ, за да могатъ въ всѣко време да ти помагатъ. Какво по-хубаво отъ това, да имашъ довѣрието на единъ приятель, на когото всѣкога да можешъ да разчиташъ. Ние трѣбва така да вѣрваме на Бога, че при всички условия, които могатъ да се родатъ въ свѣта, да имаме туй довѣрие, че всичко ще се оправи. И като си грѣшенъ, да знаешъ, че всичко ще се оправи; и като си хремавъ, ще се оправи; и като си трескавъ, ще се оправи и като си боленъ, и като си здравъ - ще се оправи. При всички условия ще се оправи. Това е, което ние сега очакваме. Като дойде новиятъ животъ, въ който ще влѣзе Божията Любовь, въ този новъ животъ азъ считамъ, че погрѣшкитѣ ще се изправатъ и Любовьта ще се изяви. Новиятъ животъ подразбира приключване съ смѣткитѣ на стария животъ. А стария животъ всички знаете какво представя. Знаете какво нѣщо представя. Той има добра страна, има и лоша страна. А за новия животъ и Писанието казва: "Нито ухо е чуло, нито око е видѣло онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ". Или за онѣзи, които се учатъ. И които Му служатъ. Око не е видѣло и ухо не е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за душитѣ, които се учатъ и за душитѣ, които Му служатъ!

Та желая ви сега да влѣзете въ това великото благо, което Богъ е приготвилъ за васъ. Сега ще ви кажа, че всички вие сте добри, но само не сте проявили своята доброта. Всички вие сте богати, но не сте проявили своето богатство; всички вие сте учени, но не сте проявили своето учение. Не сте имали условие за това. Днесъ и Богъ нѣма условия. За какво? Нѣма условия да прояви своята Любовь. Въ величието на своята Любовь ние не му даваме условие да я прояви. Кой е причина? Казвате: Богъ всичко може да направи. Съ сила Богъ не може да направи нѣщата. Така азъ разбирамъ. Ние сами трѣбва да дадемъ мѣсто на Бога да се прояви у насъ. Това е великото благо! И Богъ не може да се прояви. Защо? Защото ние сме на пѫтя Му като една голѣма спънка. И тази спънка трѣбва да се премахне. И вие не сте се проявили, защото има друга една спънка. Азъ виждамъ това, но никой не може да помогне. И тогава

Богъ трѣбва да дойде, да влѣзе въ Христа и да примири свѣта, като не вмѣнява грѣховетѣ имъ, и всичко прощава. И следъ това казва: Идете и живѣйте! Това е прощаване. Богъ трѣбва да ни прости. Ако не ни прости, ще кажемъ както индуситѣ казватъ: Кармата ни остава. А пъкъ съ натоварването на дълговетѣ върху гърба ти, ти ще потънешъ. Затова ти трѣбва да се освободишъ отъ дълговетѣ си, да олекнешъ и да излѣзешъ на повърхностьта на водата. Та сега като ви говоря тази сутринъ, ще имате предъ видъ тия нѣща. Сега вие искате да дойде Господь у васъ. Той може да дойде, но нѣма да Му разправяте за своитѣ несрети, че вашия братъ е лошъ, че еди кой си не ви е оцѣнилъ и т.н. Не. По нѣкой пѫть азъ мълча, и като мълча вие казвате, че взимамъ страна на едного или на другиго. Не, ако азъ взема страната на едного, работата нѣма да се оправи. И ако взема страната на другия, работата пакъ нѣма да се оправи. На всички трѣбва да се даде онова необходимото, отъ което тѣ се нуждаятъ. Гладниятъ трѣбва да се задоволи. Какъ ще се задоволи? Всѣки трѣбва да се задоволи по единъ Божественъ начинъ. Като се задоволи човѣкъ, ражда се една благодарность у него. Една щедрость. Той се измѣнилъ. Като се задоволи човѣкъ, той е доволенъ и е готовъ да се жертвува. Ако не се задоволи, у него се ражда едно горчиво чувство. Сега всички трѣбва да бждете задоволени правилно, но това не е единъ механически процесъ. Като дойде Господь у васъ, вие ще се примирите съ себе си, защото казва Христосъ: Азъ нѣма да моля Господа да ви обича, защото Отецъ и безъ това ви обича. Но да оставимъ сега този въпросъ настрана. Господь и безъ това ви обича, но като ви обича, не тургайте препятствие на Неговата Любовь, за да може тя да се прояви.

Сега азъ виждамъ две нѣща: УЧЕТЕ И СЛУЖЕТЕ НА БОГА! Тогава ще дойде примирението, тогава ще дойде Любовьта, която носи новия животъ. Новиятъ животъ носи пъкъ възкресението въ свѣта.

Въ Божията Любовъ е благото на човѣка. /3 пъти/.
6.30 ч.с.
На поляната гимнастическитѣ упражнения.

КОНКРЕТНОТО ВЪ ЛЮБОВЬТА.

8 -мо Недѣлно Утринно Слово
24 януари 1937г. 5 ч. с. Тихо, приятно време.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.
Ще прочета 10 гл. отъ Ев. на Иоана до 21 ст.[стр.489]
Въ Начало бе Словото.

Има едно положение въ живота, въ което чувствата на човѣка могатъ да се изопачатъ. Не само по сърдце, но и човѣшкиятъ умъ може да се изопачи. Човѣкъ може да има криви представи за нѣщата. И тогава всичкитѣ му заключения излизатъ невѣрни. Често въ религиознитѣ хора, както и свѣтскитѣ хора, се явява въпроса защо свѣта така е направенъ. На този въпросъ никой до сега не е отговорилъ. Онзи, Който е създалъ свѣта си има свой планъ, такъвъ, какъвто ние не можемъ да си предполагаме. После, не се наемайте съ въпроса да разрешавате задачата на всички сжщества. Това не се отнася до васъ. На едно дете отъ първо отделение задачата му е да учи буквитѣ, нищо повече. На детето отъ второ отделение задачата е да се занимава съ читанката. На детето отъ трето отделение, задачата му е да се занимава съ естествоведение. А на 4 - то отделение задачата му е да преговори всичко, - всичко влиза въ неговата програма.

Сега интересното е, че децата отъ първо отделение, като научатъ буквитѣ, иматъ голѣмо мнение за себе си. И наистина, при онова голѣмо невежество, което сж имали първоначално, голѣмо изкуство е да се научатъ буквитѣ. Тази наука е за децата. Често ние говоримъ за Любовьта. Въ Любовьта първо ще научишъ азбуката. И Любовьта си има своя азбука. Нѣкой отъ васъ едва е научилъ азбуката на Любовьта, и казва: Какво има следъ това? - Че отъ тамъ насетне ще започнете да изучавате речьта на Любовта. Любовта има свой езикъ. Ти може да изучавашъ Любовьта отъ преведената литература; ти можешъ да изучавашъ любовьта какъ се проявява

у другитѣ хора.Ти може да изучавашъ любовьта на растенията, на животнитѣ. Запримеръ комарътъ мисли, че любовьта му е много голѣма. Ти можешъ да изучавашъ любовьта на рибата. Споредъ рибата голѣма е нейната любовь. Тя има грандиозна работа. Каква амбиция има една риба. Тя не иска да роди само едно дете, но 300 хиляди ги ражда изведнъжъ. Ако рече рибата да се хвали съ това, че има много деца, това е детинска работа. Тя казва: Не едно дете, а 300 хиляди ги раждамъ изведнъжъ. Азъ зимамъ тия нѣща, които сжществуватъ въ природата.Само тия нѣща иматъ дълбочина. Започнете да изучавате какъ се вършатъ нѣщата въ природата. Но какво става съ яйцата на рибата? Рибата ги снася, а човѣкъ ги яде като хайверъ. Особено черниятъ хайверъ му опредѣлятъ голѣма цена. Който яде черенъ хайверъ, то минава за голѣмъ богаташъ. Сиромахътъ не може да яде черенъ хайверъ. Той е достжпенъ само за богаташи, за милионери хора. И тогава другото положение. По нѣкога вие си задавате въпросъ, защо Господъ не обръща внимание на васъ? Вие се занимавате съ въпросъ, който не се отнася за васъ. Този въпросъ, дали Учительтъ обича ученика си, не е въпросъ за ученикъ отъ първо отдѣление. Ученикътъ не може да знае това. Въпросътъ не е за любовьта, но за знанието. Любовьта на Учительтъ се проявява чрезъ знанието, което ще даде на ученика, чрезъ потика, който ще му даде да учи. Ако едно дете цѣлъ день се безспокои дали учительтъ му го обича, то не може да учи. Учение се изисква! Учение трѣбва. Защото Любовьта е наука за приложение. И животътъ на хората сега не върви нормално по единствената причина, че всички се занимаватъ съ въпроса дали Господъ ги обича или не; кому колко е далъ? Детето се занимава съ въпроса дали майката е дала на братчето му една ябълка или две, дали майка му го обича повече или по - малко? Това не е първиятъ въпросъ, който трѣбва да занимава човѣкътъ. Учение трѣбва на хората!

Сега може да се спремъ и да кажемъ: Азъ съмъ научилъ 10 букви. Това още нищо не е. Въ старо време е съществувала цѣла наука за буквитѣ.Когато Господъ е създалъ свѣта, Той повикалъ всичкитѣ букви, всѣка отъ тѣхъ да предложи кандидатурата си, за да се реши, съ коя буква да се започне създаването на свѣта. Всички букви дали своята кандидатура. Азъ нѣма да ви разправямъ цѣлата тази история, но който се интересува, нека да проследи цѣлата литература. Интересна е тази история. Който я е създалъ, е билъ

много гениаленъ. И тъй, най - първо се явила българската буква А . Малко мъчно е да се преведе тази история. Ако вземете еврейската кабала, тя има 22 съгласни букви. Алфа не е гласна, и тя е съгласна буква. Гласнитѣ букви се подразбиратъ. Като дошла нашата буква А , казала: Дошло е време да започне Господъ съ мене. Господъ и казалъ: Не мога да започна съ тебе, защото ти мислишъ само за себе си. - Азъ, азъ. - Само за себе си мислишъ. Ако създамъ свѣтъ съ тебе, Той ще се обърне съ главата надолу. Следъ буквата А дошли другитѣ букви. Следъ това дошла буквата М, буквата У. Господъ казалъ на буквата М : И съ тебе не мога да започна, защото ти си начало на думата "мразя". Ти ще смразишъ цѣлия свѣтъ. На У-то казалъ: и съ тебе не мога да започна, защото съ буквата се почва думата "умирамъ". Ти ще уморишъ свѣта. Та сега, вие можете да си представите какво е било по - нататъкъ. Най - после Господъ се спрѣлъ на буквата Б. Защото съ нея се започва думата "блаженъ". И казвате, че въ началото Богъ създаде свѣта. И за това евреитѣ казватъ: Бера берей илипетъ елохимъ охарецъ. Бера - въ началото Елохимъ Господъ е създалъ. Това е единъ дълъгъ и широкъ митъ.

Казвате, това е цѣла философия,могатъ ли буквитѣ да говорятъ? Ако разсъждавате така, наистина задава се въпроса: Може ли буквата А да говори? Може да говори, какъ не. Една грамофонна плоча може ли да говори? Като я туришъ на грамофона, започва да се върти, да говори, като човѣкъ говори. Но по какво се отличава плочата отъ оригинала? Плочата въ вѣки вѣковъ повтаря все една и съща история. Например, ако ти повтаряшъ: Азъ съмъ добъръ, добъръ, добъръ. Това е една грамофонна плоча. Другъ день казвашъ: Азъ съмъ лошъ, лошъ,лошъ. Това е друга грамофонна плоча. Коя е причината, че ти си добъръ? Ако си едно дърво, което ражда плодове, ти си добъръ. Човѣкъ казва: Тази ябълка е добра. Защо? Ражда хубави обемисти плодове. Ако тази ябълка ражда кисели, стипчиви плодове, тя не е хубава. Така седи въпроса и въ самия човѣкъ. Това, което човѣкъ счита добро, не е всѣкога добро. Нима мислите, че онзи човѣкъ, който може да ви даде сто или хиляда лева или 10,000 лева е всѣкога добъръ? Единъ човѣкъ, който открадналъ една голѣма сума, е билъ преследванъ отъ полицията. Както бѣгалъ, той турилъ паритѣ въ джоба на другиго, и продължилъ да бѣга. Този погледналъ джоба си, благодарилъ и погледналъ на другия като на свой благодѣтель. Когато полицията хванала крадеца, той казалъ: Азъ нищо не съмъ

кралъ. Да ви кажа кой е крадецъ. И той посочилъ онзи, въ джоба на когото пъхналъ паритѣ. Хващатъ този човѣкъ и съ това благо го поставятъ въ затвора.

Та казвамъ, самото добро е вжтрешно. Важно е какви сж побудителнитѣ причини, по които се върши едно добро. Въ сжщность човѣкъ мжчно може да знае какви сж побудителнитѣ причини. А като не знае побудителната причина, човѣкъ може да дойде до криви заключения. Вие имате лошо мнение за извѣстни положения. Запримеръ за онзи, който отнима топлината ви, имате лошо мнение. А за онзи, който ви дава топлина, имате добро мнение. Съвременнитѣ лѣкари туратъ ледъ върху главата на онзи, който страда отъ възпаление на мозъка, отъ менингитъ. Дали този човѣкъ ще оздравѣе отъ този студъ или не, то е другъ въпросъ. Важно е, че считате лѣкаря за добъръ човѣкъ. Нѣкои лѣкари си служатъ съ студени компреси, а други съ топли компреси. Питамъ, защо въ единъ случай лекаритѣ си служатъ съ студени компреси, а въ другъ съ топли? Съображенията на лѣкаритѣ, че студенитѣ компреси произвеждатъ повече топлина отъ онази, която е въ организъма. Следователно, нормалната топлина трѣбва да дойде до едно естествено състояние. Идеята е такава.

Сега вие, които ме слушате, казвате: Ние искаме да знаемъ какъ да служимъ на Бога. Служенето на Бога е цѣла наука. Когато детето иска да служи ни учителя си, отъ де трѣбва да започне? Първо майката завежда това дете на училище. Учительтъ ще го запита: Какъ ти е името? - Иванчо Драгановъ. Учительтъ записва името му. Той ще го запише. Следъ това отъ първитѣ букви, които учительтъ е задалъ, детето започва да учи. Следъ това учительтъ дава редъ упражнения. Това е вече служение на учителя.Първо ще пише прави и криви линии, после ще напише първата буква. Учительтъ казва: Хайде, Иванчо Драгановъ, напиши буквата А. Иванчо я написва отлично. Това е служение. После ще напише втора, трета, 4 -та, 5 - та, следъ което ще започне да ги съчетава. Питамъ, вие знаете ли добре да пишете първата буква на ДОБРОТО? Вие знаете ли да пишете първата буква на Любовьта,може ли хубаво да я напишете? Нѣкой ученикъ прави голѣми усилия, но не може да напише първата буква хубаво. Има една наука графология, която опредѣля характера на човѣка по неговия почеркъ. Онѣзи, които се занимаватъ съ тази наука, изучаватъ буквитѣ, формитѣ, линиитѣ,

за да четатъ по тѣхъ.Съвременната графология изучава характера на човѣка по всѣка една буква. Запримеръ ти пишешъ буквата“М”. По нея графологътъ сжди, дали ти си скжржавъ или щедъръ. Дали си твърдъ или мекъ? Дали казвашъ нѣщата тъй, както трѣбва или ги изопачавашъ. Буквата“М”. показва още дали си уменъ или глупавъ, и т. н. По една буква може да се опредѣлятъ много потънкости на човѣшкия характеръ. Нѣкои графолози като четатъ по буквитѣ, показватъ една или друга черта отъ човѣшкия характеръ,но само тѣ виждатъ тѣзи нѣща. Нѣкжде нѣкоя буква била надебелена въ основата. Казвамъ: Този човѣкъ е упоритъ. Много естествено, защо ? Понеже ржката образува едно налѣгане, което създава това надебеляване въ долната часть на буквата. Нѣкои букви сж писани тънко, безъ надебеляване.Когато въ дъното на буквата има надебеляване, това говори за голѣмо налѣгане упражнено върху ржката. Чудите се какъ така това налѣгане да е създало надебеляване на буквата. Но като почнете да разсжждавате, виждате, че този човѣкъ е точно такъвъ, какъвто почерка му показва. Но учительтъ, който преподава на децата, има ли нѣкакво понятие за графология? Ако му говорите нѣщо за графология, той ще ви се смѣе. Той ще каже: Отъ де на кжде почерка да опредѣля характера на човѣка. Буквитѣ на нѣкои сж по - обемисти, а на други по - стеснени, по - острички. Графологътъ казва, че първиятъ, който пише обли букви, е човѣкъ разположенъ. Вториятъ, който пише по - остри букви, той е сприхавъ, гнѣвливъ. Това е цѣла наука. Наука на образитѣ.

Сега азъ навеждамъ тѣзи работи само за изяснение. За да разберете Божиитѣ работи, вие трѣбва да се освободите отъ кривитѣ чувства и мисли въ себе си. Понѣкога чувствата на човѣка се така изопачаватъ, че той започва да мисли, какво хората не сж разположени къмъ него. Това сж криви разбирания. Често нѣкой тури шапката на главата си, но дойде силенъ вѣтъръ и я отнесе. Онѣзи, които вѣрватъ въ духоветѣ, ще кажатъ, че духоветѣ сж отнели шапката му. И вѣтърътъ като човѣкъ казва: Ти знаешъ ли азъ кой съмъ? - Който и да си, не е учтиво да ми хвърляшъ шапката на земята. - Да, но ти си влѣзълъ въ Божествената църква, а когато хората влизатъ въ Божествената църква, свалятъ шапката. Защо влизашъ съ шапка на главата си ? Снеми шапката си. - Ама азъ мисля, не съмъ въ църква. Обаче вѣтърътъ ми проповѣдва, че като влизамъ въ църква, трѣбва да снема шапката си. Оглеждамъ се натукъ натамъ, виждамъ

разхвърлени камъни, не ми се вижда като църква, но вѣтърътъ ми проповѣдва, че съмъ въ църква. Седа и размишлявамъ: ако не съмъ въ църква, и ако това, което е при мене не е църква, азъ съмъ правъ. Но ако това е църква, вѣтърътъ е правъ. Кой е по- правъ: Вѣтърътъ или азъ? Като разсъждавамъ, азъ правя редъ изводи. Птиците съ шапки ли ходятъ? Ти си задигналъ шапката на една овца, заради която те тургатъ въ затворъ. Отъ де на кжде тази шапка е твоя? Задигналъ си кожата на нѣколко овце, и си направилъ отъ тѣхъ една шапка. Не е право това. Виждамъ, че вѣтърътъ разсъждава право. Той има право да дигне шапката ми. Вториятъ пжтъ азъ вече не излизамъ съ кожени дрехи, съ кожени шапки, защото ще ме накажатъ, за дето съмъ одралъ една овца. Купи си една вълнена шапка, но и при това положение работата е пакъ сложна. Ти не си платилъ още на овцетѣ. Ти си платилъ само на онзи, който прави шапкитѣ, безъ да знаешъ, че той е кралъ тази вълна. Значи, азъ нося крадена шапка. Следъ това пакъ ме хванатъ и ми казватъ: Опредѣли сега, колко трѣбва да платишъ?

Сегашнитѣ хора, сегашнитѣ държави и закони, дето и да погледнешъ, всички живѣятъ въ едно подозрение. Като наблюдавамъ какъ хората се сждятъ, Господъ вижда, че не се съдятъ право.

Сега да се повърнемъ къмъ главната мисълъ. Азъ не искамъ да се роди у васъ едно противоречие. Вие и безъ това имате доста противоречия. Вие и безъ това имате противоречия въ себе си. За това азъ не искамъ на противоречието ви отгоре да създамъ и друго противоречие. Доброто се познава по това, че когато лѣкува една болка, тя се намалява. А когато тази болка не я лѣкувашъ съ добро , тя се уголѣмява. Щомъ болката се увеличава, Доброто не е свършило своята работа. И тогава възъ основа на сжщия законъ казваме: Ако едно учение е по-прогресивно, то премахва тъмнината. Колкото повече се увеличава свѣтлината, толкова и предметитѣ ставатъ по- ясни, по- ясно се виждатъ. Когато свѣтлината се намалява, заблужденията ти се увеличаватъ. Що е заблуждение? - Малката свѣтлина. Ние нѣмаме ясна представа за онова, което Богъ е направилъ.

Та казвамъ, при сегашнитѣ условия ние трѣбва да се пазимъ отъ изопаченитѣ чувства. Нѣма да се спираме върху тѣхъ. Има една наука, която показва причинитѣ за изопаченитѣ чувства. Ти не си отговоренъ за изопаченитѣ си чувства, понеже като вървишъ изъ

пжтя, можешъ да кръшнешъ нѣкжде и да ти се изкълчи крака ти. Пжтьтъ нѣкжде не е равенъ, ти може да наклонишъ крака си и да го изкълчишъ. Тогава ще повикашъ нѣкой майсторъ, чаракчия, да изправи изкълченитѣ нѣща. Нѣкжде ти самъ можешъ да оправишъ крака си, а нѣкъде трѣбва да повикашъ нѣкой ученъ човѣкъ, който да намѣсти крака ти. - Т. е. пжтьтъ, по който сега пжтувате, не е гладъкъ, не е равенъ. Опасенъ е този пжть. Хълмистъ е той. Почти всѣки човѣкъ има възможность да изкълчи крака си, ако не внимава. Въ това отношение туриститѣ, които пжтуватъ по Алпитѣ, иматъ много опитности. Тѣ минаватъ за гениални въ своя туризъмъ, но нѣкога попадатъ въ такива снѣжни бури и вѣялици, че има нужда други да ги спасяватъ. Изложенъ е човѣкъ. Не мислете, че всѣкога може да се справите съ мжчнотиитѣ. Въ обикновения животъ всѣкога може да се справите съ мжчнотиитѣ си Но въ необикновения животъ има нужда други да ви помагатъ. Единъ лѣкаръ, който лѣкува хората, нѣкой пжтъ може да изпадне въ положение други лѣкари да го лѣкуватъ. Той самъ не може да се лѣкува. Нѣкой се страхува отъ това, че въ анормалното състояние, въ което се намира организъма му, може да вземе нѣкое лѣкарство въ по- силна доза и самъ да се повреди. Затова той вика другъ нѣкой лѣкарь, който не е боленъ, той да го лѣкува. Всѣка болесть предизвиква едно анормално състояние въ чувствата. Болниятъ човѣкъ не е разположенъ, не обича да говори. Ако говори и ако мисли, той говори и мисли само за себе си. И той постоянно говори за болѣстьта си. За болната си ржка, за болния си кракъ. Щомъ оздравѣе ржката му, той престава да говори за нея.

Та казвамъ, когато Христосъ дойде на земята, Той влѣзе въ стълкновение съ всички религиозни хора на своето време. Както всѣки учитель може да влѣзе въ стълкновение съ старитѣ методи, така и Христосъ влѣзе. Новитѣ методи могатъ да влѣзатъ въ стълкновение съ старитѣ, съ които се преподава. Нѣкой казва: Азъ така разбирамъ нѣщата. Природата има единъ естественъ начинъ за разбиране нѣщата. Той е нареченъ Божествено разбиране. Въ Божественото разбиране буквитѣ сами говорятъ. Въ Божествения свѣтъ всичко е живо, нѣма нищо мъртво. Тамъ буквитѣ сами говорятъ. Каквото попиташъ нѣкоя буква, тя отговаря. Тамъ всѣка буква е представена отъ едно сжщество. Тя е като човѣкъ - извикашъ го, и той дохожда. Тя казва: Азъ съмъ А - алфа, начало на нѣщата. Омега е краятъ на нѣщата. Тогава философитѣ питатъ, какъвъ ще бжде краятъ на

нѣщата? Отговарътъ е: Каквото е началото, такъвъ ще бжде и краятъ. Ако не знаемъ да разсжждаваме правилно въ началото, плодоветѣ такива ли ще бждатъ, каквито въ началото? Въ едно отношение това е право. Ако началото е тъмно, и краятъ ще бжде тъменъ; ако началото е лошо, и краятъ ще бжде лошъ. Но ние ни най - малко не подразбираме, че киселитѣ плодове въ началото, ще бждатъ такива и на края. Въ природата, когато единъ плодъ завързва, въ началото той е киселъ, стипчавъ, а въ края става сладъкъ. Тогава какво се подразбира въ мисъльта, че каквото е началото , такъвъ е краятъ? Друга е философията. Краятъ и началото ние не ги отдѣляме; защо? Понеже въ началото е Богъ и въ края е Богъ. Началото представя Богъ и краятъ представя Богъ. - Единство има. Следователно това единство, което образува началото, образува и края. Значи заключението е , че каквото е началото, такъвъ ще е и краятъ. Право е, че сѣмката на една хубава ябълка е излѣзла отъ единъ сладъкъ плодъ. Нѣкой е изялъ плътьта, материята, въ която е била обвита сѣмката, и казва, че и началото е било сладко, и краятъ ще бжде сладъкъ.Сѣмката не е произлѣзла отъ другъ нѣкой плодъ, но отъ плодъ, който какъвто е билъ въ началото, такъвъ ще бжде и на края - вториятъ плодъ, който ще се яви отъ сѣмката. Въ това отношение е право, че каквото е началото, такъвъ ще е и краятъ. И Христосъ казва: Благъ е само единъ Богъ, отъ Когото излизатъ всички нѣща. Казвате, щомъ Богъ е благъ, защо и ние не сме като Него благи? Този въпросъ оставамъ на васъ, вие сами да го разрешите. За себе си азъ съмъ го разрешилъ, за васъ не мога да го разрешавамъ. За мене нѣма противоречия, Богъ е благъ! - Ами азъ защо не съмъ станалъ като Него? - Ще станешъ въ последствие. Плодътъ, който въ началото започва да се развива, макаръ да е произлѣзълъ отъ една сладка ябълка, не е сладъкъ, но постепенно ще стане сладъкъ. Има редъ причини за това. За мене е ясно всичко.

Сега оставямъ на васъ, вашата работа да завършите. Азъ зная, че Богъ е благъ. Зная, че не съмъ толкова благъ като Него. Но се стремя да бжда като Него. Азъ зная, че Учителятъ ми, който ме учи, знае. Азъ зная, че не зная още тъй, както той знае. Но единъ день ще зная това, което ми преподава. И тогава, като науча нѣщата тъй както той знае, и азъ ще бъда сладъкъ. За да се научи човѣкъ да мисли като Бога, той трѣбва да стане благъ. Ако не си благъ, ти нѣмашъ никаква положителна наука. Азъ днесъ зная много работи

- така казва нѣкой. - Можешъ да знаешъ много работи, които не сж сжществени, които не сж нѣщо реално. - Ама азъ зная какво нѣщо е любовьта, опиталъ съмъ я. - Ти нищо не си опиталъ. Ако нѣкой ми каже, че разбира любовьта, ще го питамъ какво разбира отъ нея. Даже азъ малко зная отъ любовьта. Азъ едва сега изучавамъ азбуката и. А Любовьта има и слогове. Че ако вие изучите само смисъла на Любовьта отъ буквитѣ и както тя се пише въ български езикъ или на английски, вие ще знаете много нѣщо. Любовьта въ всѣки езикъ си има особени качества. Колко качества има човѣшката любовь? Подъ думата "човѣшка любовь" разбирамъ това съзнание, което вие имате. Като не разберетъ любовьта, нѣкои говорятъ за материалната любовь. Какво е материалната любовь? Представете си, че имате едно малко шише, което съдържа единъ килограмъ вода. Това е вашата любовь, - отъ единъ килограмъ. На колко души може да помогнете съ тази вода? - На 5-6 души. Ако нося едно буре съ сто килограма вода ще помогна на много души; ако нося 10, 20, 100 хиляда бурета, тази любовь може да служи на много повече хора. Значи, въ любовьта има степени. При различнитѣ степени на любовьта е опредѣлено, колко товаръ може да се носи. Запримеръ нѣкой може да дигне 50 килограма товаръ, другъ сто килограма. Има сжества, които могатъ да носятъ 400, 500 хиляда килограма товаръ. Има сжества, които могатъ да носятъ земята на гърба си. Това не е научно. Ние казваме, че земята се движи, търкаля. Но това не е наука. Нѣкога другояче ще се обяснява движението на земята. Гърцитѣ сж поддържали, че земята я носи единъ волъ на рогата си. Гърцитѣ не сж провѣрили това. Тѣ турятъ земята на рогитѣ на вола и по - нататъкъ не се интересуватъ. Другъ гръкъ запиталъ: Ами на какво седи вола? - Това не е твоя работа.

Сега ние всѣкога предполагаме нѣща, които нѣматъ основа. Значи предполагаме, че волътъ носи земята на рогата си, а на какво седи вола, не знаемъ. Казвате: Азъ обичамъ. Това е едно предположение, едно самочувствие у тебе. Ти мислишъ само, че обичашъ нѣщо и си готовъ да се жертвувашъ. Това може да е вѣрно, може и да не е вѣрно. Ти изпиталъ ли си, да знаешъ колко го обичашъ? Дойде единъ човѣкъ при тебе, погледне те, иска нѣщо. Ти казвашъ, не съмъ готовъ да му дамъ много нѣщо. Дойде другъ, давашъ му два самуна хлѣбъ. Дойде единъ човѣкъ, не си готовъ да му дадешъ и най - проститѣ си грехи. Като дойде нѣкой, когото обичашъ, готовъ си

да му дадешъ и най - хубавитѣ си дрехи. Азъ съмъ виждалъ, когато нѣкой отиде при дрехаръ, който има разположение къмъ него, веднага му показва най - хубави дрехи, и му казва: Тѣзи дрехи азъ не показвамъ на всички. Много редко ги изваждамъ, но на тебе ще ги покажа. Защо? - Обича го той. При това евтино му ги дава. И следъ това казва: Ще вземешъ тѣзи дрехи и ще ме помнишъ. Хубаво е да го помнишъ, но да не го помнишъ, както азъ дълго време помнихъ единъ прочутъ обущаръ. Той ми направи едни хубави, споредъ него, обуща, но дѣсниятъ кракъ и до сега помни тѣзи обуща. Най - после трѣбваше да хвърля тѣзи обуща. Вие често носите извѣстни идеи въ ума си, които образуватъ мазоли, и дълго време не можете да се освободите отъ тѣхъ. Вземете идеята сега. Например ти намразишъ нѣкого и казвашъ: Не мога да го гледамъ. - Защо не можешъ да го гледашъ? - Защото си го турилъ въ едни тесни обуща, които ти стѣгатъ. Споредъ мене всѣки човѣкъ, когото мразишъ, това сж теснитѣ обуща, въ които си го поставилъ. Турилъ си този човѣкъ въ обущата си, искашъ да вървишъ, - не можешъ, убиватъ те. Ако извадишъ обущата, босъ не можешъ да ходишъ. По нѣкога туряшъ теснитѣ обуща на калъпъ. Казвамъ, това е цѣла една наука, да можешъ да се справишъ съ една временна форма на своитѣ чувства.

Тогава Христосъ казва: Любете враговетѣ си. -Какъ можемъ да любимъ враговетѣ си? Това е наука. Този, когото ти мразишъ, Господъ го обича. Ти мразишъ нѣкого, не може да го гледашъ, а Господъ намислилъ да го направи Царь. Не само това, него ще направи царь, а тебе ще направи поданикъ на този царь. Питамъ, какво ще направишъ тогава, я ми кажи? Нѣкой пжть и дяволътъ ще трѣбва да го обичашъ. Азъ зная работитѣ, че седатъ малко по - друго яче. Че дяволътъ сега е царь. Ти си позволявашъ да говоришъ по неговъ адресъ и той изпраща стражаритѣ си, хващатъ те, арестуватъ те. Ти ще кажешъ: Царьтъ е добъръ. Като станешъ самъ въ стаята си, ще се огледашъ натукъ - натамъ, и като видишъ, че нѣма никой около тебе, казвашъ: Много е лошъ царьтъ. Ти ще замязашъ на онзи българинъ въ варненско, на когото кракътъ му билъ толкова голѣмъ, че не могълъ да си намѣри подходящи чехли. Въ цѣла Варна обикалялъ, никжде не могълъ да си намѣри. Отишълъ най - после при единъ турчинъ, който ималъ много чехли, и като турялъ, турялъ различни номера, най - после турчинътъ казалъ: - Калърпъсъ! / безъ калъпъ! / Той искалъ да му каже нѣщо, но не се рѣшавалъ, побоялъ се отъ турчина. Но като излѣзълъ отъ дюкеня му, качилъ се на единъ голѣмъ баиръ, и отъ тамъ извикалъ:

Сенъ калъпсъсъ! / ти си безъ калъпъ! /

Та казвамъ, философията на живота седи въ това: НЕ СЕ ПРОИЗНАСЯЙТЕ ЗА ЗЛОТО И ДЯВОЛА. Това се казва и въ християнската философия. Не се произнасяй за характера на дявола, нищо повече! Не засягай личностьта на дявола, защото като сжщество ти нѣмашъ право да го критикувашъ. Нито си сждия, нито ти е далъ нѣкой власть да се произнасяшъ за характера на дявола. Казвашъ: Дявола е причина за това. Това не е наука. Че ако дяволътъ е толкова лошъ, както вие мислите, какъ ще оправдаете онова положение, когато синоветѣ божии се събрали заедно, и сатана билъ между тѣхъ. Господъ се разговарялъ много учтиво съ него и го запиталъ: Обърналъ ли си внимание на моя рабъ Йовъ? Като него нѣма другъ на земята! Сатаната отговорилъ: Азъ съмъ на особено мнение. Ти не си опиталъ още неговия характеръ. Ти си му далъ толкова много имане: Говеда, овце, камили. Ти не си опиталъ вжтрешния му характеръ, я му вземи всичко, че тогава говори. Разговарялъ се съ него върху характера на Йовъ. Та, често и вие се произнасяте за дявола много зле. Нищо не говорете за дявола. Колкото по - малко говорите за дявола, толкова по - добре ще ви бжде. Колкото по - зле говорите, и вие го обичате.

Азъ зная единъ случай за една мома, която говори много зле за единъ момъкъ. Защо говорила зле? Тя се влюбила въ него. Това е политика. Когато обичашъ единъ момъкъ, не говори нищо лошо за него. Тъй щото колкото по - малко говорите за дявола, толкова по - добре. Това, за което човѣкъ говори, то става. Законътъ е такъвъ. Ако говоришъ за доброто, добъръ ще станешъ. Ако говоришъ за злото, зълъ ще станешъ. Туй трябва да го знаете! Туй каквото говори човѣкъ, все ще стане. И единъ день това, което човѣкъ говори, ще се върне при него. Дали вѣрвате въ това или не, ще го опитате. Това което говорятъ хората, то ще стане. И това, за което днесъ говорятъ, пакъ ще стане. Нѣма нѣщо, за което човѣкъ като говори, да не стане. Следъ време то ще се върне къмъ васъ. Въ дадения моментъ може да не се върне, но следъ време ще се върне къмъ васъ. Вие не обичате единъ човѣкъ и казвате: Дано умре, да се махне, да се освободя отъ него. Този, за когото казвате да умре, нѣма да умре, но другъ ще умре.

Представете си, че имате една съвременна пушка. Имате единъ неприятель, искате да му теглите куршумъ. Като се прицѣлвате, куршумътъ ви не удря този, когото замѣрвате, но

другъ нѣкой. По същия начинъ и вашата мисъль може да попадне безразборно върху когото и да е.

Та когато започнете да живѣете по Бога,Той изисква отъ васъ да носите празна пушка. Пушката, която носите съ себе си, нѣма да я пълните, но като се отвори война, тогава ще напълните пушката си. Не е въпросъ да вземете пушката си и да стреляте кждето и да е. Въ Божествения свѣтъ всѣко действие, което се върши, трѣбва да бѣде съвършено, разумно обмислено. Нѣкой пжть хората се произнасятъ за нѣщо, но тѣ не знаятъ, че за всѣка празна дума ще отговарятъ. Всѣко нѣщо, за което се произнасяшъ, ще те питатъ право ли е или не. Че ако единъ сждия не постжпи по закона, ще го държатъ отговоренъ. Като прегледатъ дѣлото и видатъ, че той не е постъпилъ съобразно законитѣ, държатъ го отговоренъ. Всѣки сждия гледа да постжпи съобразно законитѣ. Ако се укаже, че даденъ сждия е билъ пристрастенъ, държатъ го отговоренъ. И насъ ни държатъ отговорни за нашитѣ действия. Човѣкъ е отговоренъ предъ себе си. За да бжде свѣтътъ чистъ, непременно всѣки трѣбва да бжде отговоренъ. Сега ние дъжимъ другитѣ хора отговорни предъ насъ, а сжщевременно другитѣ държатъ насъ отговорни. Азъ държа нѣкого отговоренъ, но други пъкъ държатъ мене отговоренъ. За нѣкоя зле направена работа, господарьтъ държи отговоренъ слугата. А другъ нѣкой слуга държи господаря си отговоренъ, че той е направилъ нѣкаква пакость.

Та сега въ свѣта ние сме длъжни да мислимъ право. Нѣма по - хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да мисли право за Бога, и да чувствува тъй, както Богъ чувствува. Дойде нѣкой при мене, но азъ съмъ неразположенъ. Тогава азъ започвамъ да размишлявамъ какво е отношението на Бога къмъ този човѣкъ.

Сега ще ви приведа единъ примеръ, да ви покажа, че има Промисълъ въ свѣта. Азъ съмъ го опитвалъ. По видимому не може да се докаже, че има промисъль. Но ако почнешъ да разсъждавашъ, ще видишъ, че въ свѣта има една Разумностъ, която е схванала нѣщата. Една котка може да изяде една мишка - има причини за това. Една отъ причината седи въ това, че котката има право да изяде мишката. Мишката трѣбваше да бжде по - умна, да не се оставяше на котката да я яде, но понеже е глупава, тя пострада. Понеже котката е по - умна, тя трѣбва да изяде мишката, за да поумнѣе, че въ следния си животъ да бжде по - умна. Сега азъ не искамъ това да го приемете, но да ви послужи само за изяснение.

Преди 25 години азъ наблюдавахъ следния случай: гледамъ една котка хванала една мишка и си играе съ нея, не я яде. Азъ разсжждавамъ: какъ така котката е хванала тази мишка и си играе съ нея като приятелка, безъ да я яде? Котката лега на гърба си, хваща мишката между краката си, както баща, който играе съ своето малко дете. Казвамъ си, следъ малко това положение ще се смѣни. Котката ще кръцне съ зжбитѣ си и мишката ще отиде. Казвамъ си: Умна е тази котка, тя залъгва мишката. Тя иска да я изяде, но разбира хигиената, не иска да я изплаши. Тя знае, че ако я изплаши, ще се образува отрова въ нея. А котката не иска да яде отрова. Котката залъгва мишката, / казва на / мишката: Като дойдешъ при мене, ще те облѣка съ нова дрешка, това, онова. Тя разбира, че това е политика, дипломация. Котката иска да изяде мишката въ такъвъ моментъ, когато тя не е образувала още никаква отрова въ себе си. Като наблюдавамъ тази работа, казвамъ си: Азъ съмъ въ състояние да помогна на мишката, но искамъ да видя извънъ мене има ли нѣкакъвъ факторъ: Зная, че чрезъ мене Богъ може да помогне на мишката, но искамъ да видя има ли нѣкакъвъ другъ факторъ вънъ отъ мене. Азъ имамъ начинъ да помогна на мишката. Въ момента, когато презъ ума ми мина мисъльта, че мога да помогна на мишката, котката като че заспа. И въ това време мишката се скри въ единъ сандъкъ. Следъ 4 - 5 минути котката дойде въ себе си, хвана мишката и я извади отъ сандъка. Казвамъ на мишката: Голѣма си будала, защо влизашъ въ този сандъкъ? Вториятъ моментъ котката пакъ заспа, а мишката се възползува отъ това, и се скри въ другъ сандъкъ. Като се събуди, котката отново я хвана. Казвамъ си, като че е тжй съдено на мишката да бжде изядена. На третия пжть котката пакъ заспа. Като се събуди, тя видѣ наоколо си камъни, въ които мишката се скри. Като се събуди котката, започна да търси мишката, но нийде не я намѣри.

Казвамъ: Има единъ външенъ промисълъ. Следователно, когато Господъ иска котката да не яде мишката, нѣма да я яде. Котката ще заспи, а мишката ще избяга.Казвате: Защо Господъ не оправи свѣта? Вие мислите криво. Вие мислите, че свѣтътъ не е оправенъ. Не, свѣтътъ е оправенъ. Но вашиятъ свѣтъ, вашитѣ разбирания не сж оправени. Като гледахъ какъ котката си играе съ мишката, и азъ мислихъ, че котката трѣбва да изяде мишката.

Сега могатъ да се дадатъ много обяснения. Има единъ промисълъ, но за да го разберете, вие трѣбва да станете като

малкитѣ деца, да станете умни деца, да нѣма нужда да ви се доказва, че трѣбва да бждете добри. Доброто е плодъ, който отъ после зрѣе. Преди него трѣбва да започне процеса на любовьта, която постоянно се оформява чрезъ Божествената Мждрость. Най - първо трѣбва да бждете много умни, специфично умни. Въ даденъ моментъ, когато учительтъ разкрива една буква, вниманието на детето трѣбва да бжде съсредоточено, да следи какъ се разкрива тази буква. Детето трѣбва да слѣди ржката на учителя си. Следъ това детето се старае да напише тази буква, както учитьльтъ я е написалъ.

Та казвамъ, сега ви говоря, че онзи животъ, въ който сте влѣзли, въ който Богъ ви учи, който сега ви обикаля, е едно предметно учение за васъ.

Наскоро единъ познатъ ми казваше: Учителю, ти говоришъ много идейно за любовьта, кажи ни нѣщо по - конкретно. Подъ конкретни нѣща азъ разбирамъ следното.Влюбилъ се единъ момъкъ въ една мома. Конкретно е може ли да се ожени за нея, или не може? Може ли да живѣе добре съ нея, или не може? Дали тя ще го обича, или нѣма да го обича? Дали ще го разбира, или нѣма да го разбира? Това е конкретното. Азъ мога да кажа нѣщо, но дали ще стане това, което казвамъ? Следъ това той ще ми каже: Ами ти нали така каза? Ти можешъ да живѣешъ щастливо, но само при едно условие, - ако живѣешъ Божествено! Речешъ ли между две моми да избирашъ едната, ти си на кривъ пжтъ, това е човѣшко. Щомъ избирашъ отъ сто моми едната, ти не можешъ да намеришъ истината. Другояче мога да кажа тъй: Този, когото ти обичашъ, той самъ трѣбва да дойде при тебе, а не ти да отидешъ при него. Какво значи, да отидешъ самъ? Питамъ, азъ ли отивамъ при свѣтлината или тя - при мене? - Тя идва при мене. Това е обичь, това е Божествено. Азъ ли създавамъ хубавата мисъль, или тя сама иде? Тя сама идва, понеже ме обича. Азъ ли отивамъ при лошата мисълъ, или тя идва при мене? - Тя идва при мене. Лошата мисълъ ме обича. Подъ “лоша мисъль” имамъ друго разбиране. Напримеръ, като не обичашъ нѣкого и го обидишъ, ако е силенъ, той е готовъ да се хвърли върху тебе. Ако е слабъ, а ти го обичашъ, но другъ нѣкой го обиди, ти взимашъ неговото мѣсто и го защищавашъ. Това сж обикновени работи, които ставатъ въ живота всѣки моментъ. Спорътъ въ живота произтича отъ обикновената любовь, която ние имаме. Ако ти обикнешъ нѣкого съ истинската любовь, никой не може да направи пакость. На човѣка на любовьта никой не е въ състояние да му причини нѣкое зло. Това е максима на

нещата. И тогава щомъ ти се боишъ за нѣкого, когото обичашъ, ти не си разбралъ закона. Като обичашъ нѣкого, сърдцето ти трѣбва да се отпусне. Когато Богъ те обикне, никакво зло не може да ти се направи. Причиняватъ ли ти зло, нито Богъ те е обикналъ още, нито ти си обикналъ Господа. Казвате: Дали Богъ ме обича? Азъ оставамъ този въпросъ на Бога, не се меся въ Неговата Любовь. Когато ми се случи нѣкакво нещастие, казвамъ: Моята Любовь къмъ Бога не е толкова силна. Следователно, който има Божията Любовь, всѣкакво нещастие може да го отмине. Да ви обясня това. При сто градуса топлина една граната може да падне и да те претрепе. А при 10 хиляди градуса топлина тази граната нѣма да стигне при тебе. При сто хиляди градуса тя съвършено ще се разтопи. Хиляди гранати се разтопяватъ при огъня на Любовьта! Любовьта е най - голѣмиятъ огънь, при който човѣкъ може да живѣе вънъ отъ всѣкаква опасность. При това положение никаква лоша мисъль не е въ състояние да причини нѣкакво зло. Щомъ нѣмашъ тази топлина, този огънь на Любовьта, всѣка граната ще те засѣгне. Това е мое разбиране. Така азъ обяснявамъ нѣщата за себе си. Но имамъ и друго обяснение, което не мога да ви разправямъ. Ако азъ ви кажа, че едикого си обичамъ, вие ще дойдете въ едно стълкновение. За мене обаче, не е така. Ако ми кажатъ, че еди кой си обича нѣкого, ще кажа - този човѣкъ е на правъ пжть. Чудни сж хората въ своитѣ разсъждения. Идва при мене единъ и ми казва, че обичалъ жената на нѣкой си Иванъ Стояновъ. Всички се ужасяватъ отъ това, но азъ разсъждавамъ и казвамъ: Този, който обича жената на Иванъ Стояновъ, е билъ нейнъ баща, а тя негова дъщеря. Той казва: Азъ я обичамъ сега повече, понеже виждамъ, че тя е много умна въ живота си. Много добре живѣе съ другаря си . Обичамъ дъщеря си сега, легнала ми е на сърдцето. Тя разбира мжжа си, цѣни го, обича го. Така трѣбва и вие да разсъждавате. Ти не може да обичашъ единъ човѣкъ, съ когото не си ималъ връзки. Любовьта не е отъ този животъ. Тя е единъ протестъ, който е излѣзълъ отъ Бога. И който пакъ ще се върне при Бога. Да обичашъ, това е най - великото нѣщо въ свѣта. Така азъ разбирамъ любовьта. Апостолъ Павелъ казва: "Любовьта не завижда, не безобратствува, не дири своето, не прави зло никому....."

Сега, като отиваме по - далечь въ Любовьта, виждамъ, че всички вие имате идеални схващания. Азъ разбирамъ хората. Споредъ мене нѣма човѣкъ въ свѣта, който иска да направи едно престжпление. Престжплението иде по нѣкакъвъ механически начинъ.

Другъ е поводътъ за престжплението. Побужденията на Любовьта сж винаги чисти, понеже казваме, че Богъ е Любовь! Следователно, ако Богъ ме подбужда и ме прати нѣкжде да отида или да обикна нѣкого, да извърша Неговата Воля, поводътъ за това е съвършено чистъ. Ако азъ съмъ слабъ и не разбирамъ Божиитѣ пжтища, и извърша нѣкое престжпление, причината се крие въ мене. Има единъ примеръ за единъ ангелъ, който билъ изпратенъ отъ Бога да слѣзе на земята и да донесе благословение за всички хора. Като слѣзълъ на земята, той видѣлъ царската дъщеря, която миела лицето си. Но му се видѣла толкова красива, че той вдигналъ ржцетѣ си отъ очудване! Той забравилъ, че носилъ торба съ Божиитѣ благословения, и я изтърсилъ на земята. А всичкитѣ благословения се разпръснали на земята. Хората се събрали около тѣзи благословения, разграбили кой, каквото му попаднало. Така ангелътъ видѣлъ, че не извършилъ Волята Божия. Една жена отвлѣкла неговото внимание. Погрешката не е въ желанието да погледне къмъ царската дъщеря, нито въ самия него, но той не е разбралъ Волята Божия.

Сега, ако и вие като този ангелъ погледнете нѣкоя красива жена и оставите вашата торба съ всичкитѣ благословения всредъ пжтя, вие не сте изпълнили Волята Божия. Следъ това ще кажете: Увлѣкохъ се . Така казвате вие. Сега вие не си задавате въпроса, какъ този ангелъ изправилъ своята погрѣшка. И азъ нѣма да се спирамъ върху това. Важното е, че той трѣбвало да изправи своята погрѣшка. Той едновременно трѣбваше да държи съзнанието си будно, да запази всички Божии благословения. Той не е издържалъ въ Любовьта си. Въ неговото сърдце , въ неговата любовь е имало едно малко раздвояване. Въ Любовьта не се позволява никакво раздвояване. Единство трѣбва да има въ Любовьта! И затова, когато обичате нѣкого, не се самоосъждайте, но разрешавайте защо въ вашитѣ чувства има раздвояване. Ние ставаме сждии едни на други. Какво правятъ мжжътъ или жената, когато се оженятъ? Мжжътъ или жената иматъ едно лицемѣрие. Когато една жена види другъ единъ мжжъ и зърне само лицето му, както ангелътъ видя лицето на тази царска дъщеря, тя се вглежда въ него и се мжчи да си спомни кжде го е виждала. Тя казва: Кжде съмъ виждалъ този мжжъ, много ми е симпатиченъ, приятенъ ми е. Ако мжжътъ не разбира това нѣщо, ще каже: Защо жена ми е хвърлила око на този мжжъ? Питамъ, когато Господъ създаде очитѣ на човѣка, за единъ предметъ ли ги създаде? Той ги създаде за всички предмети, но човѣкъ трѣбва да бжде

уменъ. Може би този мжжъ да е билъ баща на тази жена, неговата възлюблена. Може би този мжжъ да е направилъ едно голѣмо добро на тази жена. Качествата, които жената сега носи, може да се дължатъ именно на този мжжъ, когото тя сега срѣща. А мжжътъ и я следи и казва: Какво гледашъ този човѣкъ? Тя му отговаря: Каквото имамъ сега хубаво въ себе си, азъ съмъ го придобила отъ този човѣкъ, който бѣше мой баща. - Баща ли? Такъвъ баща! Сега и това е конкретното, което искате да знаете. Този мжжъ подозира жена си въ нѣкакво престжпление, нищо повече! Това е философия. Жената не трѣбва да подозира мжжа си въ никакво престжпление; но и мжжътъ не трѣбва да подозира жена си. Когато мжжътъ види, че жена му е погледнала нѣкжде, да каже: Азъ се радвамъ, че жена ми е свободна да гледа. И когато жената види, че мжжътъ и гледа нѣкжде, и тя да каже: Азъ се радвамъ, че мжжътъ ми е свободенъ да гледа. Въ това седи Божественото.

Сега ние искаме да накараме Господа да гледа като насъ. Христосъ казва: “ Азъ не дойдохъ за праведнитѣ, но за онѣзи, които грѣшатъ.”

Сега да се върнемъ къмъ буквата на нѣщата. Вие искате конкретното въ Любовьта. Добре, тогава не се подозирайте! Говори нѣкой, гледа нѣкой нѣкжде - не го подозирай! Не казвай, че говори много глупави работи. Ако искашъ да знаешъ, ако предъ тебе той говори глупави работи, предъ други пъкъ ти говоришъ глупави работи. Понѣкога, като обичашъ нѣкого, ти ще седишъ при него по - дълго време. Като не го обичашъ, бързашъ по - скоро да си отидешъ. Нѣкои хора не искатъ да проявятъ любовьта си, за да не ги познаятъ. Нѣкои пъкъ като обичатъ нѣкого, седатъ по - дълго време. Питамъ тогава, каква е разликата между дългото и късото седене? Ако си експресъ, ще бързашъ. Ако си товаренъ тренъ, на всѣка гара ще спирашъ по единъ, по половинъ часъ, да се разтоварвашъ и натоварвашъ. Но казвамъ, каквото и да правите, не допущайте съмнението и подозрението въ себе си. Може да дойде съмнението въ ума ви, може да дойде подозрението, но въ съзнанието си, въ душата си не допущайте никакви противоречия. Въ сърдцето си може да допущате противоречия, но никога не допущайте противоречията въ вашата душа. Дойде ли въ тебе нѣкое противоречие, което не може да разрешишъ, кажи: Божия работа е тази. Азъ не мога да се произнасямъ върху тѣхъ. Защо? - Защото не зная, какви ще бждатъ крайнитѣ резултати на Божиитѣ постъпки. Сега ние казваме, че Адамъ е

сгрѣшилъ Обаче, ние не знаемъ Божиитѣ пжтища. Защото всѣко нѣщо, което Богъ е допусналъ въ свѣта, си има своя философия.

Та казвамъ, нѣма какво да ви предупреждавамъ азъ, но обръщамъ ви внимание, - пазете се отъ изопаченитѣ чувства. Пазете се отъ вашитѣ изопачени разбирания. Какъ ще бжде благоприятно на Господа едно сжщество, което е съ счупено сърдце? Съ какво ще се оплачешъ на Господа? Нѣма съ какво да се оплачешъ. Ако е въпросъ за бѣднотията, има за какво да се оплачешъ. Но като отидешъ при онова голѣмо изобилие на живота, за какво ще се оплачешъ? Въ единъ животъ, въ който хората умиратъ и се раждатъ, все може да се оплаче човѣкъ отъ нѣщо. Но въ единъ животъ, дето смъртьта не съществува, тогава вече отношенията на хората сж съвсемъ други. Та всички трѣбва да влѣземъ въ Божествения животъ! Това е разрешението на въпроса. - Ама много мжчно е. - Да, докато дойдемъ до новото разбиране, мжчно е да обичашъ врага си. За това се изисква цѣла наука. Съвременнитѣ хора, които се страхуватъ отъ задушливитѣ газове, сега се приготовляватъ усилено за борба противъ тѣзи газове. Сега се приготовляватъ нѣкакви маски, та при случай на война, да се пазатъ съ тѣхъ отъ задушливитѣ газове. Онѣзи, които се качватъ на хималайскитѣ планини, тѣ разбиратъ законитѣ. Не е лесно да изучавате великия законъ на Божията Любовь. Защото тамъ се изменя въздушното налягане. Тамъ налягането е много малко. И като се качвате на извѣстни височини, отъ поритѣ на човѣка започва да изтича кръвь. Та понѣкога ние искаме да се домогнемъ до най - високитѣ върховѣ, които Богъ е създалъ, но това не е лесна работа. При голѣмитѣ височини има не само голѣмъ студъ, но и налягането е различно отъ това, което е долу. Човѣкъ трѣбва да се приспособи на това налягане.

Та казвамъ, противоречията въ Любовьта произтичатъ отъ нееднаквото налягане, което сжществува въ човѣшкия умъ, въ човѣшкото сърдце, въ човѣшката душа, и въ човѣшкия Духъ. Има едно Божествено налягане. И тогава, ако налягането се увеличава или намалява, заедно съ това се измѣнятъ нашитѣ отношения. Питамъ, когато обичате нѣкого, какво е налѣгането ви? Щомъ обичате нѣкого, това показва, че има налягане. Нѣщо ви притегля. Щомъ не обичате нѣкого, налягането ви е много малко, тогава вие се разширявате и се отдалечавате единъ отъ другъ, Ако сте далечъ единъ отъ другъ, кжде е злото? Нѣкой пжть е по - добре да си далечъ, а нѣкой пжть е по - добре да си близо. Сега ние вадимъ заключение и казваме:

Този човѣкъ ми е далеченъ, а този ми е близъкъ. И двамата седатъ при тебе, но ти казвашъ, че единиятъ ти е далеченъ, а другиятъ - близъкъ. Близостьта е другъ законъ. Тя се дължи на едно вжтрешно състояние. Нѣкога нѣкой човѣкъ ви е по - близъкъ въ духовния свѣтъ, а по - далеченъ въ физическия. Щомъ е така, на физическия свѣтъ той трѣбва да бжде далечъ отъ васъ. Значи, нѣкои хора трѣбва да бждатъ на физическия свѣтъ далечъ отъ васъ, за да не се сблъскате. Нѣкой пжть тѣ трѣбва да бждатъ близо до васъ. Единъ учитель е близо до своитѣ ученици. Защо? Защото има какво да имъ предаде. Нѣкой човѣкъ не е близо до ученицитѣ. Защо? - Защото не имъ е учителъ. Казвате: Ама добъръ е той. - То е другъ въпросъ. Питамъ, какво трѣбва да се притури при сегашното ви разбиране за любовьта? На вашата любовь трѣбва повече знание. На вашата любовь трѣбва повече истина. На вашата любовь трѣбва повѣче мъдрость. Една майка обича детето си. Но тя го храни по 10 пжти на день. Тази майка нѣма знание. Тя ще претовари стомаха на детето си. Като му даде два- три пъжти на день, това е достатъчно. Ако яде по - малко, нищо нѣма да му стане. Птичкитѣ ядатъ по нѣколко пжти на день. Майката и бащата току имъ носятъ. Тукъ законътъ е другъ. Законътъ у птицитѣ не е както у насъ.

Сега една естествена мисъль. Пазете се отъ вашитѣ изопачени чувства. Изправяйте вашитѣ изапачени чувства! Второто положение: Не се мѣсете вѣ Божиитѣ разпорождания! Спазвайте Божиитѣ закони! Третото положение: Не се заблуждавайте отъ онѣзи криви състояния, които имате. Нѣкой пжтъ сте неразположени. Мислите, като че цѣлиятъ свѣтъ е като васъ. Не, това е само ваше състояние. Азъ често уподобявамъ това състояние на положението на болния. Запримеръ нѣкой човѣкъ страда отъ трѣска и понеже му е горчиво на устата,той мисли, че всичко, каквото вкуси, е горчиво. Това е само негово състояние. Другитѣ хора си ядатъ сладко. Та когато нѣкой пжть човѣкъ е неразположенъ, това е негово специфично състояние. Ако ти не обичашъ нѣкого, мислишъ, че никой другъ не обича този човѣкъ. Това е резултатъ на твоитѣ изопачени чувства. Богъ обича този човѣкъ. - Ама какъ ще го обича Богъ? - Какъ? Всички хора сж излѣзли отъ Бога. Всички хора сж еднакво обичани отъ Бога. Казано е: “ Онѣзи, които Богъ обича, Той всѣкога ги сжди”. Той казва: Всички, които сж излѣзли отъ Мене, трѣбва да бждатъ като Мене.- Ама ние не знаемъ какъ. Господъ казва: Азъ ви извинявамъ, докато не сте знаѣли, но сега сте научени! Следъ като сте се научили, не

правете това, което до сега сте правили. Христосъ казва: Азъ съмъ вратата, който влѣзе презъ мене, той спасенъ ще бжде. Съ други думи казано: Ако нѣкой има моитѣ разбирания, ако има моитѣ отношения къмъ Бога, той ще влезе презъ вратата, ще излѣзе и паша ще намѣри. Това сж Неговитѣ Думи.

Та казвамъ, гледайте да създадете тѣзи отношения. Буквитѣ, които вашиятъ Учитель ви открива отъ онзи свѣтъ, внимавайте да ги изучите. Понеже никога нѣма да се избавитѣ отъ тѣзи букви, тѣ ще ви бждатъ талисманъ. Тѣзи букви ще измѣнятъ формата си, но винаги ще бждатъ около васъ. И въ Божествения свѣтъ пакъ ще имате нужда отъ тѣхъ. Внимавайте въ онова, което ви се преподава. Колкото и да е елементарно, въ него се учи една велика истина. Често истинитѣ на земята сж покрити съ каль. Измийте тази калъ. Подъ кальта ще намѣрите онази Божествена Истина, която търсите. Мнозина сж заинтересовани, вследствие на което сж скрили истината подъ кальта. Знаете, че въ вашитѣ кални чувства се крие истината. Измийте тази каль, за да се разкрие истината, и да видите каква е любовьта ви къмъ вашитѣ ближни, каква е любовьта ви къмъ вашитѣ домашни; каква е любовьта ви къмъ вашето семейство. Това е необходимо, за да видите какви трѣбва да бждатъ вашитѣ отношения къмъ Бога. Тѣ трѣбва да бъдатъ такива, каквито сж отношенията на Бога къмъ насъ. Богъ гледа еднакво къмъ всички сжщества. Този е пжтьтъ.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. / три пъти/
На поляната направихме гимнастическитѣ упражнения.

ВЕЛИКОДУШИЕ И ЦѢЛОМЖДРИЕ. МЕКОТА.

9 - то Недѣлно Утринно Слово.
31 януари 1937 г . 5 ч . с . Дъждовно, влажно времето. Меко.
ИЗГРѢВЪ

Нарядътъ; Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Продължение отъ 10 гл. отъ Ев. на Иоана. Отъ 22 ст. - 42 ст.[стр.490]
Въ Начало бѣ Словото.

Има единъ начинъ за изучаване на свещенитѣ книги. Нѣкои сж забравили този свещенъ начинъ за изучаване. Свещенитѣ книги не се изучаватъ тъй, както обикновенитѣ книги. Единъ мой познатъ ми разправяше единъ пжтъ, че се оплелъ въ смѣтането.Смѣталъ 6 по 9 - 54; 6 по 10 - 60. Прави си смѣтка, гледа - да, не може да разбере защо 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60 ? Е, казва, 6 по 10 е 60 . Като извадимъ една деветорка, оставатъ 51. Смѣта, смѣта, не може да разбере, че има нѣщо, което не е право. Защото споредъ него 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60; чуди се кжде е погрешката? Той се уплѣлъ. Защото като извадите 6 деветорки отъ 60, оставатъ 6.

Казвамъ, по нѣкой пжть хората така се оплитатъ, тѣ искатъ земнитѣ имъ работи да вървятъ тъй, както духовнитѣ. Има едно подобие, но има една разлика. Единъ слонъ може да е недоволенъ отъ 75 клгр. оризъ. Представете си,че този слонъ е човѣкъ съ голѣмо слонско желание да яде много, а другъ нѣкой човѣкъ съ малко храна се задоволява. Той казва: на мене ми стигатъ най - много 200 гр, четвъртъ килограмъ оризъ. Казвате: първиятъ едва му стигатъ 75 клгр, а вториятъ се задоволява съ 250 гр. Това е едно старинно желание. Непреривно желание у него, както у слона. Нѣкога слонътъ е ялъ 75 клгр. оризъ на день, но сега той не подозира, че условията сж се измѣнили.

Разправятъ единъ анекдотъ. Нѣкой си се оженилъ на младини

и веднага заспалъ. Той спалъ цѣли 45 години, жена му все го чакала да се събуди. Като се събудилъ, той мислилъ, че ще види жена си млада, красива, каквато я е оставилъ. Такова понятие ималъ той за нея, като красива, млада жена. Като се събудилъ, той казалъ: Заспалъ съмъ, но моята възлюблена ме очаква. Като я погледналъ, той видѣлъ една баба набръчкана, и се почудилъ какъ така въ толко кратко време да остарѣе. Въ неговото съзнание 45 години минали като единъ день. А тя презъ всичкото време се тревожила за него какво става. Тя е остаряла заради него.

Сега това сж изяснения. Има друго едно положение, което да държите въ ума си. Имате примѣръ при яденето. Като ядете, вие обичате да бързате. Азъ съмъ слушалъ нѣкои българи, които казватъ:Като ядешъ, ушитѣ ти трѣбва да пукатъ! Понеже челюститѣ се свиватъ, затова ушитѣ трѣбва да пукатъ. Той казва: Набързо трѣбва да се яде, защото работа ни чака. Хубаво, и това е право. Но ако ти прекарашъ тази на две, на три дъвкана храна презъ устата си, ще се роди нѣщо лошо. Важно е, че за толкова време стомаха не може да свърши тази работа, която му давате, а при това и храносмилането нѣма да стане право. Голѣма часть отъ полуорганичната храна не може да проникне въ кръвта, да служи за мазилка, за създаване на клеткитѣ. При това положение настава едно отлагане на веществата, образуване на утайки около коленетѣ, около пръститѣ, ржцетѣ и т. н. Тъзи утайки ще останатъ въ капилярнитѣ сждове, и следъ нѣколко години вие ще усетите единъ ревматизъмъ. Казвате: Отъ кжде дойде този дяволски ревматизъмъ? Значи, като яде човѣкъ ушитѣ му трѣбва да плющатъ, на две, на три да се наяде. - Не, ще дъвчешъ бавно, ще ядешъ бавно, и тогава умътъ ти нѣма да бжде занятъ съ това, какво ще стане съ тебе. Съ тебе две нѣща ще станатъ. Ако изпълнишъ Божиитѣ наредби, всичко ще ти върви по медъ и масло. Ако прегрѣшишъ нѣкъде, всичко ще ти тръгне назадъ. Въ това нѣма никакво изключение. Та казвамъ, сега имаме последствия отъ миналото, които трѣбва да се изправятъ. Това е друго положение за изяснение. Тъй както ви гледамъ сега, всички мязате на светии. Виждамъ хора, които иматъ стремежъ, Любовь къмъ Бога, като ги погледне човѣкъ, светии сж. Тъзи хора по Бога живѣятъ, по три пжти на день се молятъ, цели светии сж, а при това се оплакватъ: Не зная , каквато болѣсть се яви, все при мене ще дойде. Или заредили се единъ слѣдъ другъ, дохождатъ да ми

разправятъ, че имамъ да имъ давамъ. Казватъ ми: Ти си взѣлъ отъ мене пари. Та сега ли намѣриха? Забогатѣлъ си. Ти си милионеръ вече. Едно време, когато си живѣлъ разточително, взималъ си отъ тѣхъ пари назаемъ, а сега трѣбва да живѣешъ много трѣзво. Трѣбва да изплатишъ миналитѣ си задължения. Ти казвашъ: Богати хора сж, тѣ иматъ приходи отъ по 25 хиляди лв, а сж дошли да искатъ отъ мене по хиляда лв. Да почакатъ малко. Азъ съмъ светия, но взимамъ едва 500 лева. А този богатъ човѣкъ иска да му дамъ пари. Сега имайте предъ видъ, че като се влѣзе въ живота, лесно се говори, мѣчно се прави. Запримеръ теоретически азъ мога да ви разправямъ много нѣща по музика. Но има една практическа страна въ музиката, която е много мжчна. - Мжчно е да взимашъ правиленъ тонъ. И въ това има начини. Понѣкога азъ казвамъ, че човѣкъ трѣбва да пѣе, но не разбирамъ такова пѣние, каквото /е/ сегашното пѣние. И то е отлично, но има едно пѣние, при което трѣбва да пѣешъ за да се оправатъ работитѣ. Ако не пѣешъ така, нѣма да се оправатъ работитѣ. Че какъ ще се оправатъ работитѣ отъ пѣние? Че това зависи отъ дъвкането, ако ти дъвчешъ храната си хубаво. Да я дъвчешъ поне половинъ часъ. Или да я задържашъ по - дълго време въ устата си, да се всмуква въ езика ти, ти ще оправишъ работитѣ си. Колкото по - дълго време човѣкъ я държи въ устата си една голѣма часть отъ хранитѣлнитѣ вещества, една часть отъ прана та, която се съдържа въ храната, ще се всмукне отъ езика, и ще отиде направо въ нервната система. Тази часть отъ хранителнитѣ вещества, отъ прана та, която не може да се всмукне отъ езика, ще се приеме отъ стомаха. Ако ти не дъвчешъ храната си по - дълго време, хранителнитѣ вещества, които сж необходими за нервната система, нѣма да се приематъ отъ езика. - Ама нѣмамъ достатъчно време за дъвкане на храната. Азъ съмъ на служба, трѣбва да бжда точно на време. - Ами като се разболѣешъ, какъ ще намѣришъ време? - Ама ще ме държатъ отговоренъ. Като се разболѣешъ, ще вземешъ отпускъ 10, 15, 20 дни, споредъ съвѣтитѣ на лѣкаритѣ. Тогава ще намеришъ врѣме. Защо като си здравъ не можешъ да намѣришъ този мѣсецъ това свободно време?

И сега казвате, че трѣбва да се обичате. Какво значи да обичашъ единъ човѣкъ? Не че не знаете какво е да обичашъ, вие знаете това. Когато майката обича детето, тя ще го прегърне, ще го цѣлуне по едната бузичка, по другата, после по челото, по едната ржчичка, другата ржчичка, едното краче, другото краче, после коленцата.

Азъ съмъ виждалъ майки, какъ цѣлуватъ дѣцата си. А ако не бѣхъ онзи, който разбира законитѣ, ще кажа: Съ какво се занимава тази глупава майка? Не, на мѣсто сж тѣзи цѣлувки. Всѣко дете, което майката целува, човѣкъ ще стане отъ него. Ако майката не цѣлува детето си, нѣма да стане човѣкъ отъ него. Ако по нѣкога вие сте лоши, това показва, че майка ви не ви е цѣлувала както трѣбва, и баща ви не ви е цѣлувалъ както трѣбва. Ако бѣха ви цѣлували на мѣсто, вие нѣмаше да имате тѣзи страдания. Но ето кжде е погрѣшката сега, ако единъ старъ човѣкъ, на когото зжбитѣ сж опадали, рече да дъвче храната си, той нѣма да има този резултатъ, както когато е билъ на млади години, когато зъбитѣ му сж били здрави. За да дъвчешъ, зъби трѣбватъ. Що сж зъбитѣ за човѣка? Тѣ сж емблемъ на човѣшката добрина. Азъ често съмъ правилъ опити съ кучета. Влизамъ въ единъ дворъ, кучето излиза насрѣща ми, веднага си отваря устата. То се гнѣви и казва: Знаешъ ли, че азъ имамъ зжби? Щомъ видя зжбитѣ му, азъ веднага вадя отъ джоба геврече или хлѣбецъ и му давамъ. Казвамъ: Твоитѣ зжби трѣбва да се занимаватъ съ тѣзи гевречета. Азъ имамъ достатъчно отъ тѣзи гевречета. И тогава ставаме приятели. Като показва зжбитѣ си, съ това кучето иска да каже: Ти трѣбва да знаешъ, че азъ съмъ много справедливъ. Ако си позволишъ да ми направишъ нѣщо, тѣзи зжби ще се забиятъ или въ крака ти, или въ ржката ти . Казвамъ: Бжди спокоенъ, азъ дойдохъ, за да изпразня джобоветѣ си отъ тѣзи гевречета. Това, което мислѣше да направишъ на мене, направи го на гевречетата. Това е за изяснение на онзи вжтрешенъ процесъ.

Та казваме ние, че Богъ живѣе у насъ, че Богъ ни е казалъ да кажемъ нѣщо. Ще ви преведа единъ примѣръ за евангелистъ Иванъ. Ще ме извините, ако между васъ има нѣкой Иванъ. Този Иванъ е сега въ онзи свѣтъ. Той по естество е малко мързеливъ: Ржце кжси, дебели. Крака дебели, пръсти въ основата си дебели, цѣлиятъ е дебелъ, тантурлястъ, мяза на буре за вино. И той самъ казваше за себе си: Много съмъ мързеливъ. Сутринь не ми се става рано. Ставай Иване, работа имашъ. - Не ми се става. Ще мине половинъ единъ часъ, два часа, и си казвамъ на себе си: Не става този Иванъ. Ако слушате този Иванъ какъ говори на себе си, ще се чудите. Има единъ новъ Иванъ, който казва, че трѣбва да стане, а стариятъ Иванъ казва, че трѣбва да спи - нищо повече. Сега ще ви приведа онзи примѣръ за Едисонъ, на когото казвали, че трѣбва да спи повече; че съ малко сънь не

може човѣкъ да мине. Едисонъ превежда единъ примѣръ, какъ открилъ фонографа. Дълго време той обмислилъ въпроса за фонографа. Една вечерь по средъ нощь се събудилъ и не могълъ да заспи. И си казалъ: Нѣма да спа вече. До това време не могълъ да разреши въпроса за фонографа, но като станалъ въ 1 часа, разрешилъ този въпросъ. Той си казва: Ако бѣхъ останалъ да спя, нѣмаше да разреша въпроса за фонографа. Събудите се нѣкога презъ нощта, но искате да спите. Ако не спите и станете, ще разрешите една важна задача. Ако можете да използувате времето, ще разрешите задачата. Въпросътъ не се разрешава съ спане. Въпросътъ за спането е въпросъ за почивка, минавате отъ едно състояние въ друго.

Та казвамъ, сега идваме до онзи правиленъ животъ, до правилното пѣние. Двама души пѣятъ. Единиятъ пѣе хубаво, тонътъ му е правиленъ, но нѣма мекота. Другиятъ пѣе хубаво, но въ тона има мекота. Силата седи въ неговата мекота. Като говорите, вие трѣбва да изучавате и думитѣ. Повечето отъ сегашнитѣ хора говорятъ неправилно, има една грубость въ езика имъ. Имайте предъ видъ, че всички трептения, които излизатъ отъ васъ при говора, се повръщатъ назадъ, и вие пакъ ги възприемате. Следователно мислитѣ, които излизатъ отъ васъ, пакъ се връщатъ къмъ васъ. Тъй както сега говорите, нѣма да минатъ 5 - 10 години и вие ще се почувствувате нервно изтощени. Връщането на тѣзи вълни къмъ васъ ще разстроятъ нервната ви система. Ако тѣзи вълни имаха нужната мекота, тѣ щѣха да намазватъ нервната ви система, а сега вие ги считате като удари. Тѣ ви се отразяватъ така, както тръскането на една конска кола. Като се качите на такава кола, тя раздрусва цѣлото ви тѣло. Като слѣзете отъ нея, цѣлото ви тѣло е раздрусано и казвате, че много бързо сте се движили. Азъ бихъ предпочелъ да ходя пешъ, отколкото да се кача на такава конска кола. Пружина трѣбва да има. Пружината, това е мекото пѣене. Дето има пружина, казвамъ: Умни сж тия хора. Коли, които се движатъ бързо въ умствения свѣтъ, трѣбва да иматъ пружини, да не става такова сътресение. Когато се говори за нервна система, трѣбва да имате пружини. Ако нѣмате пружини, ще има разтръсване, което ще се отрази вредно върху васъ.

Сега друго едно противоречие. Често казвате: Това не ми е свойствено, не съмъ се родилъ така. Баща ми бѣше много сприхавъ, дѣдо ми бѣше много сприхавъ, и азъ мязамъ на тѣхъ. - Не ти струва

много. Баща ти и дѣдо ти нѣмаха възможность да си купятъ пружина, а ти имашъ възможность. Колко струва една пружина? - 200, 300 лева. Или въ нѣкой случай може да струва 2,3 хиляди лева, а ти имашъ тия пари. Ти имашъ пари въ спестовната книжка. Извади отъ тѣхъ, купи си една пружина, че като седнешъ, да ти е приятно.

Та като съмъ проучвалъ този въпросъ, дошълъ съмъ до заключението, - за да добие човѣкъ извѣстна мекота, изисква се извѣстни условия. Азъ съмъ виждалъ малки деца, които сж много груби. Отговарятъ на майка си сопнато, грубо. Защо? Събрала се много енергия. Азъ не обвинявамъ детето. Събрало се много енергия, която излиза навънъ. Детето говори строснато на майка си. Дъщерята говори строснато на майка си, и бащата и майката се чудятъ какво да правятъ. Да кажемъ, че вие имате единъ младъ Иванчо въ кжщи си, на всички говори строснато. Но единъ день дойде една млада Калинка, - българско име, и този Иванчо започва да говори меко, меко на Калинка. На майката говори строснато, а на Калинка - много меко. Той казва: Калинчице! Питамъ, защо майката не може да предизвика туй мекото чувство въ сина си, а Калинка предизвиква това меко чувство? Казвате: Това сж любовни работи. За друго нѣщо ни говорете сега. Ние се намираме въ едно голѣмо противоречие. Нѣкой казва: Азъ съмъ решилъ да не ямъ. Азъ разбирамъ, че ти можешъ да не ядешъ за 4, 5 часа, и затова казвашъ: Това нѣма да ямъ, онова нѣма да ямъ. Колкото и да казвашъ, че си много скроменъ, въ сжщность ти си много взискателенъ. Ти казвашъ: Азъ ямъ каквото и да е. Обаче ти искашъ да има хубаво ядене, плодове, това - онова. Искашъ, не искашъ - ядешъ. Та този въпросъ ние трѣбва да го разрешимъ економически. Сега, или майката трѣбва да разреши въпроса, или сина трѣбва да разреши въпроса. Грубостьта на сина азъ я обяснявамъ съ това, че когато майката е била бременна, тя не е могла да внесе въ своя Иванчо нужната мекота. И сега тази Калинка е единъ лѣкарь отъ вънъ. Който идва по новия начинъ да го учи. Тя знае какъ да внесе елемента на мекотата въ Иванчо и Иванчо става мекъ.

Сега да ви преведа другъ примеръ. Представете единъ старъ готвачъ, свикналъ съ старитѣ порядки на нѣщата. Вие сте единъ ученъ човѣкъ, разбирате отъ яденето. Готвачътъ не може да ви излъже. Вие искате нѣщо хубаво сготвено. Той ви даде единъ буламачъ, но вие веднага се отказвате. Азъ мога да ви цитирамъ това и въ

друга форма. Запримеръ отивате въ сжда и слушате, че единъ отъ присжствуващитѣ казва груби, лоши думи на сждията. Сждията веднага ви спира и казва: Какъ си позволявате? Той веднага може да ви държи подъ отговорность за тия думи. Това е лошото ядене на готвача. Той може да разреши въпроса другояче. Представете си, че този готвачъ е младъ човѣкъ, готви хубаво, вие дохождате при него, но съ нѣкакво вжтрѣшно неразположение, имате нѣщо, което ви мжчи. Като хапнете отъ това ядене, вие веднага се разполагате, казвате: Това ядене разбирамъ. Вие поглеждате, както Иванко поглежда Калинка. Сега или нѣкой трѣбва да ни сготви хубаво, или ние сами трѣбва да си сготвимъ. Хубавото ядене е добриятъ примѣръ и затова ние казваме: Все трѣбва да има нѣкой, който да ни даде единъ добъръ примѣръ. Има примѣри живота. Нѣкои хора сами по себе си носатъ извѣстна мекота. Тѣ излжчватъ отъ себе си нѣщо хубаво, меко, приятно! Като дойдешъ до тѣхната стая, виждашъ, че е проветрено - чистъ, приятенъ въздухъ. Който нѣма мекота, като влѣзешъ въ стаята му, виждашъ пари, дигнали се отъ изпарението на краката, на дрехитѣ.

Та сега въ духовния животъ, като се събератъ много хора на едно мѣсто, както ние сме се събрали , изисква се голѣма хигиена, голѣма чистота, и въ готвене... Не бързай да изкажешъ туй, което си намислилъ! Казвамъ, отиватъ двама души при единъ бакалинъ, единиятъ отъ тѣхъ изважда една книжна банкнота отъ 500 лева. Бакалинътъ погледне къмъ банкнотата, вижда, че това е обикновена работа; другиятъ изважда една звонкова монета, златна монета! Лицето на бакалина веднага се измѣня. Като види книжната банкнота, остава равнодушенъ, а като види златната, той се измѣня. Разбира, че е нѣщо необикновено. Казвамъ му : Развалете тази монета. Като дохожда всѣки день този човѣкъ съ златнитѣ монети, бакалинътъ ги събира и задържа за себе си. Веднъжъ азъ направихъ голѣма грешка. Изписахъ си книги отъ Англия чрезъ една книжарница. За тази цѣлъ давамъ на единъ нашъ приятель три наполеона. Той взима златнитѣ пари и ги размѣня. Обаче задържалъ златнитѣ пари въ себе си и вмѣсто тѣхъ далъ книжни. Питамъ, направилъ ли е той нѣкакво престъпление? Не. Той знае, че златото има своята цѣна на всѣко врѣме, а книжнитѣ пари губятъ цѣната си. Всички възгледи на съвременнитѣ хора за живота, това сж книжни пари, които утре ще изгубятъ своята стойность и своето време. А Божественитѣ работи,

това сж златото, което не се мѣни. Ако имашъ Божественото въ себе си, ще видишъ, че то никога не се мѣни. Човѣшкото всѣкога губи своята цѣна. Та казвамъ, всички онѣзи порядки, навици, които имаме временно, сж хубави, но въ скоро време тѣ ще изгубятъ своята цѣна. Всѣки день ние трѣбва да функционираме, да работимъ не съ книжни пари, но съ златни. Хубави са книжнитѣ пари, понѣже сж по леки, а златнитѣ, които иматъ истинска стойность, сж по - тежки.

Та казвамъ, кое е по - хубаво въ съвременния порядъкъ - да разполагашъ съ книжни пари или съ златни?

Сега, тукъ има едно котенце, което азъ бихъ ви показалъ като примѣръ за мекота. Единъ день дадохъ му да яде. Като излѣзохъ да му дамъ яденето, то така примече, че ми стана приятно. Цѣлата нощь седи то предъ вратата, но като отворя, погледне ме хубаво, като че иска да каже: Имашъ ли нѣщо за ядене? Като ми примечи тъй хубаво, дадохъ му кашкавалъ, хлѣбъ, какво ли не намѣрихъ да му дамъ. За пръвъ пжтъ видѣхъ котка тъй хубаво да мече. Казвамъ, туй коте има магическа сила въ себе си. Ставахъ презъ нощьта три - четири пжти само да ми примечи. Давахъ си ухото, нѣщо приятно има въ това мечене, чрезъ него то изразява своята благодарность: Много ти благодаря. Навсѣкжде ме хукатъ, ти ме наглеждашъ. Поглеждамъ го въ очитѣ, въ позата, има нѣщо приятно.

Та казвамъ, така Господь трепти да чуе отъ насъ, те така да Му примечемъ. Азъ взимамъ това коте за примѣръ, и размишлѣвамъ върху него. Има нѣщо хубаво въ меченето на това коте. Много котки съмъ срѣщалъ, но никжде не съмъ чулъ такова меко, приятно мечене. Като го погледна, виждамъ го слабичко, не е охранено като нѣкой богаташъ. Отъ горе е съ една скромна дрешка, обикновено коте. Не е много напъстрена дрешката. Въ движението на очитѣ, въ гласа му има нѣщо приятно, музикално. Като го погледна, казвамъ, - ето това животно ме разположи. Значи, въ неговия звукъ има нѣщо Божествено. Като измече, азъ го разглеждамъ като бакалинъ, който дава златни монети, а не книжни. Бакалинътъ взима тази златна монета и я туря въ джоба си. Така и азъ, ако бѣше книжна щѣхъ да я дамъ на другитѣ, но златната монета турямъ въ джоба си. Хубавото въ това коте е Божественото, което турямъ въ джоба си. Казвамъ, ако това коте може да мече толкова хубаво по Божествено, дали ти, човѣкътъ, който си излѣзълъ отъ хиляди години, не може да мечешъ по същия начинъ? Сега това сж разсждения. Ще се научите хубаво

да мечете. Сега азъ превеждамъ, казвамъ, не само като котето, но вие можете да мечете много по - хубаво отъ него. Когато искамъ, азъ мога да меча по - хубаво отъ всѣкаква котка.

Та казвамъ, когато изучавате свещенитѣ книги, когато изучаваме малкитѣ и голѣми пророци, ще видите, че има голѣма разлика въ характера имъ. Като чета единъ отъ младитѣ пророци, виждамъ колко строго е говорилъ той, но има извѣстна мекота въ говора. Отива той като сѫдия, осѫжда нѣкого, но мѫчно му е , не иска да сѫди. А нѣкога осѫжда нѣкого и не мисли. Така постѫпватъ и сѫдиитѣ въ съвременния свѣтъ. Разравяше ми единъ български мирови сѫдия следното: Довеждатъ при мене единъ бѣденъ човѣкъ, който дължи на единъ една голѣма сума. Като прилагамъ законитѣ, виждамъ, че бѣдниятъ ще бѫде осѫденъ. Вътрешно чувствувамъ, че този човѣкъ е правъ. Но по приложение на законитѣ и богатиятъ излиза правъ. Следователно, бѣдниятъ трѣбва да заплати тази голѣма сума на богатия. И азъ осѫдихъ бѣдния да плати. Ако не го осѫда, законътъ ще ме държи отговоренъ. Но като го гледахъ, искаше ми се да му кажа: Не бой се братко, азъ те осѫдихъ, но съмъ готовъ да платя половината отъ този дългъ вмѣсто тебе. Така бѣше поставенъ въпросътъ въ моята съвѣсть. Това показва, че съвѣстта е пробудена въ този сѫдия. Този човѣкъ се занимава съ новото учение и разбира на коя страна е правото. По сѫщия начинъ и ние всѣки день издаваме по едно решение. Ние сме сѫдии на себе си. Издавашъ едно решение, виждашъ - по законъ е право, но по същество не е право. Има сѫдии, които могатъ да заставятъ богатия човѣкъ да плати дълга си. Но ако бѣдниятъ е виновенъ, и той трѣбва да плати дълга си. Споредъ турския законъ сѫдебната процедура се извършваше много бърже. Тамъ нѣмаше нужда отъ никаква защита. Тамъ дойде нѣкой сиромахъ и се оплаче на сѫдията, че еди кой си богаташъ има да му дава. Сѫдията извиква богатия и го пита: Имашъ ли да давашъ на този сиромахъ пари? - Имамъ. - Ще му платишъ още сега. Нѣма никакво отлагане. Това е експедитивность на сѫдбата. Сега всички ние все отлагаме дѣлата. Сегашниятъ сѫдия ще отложи дѣлото, втория сѫдия ще го отложи, третия, 4 - тия, 5 - тия, и т. н. Въ този случай ще се намѣримъ въ положението на единъ германски сѫдия. Той прекаралъ цѣлия си животъ отъ средствата, получени при защитата на едно дѣло. Като се оженва дъщеря му, той предава това дѫло въ наслѣдство на зета си, вмѣсто прикя на дъщеря си.

Като му казва: Отъ това джло ще можешъ да се подигнешъ. Зетътъ, младиятъ сждия, взима дѣлото и въ две години отъ горе го разрешава. Дѣдото му казва: Ти си голѣмъ будала. Ако работишъ по този начинъ, много ще гладувашъ. Дойде единъ лѣкарь въ кжщи, прегледа болния, но вжтре въ себе си той нѣма искрено желание скоро да излѣкува болния. Но този е кривъ методъ, въ него има нѣщо користолюбиво. Користолюбието избѣгва кжсата процедура.

Сега азъ говоря интимни работи, тѣ засѣгатъ прогреса на нашия животъ. Вие не може да имате благоволението на невидимия свѣтъ, ако не мислите право. Невидимия свѣтъ обръща внимание на сжщината на нѣщата. Ако азъ мисля право, а въ моята мисъль нѣма мекота, и ако въ моитѣ чувствувания нѣма мекота, съ която се отличава Божествения елементъ, тази мисъль не е права. Любовьта се отличава съ външни нѣща, тя се отличава съ онази мекота, която внася живота. Ако ти почнешъ да мислишъ меко за себе си, въ живота ти ще настане едно подобрение. Потрѣбно е тази мекота. Азъ я наричамъ здравословна мекота въ живота. Който има тази мекота въ себе си, той по лесно може да възпита децата си, по - лесно може да се учи. Всѣка работа по - лесно може да свърши. Безъ тази мекота ние оставаме недоволни отъ това, което мислимъ, отъ това, което чувствуваме, - нѣмаме никакъвъ похватъ.

Сега това е външна обстановка на нѣщата. По нѣкога азъ съмъ правилъ наблюдения върху плодоветѣ. Пъкъ и други хора сж правили, и тѣ знаятъ кой плодъ при какви условия е зрѣлъ. Като погледна единъ плодъ азъ зная вече дали този плодъ е билъ на изтокъ, дали на западъ, на северъ или на югъ. Отгоре още се познава. Най - хубави плодове сж тѣзи, които сж били изложени на югъ. Следъ това идатъ източнитѣ и западнитѣ, а най - после севернитѣ. Така е и съ динитѣ. Дини, които сж били изложени повече на слънце на югъ, като ядете горната имъ часть, ще имате единъ резултатъ. Ако ядете долната имъ часть, която е лежала на земята и по - малко огрѣвана отъ слънцето, ще имате другъ резултатъ. Направете такъвъ опитъ поне единъ мѣсецъ, единъ месецъ яжте само горната часть на динитѣ. Горната часть на динята отговаря на южното изложение, долната на - северното изложение.Долната часть на динята не е имала такива благоприятни условия, както горната. Сжщото нѣщо се случва и съ насъ. Не че ние не искаме да бждемъ всѣкога меки, сладки, но обърнати сме повече на северъ, затова не можемъ да изразимъ тази мекота.

Трѣбва да се обърнемъ на югъ. Съ други думи казано, има едно мѣсто, отъ дето слънцето може да ни огрѣва отъ всички страни. Какъ може да направите една кжща да нѣма северни прозорци? На единъ ученъ човѣкъ дошло на ума му идеята, че може да направи такава кжща на северния или южния полюсъ. Това значи да направишъ една кжща , която се върти навсѣкъде, тъй щото слънцето да я огрѣва отъ всички страни. Тази кжща нѣма да има северни прозорци, както тукъ едната страна да е огрѣна повече, а другата по - малко. Тогава човѣкъ може да добие тази мекота или като мжжъ, или като жена, понеже мжжътъ и жената сж два полюса. Следователно човѣкъ може да придобие мекотата или въ формата на мжжъ, или въ формата на жена. И тогава нѣма да живѣешъ на екватора, но ще живѣешъ на своя полюсъ, дето слънцето ще те огрѣва отъ всѣкжде. Ще те огрѣва и като мжжъ, и като жена. Има мжже, които не сж огрѣни както трѣбва. Той казва: Много е студено. - На северния полюсъ си, бѣгай на екватора. Не, споредъ мене нѣма защо да бѣгашъ на екватора, но ще седишъ на своя полюсъ, и ще добиешъ тази мекота като мжжъ, ти трѣбва да бждешъ ВЕЛИКОДУШЕНЪ. А жената чрезъ какво може да добие мекота? Жената може да добие мекотата си не чрезъ великодушие, а чрезъ ЦЕЛОМЖДРИЕ. Тамъ е нейния полюсъ. Ако като жена не си целомждрена, ти не можешъ да добиешъ онази мекота, която ще внесе новото въ живота. Ако като мжжъ не си великодушенъ, ти не можешъ да добиешъ онази мекота, която ще внесе новото въ живота.

Чрезъ мекотата ще дойде новия животъ, който ще се изяви такъвъ, какъвто трѣбва. За великодушието и цѣломждрието мога да ви разправямъ колкото искате. Ще знаете , че великодушието е най - хубавата отличителна черта на мжжа. Тя е най - хубавата видима черта у мжжа, която дава хубава осанка. Като видите единъ мжжъ, който е великодушенъ, ходътъ му е пластиченъ, лекъ, подвиженъ, отъ него лъха нѣщо приятно. Като видите една цѣломждрена жена, тя има хубава осанка, лека походка, приятни движения. По - хубави движения, по - хубаво сложение отъ това на цѣломждрената жена не съмъ виждалъ. Нѣма по - красиво нѣщо, по - приятно нѣщо отъ великодушенъ мжжъ и цѣломждрена жена! Въ лицето имъ има нѣщо хубаво, красиво, изящно! Това великодушие, това цѣломждрие трѣбва да се придобие, за да се внесе Божествената мекота въ човѣка. За да придобиешъ великодушие, изисква се отличенъ умъ! За да придобиешъ

цѣломѫдрие, изисква се отлично сърдце! За да придобиешъ великодушие, изисква се отличенъ Духъ; за да придобиешъ цѣломѫдрие, изисква се отлична душа! Казвате: Кѫде да ги намѣримъ? - Тѣ сѫ у васъ. Дайте мѣсто на вашия умъ, дайте мѣсто на вашето сърдце, дайте мѣсто на вашия Духъ, дайте мѣсто на вашата душа. Дадете ли имъ мѣсто на тѣзи нѣща въ себе си, вие ще имате тази мекота. Обаче, оставете се свободни. Казвате: Да оставимъ всичко на Господа. - Да, остави тази работа на Бога, и ти само ще Го слушашъ. Той казва на мѫжа : Бѫди великодушенъ по Духъ. На жената казва: Бѫди цѣломѫдрена. На ума казва: Бѫди великодушенъ; на сърдцето казва: Бѫди цѣломѫдрено.

Това сѫ възможноститѣ, които сѫ вложени въ васъ. Азъ влизамъ въ положението ви. Вие живѣете въ свѣтъ на голѣми борби, на голѣми несгоди. Никой отъ васъ не е свободенъ. Ние живѣемъ въ единъ свѣтъ, въ който се натоварваме съ доста трудна задача за разрешение. Но ако очаквате по - добри условия отъ тѣзи, надали ще ви се дадатъ. Ако мислите, че свѣтътъ ще се оправи лесно за въ бъдеще, вие може да чакате колкото искате тѣзи лотарийни билети. Днешниятъ день съдържа всички условия, но вие трѣбва да имате вѣра. Това е единъ важенъ въпросъ. Има едно изходно положение. За тази цѣль ще ви приведа следния примеръ. Една отъ най - добритѣ дъщери на единъ домъ носила голѣми несгоди. Всички били настроени противъ нея - баща и, и майка и, и братята и сестритѣ и. Но тя била много умна, знаела какъ да постѫпва. Единъ день тя успѣла да убеди родителитѣ си и братята и сестритѣ си, да ги заведе на екскурзия нѣкѫде въ планината. Понеже родителитѣ и никога не излизали на планината, мислили, че ще направятъ една малка разходка. Тръгнали. Обаче изъ пѫтя времето се влошило, станало студено, започнало да вали снѣгъ. Тѣ били принудени да се скриятъ въ една хижа и тамъ да прекаратъ нѣколко часа. Нѣмали огънъ, нѣмали кибритъ и, започнали да поглеждатъ единъ къмъ другъ какъ да излѣзнатъ отъ това положение. Дъщерята, която била умна и предвидлива, носѣла въ себе си кибритъ. Тя събрала клечици, драснала една клечка кибритъ и запалила огъня. Отъ този моментъ всички престанали да говорятъ съ нея грубо, сопнато. Отъ какъ тя имъ направила тази услуга, тѣ имали вече особено мнение за нея. По - рано и казвали: Марио! А после станала: Марийке! Тѣ и казвали: Марио, ставай мари!

Та лошитѣ условия въ живота не сѫ нищо друго, освенъ това състояние, презъ което по нѣкога Богъ ще ни прекара, за да ни покаже своята Любовь. Ще дойде тази Марийка, ще драсне клечка

кибритъ, ще запали огъня, и отъ тамъ насетне ние ще имаме друго разположение въ душата си. Нѣма по - хубаво нѣщо отъ това да бжде човѣкъ разположенъ по духъ, да бжде човѣкъ душевно разположенъ, да бжде човѣкъ умствено разположенъ, да бжде човѣкъ сърдечно разположенъ. Това сж най - хубавитѣ състояния за човѣка. Това сж задачи, които нѣма да дойдатъ отъ вънъ, но отъ вжтре. Тѣ са процеси у васъ, които ще дойдатъ като задачи за разрешение. Тѣзи задачи ще важатъ и за този, и за онзи свѣтъ. Тѣ ще дойдатъ сж васъ. Разрешението на тѣзи задачи е единственото богатство, което ще пренесете въ другия свѣтъ! Всичко друго ще оставитѣ въ този свѣтъ, а това богатство ще занесете съ себе си.

Единственото богатство, което ще занесете въ онзи свѣтъ, ще бжде мекотата на вашия Духъ, мекотата на вашата душа, мекотата на вашия умъ и мекотата на вашето сърдце. Това е единственото богатство, което ще занесете въ онзи свѣтъ, когато се явите между вашитѣ братя и сестри горе!

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка! / три пжти/
6. 15 ч . с.
На поляната направихме гимнастичѣ си упражнения!

ПЪРВИЯТЪ И ПОСЛѢДНИЯТЪ!

10-то Недѣлно Утринно Слово
7 февруари 1937г. 5 ч.с. Небето облачно.
Времето влажно, меко.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.
Ще прочета частъ отъ 11 гл. на Ев. на Иоана до 27 ст.[стр.491]
Въ начало бѣ Словото.

Има извѣстни нѣща въ свѣта, които трѣбва добре да се разбератъ. Много нѣща разбираме и много не разбираме; онова, което сме разбрали, е останало назадъ и онова, което не сме разбрали е напрѣдъ. Процесъ е.

Не седимъ на едно мѣсто. Сега нѣкой пжть става тягостно. Проповѣдването става еднообразно. Когато се проповѣдва: Да повѣрваме въ Господа, да повѣрваме въ Господа, -направи се вѣрата механическа. Сега да допуснемъ, единъ пжтникъ е тръгналъ напрѣдъ на пжть. И той си е изчислилъ всѣки день да извървява по 20 километра. Има 500 километра да пжтува. Колко дена му трѣбватъ? Питамъ, следъ като пристигнешъ на цельта си, какво си добилъ? Най-първо ти чувствувашъ една умора на краката си. Трѣбватъ ти нѣколко дена да си починешъ. Може би си билъ въ странство, и сега се връщашъ въ кжщи. Сега тъй като се разправя, ние не знаемъ онзи, който е пжтувалъ 500 километра, и следъ като е пристигналъ, какво е постигналъ. Той е добилъ нѣщо. Добре, ти трѣбва да пжтувашъ 500 километра, за да пиешъ отъ една хубава чешма съ първокласна вода. Казвамъ, следъ като си пристигналъ на чешмата, какво си добилъ? -Пилъ си отъ водата, следъ туй си напълнилъ едно шишенце, и може пакъ да се върнешъ назадъ.

Сега въ знанието какво си добилъ? Човѣка като знае, трѣбва да се подмладява. А сега е жалкото, че ние като придобиваме знанието, остаряваме. И ние съ знанието се товаримъ. Запримеръ изучаваме

защо човѣкъ е съгрѣшилъ. И тогава всѣки день броимъ грѣховетѣ си. Азъ да ви кажа кжде е слабостьта на всички хора: Причината не е въ погрѣшкитѣ, които правимъ и въ грѣховетѣ. Не. Застоятъ е въ бѣлитѣ и черни лъжи, които употрѣбяваме. Ще каже нѣкой: Азъ не лъжа. Малко хора има въ свѣта, които говорятъ истината. Ама че ти се оплаквашъ отъ живота. Ти не говоришъ истината. Ти казвашъ: Господь не ме е одарилъ; Той не ми е далъ една дарба. - Че ти не говоришъ истината, ти говоришъ една бѣла лъжа. Ти не си сѣлъ нищо на нивата. Ти казвашъ: На другитѣ хора нивитѣ израстнаха и дадоха берекетъ, а на моята - само бодили има. - Че другитѣ хора ораха и работиха, а ти остави нивитѣ си тъй. Говоришъ нѣщо, което не е вѣрно. После говоришъ за грѣховетѣ на единъ човѣкъ, сждишъ го. Че ти говоришъ бѣла лъжа, понеже ти не знаешъ какъ е съгрѣшилъ той. И не знаешъ дето е съгрѣшилъ, дали е тъй или не е. И не си сждилъ по правото. Сега тургатъ единъ човѣкъ, който е свършилъ по правото. И какъ ще туратъ единъ човѣкъ, който не е свършилъ? -Ама азъ мога да сждя. -Не можешъ да сждишъ. Азъ имахъ единъ примѣръ, бѣхъ въ едно село и дойде при менъ единъ старъ човѣкъ, и ми се оплаква отъ какво? Дошълъ единъ човѣкъ и казва: Азъ зная да стрижа. - Хубаво, я ме подстрижи тогава. И после той си сне калпака и казва: Я, ме вижъ какво ми направи главата! Какво ме окълца? И като погледнахъ на какво мяза, накълцалъ му главата така. Не давайте да ви стрижатъ коситѣ такива, които нищо не знаятъ. Като ще те стриже нѣкой, дай на който е майсторъ. И не се учете отъ всичкитѣ. Дръжте вашитѣ възгледи, които сж вложени отъ Бога и отъ природата. А пъкъ всичко онова, което хората ви говорятъ, да бжде само едно вжнишо условие. Първото нѣщо: "Всичко изпитвайте, доброто дръжте". И не само това, не да не вѣрваме на хората, но като ни разправятъ нѣкои, ние може да не разберемъ. Е, сега азъ да ви приведа, има една приказка направена за заяка. Срѣщналъ се заякътъ едно време съ лисицата. Едно време заякътъ не е билъ съ такава кжса опашка, както сега, но той е ималъ една рунтава опашка, както лисицата. И двамата си размърдватъ опашкитѣ и той видѣлъ нѣкакъ си, че на лисицата опашката била малко по-рунтава и по-дълга. Е, какъ стана това? -Е, азъ съ опашката си ловя риба. И като извадя рибата, опашката ми се оправя и става по-дълга отъ ловенето на рибата. -Че какъ се лови риба съ опашката? -Ида на реката, и като си туря опашката въ водата, и като седя тамъ, рибата се налепи на опашката; и азъ

като я издърпамъ -риба е това! -Тъй ли? -Еди на кое мѣсто. -Да ида и азъ, този занаятъ не съмъ го училъ. Тръгналъ заякътъ, турилъ си опашката въ водата. Било студено, и опашката му замръзнала. Като потеглилъ, казалъ: Набрала се е много риба, да поседя още малко. И най-после той дръпналъ и се скжсала опашката му. И върналъ се безъ опашка. Вижда го лисицата, тя като по-умна, казва: Кжде ти е опашката? -Много риба се хвана, та ми скжсаха опашката.

Питамъ сега, съ опашка риба лови ли се? И заякътъ казва: Не съмъ училъ азъ това, да ловя риба, трѣбва да ида на училище, да видя какъ се лови риба. И казва: Хванахъ толкова риба, че не можахъ да я извлека, скжса ми се опашката. Лисицата се позасмѣла малко, тя знаела причината. А пъкъ ушитѣ на заяка му се проточили, като теглилъ да извади рибата, та му се проточили ушитѣ. Дошълъ единъ ученъ човѣкъ и му казалъ: Много ти сж дълги ушитѣ, поскжси ги малко. Да ти кажа единъ начинъ какъ да ги скжсишъ. -Е, азъ отидохъ да ловя риба съ опашката си и загазихъ въ този занаятъ, нека ми седятъ ушитѣ такива, каквито сж станали, не искамъ друго. Може и тѣ да ми се скжсатъ. Втори пжть не искамъ да правя опитъ. Отъ както се е скжсала опашката на заяка? Той не иска да слуша чужди съвети. Сега какво представлява опашката? Като погледнете главата на заяка, той има валчесто лице, той мяза на месечината. Той не мисли за нищо. Мисли, че цѣлиятъ свѣтъ е за него. Не мисли той, той чувствува работитѣ. А туй дето се скжсала опашката на заяка показва, че много не мисли той. И миналъ единъ философъ и му казва: Слушай, ти си още едно малко дете, та не си се научилъ още да мислишъ, та азъ ще ти направя заднитѣ крака дълги, че като дойде да хукнешъ - бѣгай. Всичко въ свѣта е въ бѣгането. Ако бѣгашъ, кожата ти ще бжде здрава; ако не бѣгашъ, нѣма да ти бжде здрава кожата. И отъ тамъ насетне заякътъ табана кове. И какво става съ бѣгането най-после? И право е, че заякътъ трѣбва да бѣга. До кога? До като го гонятъ. А щомъ престанатъ да го гонятъ, какво трѣбва да прави? Трѣбва да се спи. Та казвамъ, всичкитѣ ваши нещастия въ свѣта, въ живота произтичатъ отъ философията на лисицата и заяка. Че искате съ вашия умъ нѣща, които не сте проучили. Сега новото. Като заякътъ, -съ опашката си да ловите риба? Никога съ опашката не може да се лови риба. И нѣкои казватъ: Не мислете, че съ вашия голѣмъ умъ вие може да направите нѣщо. Сега да ме разберете правилно.

Сега ще ви приведа една елементарна работа, защо като умножавашъ едно по едно, прави пакъ едно? А едно и едно като ги съберешъ прави две? Обяснете ми защо като умножавашъ единицата на себе си, остава сжщото; а като я съберешъ съ друга единица, увеличава се? Да обяснимъ, вие казвате тъй: 1 по 1 прави 1, а 1 и 1 прави 2. После има другъ законъ: Въ събирането 2 по 2 е 4, и 2 и 2 е 4. Защо? Защо и като се умножава, и като се събира е 4? Питамъ, ако първото умножавашъ, ти нищо нѣма да добиешъ, ако го събирашъ, ще спечелишъ, нѣщо ще се удвои; а при второто положение все сж сжщитѣ резултати. Питамъ, при 2-тѣ каква полза има умножението и събирането?

Вземете думата АМА и АЛА, - и отъ предъ като ги четешъ и отзадъ, все е сжщото; сега можешъ да измѣнишъ два смисъла. Има нѣкои думи, като ги четешъ отъ задъ иматъ единъ смисълъ, а отъ предъ - другъ смисълъ. А АМА все остава АМА, е сега какъвъ е смисълътъ? Въ единицата като се умножава, се умножава сянката и. Вие може въ едно огледало да създадете десетъ образа, все себе си да видите; но туй, което се отразява въ огледалото, то остава все едно и сжщо. То не се увеличава. Ако се огледашъ въ 10 огледала, твоитѣ сѣнки нѣма нищо да ти предадатъ. Следователно, щомъ умътъ дойде у тебе - човѣка, той само ще увеличи твоята сѣнка. Умътъ ще ти покаже реалностьта въ свѣта, въ който ти живѣешъ. Защото реалнитѣ нѣща се познаватъ само чрезъ умътъ. Въ какво седи сега реалниятъ свѣтъ? Въ какво седи реалностьта на живота? Реалностьта на свѣта за сега седи въ четири процеса: Трѣбва да ядешъ, да дишашъ, трѣбва да чувствувашъ и да мислишъ. Тѣ сж двойни. Ако ти се откажешъ отъ единъ отъ процеситѣ, да кажешъ: Нѣма да ямъ! Може много пжти да се отказвашъ -нѣма да ямъ, и пакъ ще ядешъ. Нѣма да дишамъ. - И пакъ ще дишашъ. И ако имашъ сила да се откажешъ, тогава ще излѣзнешъ извънка свѣта. Направили ли сте опитъ да излѣзнете вънка отъ живота? Ще каже нѣкой: Ще умремъ. Правили ли сте опитъ да излѣзнете вънка отъ тѣлото си и да видите, че има другъ свѣтъ? Вие нѣмате опитъ. Има хора, за себе си зная, може да излѣзнете изъ тѣлото тъй съзнателно, както вечерно време въ съня си излизате. Нали вечерно време ходите, качвате се, хвъркате изъ въздуха, слизате долу и кжде ли не ходите. Питамъ: Съ кои тѣла ходите горе? -Ама то си въобразява човѣкъ. Не е въображение това. То е едно състояние, свързанъ си ти съ

физическото тѣло, има една връзка. И щомъ като слѣзнешъ - ти запримеръ сънувашъ нѣщата и сънувашъ само ония нѣща, които, следъ като се върнешъ въ физическото тѣло презъ деня, - ще ги преживѣешъ. Ти виждашъ нѣща, само които ще преживѣешъ. И ако единъ день ти се освободишъ съвършено отъ тѣлото си, да нѣмашъ никаква връзка, съвсемъ други сънища ще имашъ.

Но сега да се повърнемъ къмъ туй, което изучавате. Сега мнозина отъ васъ искате да станете по-добри. Добро е това. Но не зная до колко ти искашъ да станешъ по-добъръ, или искашъ да станешъ по-ученъ и т.н. Питамъ, онзи гайдарджия, който носи гайдата си, колко голѣма ще стане тази гайда? Де е максимата на гайдата? Най-първо започва да надуе веднъжъ гайдата си, не свири; като духне 10 пжти, току издаде гласа си, тя е вече дошла до крайния предѣлъ и отъ тамъ насетне по-голѣма не може да стане. Слѣдъ това тя ще се развие въ свирене. Като почне да свири, изъ въздуха тази гайда се разширява въ своя животъ. Та казвамъ сега, ние трѣбва да понадуемъ, не въ надуването на гайдата, колко голѣми ще станемъ, но тази гайда трѣбва да свири. И този гайдарджия хубаво трѣбва да свири. Сега нѣкой казва: Ама азъ живѣя добре колкото мога. Не, не е така. Едно малко дете може да свири въ началото слабо, може да се извинява, но когато единъ виртуозъ излѣзне да свири на сцената! Той съ детинско свирене не става такъвъ. Изисква се нѣщо много класическо, много хубаво, което той трѣбва да свири. И когато ние говоримъ за живота, подразбираме онзи животъ, който за насъ може да ни донесе радость и веселие -да имашъ една реалность, на която всѣкога можешъ да разчиташъ. Ама представи си, че ти си единъ цигуларъ. Хване те хрема, и ти знаешъ едно парче като рецепта, като го изсвиришъ, веднага хремата изчезне; или си пѣвецъ, като изпѣешъ тази малката песень, веднага хремата изчезне. Или имашъ треска, пакъ има парчета, пѣсенъ за треската; хване те бронхитъ или друга нѣкоя болѣсть. Всѣка болѣсть има своя пѣсенъ. Като изпѣешъ пѣсента, отива си болѣстьта. Но именно да се пѣе при едно болѣзнено състояние, много мжчно се пѣе, когато си болѣнъ. Когато си здравъ е по-лесно да се пѣе. И казвамъ сега, при онова разбиране, което имаме, ние сме дошли въ свѣта, Богъ е създалъ единъ свѣтъ, за да се учимъ! Сега нѣкой казва: Трѣбва да се молимъ. Но трѣбва да разбираме. Преди всичко молитвата, ти ще се помолишъ и ще идешъ на училище да учишъ, и като се върнешъ отъ училището, туй,

което си научилъ въ училището, трѣбва да приложишъ нѣщо отъ него! Питамъ ви сега, какъвъ е смисълътъ, човѣкътъ като стане религиозенъ, какво трѣбва да прави? Азъ разсжждавамъ много обективно. Каква е цельта на търговеца? Да продаде стоката си и да спечели пари; какъвъ е смисълътъ на лѣкаря? -Да лѣкува хората, за да спечели пари; каква е задачата на учителя? -Да научи хората, и той да вземе пари. Азъ говоря за сегашния животъ. Така е. Е, каква е цельта на единъ религиозенъ човѣкъ, той какво трѣбва да прави? Че и той, Писанието казва: Придобивайте души. Колко души имате вие придобити? Човѣкъ като заминава за другия свѣтъ, поне най-малкото трѣбва да е придобилъ една душа! Че то е смисъла на живота! АМА може да кажа, АЛА ще кажа; азъ намирамъ АМА е малко по-груба дума, АЛА е малко по-мека. Л-то я смекчава, понеже въ Л-то има единъ възходенъ законъ, законъ възлизащъ. АЛА има възлизане, а АМА имаме слизане на долу. И всѣкога, когато човѣкъ слиза, условията сж по-груби. Казвамъ: Единъ, който е билъ въ училището по рисуване, питамъ какъвъ художникъ ще бжде този, който не е нарисувалъ поне една картина въ живота? Че той трѣбва да има поне една картина, да покаже, че е рисувалъ. После като срещнешъ единъ човѣкъ, като стане той духовенъ, трѣбва да преработи себе си. И сега вие ще ми кажете: Какъ? Ето въпросътъ. Казва нѣкой: Да го излѣкувамъ. Какъ? -Е, да му помогнемъ. По кой начинъ да му помогнемъ? Не всѣки единъ начинъ на правото може да постигне своята цѣль. Сега азъ ви виждамъ противоречията въ какво седатъ. Има извѣстни противоречия, ние разглеждаме живота много статически. Само еднообразно го разглеждаме. Вземете мжчение, трудъ и работа. Каква е сжществената разлика? Да си обясните какво значи мжчението? Мжчи се онзи, който следъ като е работилъ, нищо не е придобилъ. Труди се онзи, който следъ като придобива нѣщо, което е спечелилъ, далъ го е на другитѣ. А работи онзи, на когото работата му помага. Азъ считамъ работата туй, което само ти помага. Ще ви приведа единъ примѣръ, кое считамъ работа. Ти посаждашъ едно дърво, това е една работа на дървото. Ама дървото ти плаща. То ще ти роди плодове. Тази работа сама те възнаграждава. И ти си първиятъ, който ще опиташъ плода на работата си. Ти пръвъ ще опиташъ плода, а после другитѣ хора. Ти ядешъ, то е работа; ти мислишъ, правилно мислишъ, то е работа; ти чувствувашъ, то е работа; ти постжпвашъ, и то е работа. И ако можешъ да не кажешъ: Тази работа -какъ азъ я направихъ; ти чувствувашъ само работата

си. Това е РАБОТА. Самата работа те храни вече. Въ работата човѣкъ расте, възраства, силенъ става той.

Та казвамъ ви сега, учение трѣбва на земята. Всички сте дошли да работите! И въ работата да намерите вашето благословение! Работа безъ учение не може. Въ работата е опитната страна на учението. Следъ като си училъ, ще работишъ. Ако никакъ не си училъ, не можешъ да работишъ. Сега да ви кажа коя е причината, - любовьта, която имаме сега, е още малка. Ние сме се запознали само отчасти съ любовьта. Запримеръ да ви обясня, ти варишъ едно ядене, при обикновената пара ти можешъ да сваришъ само картошки; но съ тази обикновена пара ти не можешъ да накарашъ една кола да се движи. Обаче, ако вземешъ онзи другия законъ при силното налягане, парата тъй да я съберешъ, ти можешъ да накарашъ цѣлъ единъ параходъ да се движи, цѣла една кола да се движи; но туй не е парата въ тенджерата. Следователно има една любовь, съ която нищо друго не може да направимъ, освенъ да си сготвимъ, но не и да движимъ една кола. Тази пара е малка въ тенджерата и трѣбва да се увеличи. Та казвамъ какъвъ е законътъ на увеличението на Любовьта. По нѣкой пжть вие искате много да ви обичатъ. Добре. Или вие искате много да обичате. Какво разбирате подъ думата "много" или "малко"? На простъ езикъ обикновенъ казано, ти си беденъ човѣкъ, дойдешъ при менъ, дамъ ти една английска лира. Азъ съмъ богатъ човѣкъ. То е най-малката любовь. Дамъ ти две лири, по-голѣма любовь. Дамъ 5,10,15,20,100, хиляда,2,3,5,10,100 хиляди, 200,300,400,500,600 хиляди, единъ милионъ, 2 милиона,3,5,10,50 милиона. То е все любовь. Кое ще ме накара менъ, азъ да ти дамъ всичкитѣ пари, кажете ми сега? Любовьта си има край. Ако този богатъ човѣкъ е обикналъ една мома, той нѣма да и даде сто милиона. Той може би ще даде 100,200,300,500, единъ милионъ за дрехи ще даде, ще я облѣче съ пръстени, нанизи, ще и направи нѣкой апартаментъ, ще направи шадравани, слуги, навсѣкжде каквото тя пожелае ще направи, и най-после като наближи да умира, ще я остави наследница на своето имане, каквото има. Туй ще покаже, че той я люби. Туй е любовь. Питамъ сега, той умира, защо и остава имането си? Какво се ползува той като си остави имането си? Въ закона на наследственостьта при менъ сж идвали много пжти да се оплакватъ, казва: Баща ми не постжпи справедливо, той всичко на голѣмия братъ го даде, а на насъ, - 4-5 братя - нищо не остави; особена слабость има къмъ голѣмия братъ. Казвамъ, баща ти е решилъ, понеже за бждеще той иска да се прероди, уменъ човѣкъ е той, и вижда вие нѣма да му

бждете полезни и той дава на брата ви всичко. И въ него той ще се въплоти, а въ васъ той нѣма довѣрие - каквото вземете, нѣма да дадете. И Яковъ имаше единъ обиченъ синъ, той имаше 12 сина, а Йосифъ съ особени дрехи обличаше, пъстра дреха му направи. Защо го обичаше Яковъ? Защото чрезъ неговата линия ще се прероди. Та онзи, когото обичате, той е пжть заради васъ. Можешъ да обичашъ само онзи човѣкъ, който е пжть заради тебе. И Христосъ обичаше грѣшнитѣ хора, понеже тѣ бѣха пжть за Него да се подигне въ изпълнението Волята на Бога. И Писанието казва: "Богъ толкозъ възлюби свѣта" И Синътъ като знае, че Баща Му обича този свѣтъ, Той слѣзе да изправи този свѣтъ, за да се подигне въ очитѣ на Баща си! Имаше смисълъ значи.

Та казвамъ, сега вие искате да бждете обични на Бога; сега азъ нѣмамъ право да ви питамъ; Азъ ви питамъ, какво сте свършили за Господа? Азъ само питамъ, не казвамъ какво сте направили заради Него. Туй, което сте намислили, направили ли сте го? И ви казвамъ, туй което сте намислили, направете го, то ще ви подигне. Човѣшката любовь е любовь на спънки. Опасната страна на човѣшката любовь е тази, че двама души като те обикнатъ, почватъ да те дѣлатъ. И ти не можешъ да се избавишъ отъ дѣлежъ. Двама, трима като се събератъ, всѣки си има тевтерче. Ти си билъ при нѣкого, той ще го отбелѣжи. Часъ и половина е седѣлъ при него. Дойде вториятъ, седи само половинъ часъ, казва: Какъ той седѣ часъ и половина, а мене държа само половинъ часъ. Е питамъ, ако държа нѣкого при себе си часъ и половина, а другиго държа половинъ часъ, кжде е лошото? Азъ сега разсжждавамъ, онзи го държа единъ часъ и половина, азъ съмъ грубъ, правя му операция, режа го, изваждамъ му мазнини, зашия го, и хайде - изпратя го. А другиятъ е здравъ. Хрема го е хванала малко, дамъ му рецепта и го изпратя. Де съмъ азъ кривъ? Азъ разсжждавамъ сега, ако влѣзе единъ при менъ или при васъ часъ и половина, той или вие какво ще спечелите? Азъ не казвамъ, че нѣма да спечелишъ. Но това не е едно правилно разглеждане на въпроса. Единъ човѣкъ може да седи при тебе единъ часъ и половина, и може да седи и 10 дена, и може да се ползува толкова; и свѣтлината може въ 8 минути да свърши толкова работа, че на човѣка му трѣбватъ милиони години да я свърши или да изходи туй пространство, което тя е извървѣла за 8 минути.

Та сега първото нѣщо, научете се да мислите и да бждете доволни отъ онова, което Богъ ви е далъ. Мислете въ себе си и не

се самозаблуждавайте. На една силна греда се турга повече товаръ; единъ по-силенъ конъ повече се товари, на по-слабия конъ по-малко се турга; на малкото дете по-малко му се дава да яде. На всѣки единъ човѣкъ въ свѣта му се дава подходящото. Бждете благодарни на това, което Богъ въ даденъ моментъ ви е далъ. Вие въ Божието царство не може да бждете нито пръвъ, нито последенъ. Туй е прерогативъ само на Бога! Вие не можете да бждете нито пръвъ, нито последенъ. Вие казвате: Азъ съмъ пръвъ и последенъ. Нито пръвъ можешъ да бждешъ, нито последенъ! Защото Той казва: Азъ съмъ алфа и омега, начало и конецъ. Защото всичко е въ Него. Богъ е въ началото и Той е въ края. Следователно всичкитѣ хора, вие сте по средата. Въ помеждината сте. Какво има да си тургате привилегия, че вие сте пръвъ. Пръвъ не може да бждете, и последенъ не може да бждете. То е единъ прерогативъ само на Бога! Вие изключвате тази идея. Всички искате първенство. Или казвате: Последенъ съмъ азъ. - Не сте последенъ. Че последенъ е титла. Ако си последенъ, ти вече свършвашъ училището. Ти си едно дете, което сега влиза въ училището. Ти си пръвъ дошълъ, той е последенъ дошълъ. Пръвъ въ свѣта е Богъ и последенъ е Той. Ние не опредѣляме мѣстото още. Като дойдете, тогава трѣбва да мислимъ. Ще кажешъ: Азъ съмъ пръвъ. - Пръвъ е Богъ! Въ тебе ако е, Той е пръвъ. Ще кажешъ: Последенъ съмъ. Пакъ е Той последенъ въ мене. Азъ съмъ по средата на Него. Азъ се уча. Радвайте се, че вие сте по средата. Богъ е на двете граници на нашия животъ. Той ни пази! И преденъ стражъ и задна стражъ е Богъ! И благодарете, че е така. Така трѣбва да мислите. Ние не сме нито пръвъ, нито последенъ. Ние сме по средата. Сега не сте първи. Вие искате първи да бждете по любовьта, да ви обичатъ най-много. Туй е невъзможно. Е, последенъ да бждете. И последенъ не можете да бждете. По средата може да бждете всички. Ако много ви обичатъ при сегашнитѣ условия, вие ще се стопите и нищо нѣма да остане отъ васъ. И ако много малко ви обичатъ, вие ще замръзнете, и нищо нѣма да остане от васъ. Нито едното, нито другото - по средата. Защото законитѣ за топлината и закона за студа само Богъ ги знае. Най-мекитѣ работи, най-приятнитѣ работи при студа корави ставатъ. Главата ви може да пукне. А при топлината най-твърдитѣ работи меки ставатъ. Та сега, ако сте твърдъ, то не зависи отъ васъ. Топлината ви е направила меки, а студътъ ви е направилъ твърдъ. Ако сте меки, топлината ви е направила меки. Следователно, вие искате да бждете много добъръ, то не зависи отъ васъ. Да кажемъ, отъ какво зависи узрѣването на

плода? Зависи отъ слънцето, зависи отъ Земята. Ако слънцето не грѣе тъй както трѣбва, и ако почвата не е тъй хубава както трѣбва, този плодъ не може да узрѣе.

Е, въ дадения случай какво може да извадите отъ примера на Лазара? Сега азъ разглеждамъ новитѣ условия. Вие сте изходили едно пространство, вие имате много знания; но всѣко едно знание е до време. Има работи, които въ детинство сте научили, но въ по-напреднала възрасть не ви е потрѣбно туй знание. И апостолъ Павелъ казва на едно мѣсто: Като бѣхъ дете, мислѣхъ като дете, като станахъ мжжъ, възрастенъ, напуснахъ вече детскитѣ работи. Та ви казвамъ - службата на човѣшката любовь, тя създава пеленитѣ на човѣка. А Божията Любовь създава тѣлото на човѣка, живота у него. Следователно човѣшката любовь е потрѣбна за пеленитѣ, а Божията Любовь е потрѣбна за живота. Туй трѣбва да го знаете. Защо ви сж пелени? Ако дойде детето, потрѣбна е човѣшката любовь,-човѣшката любовь е на мѣсто. И пелени трѣбватъ тогава. Тогава, ако пеленитѣ дойдатъ по-напредъ, тогава все ви трѣбва да дойде Божията Любовь, да създаде тѣлото, живота. Пъкъ като дойде Божията Любовь и създаде тѣлото-живота, тогава ще извикате човѣшката любовь, да направи пеленитѣ. Туй е едно различие, което трѣбва да знаете да правите. При службата на човѣшката любовь пеленитѣ сж потрѣбни. А Божията Любовь е потрѣбна за нашата душа, потрѣбна е за нашето сърдце; Божията Любовь е потрѣбна за нашия Духъ, потрѣбна е за всичко въ насъ. А щомъ дойдемъ до вжнишната страна, потрѣбна е човѣшката любовь. Азъ не казвамъ, че човѣшката любовь нищо не струва. Струва. Тя е слугиня, която служи за първитѣ и последнитѣ. Първи и последни въ човѣка сж Духътъ и душата. Духътъ е първиятъ, а душата е последната. А умътъ и сърдцето сж по средата. Тѣ нито сж първи, нито сж последни. Нѣкой пжть сърдцето, като иска да стане последно, отива при майка си, -при душата. Умътъ, като иска да стане първъ, -отива при баща си, при Духа. И той става пръвъ, но не е умътъ пръвъ. Пръвъ е баща му. Значи вие може да идете при първия, но пръвъ не може да бждете. Вие може да идете при последния, но и последенъ не може да бждете. Пръвъ е Духътъ, а последенъ -душата. А другитѣ две -умътъ и сърдцето, това сж децата на Духа, чрезъ които духътъ и душата се проявяватъ. Та казвамъ, туй разбиране трѣбва да имате за религията, за вашия религиозенъ мирогледъ, за да не влѣзете въ стълкновение съ себе си.

При менъ идва една сестра, че иска да седи много. Азъ виждамъ, че тя иска да седи много. Млада сестра, че ми казва: Ти си много добъръ. Казвамъ: И много добъръ съмъ, и много лошъ съмъ. Азъ съмъ много добъръ, когато учишъ добре; а много лошъ съмъ, когато не учишъ. Рекохъ, щомъ учишъ хубаво, тогава ще видишъ лицето ми засмѣно, доволенъ съмъ, че имамъ единъ способенъ отличенъ ученикъ, който разбира! Приятно ми е, че разбира. А когато не учи и ме лъже, казва тия бѣлитѣ лъжи; ще дойде при менъ и ще ме смѣта той. Та какво право имате да ме смѣтате. Менъ ми разправяше единъ нашъ братъ, който е заминалъ за другия свѣтъ, Константинъ Иларионовъ: Ученикъ бѣхъ въ Габровската гимназия, та като му разправяхъ, че не трѣбва да лъже, -Азъ съмъ ялъ попарата въ 5 или 6-ти класъ, казва. Не бѣхъ си приготвилъ урока и учительтъ ме изпитва. Казахъ: Господинъ учителю, ще ме извинишъ, но много ме болѣше зъба! И той ме извини. А менъ зжбъ не ме болѣше. И до вечерьта ме заболѣ толкова много зжбъ, че го извадихъ. Не ви трѣбва да лъжете. Не казвайте, че ви боли зжба, то е все лъжа. Никаква лъжа! Освободете се отъ това. Ето какво разбирамъ да ви е свободно съзнанието. Не отъ вънка да кажешъ, че азъ не лъжа. И като ти дойде да кажешъ нѣщо, като дойде дяволътъ, кажи: Туй е лъжа! Туй е право. И въ себе си всѣкога да разпознавашъ кое е истина и кое е лъжа. Въ съзнанието си никога да не допущашъ лъжата. И тогава ще бждешъ свободенъ, съзнанието ти да е будно, безъ никаква лъжа. Направишъ една погрѣшка, не се извинявай. Поправи погрѣшката; може да е много малка погрѣшката, микроскопическа - поправи я! Щомъ не я поправишъ, ти ще дойдешъ до лъжата. А щомъ влѣзе лъжата, спира се прогреса. Туй е едно правило, което трѣбва да имате. И щомъ идете въ онзи свѣтъ, ще ви изкаратъ всичкитѣ бѣли лъжи. Тъй ще ги видите като синове и дъщери наоколо ви. И ще се учудите вие - толкова лъжи, всичкитѣ все живи. И тѣ ще ви кажатъ: Вие ни родихте, татко, татко, мамо, мамо. То е лъжата. Ние като излъжемъ, ние и даваме животъ. Нѣма какво да поддържаме лъжитѣ. Нека си заминатъ тѣ отъ насъ. Който ги е създалъ, той да се грижи за тѣхъ. А ние нѣма какво да разпродаваме чужди стоки. Не ни трѣбватъ стокитѣ на лъжитѣ. И после провѣрявайте всичкитѣ работи. Не казвайте - азъ тъй мисля. Какво ще мислишъ, дръжъ въ ума си. Всички нѣща, които говорите въ съзнанието си, по възможность провѣрявайте, провѣрявайте. Азъ гледамъ нѣкой пжть непровѣрени работи.

Седи една млада сестра дълго време, има и други сестри отъ

вънка, които седатъ. Казвамъ и: Ти имашъ приятелки, знаешъ ли какво мислятъ за тебе? Вие сега си представяте нѣщо, което не е. Ти не знаешъ. Казвамъ, погрѣшката е въ тебе, че и ти като излѣзешъ отъ вънка, и ти единъ день ще мислишъ точно това, което и тѣ мислятъ. А ти знаешъ какво е. Който е вжтре, ако яде, яде,яде, а онѣзи си предполагатъ: Какво ли прави? Или пъкъ се учи? Дойде нѣкой и казва: Той Учительтъ много говори на тази сестра. На сестрата пъкъ казвамъ: Ти обичашъ бѣлитѣ лъжи. Обичашъ много да лъжешъ. Знаешъ ли го това ти? Обичашъ да лъжешъ, не че менъ лъжешъ, ама ти роптаешъ, оплаквашъ се отъ условията, че това нѣмашъ, онова; че тази сестра казала нѣщо за тебе, онази казала. Това сж все лъжи. И тебе не те е пратилъ Господь за прокуроръ въ свѣта. Ти си взѣла една служба, която не ти се пада. И следъ туй я изпратихъ навънка. Сега ще те питатъ: Какво ти каза Учителя? Тя знае. Цѣло стъргало е това. Азъ искамъ да те освободя. По този начинъ, по който вървишъ, не можешъ да бждешъ щастлива. Бѣлитѣ и черни лъжи носятъ лошо. Бжди доволенъ отъ това и работи! Ще дойдешъ, казвашъ, че азъ не те обичамъ. - Ти другитѣ обичашъ, менъ не обичашъ. Че ти отъ де знаешъ, дали те обичамъ или не? Ти говоришъ една лъжа. Какви сж ти доказателствата, че не те обичамъ? Ако азъ не те обичамъ, ти ще живѣешъ ли? Щомъ живѣешъ, туй показва, че те обичамъ. Че то е Богъ, Който живѣе. Ти ми говоришъ една лъжа. Искашъ да ме убѣдишъ, че не те обича Богъ чрезъ мене. Богъ те обича чрезъ мене, и ако азъ не те обичамъ, ако Богъ не те обича, ти не можешъ да живѣешъ. Но щомъ живѣешъ, ти си здрава, обичамъ те. Азъ другояче разглеждамъ въпроса. Не се мисли така. Какво ще ми говоришъ сега и да ме учишъ? Та казвамъ сега, не се мисли така. И вие не мислете така. Не казвайте: Менъ не ме обичатъ хората. Хората могатъ да не те обичатъ, но Богъ те обича. Тогава ако хората не те обичатъ, обичай ги ти. Законътъ е такъвъ.

Та казвамъ, сега вие сте въ гроба, минавате презъ едно посвещение. Идва Христосъ и казва: Ще се откажете ли отъ вашитѣ бѣли лъжи и отъ чернитѣ лъжи? И Той като дойде при васъ, ще каже: А отъ това ще се откажете ли вие? Защото вие сте въ гроба по причина на лъжата. И Лазаръ защо умре? Стариятъ животъ трѣбваше да умре. Отъ тия стари разбирания човѣкъ трѣбва да се освободи. Това е смъртьта. А Новото трѣбва да се роди въ онази Божествена Любовь. Туй е онова, което Богъ изисква отъ насъ. Да бждемъ тъй, както Бога. Въ ума си да кажемъ: Спри се. Както е Богъ

Истиненъ, такива и ние да бждемъ. Не се безспокой. Сега не мислете, че като трѣбва да кажемъ истината. За да изкажемъ една Истина трѣбва да направимъ три нѣща: Първо да мислимъ, да чувствуваме, и да действуваме. Не мога да кажа: Азъ ви обичамъ. Три процеса трѣбва да направя. То е обичь. Ако азъ само помисля, то е едното, по средата е чувствуването; тритѣ процеса събрани въ едно, то е проявената любовь. И Богъ прави така. Богъ е помислилъ за насъ, Той е чувствувалъ за насъ, ималъ ни е въ себе си, и е действувалъ за насъ. И трѣбва да Му благодаримъ. Ти си недоволенъ, че хората не те обичали. Че ти благодари на Бога. Благодари Му за онова, което имашъ. Ама много малко е.

Много малко се молимъ ние. По колко часа се молите вие на день? Азъ доколкото съмъ виждалъ, най-напредналитѣ отъ васъ се молятъ три часа. Другитѣ се молятъ 5 минути,10,15,20 минути. А отъ три часа повече никой не се моли. 10 часа никой не се е молилъ. Че то е свръхъ силите на човѣка! 10 часа ако се молишъ, да е напрѣгнато вниманието ти, да се молишъ!? Той човѣка ще се разтопи! Азъ гледамъ православнитѣ, като дойдатъ въ църквата, той ще се прекръсти набързо, бързо, и хайде - да се свърши! Онзи въ църквата, ако чете Отче нашъ, бързо, бързо, - и свърши се. Че ти кажи ОТЧЕ НАШЪ! Учителятъ произнася бавно думитѣ /-КОЙТО СИ НА НЕБЕТО./пауза/ ДА СЕ СВЕТИ ИМЕТО ТВОЕ. /бавно, пакъ пауза./ ДА ДОЙДЕ ЦАРСТВОТО ТВОЕ. /пауза/. ДА БЖДЕ ВОЛЯТА ТВОЯ. /сжщо бавно и пакъ пауза/. Че ти мислишъ! Ти пожелай да дойде Царството Божие. Ти го желай, и когато всички хора възприематъ това и го желаятъ, ще се оправи свѣта. А сега набързо го четемъ и виждаме, че свѣта и той набързо върви, и нищо не е станало тъй, както трѣбва. Сега искамъ да ви кажа - ще ме извините, не ви сждя, може вие да сте чели една литература, която не сте разбрали. Чели сте много, безъ да сте разбрали литературата. И ако четете Свещената книга - едно четене има, разбиране има - ще дойде една свѣтлина. Когато човѣкъ чете съ любовь, една особена свѣтлина го озарява и нѣщата се виждатъ. Въ Писанието има извѣстни стихове, тъй, като дойдете до тѣхъ, ако ги четете съ прозрѣние, веднага тази цѣлата история на нѣщата ще се яви предъ васъ; тъй като на картини се представя предъ васъ и действителность и бждеще. Защото Богъ не е престаналъ да не говори постоянно. Отъ 2 хиляди години Той все говори. Но онова, което говори, то минава, ние не можемъ да го схванемъ.

И кое е Новото? Новото е първата хапка, която се взема при яденето. Азъ дадохъ на младитѣ едно упражнение за ядене. Като ядатъ нѣкои, и нѣкой каже: А, хубаво е това! Казвамъ, щомъ като ядешъ и ти дойде едно желание да ядешъ още повече, спри тамъ! Това желание е вече за следующия обѣдъ. Ако престжпишъ този законъ, можешъ да кажешъ - още ми е сладко, - ако ядешъ още, ти ще преядешъ. Нѣкжде седишъ на гости, искашъ още да поседишъ. Върви си тогава. Щомъ ти дойде още да поседишъ, върви си. А нѣкжде ти дойде на ума, искашъ да си идешъ, да си ходишъ, а пъкъ седишъ, продължавашъ работитѣ. Тогава Божественото е: Ти щомъ излѣзнешъ отъ едно мѣсто, имашъ друга една работа. Щомъ отъ едно мѣсто излѣзнешъ, имашъ друга работа. Ще идешъ на друго мѣсто. Щомъ стжпи дѣсния кракъ напредъ, левия остава назадъ; лѣвиятъ иде напредъ, дѣсниятъ остане назадъ. И т.н. тѣ се мѣнатъ. Кракътъ ви става ту пръвъ, ту последенъ. Питамъ: де е кривото въ онзи кракъ, който е последенъ, или който е пръвъ? Който е пръвъ е прекрачилъ по-напредъ, който остава, той се приготовлява пакъ пръвъ да стане. Нѣма да мине нѣколко секунди, и той пакъ ще бжде пръвъ.

Та казвамъ, този е единъ вжтрешенъ процесъ на самообладание. Не се тревожете. Вие се тревожите, какво ще стане съ насъ? Че вие по-голѣмъ прокуроръ отъ дявола не сте виждали. Той като дойде, вие били ли сте подъ осжждението на прокурорството на дявола? Всички светии сж били сждени, като имъ се изнасятъ обвинителни речи, факти, факти, даже: Еди кога си това не го ли е направилъ? Еди какво не го ли е направилъ? Че туй не е отговорилъ. И какво ще кажешъ, като дойде този прокуроръ? Отъ неговото гледище, какъ ще се освободите отъ дявола? Ще му кажешъ тъй: Вземи си стоката! Всичко туй е твоя стока, азъ не ти искамъ паритѣ. Пъкъ азъ наново ще работя. Отъ всичката твоя стока азъ се отказвамъ. Пъкъ ако искашъ обѣщетение, и него ще платя. Ортаклъкъ да нѣма. Той ти продаде една стока, вече има ортаклъкъ. И договоръ, и полици - всичко е подписано. Платете всичко това. Освободете се. Не оставайте нито една полица. Най-доброто е, ще скжсаме всичкитѣ полици. Честно. Нѣма да искаме ние да го излъжемъ.

Дошло е едно малко дяволче, още не знае да лъже, че почнало да лъже голѣмия дяволъ. Та голѣмиятъ дяволъ казва: Азъ създадохъ лъжата, на мене истината ще казвашъ, лъжата е за другитѣ. Дяволътъ не обича да го лъжешъ. Та и вие сега, ако дяволътъ иска да му говорите истината... Има единъ човѣкъ вжтре, Божественият

човѣкъ, на него, като дойдете при него, говорете пълната истина! Никаква лъжа като дойдете при него! И все има останали нѣкои полици отъ тукъ - отъ тамъ, ще ги потърсите изъ сандъка си. Има полици още на дявола останали отъ тукъ - отъ тамъ, ще му ги платите. Най-малкото азъ не искамъ да го лъжете. Пъкъ има и други полици, които сте обѣщали да вършите нѣщо на Господа, и тѣхъ не сте ги платили. Ще ги платите и тѣхъ.

Трѣбва да се работи вече за Господа! Ще се върнемъ, ще направимъ една смѣтка, щомъ сме свършили нѣщо за Господа. И ние сега искаме да се учимъ. Да станемъ добри и тогава да служимъ на Господа. Не. Всѣка вечерь ще се представишъ предъ Господа съ смѣтката си: Господи, това и това направихъ. И да ликвидирашъ. И тогава ще легнешъ. Не да спите, а да си починете. И така, другата сутринь като станете, ще се радвате, и пакъ ще идете на работа и ще изплащате. И като се молите, да чувствувате, че нѣмате никакви полици. Дойде дяволътъ, нѣма какво да ти вземе. Законътъ не те хваща. И той заминава. Пакъ ще дойде, той казва: Не обичате ли, нова стока имамъ. Ти кажи: Азъ напуснахъ тази търговия, видѣхъ, че не съмъ способенъ за нея.

Искамъ сега, като излѣзнете изъ вашитѣ гробници, ще каже Христосъ: Този саванъ да се махне и тази превръзка да се снеме. Че въ кжщи вече. Гробътъ, това е мѣсто на лъжата. И Христосъ Го туриха тамъ, но Той излѣзна изъ тази гробница, изъ тази търговска борса. Азъ я наричамъ борса на дявола. Тамъ нѣма да ходите да играете тамъ. Но ще минемъ презъ борсата, презъ митницата.

Сега да остане мисъльта - учете Писанието. Казва Христосъ: "Радвамъ се, че не бѣхъ тамъ, но да идемъ да го възкресимъ" И на двете сестри казва: "Ако вѣрвашъ, братъ ти ще оживѣе". Та сега азъ искамъ вашиятъ Лазаръ да възкръсне въ васъ. Лазаръ, то е вашето сърдце. Искамъ сърдцето ви, на всинца ви вашето сърдце да възкръсне и да оживѣе. И да имате едно ново сърдце. И Писанието казва: Ще имъ дамъ едно ново сърдце, и ще напиша на него закона си. То е най-красивото, сжществено, къмъ което ние се стремимъ и отиваме. И всички трѣбва да бждете готови заради него.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /три пѫти/.

6.30 ч.с.
На поляната направихме упражненията си.

КОНКУРСНИЯТЪ ИЗПИТЪ!

11-то Недѣлно Утринно Слово.
14 февруарий 1937г. 5ч.с.
Снѣгъ долу отъ снощи. Меко времето.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитва на царството.
Ще прочета последната часть отъ 11 гл.на Ев.на Иоана.[стр.491]
Въ начало бѣ Словото.

Еднообразието е опасно въ живота. По възможность човѣкъ трѣбва да избѣгва еднообразието въ какъвто и да е смисълъ. Разправяше ми една музикантка една своя опитность. Тя е следвала при Шевчикъ. Много пжти тя е казвала на професора си: Г-нъ Шевчикъ, моля, дайте ми отъ Бетховенъ да свиря нѣщо. Ти не си за Бетховенъ. Той не е за тебе. - Ти си за онѣзи музиканти, които иматъ нѣщо по-весело, по-лесно. Азъ очаквахъ, очаквахъ, най-после, той си замина за другия свѣтъ. И си казала тя: Този човѣкъ не ми предаде какъ да свиря Бетховенъ. Замина и майка ми за другия свѣтъ. И той ми се явява една вечерь и ми каза: Слушай, сега вече можешъ да свиришъ Бетховенъ. И предаде ми урока, какъ да свиря Бетховенъ. А майка ми съ една пръчица, салъ току ме гони изъ градината, иска да ме бие. Рекохъ и: Майка ти те гони, понеже ти много тъгувашъ и скърбишъ заради нея. Престани да скърбишъ за майка си. Тъй както си сега, тя всѣка вечерь ще те гони. Казвамъ: Почни да свиришъ Бетховенъ. И тя казва: Азъ започнахъ.

И въ християнството, нѣкой пжть въ ранната възрасть, ви предаватъ нѣкои леки нѣща. Вие сте радостни и весели. Но Бетховенъ не може да свирите още. Бетховенъ е писалъ нѣща за кризиса на човѣшкия Духъ и човѣшката душа. За страданията е предалъ. Ти не си опитала страданията. Какъ ще свиришъ Бетховенъ? Какъ можешъ да изразишъ тия страдания и смущения на душата? Като свиришъ Бетховенъ, само нѣкои пасажи, но има вжтрешенъ музикаленъ смисълъ. Та казвамъ, ние се спираме само върху нѣкои нѣща. Казваме: Трѣбва да

се живѣе добре. Е, разбрахъ, трѣбва да се живѣе добре. Три пѫти като се каже, че трѣбва да се живѣе добре, вече е достатъчно. Кажете ми три пѫти: Трѣбва да ядешъ, да се хранишъ. Какво ще ми разправяте повече. Ще ме учите сега. Въ какво ще ме учите повече, какъ да се сготви яденето? И многото гозби ни най-малко не сѫ хранителни. Азъ съмъ виждалъ стари свекърви, като седне при снаха си, и казва: Лукътъ много на ситно ще го нарежешъ и ще туришъ зехтинъ, и ще го пържишъ, пържишъ, пържишъ, да се запържи хубаво, че да добие единъ особенъ цвѣтъ. И да стане яденето вкусно, препържено. И тя нѣкой пѫть като го пържила, та го препържи и изгори лука. И тогава другата опастность. И една снаха, която свекърва и все я учела да готви съ препърженъ лукъ, и все прегорявала яденето. И мѫжъ и се научилъ и считалъ много хубаво прегореното ядене. Но се случва, жена му я извикватъ въ другия свѣтъ. И идва другата снаха. Сега тя не знае какъ да прегорява лука. И той все казвалъ: Не е така, онази, първата жена готвеше много хубаво. Минава година,2,3,4,5,10 години, тя все готви и все не е като първата жена хубаво. -Не зная, казва тя, какъвъ специалистъ е била тази жена, че толкова хубаво да знае да готви. Единъ день тя отишла въ махалата и прегорила лука. Казва: Азъ 10 години му готвихъ, и не можахъ да му угодя, а сега като дойде, за пръвъ пѫть ще ме бие! И чакала съ трепетъ. Той като вкусилъ отъ яденето: А, казалъ, това се казва ядене! И тя казала: Какъ да не зная, че преди 10 години да го прегоря повече. Тамъ е сега.

Природата, когато иска нѣкои нѣща да ги снеме отъ дърветата, и тя ги прегорява. Нѣщо, като го прегори на дървото, и тя го снеме и го предлага за ядене. Като ги прегори, тя ги снема отъ горе, защото горе не могатъ да седатъ. Прегоряването, това е еднообразие въ живота. Неразбиране. Ние търсимъ своето щастие въ прегорѣлата храна, въ установенитѣ възгледи на живота. Казваме: Установенъ възгледъ да имаме. Питамъ, като се установи характера на човѣка, какво остава отъ него? Че всичкитѣ хора иматъ установени характери. Какво става съ тѣхъ? Заминаватъ за другия свѣтъ. Който замине, тамъ за нѣкакъвъ чинъ го готватъ.

Питамъ тогава, ако установениятъ характеръ е похубавъ, защо старитѣ хора не сѫ доволни отъ старостьта си, а пъкъ облажаватъ младитѣ и искатъ да бѫдатъ млади? Защото младитѣ хора не сѫ установени, той е зеленъ; а при това винаги стариятъ човѣкъ въздиша и казва: Ония младитѣ години, колко

бѣше весело и радостно. Кое е по-хубаво въ живота - младитѣ възгледи или старитѣ? Азъ ще ви попитамъ, -на първото мѣсто да седнешъ или на последното мѣсто да седнешъ? Азъ ще ви дамъ едно ново тълкуване, единъ новъ мирогледъ. Кое е по-хубаво: Като влѣзнешъ въ университета ли е най-хубаво, или като излѣзнешъ отъ университета? Като влѣзнешъ да се учишъ, или като свършишъ училището? Като излѣзешъ е последното. Първото е като влѣзнешъ въ училището. Но си на последното мѣсто -въ началото си. А като свършишъ училището, тамъ си на последното мѣсто, но си пръвъ. Тогава за менъ идеята ми е. Ако ме питатъ, ще кажа: Азъ искамъ да бжда на първо мѣсто, но искамъ да бжда и на последно мѣсто. Но да бжде на последно мѣсто онзи, който има право. Защото последнитѣ и първитѣ мѣста азъ не мога да ги взема. Значи, и послѣдното мѣсто, нѣкой пжть този стопанинъ взема това последното мѣсто, той повидимому е последенъ, той дава първото мѣсто на другъ. Та, последнитѣ възгледи сж установени характери. Последното мѣсто е на старитѣ, а първото мѣсто е на младитѣ. И въ едно училище, като влѣзете, на първо мѣсто сж младитѣ, нискитѣ, а високитѣ сж на последното мѣсто. И въ войната тѣзи отъ първата рота тургатъ ги все високитѣ, а отъ 4-та рота тургатъ тѣзи кжситѣ. И ги нареждатъ така. Ако сте съ високъ бой, ще вземешъ първо мѣсто, ако си съ кжсъ бой, ще вземешъ последното мѣсто. Ако много знаешъ, вземашъ мѣсто най-отпредъ. Защото ученикъ, който се е училъ (не много добре), учительтъ е билъ скжпъ на бѣлежкитѣ за него. Защо? Той никому не турга 6-рка. Той казва: Азъ шесторка тургамъ само на себе си, на всички ученици тургамъ 5. Никой не може да знае предмета, както азъ го зная. Следователно, какъ ще му турна на единъ урокъ 6? Защото не е само да се определи отъ единъ урокъ. И 5-рката е хубава. Петорката показва, че доста хубаво е работилъ. Петорката е сърпъ. Защото съ 5-рка ти можешъ да жънешъ и да работишъ. А съ 6-ката ти можешъ да биешъ хората. Като дигнешъ топуза, може да блъснешъ нѣкого, да му пукнешъ главата. Тогава между най-способнитѣ въ единъ класъ започва се единъ споръ, кой заслужава 6-рка? И тогава ще се разделятъ на партии. И между религиознитѣ хора и тѣ се делятъ: Кой е по-добъръ и кой е по-уменъ? Питамъ: Единъ професоръ, който е вещъ математикъ, мислите ли, че той е вещъ по всичко друго? Като дойде за обущата, и той трѣбва да се учи. И онзи обущаръ, той е пръвъ по обущата, но ако смѣта, обущарятъ

не може да вземе първо мѣсто. По математика професорътъ може да вземе първо мѣсто, но по обущарство ще вземе последно мѣсто. -Ще се учишъ. Та, на земята най-ученитѣ хора, специалисти, въ едно отношение може да бждете учени, но въ друго отношение - не. Човѣкъ има около стотина способности и чувства. Не сж всички еднакво силни въ чувствата. Не сж всички еднакво силни въ вѣрата. Нѣкой пжть вие мислитѣ за вѣрата. Органътъ на вѣрата у всички хора не е еднакво развитъ. Нѣкои хора иматъ много слабо развитъ органътъ на вѣрата. Затова вѣрата имъ е слаба. У нѣкои хора слабо развита е надеждата; на нѣкои органътъ на милосердието е слабо развитъ; и милосердието е слабо развито. У нѣкои хора органътъ на Любовьта къмъ Бога е слабо развитъ и Любовьта къмъ Бога е слабо развита. Казвашъ, че имашъ вѣра. Ти най-първо трѣбва да развиешъ своя органъ, че тогава да имашъ вѣра. Ти може да си много добъръ певецъ, но ако не си развилъ своя ларинксъ, тази малка ципица, ако не разбирашъ законитѣ му... Нѣкои пѣвци има, той 20 години употрѣбява, за да стане специалистъ, да знае какъ да свири тази ципица. И като стане специалистъ, и като даде единъ концертъ, той за 10 години ще се осигури. Ако знае какъ да пѣе.

Та сега ние всички искаме да бждемъ благоугодни на Бога. Е, какъ можешъ да бждешъ такъвъ? Казвамъ, да бждешъ милосърдъ, то е цѣла музика да бждешъ милосърдъ. То е едно парче, което трѣбва да знаешъ какъ да го свиришъ. И милосърдието, милосърдниятъ човѣкъ е пръвъ. Защото милосърдието е отпредъ на главата. А честностьта, за да бждешъ честенъ, то ще бждешъ последенъ. Честностьта е отзадъ. Когато слънцето залѣзе, като наближи да умирашъ, тогава ще станешъ честенъ. Въ началото ти се лъжешъ, много пжти ти ще вземешъ една ябълка отъ една градина, много пжти ще вземешъ едно левче отъ джоба на баща си. Децата сж много майстори за това. Понятието за честность е слабо у децата. Стариятъ човѣкъ, като наближи да умира, той става честенъ.

Той казва: Трѣбва да бждемъ честни хора. А младитѣ,-вижъ, милосърдни сж децата. Дели хапката си. Като набере ябълки отъ градината, бръкне въ торбата, и на този дава, на онзи дава. -Здраве, казва, Господь ги е далъ, има, пакъ ще набера. Питамъ, ако Господь дойдеше да сжди свѣта, ще сжди ли тия деца, които ходятъ съ торбитѣ си да взематъ ябълки и да ги даватъ на другитѣ? Нѣма да ги сжди. Той ще ги потупа по гърба и ще каже: Много добре направи!

Вие ще кажете: Какъвъ е този моралъ? - Ама сегашниятъ моралъ какъвъ е? Мислите ли, че моралътъ на пържения лукъ е по-добъръ? Като дойде Господь, мислите ли, че ония снахи и всички вие, които препържвате лука, че Господь ще ви похвали? Ще ви пита: Защо го препържихте този лукъ? Въ всички ви има една характеристика. Дойде нѣкой, ще почне да се укорява. Казва: Не съмъ добъръ човѣкъ. Азъ го слушамъ. Той си разправя свободно и му е приятно, че го слушамъ. Но ако азъ бѣхъ му казалъ туй, което той си казва за себе си, той ще се докачи. Ако той каквото говори за себе си, ако азъ си позволя да му го кажа това, непременно той ще се докачи. Той като ми се оплаква, че е лошъ човѣкъ, азъ седя и си казвамъ: Той си е препържилъ лука. Казвамъ си, че какъ го е научилъ той това? Азъ седя и казвамъ: Човѣкъ праведенъ може да стане. Азъ му превеждамъ примѣри: Едно време, рекохъ, и азъ правѣхъ така, и азъ правѣхъ погрѣшки. -Че какъ ги правишъ? Рекохъ, обичахъ да ми препържватъ лука въ тенджерата. И после дойдоха болѣститѣ, и дойде лѣкарьтъ и каза: Не става тази работа съ пържене на лука. Лукътъ едро ще го нарежешъ и никакви пържени работи. И ще туришъ лука и боба въ гърнето съ вода. И тогава го ямъ. И станахъ добъръ човѣкъ. Не страдамъ вече. А по-рано мислѣхъ, че съ пърженъ лукъ работата ще тръгне. И ние сега седимъ и защо грѣшимъ? Прѣгрешенията ни произтичатъ, понеже ние сме турили човѣшкия порядъкъ на мѣстото на Божествения порядъкъ. И сме турили Божествена табела. -Искаме да бждемъ съвършени по човѣшки. То е невъзможно. Ти напусни пържения лукъ. Не трѣбва пърженъ лукъ! То е човѣшка работа. Даже не трѣбва никакво варене. Суровъ лукъ яжъ! Той е сто пжти по-хубавъ, отколкото пържения.

Та казвамъ, всичкитѣ ни погрѣшки произтичатъ отъ вѣрата ни въ човѣшкия порядъкъ. Отъ тамъ произтичатъ. Ти искашъ да бждешъ честенъ. То е човѣшка работа. Какъ ще бждешъ честенъ, нѣмашъ нито 5 пари, искашъ да вземешъ пари назаемъ отъ нѣкжде. Казвашъ, тия пари ще ги платишъ. Но честностьта показва сиромашия. Ще кажешъ тогава: Че какъ тогава, безчестието ли? - Не. Съ кое ще замѣстишъ? Щомъ не си честенъ, трѣбва да бждешъ милосърдъ. Често ти искашъ да бждешъ честенъ, за да иматъ хората добро мнение за тебе. Та казвамъ сега, трѣбва да се освободимъ отъ влиянието на човѣшкитѣ порядъци. Всички ние сме склонни къмъ извѣстни вѣрвания, къмъ нѣщо човѣшко. Казва нѣкой: Повѣрвай. Но вѣрата ние въ механическия животъ не можемъ да приложимъ; вѣрата

е единъ законъ въ разумния свѣтъ. Можешъ да вѣрвашъ, само когато почнешъ да мислишъ. Щомъ не мислимъ, никаква вѣра не може да има. И после казвамъ, сега въ васъ думата "честность" вие я свързвате, въ честностьта вмъкнаха вече единъ елементъ е едно нѣщо, но справедливостьта е друго нѣщо.

Трѣбва да се прави разграничение: Справедливостьта е едно нѣщо, а честностьта друго нѣщо. Вѣрата е едно, а надеждата е друго нѣщо, и Любовьта къмъ Бога пакъ е друго. Ние смѣсваме понятията Любовь, вѣра и надежда, милосърдие, съобразителность. Нѣмаме една ясна представа за нѣщата. Та и сега тѣзи сестри, неразбиране имаме. И въ старо време, и сега все говоримъ за другия свѣтъ. Но когато нѣкой замине за другия свѣтъ, ние тъжимъ. Е, коя е причината, че тъжимъ? Мария /Отъ Евангелието -тази глава/ казва на Христа: Господи, ако бѣше Ти тамъ, нѣмаше да умре братъ ни, но понеже Тебе Те нѣмаше тамъ, той умре. Христосъ и казва: Ако вѣрвашъ, не е само за последния день, и сега може да стане възкресение.

Та казвамъ, азъ ви говоря за една опитность: Всѣко нѣщо, което ви смущава въ живота, спада къмъ човѣшкия порядъкъ. Има нѣщо, което ви смущава. То е човѣшкото. Това трѣбва да го знаете. Щомъ си въ Божествения порядъкъ, тамъ има изобилие. Какво му костува на единъ чиновникъ, който има на разположение 10,15,20 милиона лева въ една банка, и кой какъ дойде, дава, щедъръ е, дава пари. Ти дойдешъ при него, носишъ единъ чекъ отъ сто хиляди лева, веднага ти даде. Носишъ чекъ отъ 10 хиляди лева, пакъ даде. Понеже този човекъ е въ единъ порядъкъ, азъ го наричамъ Божественъ, и работитѣ лесно ставатъ тамъ. Но дойдешъ въ човѣшкия порядъкъ, може ли да дадешъ тамъ? -Не може. Нѣмашъ. И да искашъ, не можешъ да дадешъ. Въ Божествения порядъкъ нещата ставатъ, а въ човѣшкия не ставатъ. И вѣрата въ човѣшкия порядъкъ не работи или много малко работи. Вѣрата е законъ въ Божествения порядъкъ. И може да бждешъ благоугоденъ на Бога чрезъ вѣра. Но чрезъ вѣра ти никога не можешъ да служишъ. Ти благоугоденъ на Бога можешъ да бждешъ. А за да служишъ, трѣбва да имашъ Любовь. А чрезъ надеждата ти добре можешъ да постжпишъ. Постжпки добри на земята не може да имаме, ако нѣмаме надежда. И благоугодни на Бога не може да бждемъ, ако вѣра нѣмаме. И не можемъ добре да служимъ, ако Любовь нѣмаме. Щомъ ти липсва Любовьта, ще отсжствува и служението на Бога. Щомъ е слаба вѣрата ти, не можешъ да бждешъ и благоугоденъ

на Бога, и на хората не можешъ да бждешъ благоугоденъ. А щомъ нѣмашъ надежда, нѣма да знаешъ какъ добре да постжпвашъ.

Та казвамъ сега на всичкитѣ съвременни хора. Има три нѣща: Любовь за служение, Вѣра, за да бждете благоугодни, и Надежда, -да знаятъ какъ да постжпватъ добре. Сега другото противоречие, въ което можемъ да се върнемъ, понеже у васъ установенъ е възгледътъ. Сега ще се яви едно противоречие: Че тогава ние не сме ли постжпили съобразно съ Волята Божия? - Не, не сме постжпили. Богъ въ своето дълготърпение ни е търпѣлъ. Тогава азъ питамъ, ако сме постжпили добре, отъ де тогава сме натрупали тия безбройни прегрѣшения, отъ които съвременнитѣ хора страдатъ? Отъ нерешението на закона. Онѣзи закони: Въ служението си Любовь нѣматъ, въ благостьта си вѣра нѣматъ, а въ постжпкитѣ си надежда нѣматъ. Ако вие сами се преценявате, вие правите една погрѣшка. Вие ходили ли сте при единъ виденъ професоръ по музика, който има изтънчено ухо? Той слуша единъ оркестъръ. Може сто души да има въ оркестъра, и той има толкова изтънчено ухо, че единъ инструментъ, - може първа цигулка, втора или трета, - ако направи една малка погрѣшка, той веднага усѣща. Може нѣкой трамбонъ или нѣкой не е взѣлъ вѣрно тона, веднага ухото му усеща. Азъ като слушамъ, даже не забѣлѣзвамъ, че има погрѣшка. И ние съ нашето знание, ако идемъ при една комисия въ другия свѣтъ, най-малко сто години има да чакаме, за да ни взематъ за кандидати. Да влѣзешъ да свиришъ въ единъ Божественъ оркестъръ.

Та двама китайски мждреци се съзтезавали. Та ги изпиталъ единъ бѣденъ човѣкъ. При първия мждрецъ той ходилъ 99 пжти, и той все му помагалъ, като че за пръвъ пжть отивалъ. А при другия мждрецъ като отишълъ 19 пжти, той му казалъ: Прекали го. И бѣдниятъ му казалъ: Ти не си толкова мждъръ, колкото другия. Азъ 99 пжти ходихъ при него и той не ми каза, че го прекалихъ, а при тебе като дойдохъ 19 пжти, ти казвашъ, че азъ го прекалихъ.

Та всички вие сте като китайския мждрецъ, при 19- ия пжть казвате: Прекали го вече! Азъ не ви казвамъ, ние въ себе си казваме. Дойде единъ човѣкъ при насъ, че като ти говори, говори нѣщо, че като излѣзе, ти казвашъ: Прекали го вече. Въ себе си казвашъ това. Азъ не говоря за онова. Това е човѣшкото естество. Казвашъ: Прекали го малко. Азъ казвамъ, слушай, ти седнешъ и на Господа мърморишъ, мърморишъ “жена ми, децата ми, туй нѣмамъ, онова нѣмамъ”, а

Господь те търпи. И хиляди години те търпи! Ти за нищо и никакви работи молишъ се, молишъ, и после казвашъ: Господи, помилвай ме! Казва Господъ: За какво да те помилвамъ? Казва Господъ: Лука пакъ го препържи днесъ; за препърження лукъ ли? Азъ считамъ препърження лукъ... Сега, запримеръ, азъ какъ гледамъ на нѣщата. Идатъ нѣкои и ми разправятъ: Не зная какви сж станали тия Изгрѣвчани. Много одумничество има у тѣхъ. Постояно ми казватъ. Рекохъ, тѣ се готватъ за бждещи кореспонденти, видни такива кореспонденти на вестници, та сега ходятъ, осведомяватъ се. Че тъй, за кореспонденти се готвятъ. И казвамъ:Понеже се готвите за кореспонденти, гледайте всичкитѣ ви сведения да бждатъ вѣрни. Като одумваме единъ човѣкъ, ние го правимъ знатенъ. Никой не е знаелъ за него, ще го одумватъ, и той ще стане знатенъ. Нали казватъ за праведния Йовъ, че като билъ богатъ, и като пострадалъ и като осиромашалъ, и ималъ голѣми язви, и се завъдили червейчета, които сж му помагали, като сж яли гнойнитѣ рани. И като отивалъ нѣкой бѣденъ просякъ при него, той му давалъ червейче, и червеятъ се превръщалъ на злато. Злато ставало всичко. Та всичко било добро и за просяцитѣ, и добро било за Йовъ. Че Йовъ се освобождавалъ отъ червеитѣ, а тѣ имали злато. Та нашитѣ червеи, които ни безпокоятъ, като дойде нѣкой просякъ, дай му едно червейче.

Сега важното е, че трѣбва да се учимъ да превеждаме. Трѣбва ни една наука за превеждането. Нали въ математиката има редъ правила за превеждане на разнитѣ дроби къмъ еднакъвъ знаменатель. Трѣбва да имаме една основна мѣрка.

И тогава мѣрката е такава: Всѣкога, когато правишъ нѣщо и си недоволенъ отъ себе си, ти се намирашъ въ човѣшкия порядъкъ; всѣкога, когато правишъ нѣщо и си доволенъ отъ себе си, ти се намирашъ въ Божествения порядъкъ. Доволство и недоволство, това показва двата порядъка: Божествения и човѣшкия. Щомъ се обезвѣрявашъ, ти си отъ човѣшкия порядъкъ; щомъ се усилва вѣрата ти, ти си въ Божествения порядъкъ; Щомъ отслабва любовьта ти, ти си въ човѣшкия порядъкъ, щомъ се усилва Любовьта ти, ти си въ Божествения порядъкъ. Туй сж порядъци, това сж полюси. Туй трѣбва да го знаете. Щомъ осиромашавате, вие сте въ човѣшкия порядъкъ, щомъ обогатявате, вие сте въ Божествения порядъкъ. Азъ вземамъ нѣщата забогатяване. Трѣбва да има едно истинско забогатяване въ свѣта. Та на онѣзи бѣднитѣ ще кажешъ, - не на бѣднитѣ хора, не

тази бѣднотия отъ нѣкои нѣщастия, - ама този честния човѣкъ, справедливия човѣкъ, той не иска отъ баща си никакъ да му остави богатство, което е крадено чрезъ насилие и натрупано така. Казва: Азъ не искамъ това. Той иска нѣщо самъ да спечели по единъ честенъ и справедливъ начинъ. Има честни хора, синове, които не искатъ нищо да спечелятъ чрезъ неправда. Тѣ сж сиромаси. Казватъ: Ние ще спечелимъ сами богатство.

Та сега и вие всички трѣбва да се откажете отъ всички ония лъжливи възгледи на живота, които ви свързватъ съ човѣшкия порядъкъ на нѣщата. И ви внасятъ нещастия въ сегашния животъ. А да се свържете съ Божествения порядъкъ. И туй е най-лесното.

Сега на мене нѣкой пжть нѣкой ми каже: Ама ти не си толкова добъръ, колкото говорятъ хората за тебе. -Е, казвамъ, да излѣземъ на КОНКУРСЪ, нали азъ съ тебе? Да излѣземъ на конкурсъ, нѣма нищо. Въ какво седи, че хората за менъ мислятъ добре? Каквото хората мислятъ, то е тѣхна работа. Нѣмамъ нищо противъ. Азъ какво може да мисля за мене, то е моя работа. А какво може да мисли Богъ за мене, то е Негова работа. Сега азъ искамъ да имамъ мнението на Бога. Най-първо какво Богъ мисли за мене. После, на второ мѣсто, какво азъ мисля за мене, и най-после, какво харата мислятъ за мене. Но вземамъ какво Богъ мисли за мене. И виждамъ азъ дали съмъ правъ. После азъ какво мисля за себе си, и най-после, хората какво мислятъ за мене. И ако нѣкой човѣкъ намѣри нѣщо вѣрно, казвамъ: Правъ е този човѣкъ. Много пжти седя и казвамъ: И азъ да съмъ, така ще мисля.

Тогава и азъ по нѣкой пжть си правя джумбюшъ. Дойде нѣкой при менъ и иска пари назаемъ. Азъ му казвамъ: Обичашъ ли да ми донесешъ малко вода. Той погледне, мисли: Какъ ще взема билника, да донеса вода? Казва: Нѣма ли нѣкой, който да донесе вода? - Не, искамъ да видя може ли да донесешъ вода? Той сега ме критикува, че азъ не съмъ искалъ да му услужа. Казвамъ: Азъ ти искамъ много малка услуга, и понеже ти не си готовъ да донесешъ малко вода, тогазъ по сжщия законъ и азъ не мога да ти дамъ пари на заемъ. Менъ ме е срамъ да ти дамъ, че какво ще кажатъ хората? Той е банкеринъ и заема на хората пари. Азъ нарушавамъ своята честь. Щомъ му дамъ пари, подразбирамъ, че вземамъ пари. А щомъ вземашъ, утре ще почнешъ да ме избѣгвашъ по улицитѣ, и ще почнешъ да ме лъжешъ. Пъкъ ти се свенишъ тукъ за вода да донесешъ.

Та ще се съпоставите на една самокритика: Турете си ТРИТЪ ПРАВИЛА: Какво Богъ мисли за васъ, и вие какво мислите за себе си, и какво мислятъ вашитѣ ближни за васъ. Това сж три нѣща, които ще внесатъ едно вжтрешно разнообразие вжтре въ живота ви. И по нѣкой пжть и доброто мнение на хората лесно може да се добие. Азъ зная човѣшкитѣ възгледи. Доброто мнение на хората всѣкога може да имате. Единъ бѣденъ човѣкъ, който мисли, че хората сж лоши, занесъ му единъ чувалъ брашно, занесъ му това - онова, и като идешъ 3,4 пжти и все му носишъ нѣщо, ти ще станешъ въ очитѣ му добъръ. Направи услуга комуто и да е, и веднага хората ще иматъ добро мнение към тебе. Щомъ не правишъ услуга, хората ще иматъ лошо мнение. И прави сж. Направи на човѣка една малка услуга, този човѣкъ е доволенъ.

Сега най-голѣмата мжчнотия въ живота е, човѣкъ да угоди на себе си. Нѣма по-мжчна работа отъ това. И знаете ли защо става това, че човѣкъ не може да угоди на себе си? Ти си недоволенъ отъ хората. Но туй недоволство е отъ самия тебе. Ти си недоволенъ отъ Бога, но туй недоволство е отъ самия тебе. Ако малко те обичатъ - недоволенъ си, много те обичатъ, пакъ си недоволенъ. Но отъ кжде ще знае този вжнишния човѣкъ какъ да те обича? Каква е мѣрката на Любовьта? Нѣкой казва - или малко ще обичашъ или много ще обичашъ. Тукъ се изисква голѣмо изкуство. Не знаемъ мѣрката на любовьта. Любовьта е едно цвѣте, нѣма да го поливашъ отъ високо. Защото ще изкарашъ пръстьта навънъ. Азъ съмъ гледалъ онѣзи жени, които обичатъ цвѣтята. Като турятъ малко вода, гледатъ цвѣтето, и после пакъ сипатъ малко вода. Азъ отъ тѣхъ съмъ се научилъ. Турятъ малко вода, чакатъ малко да попие, после пакъ налѣе малко вода. Отъ тукъ, отъ тамъ полива. Азъ гледамъ и казвамъ си: Колко е умна тази жена - малко полива и чака, гледа, отъ тукъ -отъ тамъ полива. Азъ съмъ ги наблюдавалъ. И казвамъ: Колко сж умни, и азъ трѣбва така да направя. Като дойде нѣкой е недоволенъ, азъ му капна една капка, и го гледамъ. Малко капвамъ. Той изведнъжъ иска да му налѣя. Полѣя на едно мѣсто, после на друго, и пакъ гледамъ. Азъ отъ тази жена съмъ научилъ така да правя. И въ края на краищата той е единъ много добъръ методъ. И на васъ ви препоржчвамъ: Наливайте по малко вода. Азъ съмъ доволенъ отъ себе си. Той сега се тревожи, пъкъ азъ наливамъ малко, нищо да не падне отъ вънка. Че сжщото нѣщо направи Исусъ, като нахрани тия хора, каза: Съберете трохитѣ,

нищо да не остане отвънка. И 12 коша събраха. Нищо да не остане. Така хубавитѣ работи въ свѣта трѣбва да се събиратъ.

Сега при менъ, като дойде нѣкой, азъ виждамъ единъ човѣкъ, който много обича да одумва. Вие казвате: Лошъ човѣкъ е. Много добъръ човѣкъ е този, който одумва. Защото този човѣкъ както обича да одумва, когато направишъ нѣщо лошо, и като му направишъ нѣщо добро, пакъ ще те одумва. И въ единия, и въ другия случай той ще разправя. И като направишъ нѣщо лошо, той ще разправя, и като направишъ нѣщо добро, той пакъ ще разглася. Та казвамъ, много добъръ човѣкъ е този. Ама че Господь защо търпи дявола? Отъ вашето гледище защо го търпи? Че безъ да иска, дяволътъ разнася доброто въ свѣта. И сега, хайде, да не говоримъ за дявола, защото ще го повикаме и него. Той е тукъ отъ вънка, но като почнемъ да говоримъ заради него, ще отворимъ вратата. Единъ день седя азъ и гледамъ единъ приятель - така отъ вънка - седи задъ прозореца и иска презъ джамоветѣ да слуша какво говоря. Азъ седя, питамъ се защо не влѣзе въ класъ, а така се напряга отъ вънка? Казвамъ, хубаво е, може да си усилва слуха. Единъ день идва при мене, казвамъ: Защо седишъ задъ джамоветѣ, та се мжчишъ? Че той ми разправя, казва: Не зная, хванала ме е една кашлица, че ме безпокои, та излизамъ отъ вънка, да не безпокоя другитѣ.

Казвамъ, правъ е човѣкътъ. Питамъ го: Можешъ ли да чувашъ нѣщо? -Е, долавямъ нѣщо, тъй като си мърдашъ устнитѣ, все долавямъ нѣщо.

И тъй, всѣкога поддържайте Любовьта въ служението; поддържайте Вѣрата, за да бждете благоугодни на Бога, и подържайте надеждата си въ постжпкитѣ си. Защото всѣка добра постжпка усилва надеждата. А когато искаме да бждемъ благоугодни на Бога, усилваме вѣрата. Благостьта усилва вѣрата. Ти като мислишъ да услужишъ на нѣкого, ти усилвашъ вѣрата си. А за да усилишъ Любовьта си, служи! Туй е сега, за да може Любовьта да се прояви. И вѣрата и надеждата трѣбва да употрѣбявате. Това е едно практическо приложение. Понеже Любовьта, вѣрата и надеждата ни сж потрѣбни. Едно практическо приложение въ живота. Това сж новитѣ нѣща. Ако вие се научите какъ да прилагате любовьта, трѣбва да служите. И какъ да прилагате вѣрата, за да бждете благоугодни на Бога. И въ надеждата -добри въ постжпкитѣ си. И конкурсния изпитъ ще го издържите. Тогава и на райската врата като отидете, ще ви

попитатъ: Какъ сте служили? Значи, каква е любовьта ви? После, благоугодни ли сте на Бога? Това ще бжде за вашата вѣра. Каква е вашата вѣра? И после, дали сте постжпили добре съ вашитѣ ближни? Какъ сте постжпили спрѣмо тѣхъ? Значи, каква е вашата надежда? Щомъ сте изправни, веднага ще ви приематъ, и ще ви позволятъ да влѣзете. Това е вашиятъ паспортъ, съ който може да влѣзете, и да имате достжпъ въ невидимия свѣтъ. И да може да живѣете тамъ колкото време искате. И да си излѣзнете, когато си искате. И да дойдете на земята, когато си искате. А щомъ тия три нѣща не сж турени, не сте ги придобили, тогава ще останатъ тамъ на особено мнение и ще ви държатъ на вратата. Азъ вѣрвамъ сега, че всички вие тия три нѣща ще ги турите, и вие ги имате предъ видъ.

За усилване на Любовьта си - усилвайте служението си; за усилване вѣрата си, трѣбва да усилвате благостьта си; за усилване на надеждата си - постжпвайте добре.

Нѣкои искатъ да имъ се даде единъ методъ. Ето го: Постжпвайте добре за надеждата си! Мисли добре за вѣрата си; служи добре за любовьта си! Туй сж начини за усилване тия чувства. И тогава животътъ става сладъкъ и по-веселъ.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка!
На поляната направихме всички упражненията си!
6.30 ч.с.

ЛИКВИДАЦИЯ СЪ СТАРИЯ ЖИВОТЪ И ПРИЛОЖЕНИЕ НА НОВИЯ.

12-то Недѣлно Утринно Слово
21 февруарий 1937 г . 5 ч. с . Бодро приятно време.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.
Ще ви прочета частъ отъ 12 глава отъ Ев. на Йоана,
отъ 1 - 25 ст.[стр.492]
Въ Начало бѣ Словото.

Когато нѣкоя майка отива въ града, децата не знаятъ какво ще купи майка имъ. Но все - таки тѣ очакватъ нѣщо. Умнитѣ деца очакватъ, но какво, и тѣ не знаятъ. Тайна е това за децата. Онова, което майката ще донесе, тя е опредѣлила. Тя има прѣдначертанъ планъ, какво трѣбва да донесе. Нѣкои казватъ, че трѣбва да се пазимъ отъ еднообразие, и отъ желание да знаемъ всичко. Отъ тѣзи две нѣща трѣбва да се пазите. Не искайте да знаете всичко. Защото пророкътъ казва, че и за Господа има нѣща, които Той не знае. Защо? - Защото Господъ казва, че и на умъ не му е дохождало това, което пророкътъ е казалъ за Господа. Много голѣми пророци казватъ, че Господъ е казалъ така или иначе, но Господъ казва, че тия пророци сж казвали нѣща отъ името на Бога такива, каквито и на умъ не Му е дохождало. Има нѣщо погрѣшно въ това, когато човѣкъ иска да знае всичко. Нѣкой мисли, че всичко знае, но всезнанието зависи отъ истината. Отъ лъжата нѣма какво да знаешъ, тя не дава знания. Какво нѣщо е лъжата? Споредъ Догорова лъжата произлиза отъ лижене. Човѣкъ може да лиже една капка медъ или една капка млѣко. Когато на котката дадете хлѣбъ, ако е гладна, не яде, но дадете ли и малко млѣко, тя го оближе. Трошицата хлѣбъ седи предъ нея, тя не я пипа, но къмъ млѣкото има известно разположение. Като го намѣри, веднага го излизва.

Сега какви трѣбва да бждемъ ние? Ние трѣбва днесъ да бждемъ

такива, каквито сме. Какви трѣбва да бждемъ днесъ? Днесъ нѣма да бждемъ такива, каквито сме били вчера, нито такива, каквито ще бъдемъ следъ една година. Днесъ трѣбва да бждемъ нѣщо съвсемъ друго. Когато посѣете една ябълкова семка, тя нѣма да излѣзе като крушата. Тя ще излѣзе ябълка, но трѣбва да бжде доброкачествена. Ако посѣете нѣкоя лоза или череша или слива, все лоза,череша или слива ще излѣзе. Сливата, запримѣръ, казва:Азъ нѣма да бжда вѣчно слива. - Да, нито слива ще бждешъ, нито череша, нито трънъ вѣчно ще бждешъ, но и човѣкъ въ тази форма, каквато днесъ имате, нѣма да бждете. Ти ще се изменишъ - Като ангелъ ли ще стана? - Нѣщо повече отъ ангелъ. Ангелитѣ сж на деветь степени. Нѣкой иска да бжде като херувимитѣ или като серафимитѣ. Знаете ли, какви сж образитѣ на херувимитѣ и на серафимитѣ? Когато стигнешъ до нѣкой херувимъ или серафимъ, ти ще се превърнешъ на прахъ и пепель. Ти ще изгоришъ отъ него. Недосегаеми сж ангелитѣ и серафимитѣ. Тѣ сж Божественъ огънь, който изгаря всичко. Нѣкой иска да стане херувимъ или серафимъ. Той не знае, че по този начинъ ще донесе най - голѣмитѣ нещастия на хората. Ти не можешъ да живѣешъ тогава при хората, нито хората ще могатъ да живѣятъ при тебе.

Сега въ тази мисълъ има една отрицателна страна. Така и въ тълкуване на Писанието има една опасность, която зависи отъ ограниченитѣ разбирания на хората. Защото всѣки, който коментира, иска да каже нѣщо ново. Новитѣ нѣща сж преповторение на старото: Да бждемъ добри, да се обичаме, да имаме почитание къмъ баща си, честни да бждемъ. Това сж изтъркани думи. Сегашнитѣ хора казватъ: Не ни говорете за това, друго нѣщо ми говори. Нервирамъ се като ми говоришъ такива работи. Като искамъ да му кажа нѣщо отъ истината, казвамъ му: Имамъ една малка колибка въ планината, направена отъ дъски. При колибката имамъ една кошара за овцетѣ. Правя сирене. И следъ това дошло едно малко дете, което запали колибката. Той се итнересува и ме слуша. Продължавамъ: Въ това време една млада мома, съ бакърче въ ржка, видѣла това, донесла вода и изгасила колибката. - Ахъ, колко е умна тази млада мома! Азъ говоря на този човѣкъ за истината. Той веднага ме запитва: Чия дъщеря е тя? - Интересува се той отъ младата мома.

Сега, като слушате, и на васъ дотѣгватъ нѣщата. Искате да ви се говори нѣщо религиозно. - Оставете вашата религиозность. Религиозностьта не е много съдържателна дума. Като се разболѣе,

всѣки човѣкъ става религиозенъ. Потекатъ му лигитѣ - това е религия. Това е религиозность външна, но безъ вжтрешно съдържание. Отъ лига става думата "религиозенъ". Нѣкои ще кажатъ: Не се подигравайте съ религията! - Съгласенъ съмъ. Като кажа на единъ човѣкъ, че ще му платя изобилно, той има вѣра въ мене. Дойде, работи ми, и азъ му дамъ петь лева. Това не е ли лига? Въ първо време той мисли, че го опитвамъ. Но ако му дамъ една почтена сума, той вижда, че оценявамъ труда му. Той казва: Ти ми плащашъ по - добре отъ другитѣ.

Сега за насъ важно въ живота е онова, което ние възприемаме. И всѣки день невидимиятъ свѣтъ ни изпраща блага, отъ които иска да се ползуваме. Ти станешъ сутринь и започвашъ да мислишъ като дете. - Ама азъ не искамъ да бжда дете. Обаче растешъ, ставашъ все по - възрастенъ, започвашъ да мислишъ добре. Ставашъ проповѣдникъ. Това е най - високото положение, до което човѣкъ може да достигне, което положение наричатъ.....ционно положение. Англичанитѣ го казватъ Клай - Максъ. И като стигне човѣкъ до най - високата точка, постепенно започва да слиза надолу. Отъ младини слизашъ къмъ старини. Като направишъ погрѣшка, оправдавашъ се, защото си въ младини. Казвашъ: Дете съмъ още. Казватъ и други: Дете е, не разбира нѣщата, невежа е. И каквито погрѣшки направи малкото дете, всички го оправдаватъ. Когато детето на първата година прави погрешки, всички казватъ: На това дете не може да се изисква нѣщо много. Майката всичко му прощава. Но като стане на 10 - 12 години, тя не му позволява вече да прави погрѣшки. Тя казва: Ти не си дете. И това, което детето е правило въ първитѣ години, после не му се позволява. Най - после човѣкъ дойде до старини, стане на 80 - 120 години, тогава още повече не му се позволява да грѣши. Какъ ще изживѣе тѣзи 120 години? Четири години сте при майка си, въ люлка, въ количка ще те возятъ. Това е особено училище. Ще минавашъ отъ ржце въ ржце. Следъ това четири години ще ходишъ въ забавачница. Четири години въ отдѣленията, ставатъ 12 години. Имате осемъ години въ прогимназията и въ гимназия, ставатъ всичко 20 години. Следъ това четири години въ университета, всичко 24 години. И най - после се ожените. Трѣбватъ ви 30 години. Това е пакъ една специфична работа. Университетъ е това. На днешнитѣ деца сж нужни 30 години, докато ги отгледате и изучите. Цѣли 15 години ви сж нужни, докато ги ожените и настаните. Следъ това трѣбватъ

още 15 години за внучетата. После още 15 години за разходки тукъ и тамъ. И колко още години ще ви останатъ - 120 години? Какво ще направите презъ тѣзи последни години? Нѣма да усѣтите какъ ще стигнете тѣзи години и ще видите, че нищо не сте направили. Единъ день похлопатъ на вратата ви, донесатъ единъ отворенъ пликъ, ще ви кажатъ: Кажете на господаря да излѣзе. Чуваме, че не си гледалъ работата, както трѣбва. Толкова години е заповѣдвалъ само тукъ и тамъ, не е постжпвалъ умно. Така човѣкъ изгубва службата си на земята и се връща въ онзи свѣтъ. Тамъ вече ще видятъ каква нова служба могатъ да му дадатъ. Ще видятъ за какво е готовъ. Стариятъ казва: Азъ отивамъ вече, предавамъ службата си. Той ще намѣри нѣкого, когото обича, да го остави за свой замѣстникъ.

И до днесъ, както виждамъ, мнозина отъ васъ уреждатъ въпроситѣ на земята. Нѣкои отъ васъ още не сж свършили университетъ. Други са дошли само до гимназията. Нѣкои - само до прогимназията. Нѣкои пъкъ сж въ университета, който трае 35 години, обаче още не сж отгледали децата си. Нѣкои още не сж оженили децата си, не сж ги наредили и т. н. И следъ всичко това започвашъ да сждишъ другитѣ хора, искашъ да знаешъ какъ тѣ живѣятъ. Не е проста работа да познаешъ човѣка. Какъ можете да познаете пѣвеца? Че пѣвецътъ трѣбва да пѣе, а за да пѣе, той трѣбва да се предразположи. Ако обичамъ пѣвеца, а при това искамъ да пѣе, азъ трѣбва да го предразположа. Не мога ли да го предразположа, той ще каже, че не може да пѣе. Защо не е разположенъ? - Понеже не съмъ успѣлъ да го предразположа. Ако пъкъ му платите една крупна сума, той ще пѣе. Та пѣвцитѣ и свирцитѣ се нуждаятъ отъ любовь, искатъ да бъдатъ обичани. Единъ американски милионеръ слушалъ за единъ виденъ артистъ отъ Европа. Той отишълъ въ Америка да дава концертъ. Милионерътъ искалъ да чуе този виденъ артистъ, но закъснѣлъ съ три часа и не могълъ да го чуе. Американецътъ не могълъ да дочака другъ концертъ, затова отишълъ въ хотела, дето билъ артистътъ, който се готвилъ да си лѣга. Казва му милионерътъ: Азъ закъснѣхъ, пропуснахъ концерта ви, но искамъ да чуя вашето свирене - Не съмъ разположенъ сега, азъ си лѣгамъ вече. - Хиляда долара ще ти дамъ. - Не искамъ. - Още 500 долара ще ти дамъ. - Добре, сега ще дойда. Значи, при 1500 долара се съгласилъ да свири. Американецътъ го слуша.И най - после казва: Ще ти дамъ още една сума, да ми дадешъ цигулката си, и азъ да ти посвиря малко. Американецътъ свири на

цигулката, иска да види какво ще каже видният артист за неговото свирене. Той искалъ да чуе отъ този артистъ докжде е стигналъ, може ли да излѣзе отъ него виденъ цигуларь.

Понѣкога и вие мязате на този цигуларь, който е свършилъ вече концерта си, и е готовъ вече за лѣгане, но идва единъ отвънъ, иска да му свирите. Вие вече сте готови да си лѣгнете, а той иска да му свирите. Щомъ иска да ви даде пари, вие можете да му свирите. Важно е, че въ живота има много работи, които не трѣбва да бждатъ явни, защото сж въ процеса на своето развитие. Много нѣща въ човѣка трѣбва да останатъ въ тайна, докато узрѣятъ Казвате: Нека се знаятъ нѣщата. - Не, нѣщата трѣбва да станатъ знайни, само когато узрѣятъ напълно. Кой изважда зеленитѣ плодове на пазаря? Една мисъль, която не е узрѣла още, трѣбва да седи на дървото да зрѣе. Всѣко чувство, което не е узрѣло, трѣбва да седи на дървото. Всѣка постъпка, която не е узрѣла още, която не се е оформила, трѣбва да седи на дървото, докато узрѣе. И най-после, не води малкитѣ деца при дърветата да имъ показвашъ незрѣлитѣ плодове, да не ги туряшъ въ изкушение. И себе си не поставяй въ това положение. Има нѣща, които могатъ да изкусятъ и васъ самитѣ въ даденъ случай. Ако ви заведатъ въ мѣстность, дето има диаманти, и погледнете тукъ или тамъ, все ще се роди у васъ едно желание да си вземете за споменъ малко отъ тия диаманти. А това е забранено. Отивашъ си, но трѣбва да знаешъ, че четири очи те следятъ да не вземешъ нѣкой голѣмъ диамантъ съ себе си.

Та казвамъ: Ние сме останали въ едно положение, предъ една опастностъ, че се спираме все предъ миналото. Каваме: Какво бѣхме едно време. - Може да е било по - добре, а може да е било и по - лошо. Две мнения има за това. Единъ старецъ на около 84 години, но малко щеславенъ, като дошълъ до единъ голѣмъ трапъ, казалъ: Едно време азъ прескачахъ такива трапове. Той се засилилъ, но хопъ - въ трапа. Той си помислилъ, че има отвънъ хора, които го видѣли, като падналъ и си казалъ: Така ли бѣше едно врѣме? Какъ прескачахъ такива трапове? Но като излѣзълъ вънъ отъ трапа и видѣлъ, че никой нѣма около него, казалъ си: Както бѣше едно време, така е и сега.

Преди нѣколко деня виждамъ единъ нашъ братъ, около 46 - 50 годишенъ, иска да подигне единъ чувалъ, който тежи около стотина килограма. Като видѣхъ, че е самъ, казвамъ му : Няма ли двама братя да ти помогнатъ? - Нѣма нужда отъ братя да ми помагатъ,

азъ самъ мога. Като го дигна на гърба си, малко се залюля, но го донесе на мѣстото, дето трѣбваше. Казвамъ: Този човѣкъ е като Данъ Коловъ. Макаръ и възрастенъ, този братъ можа да свърши работата, каквато и млади не могатъ да свършатъ. Какво показва това? - Че той има сила въ себе си. Той може да носи товаръ отъ 80 - 100 килограма. Следователно, всѣки човѣкъ ще бжде поставенъ на такъвъ изпитъ, на такива изпитания, съ които да изпитватъ силата му. Често съмъ виждалъ братя и сестри, които проповѣдватъ: Това да направимъ - онова да направимъ. Гледамъ нѣкой турилъ на гърба си единъ малъкъ чувалъ едва 30 - 40 килограма товаръ, но отъ очитѣ му текатъ четири реда сълзи. Казвамъ: Този братъ има малка сила, понеже отъ малкитѣ изпитания вече той отпада духомъ. Той е вече неразположенъ, плаче. Мене ме интересува плача. Азъ малко хора съмъ срѣщалъ, като плачатъ, да ми е приятно. Казвамъ на нѣкой, който не знае да плаче: Приятель, ти не знаешъ добре да пѣешъ. Като плаче чоѣкъ, плачътъ може да се уподоби на музика. Като плаче нѣкой, приятно ти е да го слушашъ; той плаче меко, приятно. Нѣкой пъкъ като плаче, чуватъ се едни задавени звукове, хълца този човѣкъ. Той изпитва противоположность въ чувствата, едно щастливие. Той е обиденъ, какъ Господь да не му обърне внимание. Той казва: Толкова време вече какъ се моля, нито хората не ме оценяватъ, нито приятелитѣ ми, нито моитѣ близки - жена ми, децата ми. Той плаче, защото станалъ за посмѣшище на хората, смачкалъ се фасонътъ му. И редъ още работи изброява, които го смущаватъ и каратъ да плаче. Цѣлъ битъ - пазаръ е въ него. Той се оплаква, а пъкъ азъ изучавамъ отъ плача у хората кой доколко е музикаленъ. Още като хлопа нѣкой на вратата, азъ зная докжде е достигналъ. Ако нѣкой хлопа силно на вратата, това показва, че той не е музикаленъ.Той е много сприхавъ човѣкъ. Такъвъ човѣкъ азъ го наричамъ “ султанъ - чорбаджия”. Тогава азъ се запитвамъ: Какъ бихъ чукалъ на вратата на човѣка? Следъ това доде другъ , съобразява - седи, чака, мисли колко пжти да чукне. Нѣкога нѣкой хлопа само единъ пжть. Казвамъ: Не, нѣма да отворя. Другъ хлопа два пжти. Това значи, може да му се отвори, а може и не. Три пжти ако хлопне, това е положително число. Ако хлопне четири пжти, той е вече безъ всѣкакво съмнение. Така чета азъ и правя своитѣ заключения. Когато нѣкой тропне единъ пжть и си каже - не, нѣма да ми отвори, и азъ не му отварямъ. На два пжти има колебание. На три удара е положително увѣренъ, обаче на четири

хлопания той вече е безъ всѣкакво колебание. Ставамъ вече. Тъй щото, докато се хлопа веднъжъ, азъ все седя. Пакъ веднъжъ хлопне - пакъ седя. После той ме срѣща и казва: Азъ хлопнахъ три пжти на вратата Ви. - Не си знаелъ какъ да хлопашъ. Питамъ го - колко пжти хлопа? - Много пжти. Но този човѣкъ е пестеливъ, не хаби енергията си. Иска отъ едно тропане да разбере нѣщата, да му се отвори. И духоветѣ постжпватъ по сжщия начинъ. По хлопането на духоветѣ се знае кой какъвъ е. Когато единъ духъ запита за нѣщо, той удря само веднъжъ. Съ това иска да каже, че не може да стане никаква работа. Като похлопа два пжти, той иска да каже, че тази работа може да стане, а може и да не стане, зависи отъ редъ условия.

Та казвамъ: Въ всички нѣща вие трѣбва да имате една опедѣлена цель. Седа единъ день между младитѣ и давамъ една формула, какъ да се обръща внимание на малкитѣ работи. Тѣ сж свършили университетъ, а азъ ги питамъ една детска работа: a+b на колко е равно? Тѣ казватъ, че a+b може да е равно пакъ на a+b. Обаче, нѣкои веднага корегиратъ, че има една формула за случая: - a+b=c. Питамъ единъ братъ дали е така, но той казва, че това може да е така само при единъ случай, а именно: Ако a+b=2. Той казва, че a+b=a по b. Две плюсъ две е равно на две по две. Защото две плюсъ две е равно на четири и две по две пакъ четири. При другитѣ случаи съ числата обаче не е така. Защото петь по петь е 25, но петь и петь е десеть. Даже и половината нѣма.

Та казвамъ: Всички вие сте учили и събиране, и изваждане, и умножение, и дѣление, а това сж методи и начини, чрезъ които можете да се освобождавате отъ много ваши несгоди. Има известни болести, които се лѣкуватъ съ изваждане, други - съ дѣление, трети - съ умножение. И ти трѣбва да знаешъ коя болесть съ какъвъ методъ да лѣкувашъ.Ако знаешъ - добре. Не знаешъ ли - ще му мислишъ. Знанието е потрѣбно да се освободимъ отъ много препятствия въ нашия животъ. И въ Писанието е казано: “ Безъ вѣра не можете да угодите на Бога.” Ако отивашъ при Бога и Му се молишъ безъ вѣра, нѣма да получишъ отговоръ. Защо Богъ слуша нѣкои хора, а други не ги слуша? Светията, който върши волята Божия, като се помоли на Бога, отговаря Му. Писанието казва: “ Преди още да поискашъ нѣщо отъ Бога, Той ще ти отговори.” Нѣкой, и слѣдъ като произнесе много молитви, молитвата му не се приема. Имаме единъ примѣръ въ Стария Заветъ за онѣзи 400 пророци, които се молиха на Ваала, но

цѣлъ день се молиха, никакъвъ отговоръ не получиха. Тогава пророкъ Илия взе да имъ се надсмива, като казваше: Молете се още, викайте силно, може вашиятъ Господъ да е заспалъ. И като не получиха отговоръ, тогава Илия се обърна къмъ Господа, помоли се , и не се мина много време, огънь слѣзе отъ небето и изгори жертвата, която бѣше турена на жертвеника. И следъ това, отъ голѣма ревность Илия изкла всички тия лъжливи пророци. Ако вие бѣхте на мѣстото на Илия, какво бихте направили? Запримѣръ какъ можете вие да извадите пророцитѣ, които се криятъ въ главитѣ ви? Вие не ги знаете какъ се казватъ, но има такива лъжливи пророци въ видъ на въшки, а други - въ видъ на бълхи. Като ги извадите съ гребенъ отъ главата си, какво правите съ тѣхъ?

Какво направилъ единъ американецъ съ бълхитѣ? Той събралъ около 50 - 60 хиляди бълхи, турилъ ги е подъ едно стъкло и започналъ да ги възпитава. Той така ги възпиталъ, че ги раздѣлилъ на взводове, на дружини, на полкове, на дивизии, заповѣдалъ имъ да маршируватъ, и тѣ го слушали. Като постигналъ това, започнали американци отъ всички краища да се стичатъ при него, да видятъ военната тактика на бълхитѣ. Единъ религиозенъ човѣкъ, докторъ Бъкли, отишълъ да види какъ маршируватъ бълхитѣ. Той си казалъ: Ние проповѣдваме на хората толкова много, но тѣ не ни слушатъ, а този човѣкъ е успѣлъ да заповѣда на бълхитѣ, и тѣ го слушатъ. Знаешъ ли кой съмъ азъ, казалъ докторъ Бъкли?- Азъ съмъ докторъ Бъкли, редакторъ на единъ вестникъ, но и азъ се чудя на това постижение. Както виждамъ, този човѣкъ е намѣрилъ законитѣ, по които бълхитѣ могатъ да се подчиняватъ, и тѣ го слушатъ. Той казва на бълхитѣ: Намѣсто да ходите подъ ризитѣ на хората, ходете тукъ и маршируйте. Та като ви гледатъ хората, да знаятъ, че и въ васъ има изкуство. Докторъ Бъкли го запита какъ е научилъ бълхитѣ да маршируватъ. - Мжчнотията е само въ това да отучишъ бълхата да скача. Тя има навика да скача на заднитѣ си крака. Веднъжъ отвикнала се отъ този си обичай, останалото е лесна работа вече. Питамъ: Вие правили ли сте такъвъ опитъ? И азъ не съмъ правилъ опитъ съ бълхитѣ, да ги накарамъ да еволюиратъ по този начинъ. Обаче нашитѣ мисли, нашитѣ неестествени желания можемъ да ги накараме да слушатъ като бълхитѣ. И ако това не е възможно за васъ, тогава какво бихте могли да направите съ тия ваши неестествени желания и мисли? Понѣкога вие седите и правите редъ неестествени движения. Много

неестествени постжпки се дължатъ на нѣкои неестествени мисли и желания у васъ. Нѣкой пжтъ се бутнете тукъ - тамъ. Едни отъ тѣзи движения сж красиви, а други - не сж красиви. Понѣкога ние сами си създаваме нещастия отъ тѣзи движения, или отъ произнасянето на известни думи ние си причиняваме нещастия. Нѣкои думи сж магически. Понѣкога ти бръщолевишъ , кажешъ една дума, съ която произвеждашъ единъ нежелателенъ резултатъ. Ние си имаме нашъ подписъ и мислимъ, че не е толкова опасно да се подпишемъ нѣкъде. Но ако единъ царъ подпише каквото и да е, и си играе съ своя подписъ и го остави нѣкъде, знаете ли какво престжпление може да се направи съ този подписъ? Това е много опасно. Царѣтъ пази подписа си. Така и вие, подпишете се нѣкжде и оставите подписа си, но може да дойде нѣкой, да напише нѣщо надъ подписа ви и да излѣзе, че дължите толкова и толкова. Какъ ще откажете това, когато подписътъ ви седи отдолу. Какъ ще докажете, че вие не сте се подписали подъ този дългъ? Има такива случаи въ живота ви много.

Сега въпросътъ се отнася до Лазара. Като го извади Христосъ отъ гроба, кжде отиде той? На търговия ли отиде, докато бѣше въ гроба? При посещението на Христа въ дома на Лазара, Лазаръ остана като гостъ да слуша Божественото учение. Той не отиде на никаква търговия. Та всѣки день, щомъ влѣземъ въ Божествения свѣтъ, ние виждаме толкова важни работи за сестритѣ и за братята, и за младитѣ и за старитѣ. Колко работи иматъ младитѣ, които вие даже не подозирате. На умъ нѣма да ви дойдатъ тия работи. Следъ това казвате: Ние прекарахме днешния день. Голѣмото богатство, което днесъ Богъ изпраща отгоре, ще остане неизползувано. И благата, които сж изпратени, сжщо оставатъ непокжтнати. Единъ день, като разглеждахъ писмото си, виждамъ, че едно отъ писмата,което е писано отъ преди четири - петь месеца, е останало забутано. Той ме моли въ писмото си да му помоля за неговата възлюбена, която е болна, че да остане на земята. Оттогава се минаватъ четири месеца. Може би тя да е оздравѣла, а може и да е умрѣла, а той ще се чуди защо не съмъ му отговорилъ. Сега въпросътъ е, нали азъ всичко зная? Не, никакъ не зная тази работа. Дошълъ нѣкой, турилъ писмото нѣкжде и иска азъ да го намѣря. Азъ го намѣрихъ, но късно вече. Една вечерь намирамъ едно писмо неразрѣзано. Видѣхъ, че отъ времето, когато е било писано, сж изминали три, четири месеца. Чудя се, азъ ли съмъ получилъ направо това писмо, или другъ нѣкой го е турилъ? Какъ

мислите вие? Много такива писма има всѣки отъ васъ неразрѣзани и непрочетени. Представете си, че Господъ ви изпрати нѣщо, а вие го оставите настрана, мислите за друго нѣщо. Днешниятъ день ние сме на края на една епоха, дето всичко се топи, всичко старо се топи. Всички стари възгледи се топятъ, нѣщо ново иде въ свѣта. Като се стопи този снѣгъ, тогава цвѣтенцата и хубавитѣ работи отъ земята ще поникнатъ. Сега ние страдаме при тѣзи стари условия, но тия страдания сж добъръ признакъ. Страданието показва единъ новъ животъ, който започва да се проявява подъ почвата. Онѣзи малки цвѣтенца започватъ да растатъ при неблагоприятни условия, и ние страдаме, мислимъ, че нашиятъ животъ нѣма смисълъ. Ние още не сме дошли до смисъла на живота. Ние приготвяме сега условията на новия животъ. Единъ день ще постигнете всичко , което желаете. Вие искате да бждете като светията, но светията е човекъ, който гори и не изгаря. Светията е богатъ човѣкъ, който никога не осиромашава; светията е уменъ човѣкъ, който никога не оглупява; светията е човѣкъ, който никога не се разболява. Той може да носи болестьта си и безъ да се разболѣе. Дето и да турите светията, той отъ нищо не се цапа. Който бързо се движи и бързо мисли, той не може да се оцапа.

Сега вие се съблазнявате отъ малкитѣ работи. Българитѣ отъ какво се съблазняватъ? Казва българинътъ, че трѣбва да яде печени кокошки, варени пуйки, печени агнета, печени прасета, баница: Всичко това е голѣма съблазънъ за българина. Каква храна представя прасето? Клѣткитѣ, които образуватъ прасето, сж много нечисти. Като се наяде съ това прасе, човѣкъ възприема всички негови нечистотии. Голѣма е нечистотата, която получаваме чрезъ месото на прасето. Казвашъ: Прасенце ядохъ днесъ. - Ялъ си нечистотиитѣ на прасето. Много нечистотии има въ прасето. Като изхвърли чървата му навънъ, човѣкъ мисли, че е изхвърлилъ нечистотиитѣ му. Много нечистотии още оставатъ у него. Растителната храна е по - чиста. Още по - чиста храна отъ растителната е “ хлѣбътъ небесенъ”. Когато евреитѣ напуснаха Египетъ, бѣха принудени да се хранятъ съ растителна храна. По необходимость станаха вегетарианци, но голѣмъ бунтъ причиниха тѣ на Мойсея за месо. Тѣ искаха птици, месна храна. Казваха: Дотегна ни манната вече.

Сега това, което азъ говоря, се отнася до ученицитѣ. Азъ вѣрвамъ, че ме разбирате. Казвамъ: Вие искате ли да бждете

ученици? Евреитѣ бѣха ученици, които Моисей учи дълго време. Но отъ време на време тѣ роптаеха, дигаха бунтъ, и Моисей казваше: Моитѣ ученици не искатъ да възприематъ учението, ще ме убиятъ. Тѣзи ученици мислѣха, че много знаятъ. Тѣ бѣха възрастни ученици, но страдаха отъ това , дето мислѣха, че знаятъ много. Тѣ повикаха единъ отъ своитѣ пророци и го запитаха: Кажи ни право, да отидемъ ли въ Египетъ или не? Каквото Господъ Ти каже, ще Го послушаме. И понеже Господъ имъ каза да не отиватъ, тѣ пакъ казваха, че искатъ да отидатъ. Не го повѣрваха, тѣ мислѣха, че той иска да ги лъже въ името Божие. Тѣ не повѣрваха на думитѣ му и решиха да отидатъ въ Египетъ.

Казвамъ: Кое е онова, което може да ви накара да вѣрвате, че нѣщо е вѣрно? Ако вашиятъ носъ е така силно развитъ, както моятъ, вие веднага по миризмата познавате, че е карамфилъ. Ако откжснете една роза и я помиришете, веднага вие можете да дадете и на вашитѣ близки да я помиришатъ. Който има силно развито обоняние, той веднага ще се съгласи съ васъ, че това е роза. Ако нѣма развито обоняние, не може да се съгласи съ васъ. Та като ви казвамъ нѣкои нѣща и ме разбирате, това показва, че обонянието ви е добре развито. Та когато нѣкой ви говори или когато ученикътъ говори, или когато учительтъ говори, всички нѣща трѣбва да се провѣряватъ. Не приемайте нещата безъ провѣрка. Ако не провѣрявате, вие не можете да ги разберете. Всѣка дума трѣбва да се провѣри, провѣрка се иска. Отъ провѣрката на нѣщата зависи бждещето на човѣка, което той гради въ себе си. Вие всѣки день градите бждещето си за хиляди години. Вашето бждещо щастие зависи отъ днешния день. Това , което днесъ внесете въ себе си, отъ него зависи вашето щастие. Вие говорите за любовьта на Бога, но правили ли сте опитъ до кжде е достигнала вашата любовь? Не е въпросъ, че нѣмате любовь. Освенъ това, вие трѣбва да имате една опредѣлена идея за Бога. Защото, ако не разбирате Бога така , както азъ Го разбирамъ, ще се явятъ две противоположни схващания. Богъ абсолютно не търпи никаква лъжа. Той абсолютно не търпи лъжата. Той мълчи, но не оправдава лъжата. Каквото говорите - съ приятеля си или съ когото и да е - никаква лъжа. Въпросътъ не е за хората, важно е да не допущате лъжата въ съзнанието си. Искате ли да прогресирате, не допускайте никаква лъжа въ съзнанието си. Съзнанието ви трѣбва да бжде будно. Не се извинявайте. Защо не трѣбва да се извинявате? - Защото не можете

да растете и да прогресирате. Никаква лъжа не допущайте въ себе си. Не казвайте, че сте направили погрѣшка и да търсите начинъ какъ да се извините, но дръжте всѣкога съзнанието си будно. Човѣкъ не може да бжде благоугоденъ на Бога, ако допуща най - малката лъжа въ себе си или най - малкитѣ невѣрни нѣща.

Казвамъ: Кои сж основнитѣ мисли отъ беседата? Четохъ ви 25 стиха отъ главата на Евангелието. Имаме единъ правовѣрващъ Юда, който мисли практически. Той казва,че излишно се излива маслото върху краката на Христа. То може да се продаде и да се помогне на беднитѣ. Но Христосъ казва: Не прѣчете на тази жена, тя го е направила това за деня на погребението ми. Сиромаситѣ всѣкога имате съ себе си, всѣкога можете да имъ помагате. Христосъ и Юда сж две мнения по въпроса. Юда мисли, че Мария е направила погрѣшка и трѣбвало да раздаде паритѣ отъ маслото за беднитѣ. Христосъ бѣше на друго мнение. Той казваше: Който иска да уреди работитѣ си на земята и да запази своя животъ, той ще го изгуби. А който пренебрегва живота си на земята и не живѣе изключително за него, той ще придобие вечния животъ. Много пжти въ вашитѣ домове сж идвали ангелитѣ въ видъ на просеци. Като не знаете, че тѣ сж ангели, казвате: Много ни безспокоятъ просецитѣ, беднитѣ и страдащитѣ хора. Не, като дойде нѣкой страдащъ при васъ, ако сте ясновидци, ще видите, че ни най - малко той не е обикновенъ страдащъ или просекъ. Той е единъ духъ отъ високо произхождение, който идва именно въ такава форма, за да изпита добрината ви. Той, ангелъ отъ небето, който е чулъ нѣщо за васъ и иска да ви види. Като го видя, изведнъжъ той започва да ме следи, какъ ще постжпя съ него. Ти седишъ на единъ столъ, но дохожда нѣкой при тебе и ти му казвашъ: Заповѣдай. Обаче не ставашъ отъ стола си. Ако си подчиненъ и дойде при тебе министъръ председателя или царя, ти веднага ще станешъ отъ стола си и ще го предложишъ на госта да седне. Значи, на богатия и на силния ти ставашъ и правишъ пжтъ, а на простия и на бедния - не ставашъ. Защо? - Нѣмашъ никакъвъ интересъ отъ този човѣкъ. Бедниятъ, простиятъ човѣкъ не е министъръ председатель, не е никакъвъ голѣмецъ. Не, ти се лъжешъ, този простъ, беденъ човѣкъ е дигизиранъ ангелъ, който иде да те изпита. Като се върне на небето, той ще даде единъ рапортъ за твоето поведение и ще те уволнятъ. Дойде ли въ дома ти и най-бедния, - стани, отстжпи му стола си, кажи му да заповѣда. Следъ това седнете и вие. Вземете една поза,

съ голѣмо разположение го приемете. Отъ коя страна трѣбва да го турите да седне? Отъ дѣсната си страна. Следъ това ще го запитате какъ е и отъ де иде. А вие казвате: Дотегнаха ми тия бедни хора! - Какъ мислите? Господъ ни изпитва чрезъ беднитѣ хора каква любовь имаме. Ние всѣки день казваме: Дай Господи! Това искаме, онова искаме отъ Господа. Единъ денъ Той изпраща единъ беденъ човѣкъ при тебе съ торбата си, да му дадешъ нѣщо. Има просеци, които носятъ две торби. Като напълни едната, той започва да пълни и другата. Едната е негова. Като започне да ги пълни, азъ наблюдавамъ коя първо започва да пълни - дѣсната или лѣвата. Ако просекътъ напълни първо лѣвата, а после дѣсната, азъ зная вече отъ коя категория просеци е той. Още като го видя, азъ зная, че това е изпитъ за мене, той иска да ме изпита. Питамъ го и азъ: Коя торба пълнишъ първо? Щомъ пълни първо лѣвата, азъ намирамъ, че той не постжпва право. Той пъкъ отъ своя страна ме пита: Ти какъ пълнишъ торбитѣ си: Първо лѣвата, а после дѣсната или обратно? Този просекъ е едно предметно учение за мене. Който пълни първо лѣвата торба, това показва, че той обръща внимание повече на хорскитѣ работи: Кой какво казва за него.Че Господъ казва на човѣка да направи нѣщо, той не взема предъ видъ Неговитѣ думи. Тъхъ оставя настрана. Щомъ дойде до човѣшкото, той обръща внимание на него и казва: Кажете ми, какво се говори за мене между сестритѣ и братята? Значи , отъ човѣшкото се интересува, но не отъ Божественото. Щомъ дойде нѣкой при тебе да ти предаде думитѣ, които Богъ говори за тебе, казвашъ: Това не искамъ да го слушамъ. Тази сестра вѣрва, че Господъ и е казалъ нѣщо. Тя иска да ме омотае и започва да лъже. Мнозина обичатъ да полъгватъ за нѣкои работи, не предаватъ нѣщата точно. Много сж се опитвали да ме лъжатъ. Азъ не ги сждя, но виждамъ, че това, което казватъ, не е вѣрно. Запримѣръ нѣкой ще ми каже нѣщо, но виждамъ, че астрологически това не може да бжде. То не може да бжде точно така, както запримѣръ не може да каже нѣкой, че се е родилъ въ седемь часа, когато по всички негови белези и черти азъ виждамъ, че той се е родилъ въ четири часа. Всичко е точно определено. Човѣкъ не може да се роди всѣкога. Запримѣръ има случаи, че нѣкой министъръ е роденъ въ мартъ, другъ - въ априлъ, трети - въ августъ, четвърти въ септемврий и т. н. Не е произволно времето и месеца, когато ще се роди единъ министъръ. Сжщото се отнася и до обикновения човѣкъ. Разнитѣ министри се раждатъ въ различни

месеци. На сжщото основание всѣка наша мисъль, всѣко наше чувство може да се роди само при дадени за него специални условия. Ако една мисъль не е родена когато трѣбва, вие трѣбва да се пазите отъ нея. Отивашъ, запримеръ, да говоришъ нѣкжде. Господъ те наблюдава какъ говоришъ истината. Спри се въ себе си и кажи: Това, което сега говоря, вѣрно ли е или не?

Като ви говоря на васъ, намирамъ една опастность. Азъ виждамъ, че нѣкои мои мисли могатъ да ви причинятъ малки страдания. Обаче, тия страдания иматъ смисълъ. Ако ви кажа, че сте много прости, вие казвате: Е, отде знаешъ колко знания имамъ? Знаете ли, каква опитностъ имате вие? Нищо не разбирате. Не, ако започна така да ви говоря, това е опасно за мене. Господъ не приема такова говорене. Каква трѣбва да бжде мисъльта ми? Господъ не приема такива думи. Като говоря, азъ трѣбва да изнасямъ нѣщата такива, каквито сж, - нито да ги увеличавамъ, нито да ги намалявамъ. Като говоря за другитѣ хора, азъ си казвамъ: И азъ да съмъ на негово мѣсто, ще постжпя точно така, както и той постжпва. Азъ зная защо е посжпилъ той така, а не иначе. Когато срѣщате човѣкъ, когото вие обичате, вие постжпвате съ него добре. Срѣщате ли човѣкъ, когото не обичате, не можете да постжпите съ него много добре. Нѣкой отъ васъ е скърбенъ. Дойде нѣкой при васъ, иска да му услужите. Кажете му: Ти си дошълъ въ единъ моментъ, когато не мога да ви услужа. - Какъ тъй да не можешъ да ми услужишъ? - Много естествено. Моята ябълка е узрѣла, имаше много зрѣли ябълки, но децата сж ги обрали и сега нѣма нито една ябълка на нея. Щомъ искашъ непременно да ти услужа, ще чакашъ цѣла година, отново ябълката ми да роди, и тогава ще ти дамъ колкото и каквото искашъ. Сега нѣмамъ нищо на дървото си, не мога да взема отъ никжде заемъ. Отъ себе си трѣбва да ти дамъ нѣщо. Казвамъ му : Ще чакашъ. Така трѣбва да се разсжждава. Следователно, и когато азъ отивамъ при нѣкои хора, сжщото имамъ предъ видъ. Тъй щото, човѣкъ може да има всичкото разположение и желание да даде, но въ този моментъ не може нищо да даде. Има нѣща, които нѣкога лесно мога да направя, а нѣкога има нѣща, които не мога да направя.

Казвамъ : Нали искате да прогресирате, нали искате начини за работа. Тогава пазете даденитѣ правила, за да се развивате правилно. Казвате понѣкога, че имате работа съ Господа! У Бога има една велика чърта, която всички трѣбва да имаме - Той обръща внимание

на дребнитѣ нѣща въ свѣта. На тѣхъ обръща голѣмо внимание, еднаква цена имъ дава, както на голѣмитѣ. На дребнитѣ нѣща Той никога не гледа съ пренебрежение. Той вижда всички нѣща: И малки, и голѣми - и малката бубулечица вижда и казва: Дайте и мѣсто. Хората, обаче, не потжпватъ така. Богъ никого не сжди. Христосъ казва : "Отецъ никого не сжди." Щомъ нѣкой направи нѣкаква погрѣшка, Той не сжди никого, защото знае условията, при които хората живѣятъ. Нѣкой пжть ние се страхуваме отъ Бога, имаме понятие за него, както за човѣка. Той е великъ въ своитѣ схващания. Но когато Господъ намѣри, че разбирашъ нѣщата, но обичашъ да лъжешъ, тогава Той постжпва другояче.

Та казвамъ: Изключвайте живота! Предъ Бога съвършено никаква лъжа. Предъ себе си никаква лъжа и предъ ближнитѣ си никаква лъжа! Азъ говоря за вжтрешното въ човѣка. То е свещеното у него . При лъжата човѣкъ може да направи такива погрѣшки, които мжчно се изправятъ. Азъ говоря за себе си, което разбира вжтрешния животъ въ човѣка, а не външния. Азъ оставямъ външния животъ настрана. Вжтрешниятъ животъ взимамъ - да се организира вжтрешното въ човѣка. Това значи себе си. Азъ нѣма какво да питамъ нѣкого говори ли той истината или не. Казвамъ на себе си : За тебе е необходимо да говоришъ пълната истина. Като направишъ една погрѣшка, изправи я. Да изправяшъ погрѣшкитѣ си , това е въ реда на нѣщата. Не разправяй, че си направилъ една погрѣшка, но я изправи. Само така можете да бждете обичани. Все трѣбва нѣкой да ви обича. Помнете: Любовьта е винаги единъ потикъ. Единъ човѣкъ може да бжде грѣшенъ и можемъ да го обичаме, понеже въ желанието на този човѣкъ има нѣщо добро. Той пъшка, казва: Какъ ще се изправя? Той съзнава грѣха си, страда, а другъ цѣлъ фарисей - грѣшенъ, лицемеренъ, а мисли, че има нѣкакви добродетели въ себе си. Ти не можешъ да обичашъ такъвъ човѣкъ. Учительтъ всѣкога обича онзи ученикъ, който съзнава нѣщата и който обича да се учи. Нѣма учитель, който да не обича ученика, който съзнава положението си на ученикъ и обича да се учи. А ученикъ, който има превзети възгледи и мисли, че е достигналъ много нѣщо, самъ се спъва. И това не е лошо.

Та сега първо ще видите кжде сте вие, младитѣ. Нѣкои млади сте още въ забавачницата, други - въ отделенията, трѣти - въ прогимназията, четвърти - въ гимназията, въ университета, на специализация и т. н. Следъ това започнете сами да се възпитавате.

Голѣма служба заемате. Защо? - Започвате да мислите за женитба. Това значи заемане на голѣма служба на земята. Да стане човѣкъ майка или баща, да възпитава децата си, той трѣбва да следва 30 години въ този университетъ. Следъ това синоветѣ и дъщеритѣ ти ще кажатъ, че си простъ. Такива синове и дъщери съмъ срѣщалъ много въ живота. Следъ като ги възпитатъ и отгледатъ родителитѣ имъ, тѣ казватъ, че сж прости. Срещнахъ единъ день единъ въздържатель и го попитахъ отъ колко години е въздържатель. Той ми каза, че баща му го научилъ да бжде въздържатель. Какъ те научи? - Баща ми бѣше голѣмъ пияница и постоянно биеше майка ми. Като го гледахъ, втръсна ми се пиянството. Отъ тогава намразихъ пиянството и отъ тамъ насетне решихъ да стана въздържатель. Като гледахъ какъ всѣки день биеше майка ми , азъ си казахъ: Азъ непременно трѣбва да изправя погрѣшката на баща си. Казвамъ: Този синъ е уменъ. Казваше този синъ : Богъ да прости баща ми, но азъ се радвамъ, че покрай неговия недостатъкъ азъ станахъ въздържатель и не искамъ да се поддамъ на никого да пия вино. Нито вино искамъ да пия, нито майка си да бия- нищо повече. Следъ това се оженихъ, но много добре живѣя съ жена си. Като дойде въ ума ми нѣкаква обратна мисъль, казвамъ: Трѣбва ли и ти да бждешъ като баща си да пиешъ вино и да биешъ жена си? - Не. Азъ се отнасямъ много добре съ жена си и съмъ доволенъ отъ живота си.

Не измъчвайте своя умъ! Не измъчвайте своята душа и своето сърдце. Казвамъ ви: Три нѣща не трѣбва да измжчвате въ себе си. Душата си не измжчвайте, сърдцето си не измжчвайте и ума си не измжчвайте. И служете на Бога въ любовь. Това е новото за днешния день.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка./ три пжти/
6 ч. 30 м.
/Гимнастически упражнения на поляната/ .

ТРИ НѢЩА СЖ ПОТРЕБНИ

13-то Недѣлно Утринно Слово
28 февруарий 1937г. 5ч.с. Приятно, свѣжо време.
ИЗГРѢВЪ .

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.
12гл. отъ Ев. на Йоана. отъ 26 ст. до края.[стр.493]
Въ началото бе словото.

Всѣки единъ отъ васъ има своята задача.Всѣки единъ животъ има своята задача да се решава, нѣкои въпроси, по нѣкой пжть схващанията, религиознитѣ схващания на хората ставатъ много еднообразни. И тогава вѣрующиятъ изгубва чувствуванието. Задачата на малкото дете е да расте и да порасне. Колко трѣбва да израстне то? Колкото е опредѣлено. Колко е ръста на малкото дете, и колко трѣбва да израстне? И въ умственото поле, въ умствено отношение опрѣделено е, до кжде трѣбва да израстне. Единъ религиозенъ или духовенъ човѣкъ трѣбва да се развие. До кжде трѣбва да достигне неговиятъ умъ и неговото сърдце, и то е опредѣлено. Умътъ трѣбва да се развива. И красотата не седи въ неговитѣ дрехи. Защото могатъ да облѣкатъ единъ мъртъвъ човѣкъ съ най - хубавитѣ дрехи, могатъ да облѣкатъ и живия. Но хубавитѣ дрехи прилягатъ добре само на живия. На мъртвия човѣкъ тѣ ще се загубятъ. Който и да е мъртъвъ човѣкъ, каквито и хубави дрехи да му туратъ, тѣ ще се загубятъ. Нищо нѣма да излѣзе. И каквито украшения хубави да му се туратъ, и тѣхъ ще изгуби. Той не може да ги запази. Нищо нѣма да остане на него. Та онова, което трѣбва да се постигне, е сжществено то. Кое е то? Детето трѣбва да расте. Човѣкъ казва, че той вѣрва въ Бога. Вѣрва, но много относителна е нашата вѣра. Когато човѣкъ дойде до голѣми изпитания въ живота, и той почва да се разколебава дали това, въ което той вѣрва, е право. И даже и въ Божествената правда, и тамъ се разколебава. А всичко е опредѣлено. Сега разберете. Опредѣлено е какво човѣкъ трѣбва да премине. Ти не можешъ да избегнешъ отъ своята сждба. И

праведниятъ, и грѣшникътъ ще минатъ по единъ и сѫщъ пѫть. Тогава вие питате: Каква ще бѫде разликата тогава? Ето каква е разликата: Че праведниятъ ще мине по пѫтя, и всичко ще се превърне за негово добро. Каквото му се случи, ще бѫде за негово добро. А на грѣшника каквото му се случи, ще стане за негово зло. Казвате сега: Какво ще спечелимъ ние, ако вървимъ по този пѫть, - като вѣрваме? - Всичко ще се превърне за ваше добро! - А какво ще стане, ако не вѣрваме? - Всичко ще се превърне за ваше зло. Крайнитѣ резултати сѫ това. Следователно, ние се сремимъ за крайния резултатъ - ще видимъ, че онова, което ще ни се случи, ще бѫде за наше добро. Че ако вие бѣхте въ времето на Христа, еврейскиятъ народъ посрѣщна ли Го? Нѣкой пѫть вие се обезсърчавате, че онова, което вие говорите на хората, не ви слушатъ и не ви вѣрватъ. Не зная, че кому сѫ вѣрвали хората до сега? Това не е една мѣрка, дали хората ще вѣрватъ въ васъ, но въпросътъ е дали вие ще вѣрвате въ онова, което казвате. И вие като проповѣдвате, и вие сами не вѣрвате въ това. И вие се колебаете. Ако вие се колебаете въ себе си, защо ще изисквате другитѣ хора да не се колебаятъ. Та силата ви ще седи въ това - и всички хора да се разколебаятъ, вие да се не колебаете! Че ако слънцето залѣзне и азъ легна и съмъ тихъ и спокоенъ; другитѣ се безспокоятъ, а азъ вѣрвамъ, че слънцето ще изгрѣе. И като изгрѣе слънцето, другитѣ хора казватъ: Ние се молихме и омилостивихме Бога. Азъ вѣрвамъ, че онова, което е направилъГосподъ, то ще стане.Има единъ разуменъ вѫтрешенъ свѣтъ. Сега, когато нашиятъ животъ малко се помрачи, дойдатъ облацитѣ, вие се обезсърчавате. Е, кое е хубавото сега? Че хубостьта на небето става въ всичкитѣ тия промѣни, които ставатъ. Докато на нѣкой умътъ му е тихъ и спокоенъ, небето е ясно, звѣздитѣ се виждатъ. А нѣкой пѫть всичко е намръщено, тъмно, вѣтърътъ бучи, има вѣтрове, бури. Това е нашето неразбиране. Буритѣ носатъ голѣма влага. Тѣ носатъ влагата. По нѣкой пѫть и въ нашия животъ дойде нѣкоя буря, - пречистване дойде. Дойде влага, дойде и дъждъ. Сега онѣзи, които сѫ облечени съ хубави дрехи, и като ги завали дъждъ и се измокрятъ хубаво, и изгуби се хубавата краска на дрехитѣ имъ. Тѣ казватъ: Отидоха дрехитѣ ни. Дрехата не се е развалила, но само малко се е изхабила краската, която дрехитѣ иматъ, - външната страна. Но казвамъ сега, кое е по - хубаво? Хубаво е по нѣкой пътъ, като се окваси; има една поговорка, която казва, че рибарь, който не се окваси, риба не хваща. Все трѣбва да се омокри

малко, и ако никакъ не се омокри, рибата нѣма да излѣзе на брѣга.Ти ако не се измокришъ, то другъ нѣкой трѣбва да се измокри. И тия хора, които сж писали Свещената Книга, все сж се измокрили. Нали сж се измокрили. Вие чакате наготово рибата. Казвате: Хубава риба е тази! Но нека ви пратятъ на морето и вие докато я хванете! Азъ веднъжъ гледамъ по брѣга на Варна, като се приближавамъ, гледамъ двама рибари теглятъ една голѣма мрежа, мисля, на 150 - 200 метра разстояние отъ морето, теглятъ я ! Спрѣхъ се да видя това изкуство. Защо я теглятъ и какво? Наближаватъ до брѣга, теглѣтъ мрежата, и гледамъ тия кефали искаха да ги хванатъ, като дойдоха до края на мрежата, стиснаха добре мрежата, като влѣзне рибата тамъ, не може да излѣзе. И като почнаха да изваждатъ рибата, почнаха и тѣ като овци да се хвърлятъ навънъ. Онѣзи псуватъ, а тѣ се хвърлятъ и излизатъ навънъ. И едва изкараха 10 - тина . Казвамъ, и рибаритѣ умни, и рибитѣ умни. Тѣ казватъ: А, въ този конусообразенъ чувалъ не влизаме вжтре! Като влѣземъ, ще изгубимъ своята свобода. Казвамъ: По нѣкой пжть и лошитѣ хора въ свѣта си иматъ своята мрежа въ морето. Пуснатъ я, и праведнитѣ често влизатъ вжтре въ тия конусообразни чували. Но като дойде до края, и изкочатъ навънка. Дойде нѣкое изпитание, ти като рибата изкочи и пакъ въ морето иди. Та казвамъ, при сегашнитѣ условия тъй, както сте поставени, понеже е краятъ - вие държите краятъ на тази епоха - и каквото сте учили, кой каквото е училъ, ще даде матура. Може матура на отдѣленията, може на прогимназията, на гимназията матура или университетски изпитъ, но все таки ще се държи една матура, безъ която не можешъ да минешъ. И колкото отивашъ по-нагоре, тази матура става по трудна. Ако мислите, че въ Царството Божие ще влѣзете много лесно... Нѣкой пжть много лесно влизатъ, ще цитиратъ думитѣ на разбойника, който каза на Христа: Господи, помени ме днесъ въ Царството си! И казва му Христосъ: Днесъ ще бъдешъ ти съ менѣ въ рая. Но вие имайте предъ видъ, че този човѣкъ държа изпитъ съ Христа заедно. Христосъ държа изпитъ, закованъ на кръста, този не го заковаха. Казватъ, че другитѣ двама разбойници сж били само превързани презъ краката и ржцетѣ за кръста. Само Христосъ е билъ закованъ. Но този човѣкъ е държалъ матура предъ Христа. Единиятъ бѣше страхливецъ отъ лѣво и каза: Такъвъ голѣмъ човѣкъ и силѣнъ, имашъ и знание, слѣзъ отъ кръста и спаси и насъ, да повѣрваме въ тебе. На него Христосъ съ мълчание каза: Ти въ този

свѣтъ ще останешъ. А онзи, той се обърна къмъ Христа и каза: Именно ние страдаме за онова, което заслужаваме. А този Човѣкъ е праведенъ и страда! Защо говоришъ ти така? Помени ме, казва, Господи въ Твоето Царство! Че този човѣкъ си държи матура. Умира човѣка. И на него казва Христосъ: Ти, който си издържа матурата, съ менъ ще бждешъ. Азъ и ти двамата ще бждемъ предъ лицето на Господа въ рая. Сега мнозина цитиратъ този стихъ. Но тѣ трѣбва да го цитиратъ и да се поставятъ на мѣстото на този умиращъ разбойникъ, да се поставятъ напълно, че и той умира.

Тогава Толстой превежда единъ примеръ. Единъ богатъ човѣкъ винаги отговарялъ на проповѣдника така. Казва: Не се пада на човѣка да дава много, то е много лесно - разбойникътъ и на кръста като бѣше, пакъ влѣзна въ Царството Божие. Тогава се обърна онзи проповѣдникъ и каза на този богатъ: Онзи бѣше единъ умиращъ разбойникъ и умираше съ Христа, а ти си единъ живъ разбойникъ, който нѣма да влѣзнешъ въ Царството Божие. Та умиращитѣ разбойници влизатъ въ Царството Божие, а живитѣ разбойници не влизатъ. Ние казваме: А, разбойникъ е този. -Не. Но имаше въ него съзнание. После не се знае историята на този разбойникъ. Какъвъ разбойникъ бѣше той? Този разбойникъ има нѣкаква връзка той съ онова, съ Христа, което е станало. Но насъ ни интересува онази велика истина, която седи предъ насъ. Единъ день този животъ, който имаме сега ние, ще го напуснемъ. Тия условия на живота ще се смѣнатъ. Ние живѣемъ въ единъ животъ, който е както на сцената. За нѣколко часа трае той. Едно представление трае 3,4 часа нѣкой пѫть и следъ туй се смѣня, и пакъ хората отиватъ въ другъ животъ. Този животъ ще се смени, ние трѣбва да го изслушаме представлението. Ти не съжалявай, че ще престане представлението, но отъ онова, което представлението представя, извади поука отъ това. Актьори ще играятъ тази роля. Ти трѣбва да разбирашъ истината, която се представя въ живота. Въ този животъ се представя една нова драма. И трѣбва да проучимъ съдържанието на тази драма.

Питате вие тогава: Защо е дошълъ човѣкъ на свѣта? - За три нѣща е дошълъ човѣкъ на свѣта. Вие ги знаете тия работи, азъ ви ги напомнямъ: Да намѣри майка си, да намѣри баща си, и да намѣри брата си. Вие ще кажете: Ама сестрата? -Сестрата е той самиятъ. Че който търси, той е сестрата. Вие сте все сестри, които търсите. Сестри сте. Ще кажете - какъ така, ние сме мѫже. - Никакви мѫже

не сте. - Ама ние сме жени. Никакви жени! Азъ употрѣбявамъ думата сестра, девица значи. Чистота. Ние сме онази чистота, която търси истината. И само съ тази чистота човѣкъ може да намѣри майка си и баща си, и като ги намѣри човѣкъ, тогава ще се създаде едно условие за неговото развитие, и едва тогава той ще разбере. Ти като намѣришъ майка си, ще се пробуди въ тебе съзнанието.

Сега казвашъ: Нѣкои хора се обезсърчаватъ и казватъ нѣма кого да обичатъ. Че кого ще обичашъ най - първо. Най - първо ще обичашъ майка си. Тя е първата, която ще те пробуди. След туй ще обичашъ баща си- на земята казано - и най - после ще обичашъ брата си. Че това е великиятъ законъ, който е поставилъ Моисей: че трѣбва да възлюбишъ Господа. Това подразбира онзи, който е роденият отъ Бога. Този е сжщиятъ законъ на роденитѣ отъ Бога. Нали търсимъ Онзи, Господъ, Който ни е родилъ, нашето съзнание. Че ти на земята ще ти е приятно, каквато и служба да имашъ, да вършишъ - дали тази служба е ниска или висока, предъ тебе има една свещена идея. Майка ти седи въ твоя умъ. И тогава има какво да обичашъ; има и кой да те обича. И тогазъ работата лесно се върши. И като живѣеше леко, и като умирашъ- навсѣкжде е леко. При Любовьта и животътъ има смисълъ, и смъртьта има смисълъ. А при безлюбието, дето любовьта я нѣма и животътъ нѣма смисълъ, и смъртьта нѣма смисълъ. За да се осмислятъ нѣщата, непременно трѣбва да имашъ любовьта. Тя е майката. Тъй реално да чувствувашъ навсѣкжде присъствието на майка си. Че за Бога каквото и да стане, окото ти да не мръдва. Че ако вие имате тази любовь, може да минете презъ най - голѣмитѣ опасности и нищо нѣма да ви стане. Та съ ония тримата млади момци, които хвърлиха въ пещта, какво стана? Разхождаха се -и шалваритѣ, и чорапитѣ имъ, и обущата имъ, всичко това бѣше на здраво - и извадиха ги навънка непокътнати. А които ги хвърлиха вжтре, тѣ пострадаха, а тѣзи само се разхождаха въ пещьта. И Данаилъ, като го хвърлиха въ ямата при лъвоветѣ, какво стана? Нищо. Има художници, които представятъ, че той си тури ржцете на лъвоветѣ, и тѣ приематъ.

Та казвамъ: Въ сегашния вѣкъ всички трѣбва да се отличавате съ една непоколебима вѣра! И онзи, който има вѣра, въ него любовьта се проявява. Онзи, който има вѣрата, въ него надеждата се проявява, Любовьта, който има- вѣрата се проявява. А въ него, който има вѣрата, надеждата се проявява; а който има надеждата -животът се проявява. Не може да се прояви вашата

вѣра безъ любовь. Любовьта е майка на вѣрата. Вѣрата е майка на надеждата; а надеждата е майка на живота. А самиятъ животъ е туй, което ние обичаме. Сега това сж редъ думи. Безъ любовь тия думи нѣматъ съдържание. Азъ разбирамъ подъ "любовь", когато едно семе хвърлено въ нивата почва да израства, и вие виждате неговитѣ краски какви сж. И благата, които то съдържа. Но ако нѣматѣ любовь, посѣто семето на камениста почва, то нѣма да израстне и нѣма да даде никакъвъ плодъ. Та не е въ сухата вѣра. И туй вѣрване е суха вѣра. Въ вѣрата винаги се подразбира следното. Срѣщнешъ едно голѣмо противоречие, но по какво се познава човѣкътъ на вѣрата? На единъ ученъ математикъ дайте му една трудна задача, и той ще я реши. По какво се познава единъ силенъ човѣкъ? Най - силнитѣ товари му се даватъ на него. Голѣмитѣ чували се даватъ на силнитѣ. По голѣмитѣ чували се познава силния човѣкъ. Вие преди да сте дигнали чувала, ще кажете: Азъ имамъ вѣра. Но вие нѣмате вѣра. Я дигни чувала. Азъ отъ чувалитѣ ще разбера, отъ мъчнотиитѣ, които вие претърпявате, ще разбера до колко вие сте силенъ човѣкъ. И не само азъ ще разбера, но и азъ като минавамъ презъ мжчнотии, и вие като минавате презъ мжчнотии, ще познаемъ колко сме силни.

Менъ ми разправяше единъ български полковникъ, като билъ на Солунския фронтъ. Единъ генералъ по - сръченъ насърчавалъ войницитѣ. Казва: Напредъ войници! По едно време почнаха да ни обстрѣлватъ англичанитѣ, и менъ почнаха да ми треператъ дрехитѣ и челюститѣ, казва полковника. И казвамъ: Г-нъ генералъ, какъ сте? Но на генерала и на него му треператъ челюститѣ, но казва: Г-нъ полковникъ, много добре! Какво добре? Гранатитѣ пукатъ! По едно врѣме и двамата се скрихме. И ако не бѣхме се скрили, и полковника и генерала отидоха! Не. Генералътъ не трѣбва да се крие и полковникътъ не трѣбва да се крие. Щомъ се криешъ, въ тебе твоята вѣра е слаба и твоята надежда е слаба. Не че е лошо човѣкъ да се скрива, но ако всичкиятъ животъ седи въ криенето, то е една игра. Ще се скриешъ, докато те намератъ. А като те намератъ, какво ще правишъ тогава? Щомъ те намѣратъ, тогава почва другата задача. Туй, което хората правятъ, нѣкой пжть онѣзи ученици въ училището, пъкъ учительтъ като влѣзне, тѣзи гимназиалнитѣ ученици учительтъ ги поглежда, и по движението на ученицитѣ той ги знае. И гледа нѣкой ученикъ, той горкиятъ така се свива да не го изпита учительтъ тогава, а той извади тевтерчето си, и каже: Я

ти тамъ! Нѣма да намѣри нѣкой, който знае, а ще намѣри васъ, нѣкой, който не знае. А той ще каже: Днесъ ли трѣбваше да ме намѣришъ мене, азъ вчера си знаехъ урока, не можеше ли вчера да ме дигне, а днесъ. Та бележката ми да е такава. Не търси той отъ даровититѣ ученици. Даровитиятъ ученикъ всѣкога трѣбва да бжде готовъ.

Всичкитѣ изпити въ живота трѣбва да се издържатъ. Ще кажешъ като плачешъ? Ако плачешъ, плачи на свѣтъ, както се плаче; че нѣкои отъ васъ, вие не знаете да плачете. Разправяше ми една ученичка отъ Софийската гимназия; тя не си знае урока, иска малко да заблуди учителя си, та казва: Нѣма сълзи, та почнахъ да си мажа очитѣ съ плюнка, да види учителятъ, че съмъ плакала. - Е, втори пжтъ, казва учителятъ, като си научишъ урока, ще те вдигна. Много очи има намазани съ плюнка. Въ духовния свѣтъ плюнкитѣ не помагатъ. Плюнката помага, но при яденето. Да, ако не намажешъ онази храна, която ти дъвчешъ, ще ти бжде зле на стомаха. Ако намажешъ хубаво, тогазъ добре. Ще намажешъ очитѣ си съ плюнката на очитѣ. Тѣ, сълзитѣ сж плюнката на очитѣ. И ако плачешъ, плачи на свѣтъ. Тѣзи сълзи иматъ значение. После, музикално плачи. Азъ съмъ слушалъ мнозина, като плачатъ, пъкъ не знаятъ какъ да плачатъ. И тогава ми разправя единъ нашъ приятель. Той бѣше Петко Гумнеровъ. Отивамъ, казва, на едно мѣсто, пъкъ викнало, креснало детето, не може да млъкне. Бащата го утѣшава, майката го утѣшава, плаче то, плаче! Нѣколко часа плаче, какво да правимъ? Той казва: Оставете на менъ сега. Влиза Петко при това дете, гледа го, то турило ржцетѣ и плаче. Петко и той си турга ржцетѣ на очитѣ и той плаче. Това дете плаче, и той реве. И по едно време детето казва: Бе, много плачешъ! Биха ли те тебе? И спира се тогава да плаче. Та казвамъ сега, то вижда себе си. На това дете му обръща вниманието, като слуша, че онзи плаче; почва детето да мисли, казва: Азъ зная защо плача, а този Косткоджа мжжъ човѣкъ защо плаче? Този възрастенъ човѣкъ какво има да плаче? Та работата е тамъ, това дете въ плачъть намира една утѣха. То е едно състояние, смѣна на чувствата. Когато човѣкъ минава отъ едно сухо състояние въ едно влажно състояние, отъ една коравина, отъ една неразбранщина въ живота, плачътъ ще дойде като едно последствие. Като поплаче човѣкъ, ще стане по - мекъ. Като не плаче човѣкъ, казватъ: Коравъ. Да престанатъ сълзитѣ. Не. Сълзитѣ сж за човѣка едно благословение. И не съжелявайте вие, че плачете. Защото при всѣки единъ плачъ, се миятъ вашитѣ очи. И вие ще

виждате по - ясно. Ама не да плачешъ нѣколко часа. Разбирамъ единъ плачъ отъ една минута, отъ две минути, отъ петъ минути, отъ 2 -3 сълзи да потекатъ отъ очитѣ, туй разбирамъ. А цѣлиятъ день ти да плачешъ, това нѣма смисълъ. Щомъ се омиятъ хубаво очитѣ ти, прозорцитѣ ти, щомъ съзнанието ти е просветлено, плачътъ вече е постигналъ своята цѣль. Та казвамъ, вие не утѣшавайте въ този случай. Поне не утѣшавайте. Напримеръ Петко не му казва на детето: Не плачи, не безспокой баща си и майка си, че то е срамота! И той почва и той като него да плаче. Ти като влѣзешъ при единъ скърбенъ човѣкъ, не отивай да го утѣшавашъ, ами викни и ти да плачешъ заедно съ него. Той за каквото плаче, и ти като него, викни съ него заедно.

Та законътъ е слѣдующиятъ. Когато се изучава характера на Христа, не да се спремъ върху туй, нѣкой пжть може да разсжждаваме: Нѣмалъ ли е Христосъ сили? Защо е трѣбвало Той да вземе участие въ тази скърбъ? Ти, казва, готовъ ли си да страдашъ? Тъй само не минава, и менъ ако ме заковатъ така на кръста, то ще има страдания! Не мислете, че нѣма да ви заковатъ. Най - малко единъ пжтъ въ живота ви ще ви заковатъ. И все трѣбва да има единъ , който да ви снеме отъ кръста. И ако мислите, че нѣма да ви заковатъ , вие още не познавате тази опитность. И тогава сте забравили вашата опитность. Туй не трѣбва да ви плаши. Христосъ се моли за онова положение: Ако е възможно да мине тази чаша,ако не- да бжде Твоята Воля! Нѣкои нѣща могатъ да минатъ, но нѣкои нѣма да минатъ. И има ли Христосъ да съжелява, че Той едно време е страдалъ. Той ни най - малко не е страдалъ. Христосъ следъ своитѣ страдания казва- до тогава нѣмаше вѣра въ Него- но следъ като мина презъ тази опитность, казва: Сега ми се даде всѣка властъ на небето и на земята. Идете и проповѣдвайте, и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка. И тази власть ще бжде и съ васъ.

Та азъ обичамъ нѣкой пжть да видя, които плачатъ. Има защо да плачатъ. Споредъ менъ за какво трѣбва да плачете? - Че сж го били нѣкжде? Не. Всѣка вечерь като се върне човѣкъ, да плаче, че не е направилъ едно добро. Не да плаче, че е направилъ една погрѣшка. За туй ни най - малко не трѣбва да плаче. Но да плаче, че не е направилъ едно добро. - Че е изгубилъ едно условие. И като плаче, той ще поправи своята погрѣшка. Ти не съжелявай, че си направилъ една погрѣшка. Съжелявай, че не си направилъ едно добро. Ти не

съжелявай, че омразата е дошла при тебе. Но съжелявай, че не си проявилъ любовьта. Ти не съжелявай, че си станалъ безвѣрникъ, но съжелявай, че не си проявилъ вѣрата. Положителното дръжъ. Защото животътъ е единъ голѣмъ изпитъ. Защото онзи, когото ти любишъ, той ще те изпита. Без да искашъ, ще те изпита; мислите ли, че единъ учитель, който люби своитѣ ученици, които не ги изпитва, че той е спечелилъ нѣщо? Въ изпита ученикътъ придобива нѣщо. Учительтъ ще дигне нѣкой пѫтъ нѣкой ученикъ, ако не знае, нищо нѣма да му каже, и белѣжка нѣма да му тури. Но при всѣко дигане се образува една връзка. Образува се една вѫтрешна връзка между Бога и насъ при всѣко изпитание, което ние минаваме. Всѣко изпитание е връзка. Това сѫ връзки. Безъ изпитания не може да има връзки между насъ и Бога. Нѣмаме тогава връзка. Следователно голѣмитѣ изпитания, това сѫ вѫтрешни връзки, които ни свързватъ. И ние уякваме. И тогава любовьта на Бога ще се прояви. Защото при голѣмитѣ мѫчнотии, ако ние не можемъ да издържимъ, въ насъ има нѣкой, който може да издържи.Че Христосъ бѣше съ Петъръ, Той знаеше, че Петъръ ще бѫде поставенъ на единъ изпитъ, и нѣма да може да си издържи изпита. Христосъ едновременно държа съ Петъръ своя изпитъ. Христосъ държеше матура, и следъ туй Петъръ го скъсаха. Тъй като го хванаха съ единъ въпросъ, казаха му: И ти си Неговъ ученикъ. - Не, не съмъ. Никакъ не познавамъ Този човѣкъ! То е матурата! И Христосъ му каза: Петре, ти миналата нощъ ми казваше: Нѣма да се отрека, ако и всички да се отрекатъ отъ Тебе, то азъ, Петъръ, нѣма да се отрека! И като го погледна Христосъ, дойде му на ума, и стана му ясно на Петра. И излезна отъ вънка и плака! И Петъръ казва: Не можахъ да проявя любовьта си. Какъвъ страхливецъ съмъ азъ! Питамъ, отъ тамъ катъ е излѣзълъ Петъръ, кѫде е отишълъ? Понеже Петъръ значи камъкъ. Кѫде отиватъ камънитѣ? Апостолъ Петъръ, който е камъкъ на християнската църква, той показваше какви бѣли ще има той - на главата му ще дойде. Той на крайѫгъленъ камъкъ ще стане.Че ще споратъ съ него въ коя църква трѣбва да бѫдатъ вѣрни-дали въ Християнството, дали въ католическата, православната или евенгелската църква сѫ правитѣ църкви? И сега не питатъ дали си ти християнинъ, обичашъ ли Христа? Тѣ питатъ: Ти въ църквата вѣрвашъ ли? Ако идешъ въ католическата църква, тамъ казватъ: Ти въ папата вѣрваш ли? И като идешъ въ евангелската църква, не питатъ вѣрвашъ ли въ Христа, но - въ Евангелието вѣрвашъ ли?

Значи, днесъ едни вѣрватъ въ църквата, други въ папата, а трети въ Евангелието. А кжде е Христосъ? Той е Петъръ, който се отрече. И като го погледна Христосъ, казва: Та вие нали сте онези папитѣ. Та Петъръ трѣбва сега да учи всички тия хора.

Сега да се върнемъ, тѣзи сж минали нѣща. Не искамъ да ви навеждамъ на нѣкои нѣща, които може да ви съблазнятъ. Запримеръ азъ не поддържамъ онова възпитание: Казватъ на детето, - нѣма да крадешъ! Че азъ го турямъ тогава въ пжтя на кражбата. Азъ ще остава детето въ градината, нека да се прояви, - да краде. Нѣма да му кажа да не краде. Това е, което Богъ направи на Адамъ- тури го въ градината и го остави да краде. И го остави да види дали ще краде. Опита го Господъ. Та казвамъ, ще му кажешъ- туй нѣма да правишъ,- и ще видишъ докжде е достигнало. И на васъ казвамъ сега, ако малкитѣ страдания не можете да носите, какво ще стане съ голѣмитѣ като дойдатъ? Та помнете: Малкитѣ страдания сж предвѣстници на голѣмитѣ, които ще дойдатъ. И вие казвате: Ела зло, че безъ тебе по - зло. Малкитѣ страдания сж предвестници на голѣмитѣ страдания. А голѣмитѣ страдания сж предвестници на малкитѣ блага. А малкитѣ блага сж предвѣстници на голѣмитѣ блага. Този е пжтьтъ, по който ще минете. Този е истинскиятъ пжть. Ако искате да знаете въ вашия животъ растете ли вие или не / Учительтъ затваря Библията/.

Ако ни поставятъ сега на единъ изпитъ, на онзи изпитъ, за който се говори въ Евангелието: - Да се отрече човѣкъ отъ себе си, отъ всичко да се отрече по всичкитѣ правила, знаете ли колко мжчно може да се издържи на изпита? Въ кжщи може да бждешъ и да не бждешъ най - възлюбленията. Ако въ кжщи всички нѣматъ довѣрие въ тебе, ако онова, което говоришъ на хората, не вѣрватъ въ него, ако трудътъ ти не е оцѣненъ, ако твоитѣ мисли не се оцѣняватъ, ако чувствата ти не се оцѣняватъ, ако работата ти не се оцѣнява- знаете ли колко мжчно се живѣе? Какво трѣбва да правишъ тогава? Какво трѣбва да прави сиромахътъ, за да се подобри неговия животъ?

ТРИ НѢЩА СЖ ПОТРѢБНИ! Най - първо човѣкъ трѣбва да стане богатъ, и хората ще измѣнатъ своето отношение къмъ него. На второто мѣсто, - сиромахътъ да стане добъръ; на трето мѣсто, сиромахътъ да стане уменъ. Ти щомъ си сиромахъ, три нѣща ти трѣбватъ. Богатство, доброта и знание, умѣние, - знание е туй.

Е, какво трѣбва сега на богатия? Щомъ си богатъ, - на богатия трѣбва Любовь, трѣбва Вѣра, трѣбва Надежда. Това е естествено положение. На сиромаха му трѣбва Богатство, Доброта и Знание, Умѣние, а на богатия му трѣбва Любовь, Вѣра и Надежда. И сега казвамъ на онѣзи отъ васъ, които сте сиромаси,- не ви зная какви сте- богати или сиромаси- но ви казвамъ, който е сиромахъ, трѣбва му богатство, трѣбва му доброта, трѣбва му знание! Онѣзи отъ васъ, които сте богати, буржоа, трѣбва ви любовь, трѣбва ви вѣра, трѣбва ви надежда. Вземете думитѣ богатъ си, буржоа, - пролетарий или сиромахъ, то е едно криво разбиране. При ония положения, при които ние се намираме, сиромашията нищо не разрешава, ако ги нѣмашъ тия нѣща; и богатството безъ любовь, безъ вѣра, безъ надежда, и то нищо не разрешава. А сиромахътъ щомъ има тия качества, които азъ турямъ, - богатство, доброта и умение, тогава сиромаситѣ хора сж на мѣсто.

И казвамъ сега, всички се съюзете съ Христа и вървете по Неговия пжть. Не че не вървите, вие вървите, но се колебаете. У всинца ви има едно колебание вжтрешно. При менъ идватъ нѣкои, казватъ: Не искамъ да умра! Казвамъ, защо не искашъ да умрешъ? - Е, не съмъ готовъ. Следъ 10 години този го гледамъ, той пакъ казва: Не искамъ да умра! Защо? Пакъ не е готовъ. Нѣкои следъ 20 години ги срѣщамъ, пакъ не сж готови да умратъ. Наближи той 80, 85 години, пакъ казва: Не съмъ готовъ, иска ми се да поживѣя още. Казвамъ: На 85 години сте. Ти следвашъ въ училище, и не си готовъ да излѣзешъ изъ училището навънка. И вече крайниятъ предѣлъ е до 120 години. Следъ 120 години има изключение. При всички изключения, следъ 120 години всѣки трѣбва да напусне това училище. И като напуснешъ едно училище, ще влѣзнешъ въ друго училище. Или работата ти е една вжтрешна смѣна. Защото трѣбва да се смѣни състоянието. Въ обикновения животъ ние тукъ изгубваме смисъла на живота. И въ обикновената любовь човѣкъ изгубва смисъла; и въ обикновената вѣра, надежда и въ всички обикновени нѣща човѣкъ изгубва смисъла на живота. И трѣбва да влѣземъ въ необикновеното или въ това, което само по себе си не се измѣня. Или азъ наричамъ необикновеното, това е великото, и промѣнитѣ, които ставатъ тамъ, то не се измѣня. То е туй, което носи въ себе си всичкитѣ блага. Като казвамъ, че Богъ е Благъ, подразбирамъ, че Богъ има всичко онова, отъ което ние се нуждаемъ. Затова Богъ е неизмѣняемъ. Той нѣма какво да

измѣня Неговото естество. И нѣма нищо, което да измѣня Неговото Естество!

Сега онази опитность, имате вече една набрана опитность богата; имате достатъчно знание, имате и достатъчно добродетели. Остава сега само закона на проявлението, да се проявите! Единственото, което не знаете, вие още не знаете какъ да се проявите. Азъ нѣкой пѫть забѣлѣзвамъ, нѣкоя мома иска да се прояви, дошло е времето да прояви любовьта, а не знае какъ да се облѣче. Три, четири рокли е направила майката. Нѣкои иматъ само една рокля, а тя има 3 - 4 рокли, та облѣче тя едната, другата, третата, и не знае съ коя ще се хареса. Азъ ако съмъ една мома, най - първо ако искамъ да се харесамъ, ще се облѣка въ една дреха съ зеленъ цвѣтъ. Ако не ме харесатъ, ще се облека съ втората рокля съ жълтъ, златистъ цвѣтъ. Ако и тъй не ме харесатъ, ще се облѣка съ синъ цвѣтъ, ясно синъ. И най - после ще се облѣка съ бѣлия цвѣтъ. И ако тогава не ме хареса: И какво ще стане? - Ще му запаля чергата. И споредъ менъ щомъ кажатъ, че му е запалена чергата, той вече нито зеления цвѣтъ е харесалъ, нито жълтия, нито синия, нито белия- тогава чергата гори!

Четири начини има, по които ние може да се проявимъ. И като дойде горенето и то си има мѣсто! И като се запали чергата ти, тогава всичкитѣ ония правила на миналото трѣбва да се изгоратъ! Има нѣща външни, които не зависатъ отъ насъ. Но въ насъ има едно вѫтрешно недоволство. Всѣки въ себе си има едно вѫтрешно недоволство. Нѣкой пѫть каквото и да направишъ и въ вѣрата си, и въ любовьта си, все усѣщашъ, има нѣщо, което те гложди. Много малко е то, както въ очитѣ като влѣзне нѣщо, и насълзатъ се очитѣ, че си недоволенъ. Е, то е, което трѣбва да се премахне сега. - Да знаешъ, какъ да се проявишъ. Зелениятъ цвѣтъ, - ще кажешъ на свѣта, че богатство трѣбва. Жълтиятъ цвѣтъ, - ще кажешъ, уменъ трѣбва да бѫдешъ. Синиятъ цвѣтъ, значи истината ще обичашъ. А бѣлиятъ цвѣтъ, че трѣбва да ходишъ въ чистотата и да я носишъ. И тогава ще му запалишъ чергата, че да гори! И ако при всички тия цвѣтове не ме обича, ще му запаля чергата, за да гори. И ако ме попита моя възлюбенъ, защо ми запали чергата? Ще му кажа: За да станешъ богатъ! Защо ми запали чергата? За да станешъ уменъ, за да обикнешъ доброто. - Защо ми запали чергата? За да станешъ чистъ! И тогава тури коритото и пери! Най - първо ще започнете съ

тия 4 работи. И Христосъ казва най - после, понеже не Го разбраха, - огънь дойдохъ да запаля. Ако този огънь се запали? Какво иска да каже? - Да запали чергата! И ако огътътъ дойде , ще Го разберат! И всичкитѣ хора сега горатъ! Защо? За да станатъ богати, умни, добри, истинолюбиви, да станатъ чисти. Затова нека мине свѣтътъ презъ страдания, и да придобие тия добродѣтели. И нѣма какво да го съжелявате. Ама да се изпълни Волята Божия - и съ свѣта, и съ насъ. И да влѣземъ въ Царството Божие, и да живѣемъ съ Господа заедно ! / Аминъ/

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. / три пъти/ .
6.15ч. с.
На поляната упражненията.

ОБМѢНА НА БОЖЕСТВЕНОТО!

14-то Недѣлно Утринно Слово
7 мартъ 1937 г. 5 ч. с., влажно слабо вали дъждецъ.
Цѣлата нощь вали.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитва на Царството.
Ще прочета 13 гл. отъ Ев. на Иоана отъ 1 - 19 ст.[стр.494]
Въ начало бѣ Словото!

Има работи, които сж станали преди хиляди години, за които ние съжеляваме. Исторически работи. Изучаваме ги, като че тия работи сега ставатъ, и съжеляваме за тѣхъ. Онова, което е станало преди хиляди години, е единъ исторически външенъ фактъ. А този исторически фактъ става сега вжтре въ насъ, за да знаемъ какъ да го разрешимъ. Имате една свѣтла идея, едно светло чувство, и не знаете какъ да постжпите. И не може да опредѣлите цѣната или онази полза, която ще пожънете отъ тази мисълъ. Считате, че безъ нея може, и безъ туй чувство може. Това бѣше положението тогава; дошълъ нѣкой самозваникъ между насъ. И безъ него, казвате, може. Той ще ни създаде една голѣма пакость. Да си върви дето иска, за да може ние да си живѣемъ както искаме. Като дойде една свещена идея, ние казваме: Тя ще ти създаде една голѣма бѣла. Ще си загубимъ живота. И всичко да си върви, отъ кждето е дошло! И сега става това! И когато става това у човѣка, тогава има потъмняване. Азъ наричамъ туй схващане еднообразие въ живота. Нѣма нищо по - лошо въ живота отъ това, да мислишъ, че си боленъ. Станешъ сутринъ - боленъ си , лягашъ - боленъ си. Кждето ходишъ, само една мисълъ имашъ: Боленъ съмъ, има нѣщо въ менъ. - Ама боли ме рамото. Та кракъ, та реброто, главата, рамото; та пръста долу; та единъ лѣкарь, втори, трети. Рамото ме боли, казвашъ. Не можешъ да отворишъ книгата да четешъ. Все това рамо влиза вжтре като клинъ. Нито съ приятели можешъ да говоришъ. Като те боли рамото, то е едно ударение. Болката на рамото е ударение. Нали на френски какъ се казва? - “Accent aigu” - нали така се казва? Защото ако не го туришъ, тогава тази буква

нѣма смисълъ. А на нѣмски има две точки турени на нѣкоя буква, гласна, ако не ги туришъ, думитѣ нѣматъ смисълъ. Та като дойде болката отгоре "accet aigu" е турено. Но всичко на френски не е "accet aigu". Само нѣкъде ще падне ударението. А има много работи безъ ударение. Та и хората сж изгубили онова, което Богъ е създалъ. Ние казваме, Богъ е създалъ нещастията. Богъ създаде физическия свѣтъ, създаде и духовния, и създаде и умствения свѣтъ. И тия свѣтове си иматъ свои закони, начини, методи за постъпване. Запримеръ вие изучавате физическия свѣтъ. Той си има своитѣ закони, но си има и свой езикъ. Изучавате духовния свѣтъ, и той си има свой езикъ, закони. Изучавате умствения свѣтъ . И той си има своитѣ закони. И тогава се изискватъ три нѣща: Въ умствения свѣтъ трѣбва да пазите свѣтлината на ума си, да ти не изгасва свѣщьта. Въ духовния свѣтъ трѣбва да пазишъ огъня, да не изгасва огъня, топлината ти да не се изгуби. А въ физическия свѣтъ да се не обленявашъ, трѣбва постоянно да работишъ, да се мърдашъ натукъ натамъ. Не като кираджийски конь се да вървишъ по царското шосе, това не е работа. А да си по горитѣ. Ще бждешъ единъ конь, да ходишъ кждето искашъ по ливадитѣ, по долинитѣ, тукъ - тамъ да скачашъ. Това е ходене. А кираджийския конь ходи кждето не иска. Този кираджийски конь господарьтъ може много да е придобилъ, но той горкиятъ ще изгуби кожата си. Та сега на васъ ви препоръчвамъ нито хомотъ да имате, гледайте по възможность да се освободите отъ хомота отъ колата и да нѣмате никаква каруца, която да теглите по царския пжтъ. Защото ако има човѣкъ нѣкакъвъ си товаръ, той не е свободенъ . И нѣкой пжть вие казвате: Трѣбва да го направя това. Туй "трѣбва" дяволътъ го създаде. Защото човѣкъ казва на коня: Трѣбва да теглишъ каруцата! После трѣбва ти този товаръ да го носишъ, безъ него не може. После трѣбватъ ти юзди, защото безъ юзди не може да ходишъ, както ти трѣбва и хомота.Но туй човѣкъ го е създалъ. И много наши идеи ние ги наричаме "трѣбватъ"! Не, това е едно изобретение на миналото поколѣние. Ние ходимъ по тази хипноза и казваме: Така е вѣрвалъ дѣдо ми. Че дѣдо ти билъ единъ кираджийски конь, теглѣше една голѣма каруца. - Ама, казвашъ, дѣдо ми ... хайде, щѣхъ да кажа една дума, ама нѣма да я кажа. - Ама баба ми. Пакъ сжщото.

Та казвамъ: Първото нѣщо трѣбва да се освободимъ отъ всички ония нѣща, които не сж естествени. Запримѣръ вие знаете

сега, че на нѣкои очитѣ почватъ да отслабватъ. Казвате, остарѣхъ, не виждамъ и отблизо не виждамъ. Не виждамъ буквитѣ, не мога да чета. Не зная какво ми е станало, трѣбва да си купя очила. Е, и краката ми почнаха да не държатъ. После кръста ме боли. Нѣкой пжть вечерно време не мога да спа. - Всичкитѣ тия нѣща сж твоя миналъ животъ. Защо очитѣ сж ти отслабнали? - Защото ти си единъ кираджийски конь. Ти най - първо не си правилъ всичкитѣ упражнения, които очитѣ ти изискватъ. Азъ гледамъ хората не знаятъ какъ да си мърдатъ очитѣ. Иматъ само еднообразно гледане, блещи се той насамъ - натамъ. Нѣма по - лошо нѣщо отъ блещенето. Хората отъ блещенето ослѣпяватъ. То е еднообразие за очитѣ. Блещи се той. И като иска да види нѣщо, отваря си очитѣ. То съ отваряне нищо не се добива. И после ти на мѣсто да упражнявашъ очитѣ си, искашъ да гледашъ нѣкжде, ти си въртишъ главата навсѣкжде. Но нѣма нужда ти да си обръщашъ главата. И безъ да си обърнешъ главата, ще обърнешъ окото си. Като влѣзе нѣкой презъ вратата, гледай безъ да си обърнешъ главата да го видишъ. А ти правишъ обратното, окото ти става лѣниво, а вратътъ ти се върти въ една или друга посока. Щомъ си въртишъ главата, да знаешъ - скоро очитѣ ти ще ослабнатъ. И после ти казвашъ: Азъ не искамъ да гледамъ небето, ще гледамъ земята. И ти си навеждашъ главата надолу къмъ земята. И нѣма да се минатъ четири петь години и ти ще почнешъ да казвашъ, че не виждашъ. Ти гледай нагоре, надолу, налѣво, надѣсно. Той ще счита, че хората, които гледатъ нагоре сж глупци. Понеже турцитѣ иматъ една поговорка, че единъ гръцки философъ той се нагоре гледалъ/ Талесъ/ и той все нагоре като гледалъ, падналъ въ единъ трапъ и оттамъ е дошла поговорката, че нагоре не трѣбва да се гледа - да не паднешъ въ трапа. Че ако минавашъ покрай нѣкоя кжща, не е ли хубаво да гледашъ нагоре, да видишъ да не падне нѣкоя керемида да не падне и да ти пукне главата? Не е ли хубаво да видишъ откжде ще се стовари товаря, да не ти пукне главата? И като вървишъ по планината, пакъ трѣбва да гледашъ нагоре. И нѣкой пжть ще погледнешъ къмъ небето, ще го наблюдавашъ, да видишъ дали ще вали дъждъ или нѣма. Като станешъ сутринъ, поразгледай небето, гледай на северъ, на югъ.Гледай на западъ и на изтокъ. После нагоре и надолу погледай, поразмърдай очитѣ си. А ти станешъ сутринь и кажешъ: Какво има за ядене? - Туй е вашето четиво.

Сега тия работи ви ги давамъ само за изяснение. Нѣща,

koumo не се обясняватъ. Азъ преди години, като дадохъ упражнение да се ползувате отъ слънцето, нѣкои злоупотрѣбиха отъ това. Тѣ като отидоха, се вторачиха въ слънцето да го гледатъ. Тѣ най - първо не чакаха наставления, какъ да гледатъ слънцето. Той се облещилъ на слънцето, казва: Да дойде енергията въ насъ. По този начинъ енергията не идва. То си има начини. Слънчевата енергия не може да дойде така. По отношение на слънцето трѣбватъ нѣколко була да имашъ, за да прекарашъ слънцето презъ тѣхъ и да може да се ползувашъ отъ него. Тѣ не дочакаха това. Казвамъ на тия хора: Ако почнешъ да обяснявашъ, всѣко обяснение нѣма да бжде напълно разбрано. Казвамъ нѣкому: Разтрий си гърба. Той казва: Защо да си разтрия гърба? Това упражнение трѣбва да го знаешъ. Разтрий си гърба. Разтривкитѣ подобряватъ кръвообращението, поправятъ капилярнитѣ съдове. Той трѣбваше да знае малко отъ физиологията. И Христосъ дава сега на тия ученици. Тѣ сж донѣкъде напреднали въ духовния свѣтъ. Ние изучаваме свойствата на топлината. Запримеръ, ако твоитѣ ржце сж по - топли, отколкото трѣбва; ако твоитѣ крака сж по - топли, отколкото трѣбва; ако главата ти е по - топла, отколкото трѣбва и каквато да е друга часть, то е анормално състояние. И ако ржката ти е по - студена, отколкото трѣбва, и това е едно анормално състояние. Никога не трѣбва да оставишъ да се съсредоточава топлината, да се фокусира нѣкжде. Дето има известна болка, тамъ има по - голѣма топлина, по -голѣмо триене има. Този законъ е вѣренъ. Така и по - отношение на чувствата. Когато човѣкъ не е свободенъ, когато е стесненъ въ чувствата, не е свободенъ въ чувствата си, пакъ става триене. И тази топлина се увеличава тогава. И тогава идатъ всичкитѣ дразнения. Та казвамъ сега: На съвременния свѣтъ и на васъ ви трѣбва нѣщо специално. Вие се спирате по нѣкой пжть, не питате себе си кое е правилото, на което вие обосновавате вашия животъ. Да кажемъ едно правило, което може да ви помогне. Ако се намирате въ гората, сами да си помогнете. Но туй правило, на което може да разчитате, то е да имате въ дадения случай нѣщо, което може да ви помогне. Ако ти хвърлишъ една риба въ водата, тя знае какъ да си помогне. Тя нѣма да се удави както човѣка. Тя има едно правило. Ако една птица я хвърлите въ въздуха, тя отвисоко нѣма да падне като човѣка, тя ще разпери крилата си въ въздуха и ще хвърчи. Туй е, което трѣбва

на всички ви, да имате едно правило.

Та казвамъ: Ако човѣкъ се намира въ едно противоречие въ живота, на какво може той да разчита? Сега вие се намирате въ едно общество и казвате: Мене въ това общество не ме обичатъ. Да те обичатъ, това е половината животъ. Да допуснемъ, че те обичатъ, но ти още не си разрешилъ въпроса. Да допуснемъ, ти кажешъ "Азъ обичамъ" и пакъ не си разрешилъ въпроса. Когато и обичашъ, и те обичатъ, става една обмѣна вжтре въ тебе, тогава ти ще дойдешъ до едно трето състояние и ще разбирашъ какъ функционира любовьта. Тя е единъ методъ. Ако ти не може да обичашъ и ако тебе не те обичатъ, законътъ въ духовния свѣтъ не работи. Защото обичьта е единъ законъ. Любовьта е единъ законъ въ духовния свѣтъ, върху който животътъ се гради. И тукъ на земята както ние живѣемъ, понеже не разбираме любовьта въ нейното органическо приложение, а разбираме любовьта като единъ апетитъ.Ти казвашъ: Азъ имамъ апетитъ! И у човѣка има достатъчно апетити. Но апетитътъ е едно ненормално желание на човѣка. Може да ядешъ и десетъ пжти на день. Една майка десеть пжти ще кърми детето си да не умре. Тя развива въ него апетитъ. Колко пжти трѣбва майката да кърми детето? Ако дойдете до дишането на физическия свѣтъ, колко пжти човѣкъ трѣбва да диша въ една минута, когато е здравъ? Когато неговитѣ мисли сж нормални и чувствата и постжпкитѣ, дишането става естествено. Тогава нѣма никаква опасность. То щомъ човѣкъ не е здравъ, тогава яденето не е нормално и дишането не е нормално, и мислитѣ сж ненормални, - тѣ не ставатъ правилно. Тогава въ човѣшкия организъмъ остава излишна енергия. Вземете единъ боленъ човѣкъ. Когато стомахътъ е много слабъ, много малко храна изисква, много деликатенъ е . Ако му дадатъ повече храна да се съвземе, а тази храна не може да се смѣли и часть отъ нея остава като единъ излишъкъ. Оставатъ полуорганически вещества, които минаватъ презъ червата и се наслояватъ около ставитѣ и около прешленитѣ на гръбначния стълбъ и навсѣкжде. Това ние наричаме ревматични състояния. Аз ги наричамъ тия сж духовнитѣ трънища. Като минавашъ нѣкъде, наболъ се нѣкой трънъ и ти после го чоплишъ съ иглата да го вадишъ. Но трѣбва да се намѣри мѣстото, за да се извади.

Та казвамъ сега: На васъ ви трѣбва едно. Мнозина казвате: Кажи ни същественото. Същественото седи въ много малки работи.

Туй същественото азъ го виждамъ по нѣкой пжть въ малкитѣ работи. Азъ вървя и нѣкой човѣкъ ме спира. Въ мене има желание да излѣзна и самъ да вървя, никой да не ме безспокои. Искамъ да размишлѣвамъ. Пъкъ нѣкой день ще се случи, тамънъ излѣза, и дойде нѣкой и ме спре. Въ мене има желание да се освободя за една - две минути. Следъ стотина крачки иде и другъ, казва ми : Азъ толкова време те търся. И него день десетина души ще се наредятъ да ме търсятъ. И азъ току кипна, неразположение имамъ. Какво право иматъ тѣ да ме спиратъ? - Туй е неразбиране. На този ще му кажа: Заповѣдайте. Понеже азъ отивамъ на разходка, понеже не искамъ да се спирамъ, елате съ мене донѣкжде. Та по пжтя ще вървимъ и ще се разговаряме. Но нѣма да се спирамъ. Ще му кажа: Ще ме извините, азъ не обичамъ да се спирамъ, но заповѣдайте съ мене на разходка да идемъ. Откжде да вървите - отлѣво или отдѣсно, както вие искате. Той казва: Боли ме главата. Никаква друга философия. Казвамъ: Ще идешъ да изпиешъ три чаши топла вода 39 - 40 градуса, тъй на глътки ще я изпиешъ. Следъ туй ще вземешъ майчинъ листъ да се очистишъ. И вечерьта, когато се очистишъ, преди да си легнешъ ще направишъ една баня, хубаво да се очистишъ. Но много въ банята нѣма да седишъ. Ще си легнешъ и глава нѣма да те боли. Причината е въ главата, като те боли стомахътъ. Сегашнитѣ лѣкари казватъ, че главата боли, понеже много кръвь има въ главата. А то е точно обратното. Когато малко кръвь има въ главата, тогава страдате отъ глава.Съвременнитѣ хора страдатъ отъ малокръвие. Съвременнитѣ лѣкари казватъ: Много кръвь да не се пуща въ мозъка. Тѣ сж прави. Но пуща се не въ голѣмия, а въ малкия мозъкъ кръвьта и кръвьта се спира навсѣкжде, но не тамъ, кждето трѣбва.

Та казвамъ: Ако имахъ едно училище, азъ трѣбваше да ви възпитамъ. Отъ сега нататъкъ искамъ ученици, които разбиратъ. Тия деца не разбиратъ толкова. Вие сега тепърва сте за ученици. Вие сега ще ме попитате: Кажи ми онази тайна: защо Юда предаде Исуса? Защото искаше малко пари. Казва: Учительтъ ни е доста скъпоцененъ камъкъ. Ако единъ вашъ синъ дойде въ кжщи и е уменъ, кой пръстенъ ще вземе: Който струва сто лева или който струва10 -20 хиляди лева? Той иска да вземе който струва повече, който е по - скжпъ, че като иде въ странство, да може да го продаде. Той Юда бѣше доста ученъ човѣкъ, той бѣше касиеръ, пъкъ разбираше цената на паритѣ като евреинъ, казва: Доста пари ще струва! Но го излъгаха.

Пъкъ той мислѣше, че много хиляди ще вземе. А колко му дадоха евреитѣ, какъ е писано тамъ? - Много евтино го продаде. И той отъ скърбъ, че евтино продаде учителя си, отиде и се обеси. Отъ скърбъ се обеси. Казва, веднъжъ въ живота ми дойде едно щастие и азъ не можахъ да го продамъ както трѣбва. И то е хубаво. Той не можеше ли да каже: Учителю, дето ще те продамъ, не може ли ти да се откупишъ самъ? Защо да не бждѣше тъй честенъ да каже: Дето ще продамъ, не може ли ти самъ да се откупишъ. Че Христосъ нѣмаше ли 33 или 30 сребърника? Вие ще ги намѣрите въ Библията. И после ги взема и тѣ купиха една нива. Сега въ вашия умъ ще остане една идея: Какъ за 33 сребърника го продаде Юда? Че азъ да ви приведа единъ фактъ, който сега стана.

Единъ младъ момъкъ, който свършилъ университета съ отличие, той се влюбилъ въ една мома и понеже тя не го обичала, - имала си нѣкой другъ, той единъ день взима, че я намушква съ ножъ. Следъ туй го осъждатъ за нѣколко години затворъ. Питатъ го: Защо направи това? Казва: Безъ нея не мога да живѣя. Той не могълъ да живѣе безъ нея! Може, то е едно заблуждение да мислишъ, че безъ една жена не може да живѣешъ. И другото, че една жена безъ мжжъ не могла да живѣе. Могатъ да живѣятъ. Въ този смисълъ, както разбиратъ безъ жена, казва нѣкой - тя ще ми готви. Тогава ти самъ не може ли да си готвишъ? И жената казва: Менъ кой ще ме гледа? Че ако е за гледане, то е най - лесната работа. Казвате: Кой ще се грижи заради мене? Че има кой да се грижи. За едно дете кой ще се грижи? Външнитѣ ли хора ще се грижатъ или вжтрешнитѣ? Значи Богъ Който създалъ свѣта, Той има грижата и Той ще се грижи. Ако ти въ своето съзнание не съзнавашъ, че имашъ задължение къмъ Бога, ти не разбирашъ живота. Че най - първо ти като кажешъ, че безъ жена не можешъ, какво разбирашъ? Тогава какъ ще оправдаешъ другото положение: Умирамъ за тебе. И после следъ като се оженишъ, казвашъ: Умирамъ отъ тебе. Умирамъ за тебе, - преди да се оженилъ; а следъ като се ожени - умирамъ отъ тебе. Че азъ имамъ предъ видъ, каквото и вие. Ние ни най - малко нѣмаме това предъ видъ. Азъ говоря за себе си. Азъ по нѣкой пжть си правя маневра. Казвамъ: Ако се оженя, че не ме обича жена ми , тогава? Ами ако тя ме обикне и после обикне другиго, тогава? И после казвамъ, ако азъ се оженя и имамъ едно дете и туй дете не ме слуша, тогазъ? Ама после какво ще кажатъ хората? Е такива маневри си правя. И най - после като

направя тия всичкитѣ маневри, казвамъ: Не искамъ да се женя. Ама въпросътъ не е разрешенъ. Казвамъ: Хубаво, но справедливъ съмъ. Сега да видя другото положение. Е, азъ като не се оженя и другитѣ като не се оженятъ, тогава духоветѣ нѣма да прогресиратъ и въ свѣта всичкитѣ хора ще измратъ. Тогава земята ще остане пуста. Ето противоречието сега. Та казвамъ: Трѣбва да намѣря една жена, която да мисли като мене. Но не както азъ мисля. Тя да мисли като мене, но да има нещо , съ което да се отличава. И тогава азъ постжпвамъ така. Въ природата има единъ законъ. Такова отношение има между свѣтлината и топлината. Топлината е точно противоположното на свѣтлината, но тѣ сж въ съгласие. Топлината и свѣтлината вървятъ заедно, но се различаватъ въ своитѣ действия. Топлината си има едни функции, а свѣтлината - други функции. Ако дойде топлината въ кръвьта въ човѣшкото тѣло, тя ще подобри кръвообръщението на човѣка и ще му донесе здраве и животъ. Ако дойде светлината въ човѣка, тя ще донесе мисъль на свобода въ човѣка. Свѣтлината е, която внася свобода и мисъль. И следователно, има единъ придатъкъ въ живота. Тогава топлината извършва онова, което свѣтлината не е могла да извърши. И свѣтлината извършва онова, което топлината не може да извърши. Та казвамъ: Жената въ свѣта ще извърши онова , което мжжътъ не може да извърши. И мжжътъ ще извърши онова, което жената не може да извърши. Защото, ако азъ мога да извърша и дветѣ неща, менъ не ми трѣбва жена. И казватъ, че имало една студена свѣтлина. Но студена свѣтлина нѣма. Може до минимумъ да е намалѣна топлината, но има топлина въ свѣтлината. Сегашнитѣ учени хора считатъ, че има една студена свѣтлина. Но нея никжде я нѣма. То е на теория така, но въ действителность не е така. Въ всѣка една свѣтлина има една минимална топлина. И въ всѣка топлина, колкото и да е невидима свѣтлината, има една минимална свѣтлина. И човѣкъ не може да направи раздѣление между топлината и свѣтлината. И въ какво седи адътъ? Въ ада има повече топлина и много малко свѣтлина. Това е адътъ.И всичкитѣ тия тъмни духове казватъ, че ние въ топлина работимъ. И тѣ се мжчатъ да превърнатъ топлината въ свѣтлина, но не сж успѣли да го направятъ. Та казвамъ:Нещастието въ живота произтича отъ онзи моментъ, когато ние искаме да се удоволствуваме. Удоволствието се дължи на топлината: Да ядешъ, да пиешъ, да лѣгашъ, да ставашъ и да се обличашъ. Тѣ сж хубави работи, но тѣ сж резултатъ на топлината.

Ти ще имашъ една отлична дреха. Хубаво е това. После втора дреха, трета, които сж добри проводници на известна енергия. Казвамъ: На васъ не ви трѣбватъ никакви други дрехи. Васъ ви трѣбва една дреха. И тази дреха трѣбва да бжде добъръ проводникъ. Въ старо време сж изучавали този въпросъ и сж го оставили непроученъ. И въ днешното време този въпросъ не е проученъ. Ние не знаемъ кои дрехи сж добри проводници и кои не . Моисей даде на свещеницитѣ лененитѣ дрехи като добри проводници. Памученитѣ дрѣхи минаватъ като добри проводници. Днесъ ги намиратъ, че тѣ не сж хигиенични. Но това сж посторонни работи.

Та казвамъ: Ето въ какво седи сжщественото. Въ очитѣ има известни мускули. Да кажемъ има деветь категории мускули, които трѣбва да се упражняватъ. И когато се упражняватъ тия мускули на окото, всичкитѣ си иматъ начини и закони за упражнение. И като се упражняватъ тѣ така, тогава лицето си остава винаги младо и очитѣ никога не губятъ своята способностъ да виждатъ. А когато тия мускули не се упражняватъ, тогава става обратното. Всѣки единъ мускулъ си има известни мисли. Ако ти гледашъ нагоре, надолу или въ страни - налѣво и надѣсно или диагонално отъ едно положение въ друго, всѣко едно движение на окото е свързано на известни мисли, които функционирать сега. Та казвамъ: Господъ, като направилъ окото, Той го направилъ, че да може окото всичко да вижда, накждето ходи човѣкъ, да гледа. Често вие сте излѣзли на екскурзия, азъ толкозъ години съмъ ви наблюдавалъ, като тръгнете на екскурзия, ходите като кираджийски коне. И бързо бързо вървите, не се спирате да погледнете нагоре, надолу, налѣво, надѣсно, ами тръгнали въ надпреварване. Погледнете като изгрѣе слънцето и пакъ вървите. Азъ не съмъ се спиралъ да ви направя нѣкоя забележка. Но ще дойде време, когато конетѣ ще станатъ халаше. А като ги разпрегнатъ господаритѣ имъ, тогазъ азъ ще ги намѣря на ливадитѣ и ще ги науча на новото учение. Защото сега вие всички минавате като много учени хора. Казвате : Дѣдо ми, еди кой си професоръ, какво е казалъ. Моитѣ уважения къмъ всичкитѣ тия професори. Но казвамъ: Много професори не знаятъ онова, което Богъ е създалъ. И единъ отъ много учени английски проповѣдници, една голѣма знаменитость въ Англия, въ едно голѣмо събрание отъ англичани казалъ, че овцитѣ пиятъ вода, само когато сж болни. Именно тогава овцитѣ не пиятъ вода. Единъ голѣмъ английски проповѣдникъ, който искалъ да каже

една истина, че овцитѣ пиятъ вода, само когато сж болни. Ако идете въ Америка, вие често ще намѣрите нѣкой американецъ, който казва: България! Да не е въ нѣкой щатъ на Америка или въ южна Индия, кжде се намира този градъ, тѣ нѣматъ понятие. А българитѣ мислятъ, че всички ги знаятъ. А има много, които още не ги знаятъ. После питатъ: Българи и унгарци едно и също ли е? Тѣ казватъ Булгариенъ и Унгериенъ е едно. Не е така, тѣ се различаватъ. Вие имате ли нѣщо турско въ себе си? Казвамъ: Не. Тѣ питатъ. Като дойдемъ до духовния животъ, ние разбираме, азъ сега не ви говоря за онзи животъ, който е криво разбранъ. Събиратъ се единъ религиозенъ човѣк, единъ фанатикъ, и единъ ученъ човѣкъ. Религиозниятъ пита учения: Ти въ Бога вѣрвашъ ли? Учениятъ казва: Ти въ природата вѣрвашъ ли? - Понеже този изучава природата , а другиятъ изучава Господа. Азъ, казва учениятъ, въ природата вѣрвамъ. Пъкъ религиозниятъ казва: Азъ въ Бога вѣрвамъ. Религиозниятъ казва: Природата Богъ я създаде. А учениятъ казва: Бога човѣка го създаде. Богъ не създаде природата. Че Богъ създаде природата е толкова вѣрно, колкото, че човѣкъ създаде Бога. А тѣ сж идеи. Казватъ - Богъ създаде природата. За тази дума трѣбва обяснение. Тъй както мислятъ, тя е толкова вѣрна, както и другото. Питате: Въ Бога вѣрвашъ ли? Азъ въ природата вѣрвамъ, казва учениятъ. А природата Богъ я създаде, казва религиозниятъ. Учениятъ казва: Бога хората го създадоха. Та учениятъ човѣкъ въ никакъвъ Господъ не вѣрва. Е, кой е на правата страна сега?

Сега азъ вѣрвамъ, че повечето отъ васъ, ако гласувате и вие ще кажете, че мислите, че природата Богъ я създаде. Нѣмамъ нищо противъ туй. Но вѣрно ли е това? И ако гласуватъ нѣкои, ще кажатъ, че идеята за Бога хората я създадоха. Питамъ: Вѣрно ли е това? Не. Тѣ нѣматъ понятие за това. И ако кажемъ природа, разбираме, че природата, това е изявление на Бога. Богъ, неговото видимо изявление, това е природата. Тогазъ създадена ли е природата? Богъ себе си създава ли? Изявлението създава ли се? Може да създадешъ нѣщо, значи вънъ отъ мене да е. Грънцитѣ ще създамъ, една дреха може да създамъ. Но онова, което е сжществено въ мене, азъ не мога да го създамъ. Какъ ще го създамъ азъ? То е проявление. То се проявява въ самия мене. То е часть отъ самия мене. Сега това не е най - голѣмиятъ грѣхъ на хората. Но то е едно заблуждение. - Като мислимъ, че Богъ създаде природата. Като че природата е нѣщо отдѣлно отъ Бога. И

после другото да вземемъ, че човѣкъ създаде Бога. Тогава мислимъ, че човѣкъ е нѣщо отъ Бога, значи и пакъ сѫщото заключение е невѣрно. Нищо не се обяснява съ туй. Азъ правя само едно сравнение между нѣкои понятия, които имаме. Едно понятие е вѣрно, отношенията, които азъ мога да имамъ съ единъ човѣкъ сѫ нормални само тогава, когато има довѣрие, има пълна вѣра въ мене. И азъ имамъ пълна вѣра въ него. При никакви условия, каквото и да се случи, азъ не мога да се усъмна въ неговата постѫпка. Защото щомъ се усъмна, веднага ще взема известни мѣрки. Значи, щомъ има разбиране между него и мене, ще има правилни отношения. И тогава Господъ казва, когато отиде Авраамъ, отиде да го изпраща къмъ Содомъ и Гоморъ, казва му: Нѣма да скрия отъ тебе. Какво имаше Авраамъ на Бога? Той бѣше приятель на Бога.Казва му Господь: Нѣма да скрия отъ Авраама това, което съмъ намислилъ да направя. Приятелство имаше. И тогава му казва, че отива въ Содомъ и Гоморъ. Тия хора въ Содомъ и Гоморъ не живѣятъ както трѣбва. Богъ е решилъ да очисти тия духове. Нѣма да остане никой тамъ. И тогава Авраамъ се застѫпва, казва: Господи, тамъ може да има 50 души праведни! - Ако има 50 души праведни, нѣма да разруша. - Възможно да не сѫ 50 души, може да сѫ 40. - И 40 ако сѫ, пакъ нѣма да направя това. Авраамъ иска да извини и казва: Господи, може да сѫ 30. Но дойде до 20, 10 и спре. А колко души бѫха праведни въ Содомъ и Гоморъ? - Лотъ и двете му дъщери. Но и двете му дъщери не минаваха отъ праведнитѣ. Четири души бѣха праведни - и жена му. Но единственият праведенъ човѣкъ бѣше само Лотъ. Жена му имаше любопитство, тя искаше да се обърне и да види какво ще стане. Ангелътъ казва: Нѣма да се обръщате, нѣма да гледате назадъ.

По нѣкой пѫтъ вие искате да разглеждате вашето минало. Казвамъ: Не разглеждайте вашето минало, защото ще станете като лотовата жена. На соль ще станете! На какво е станала тя? - На соль. И после тия дъщери, които излѣзоха съ баща си, казваха: Ние нѣмаме мѫжъ. Казватъ, какво ще стане съ насъ? Хайде да не разправямъ тази история. Тамъ е описано много хубаво. Другата слаба страна. Казвамъ: Тия дъщери извършили ли онова, което трѣбваше? Остава само Лотъ, който бѣше праведенъ. И понеже имаше само единъ праведенъ въ Содомъ и Гоморъ, неговата сѫдба бѣше решена. Този градъ не може да съществува съ единъ човѣкъ. И вие знаете какво стана съ тия градове.

Сега кое е същественото? Къмъ сжществено то искамъ да ви наведа. Какво е станало въ миналото, това сж нѣща на миналото. И мене не ме интересува миналото. Което е станало, то е нѣщо отъ миналия животъ. Но казвамъ: Туй което тогазъ е станало, става и сега. И въ нашия животъ ние трѣбва да се пазимъ отъ Содомъ и Гоморъ. Содомъ и Гоморъ, това сж дебелитѣ черва на човѣка. Содомъ и Гоморъ е тамъ. Че ако Содомъ и Гоморъ въ тънкитѣ и дебелитѣ черва нѣма десеть души праведници, само единъ остава да живѣе. И да знаете, че всичко на огънь принадлежи. Ще дойдатъ всичкитѣ болести и страдания. Праведни хора трѣбва да има. Та казвамъ сега: Трѣбва да възстановимъ една норма. Да възстановимъ свѣтлината въ нашия умъ, въ мозъка вжтре. Има си начини за това. И да възстановимъ топлината въ дробоветѣ и въ сърдцето си. И да възстановимъ онази правилна деятелность въ стомаха си. Това съставлява цѣла една отлична наука въ здравословното състояние. Запримѣръ, вчера азъ на една сестра й разправяхъ. Тя се упражнява върху пѣнието. Казвамъ: Тъй както сега се учите,вие не може да напреднете, понеже въ гласа сопранъ има специфични мускули въ ларинкса. Онзи, който иска алтъ да пѣе и той има специфични мускули въ ларинкса. И теноръ тъ има специфични мускули, и басътъ сжщо. И ако ти не знаешъ какъ да упражнявашъ сопрановитѣ мускули, ти нѣма да знаешъ и сопранъ да пѣешъ. Мускулчета има тамъ. И ти трѣбва да знаешъ какъ да ги свивашъ тия мускули и какъ да правишъ упражнения съ тѣхъ. Запримѣръ, ако вие правите упражнения на вашитѣ очи, какъ ще ги правите? Да кажемъ, какъ ще се упражнявате? Вие трѣбва да вземете едно хоризонтално положение на очитѣ и оттамъ съ очитѣ си правите всичкитѣ други отклонения налѣво, надѣсно, нагоре, надолу, - навсѣкжде. Единъ пѣвецъ, ако пѣе, какво положение трѣбва да вземе? Единъ пѣвѣцъ за да бъде пѣвецъ, трѣбва да знае какъ да прекара кръвьта най - първо въ предната си часть надъ вежди тѣ и да я препрати тази кръвь въ ларинкса долу. Но упражнение се изисква сега. Малко пѣвци има такива. И тогава, ако по този начинъ се упражнявате, ще има и малко по - други пѣвци. И сега пѣятъ по единъ неестественъ пжть. И сега ние сме добри, но можемъ да бждемъ още по - добри. Но забелязвате ли, че донѣкжде вие сте добри, а после въ живота ви става една реакция. Азъ следя нѣщата отблизо. По нѣкой пжть азъ следя нѣщата, когато хората сж обвити въ една черна аура. Много гъсти влияния иматъ. Той е

неразположенъ тогава и търси причината отвънъ. А причината е вжтре въ него. Силниятъ изворъ се чисти, а слабиятъ изворъ отвънъ трѣбва да го чистятъ. Едно шише отвънъ трѣбва да го чистишъ. А изворътъ самъ се изчиства отвжтре.

Та казвамъ: Когато мисъльта е силна, когато чувствата сж силни, когато човѣшката воля е силна, човѣкъ самъ се чисти тогава. Но му се помага отвътре. Пъкъ когато умътъ не е силенъ - нѣма светлина, когато сърдцето не е силно- нѣма топлина, когато волята е слаба - не се проявява, тогава ние отвънъ ще чакаме да ни помагатъ. И тогава друга идея : Религиознитѣ хора очакватъ да дойде Христосъ. Че то е много механическо схващане за Христа. Христосъ отвънъ нѣма да дойде. Той веднъжъ претърпѣ тази криза. Той видѣ веднъжъ какъ го приеха. Втори пжть не стъпва крака му.Че какво ще дойде да го биятъ пакъ и да го разпнатъ и да се гавратъ подире му сега? - Не, не. Или ще дойдатъ отподире му тия еврейскитѣ учени и равини да се спорятъ съ него. Не, туй нѣма да стане. И тогава знаете ли какъ ще дойде Христосъ? Вие го очаквате да дойде отгоре отъ небето. Мислите, че отъ облацитѣ ще дойде.

Тогава ще ви приведа една приказка. Наскоро я четохъ въ една английска читанка, та ще я кажа и на васъ. Въ едно семейство на плъхове, г - нъ и г - жа плъхъ, имъ се родила една дъщеря, госпожица плъхица. Тя била по - старата дъщеря. По - малкиятъ братъ плъхо билъ той и най - малката дъщеря, плъхичката, била най - красивата. У бащата и майката се родила една велика идея, тѣ не искатъ да я оженятъ за плъхъ, понеже дъщерята била много красива, искали да я оженятъ за най силния въ свѣта. Тѣ искали да я оженятъ за слънцето, понеже мислили, че тѣхниятъ зетъ трѣбва да бжде много силенъ. И бащата и майката отиватъ при слънцето да имъ стане зетъ. Като ги посрещнало слънцето, казало: Много ви благодаря за почетьта, която ми давате, но азъ не съмъ най - силниятъ. Азъ като изгрѣя и дойде едно малко облаче и то ме засѣнчва и не мога да дамъ светлина на хората. Идете при облака, той е по - силенъ отъ мене. Тръгнали тѣ и отишли при облака да го правятъ зетъ. Но облакътъ казалъ: Не съмъ и азъ най - силниятъ, защото като дойде вѣтърътъ и ме разпръсне, нищо не остава отъ мене. Идете при вѣтъра, той е по - силенъ отъ мене. Отиватъ тѣ при вѣтъра. И той имъ казалъ: Благодаря ви за почитьта, но и азъ не съмъ най- силниятъ, да мога да се оженя за дъщеря ви. Понеже отъ хиляди години има тукъ една

стена и азъ отъ хиляди години я духамъ, духамъ и тя седи. Нищо не съмъ и направилъ. При стената идете. Тя може да бжде зеть на вашата дъщеря. И най - после отиватъ къмъ стената. И тя казала: Погрешно е и азъ не съмъ най - силната. Действително, вѣтърътъ азъ го спирамъ, но единъ плъхъ има, който иде при мене, той направилъ дупки въ мене. Той е по - силенъ отъ мене. - Та тѣ пакъ се връщатъ съ своята дъщеря при плъха. Сега вие ще ходите при слънцето, при облацитѣ, при вѣтъра, при стената, и най - после ще дойдете при плъха.

Въ дадения случай онази идея, която може да ми послужи, тя е правата идея въ дадения случай. Свѣтътъ не е оставенъ и отъ такива преустановени идеи хората страдатъ. Има нѣщо сжществено, което Богъ е вложилъ въ насъ, и което Той постоянно поддържа. Ако ние внимаваме на този Божественъ езикъ, никога да не пресилваме нѣщата. Ако разправяшъ на нѣкого нѣщо, азъ съмъ слушалъ нѣкои оратори, като представятъ единъ примѣръ, той ще го представи така поетически, така пресилено, че всичкитѣ хора плачатъ. Но следъ като излѣзатъ навънъ, хората пакъ забравятъ това. Тѣ сж хубави работи, но има нѣщо естествено, което всѣкога остава едно дълбоко впечатление. Ти си билъ единъ пжтникъ. Миналъ си покрай нѣкоя кжща, и тамъ те приематъ. Може да си се нахранилъ тамъ съ много просто ядене, но оставатъ такива впечатления, които съ години не може да забравишъ. Или нѣкоя сутринь се събудишъ съ единъ много приятенъ сънь и може да се минатъ година,2,3,10,15 години, сънътъ така седи като една действителность за тебе. Та казвамъ: Онова, което ще остави въ насъ нѣщо, което не може да се заличи, на него ние разчитаме. Тогава онова, на което ти разчиташъ, на първо мѣсто трѣбва да е то. Това, на което трѣбва да разчитаме, то е любовьта въ нейното приложение въ човѣшкото тѣло. Най - първо какъ се прилага любовьта въ човѣшкото тѣло? И свѣтлината какъ се прилага въ човѣшкия мозъкъ, знанието, мждростьта? Тия нѣща трѣбва да се знаятъ какъ се прилагатъ. И не мислете, че тъй просто е. Казва нѣкой: Духътъ ще ме научи. - Не, не, за да те научи духътъ, трѣбва да имашъ предметно учение. Какъ ще го научишъ ти. Ако слънцето го нѣма, какъ ще го научишъ ти? Какъ ще учишъ за човѣка, ако човѣкътъ го нѣма. Какво понятие ще имашъ за едно магаре, ако то не съществува; за една змия, ако нея я нѣма. И цѣлиятъ свѣтъ седи се отъ предметно учение. Какво ще знаешъ за очитѣ, ако тѣхъ

ги нѣма. За вѣждитѣ, за човѣшкия носъ, краката ржцете, стомаха? И за тия движения? Но туй е видимото и най - после идемъ къмъ другъ единъ свѣтъ на човѣшкитѣ чувствувания, които ние не ги виждаме, но чувствувания има. И тѣ си иматъ свои форми. И мислитѣ си иматъ свои форми. Една мисъль маже да бъде теглена, тя си има една опредѣлена тежесть. И едно чувство може да бжде теглено. Но ние понеже нѣмаме такива везни, не може да ги мѣримъ. Но ученитѣ хора въ свѣта знаятъ тежестьта на една мисъль. И знаятъ тежестьта на едно чувство. Вземете сегашнитѣ учени хора, които сж претеглили земята. На какви везни я турятъ тѣ? - Има си причина за това. И сегашнитѣ учени хора претеглиха и слънцето. Може да има една малка погрешка въ теглилката, но все таки е една смѣла идея това, да претеглишъ слънцето и земята, толкова и толкова тона тежи тя. Може да е по - малка, но близо сж до сжщинската идея. Та и ние трѣбва да имаме нѣщо опредѣлено

Сега азъ говоря на ония отъ васъ, които искате да бждете ученици. По нѣкой пжть, като се говори за нѣкои работи, вие се обезсърчавате, менъ желанието ми не е да ви обезсърча. Ако има нѣкой да се обезсърчава, то съмъ азъ първиятъ, ако азъ нося вашия умъ. И ако единъ има,който да се обезсърчава, то съмъ азъ. Понеже азъ съмъ внесълъ много голѣмъ капиталъ, много голѣмъ, а досега нищо не е допринесълъ, или много малко е допринесълъ. До сега никакъвъ приходъ нѣма, а при това пакъ вѣрвамъ, че отнѣкъде ще стане нѣщо. А вие много малко сте вложили още и какво има да се обезсърчавате. И вие даже онова, което сте обещали, не сте вложили всичкия си капиталъ и се обезсърчавате. Едва ти си вложилъ една десета отъ капитала си, имате още деветь десети. Пъкъ азъ съмъ внесълъ всичко, а никаква печалба нѣмамъ! Сега вие ще кажете - Ние отъ тебе ще вземеме, понеже ти ако пропаднешъ, тогава съ насъ какво ще стане, та поне ние да не пропаднемъ. - Много хубаво. Ами ако азъ спечеля? Възможно е! Умни хора сте. Добре. Значи ако азъ изгубя, вие не трѣбва да влагате капитала си тамъ, дето азъ ще изгубя. Но ако азъ спечеля? Има единъ начинъ да провѣритѣ ще спечеля ли или нѣма да спечеля. Азъ всѣкога зная, че здравиятъ човѣкъ всѣкога ще спечели. Азъ зная, че умниятъ човѣкъ всѣкога ще спечели; азъ зная, че добриятъ, силниятъ човѣкъ всѣкога ще спечели. И зная обратното: Че глупавиятъ всѣкога ще изгуби. И слабиятъ и болниятъ всѣкога ще изгуби. Не можемъ ние да се съмняваме въ това. Онзи, който

съградилъ своя животъ върху любовьта, който гради своя животъ върху Божественото знание и неговитѣ закони, и онзи, който гради своя животъ върху Божествената истина и Божествената свобода, той никога не може да губи. То е абсолютно така! Следователно, имайте вие тая идея и не я чоплете! Тя е идея, която има цена. Следователно стига да градите върху любовьта, влагайте капитала си тамъ и нѣма никаква опасность. Но ако не градите върху любовьта, мъдростьта и върху свободата, тогава е вече друго.

Сега остава въпроса: Не мислете, че това е ясно. Има методи и начини много, които тепърва трѣбва да учите. Има много нѣща, които трѣбва да учите. Вие мислите, че много сте изучили. Не, не, едва сега започвате нѣкои нѣща, които трѣбва да знаете какъ сж станали. Че вие вземате въ единъ съвременен езикъ, въ български езикъ има 30 букви, но ако вие не знаете какъ да съпоставите тия букви, вие може да създадете отъ тия 30 букви едно много голѣмо нещастие. Че какъ? - Че ако на единъ сждия, който ви сжди, кажете само две - три лоши думи, знаете ли какво ще стане? Ами ако обидите само съ една дума единъ царь, знаете ли, че васъ може до животъ да ви затворятъ. И то само за четири петь букви, турени не на мѣсто. До животъ може да ви затворятъ, а могатъ и да ви обесятъ. Та съ нашето знание, което имаме ние или проправяме пжтя на своето щастие, или ще проправимъ пжтя на своето нещастие. У синца ви има единъ лошъ навикъ. Щомъ дойдатъ изпитания върху васъ, вие веднага се нахвърляте вурху Господа. Но знаете ли какво може да ви стане? Вие се пазете отъ това! Менъ ми разправяше единъ господинъ отъ видинско, нѣкой човѣкъ обичалъ да казва нецензурни думи за Христа. Една сутринъ той станалъ и почналъ да плаче предъ майка си. Тя го пита - защо плачешъ, синко? - Сънувахъ, че съмъ въ църква. Отъ олтаря излѣзе Христосъ и ми зашлеви две плесници, та ми се завъртя главата. И подиръ две седмици умира този човѣкъ.

Та менъ ми казва една много млада , много учена сестра, казва: Азъ ти се сърдя, за да те накарамъ да ме обичашъ. Сърди ми се, да я обичамъ. - Но много старъ методъ е той. Той е методъ на дявола, понеже и той се разсърдилъ на Господа, за да го обича. Но толкова хиляди години сж минали, той още не е направилъ Господъ да го обича. Пазете се, любовьта съ сръдня не става. Сръднята е нѣщо посторонно. Любовьта не борави съ сърдене. Щомъ дойдете до сръднята, вие сте далечъ отъ любовьта, че никога нѣма да я

намѣрите. Съ сърдене любовьта не се намира. И съ подозрение любовьта не се намира. Маловѣрието, каквото и да е, тѣ сж единъ свѣтъ съвсемъ другъ. Тѣ ще дойдатъ. Нѣма нищо, че единъ човѣкъ се сърди. Сръднята не е нещо лошо, но ако вие ми се сърдитѣ, че съ сръднята може да добиете любовьта, вие се лъжете. Ти, ако искашъ да те набиятъ, разсърди се. Но ако искашъ да добиешъ любовьта, не се сърди. Азъ съмъ виждалъ и малкитѣ деца, като се разсърдятъ въ кжщи, ядатъ тоягата. Майката тогава имъ казва: Баща ви ще дойде; ти нѣма да се сърдишъ. Бащата казва на малкото дете, "Като станешъ голѣмъ възрастенъ, сърди се колкото искашъ, а сега не може да се сърдишъ"- той го набива.

Та вие като ученици нѣма да се сърдите въ училището. Като излѣзете вънъ отъ училището, сърдете се колкото искате. Но въ училището ако се сърдите, тояга има! Трѣбва да го знаете това. Тази вжтрѣшна тояга тя е страшна. И всички болести, които ние претърпяваме, - каквито и да сж тѣ, - това сж все наказания за ония нарушения. Каквото и да стане, то е все упътване. Отъ невидимия свѣтъ ни казватъ това да не правите, онова да не правите. Паметь ни трѣбва. А вие го правите и тогазъ! Сега у васъ остава една идея. Може нѣкой отъ васъ да мисли, - та кого ли имамъ азъ пред видъ. Себе си имамъ предъ видъ. Азъ по нѣкой пжть никого не осъждамъ. Азъ казвамъ на себе си тъй: Не трѣбва да карашъ тия хора да ги събирашъ, защо не ги оставишъ свободни да си вървятъ по своя пжть. Какво си ги насъбралъ да ги учишъ. Тази мисъль ми е идвала. Е, кое /е/ по - хубаво сега, кажете ми. Азъ не сждя никого. И по нѣкой пжть казвамъ тъй, знаете ли азъ какво казвамъ: Тури ги на твоето мѣсто, пъкъ и ти влѣзъ на тѣхното мѣсто, да видишъ тогазъ тази работа каква е. Защо ходишъ да гледашъ така? Защо ходишъ тия хора да ги разглеждашъ отвънъ. Тури ги на своето мѣсто, разглеждате, ще бждете на правата страна. Защо ще критикувашъ този и онзи? И да го критикувашъ, не разбира. Влѣзъ въ неговото мѣсто и тури онзи човѣкъ на твоето мѣсто. Ето кое ще ви спаси. Всѣки човѣкъ трѣбва да тури другитѣ хора на своето мѣсто. Той трѣбва да остави една змия да пази неговото богатство, че като дойде този, когото ще оставишъ наследникъ на себе си, той ще мисли, че е господарь, но като стане господарь, змията ще се увие на шията му и ще почне да го притиска; и той ще ме повика, понеже азъ разбирамъ този законъ и той ще каже: Вземи си богатството, моя животъ отива! Тогазъ

азъ ще взема моето мѣсто и той своето. Та при моето мѣсто ще има змия. А какво има при вашето мѣсто? При вашето мѣсто е съблазънята. Доволството е тамъ - то играе на кючекъ. Сега казвамъ: Защо котката си отваря очитѣ при птицитѣ, а при мишката като дойде, хичъ не ги отваря. Тя тамъ си затваря очитѣ.

Но сега нека остане това. Сега азъ ви направихъ една екскурзия, нѣма да ми се сърдите. Азъ ви взехъ на своя автомобилъ и ви разведохъ и въ рая, и въ ада. Тъй щото нѣма да ми се сърдите. Като ви заведа въ ада, мжчатъ се хората тамъ. И ще ви разправя този защо страда и онзи. И когато Данте описалъ ада, после се качилъ горе въ небето. Та казвамъ, щомъ минавате презъ нѣкоя область, всѣка область ще я опишемъ тъй, както е. И отъ всѣка область ще извадимъ урокъ. Запримеръ за сега ние вървимъ по единъ старъ пжть, който е прашенъ. И ние не искаме прахъ да има, но три месеца не е валѣло дъждъ, прахъ има, едва дишашъ и гълташъ този прахъ. Ако си силенъ и ученъ, ще се помолишъ на Бога и ще завали дъждъ, и ще накваси пжтя и ти ще минешъ. Ако не си уменъ, ще вървишъ по прашния пжть. Ако разбирашъ Божиитѣ пжтища и закони, ще се помолишъ на Бога и тагава Господъ ще направи, че пжтьтъ ти ще бжде полетъ и по същия пжть ти ще минешъ. Пъкъ ако не разбирашъ законитѣ, ще минешъ по прашния пжть. Ти ще минешъ, но ще кажешъ: Още веднъжъ по този пжть не минавамъ. Какви бѣха последнитѣ думи на последния стихъ /19:14/“Етосега ви казвамъ това, което не е било. Та когато се сбждне, да повѣрвате че съмъ азъ. “ И какво ще повѣрвате? Може да повѣрвате въ онзи човѣкъ, който никога не е лъгалъ. Може да повѣрвате / въ/ Човѣка тъй, както Христа. Може да повѣрвате въ Онзи, който всѣкога ви казвалъ истината и оставилъ нѣщо за васъ.

Та казвамъ: Не само ние да обичаме да не ни лъжатъ, но и ние никога по никой начинъ въ себе си, като сждимъ нѣкого, да не позволѣваме никаква лъжа. Азъ говоря за вжтрешната лъжа. Човѣкъ въ съзнанието си трѣбва да бжде тъй буденъ, че по никой начинъ да не допусне нито една бѣла лъжа. Всичко да бжде чисто вжтре. Отвънъ лъжата може. Отъ външната каль ти може да се освободишъ, но кальта да не проникне вжтре въ тебе. На златото може да полепне каль отвънъ, но златото се измива. Но ако тази каль успѣе да проникне въ златото вжтре, то изгубва своята цена. Та лъжливитѣ, чуждитѣ идеи, това е една външна каль, която не трѣбва

да проникне въ вжтрешния животъ, който Богъ ни далъ. И ние никога не трѣбва да изгубваме онази вѣра, която Богъ е вложилъ въ насъ. Въ всичко може да се съмняваме, но дойдемъ ли до Бога, човѣкъ трѣбва да има една свещена идея и да е готовъ на всички жертви. Дойде ли човѣкъ до идеята за Бога, той трѣбва да е готовъ на всички жертви. Азъ не говоря, че всички трѣбва да се жертвувате, но дойдешъ ли до Великото, до Бога въ живота си, ти трѣбва да бждешъ готовъ да жертвувашъ всичко. Идеята е една и сжща и за васъ и за всички, които и да сж. Именно, който е дошълъ до тази идея, който се подигналъ до тази идея, той трѣбва да е готовъ на всички жертви. И да сж на мѣсто. А отвънъ въпросътъ е другъ.

Та казвамъ: Като ученици отсега нататъкъ имате да учите! И има много да учите. И не мислете, че така ще бжде. Много има да учите. И не материални работи. И има методи и начини за познаване характеритѣ. Тепърва има да се запознавате съ великитѣ хора въ свѣта, съ великитѣ души въ свѣта. Тепърва има да се запознавате съ тѣхъ. Сега още много малко / сте/ запознати съ това. И туй, което сте запознати, мене ме радва. Но казвамъ: Има още много да се учите. И тогава ще дойдемъ, мнозина отъ васъ, които имате много слаби очи, ще започнемъ да ги учимъ да се възстановятъ очитѣ имъ, че безъ очила да ходятъ. Сега не искамъ да ги хвърлите. Но следъ като правите тия упражнения, та като се възстанови зрението ви, вие сами ще хвърлите вашитѣ очила. И като направите известни упражнения, ще ви напусне и ревматизъма, и болкитѣ ще ви напуснатъ - и вие сами ще хвърлите всичкитѣ лѣкарства. Но като станете силни и почнете сами да се движите, вие нѣма да имате нужда отъ автомобили, нито отъ аероплани, а може и презъ въздуха да се пренесете съ по голѣма бързина. Ще кажете сега: Направи го! Азъ ако го направя, ще го направя за себе си. Ще ида нѣкжде и ще кажа : Я да видя мога ли да го направя. На себе си ще кажа така. Щомъ азъ мога да се движа отъ едно мѣсто на друго съ голѣма бързина, ще кажа на себе си: Тебе не ти трѣбватъ вече автомобилитѣ. Сега ни най-малко не казвамъ да оставите автомобилитѣ. Пари пакъ ще си имате за автомобили. И по нѣкой пжть ще си имате пари и за файтони, пъкъ нѣкой пжть ще имате пари за наемъ на кжщи. Тази работа, казвате, безъ пари не може. Така е. При този порядъкъ на нѣщата паритѣ трѣбватъ. И то звонкови, въ злато.

Златото ще дойде. Онзи баща, който обича сина си, на

него оставя най - много злато. А когото по - малко обича, по - малко злато оставя. Тъй щото може да кажете на кой отъ васъ Господъ не е оставилъ голѣмо богатство! Понеже вие се намирате въ единъ неорганизиранъ свѣтъ, да ви не обератъ, богатството седи въ банката. Че като влѣзете въ безопастность, Той ще ви го даде. И ако сега вие сте сиромаси, бждете увѣрени, че ще ви обератъ, ако бѣхте богати. Нѣма да се минатъ и десеть деня, и ще ви обератъ. Американскитѣ милионери иматъ по десетина дедективи да ги пазятъ и тѣхъ и жената имъ, и децата имъ. Като ги хванатъ тия гангстери, ще изискватъ десетъ милиона долари и повече нѣкога искатъ.Та сега американцитѣ бѣгатъ отъ Америка. Така избѣгалъ отъ Америка единъ тѣхенъ авиаторъ въ Европа. Но да оставимъ сега това настрана. Туй сж външни работи.

Искамъ да бждете добри ученици. Тепърва да си купите тетрадки и единъ моливъ хубавъ. Всички да имате по една хубава тетрадка отъ сто листа и тогава каквото ви се каже, упражненията, и сега каквото казвамъ - записвайте го. Нѣкой пжть ти казвашъ: Много добре служа. Но азъ ще ви сготвя едно ядене, ще ви дамъ една паница и следъ като се нахраните, ще платите сто лева. Колкото кажете, че яденето е по - хубаво, толкова по скъпо ще платите. Казвамъ: Доволенъ ли си отъ храната? И ще гледамъ кои обичате моята гостилница. Като дойдете веднъжъ, ще взема 50 лева, после 70,90,100 и ще видя на кое число вие нѣма да стжпите въ гостилницата ми. Като започна да ви гледамъ, че минавате покрай гостилницата и поглеждате, въ джоба нѣмате нищо - щомъ ви видя, че нѣмате нито петь пари ,ще ви кажа: Елате. Като не остане нищо въ джоба ви, даромъ ще ви дамъ. Но докато има нѣщо въ вашия джобъ, азъ ще вземамъ пари. Като останете безъ пари, азъ съмъ готовъ даромъ да ви давамъ. Но докато има пари въ джоба, ще вземамъ пари. Та трѣбва да има едно общение, една обмѣна между мене и васъ. Трѣбва да има една обмѣна взаимна между Божественото, между Любовьта, която се дава и Любовьта, която се взима. Трѣбва да образуваме единъ кржгъ на Любовь между онзи, който дава и онзи , който взема, да има една правилна обмѣна. Само така ще дойде истинското знание въ свѣта и ще се образуватъ ония братски отношения, които сега търсимъ. Безъ туй не може.

Отче нашъ.

ВЪ БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ Е БЛАГОТО НА ЧОВѢКА!
На поляната гимнастическитѣ упражнения.

ПРИЛОЖЕНИЕ НА ВЪРАТА, НАДЕЖДАТА И ЛЮБОВЪТА ВЪ ЖИВОТА.

15-то Недѣлно Утринно Слово отъ Учителя, държано на 14 мартъ, 1937 г. 5 ч. с. меко, приятно врѣме.
ИЗГРѢВЪ

Нарядъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството. Въ начало бѣ Словото. Ще прочета часть отъ 13 глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 20- 38 стихъ.[стр.495]

Много дарби има въ човѣка недоразвити. Много чувства има въ човѣка, които стоятъ въ спѣщо състояние. Човѣкъ не може да разбере състоянието на Исуса. Колкото и да се сили да го разбере, мжчно е, защото не е миналъ презъ неговото състояние. Докато човѣкъ не мине презъ опитноститѣ на Христа, той никога не може да Го разбере. Каквото и да чуете да ви се говори, вие не можете всичко да разберете, защото умътъ ви е заетъ съ други нѣкои работи. Тогава умътъ ви е заетъ съ близки работи, съ близки предмети. Понѣкога човѣкъ е заетъ съ своето тѣло: боли го кракъ, гръбнакъ, глава, или стомахътъ му нѣщо разтроенъ. Макаръ че човѣкъ носи своето тѣло отъ хиляди години, обаче едва сега той е започналъ да изучава причинитѣ на тѣзи прояви. Случва се, че човѣкъ хълца съ часове. Лесно е да се справи съ хълцането. Какъ? - Като пие малко гореща вода или като поеме дълбоко въздухъ. Причината за хълцането се дължи на едно малко подигане на диафрагмата. Щомъ се свали и дойде на своето положение, хълцането престава. Диафрагмата е покривъ на стомаха. Когато покривътъ се дигне много високо, тогава подътъ трѣбва да слѣзе малко надолу. Другояче казано: когато човѣкъ не мисли право, той започва да хълца. Когато не чувствува, той пъкъ почва да плаче. Има единъ естественъ плачъ, но има и много плачове, които не сж естествени.

Казвамъ: Спрете се върху думата "Вѣра" и помислете, какво представя тя. Казвате, че човѣкъ трѣбва да има вѣра, но вѣрата има много методи, които вие не можете да приложите въ живота си. Вие трѣбва да различавате, кога вѣрата действува у васъ.Въ Писанието е казано: " Ако имате Вѣра колкото синапово семе, като кажете на една планина да се прѣмести, тя ще се премѣсти. Горитѣ,планинитѣ представятъ мжчнотиитѣ въ живота. Ако има вѣра, човѣкъ може да се справи съ мжчнотиитѣ си лесно. Това значи да премѣства планини и гори отъ едно мѣсто на друго. Задава се въпросъ: Какъ се добива вѣрата? Вѣрата не може да се добие по механически начинъ. Христосъ уподобява вѣрата на синапово зрънце. Това значи, че както синаповото семе се развива, така и вѣрата има условия да се развива.

Сега ще ви представя три положения. Допуснете, че единъ вашъ приятелъ иска да ви направи три подаръка: да ви даде две кила злато, две кила барутъ или две кила жито. Кой подаръкъ отъ тритѣ бихте предпочели? При сегашнитѣ условия на живота вие бихте предпочели двѣтѣ кила злато, защото ще свършите много работа съ тѣхъ. Обаче, ако сте военен, вие ще предпочетете двѣтѣ кила барутъ, защото съ тѣхъ ще свършите много работа. За двѣтѣ кила жито малко ще се замислите да го приемете или не. Защо? - Защото е нѣщо достжпно. Щомъ имате пари, жито всѣкога можете да си купите. Но нека се преведатъ тия работи. Какво ще ви даде златото? - Условия за работа. Съ златото можете да започнете търговия, можете да си направите кжща и т. н. Какво ще ви донесе барутътъ? - Съ него можете да разчупвате камъни, да търситѣ скъпоценности, можете да отворите сражение. Но какво сж две кила ? Като свършатъ двѣтѣ кила, нищо нѣма да остане отъ тѣхъ. Колко сж две кила? И най - после остава житото. Какво можете да направите съ него? - Можете да го сварите, да си направите хлѣбъ, като го смѣлите, а може да си направите една хубава баница. Може, обаче, и да се посѣе. Тогава ще имате по - добри резултати. Съ паритѣ ли можете да станете най богатъ, съ барута или съ житото? Какъ мислите? Отъ ваше гледище най - богатъ можете да станете съ паритѣ. Съ тѣхъ можете да си купите много ниви. Сега ние разрешаваме въпроса на златото, на барута и на житото. Въпросътъ на житото представя закона на любовьта. Златото представя закона на вѣрата, а барута - законътъ на надеждата.

Ако турите барута и житото на едно място и ги размесите, вие ще получите обратни резултати. При златото ти трябва да имашъ вяра. Златото принадлежи на слънцето, отдето иде светлината. Значи вярата се занимава съ светлината. Надеждата съ какво се занимава? Надеждата се занимава съ земята. Щомъ имашъ надежда, ти се свързвашъ съ земята. Надеждата се подхранва отъ земята. А откжде се подхранва житното зърно? - То се подхранва отъ Любовьта. Това е законътъ на Духа.

Сега като слушате тия нъща, казвате: Тия нъща не ни сж ясни. - Не е въпросъ въ яснотата или въ неяснотата на нещата. Работата седи въ онази вжтрешна придобивка, която човякъ може да има. Някой може да има инструментъ, цигулка или пиано, за да знае неговата история какъ се е създалъ, да знае да свири на него, но като се изгуби инструмента, и музиката ти съ него заедно изчезна. Така всяки човякъ може да си служи съ хлъба, както хлябаритъ днесъ го правятъ. Но това не е негово изкуство. Единъ денъ хлябарьтъ го нъма. Какво ще правите тогава? Кой ще ви прави хлябъ? Четешъ една книга, какъ светиитъ сж страдали. Ти се насърчишъ, но като оставишъ книгата и дойдешъ до твоята вяра, отново се обезсърчишъ, изгубвашъ вярата си. Та казвамъ: При сегашнитъ условия на животъ вие се нуждаете отъ голъма светлина и вяра, а не като тази, която сега имате. Тази светлина не допринася много. Тя е като барутъ. Врътнешъ ключа, тя светне. Завъртишъ ключа, тя изгасне. Светлината, която излиза отъ лампитъ, съ которто днесъ си служимъ, не е добра за очитъ ни. Тъ не сж приспособени къмъ нея, и затова трябва много да се пазимъ отъ нея, да пазимъ очитъ си. Понякога светлината на нашитъ електрически лампи е много ослъпителна и трябва да се пазимъ отъ нея. Когато четете някой романъ, вие се възхищавате отъ героя и отъ героинята, но не знаете, че авторътъ ги е представилъ такива, каквито не сж въ действителностъ. Така той е представилъ и останалитъ си действуващи лица. Героятъ винаги трябва да има такива качества, каквито обикновенитъ хора нъматъ. Тогава всички хора, които се женятъ, сж все герои. Тъ сж първитъ герои въ свята. Неженентитъ хора сж слабодушни, тъ не сж герои. Въ тъхъ нъма никакво геройство. Следователно, който се жени, той е на бойното поле. Като се оженятъ, още първата вечерь мжжътъ и жената се дуелиратъ и следъ това мжжътъ се оплаква, че жената го ръгнала въ сърдцето. Някжде пъкъ жената се оплаква, че

мжжътъ я ръгналъ въ сърдцето. Така се тѣ дуелиратъ. Женитбитѣ на земята между мжже и жени не сж нищо друго, освенъ дуели. И следъ това се питатъ кой ще пѣе - пѣтелъ или кокошка? Какво ще ми кажете на това отгоре? Каква идея може да има едно семейство, което разрешава въпроса пѣтелъ ли ще пѣе или кокошка. Кокошката казва на пѣтела: ти ще кукуригашъ, а пъкъ азъ ще куткудякамъ. Ако кокошката не може да куткудяка, а пѣтелътъ не може да пѣе, тѣ нищо не могатъ да направятъ. Когато кокошката куткудяка, тя е свършила една добра работа. И когато пѣтелътъ пѣе, и той е свършилъ една добра работа. Когато пѣтелътъ сутринь рано каже " кукуригу", слънцето веднага изгрѣва. Пѣтелътъ никога не кукурига, безъ да е изгрѣло слънцето. Щомъ слънцето залѣзва, пѣтелътъ пакъ пѣе. Когато изгрѣе слънцето, пѣтелътъ казва: Кукуригу, днесъ господарьтъ ще бие господарката. Казвате: Защо пѣтелътъ пѣе?

Сега азъ оставямъ настрана живота на пѣтела, но казвамъ: Опишете каква роля вие играете. Вие играете роля като хора, но на сцената на самия животъ. Щомъ излѣзете на сцената, вие не сте вече нито Иванъ, нито Драганъ, нито Стоянъ, но играете роля нѣкаква. Вие играете ролята на Отелло, единъ отъ героитѣ на Шекспирова драма. Та като актьоръ човѣкъ трѣбва да бжде разуменъ.

Казвате: Не трѣбва да вѣрваме въ Христа. - Че вие вѣрвате въ Христа, вие постоянно се дуелирате съ Него. Вие се осъмнявате по десеть пжти на день. Казвате: Кжде ще ни изведе Той? Кжде съмъ тръгналъ по Неговия пжть? Ако тръгна по Неговото учение, всичко ще пропадне. Ако се откажа отъ майка си и отъ баща си, отъ всички хора, какво ще правя самъ въ свѣта? Да се мисли така, това значи да разбирате нѣщата буквално. Христосъ говори за вжтрешния животъ на човѣка, а не за външния. Той не говори за външнитѣ отношения между хората. Когато Христосъ казва: " Азъ съмъ лозата, а вие пржчкитѣ," Той ни най-малко не разбира сегашнитѣ лози и пржчки. Това е само едно уподобление. Вие не сте правили опитъ да видите каква е любовьта на лозата. Нѣкои лози даватъ много грозде, а нѣкои не даватъ. Защо? Когато лозата обича господаря си, тя му дава много плодъ. Когато не обича господаря си, тя не му дава никакъвъ плодъ. Тъй щото, когато влѣза въ едно лозе и видя, че това лозе нѣма плодъ, казвамъ, че то не обича господаря си. Когато влѣза въ едно лозе, което дава плодъ, казвамъ, че това лозе обича господаря си. Следователно, въпросътъ се свежда къмъ любовьта. Само въ живота на любовьта

има прогресъ. Не е въпросъ до разочарованията въ любовьта. Въ какво се разочарова човѣкъ? Казвате, че този, когото обичате, единъ день ще се разочаровате въ него. Това е единъ голѣмъ изпитъ. Вие влизате въ живота, понеже това е единъ порядъкъ на нѣщата. Богъ е казалъ: Не е добре човѣкъ да бжде самъ. Това е единъ порядъкъ, който е отъ Бога. Порядъкътъ, който човѣкъ е създалъ, се различава отъ този, който Богъ е създалъ. Нѣкой пжтъ ние влизаме въ човѣшкия порядъкъ на нещата и му даваме название Божественъ порядъкъ. Погрѣшката е въ названието. Понѣкога пъкъ на Божествения порядъкъ туряме название човѣшки порядъкъ. Всѣко семейство, което не се основава на закона на любовьта, на закона на вѣрата и на закона на надеждата, не може да има никакво бждеще. Значи, семейството трѣбва да бжде основано на закона на любовьта, въ който влиза закона на вѣрата и на надеждата. Основано върху закона на любовьта, това е присжствието на Божия Духъ. Основано върху закона на вѣрата, това е присжствието на свѣтлината, на слънцето, на всички разумни сжщества. Основано върху закона на надеждата, то е основано върху земния животъ, върху отношенията, които ние имаме на земята. Много отношения има човѣкъ, но надеждата му показва какъ трѣбва да постъпва човѣкъ съ земнитѣ работи. Вѣрата му показва какъ трѣбва да постжпва съ духовния свѣтъ, а любовьта показва какви отношения трѣбва да има човѣкъ къмъ Божествения свѣтъ. Тъзи три нѣща трѣбва да се съединятъ, за да образуватъ едно цѣло. Така именно животътъ се осмисля. Защото всички блага, които сж скрити въ земята ставатъ явни, само следъ като дойде свѣтлината. Ако животъ на земята не дойде, тѣ не могатъ да се организиратъ. Казано е въ Писанието, че Богъ отъ нищо създаде земята. Обаче не се казва, че отъ нищо Богъ създаде човѣка. За човѣка се казва, че Богъ взелъ пръстъ, размѣсилъ я съ малко вода, образувалъ калъ и отъ нея направилъ човѣка. Какво ще разберете отъ тѣзи думи, че Господъ взелъ малко прахъ, смѣсилъ го съ вода и направилъ човѣка, на когото вдъхналъ своето дихание. Значи въ тази пръстъ, въ тази земя има нѣщо Божествено, има и нѣщо човѣшко. Тази земя станала жива душа. За да може да живѣе човѣкъ,Богъ му създалъ и растенията, и животни, които поставилъ да живѣятъ при него. Така той ималъ задачи, които да разрешава. Богъ ни говори чрезъ външнитѣ нѣща, чрезъ свѣтлината, чрезъ тъмнината, чрезъ растенията и животнитѣ, чрезъ нашитѣ близки, но направо никога

не ни говори. Следъ всичко това човѣкъ дохожда до онова вжтрешно дълбоко разбиране на нѣщата. Рѣдко Богъ говори отвжтре. Нѣкой казва, че Богъ му е проговорилъ. Когато Богъ проговори на човѣка, това съставя за него цѣла епоха. Животътъ му коренно се измѣня. Щомъ Богъ проговори на човѣка, той минава отъ смърть въ животъ. Ако му е проговорилъ и не се измѣня, това вече е другъ въпросъ. Тогава се явява съмнение, дали Господъ му е говорилъ. Богъ може да говори на човѣка и чрѣзъ духоветѣ, а тѣ сж отъ различни иерархии. Духоветѣ биватъ отъ деветь различни иерархии. Като ти говорятъ духоветѣ, ти най - после ще дойдешъ до Божественото.

Сега, като ви говоря по този начинъ, нѣкои ще кажатъ "Значи Богъ никога не ни е говорилъ", и ще се обезсърчатъ. - Говорилъ ви е, но азъ ще ви запитамъ: Като ви е говорилъ Господъ, какво научихте? Ако при мене дойде единъ музикантъ и започне да ми разправя за музиката, за различнитѣ музикални теории, азъ ще го слушамъ, но после ще му кажа меко: Има една особена класическа музика. И ще искамъ да ми изпѣе едно отъ парчетата на тази музика. - Каква е тази пѣсенъ? Тя е следната: "Любовь, която носишъ животъ; Вѣра, която носишъ знание и Надѣжда, която носишъ облѣкло. " Както и да се опитва този музикантъ, той не може да пѣе на Любовьта. Вие пѣли ли сте нѣкога на Любовьта? Вие пѣли ли сте пѣсента " Богъ е Любовь", както трѣбва? Да се пѣе тази пѣсень монотонно, това не е никаква любовь. Това е сѣнка на любовьта. Какви резултати ще имате, ако пѣете пѣсеньта"Богъ е Любовь" както трѣбва, мъртвитѣ трѣбва да станатъ отъ гробоветѣ си и да оживѣятъ. А тъй, да пѣете "Богъ е Любовь," а хората около васъ да умиратъ и да не ставатъ отъ гробоветѣ, това не е никаква любовь. Това е човѣшко разбиране на любовьта. Вие пѣете Богъ е Любовь, а всичко у васъ е мъртво. Вие пѣете Богъ е любовь, а всичко у васъ е само съмнения, подозрения, обезсърчения - това не е никаква любовь.Като запѣете Богъ е Любовь, предъ очитѣ ви трѣбва да свѣтне. Пѣете тази пѣсень, а като излѣзете вънъ се карате. Това е любовь отъ която страдатъ всички хора, - и религиозни, и свѣтски. Днесъ всички хора, православни, католици, евангелисти, окултисти все за любовьта говорятъ. И жената, и децата, и мжжътъ - всички говорятъ за любовьта, но любовьта я нѣма въ домовѣтѣ. Една млада сестра ми разправя, че не обичала майка си. Какъ ще я обича, когато и майката не обича дъщеря си. Защо майката не обича дъщеря си? - Защото върви по линията на баща

си. По сжщата причина и дъщерята не обича майка си. Ако майката и дъщерята бъха моми, а бащата - момъкъ, тѣ щѣха да се каратъ за него. Като ви говоря за семейството, вие разбирате тъкмо това, което не е никакво семейство. Нима въ семействата на животнитѣ нѣма сжщи такива семейства? Между говедата има отношения на семейства. Между кокошкитѣ - също има такива семейства. Де е бащата между говедата? Де е бащата между кокошкитѣ? Тамъ майката е на лице, но бащата отсжствува. Понѣкога само пѣтелътъ се явява между кокошката и пиленцата и започва да ги кътка, да имъ предлага зрънца. Въ това отношение той постъпва кавалерски. Понѣкога ги пжди далечъ отъ себе си. Женитѣ ще кажатъ - До какъвъ халъ, до какво положение сме дошли ние женитѣ. Грѣшката седи въ това, че като сте играли на сцената роли на царе и царици , мислите, че и въ живота сте на сжщото положение. - Не, никакви царе и царици не сте въ живота. Като играете пиесата на нѣкой авторъ, казвате: Великъ, уменъ драматургъ е билъ този писателъ. Какви хубави роли е избралъ, роля на царь и царица за своитѣ герои. Ние играемъ ролитѣ на неговитѣ герои, но не сме никакви царе и царици. Помнете, че не сте никакви царе и поставете въ ума си идея, да съзнавате истинското си положение, което ви е дадено на земята. Нѣкой християнинъ казва: Азъ съмъ Синъ Божий. Питамъ го: Ти осиновенъ ли си отъ Бога? Ти трѣбва да съзнавашъ, че играешъ само роля на Синъ Божий, но още не си истински Неговъ синъ. Не трѣбва да си служишъ нито съ бѣли, нито съ черни лъжи. Мнозина ме питатъ кой съмъ. Казвамъ: За себе си азъ зная кой съмъ, но ако вие искате да знаете кой съмъ, това е ваша работа. Ако непременно искате да знаете кой съмъ, тогава намѣрете историята ми и започнете да я проучвате. Ако азъ искамъ да зная за васъ кои сте, азъ ще намѣря историята ви и ще почна да я проучвамъ. Ако се интересувамъ отъ историята на кокошката, на славеитѣ и на другитѣ птици, азъ нѣма да ги питамъ тѣхъ какво знаятъ за себе си, но ще взема историята имъ и ще я проучавамъ. Кокошката, славеятъ и другитѣ птици за мене не сж такива, каквито външно ги виждамъ. Днесъ кокошката е много изопечна / изопачена/, отъ първото положение, въ което е съществувала. Тя е претърпѣла голѣми кризи, голѣми несполуки. Отъ голѣмо непослушание тя всичко е забравила, каквото нѣкога е знаела. Каквото има въ сърдцето си, тя всичко го дава навънъ. Тя постоянно рови, постоянно търси, нищо не задържа за себе си. И между хората има кокошки. Нѣкой чете много, но нищо не остава въ ума му. Той е въ това отношение подобенъ на

кокошката. И цѣла крина жито да дадете на кокошката, тя ще я разпръсне. Тя казва: Каквото има за днесъ, а утре господарьтъ пакъ ще даде. Тя има вѣра, но не е разбрала още отношението си къмъ Бога. Така и вие се залъгвате често. Казвате: Ние въ този животъ не можахме да достигнемъ това, което желаехме, но въ идния ще го постигнемъ. Това показва, че имате голѣма вѣра. Отде знаете, че въ идния животъ ще имате по - добри условия? На какво се основава вашата вѣра?

Сега като изследвамъ вашия животъ и дохождамъ до едно отъ миналитѣ ви сжществувания, виждамъ, че вие сте имали висока идея, очаквали сте да дойдете втори пжть на земята и да изпълните това, което сте си предначертали. Ето , сега имате сжщата програма, имате и условия, но не я изпълнявате. Защо? Защото нѣмате една вжтрешна връзка, отношенията ви не сж правилни. И когато питате кжде е Богъ, казвамъ: Богъ е горе въ главата ви. Кжде е Вѣрата? - Вѣрата е въ дробоветѣ ви. Кжде е Надеждата? - Надеждата е въ стомаха ви. Мозъкътъ, дробоветѣ и стомахътъ, това сж тритѣ възприемателни органи на физическия свѣтъ, чрѣз които човѣкъ може да влѣзе въ връзка съ Божествения свѣтъ. Въ мозъка е човѣшкия умъ. Извънъ мозъка, извънъ човѣшкия умъ седи единъ непознатъ възвишенъ свѣтъ за васъ. Извънъ дробоветѣ, извънъ духътъ, който функционира въ тѣхъ, вие не можете да имате представа за вѣрата. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате Вѣра. И ако не се храните правилно, вие не може да имате Надежда.

Сега ще ви дамъ едно правило. Дали ще вѣрвате въ него, то е другъ въпросъ, но можете да направите единъ опитъ. То е следното: Ако ядешъ добре, ще усилишъ надеждата си; ако дишашъ добре, ще усилишъ вѣрата си; ако мислишъ добре, ще усилишъ любовьта си. Защо носите тази глава? Вие очаквате да умрете, да се изпразни главата ви и като отидете на другия свѣтъ, тамъ да научите нѣщата. Значи голѣмите блага, които Богъ ни е далъ, ние ги оставяме настрана, а очакваме на единъ бждещъ животъ, който впоследствие ще дойде. Апостолъ Павелъ казва: “Всички нѣма да умремъ, но ще се изменимъ”. Знаете ли, при какви условия е казалъ апостолъ Павелъ това изречение? Въ какво отношение може да се измѣни човѣкъ? Сега азъ не искамъ да дойдете до вашитѣ стари разбирания. Вашитѣ стари възгледи и разбирания сж наслоявания, които ви спъватъ. Знаете ли на какво мязатъ вашитѣ стари възгледи? Те сж така заразителни,

както сж заразителни черешитѣ и сливитѣ, които хората садатъ по гробищата. И най - добритѣ череши да посадите на гробищата, тѣ ще всмукватъ отъ соковетѣ на мъртвитѣ, и по този начинъ ще предаватъ заразата и на всички ония, които ги употрѣбяватъ. Ако черешитѣ сж приели отъ соковетѣ на добри хора, вие ще приемете тѣхното добро. Но ако соковетѣ сж били взети отъ гробоветѣ на разбойници, съ черешите заедно ще приемете и тѣхнитѣ отрицателни чърти. Следователно, ако поставите една череша при добри или при лоши условия, при добри или лоши хора, тя ще приеме отъ тѣхнитѣ влияния, и по този начинъ ще предаде това влияние и на всички ония, които я употребѣватъ. Влиянието на добритѣ хора или на лошитѣ хора ще мине отъ растителното царство въ хората. Сега азъ искамъ да ви наведа на това, за да мислите правилно, да знаете, че много причини има, които могатъ да създадатъ редъ наслоявания въ човѣшкия мозъкъ, въ дробоветѣ и въ стомаха му. Щомъ става такова напластяване, наслояване въ вашия мозъкъ, вие ще развалите любовьта си; Щамъ става такова наслояване въ дробоветѣ ви, вие ще развалитѣ вѣрата си и най - после, щомъ става такова наслояване въ стомаха ви, ще развалите надеждата си. Следователно нито вѣрата, нито надеждата, нито любовьта ви ще могатъ правилно да функциониратъ.

И тъй, не очаквайте сега втори пжть да дойде Христосъ на земята, за да донесе новата наука. И на времето си още Христосъ е казалъ: “ Нова заповѣдъ ви давамъ.” Тази нова заповѣдъ трѣбва да функционира у васъ. Едно отъ спомагателнитѣ срѣдства на новата заповѣдь е вѣрата. Почвата на вѣрата, това сж дробоветѣ. Значи, трѣбва да дойде надеждата да помага на вѣрата, а почва на надеждата, това е човѣшкиятъ стомахъ. Дръжте стомаха си не отдѣлно, но свържете го съ ония възвишени сжщества, които се хранятъ сжщо, както и човѣкъ се храни. Христосъ казва:” Не само съ хлѣбъ ще се храни човѣкъ, но и съ всѣко Слово, което излиза отъ устата на Отца. Който не знае какъ да се храни, той ще изгуби надеждата си. Ако не знаешъ колко и какви прозорци да туришъ на кжщата си, ти ще осакатишъ своята вѣра. Като осакатишъ вѣрата си, ти ще създадешъ въ себе си редъ песимистични настроения. И тогава, ако предприемашъ нѣкаква работа, ще кажешъ: Тази работа нѣма да я бжде. Ако се женишъ, ще кажешъ: Жена ми нѣма да ме обича. Ако имашъ синове, ще се усъмнишъ въ тѣхъ. Въ кои хора можете да

имате вѣра? Въ богатия човѣкъ можешъ ли да имашъ вѣра? Когато богатиятъ каже, че ще ти даде пари, можешъ ли да се съмнявашъ въ него? Може да има малки изключения, но той разполага съ пари, може да ти услужи, щомъ веднъжъ ти е обещалъ. Сиромахътъ и да обещае една сума отъ хиляда лева, той не може да издържи обещанието си, защото нѣма петь пари въ джоба си. Ето защо на сиромаха не може да се вѣрва. Ако сиромахътъ каже, че ще ти даде сто лева и ако богатиятъ каже, че ще ти даде сто лева, въ кого ще вѣрвашъ отъ двамата? Срѣщашъ едного, който едва обръща Евангелието и ти казва, че може да те научи нѣщо. Какво ще те научи? - Ще те науча да любишъ Бога. Ти трѣбва да знаешъ, че трѣбва да любимъ Бога. - Това не е никаква наука. Какъ ще покажешъ на хората, че имашъ любовь къмъ Бога? Отивашъ въ единъ домъ и намирашъ, че детето на хората отъ този домъ е умрѣло. Ако имашъ любовь къмъ Бога, ти ще кажешъ на това дете да се върне при майка си, и то ще се върне. Ще му кажешъ, че на онзи свѣтъ нѣматъ нужда отъ него, и то трѣбва да се върне при майка си. Влизашъ въ другъ домъ и виждашъ, че слугата намислилъ да убива господаря си. Ти му казвашъ: Слушай, ти си намислилъ да направишъ нѣщо лошо, едно престъпление. Мисли, какво ще правишъ, защото ще увиснешъ на вжжето. За да не става това, не убивай господаря си. Господарьтъ ти е много добъръ човѣкъ. Единъ день той ще ти даде нѣщо отъ своето богатство. Ако всичко това, което ти казвамъ, не стане, ела при мене, азъ ще ти дамъ тази сума, за която ти казвамъ, че господарьтъ ти ще я даде. Ти почакай малко, направи единъ опитъ и ще видишъ, че вѣрно ти говоря. Този твоя господарь ще измѣни отношенията си къмъ тебе: Ще ти плаща добре, ще се отнася добре къмъ тебе. Ще ти дава почивка. Ако не стане така, както сега ти казвамъ, ще ти намѣря по - добъръ господаръ отъ твоя

Така ходимъ ние при Господа, искаме това - онова отъ Него и казваме: Господь ще направи това, което искаме. И следъ това седимъ и очакваме. Ако не се сбждне очакването ни, ние се разочароваме. Въ това отношение ние даваме директива на Господа, като че сме господари. Казваме, че Господъ ще направи нѣщо, Той не го направя. Не, това показва, че хората нѣматъ къмъ Бога онова отношение на смирение. Всѣки минава за господарь. Нѣкой казва: Знаешъ ли, че вчера се помолихъ на Господа за дъждъ, и днесъ валѣ дъждъ. Чуденъ е този човѣкъ?Защо трѣбва да мисли, че като се е

помолилъ, и дъждътъ е дошълъ? Този день не се е молилъ само той. Съ него заедно сж се молили Иванъ, Стоянъ, Драганъ, Петко, най - малко стотина души сж се молили. На кого отъ тия сто души се е чула молитвата? Отде знаете, че вашата молитва, именно, се е чула? Че днесъ хората и по изкуственъ начинъ могатъ да докаратъ дъжда. Има случаи, когато безъ да се молятъ хората на Бога, дъждътъ идва. Тѣ изпратятъ една - две гранати въ въздуха, и дъждътъ дохожда. А ти, който си религиозенъ, молишъ се на Господа за дъждъ , но дъждътъ не иде. Кой дъждъ е по добъръ: Този, който иде следъ молитвата на човѣка, или който иде следъ изхвърляне на гранатитѣ въ въздуха? И единиятъ, и другиятъ начинъ е добъръ, само че чрезъ молитвата дъждътъ е по - евтинъ, а чрезъ гранатитѣ - по-скжпъ. Важно е, че дъждътъ може да се образува и по другъ начинъ, по изкуственъ начинъ. Едно добро дѣло може да стане по много начини, но най - добро дѣло е онова, което става безъ никакви разноски. Или поне съ най - малкитѣ разноски. Любовь, която е много разточителна, тя не е вѣрна любовь, не може много да издържа. И тя е добра донѣкъде, но истинската любовь идва съ най - малко разходи. Истинска надежда е онази, която идва въ живота съ най - малко разходи. Обаче има и вѣра, и надежда, и любовь, които идватъ въ живота съ голѣми разходи, съ голѣми разноски. Азъ съмъ виждалъ хора, които, за да придобиятъ любовьта на нѣкого, правятъ голѣми разходи. Той ще направи кжща, ще харчи пари за това - онова, но тогава най малка вѣроятность има за идване на любовьта.

Единъ день, като се разговаряли боговетѣ въ съвета на ложитѣ, единъ отъ учителитѣ на тъмната ложа взелъ думата по поводъ това, което говорилъ съ Бога. Богъ го запиталъ: Обърналъ ли си внимание на любовьта на моя рабъ Иовъ, да видишъ, че нѣма другъ подобенъ на него? - Неговата любовь се обосновава на имане: Той има ниви, лозя, кжщи, овце, говеда, дъщери и синове. Всичко си му далъ въ изобилие. Остави го на мене, азъ да го изпитамъ, тогава да видимъ каква е неговата любовь. Като му се вземе всичко, ако остане сжщата любовь, тогава може да се говори за него. Тъй щото, когато питате защо идатъ изпитанията въ свѣта, казвамъ: Изпитанията идатъ, за да се види каква е любовьта на човѣка и на каква основа е поставена. Когато дойдемъ до живота на Христа, мнозина казватъ, че така било определено. Не, въ любовьта на Христа имаше пълно безкористие. Христосъ претърпѣ най - голѣми страдания, за да

покаже любовьта си, и оттамъ да научи хората какъ да обичатъ. Христосъ, Който има образъ и подобие Божие, който имаше всичкото богатство на свѣта, даде всичко за човѣчеството, отказа се отъ всички свои материални блага.Той прие образа на последенъ, прие рабски образъ и понесе всички страдания заради хората. Той показа любовьта си къмъ Бога, показа какъ любовьта работи. Ако въ душата, въ ума и въ сърдцето на Христа нѣмаше любовь, Той не би могълъ да издържи на тѣзи голѣми страдания. Не само да минатъ тѣзи страдания, но тѣ, именно, показватъ, че работата, която Христосъ свърши, бѣше обоснована на любовьта. Три нѣща застъпи Христосъ: Вѣрата, Надеждата и Любовьта. Той изпълни закона на Надеждата, затова раздаде всичкото си богатство, което имаше на земята. Той изпълни и закона на Вѣрата. Вѣрата се показа чрезъ пълното самоотричане, което Христосъ направи. Това самоотричане не бѣше външно, да покаже на хората, че се е самоотрекълъ. Човѣкъ може да се самоотрече, но после да съжалява. И воинътъ се самоотрича, като отива на бойното поле, но това самоотричане не става доброволно, но на сила. Ако не отиде да се бие, той ще бжде застрелянъ. Ако ти си заставенъ на сила да изявишъ любовьта си, това е едно нѣщо, но ако по свобода изявишъ любовьта си, това е съвсемъ друго нѣщо.

Сега, като ме слушате, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: Чудно нѣщо! Нима досега не сме свършили нищо? - Не че не сте свършили нищо, но у васъ нѣма разбирания. Представете си, че въ една долина има много скжпоценни камъни отъ различна големина, но вие сте толкова скроменъ, че сте взели отъ най - малкитѣ скжпоценни камъни и сте ги турили въ торбичката си. Питамъ: Защо взехте толкова малки скжпоценни камъни? - Да има и за другитѣ. Това не е скромность, това е незнание. Щомъ сте попаднали въ тази долина, вие трѣбваше да си вземете скжпоценни камъни, които сж на голѣмина като кокоши, пачи или камилски яйца. - Азъ не ги видѣхъ. Умниятъ човѣкъ ще си вземе едно яйце отъ скъпоценнитѣ камъни, голѣмо като камилското, като яйцето на Любовьта. Умниятъ човѣкъ ще си вземе единъ скжпоцененъ камъкъ, голѣмъ като пачето яйце, като яйцето на Вѣрата. Умниятъ човѣкъ ще вземе единъ скжпоцененъ камъкъ голѣмъ като кокошето яйце, като яйцето на Надеждата. Камилското яйце по голѣмина се равнява на 24 кокоши яйца. Тогава идва извинението. Този човѣкъ, който е взелъ отъ малкитѣ скжпоценни камъни, ще каже: И другитѣ хора правятъ като мене. - Че и тѣ сж като тебе.

И тѣ сж толкова умни като тебе. Какъвъ свѣтъ е този, ако ти не можешъ да намѣришъ единъ човѣкъ, въ сърдцето на когото да има единъ скжпоцененъ камъкъ, голѣмъ като камилско яйце? Казвате, че всички хора били лъжливи. Какво показва това? - Това показва,че вие не сте намѣрили човѣкъ, въ сърдцето на когото да има единъ скъпоцененъ камъкъ, голѣмъ поне като просено зърно. Не че такива хора не сжществуватъ, но вие не сте ги намѣрили. Срѣщате единъ човѣкъ и казвате, че не го обичате. - Какъ да не го обичате, щомъ Господъ го е създалъ? Тогава вие се поставяте сами въ противоречие. И следъ това ще ме държатъ отговоренъ, че азъ не се произнасямъ за една картина, както трѣбва. Всѣки, който не обича нѣкого, той не се произнася добре за тази картина, и затова ще го държатъ отговоренъ. Първитѣ хора сж създадени отъ Бога. Така намирамъ азъ. Но сегашнитѣ хора сж създадени отъ хората. Въ Писанието е казано, че ние тепърва трѣбва да се родимъ отъ Бога. Затова е казано още, че родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави. Казано е нѣкжде въ Писанието, че Богъ е родилъ първитѣ хора. Апостолъ Павелъ казва за себе си: Азъ ви родихъ въ Христа. - Това е по човѣшки казано. Когато се казва,че Богъ ни е родилъ, това се отнася до вжтрешното съзнание въ човѣка. Това се дължи на Божественото съзнание, което е събудено вече въ човѣка. Само при Божественото съзнание човѣкъ може да схваща, че е частица отъ Бога. Когато искаме да познаемъ дали сме родени отъ хората, ще забележимъ въ себе си една вжтрешна несамоувѣреность. Тогава и като се раждаме се колебаемъ, и като умираме се колебаемъ. Това остава като единъ неразрешенъ въпросъ. Следователно казвате, че за да живѣете единъ правиленъ животъ, вие трѣбва да се откажете отъ всичко. Когато Христосъ дойде на земята, отказа ли се отъ всичко? Отказа ли се той да обикаля хората, да обикаля земята, да помага на беднитѣ, на страдащитѣ, на болнитѣ да ги лѣкува? Нѣкои казватъ, че не искатъ да иматъ никаква работа съ хората. Това не значи още отричане отъ всичко. Да се самоотрече човѣкъ отъ всичко, това значи да се отрече отъ онова, което спира неговия прогресъ. Човѣкъ трѣбва да се самоотрече само отъ онова, което спира развоя на неговата любовь, на неговата вѣра и на неговата надежда. Това значи истинско отричане. Значи, да се откаже отъ всичко това и да възприеме само онова, което помага за развиване на неговата любовь, на неговата вѣра и на неговата надежда. Тѣзи нѣща се криятъ въ самия животъ. Следователно, човѣкъ може да живѣе като последенъ

слуга, да прислужва на всички, но да живѣе така,че да развива своята любовь, своята вѣра и своята надежда.

Та казвамъ: Всичко въ свѣта служи за развиване. Въ свѣта има три вида женитби. Ти се женишъ, за да служишъ така, че да развивашъ или своята вѣра, или своята надежда или своята любовь. Когато нѣкой ми казва, че се е оженилъ, азъ зная вече защо се е оженилъ и тогава му казвамъ: Да те благослови Господъ да работишъ, за да развивашъ своята надежда. Другъ ми казва, че се е оженилъ. Казвамъ му: Да те благослови Господъ да се развивашъ въ своята вѣра. И когато трети ми каже, че се е оженилъ, казвамъ: Да те благослови Господъ да работишъ за развиване и придобиване на любовьта. Сега всички вие сте женени. Нѣма човѣкъ между васъ, който да не е жененъ. Когато нѣкой настоява, че не е жененъ, казвамъ: Ти още не си мислилъ нито за вѣрата, нито за надеждата, нито за любовьта, затова не си жененъ. Неженениятѣ сѫ младитѣ, които още нищо не разбиратъ, а старитѣ, които сѫ разбрали нѣщата, тѣ сѫ вече женени. Има нѣкои стари хора овдовѣли. И на такива хора казвамъ да не се препоржчватъ за нищо. Щомъ мѫжътъ на нѣкоя жена умре и тя остане вдовица, казвамъ: Между мѫжа и жената не е имало никаква любовь. Нито жената трѣбва да умира, нито мѫжа. Но кога? - Когато сѫ женени по закона на вѣрата, на надеждата и на любовьта. Щомъ умре единиятъ отъ тѣхъ, това показва, че тѣ не сѫ развили никаква вѣра, нито надежда, нито любовь въ себе си. Сега това може да не ви засѣга, да не ви интересува, но азъ ви давамъ идея какво представя брака.

Въ сегашния си животъ вие трѣбва да развивате три нѣща: Вѣрата, Надеждата и Любовьта си . За да ги развива, човѣкъ трѣбва да мине по Божествения пѫть. Казвате на нѣкого : Не се жени. - Не, вие трѣбва да му кажете: Ако се женишъ, трѣбва да знаешъ, какво да развивашъ - Любовьта, Вѣрата или Надеждета си. Защо дойде Христосъ на земята? Той дойде, за да ви покаже своята Любовь. Любовьта е онази сила, която иде да помага на страдащитѣ, които сѫ изгубили своя пѫть, да ги върне къмъ Бога. Христосъ казва: “ И ще упазя овцетѣ, които ми даде.” Значи, нѣкои отъ овцетѣ сѫ били изгубени, и Христосъ трѣбвало да ги намѣри, да упази живота имъ. Тѣ сѫ се изгубили, защото сѫ се отдалечили отъ Бога. И Христосъ дойде на земята да даде на хората онова, което имъ липсва. На всички хора липсва вѣчниятъ животъ, както и онази постоянна радость, постояненъ миръ, постоянна свѣтлина. Често вие говорите за

тази светлина, но тя се смѣня у васъ: Ту си разположенъ, ту не си разположенъ; ту имашъ свѣтлина, ту нѣмашъ свѣтлина. Говорите за любовь, но тази любовь се смѣня у васъ.

Казвамъ: Ние, обаче, говоримъ за нѣща, които никога не се смѣнятъ, нито се промѣнятъ. Ние се стремимъ къмъ единъ животъ, въ който царува Вѣрата, Надеждата и Любовьта. Единъ день, когато дойдете на земята и когато я напуснете, ще видите, че безсмъртното тѣло е външната страна на Любовьта. Надеждата и Вѣрата ще представятъ облѣклото на Любовьта. Бѫдещето ви тѣло нѣма да умира, то ще бѫде създадено по законитѣ на Вѣрата и Надеждата. Всички функции въ това тѣло ще ставатъ правилно. За да се прояви вѣчния животъ въ човѣка, неговото тѣло трѣбва да функционира по закона на Любовьта. Тъй щото, когато Надеждата, Вѣрата и Любовьта се съединятъ въ едно, тогава ще се създаде бѫдещето тѣло на човѣка, което ще бъде безсмъртно, и въ което всички функции правилно ще се извършватъ. Апостолъ Павелъ казва: “ Ще се разруши нашето земно тѣло, и ние ще останемъ съ духовното си тѣло, нержкотворено. Всички трѣбва да се стремимъ да се облѣчемъ въ новото си тѣло”.

Всички вие, които сега сте дошли на земята, трѣбва да се облѣчете въ Надеждата, да се обгърнете съ Вѣрата и да се изпълните съ Любовьта. Това е предназначението на всѣки единъ, който иска да бѫде чадо Божие. Този е пѫтьтъ, по който човѣкъ трѣбва да мине.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка / три пѫти/.
Гимнастически упражнения.

ТРИ ФАЗИ ИМА

16-то Нѣделно Утринно Слово.
21 мартъ 1937 г. 5 ч. с. Хубаво, ясно, чисто небе. Времето топло.
ИЗГРѢВЪ.
Салонътъ е пъленъ съ много гости, приятели, дошли за 22 мартъ! Има и единъ гость - Англичанинъ дошълъ да се запознае съ Учителя и учението, защото чулъ отъ далечъ нѣщо за Учителя.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Ще прочета 14 гл. отъ Ев. на Иоана отъ 1 - 21 стр.496.
Въ Начало бѣ Словото.

Божественото Слово трѣбва да се изучава. Има много начини за изучаване, при които хората се обременяватъ. Има единъ начинъ, при който духовнитѣ хора, религиознитѣ хора се обезсилватъ. Тѣ взематъ единъ методъ, както на физическото поле; пресилватъ своето духовно тѣло, както пресилватъ своитѣ мускули, и искатъ да наредатъ живота си. Работятъ много, казватъ: Да се преживѣе на земята. Съ туй развалятъ живота си. Въ турско време, когато имаше юшурджии, да взематъ данъцитѣ отъ българитѣ; та ходятъ да имъ теглятъ кръсцитѣ. Тогава българитѣ правѣха много голѣми снопе. А тия голѣмитѣ снопе тежко ще се вдигатъ на колата, голѣми кола. И тогава много българи се изсипваха. Намѣсто малки снопе, единъ голѣмъ снопъ правѣха. Та сегашнитѣ хора още този юшурджилъкъ го иматъ, та голѣми снопе свързватъ, и не знаятъ, че тѣ ще ги дигатъ.

Най - първо ние мислимъ какво ще правимъ на земята? Какъ ще прекараме? ТРИ ФАЗИ ИМА - най - първо детето при майка си то не знае нищо, погълнато е вжтре въ нейното съзнание. После се пробуди и въ него се яви едно желание да се отдѣли отъ майка си. Излѣзе и счита, че живота при майка му е само единъ товаръ за него. И то иска да стане самостоятелно. И той направи сжщата

постъпка, както майката и баща му. Погрѣшката е въ разбирането. Сега ние не обръщаме внимание на ония елементарни работи въ духовния животъ. Въ езика ще вземете елементарнитѣ работи. Това сж звуковетѣ. Има гласни и придъхателни звукове. И следъ туй има слогове; и следъ слоговетѣ идатъ думитѣ. Има еднословни думи, двусложни думи, трисложни. У по - нисшитѣ животни има само звукове, а тукъ и тамъ се явяватъ и нѣкои слогове. И едва у човѣка се явява тази речъ еднословна, двусложна.

Сега ние започваме живота и си тургаме нѣща, които не сж реални. Отдѣлете въ себе си сжществениитѣ нѣща, които ще ви следватъ и като напуснете този свѣтъ; а пъкъ има нѣкои нѣща, които само на земята ще ги имате. Запримеръ, като тръгнете за онзи свѣтъ, нѣма да си вземете вашитѣ тигани и тенжери, кофи, нито моднитѣ си обуща ще вземете, нито моднитѣ шапки, нито палтата си ще вземете. Всичкитѣ тия работи, които имате въ кжщи,- даже и тия разбирания, които имате, много работи,- туй ще оставите, и ще остане само сжществено то. Сега вие се изплашите изведнъжъ и казвате: Какъвъ ли ще бжде нашия животъ? И почнете да се плашите отъ него. Вие отъ живота нѣма какво да се плашите. Въ живота колкото отивате по навжтре, става по - дълбоко и по - приятно, по - красиво и по - уредено. Представете си живота на една малка микроскопическа бубулечица, която едва се вижда сж единъ микроскопъ, който увеличава три хиляди пжти. И тя си има известни научни стремежи и тази малката бубулечица отъ химия разбира, отъ физика разбира. И отъ ядене и отъ пиене, отъ по елементарни работи. Но ние съ нашето съзнание не може/ да/ слѣземъ долу да видимъ какво е положението на тази бубулечица. Представете си, че на тази бубулечица кажемъ: Ти единъ день ще излезешъ отъ това тѣло и съвсѣмъ ще се измѣнишъ. И тя ще каже: Ще бжда ли азъ такава малка бубулечица, каквато съмъ сега или ще бжда съвсемъ нѣщо друго? - Разбира се, съвсемъ друга бубулечица ще бждешъ. И формата и съвсемъ друга ще бжде.

Сега въпросътъ е: Като умремъ такива ли ще бждемъ, както сега, или ще се измѣнимъ? Ако останемъ такива, то ще бжде едно нещастие. Азъ не зная на какво ще се спираме. Нѣкой пжть питаме: Ще се познаваме ли ние? Че ние още не се познаваме. Въ другия свѣтъ ние ще се познаваме много по - добре, отколкото ние тукъ се познаваме. Та въ какво познавашъ човѣка? Познавашъ го най

- първо по неговия гласъ. Гласътъ е нѣщо много съществено. Баща си, имашъ синъ, съ години той отсъствува, не се връща. Но бащата и майката познаватъ сина си по неговия гласъ. Не се измѣня гласътъ. Или човѣкъ се познава по една черта разумна, която върви съ него. Има четири нѣща, по които хората се познаватъ. Познаватъ се по духъ. Познаватъ се / по/ животъ, по душа се познаватъ, познаватъ се по умъ и познаватъ се по сърдце. Четири / нѣща / има, по които хората се познаватъ. Това сѫ четири основни състояния. И казва се въ Писанието, че съ тия четири свѣта ние трѣбва да познаваме Бога вѫтре въ насъ. Понеже ние не сме запознати, считаме ги тия отвънъ. Азъ не искамъ да ви казвамъ, че вие трѣбва да се занимавате съ това, понеже областьта на духа е една отвлечена область. И ако дойдете да мислите много върху тази область, тя е толкова отвлечена за сега, че не може да мислите. Но за бъдеще тя ще бѫде позната. По нѣкой пѫть вие виждате духа като една далечна планина, по която трѣбва да се качите отгоре. Засега е невъзможно да се качите на този високъ върхъ. Но все таки не трѣбва да бѫдете слѣпи, поне погледни нагоре върха. И азъ намирамъ, че раятъ се намира при този високия върхъ. Азъ считамъ рая, дето ние ще живѣемъ, то е човѣшката душа. Тя е най - хубавата долина съ най - хубавитѣ дървета насадени въ нея. Духътъ е най - високиятъ върхъ, а душата на човѣка е долина. Това е сега картината, която може да имате. - Духътъ е единъ планински върхъ, а пъкъ душата е една долина, въ която всичкитѣ дървета и всичкитѣ извори се намиратъ. Тамъ има и всичкитѣ най - хубави условия за единъ красивъ животъ. Туй е сега материалната, външната страна. Най - първо единъ човѣкъ ни привлича съ своята поза, съ своята стойка, съ неговитѣ очи, уста, носъ, рѫцете си, лицето си. Това е външната страна. А колкото се запознаваме повече, почваме да се интересуваме и отъ неговитѣ вѫтрѣшни качества. Да кажемъ красивъ е, много красивъ, отличенъ, и тъй като видите - залюбите го. А пъкъ езикътъ рѣже като бръсначъ, че само като те накълца, ти казвашъ: Много красивъ е, но езикътъ му да не опитвашъ.

Сега азъ говоря за нѣща, които ставатъ въ свѣта. Ако питашъ онзи накълцания, той ще каже: Не зная защо ме накълца той. Пъкъ ако питашъ красивия, той ще каже: Трѣбваше да го накълцамъ този невежа, този простакъ. Единиятъ се чуди какъ е възможно единъ красивъ човѣкъ така да кълца. А той го кълца, понеже въ него съзнание нѣма. Казва: Той е дивакъ, простакъ, пазете се отъ него.

Сега азъ ви говоря за нѣща, които сж познати. И вие всички сте специалисти тамъ. И азъ мога да се уча отъ васъ. И азъ тая наука се отъ васъ уча. Тъй щото цѣла наука е то. Че онази домакиня, която съ своята машина може да сготви онова хубавото агне, тя го взима и го накълцва и прави отъ него кюфтета за своя възлюбленъ. Какъ мислите, тя нали е красива! Какво казва агнето за нея? - Накълца ме, азъ никога не очаквахъ да ме накълца така и солъ ми тури, и пиперь ми тури, и соль ми тури и на огъня ме тури. Какво ли не ми тури. А вие казвате, потребно е да се тури и брашно и пиперъ на накълцаното месо. Да, потрѣбно е и червенъ пиперъ и соль. Сега това сж образи, но задъ месото, задъ агнетата, задъ хората седятъ нѣкакви идеи, съ които ние искаме да се запознаемъ. Запримеръ, човѣкъ иска да бжде красивъ, понеже като е красивъ, хората ще му обърнатъ повече внимание. Иска да бъде силенъ, понеже ако е силенъ, хората ще му обърнатъ повече внимание; Човѣкъ иска да бжде ученъ, защото ако е ученъ, хората пакъ ще му обърнатъ повече внимание. Та всичкитѣ дарби, които той има, тѣ сж хубави, защото безъ тѣхъ животътъ нѣма да има никакъвъ смисълъ. Ще каже нѣкой: Азъ не искамъ да бжда красивъ.- Е, какво искашъ да бждешъ? Ако си грозенъ, ще има друго противоречие въ живота тогава. Грозотията въ духовния животъ подразбира ония несноснитѣ ограничения, въ които се намира човѣшкия духъ. Грозотата, това е невежеството, това е ограничението; безсилието, това е ограничението; сиромашията - сжщо. И грѣхътъ, злобата- това сж ограниченията. Невѣрието е ограничение, безъ- надеждието е ограничение и хиляди ограничения има, отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Но защо се препоръчва сиромашията? То тамъ е иносказателно казано. Има една сиромашия, отъ която ние трѣбва да се освободимъ. Отъ нѣмане на думи ние казваме, че богатитѣ нѣма да наследятъ Царството Божие. Е, кои ще наследятъ Царството Божие? Тамъ сж посочени деветтѣ блаженства и понѣкога вие се утешавате. То е така казано само за утѣха. Това сж методи и начини, пжть, по който се идва въ Царството Божие. А ние ще научимъ, че Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които обичатъ Бога и вършатъ Неговата воля. Същественото е това; Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които служатъ на духа и служатъ на душата; Царството Божие ще наследятъ онѣзи, които служатъ на чистата човѣшка мисъль и на чиститѣ човѣшки желания. Азъ ги вземамъ въ най - хубавия смисълъ. Защото Писанието

казва, че Богъ е, който действува въ насъ - ходенето и желанието отъ Бога е. Да искашъ нѣщо и да правишъ нѣщо, това е отъ Бога. И цитиратъ нѣкой пжтъ източната философия - "Убий всѣко желание". Това е кривъ преводъ. Това подразбира ония отрицателнитѣ сѣнки на живота, които нѣматъ съдържание. Има нѣща, които нѣматъ съдържание. Ние отдѣляме духовния животъ отъ земния животъ. Земниятъ животъ това е едно отрицание на духовния животъ. Ти не може да имашъ физически животъ, ако нѣмашъ духовенъ животъ. Ти не може да имашъ духовенъ животъ, ако нѣмашъ мисловъ животъ. И ти не може да имашъ духовенъ животъ, ако нѣмашъ животъ. Или казано другояче: Ти не може да имашъ животъ, ако нѣмашъ знание. Ти не може да имашъ знание, ако нѣмашъ разбиране и ако нѣмашъ усѣщане. И ти не може да имашъ животъ, ако нѣмашъ Истината. Че проявлението на Божията Любовь, на Божията Мждрость и на Божията Истина сж потикътъ на сегашния животъ, който имаме. Всичките ония сжществени желания, които имаме, тѣ сж хубави нѣща. А пъкъ другитѣ нѣща, които не сж сжществени, азъ ги считамъ за подготовление.

Когато едно дете е на 1,2,3,4,5,6,7,8 години, то още не знае да рисува, но драска си нѣщо. Но майката казва, че това сж рисунки, които детето прави. Пъкъ когато детето стане на 15, 20 години, неговитѣ картини се отличаватѣ от първитѣ. И на 120 години човѣкъ може да нарисува една картина. Кои сж сега сжщественитѣ картини на човѣка? На кои от неговитѣ картини може да се спремѣ? На тѣзи от първата година и отѣ втората или отѣ сто и двайсетата му година? Че сто и двайсеть години животъ ли е това? Че ти ако идешъ съ своитѣ 120 години на слънцето, ти ще бждешъ едно микроскопическо сжщество. Ако човѣкъ е на една слънчева година, тѣ сж равни на 20 милиона наши години. И тогава азъ питамъ: твоитѣ 120 години каква часть представляватѣ от живота на единъ слънчевъ човѣкъ? И какво ще бжде неговото разбиране въ живота. Сега ти съ твоитѣ 120 години каква опитность имашъ? -Никаква опитность нѣмашъ. Каква опитность имашъ? Азъ мога да ти изчисля, колко пжти си ялъ, колко пжти си пилъ вода, колко обуща си скжсалъ, колко шапки, колко дрехи си промѣнилъ, колко деца си родилъ, колко синове и дъщери си ималъ, колко пжти си се женилъ и колко пжти си се разженвалъ. Това е всичко за единъ човѣкъ на 120 години. Това е вече схващането на свѣтскитѣ хора. А духовнитѣ хора казватъ, че

той не е идвалъ само веднъжъ на земята, защото откакъ хората се явили на земята, тѣ поддържатъ, че има 18 милиона години. Значи 18 милиона годишни сж хората и не сж станали деца на една слънчева година. Още два милиона години трѣбватъ, за да станатъ хората деца на една слънчева година. И всичкитѣ хора едва сж на една година. Може да вземемъ всичкитѣ хора сега сж на деветь, на десеть месеца. И сега при туй знание тѣ казватъ: Я ми кажи, какво има на небето? Ами тѣзи хора, които сж на небето, нѣкои отъ тѣхъ сж на милиарди човѣшки години. А знаете ли какво нѣщо е милиарди години? Тѣ иматъ една такава опитность на пробудено съзнание, че едно сжщество отъ небето като погледне на земята, всичко вижда. И най-дребнитѣ работи на земята вижда и всичко знае. И цѣлята земя въ неговото съзнание е така разпредѣлена, че то обхваща всичко въ своето съзнание и всичко разглежда въ живота. Тия сжщества на небето разглеждатъ земята тъй, както ние разглеждаме една череша на земята. Сега вие ще кажете: Ама какво ще бжде това грамадното сжщество? Тия сжщества, като взематъ нашата земя, могатъ да я направятъ много малка и много голѣма. Тия сжщества иматъ туй знание, че могатъ да я надуятъ нашата земя да я направятъ голѣма като гайдата. И могатъ да я изпразнатъ, да я турятъ подъ мишницата и да я носятъ. Вие сега съвсемъ ще се объркате въ вашитѣ разсжждения.

Сега да ви направя едно сравнение, защото сравненията сж необходими да се изяснатъ нѣщата. Представете си, че вие се разправяте съ една малка микроба, и тя ви разправя, че носи голѣма тежестъ и ви говори за своята форма. А тя въ твоитѣ очи е една малка капка и на пръста си може да я дигнешъ. А тя за себе си представя единъ голѣмъ свѣтъ и тя изчислява, има си своитѣ мѣрки. Тя казва: 12 хиляди километра е диаметърътъ на нашата земя. Такава е мѣрката на това микроскопическо сжщество. И нашиятъ животъ , въ който ние живѣемъ, е много голѣмъ, но то е защото ние нѣмаме съзнанието на ангелитѣ. По нѣкой пжть ние виждаме, че даже нашитѣ сегашни учени хора, като дойдатъ да помислятъ за онова, което ангелите мислятъ, и тѣхъ ги е страхъ. И въ математиката като влѣзатъ има примѣри, има известни задачи тамъ, че човѣкъ го е страхъ да се не побърка тамъ. Добре, човѣкъ не може да намѣри една основа, върху която да почива. Но казвамъ сега: Турете сега основата, човѣкъ сега е влѣзалъ и едва има първия лжчъ на вашата

майка, която ви събужда да видите свѣта какъвъ е вънъ отъ кжщи. Тъй презъ прозореца ще назърнете. И трѣбва да излѣзете изъ вашата кжща по тази широката земя, да се запознаете какво има и извънъ. Има хора, които сж много по-учени от васъ. Знаете ли нѣкой пжть колко е хубаво да слушашъ нѣкой добъръ пѣвецъ. Той си пѣе така хубаво, свободно. И колко е хубаво по нѣкой пжть след като нѣкой те набилъ, нагрубилъ и отъ нѣкжде сте чули една сладка дума и да дойдешъ при нѣкой човѣкъ, който е отличенъ музикантъ и пѣе хубаво, и като ви каже една хубава дума и тя ви падне като медъ на сърдцето. Е питамъ сега: Нѣкои искатъ да ме питатъ какъвъ ще бжде бждещия животъ? Като идешъ на земята, че тамъ ще седишъ съ хиляди години и тебе ще ти бжде приятно само да слушашъ хубавитѣ думи и чувства, които ще ти каже едно сжщество отгоре. Единъ от древнитѣ светии се молилъ на Господа да му покаже само единъ крайчецъ отъ онзи свѣтъ на рая, да види какъ живѣятъ тамъ. Дошълъ единъ ангелъ и му казал: Хубаво, приготви се. Но само ще зърнешъ какво има тамъ! - Малко само да зърна искамъ, повече не искамъ. Само една минута дай ми, стига ми толкова. Ангелътъ го завелъ и го оставилъ на телескопа и ангелътъ го чакалъ. Този като погледналъ, гледалъ, гледалъ, че се минали 250 години и ангелътъ си ималъ работа. Поглежда - онзи още гледа на онзи свѣтъ. Извиква го ангелътъ. Онзи му казва: Почакай малко, само една минута искамъ, ти много бързашъ. Човѣкътъ казва на ангела: Много бързашъ, ти една минута не ми остави да гледамъ. Пъкъ то цѣли 250 години се изминали, а той не ги счита за една минута.

Сега азъ ви навеждамъ на ония възможности, които сж заложени въ васъ. Има такива много велики богатства въ васъ, на които вие още не сте обърнали внимание. И по нѣкой пжть ние умираме съ голѣмо разочарование. -Та нищо не сме постигнали и умираме. Че Богъ ни е направилъ по образъ и подобие свое, внесълъ е такива велики блага, за които много трѣбва да се вглъбяваме въ своята душа и да се вглъбяваме съ своя духъ, да погледнемъ на своя умъ, на своето сърдце. Нѣма нищо, че е малко окаляно. Азъ другояче гледамъ; нима ще се сърдите на онзи, който излѣзълъ на нивата и дрехата му е оцапана? Писанието казва: Сине мой, дай си сърдцето. Така и този синъ, който се върналъ от нивата, какво казва майката му? - Дай дрехата. Тя ще тури въ коритото, ще я опере, ще я изглади. И следъ туй пакъ ще даде чистата дрешка на своя синъ. И Господъ

казва по нѣкой пжтъ: Я ми дайте вашата мръсна дреха да я изпера малко. И като се изчисти, пакъ тури сърдцето на мѣсто. Някой казва: Той има грѣшно сърдце. Ние ще оставимъ този стария възгледъ. Ние грѣшимъ, защото сме много добри, ние грѣшимъ, защото сме много умни. Ние отъ будалилъкъ не грѣшимъ, а отъ много умъ грѣшимъ в живота. Отъ много, много добрини грѣшимъ. Че отъ какво се ражда ревностьта въ човѣка? Ти като обичашъ нѣкого, та се озлобявашъ противъ другитѣ. Че отъ много обичь ти се озлобявашъ противъ другитѣ. Та човѣкъ, който не обича, може ли да се озлобява? Че туй, отъ което ти не се интересувашъ, казвашъ: Да го взематъ другитѣ. А онова, което ти обичашъ, казвашъ: То е за мене. И отваряшъ очитѣ си на четири и казвашъ: Никой другъ да не го вземе. Е, има ли нѣщо лошо въ това? - Нѣма.

Искаме новото схващане. Ревностьта е на мѣстото си. Азъ разглеждамъ нѣщата, за мене всички нѣща въ свѣта иматъ мѣсто. За мене нѣма излишни работи. Азъ не говоря за грѣха. Той е единъ резултатъ на човѣшката мисълъ. Но злото си е на мѣсто и доброто си е на мѣсто и вѣрата и надеждата е на мѣсто. Безнадеждието произтича отъ надеждата. И безлюбието произтича от любовьта. Любовьта произтича по негативенъ начинъ и безвѣрието произтича отъ вѣрата. Когато любовьта не присжствува, когато вѣрата не присжствува, се ражда безвѣрието; когато надеждата не присжствува, се ражда безнадеждието; когато доброто не присжствува, се ражда злото. Щомъ вложите вие безлюбието, любовьта ще почне да работи. Азъ наричамъ безлюбието, това е сѣнка на любовьта.

Сега това е новото разбиране. Ако разбирате по старому, въ васъ друго противоречие ще влѣзе. И когато ние казваме, че човѣкъ не трѣбва да греши, че възрастниятъ човѣкъ не трѣбва да прави погрѣшкитѣ на малкото дете, туй, което правилъ човѣкъ като малко дете, майка му прощавала. Като малко дете много работи му сж прощавани. Но като възрастенъ човѣкъ направи тия погрѣшки, не му се прощаватъ. Не взимайте това за васъ. Не е хубаво възрастниятъ човѣкъ да прави погрѣшкитѣ на малкитѣ деца, понеже ще създаде излишна работа на майка си и на баща си. Значи толкова време тѣ сж работили и ако ние имаме любовь къмъ тѣхъ, не трѣбва да имъ дадемъ единъ непоносимъ трудъ. Следъ като бащата и майката работили за сина 21 година, ще бжде срамота да седи въ кжщи и да си простира краката, и баща му да ходи и да работи. Синътъ да

лентяйства, а бащата да работи. Синътъ трѣбва да каже на баща си: Азъ ще взема половината отъ труда ти. И дъщерята и тя трѣбва да вземе половината отъ труда на майката.

Сега азъ не искамъ да остане въ васъ мисъльта, че искамъ да ви морализирамъ. Не, но азъ искамъ да ви освободя. Азъ съмъ противъ морализирането. Казвате: Този братъ не живѣе добре. Не казвайте така. Или казвате: Той не мисли добре. Азъ питамъ: Кой е пѫтьтъ за доброто мислене? Да ви дамъ едно изяснение. Вървя съ единъ човѣкъ, който три деня е жадувалъ. Дойде той съ мене и казва: Засъхна ми гърлото. Казвамъ му: Почакай малко. - Какво ще чакамъ, гърлото ми засъхна. Срѣщаме единъ човѣкъ, той си носи малко шишенце. Казва: Дай ми да пия. Онзи казва: Азъ не мога да ти дамъ! Този бабачко по-силенъ отъ него, хваща го, раздруса го, вземе му шишето и изпие всичката вода и после хвърли празното шише на земята. Казва: Какъвъ си ти дивакъ! - Той е правъ. Другиятъ казва: Азъ сега ще те дамъ подъ съдъ. А тебе ще викамъ като свидетель. Той нѣма право да ми чупи шишето и да ми изпие всичката вода. Сега азъ се замѣсвамъ въ тази работа. Казвамъ: Ела съ мене, азъ ще ти дамъ едно шише отъ две кила. Изваждамъ едно шише по - хубаво и по - голѣмо. Ела съ мене. Тази работа азъ ще уредя. Завеждамъ и двамата при извора, при водата, давамъ му шишето отъ двѣтѣ кила и казвамъ: Ето това шише и ще го извинишъ сега. Въ него има погрѣшка и въ тебе има погрѣшка. Ти повече мислишъ за себе си и той мисли за себе си. Въ дадения случай ти мислишъ за своята жажда, отколкото за човѣщината. Като престанемъ да мислимъ по човѣшки или като мислимъ повече за себе си, грѣхътъ идва. Грѣхътъ идва въ малкитѣ работи.

Сега азъ оставамъ настрани, азъ не се занимавамъ съ големитѣ грѣхове. По нѣкой пѫть има въ духовния животъ много сѫществени погрѣшки, на които светиитѣ се поставятъ на изпитание. Азъ ще ви представя единъ примеръ, който съмъ го разправялъ другояче, но сега пакъ ще ви го разправя, но другояче, понеже се минало много време, та и този примѣръ е израстналъ. Та ще туря друга дреха да не като го сравните, да го намѣрите другояче. Единъ светия, който живѣлъ 20 години светийски животъ, та единъ день така билъ вглъбенъ въ себе си презъ всичкото време, но изведнъжъ огладнѣлъ. Той така билъ вглъбенъ да търси Господа, но вижда, че нѣмалъ и дрехи. И му дошло на умъ една такава мисълъ: Да имамъ сега едни

хубави дрехи, че какъ щеида при хората. Съвсемъ парцаливъ съмъ станалъ. Пъкъ и по лице съмъ почернѣлъ и сухъ, да се понаямъ, пъкъ и срѣдства нѣмамъ, какво да се прави. Обаче, не се минало много време, къмъ обѣдъ единъ човѣкъ идва и му донесълъ едни хубави дрехи и хубаво ядене му далъ и пари му оставилъ. Светията казалъ: Колко е хубаво, Господъ послуша молитвата ми. Сега вече не искамъ да се безспокоя, искамъ да се облѣка и отъ яденето ще взема. Но ето идва една млада мома пада при светията и му казва: Моля ти се, искамъ да се оженя за единъ младъ мамъкъ, пъкъ той нѣма дрехи за сватбата. Тя погледнала на неговитѣ нови дрехи и казала: Не може ли да ми дадешъ новитѣ си дрехи? Погледналъ и той на дрехитѣ си. Взима ги и ги дава на момата да се ожени. И тя цѣлува дветѣ му ржце и си отива. Той въздъхва и казва: Отидоха дрехитѣ ми, но поне яденето остана. Тамънъ мисли за яденето си и ето иде единъ гладенъ човѣкъ и му казва: Моля ти се, три четири деня не съмъ ялъ, дай ми твоето ядене. - Той въздъхналъ пакъ и му далъ яденето. Цѣлува и той дветѣ му ржце, поблагодарилъ му и си отишълъ. Светията гледа сега паритѣ си. Но ето иде единъ робъ отъ Римската империя и му казва: Моля ти се, пари ми трѣбватъ да се откупя. Той пакъ въздъхналъ, изважда паритѣ и ги дава. И този заминалъ. Светията гледа кесията празна, дрехитѣ отидоха, поглежда на мѣстото дали не е останало нѣщо отъ яденето. Но останала е само една трошица. Поглежда на нея, но една мишка излѣзла отъ дупката и казва: Нѣма ли нѣщо останало за мене? И той далъ последната си хапка. Но въ ума му се явило просвѣтление. Това било последното му посвещение. Но като далъ последната си хапка, неговитѣ очи се отворили и той разбралъ смисъла на живота. И той видѣлъ, че въ себе си има по - хубави дрехи и по - хубаво ядене и всичко има на разположение.

Та казвамъ: Ние живѣемъ като светията и като този светия ще дойде и дрехитѣ си ще дадете, и хлѣба ще отиде, и паритѣ ще отидатъ. Най - после ще дойде една мишка и тя ще пита: Нѣма ли нѣщо заради мене? Светия си сега или туй положение азъ го наричамъ, въ живота си ти ще обърнешъ внимание на най - нищожното. Сега туй не може да стане по закона на насилието. Ами то трѣбва любовь. Това е едно дълбоко вжтрешно съзнание на човѣшкия духъ, на човѣшката душа, дълбоко съзнание на човѣшкия умъ и на човѣшкото сърдце. Сега съвсемъ други съображения трѣбватъ. Не да се плашишъ, че ще идешъ въ ада, че ще те мжчатъ. То е другъ

въпросъ. Но Господъ изисква отъ насъ нѣщо съвсемъ друго. Той не мяза на насъ. Има ли нѣкой отъ васъ Господъ да му е казалъ: Ти защо грѣшишъ? Псалмопѣвецътъ казва: Нито хвали Господъ хората, нито кори. Той само гледа кой какво прави и мълчи и никому нищо не казва. Онѣзи, които те осжждатъ, то не е Господъ. Христосъ казва тъй, - азъ вземамъ думитѣ на Писанието: Отецъ не сжди никого, а далъ сждбата на другитѣ.

Та казвамъ: Въ Невидимия свѣтъ има много примѣри, много напреднали сжщества, като богове сж тѣ и като направишъ една погрешка, тѣ казватъ тъй - Това, което правишъ не е право, не е хубаво. Или ти кажешъ нѣкои думи не добри. Тѣ казватъ: Тази дума не е на мѣсто. Меко ти казватъ: Не е право това. Туй го наричаме ние сждба. После има други, които ни показватъ и тѣ ти казватъ: Това не е хубаво. Но какъ трѣбва да го направишъ, не ти казватъ. И ако искашъ да направишъ доброто, ти трѣбва да идешъ при Господа, той ще ти каже какъ трѣбва да го направишъ. Той ще ти каже какъ да го направишъ, той самъ ще постжпи така. Запримѣръ ти казвашъ: Господи, какъ да постжпя съ другитѣ? - Азъ ще те туря при по - лоши условия и ще ти помогна. Да не казваме: Ти си най - голѣмиятъ грѣшникъ и Той ще ти прости най - голѣмитѣ прегрешения. Ти го питашъ: Какво да правя? - Ще правишъ туй, което Азъ правя - ще заглаждашъ нѣщата. Богъ всѣкога заглажда нашитѣ работи, понеже ние сме излѣзли отъ Него. И ако правимъ ние нѣкоя погрѣшка, Той нѣма да ни сжди. - Че какъ ще сждите сина си, я ми кажете? Какъ ще сжди бащата ракъ сина си, че ходи криво. - Синко, какво си тръгналъ по този кривъ пжть? Той да сжди сина си, ще сжди себе си. Но нашата погрѣшка е, че ние не постжпваме, както Господъ постжпва. Нашата погрѣшка е ,че ние въ дадения случай не проявяваме доброто, което може да проявимъ. Въ дадения случай ти не казвашъ никому една сладка дума. Колко ще ти коствува да кажешъ нѣкому една сладка дума? Единъ човѣкъ се обезсърчилъ, да му кажешъ: Ще се оправятъ работитѣ ти . Не бой се! Или умрѣла жена му. Кажи му: Тя ще оживѣе. И ти като идешъ въ кжщи, жена ти ще дойде - нищо повече. Умрѣлъ синъ ти, кажи: Ще дойде синъ ти. Така е въ Божествения свѣтъ. Умрѣлъ нѣкой, на гости е отишълъ нѣкъде.

Да ви покажа какво нѣщо е съблазънята. Туй, което може да ви кажа, е тъй. Умрѣла жена ти, може да кажа: Тя се влюбила съ другиго и заминала съ своя възлюбленъ. Напуща земята. Преженила

се, нищо повече. Та всичкитѣ, като заминатъ за другия свѣтъ, се сж влюбени. Сега иде съблазньта. Нѣкой казва, че не иска да умира. То е единъ дулапъ.* На земята какъ е? Когато нѣкоя мома не иска да знаятъ, че обича нѣкого, тя предъ другитѣ хора казва, че не го обича. Та нѣкой, който се влюбилъ, та не иска на другитѣ хора да го каже, казва: Азъ не искамъ да умирамъ. Тѣ ще викатъ единъ лѣкарь и вие ще питате: този боленъ ли е? Азъ ви представихъ една истина и вие не може да я разберете и ще се съблазните. Ако нѣкой умре, азъ ви казахъ,той е заминалъ, защото е обикналъ нѣкого другиго. Казвате: Значи и въ онзи свѣтъ има влюбване и женитба. - И тамъ има. Че има какво разбирате подъ думата "женитба"? Ще срещнешъ единъ човѣкъ, който носи 50 килограма на гърба си. И двамата ще тръгнете въ живота. Това е то женитбата, нищо повече. А щомъ онзи не иска да вземе 25 кила, то не е женитба. Щомъ вземе 25 кила, тѣ сж женени. Ти казвашъ: не взимамъ 25 кила. Тѣ сж разведени. Туй подразбира женитбата. И въ това има съблазънъ сега. Женитбата взимамъ въ много широкъ смисълъ. И въ приятелството той половината ще вземе. Искашъ да имашъ синъ. И синътъ половината трѣбва да вземе. Искашъ да имашъ дъщеря, и тя половината ще вземе. Искашъ да имашъ слуга, искащъ да станешъ господарь, все половината ще вземешъ. Искашъ да станешъ учитель - половината ще вземешъ. Въ всѣко едно отношение въ Божествения свѣтъ при всичкитѣ условия ти половината ще вземешъ, отъ туй не може да се освободишъ.

*дулапъ - кладенец без ограда

Та казвамъ: Този законъ и въ положителната страна и въ отрицателната страна на човѣшкия животъ е вѣренъ. Дойдешъ при нѣкой човѣкъ, отъ тази любовь половината ще дадешъ; ако дойдешъ при единъ човѣкъ, който има силна вѣра, половината отъ неговата силна вѣра ще вземешъ. Единъ, който е силенъ, казвамъ: въ положителнитѣ нѣща, като ние дружимъ, всѣки дава половината отъ себе си. И като идешъ при сиромаха и той ти дава половината отъ неговата сиромашия, и като идешъ при болния и той ще ти даде половината отъ болестьта си. Туй трѣбва да имате предъ видъ. Богъ изисква отъ насъ всички да пазимъ свещено Неговия законъ. Азъ не съмъ за човѣшкия законъ Той е туренъ отъ хората. Хората изпълняватъ своитѣ закони. Особенъ начинъ иматъ, по който тѣ ги изпълняватъ. Но трѣбва да изпълняватъ Божественитѣ закони. Божествени закони има, които Господъ е турилъ вжтре въ насъ. Та съобразно всѣки единъ отъ васъ не да му разправяте какво азъ мисля,

- за мене не може да знаете какво азъ мисля. Какво азъ мисля, ще видите какъ азъ живѣя, какъ азъ постъпвамъ. Не е така лесно да се разбира човѣкъ. Но казвамъ: Всички вие трѣбва да постжпвате тъй, споредъ ония закони, които сж въ васъ. Азъ нѣмамъ право, като дойда въ дома ви, да ви дамъ правило какъ да ме приемете. Но ще ми бжде много приятно нѣкой човѣкъ като видя, казвамъ: Колко е благороденъ този човѣкъ и по умъ и по сърдце, той ми дава единъ прийомъ много добъръ, въ него благородство има. И мене ме радва това. И азъ като постжпя така, и другитѣ като постжпятъ благородно, и азъ казвамъ: Всичко туй ще го направя, понеже Богъ живѣе въ мене.Ако не изпълня неговия законъ, азъ ще го обидя. Не че Той ще каже нѣщо, нищо нѣма да ми каже, но той ще види какъ азъ постжпвамъ. И Той нищо нѣма да ми каже, но азъ зная, че моята постжпка не е права. Може окржжаващитѣ хора нѣма да бждатъ разположени къмъ мене. А Писанието казва: Когато нашитѣ пжтища сж благоугодни на Бога, Той ни примирява съ външнитѣ несгоди съ живота. - Улеснява ни Той. Богъ никога не сжди, но така примирява хората. Ако ние не вършимъ волята му, Той оставя да си уреждаме сами работата, а Той само ни наблюдава. А щомъ вършимъ волята му, Той ни съдействува.

Та сега не отъ страхъ, но опитъ да направимъ. Да можете да вършите волята Божия въ живота и да не се уморявате. Нѣма нищо въ свѣта, което е невъзможно при Господа. Има нѣщо въ свѣта е възможно и то следното: Да допуснемъ, че единъ човѣкъ е запалилъ вжглища и по незнание тази вжглена киселина е седѣла повече въ стаята му и той може да припадне. Този човѣкъ може да умре отъ тази вжглена киселина. Но азъ като разбирамъ законитѣ, извадя го навънъ и той дойде на себе си и мога да му помогна. Азъ даже преди години като бѣхъ въ Варна, турихъ си единъ мангалъ, правехъ известни опити. И наполовина като сж разгорѣни вжглищата, внесохъ ги въ стаята въ единъ мангалъ. И кой какъ дойде, никой не влиза въ стаята. Единъ отъ нашитѣ приятели тукъ въ София дойде при мене и моятъ мангалъ бѣше разпаленъ вече. И той като дойде, казва: Ще стане нѣкое нещастие при тия въглища. Влиза той и ме чака. Азъ влизамъ, тамънъ като влизамъ и го хващамъ. И ако не бѣхъ влѣзълъ, той щѣше да падне съ лицето си върху мангала и можеше да изгори лицето му. Азъ го хващамъ и казахъ: Вижъ! При всичкото си желание да му направя една малка услуга, понеже бѣше зимно време и бѣше студено, казахъ му да влѣзе въ стаята. А той седналъ срещу мангала

и чака. И щеше да падне върху мангала.

Та ние много близо се доближаваме до мангала. И всичкитѣ блага, които Богъ ни дава, по нѣкой пжтъ и при голѣмото благо, което Богъ ще ни даде, ние сме толкова близо при мангала, че нѣкой пжть тия блага може да ни създадатъ известни неприятности.

Та сега къмъ сжщественото. Казва се въ Евангелието: "Ако ме любите, ще бждете възлюблени". Вие очаквате Христосъ, отвънъ да дойде Христосъ да живѣе въ васъ. Не зная дали Христосъ ще се реши да дойде на земята и да живѣе. Нѣщата не се повтарятъ. Христосъ при васъ ще дойде - азъ да ви кажа - по единъ вжтрешенъ начинъ. Нѣкой пъть ще мине едно свѣтло чувство, ще проблесне една светла мисъль и ще загасне. Вие сега очаквате, че слънцето трѣбва да изгрѣе. Нѣкой пжть облацитѣ сж толкова дебели, че не може да блесне свѣтлината. Та казвамъ: изучете тия малкитѣ проблѣсъци. Когато се очисти вашето небе, тия малкитѣ проблѣсъци ще се увеличатъ. Понеже не сте готови още, на небето ви има още много изпарения, пари, влага, та да не стане като моя мангалъ и да ви изгори. Та е за предпочитане тъмното небе нѣкой пжть, отколкото ясното небе. Защото при ясното небе растенията съвсемъ изсъхватъ. А при тъмното небе отдолу тревата расте. И човѣкъ тогава е по - здравъ. Та не се обезсърчавайте. Единъ день ще дойде, когато небето ще бъде ясно. Но това ще бжде въ далечно бждеще, когато всички ще бждатъ съвършени светии. Сега още не сте минали последния изпитъ, не сте завършили изпита на дрехитѣ, на яденето, на паритѣ. Въпросътъ за паритѣ още не е решенъ. Тъй както го представяте, още богати искате да бждете. Този е единъ много хубавъ примѣръ, отличенъ.

Та, сега не сждете никого и себе си не сждете. Или ще кажа: себе си сждете, а другитѣ извинявайте, не ги прощавайте. Защото ние не можемъ да прощаваме. Богъ казва тъй на онзи, който има отношения: Нѣма да ви обвиня, ще ви направя несъвършени, нѣма да ви обезвиня. Прощавай на хората заради себе си, за да не влѣзешъ въ сжщата клопка. Понеже ако не простишъ, ще държишъ този човѣкъ въ ума си и той ще те зарази, пъкъ ако му простишъ, той ще бжде вънъ отъ тебе. Грѣшниятъ, като му простишъ, той ще бжде вънъ отъ тебе. Ако не прощавашъ, той ще бжде вжтре въ тебе. Та отъ чисто хигиеническо гледище, прости му. И той и неговата дреха не я дръжъ въ ума си. Нека бжде тя вънъ отъ тебе. Приеми го въ себе

си, прости го и изнеси я отвънъ.

Та казвамъ: Искамъ да се освободите отъ старата година, ще приключите съ вашия старъ животъ. Вие ще искате да станете светии. Много хубаво е светийството, но има много неразбрани светии. И като станете светии, ще дойдатъ много по - голѣми изпитания, отколкото сега имате. Единъ обикновенъ човѣкъ се изпитва по единъ начинъ, а пъкъ единъ светия се изпитва много тънко. Светията много малка погрѣшка като направи, всичкитѣ свещеници ще говорятъ за него. И Давидъ бѣше светия и направи една малка погрѣшка и три хиляди години всѣки чете какво е направилъ Давидъ. И той казва - нѣма ли това свършване? Преди толкова хиляди години Давидъ уби Урий и взе жена му и всички хора четатъ Давидъ това направилъ, онова направилъ. Нѣмаше ли у него съзнание - еврейски царь, колко псалми е писалъ, - а ние седимъ и го критикуваме. И Давидъ пита сега: нѣма ли край това, нѣма ли свършване? И мислите ли, че като дойде Давидъ на земята, ще носи своето име Давидъ? Не, той инкогнито ще дойде и ще види какво говорятъ за Давидъ.Ще каже: Още веднъжъ не искамъ да произнеса името на Давида.

" Ако ме любите, ще бждете възлюблени". Та турете любовьта като единъ основенъ законъ, който да изпълняваме доброволно съ духа си, съ душата, съ ума и съ сърдцето си. Да имаме тази пълната свобода и тогава ще имаме разположението на Господа въ свѣта тукъ на земята, не само горе на небето. Не да кажете: мене ми дотегна този животъ тукъ на земята да живѣя между тия хора. Но да ти е приятно да живѣешъ и като сиромахъ, и съ скжсани дрехи, и съ скъсани обуща да ти е приятно. И единъ день като идешъ въ небето, ти имашъ и дрехи, и всичко каквото искашъ. Та сега молете се на Бога и не се обезсърчавайте. Това е едно временно състояние. Единъ день ти ще имашъ и мантия, и огърлица, и скжпоценни камъни, какво ли не - всичко ще имашъ. Но при сегашнитѣ условия не да бждемъ индеферентни, но като видишъ нѣкой добре облѣченъ и ти не си облѣченъ, да ти е все едно. Че той или ти, ако единиятъ трѣбва да ходи голъ, а другиятъ облѣченъ, азъ или той не може да раздѣлимъ дрехата. Тогава може да направимъ тъй. Тогава ще ви приведа единъ действителенъ примѣръ съ трима студенти въ Русия. То, единъ отъ тѣхъ ми го разправи, като се върна. Казва: Имахме единъ костюмъ, едно палто, едни обуща, които и тримата ги носѣхме. На гости ходѣхме само по единъ. Едната недѣля ще отиде единъ, ще облѣче

всичко това. Втората недѣля той ще седи въ кжщи, другиятъ ще отиде на гости. И третата недѣля третиятъ студентъ ще излѣзе. И по този начинъ свършиха академията въ Русия и се върнаха въ България. Ако тѣ тримата трѣбваше да се обличатъ съ едни дрехи... Умни трѣбва да бждемъ. То е законътъ на любовьта, който разрешава по този уменъ начинъ нѣщата. Сега единъ проповѣдникъ ще ви каже: Дано Господъ ви даде благословение. Азъ нѣма да кажа това. Благословението вие си имате. - Дано Господъ ви даде здраве. - И здраве вие си имате. Пожелавамъ ви Божественитѣ блага, които имате въ себе си, да ги използувате.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка.
На поляната гимнастическитѣ упражнения.
6 ч. с. 20 мин.

МЕКАТА, ПРИМИРИТЕЛНА ПОСТЖПКА. КРАСОТАТА ЩЕ СПАСИ СВѢТА!

17 Недѣлно Утринно Слово
28. мартъ 1937г. 5ч.с. Приятно, ведро време.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата.
Молитвата на царството.
Ще прочета 14 гл.отъ Ев. на Иоана отъ 15 ст. до края.[стр.496]

Въ начало бѣ Словото.
За кратко време да имаме едно размишление. /10 мин/.

Три нѣща има, които човѣкъ трѣбва да спазва. Всѣки си има едно свободно спазване. Нѣкои нѣща човѣкъ ги пази, понеже трѣбва да ги пази. А нѣкои нѣща трѣбва да се пазатъ, понеже сж потрѣбни. Ти пазишъ една стара дреха, не я обличашъ, седи въ гардероба, пазишъ я; понеже останала отъ твоя любезенъ дѣдо или отъ баща ти, или майка ти. Отъ тази дреха нѣмашъ никаква полза, но я пазишъ като светиня. Има друго едно положение, имашъ хлѣбъ и го пазишъ, да не би да се развали. Въ втория случай имате едно съприкосновение съ една настояща реалность. Тази старата дреха представлява миналото. Нѣкога си е била една отлична дреха. И може би е една дреха, въ която прадѣдо ви се е вѣнчалъ; може би една дреха, въ която твоя баща, твоята майка се е вѣнчавала. И всичкитѣ примѣри, които се даватъ, тѣ нѣматъ общо приложение. Много пжти човѣкъ трѣбва да бжде много вѣщъ, за да знае въ какво направление се прилага единъ примѣръ. Запримеръ има такива навици у хората, често нѣкой разправя несъотвѣтствие на нѣщата.

Единъ американски проповѣдникъ разправя въ събранието, че единъ отъ братята, членъ въ църквата, е умрѣлъ; богатъ човѣкъ е билъ, а умрѣлъ. На цѣлото събрание разправя и следъ туй казва:

Братя, станете да изпѣемъ “Слава на Господа”. Разправя, че единъ братъ е умрѣлъ, и изведнъжъ -да изпѣемъ “Слава на Господа”, двояко може да се разбере. -Да славимъ Господа, че се отървахме отъ него. А ни най-малко той нѣма тази мисълъ. После, по нѣкой пжть ние предаваме едни причини, така разправяме за нѣкой, че като разправяшъ, разправяшъ за неговия животъ, и изсмѣешъ се. Ние не се спираме на какво се дължи смѣха. Смѣхътъ се дължи на единъ силенъ контрастъ. Запримеръ, ако видите единъ човѣкъ, който е излѣзналъ, та си е облѣкълъ палтото наопаки и мисли, че палтото му е право на мѣстото, въ тебе веднага се зароди желание да се смѣешъ. Единъ контрастъ силенъ е това. Е добре, ако ние постояно се смѣемъ, тогава мислите ли, че постоянниятъ смѣхъ е едно естествено положение? Той е единъ силенъ контрастъ! И ако тѣзи контрасти постоянно седатъ, питамъ тогава, кжде е развитието на човѣка? - Навсѣкжде виждашъ ти все смѣшни работи. Да кажемъ срѣщнешъ единъ човѣкъ, той си мига повече, отколкото трѣбва. Смѣешъ се. Другъ има, той постоянно си върти устата и се бърше. -Смѣешъ се. Срѣщнешъ другъ, който има мустаци, постоянно ги навива ту на лѣвата, ту на дѣсната страна, тъй завива си мустацитѣ. Срѣщнешъ старъ човѣкъ, който постоянно си хваща брадата, тегли я на долу. Туй е за източнитѣ народи, -за брадата и мустацитѣ, така е, вѣрно е това. А въ Англия и Америка ако идешъ, всѣка сутринъ всѣки ще вземе бръснача и малко сапунъ, и мустацитѣ ще си върватъ. Може да питате: Защо американцитѣ постоянно се бръснатъ? Всѣка сутринъ професорътъ и студентътъ, тѣ ще се обръснатъ хубаво. И бръснати ще излѣзатъ. А тукъ на изтокъ считатъ, че мустацитѣ и брадата трѣбва да останатъ. Казватъ, че момцитѣ трѣбва да носатъ мустаци, а благородство е стариятъ да носи брада. Докато мине 45,50 години, и той пусне брада. Е, това сж обичаи. Да кажемъ, благородство е мъжътъ да носи мустаци и брада, ами жената като нѣма, какво ще носи? Сега се явява въпросъ: Защо жената нѣма мустаци и брада? Защото ако имаше мустаци и брада , щѣше да мяза на мъжа. А въ природата еднообразие се отблъсква. Следователно, тя ще бжде една противоположностъ на мжжа, -безъ мустаци и брада. И малкитѣ момченца, като се раждатъ, най-първо нѣматъ мустаци и брада. Отпосле идатъ мустацитѣ и брадата. Други сж побудителнитѣ причини. Много пжти човѣкъ се ражда, и никой нѣма навици. Но въ живота си отъ после се явяватъ редъ навици, за които

после му взема дълго време, за да ги изправи.

Та казвамъ, когато по нѣкой пжть ние говоримъ за духовния животъ, подразбираме една велика наука. За да знае човѣкъ какъ да се съобразява съ онова, което му е дадено. Той е пратенъ на земята, за да извърши една работа за себе си; една работа за ближнитѣ си, и една работа за Бога да извърши. Това сж три нѣща, за които той самъ ще носи своята отговорность. Ако работи добре за себе си, ще има едно здраво тѣло; ако работи за ближнитѣ си, ще има доброто мнение на ближнитѣ си. И ако е работилъ за Бога, ще има и разположението на Бога! Значи ти си живѣлъ добре за себе си, може да си живѣлъ и добре за ближнитѣ си. Но ако ти не си живѣлъ добре за Бога, тогава твоята работа не е досвършена. Сега ние не знаемъ кои работи сж наши, кои сж на ближнитѣ, и кои сж на Бога. Не сж опредѣлени въ нашето съзнание. Даже и идеята за Бога въ насъ е много смътна. Говори се за Бога, много се е говорило, и даже въ Свещенитѣ книги се е забранявало да се говори много за Господа. Колкото по-малко се говори, по-добре. Защото навсѣкжде вземаме Божието Име, туря се дето трѣбва и дето не трѣбва. Много рѣдко трѣбва да се казва Името Божие. Но да се носи като нѣщо свещено въ ума и въ сърдцето си!

Тогава да ви представя една идея, донѣкжде много хубава. Представете си едно Сжщество, отъ началото на създанието на свѣта седи, и хората дефилиратъ предъ Него. Като войници дефилира свѣта хиляди години. Туй Сжщество вижда, тия хора минаватъ, дефилиратъ. Сега каква е разликата между Този, Който наблюдава всички, които дефилиратъ предъ Него и тъзи, които сж дефилирали? Туй Сжщество знае колко сж дефилирали предъ Него. А ти, който дефилирашъ, не знаешъ колко сжщества сж дефилирали. А туй Сжщество знае колко души има, които сж минали. То е схванало порядкитѣ на хората, хода имъ е запомнило туй Сжщество и тѣхнитѣ лица, изражението на тѣхнитѣ лица, и всичко туй го държи въ съзнанието си. Та казвамъ, така представете си едно сжщество, което отъ хиляди години седи и наблюдава хората. И ги държи въ своето съзнание. А вие, единъ човѣкъ, на който временно само за 20,30 години се пробужда съзнанието, и после като единъ цвѣтъ изчезне. И каква е разликата между тебе и Бога? Предъ туй Сжщество дефилиратъ и всичкитѣ слънца и планети. И Той ги наблюдава. Отъ милиони години седи и наблюдава. Седи и коригира всичкитѣ погрѣшки.

И въ туй дефилиране туй Сжщество като види нѣкой дефектъ, - или въ дрехитѣ или въ хода, - даде разпореждане да се изправи тази погрѣшка. Дефилирането трѣбва да бжде правилно. И представете си, че вие като живѣете денемъ, и вие дефилирате предъ Господа. И сега съ вашитѣ мисли, съ вашитѣ желания, съ вашитѣ постжпки, като седите въ вашата стая и вие правите нѣщо, което може да е или добро, или може да е лошо. Каквото и да правимъ, ние казваме, че нѣкои нѣща сж хубави, нѣкои сж лоши. Представете си - по нѣкой пжть азъ употрѣбявамъ едно изяснение, - е въ какво седатъ човѣшкитѣ престжпления? Азъ тургамъ най-леката форма на едно престъпление, на една погрѣшка. Представямъ си така, че при единъ богатъ човѣкъ, той има едно кило жито и едно кило просо. Отъ вънка нѣкой си, друго сжщество въ болѣзнено състояние, го наричатъ крадецъ или апашъ, - влиза вжтре, и намира тия двѣтѣ торби съ житото и съ просото. И отъ практическо съображение той взема, че изсипва просото въ житото, и взема торбата. Но отъ вънка го хващатъ да го сждатъ, че той взѣлъ житото и просото. Сега въ какво седи престжплението? Две нѣща има. Първо той оставилъ една торба празна отъ вънка въ кжщи; а другото престжпление седи въ това, че е смѣсилъ житото и просото въ едно. Сега този богатиятъ човѣкъ дава заявление до сждията, че нѣкой си влѣзналъ въ кжщата му и задигналъ житото и просото, като ги смѣсилъ въ едно. Питамъ, отъ ваше гледище, какво наказание трѣбва да даде сждията на този, който е престжпилъ този общественъ законъ? Азъ считамъ, че сждията е уменъ човѣкъ. И той като го гледа, казва: Ти ли си задигналъ торбата? -Да, азъ. -Ами защо ги смѣси едното и другото? -Е, за по-лесно, да не носа две торби. И тогава сждията дава нареждане да вземе той и да отдѣли просото и житото, и да върне торбитѣ на богатия тъй, както сж били първоначално.

Следователно, въ какво седатъ вашитѣ престжпления? - Че сте смѣсили житото и просото. И тогава Господь, като ви сжди, ще каже: Турете житото въ едната торба, и просото въ другата торба. И ги дайте на богатия. И ще се свърши въпроса! И казвамъ сега, седи Господь и те гледа, че ти си задигналъ двѣтѣ торби съ просото и житото. Той те наблюдава и мълчи, нищо не казва. Той наблюдава, ти вдигашъ едната торба, просото изсипвашъ го въ житото вжтре. И Той ти дава едно наказание, както си ги разбъркалъ, да отдѣлишъ житото и просото на една страна и на друга страна. Ето какво

сравнение азъ правя! Тия дветѣ торби - просото и житото - житото това е доброто, а просото, това е злото. Единъ богатъ човѣкъ има две торби, - жито и просо, и ти отивашъ и ги смѣсвашъ. Господь ти каже да отдѣлишъ просото и житото. Просото е дребно и дълго време ще ти вземе, докато го отдѣлишъ. Вие не знаете колко зърна просо се съдържа въ едно кило. За житото азъ съмъ правилъ изчисления. Едно кило жито съдържа 16 хиляди зрънца. А отъ васъ искамъ вие да изчислите колко зърна има въ едно кило. Да ви дамъ едно правило. Не ви трѣбва да броите цѣло кило. Дълго време ще ви вземе. Но вземете три грама просо или 5 грама просо, и прочетете колко зрънца има въ 5 грама. Или може да вземете единъ грамъ просо и вижте колко зърна има вжтре, и после ще ги умножите на хиляда и ще намѣрите колко хиляди зърна има въ едно кило. Казвамъ: Трѣбва да имаме една ясна представа за това, което вършимъ. Но ние всѣкога мислимъ, като че никой не ни вижда. И че всичко можемъ да правимъ. Че най-първо ние се виждаме сами. Ти правишъ нѣщо и виждашъ което правишъ. И като направишъ нѣщо, ти знаешъ, че туй, което правишъ, не е право, а при това го правишъ.

Мене ми разправяше една попска дъщеря, че тя била обична на баща си и майка си. Казва тя [на майка си]: направи две гърнета съ петмезъ съ тиквички варени. И тази любимата дъщеря, като влиза, отваря гърнето и днесъ 2,3, утре 2,3, - всичкитѣ тиквички ги изяла, и въ гърнетата останалъ само редкия петмезъ. И единъ день бащата казалъ: Нека нашата Марийка да донесе отъ петмеза съ тиквичкитѣ. Тя отива при гърнетата, седи тамъ, гледа - нѣма тиквички, не останали. Минава се половинъ часъ, отива майката да види, какво? Бащата иска тиквички. Но тя не ги намира и не е намислила какво да каже, какво да направи? Пита бащата: Защо нашата Марийка не идва? Тя казва: Нѣма никакви тиквички. Бащата билъ уменъ, казва на жена си: Нѣма нищо, още една голѣма тиква има, срежете я по сжщия начинъ, и турете я пакъ вжтре въ петмеза. Че се изяли тиквичкитѣ отъ петмеза, нѣма голѣмо престъпление. Друга тиква има. Азъ не зная какъ ги правятъ. Щевосватъ ги съ варъ и ги тургатъ въ петмеза. И казвамъ, често въ нашия животъ тиквичкитѣ сж изчезнали. Нѣкой не може да направи добро, защото тиквичкитѣ сж отишли. Изядени сж тиквитѣ. И като дойде нѣкой гостъ, нѣма съ какво да се нагости. Казвамъ, ако сж изядени тиквитѣ, нѣкоя друга тиква има, нова; турете новата въ петмеза, и работитѣ ще

се оправатъ.

Та ние се връщаме въ Евангелието. Ние искаме единъ животъ тъй, както Христосъ е живѣлъ, както светиитѣ сѫ живѣли. Нѣмаме една ясна представа, какъ сѫ живѣли светиитѣ. Ние имаме изученъ една много малка частъ отъ тѣхния животъ. Интимно какъ сѫ живѣли светиитѣ, какви борби сѫ имали, какви страдания сѫ минали, какви падения и ставания! Животътъ на светиитѣ не е така, както виждаме. Ние светиитѣ ги виждаме въ тѣхнитѣ хубави дрехи, облѣчени въ свѣтълъ день, изчистени. Но иматъ си и друга страна светиитѣ. И нѣкой пѫть по какво се отличаватъ? Библията азъ харесвамъ въ едно отношение, че нѣщата тамъ сѫ написани конкретно. Този народъ еврейскиятъ е много конкретенъ. Всѣко нѣщо е описано тъй, както е. И вижъ еврейскиятъ царъ Давидъ е описанъ тъй характера му - и доброто, и злото. Тъй е конкретно описанъ, по английски го описва. Нѣма нищо да е скрито. Не се показва само хубавата страна. Ама живота на Соломонъ така го описватъ, хичъ не сѫ мислили следъ време какво ще кажатъ за еврейския народъ. Че ималъ 300 жени и че ималъ 900 наложници. Тъзи хора не имъ помръднало окото. Описватъ единъ царь, който ималъ 300 жени. Че едва сега хората могатъ да се справатъ съ една жена, ами съ триста жени, какъ ще се справите съ тѣхъ? И 900 наложници? Какъ ще се справи, кажете ми? То ще бѫде такава интрига между тѣхъ, такова съревнование! Такова бушуване! Че ти светия да си, пакъ ще станешъ единъ отъ голѣмитѣ грѣшници. И казватъ, този Соломонъ, на който Богъ даде най-голѣмата мѫдрость, той не можа да издържи. Тия жени го смъкнаха. Питамъ на другата страна, единъ мѫжъ, който има 300 жени и 900 наложници? 300 жени по две деца? -600 деца! И 900 по две деца? 1800 деца! Представете си практически, че това е цѣла една казарма отъ деца! Да ги съберешъ тия деца на единъ баща? Толкова души да има да ги облича! Пъкъ никакъ не е практично. И за туй природата е направила хиляди опити. Че туй положение е вѣрно, че туй, което Соломонъ е ималъ въ себе си, не мислете, че той го е измислилъ. Та даже Соломонъ въ сравнение съ единъ другъ царъ въ миналото е единъ светия. Въ миналото сѫ имали царе, които сѫ имали по хиляди жени. А Соломонъ е съкратилъ до минимумъ. И той минава за единъ отъ най-трѣзвитѣ царе въ тази епоха, въ сравнение съ другитѣ. А преди него е имало царе, които сѫ имали много повече жени. И той казва: Може, може, но толкова? И той даде една епоха,

която определяше многоженството. И отъ тамъ на сетне всичкитѣ царе сж почнали да намаляватъ, намаляватъ, докато дойдемъ до сегашното време. И казвамъ сега, ако вие вземете съвременнитѣ учени хора, тѣ казватъ че "трѣската" - има една риба, наречена "треска" - тя хвърля по 9 милиона зародиши, яйца - 9 милиона деца ражда, снася тия яйца, отъ които само единъ милионъ се излюпватъ и отъ тия единъ милионъ, едва две достигатъ на своето развитие. Такова харчене вжтре, една риба да снесе 9 милиона яйца? Вие даже не може да си го представите! Какво изтощаване! Каква работа трѣбва да се върши въ размножаването!

Та казвамъ, ако ние го сравнимъ Соломона съ тия две хиляди деца, то е нищо. Но тази "треска" хичъ не му мисли кой ще и гледа децата. Трѣбва да ги гледа Господь. Че ако ние безразборно раждаме мисли, желания и постжпки, и ги пращаме по пространството! Всѣка мисъль излиза отъ тебе и ти я изпращашъ вънка отъ себе си въ пространството; и всѣко едно желание, което излиза отъ тебе, че го пращашъ вънка въ пространството; и всѣка една постжпка, ти я раждашъ, и я пращашъ вънка отъ себе си. Много малко мисли оставатъ наши. Тогава ние съ това безразборно мислене, създаваме отъ себе си единъ нещастенъ животъ. Погрѣшката не е въ раждането на децата, въ отглеждането на тия деца. Какво ще ги правишъ? Запримеръ родишъ ти едно дете на умраза; 20 години ти на себе си не можешъ да дойдешъ. Това дете те измжчва. Ти си намразилъ нѣкого. Този, когото си намразилъ, ти си се развѣлъ. Той е или мжжъ, или жена. Следователно, ти въ дадения случай, тия сж бѣдни хора, родили сж една умраза. Сега единиятъ е мжжъ, другиятъ е жена. Ти като го видишъ, ти го мразишъ. Защо именно мжжътъ намразва жена си? И защо нѣкоя жена намрази мжжа си? Това сж чисто материални работи. Има най-първо материални работи, които смразватъ хората; има и единъ духовенъ животъ, и най-после има и мислящъ животъ. Да кажемъ една жена не мисли добре за мжжа си, подозира го или има неразположение спрѣмо него, или не постжпва добре. Този човѣкъ обича да яде хубавъ хлѣбъ, омѣсенъ добре. А тя е небрежна, не мѣси добре. Той обича да яде хлѣбъ, но хлѣбътъ не е приготвенъ добре. И яденето пресолила го е, сложила е и пиперъ; азъ съмъ гледалъ нѣкой като яде, та мжжътъ се поти отъ това ядене! Този мжжъ като яде, постояно се бърше, изпотява се лицето му отъ пипера. И най-после този мжжъ почне да мисли за друга другарка. Казва: Съ тази жена не

може да се живѣе добре. Ако тя можеше да готви добре, човѣкътъ щѣше да живѣе съ нея.

Та по нѣкой пжть азъ слушамъ, нѣкои отъ васъ искатъ да идатъ при Господа и да живѣете съ Него. Та вие и сега сте при Господа. Какъ живѣете съ него сега? Господь седи надалече, Той само ви наблюдава какво мислите. Сега онова, което ще ви кажа, ще го вземете върху себе си. Споредъ мене, азъ не съмъ, за да се разправятъ погрѣшкитѣ. Азъ не съмъ толкова за това. Хората това го знаятъ. Една направена погрѣшка, тя отива въ миналото. За менъ е по-важно човѣкъ да предотврати една погрѣшка! То е по-хубаво. Нѣкой счупи стомната. Въпросъ не е защо направи тази погрѣшка. Азъ я виждамъ, счупена е стомната. Азъ го зная: счупихъ стомната. Ама какво станало? Каквото и да философствувашъ, стомната остава счупена. Да купя друга стомна, тази остава счупена. Но може би като тази сжщата стомна нѣма да намѣря; ще купя нѣкоя друга по-проста; но по-добре е да ме предупреди нѣкой, да не счупа стомната.

Та да се предотвратяваме отъ погрѣшкитѣ е по-хубаво! Е по-добре! Отколкото да се изправятъ. И една древна поговорка казва: Една предотвратена погрѣшка струва повече отъ сто поправени погрѣшки. Сто поправени погрѣшки едва ще иматъ цѣнностьта на една предотвратена погрѣшка! Сега ние казваме: Да поправимъ погрѣшкитѣ. Казватъ, че трѣбва да грѣшимъ и да поправяме погрѣшкитѣ. - Не. Не трѣбва да грѣшимъ! Да кажемъ, че човѣкъ е гладенъ. Тогава сготви му нѣщо. И не се заблуждавайте отъ вкуса на яденето. Има единъ начинъ въ човѣка, има едно вжтрешно обоняние. У човѣка има една вжтрешна интуиция, която показва дали храната, която ядешъ, е добра или не. Азъ никога не съмъ се лъгалъ. Има нѣщо, като се приближавашъ при една храна, която не е прѣсна, тя издава единъ особенъ дъхъ. Това не е това обоняние, което вие знаете. Или като вкусишъ храната, иде едно противоречие въ езика ти. Слушайте, то е сжщото, дали една мисълъ е права или не, и то си има начинъ, по който ние можемъ да знаемъ дали мисъльта ни може да бжде права или не. Всичкитѣ прави мисли сж свѣтли; всичкитѣ нечисти мисли сж тъмни. Всичкитѣ желания прави сж топли, а всичкитѣ желания нечисти, сж студени. Всичкитѣ добри постжпки сж меки, а всичкитѣ лоши постжпки сж остри. Щомъ е нѣщо остро, постжпката е лоша, не е добра. А щомъ е мека постжпката, тя е добра. Щомъ едно желание е топло, азъ вземамъ, то е добро. Щомъ е студено, то е

лошо. Щомъ една мисълъ е свѣтла, тя е добра. Щомъ една мисълъ е тъмна, тя е лошо тази мисъль по отношение на мене. Сега азъ говоря, мисъльта сама по себе си може да не е лоша тази мисъль. Запримеръ грѣшно ли е, ако азъ крада паритѣ? Кжде седи грѣхътъ? Въ паритѣ ли седи грѣхътъ, че златото е нечисто? Не, златото е чисто. Ти 10 пжти можешъ да го крадешъ, то не може да се опетни; 10 пжти и да крадешъ златото, все злато си остава. Въ какво седи престжплението? Престжплението седи въ това, че ти като си бутналъ златото, ти си го бутналъ съ нечисти ржце; и намацалъ си дрехата на златото. И златото те дава подъ сждъ, че си го бутналъ съ нечисти ржце. И тогава онзи сждия, който ще те сжди, ако нѣкой ми открадне, начене сто лева, сждията ще го осжди така: Да отиде да измие тѣзи пари при най-хубавия изворъ, при най-чистата вода, и да остави паритѣ на мѣстото. Нѣма да има никакъвъ затворъ. Да ги измие паритѣ и да ги върне назадъ. Че си казалъ нѣкому нѣкоя дума; не трѣбваше да казвашъ нѣкоя лоша дума. Думата сама по себе си лоша ли е? Не сж лоши думитѣ. Пакъ по сжщия начинъ ще ви сждатъ. Тази дума трѣбва да я хванешъ и да я очистишъ. Защото думата си има една вжтрешна картина, вжтрешенъ смисълъ. Всѣка една дума изразява една вжтрешна идея. Ти казвашъ: "обичамъ" и "не обичамъ". "Азъ не ви обичамъ". Де седи престжпностьта, -азъ не ви обичамъ? Ти казвашъ на този човѣкъ: Азъ не ви обичамъ. Значи, нѣма любовь и не може да ви обичамъ. И нѣмашъ любовь, де е злото? Ти искашъ да те обичатъ. Да те умия съ вода. А нѣмамъ никаква вода. Стомната ми е празна. Де е лошото, че стомната ми е празна, нѣма вода? -Ама защо не си я напълнилъ? - Защото като тебе дойде единъ човѣкъ и му измихъ краката. И сега на 2 километра трѣбва да ида да донеса вода. -Ама ти трѣбваше да отидешъ. -Е, трѣбваше, ще ида сега. -Ама азъ много бързамъ. - И азъ бързамъ. Но въ бързината не може да се свърши тази работа. Вие всички все бързате.

Сега невъзможно е за насъ да живѣемъ тъй, както въ миналото. И ние постоянно все си мислимъ; питатъ нѣкои: Какво ли съмъ билъ въ миналото? Азъ сега, отъ моето гледище, искамъ да зная въ настоящия моментъ какво съмъ. Е, представете си, че въ миналото е миналъ единъ голѣмъ порой, и онази мътната вода, която е минала презъ ония пластове, и се пречистила. И сега е станала хубава. Ти питашъ: Каква е била тази вода? -Мътна. -Е, какъ е станала чиста? -Долу въ земята се е филтрирала. И сега е

станала чиста. Та благодарение на това, че този нашъ животъ се е филтрирал въ миналото. Та и кал е имало въ миналото. И сега още имаме доста кал. Презъ нови филтрове ще минемъ, да се филтрира мисълтьта ни. Колко пжти ние носимъ извѣстни състояния, които сж тягостни. Колко пжти ние носимъ извѣстни желания, които сж тягостни, извѣстни постжпки, които сж тягостни? Запримеръ ти седишъ, и въ какво седи погрѣшката? Ти казвашъ така, вземете думата, казвате: Махни се отъ тука. Кжде седи лошото? -Махни се отъ предъ лицето ми! Считаме, че това е една обида. Въ какво седи обидата? Да кажемъ, този човѣкъ ми заприщва слънцето отъ преде ми, и азъ му казвамъ: -махни се. Обидата седи, че азъ смѣсвамъ цветѣ торби въ едно. Какво ми коствува на мене да ида отъ лѣво или въ дѣсно отъ него на 10, 20 метра. И за него ще е хубаво, и за мене ще е хубаво. Сега азъ ги вземамъ тия цветѣ торби и ги смѣсвамъ, просото и житото на едно мѣсто. Кое е по-хубаво - той ли да се махне, или азъ да се махна? Казва: Махни се! Сега казвамъ: Отстрани се! Това е по-меко, отстрани се отъ тукъ; или да кажемъ: Бждете тъй добъръ, да ми направите една услуга и да не ми засѣнчате слънцето! Какъ може да се каже още по-меко? -Бждете тъй любезенъ, да ми дадете малко отворъ, че малко отъ свѣтлината да дойде до менъ! Сега, кои сж съображенията, че азъ казвамъ, -махни се? Единъ ангелъ може ли да ти каже на тебе така? Щомъ азъ кажа на единъ човѣкъ така - махни се отъ преде ми! - Азъ съмъ вече на едно ниско стжпало на развитие. Азъ не съмъ човѣкъ подигнатъ. Та единъ ангелъ, ако седи при тебе, никога нѣма да ти каже: Махни се! Ако той дойде, той ще се подигне отъ тебе нагоре, и ти тогава може ли да го затуляшъ? Нѣма да има нужда да ти казва: Махни се! Но понеже ти не си единъ ангелъ, не можешъ да се подигнешъ надъ него. И затова казва ти нѣкой: Махни се! Казва: Дотѣгна ми да живѣя съ този човѣкъ. Единъ ангелъ, той е свободенъ. И може да иде кждето си иска. Сега единъ човѣкъ го затварятъ въ затвора. Ако той знае закона да се смалява и стане като едно малко бръмбарче - и веригитѣ ще паднатъ, и той презъ най-малката дупчица ще излѣзе навънка. Вторият день пакъ го затварятъ, пакъ го туратъ вжтре, той пакъ стане малко бръмбарче, пакъ излѣзе. Питамъ, този човѣкъ, който може да стане бръмбаръ, могатъ ли да го държатъ въ затвора? Сега ще преведете, ще кажете: Нашиятъ Учитель каза, човѣкъ трѣбва да стане бръмбаръ. Подъ думата "бръмбаръ" заради мене е една формула, математическа и

окултна формула, която показва единъ начинъ, за да се освободи човѣкъ отъ извѣстна гжста материя. И така както ние говоримъ въ духовния смисълъ, трѣбватъ нови начини, за да говоримъ правилно сега. За да можемъ да живѣемъ добре. Най-първо изучавайте се. Ние всички искаме спрѣмо насъ да бждатъ хората много учтиви. Но и азъ трѣбва да бжда спрѣмо другитѣ хора много учтивъ. И тѣ разбиратъ хората. И не само да бжда учтивъ. Какъ да бжда учтивъ? Че то е хубаво, но иска се нѣщо повече отъ учтивость. На този човѣкъ трѣбва да предвидишъ и съотвѣтни условия. Да кажемъ, вие както сте сега поставени тукъ сега при такива условия, не може да се живѣе добре. Този салонъ трѣбваше да бжде най-малко 10 пжти така по-широкъ. За да може окултно да живѣете добре. И между васъ трѣбваше да има по единъ метъръ разстояние. Отъ човѣкъ до човѣкъ да има по единъ метъръ разстояние. А пъкъ сега вашата аура като излиза навънка? Нѣкой пжть има нѣщо, ти усѣщашъ, като че нѣкой те тегли, нѣщо тегли отъ тебе. Пъкъ то нищо не тегли отъ тебе. Но го бута. И твоето духовно тѣло като излиза отъ вънка, има такива трептения; казвашъ: Не мога да го търпа! Но туй е физическата страна. Но трѣбва да дойдемъ до една права мисъль. Вие си представлявате, че седите въ едно събрание, и васъ ви е неприятно. И представете си, че вашитѣ мисли и вашитѣ желания, и вашитѣ постжпки едновременно, туй сжщество, което ви наблюдава, вие го безспокоите. Е, представете си, туй сжщество е толкова голѣмо, и нѣкой пжть вие правите погрѣшки, запримеръ вие изтръгвате едно цвѣте и го дърпате. Че вие туй цвѣте като го изтръгвате, вие бодете това сжщество. И Господа ти Го бодешъ, като дърпашъ едно цвѣте отъ земята, и Господь чувствува болката на това цвѣте. Че ти си откжсналъ едно цвѣте, или казалъ си нѣкоя обидна дума нѣкому, че ти си обидилъ нѣкого, и Господь е тамъ. И Той слуша. Ти си обидилъ и Него! И той казва: Знаешъ ли, че азъ тебе те мразя? Господь казва, защото е до него. Той казва: И мене ме мрази! Азъ съмъ, Който съмъ направилъ този човѣкъ, и мене ме мрази! Кажете ми сега, какво трѣбва да се прави тогава? Ти като си разклатилъ въздуха, разклатилъ си го така, както не трѣбваше да го разклатишъ. И сега Господь казва: Оправи по обратния пжть. И втория пжть пакъ ще те слуша, като говоришъ. Казвашъ: Какъ да поправя злото? -Много лесно се поправя злото. Ти казвашъ: Много те мразя! Значи, азъ ще направя такава въртележка въ въздуха, че като дойде до

ушитѣ ти “мразя те”, тогава казвамъ: -Много те обичамъ! Пакъ направя въртележка/Учительтъ върти ржцетѣ си отъ предъ/ -много те обичамъ! И свърши се работата. Но какво ми коствува менъ? Вие седите и мислите, че е много мжчно да се примиратъ хората. -Направете едно завъртане, прехвърляне съ езика си, и кажете: Обичамъ ви! И следъ като кажешъ: Много те мразя, после кажи: Много те обичамъ! Знаешъ ли какъ ми е запалено сърдцето! Всичко мога да направя за тебе! /У. пакъ прави въртележка съ пръститѣ си, ржцетѣ си отъ предъ/. До сега те мразихъ, но сега тъй те обичамъ! Че какво ти коствува да кажешъ това? То е въздухъ, който трѣбва да излѣзе отъ тебе. Кажи така, и ще ти свѣтне тогава!

Вие сега очаквате да дойде Христосъ да ви примири. Вие се ровите дълбоко. Че какъ става това? -Развъртете малко въздуха. Ти криво си разбралъ, и той криво те отсждилъ. А ти си единъ сждия, накарай той да отдѣли просото отъ житото! “Обичамъ те!”- това е житото; “Не те обичамъ”, това е просото. Върнете житото въ торбата и просото въ торбата, втората. И какво ми коствува на този богатия да му кажа: Ще бждете ли тъй добъръ да ми дадете 4,5 зрънца отъ вашето жито, да ги посѣя азъ на нивата си. А следъ 4,5 години ще имашъ цѣлъ единъ хамбаръ пъленъ! Та казвамъ, най-леснитѣ работи вие сте ги направили най-мжчни. Ти казвашъ: Азъ не мога да кажа, че го обичамъ. Ама сждията казва: Прочети присждата.

И казва сега Христосъ: “Ако ме любите, ще упазите мой законъ”. “И азъ ще умоля Отца си, и ще ви даде другъ Утѣшитель, който ще ви научи на всичкото”. Та казвамъ, сега започнете съ тия леснитѣ работи! Кое е по-хубаво - да крѣскамъ, или да пѣемъ хубаво? Да пѣемъ е по-хубаво. Туй е всичкото. Ако бѣхме пѣвци, щѣхме да разбираме добре хубавото. Че азъ на нѣкой човѣкъ може да му кажа една обидна дума, но тъй да я кажа, че той да се не обиди. Тъй музикално да му изпѣя една пѣсень, че тъй да му падне като мехлемъ на сърдцето. Че азъ съмъ наблюдавалъ, като минавамъ нѣкжде, тия работи съмъ ги забелѣзалъ, за да ги кажа сега на васъ. Гледамъ единъ момъкъ и една мома, много красива, седатъ и момата казва: Азъ не те обичамъ! А той и казва: Ти много ме обичашъ, но искашъ да ме лъжешъ. Тя му казва, че не го обича, пъкъ той мисли, че тя го изпитва. Казва: А не, ти и 10 пжти да ми кажешъ, че не ме обичашъ, и 20 пжти да ми го кажешъ, азъ не ти вѣрвамъ. Защо? Но тя тъй му го казва, че като го погледне, и тъй се позасмѣе, усмихне се. И нему

му потрепери сърдцето! -И 10 пжти да го кажешъ, той знае, че не е така! -Мома, която се смѣе, тя не мрази! Той хубаво е научилъ това отдавна. И ако ти си сериозенъ като нѣкой светецъ, седи единъ тъй сериозенъ съ потънали очи и казва изъ дълбоко: Азъ много те обичамъ. Не. Турете едно свѣтло лице въ очитѣ ви, въ погледа ви, въ всѣко едно движение да се проявява доброто! Та съ всѣко зло ние раждаме злото. Е, добре. Ние не знаемъ какъ да се отнасяме. Държишъ лицето си така навъсено и го застарявашъ преждевременно. Ти покварвашъ и лицето си, и очитѣ си, и всичко покваряшъ. И най-после Господь казва: Поправете туй лице! Гледамъ нѣкоя жена, таманъ мжжъ и излѣзе, и току тя му намѣсти яката отъ подире. И азъ нѣкой пжть съмъ излѣзналъ и яката се е подигнала нагоре така, и току дойде нѣкой и нагласи яката отъ подире. Казвамъ, не е лошо. Човѣкътъ ми казва, че подигната е яката ми. Ние казваме сега, че тия работи не сж важни. Важни сж. Една хубава мисъль, която носишъ, едно хубаво чувство, отлично! Не ти трѣбва повече отъ това. Една хубава мисъль, красива. Най-красивата мисъль, едно красиво чувство, най-хубавото, красивото. Една красива постжпка, най-хубавата! Носи ги тия! Че ще бждешъ облѣченъ. Модно ще бждешъ облѣченъ съ най-хубавата мисъль облѣченъ! Съ най-хубавото чувство облѣченъ! Съ една красива постжпка, която можешъ да имашъ! И всички хора ще те обичатъ.

И казватъ нѣкои, че красотата ще спаси свѣта! И казвамъ, Красивитѣ мисли, красивитѣ чувства, красивитѣ постжпки, всички хора ще спаси!

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка! /три пжти/.

6.30 ч.с.
Всички на поляната направихме евритмическитѣ упражнения!!!

СТЕПЕНИТѢ НА ЛЮБОВЬТА.

18-то Недѣлно Утринно Слово
4 априлъ 1937 г. 5 ч. с. Небето облачно. Времето слабо прохладно.
ИЗГРѢВЪ.

Всички въ тайно си изпълнихме наряда.
Ще прочета 15 гл. отъ Ев. на Йоана до 15 ст.[стр.497]
Въ Начало бѣ Словото.

Има нѣща, които трѣбва добре да запомните. По нѣкой пжть вие забравяте нѣщата. Отъ невидимия свѣтъ Божественият Духъ знае защо забравяте. Нѣкой пжть човѣкъ е разсѣянъ. Разсѣянитѣ хора нѣматъ една опредѣлена цѣль, единъ опредѣленъ пжть. Разсѣяният човѣкъ се лута навсѣкжде. И той е човѣкъ, който загубилъ нѣщо и го търси. Лута се насамъ - натамъ и само гледа. Всѣкога може да си създаде една мжчнотия на себе си. Азъ съмъ ви далъ онзи примѣръ за онзи български абаджия, който не се отнасялъ добре съ слугата си и каквото ималъ хубаво за ядене, не давалъ на слугата си, а на него давалъ най - простото, каквото останало - бобъ му давалъ. Единъ день слугата искалъ да даде единъ урокъ на своя майсторъ. Понеже той работилъ при единъ български чорбаджия и му казва: Моля ти се, моя господарь по нѣкой пжть го хваща една лудость, та ако видите, че той почне да се оглежда насамъ и нататъкъ, дръжте го тогава да не направи нѣкоя пакость.Дошълъ господарьтъ му и почналъ да крои, но не могълъ да намѣри напръстника си, почналъ да се оглежда насамъ - натамъ, а слугата му скрилъ напръстника. Чорбаджията хваналъ господаря му и казва слугата: Ти ще ядешъ ли печената кокошка самъ, а на мене ще давашъ да ямъ бобъ и ще казвашъ: Моя слуга не яде печена кокошка, само азъ ямъ печени кокошки. Та искамъ сега вие да ядете печенитѣ кокошки. Азъ не съмъ противъ печенитѣ кокошки. Ако печената кокошка представлява единъ великъ законъ, може да ядете отъ него, но ако печеното месо представя една развалена храна, не ви припоржчвамъ да го ядете.

Онова, което ще ви говоря, то е написано на листата на

растенията, въ клонищата, въ цвѣтоветѣ, въ кристалитѣ е написано, въ звездитѣ, навсѣкъде, въ слънчивата свѣтлина - навсѣкжде сж сж написани Божиитѣ закони.

Та казвамъ сега. Писанието казва, че Богъ написалъ закона си въ сърдцето на човѣкъ. Но то не е въ сегашното негово сърдце. И тамъ сж написани законитѣ на движението. Сега азъ искамъ да ви предотврата отъ една погрѣшка. По нѣкой пжть вие си купувате прозорци отъ втора ржка, отъ развалени кжщи. Нѣкой пжть сж развалени прозорцитѣ, купувате ги и ще ги турите, по - евтино ги взимате тогава. Та казвамъ: Купете си нови прозорци и ги турете тамъ. Нѣкой пжть прозорецътъ може да е малко изкривенъ, но казвате, че евтино ги взимате. Казвате: На мѣсто единъ, може да турите два. А за новитѣ прозорци много голѣми разноски ще бждатъ. Азъ не ви препоржчвамъ да купувате прозорци отъ втора ржка, вие си купувате единъ, два, три, четири, чужди прозорци сж тѣ. Не взимайте такива по никой начинъ. Защото тогава може да има споръ и по малко свѣтлина ще дава, ако сж малки. Азъ бихъ желалъ свѣтлината въ вашата кжща да влиза отвсѣкжде и да е тъй отворено, както небето е отворено. По нѣкой пжть вие се обръщате и казвате: Да ни даде Господъ свѣтлина. Какво се подразбира? Подразбира се, че вие живѣете въ една кжща съ единъ прозорецъ. И хубаво е, Господъ дава свѣтлина. При това вашитѣ прозорци сж затворени съ кепенци, пъкъ казвате: Господъ да ни даде свѣтлина. Малко свѣтлина има, малко свѣтлина влиза вжтре. Въ Божествения свѣтъ външната и вжтрешната свѣтлина едновременно идатъ. То не е както въ този свѣтъ. Въ този свѣтъ, когато отвънъ има свѣтлина - отвжтре нѣма и когато отвънъ нѣма- отвжтре има. Тогава кжщата се освѣтлява отвънъ.

Та казвамъ: Въ дадения случай азъ искамъ да играя ролята, да ви представя какъ седи работата. Азъ не искамъ да играя ролята въ единъ прозорецъ въ васъ, нито два прозореца, нито да съмъ покривъ на кжщата. Азъ искамъ да играя ролята на свѣтлина, на въздухъ, на водата и на земята. Върху земята вие ще ходите съ краката си, водата ще вкусвате съ устата си, въздухътъ се влиза презъ носа ви, а свѣлината ще влиза презъ очитѣ ви. И когато вие завършите вашето развитие, желая и вие да играете тази роля. Не да имате прозорци и да чакате да ви освѣтляватъ, но да бждете сами носители на Божията свѣтлина. Защото, ако вие не разбирате дълбокитѣ

закони на свѣтлината, ако не разбирате законитѣ на въздуха, ако не разбирате законитѣ на водата и на твърдата почва, върху която сега живѣете, тогава Словото Божие ще бжде непонятно за васъ. Сега имате доста знание, но това е на теория. Въ сжщность какво практическо знание имате, което може да ви бжде полезно. Ако единъ човѣкъ, който яде и се задави, какво знание има той? Трѣбва да знаешъ веднага да бръкнешъ въ гърлото съ пръстъ и да извадишъ тази запушалка отъ гърлото. Ако ти не знаешъ да направишъ това, веднага ще изгубишъ силата си. И ако влѣзе една мисъль, която задръства вашето мислене, и ако вие не може да бръкнете съ вашата воля да извадите тази мисъль и да я турите на мѣсто, вие нѣмате знание; ако едно чувство задръсти вашето сърдце, защото има чувства, които не ви подхождатъ. Не мислете, че всички чувства сж полезни. Има чувства, които сж отровни. Тѣ може да сж добри за другитѣ, но не и за васъ. За човѣка има специфични мисли, специфични чувства, специфични храни и той трѣбва да се храни съ тази храна. Та казвамъ: Въ дадения случай ако не може да премахнете едно ваше чувство, едно лошо чувство въ органа да ви освѣтлява отвънъ, съ който вие чувствувате, тогазъ вие нѣмате знание. Но едно чувство, което е попаднало по нѣкакъвъ начинъ въ васъ, за него вие не сте отговорни. И ще претърпите известно страдание, ако туй чувство не може да го отстраните. И тогава ние казваме: Да бжде Волята Божия. Е представете си сега, че една въшка се качи на главата ми, която знае Евангелието, знае какво има вжтре и всички примѣри въ Евангелието знае, цитира ги. Казва какво казалъ Христосъ, че трѣбва да се обичаме. Нали, казва, че като дойде единъ гостенинъ, нали трѣбва да го нахранишъ. - Тъй е. И азъ съмъ една гостенка, не може ли да ме нахранишъ? Тя много материалистически мисли. Казвамъ: Ти сама си се качила на главата ми, безъ да ме питашъ. После гостенина ще влѣзе презъ вратата, тогава азъ ще го поканя, ще му дамъ столъ и ще му дамъ една паница съ храна. А тя се качила сама и се скрила въ главата ми и тамъ обикаля и оттамъ чувамъ гласа и. Казвамъ: Азъ искамъ да те видя каква си. Много обичамъ такива гостенки като васъ. И тогава пратя моитѣ слуги десетина / пръститѣ на ржцетѣ/. Туря я, намѣстя и си туря увеличителното стъкло и почна да я наблюдавамъ. Казвамъ: Какъвъ е вашиятъ свѣтъ, въ който живѣете - баща ви , майка ви, двуизмѣренъ ли е свѣта? - Ние много мжчно се движимъ, тукъ - тамъ ходимъ на гости на хората, некжде

ни приематъ добре, некжде не ни приематъ. Чухме, че ти си билъ добъръ човѣкъ, светия, дойдохме да те опитаме. Голѣми нещастия навсѣкжде. Казвамъ: Кой какъ дойде при мене, казва: Азъ искамъ да се уча; при мене мързеливци не искамъ и тунеядци не искамъ. Ето цѣла една паница ти турямъ най - хубавитѣ яденета, заповѣдайте. Но тя казва: Не съмъ се научила това да ямъ. - Ще се научишъ.

Сега вие може да ми дадете едно възражение - ние не сме научени. - Ще се научите. - Ама ние малко другояче мислимъ. - Ще измѣните мисъльта си. Еднообразието въ живота е убийствено. Вие, запримѣръ, имате всички желанието да бждете уважавани, да бждете почитани, да ви обичатъ. Хубаво е това, отлично и бихъ желалъ всички да бждете обичани и уважавани. Но нека да се спра като американския проповѣдникъ, който веднажъ проповѣдвалъ за важностьта на думата "бъть." Единъ много знаменитъ проповѣдникъ въ Америка проповѣдвалъ въ една видна аристократическа църква. Тѣ си избирали проповѣдницитѣ. И той имъ държалъ една речь за "бъть". Казва: Всичко това може да стане, но - бъть. Децата трѣбва да се възпитатъ, бъть. Братята и сестритѣ - бъть. Все ще има нѣкакво спиране, бъть. Майката ще направи една погрѣшка, братътъ, сестрата, бъть. И най - после свършилъ своята проповѣдъ. Дошълъ единъ отъ епитропитѣ, или единъ отъ високо стоещитѣ лица, които сж въ църквата, наричатъ ги "trustees"- служители, които направляватъ работата на църквата. И той казалъ: Много сме доволни отъ вашата проповѣдь, но бътъ, ще видимъ. И той си турилъ шапката и си заминалъ.

Та и вие проповѣдвате една проповѣдь на бъть. Казвате разбираме, но при такива условия какъ може да се живѣе така. Проповѣдваме търпението, какъ може да бждешъ търпеливъ при такива хора, които не разбиратъ. Какъ може да говоришъ на такива невежи хора, които не разбиратъ. Той ни буквално разбира, ни иначе разбира, какъ ще му говоришъ? На ангелски какъ ще му говоришъ Словото Божие, какъ ще му покажешъ любовьта си? Тамъ е въпросътъ. Ще я покажешъ тъй, както Господъ я показва. Цѣлиятъ свѣтъ отъ туй гледище е пъленъ само отъ такива невежи хора. И Господъ намира време за всички сжщества да се приспособи съ тѣхъ. Споредъ тѣхниятъ уровенъ и Той всемждриятъ остава му време и за най - глупавитѣ работи, като говори великитѣ работи въ свѣта, се ще намѣри време и за най - глупавитѣ да каже нещо. Намира нѣщо

да каже и за тѣхъ. Сега Господъ съ единъ невежа нѣма да се отнася, както съ единъ светия, както съ единъ трудолюбивъ човѣкъ, Господъ не се отнася еднакво. На всѣки едного дава съответенъ урокъ. На единъ ученикъ, който добре се учи и онзи, който не се учи и Господъ не постжпва еднакво. Различно постжпва съ тѣхъ. Въ свѣта не мислете, че има свободата. Нѣма абсолютна свобода отвънъ. Не искамъ да ви говоря, ако мислите, че нѣма свобода, вие се лъжете. Свобода има въ другъ смисълъ.

Азъ веднъжъ седя въ една добре уредена градина тукъ въ България на пейката и ми обърна внимание, че четири петь вида мрави се движатъ: Червени, голѣми, черни и други по - малки, други много дребни. По едно време гледамъ, две мрави се скараха, нѣкакъвъ споръ почна за нѣщо и ги наблюдавамъ. Когато двете се караха, гледамъ една малка черна се прекомандирова и хвана малката червена мравя за крака. Тази малката мравя, като хвана червената за крака, тя напусна да се бори съ черната, иска да се освободи. Като искаше да се освободи, онази се обърна на една малка топчица, въртятъ се насамъ - нататъкъ, и най - после малката мравя откжсна крачето на червената мравя, която бѣше по - голѣма отъ нея, взе го и го занесе. Казвамъ: Когато вие двама се спорите помежду си, то една отъ тия малкитѣ мрави ще се хване и ще ви откжсне крака. Тази голѣмата не може да се отдѣли отъ нея.

Та казвамъ сега, седя и разглеждамъ. Казвамъ: Нѣма свобода въ свѣта. Двете мрави бѣха голѣми юнаци. Тази, на която ѝ хванаха крака бѣше по - силна, но малката хвана крака ѝ. Тогава черната се освободи отъ нея. Но тази малката мравя ѝ даде единъ урокъ, че не е хубаво да се бори съ друга мравя. Че е така, тя я хвана за крака и и го откжсна.

Та казвамъ: Всичкитѣ нещастия, които идатъ въ свѣта е, че вие нѣкой пжтъ се борите съ нѣкого. Но ще дойде малката мравя, ще дойде едно малко страдание или нѣкоя треска, нѣкой си плевритъ, хрема, ще настане нѣкакъвъ си мракъ вжтре, после нѣкакво нервно неразположение или изтощение, какво ли не. Хиляди работи могатъ да дойдатъ. Сега азъ ви споменавамъ тия работи, тѣ сж наше изобретение, тѣ не сжществуватъ въ Царството Божие. Въ Царството Божие ни поменъ нѣма отъ болѣсти. Първото нѣщо, когато човѣкъ дойде да изпълнява волята Божия, той ще се освободи отъ всичкитѣ лоши условия на живота. И той трѣбва да ги победи.

Тъзи лошитѣ условия сж една задача. Ние сме дошли на земята, за да изучимъ лошитѣ условия. Който има знание, ще се справи съ тѣхъ; който нѣма знание, ще страда. И всѣкога страданията продължаватъ дотолкова, споредъ знанието на човѣка и страданието му. Щомъ той съзнае отъ какво идатъ страданията на земята или несгодитѣ, ще намѣри начинъ да се справи съ страданията. Да кажемъ, вие имате сиромашия. Отъ какво иде сиромашията? Най - първо вие нѣмате економия. Въ природата има голѣма економия. Ако ти не економисвашъ, природата ще ти даде единъ урокъ. Ако не економисвашъ благата, ако не економисвашъ любовьта - трѣбва да економисвашъ любовьта - ако не економисвашъ знанието, което имашъ, ако ти излѣзешъ и държишъ една беседа, да покажешъ какво знаешъ, и ако каквото знание имашъ ти го раздадешъ, ти си единъ разточителенъ човѣкъ. Какво ще се ползувате вие да ви разправямъ, какъ живѣятъ ангелитѣ. Това нѣма да ви ползува. Че сж много добре облѣчени, че кухнитѣ имъ сж хубави, че органи иматъ хубави. Какво ви ползува васъ, да ви разправямъ живота на единъ царъ? Туй не може да ви интересува, но всѣко нѣщо, което може да бжде полезно за васъ, то ви интересува и то е за васъ. Онова, съ което азъ имамъ съприкосновение въ даденъ случай и отъ което вие може да се ползувате, то е най - важното сега. Въ нашата слънчева система за насъ слънцето е най - важно, понеже отъ него ние възприемаме всичкитѣ блага. А другитѣ звезди, които сж въ далечното пространство, тѣ сж само едно украшение, и тѣ сж важни. Но най - важно въ даденъ случай е, да изучаваме слънчевата свѣтлина и топлина, които ни заобикалятъ. И после ще изучаваме свѣтлината и топлината на звездитѣ. Тогава може да изучаваме пжтищата, по които тѣ се движатъ. Защото единъ день, като достигнемъ до висшето знание на душитѣ, защото въ човѣшката раса има души, които сж достигнали до свѣта на вѣчния животъ, тѣ сж достигнали до свѣта на вѣчното знание, тѣ сж достигнали въ свѣта на вѣчната свобода. А още надъ тѣхъ има другъ единъ свѣтъ още по - високъ. И по нѣкой пжть тѣ се обръщатъ отъ тия свѣтове и изпращатъ писма, ржководство за хората, да покажатъ пжтя, къмъ който да се стремятъ. Сега великиятъ животъ, както вѣчниятъ животъ сжществуватъ, както и временниятъ животъ. Временниятъ животъ е за всички, които не разбиратъ Божиитѣ закони, тѣ живѣятъ въ временното. Всички, които не разбиратъ Божиитѣ закони, тѣ се намиратъ въ обикновеното знание и нѣма тогава приложение

въ живота - въ истинския животъ има приложение. И после онѣзи, които нѣматъ туй знание и свобода, която търсимъ, ние не може да намѣримъ онази истинската свобода, при която можемъ да бждемъ свободни.

Та казвамъ: При мене мнозина сж идвали, когато се разболѣятъ, казватъ: Учителю, еди кой си се разболѣлъ, ти не знаешъ ли това? - Зная. Че отъ какво дойде тази болесть? - Отъ неговото невежество. Той казва: Стомахътъ му не функционира. Казвамъ: Не знае какъ да яде. - Червата му нѣщо запичане има. - Той не постжпва добре. Червата си той ги претоварилъ. На нѣкой си дробоветѣ е станало нѣщо. - Не знае какъ да диша. - Ама главата му се надула. - Не знае какъ да мисли. - Какво трѣбва да направи? За главата, да ти оздравѣе, ще се научишъ да мислишъ; за дробоветѣ, ще се научишъ да дишашъ; Ама, казва, той диша, какъ не диша? Казвамъ: Той не диша както трѣбва. Той не диша правилно. А за стомаха казвамъ: Ще се научи да яде. Той никакъ не яде. - Какъ не яде, той яде повече, отъ колкото трѣбва. Едно отъ важнитѣ правила на яденето, което трѣбва да знаете е: Никога въ живота си не се пресищайте, не си дояждайте. Всѣкога да станешъ гладенъ отъ трапезата. И това да стане идеалъ за васъ. А щомъ станешъ и ти не си гладенъ, ти си престжпилъ Божия законъ. Гледайте всѣкога да остане мѣсто за една трета. Две трети да си ялъ и една трета не си дояждайте. И хубаво е това да не си дояждате. Едно отъ хигиеничнитѣ правила. И всички онѣзи, които сж спазвали тия правила, винаги сж здрави. Нѣкой казва: Жена ми много добре е сготвила, но усѣщамъ, че малко ми е тежко. - Той ялъ, ялъ, че се преситилъ. Та ви казвамъ: Останете гладни, - нищо повече. Запомнете първото правило: НЕ СИ ДОЯЖДАЙТЕ! И НИКОГА НЕ КАЗВАЙТЕ, ЧЕ НѢМА КАКВО ДА ЯДЕТЕ. Запримѣръ вие често казвате: Нѣма какво да ямъ. Единъ сухъ хлѣбъ. - Радвай се на сухия хлѣбъ. Въ сухия хлѣбъ има толкова хранителность, стига да е хубавъ хлѣбътъ. Ти като си сваришъ малко житце, има такава хранителность въ него. Или ако хлѣбътъ е опеченъ добре, казвате: Да има печени кокошки, масло, яйца! - Хлѣбътъ съдържа повече хранителни вещества, отколкото другитѣ храни. Защото забележете закона на храненето, то е любовьта. Ако ти употрѣбявашъ една храна, която не обичашъ, ти не можешъ да се ползувашъ отъ нея. Защото въ храната има известенъ животъ, който трѣбва да влѣзе въ тебе.Тебе ти трѣбва животътъ. Ти като ядешъ, не мислишъ, че

тебе ти трѣбва храната. Храната е нѣщо посрѣдствено, тя е само проводникъ на живота. То е пакъ потрѣбно, но този животъ, който е скритъ въ храната, ако ти го обичашъ, той ще влѣзе въ тебе, и тогава всички клетки ще се отворятъ и ще приематъ този животъ. Ако ти не обичашъ тази храна, тази храна ще влезе и ще излѣзе, този животъ ще мине презъ тебе, безъ ти да го приемешъ. Тогава ти нѣма да се ползувашъ отъ храната.

Сжщиятъ законъ е за въздуха. Тебе те е страхъ отъ студения въздухъ, но ти трѣбва да дишашъ въздухъ. Природата е направила да не те е страхъ отъ студения въздухъ. Ако ти приемешъ въздуха презъ устата си, то не е правилно. Господъ е направилъ човѣкъ да диша не презъ устата, а презъ носа. Следователно, ти като приемешъ Божествения въздухъ презъ носа си, а тамъ Богъ турилъ нѣкаква течность, че като минава студения въздухъ, той се регулира. Тази студенина, която има въздухътъ, като минава презъ носа, добива известна топлина. И тогава не да бждете тъй лакоми изведнъжъ, като излѣзете на студено, да приемете въздухъ. Това е лакомия. Малко ще вземешъ въздухъ,/ Учительтъ диша бавно/, пакъ малко. Ти ще поемешъ изведнъжъ много въздух, че ще се надуешъ. Нѣма какво да се надувате. Нѣкой, запримѣръ, иска да покаже, че знае да диша и изведнажъ взима много въздухъ. Тогава той ще мяза на нѣкаква гайда. Това не е дишане. Всички сж загазили отъ такова дишане. Дишайте полекичка, та да има единъ ритъмъ - полека, полека да влиза този въздухъ, да се стопля. И после благодарете на Бога, че въ въздуха има нѣщо, което ти трѣбва да приемешъ. Въ този наситения въздухъ отъ свѣтлината има единъ животъ, който трѣбва да се приеме отъ дробоветѣ. Четешъ една книга, пакъ сжщиятъ законъ е. Нѣкои бързатъ да видятъ каква е крайната идея на този писателъ. Нѣкои четатъ и Библията бързо. Отива единъ ученикъ, който училъ Библията при единъ знаменитъ тълкувателъ на Библията и казва, като прелиства Библията: Дошълъ съмъ до края на Откровението. Тълкувателътъ казва: Азъ не съмъ дошълъ до края още. Този ученикъ поглежда въ началото, казва: Тукъ - какъ Господъ създалъ свѣта. И после изведнъжъ обръща книгата при Откровението. Тълкувателътъ обръща Библията въ началото и казва:Тукъ въ началото. Ние като дойдеме, изведнъжъ искаме да знаемъ смисъла на живота. Това е Откровението вече. Дотамъ не сме дошли още. - Но какъвъ е смисълътъ на живота. Какъ трѣбва да

се живѣе? Тъй както сега живѣемъ, отъ Божие гледище ние живѣемъ единъ неестественъ животъ. Често азъ слушамъ, нѣкой казва: То е предопредѣлено. - Че ти отде знаешъ, че е предопредѣлено. Ако кажа, че нѣщата сж предопредѣлени, то е моя идея. И де е писано въ природата, че е предопредѣлено. Предопредѣлено ли е една ябълка да я ядешъ или не? Предопредѣлено ли е единъ волъ да го ядешъ, или нѣкоя свиня, или нѣкой червей. Това всѣки самъ си е предопредѣлилъ. Нѣкоя пеперуда ще снесе своитѣ яйца въ цвѣта и червеятъ ще влѣзе въ ябълката отрано още. И ти като идешъ при ябълката, той преди тебе е тамъ. Влѣзълъ е той вжтре въ тази ябълка и тогава тя не е твоя собственость. Щомъ видишъ, че ябълката е наядена, тури я настрана, тя е на червея, тя не е твоя. Тогава онѣзи ябълки, които не сж наядени отъ червеи, тѣ сж твои. Щомъ видишъ нѣкой червей въ ябълката, тя е чужда собственость, остави я. Идешъ въ нѣкоя кжща и видишъ, че питата е начупена, тогава тази пита не е за тебе. Идешъ въ нѣкоя гостилница, дето е сипано отъ тенджерата, ти не яжъ отъ тази тенджера. Казвашъ, отъ една тенджера много хора ядатъ. - Затова и страдатъ.

Та казвамъ: Азъ вървя отъ физическото къмъ духовното. Нѣкой пжть ние вземаме една мисъль, искаме да я приложимъ въ една тенджера. На всичкитѣ хора отъ една тенджера даватъ. И любовьта къмъ всички хора отъ една тенджера взематъ. Гледамъ и тукъ, всички ще дойдатъ съ паницата си и хайде, хайде ще имъ се сипе, както тукъ правятъ съ картошената супа. Нали нѣкой пжть сипватъ особено. А нѣкой пжть на мене се изхитряватъ, турятъ ми въ една отдѣлна тенжера, но то е извадено отъ общия казанъ. И азъ се правя, че не зная. А то за мене, не че е сготвено отдѣлно, но азъ другояче влагамъ: Азъ разбирамъ единство на яденето. Но всѣки иска пръвъ да му сипятъ. Щомъ има първенство въ сипването, това ядене не е както трѣбва. Щомъ едно ядене е сготвено за всички, всички трѣбва да иматъ една мисъль. Тогава дали съмъ първъ или последенъ, благото да ми бжде все едно. За мене моето благо е вжтре въ казана. Ако азъ бѣхъ единъ готвачъ, най - първо ще прочета колко души има, които ще се хранятъ отъ това ядене и ще разпредѣля казана на толкова, и на всѣкиго ще сготвя особено. То ще бжде въ единъ казанъ, но за всѣки ще отдѣля особена часть. Да кажемъ ще раздѣля тенджерата на особени части - на 40, 50, 60 малки пространства, че яденето като дойде, на всѣкиго да бжде въ неговото мѣсто. Азъ ако съмъ

отъ това мѣсто, нѣма да сипвамъ на втори човѣкъ, на всички отъ отдѣлно мѣсто. И ако азъ така ви готвя, всички ще бждете здрави. А сега на общо основание вие сипвате отъ едно мѣсто. Това е много тънка работа. Тънка философия има.

Та казвамъ: Всѣка една мисъль, която вие възприемате отъ нѣкжде, тя трѣбва да бжде чиста и не трѣбва да е минала презъ много умове. И една мисъль, която иде отнѣкжде, тя трѣбва да иде чиста отъ Божествения свѣтъ въ вашия умъ. Една мисъль, ако мине презъ много умове, тази мисъль е опасна. Ама да кажемъ нѣкоя мисъль минала презъ главата на нѣкой скжперникъ - мисъль за любовьта. Питамъ: Какво ще ти донесе тази мисъль на любовьта, която иде отъ главата на единъ скъперникъ? Тя ще ти донесе неговото скжперничество. Да кажемъ една мисълъ, която минала презъ ума на единъ крадецъ, какво ще ти донесе? Пакъ е мисълъ за любовьта. Та казвамъ: Ако ние така възприемаме по този начинъ туй чуждото сготвено, ние всѣкога ще се намѣримъ въ едно противоречие. И ще кажемъ: Защо Господъ създалъ свѣта така? - Но то е наше разбиране. Господъ не го създаде свѣта така. И казвамъ: Ние сега страдаме отъ този атавизъмъ, че се хранимъ съ онази Божествената чистата храна. Въ Божествения свѣтъ има сготвено специфично за хората. Ако ти обичашъ Господа, ти ще имашъ ядене приготвено въ физическия свѣтъ и въ въздуха, и въ свѣтлината, и всичко ще бжде заобиколено въ хармония и чисто ще бжде. Щомъ не живѣешъ въ свѣта на любовьта, веднага ще дойдатъ другитѣ противоречия.

Сега мжчнотията е тамъ: Казвате: Отде да го знаемъ. Има въ човѣка едно чувство, което опитва нѣщата. Опитвай ги и ти. Дадатъ ти едно ядене - опитай го, вкуси го. Нѣкой пжть си се заблудилъ, вкусътъ за яденето те заблуди. Ако държите вашия нормаленъ вкусъ, вкусътъ всѣкога ще ви покаже дали известна храна е здравословна или не. По нѣкой пжтъ мене ме очудва, когато ми дадатъ хлѣбъ, нѣмамъ време да опитамъ азъ храната, давамъ да я опита на една малка котка, която иде при мене. Ако тя го яде и азъ го ямъ, ако тя не го яде - азъ го оставямъ настрана. Понеже нѣмамъ време да смущавамъ вкуса си. Нѣкой пжть сж ми давали нѣщо хубаво. Нѣкой пжть съмъ давалъ хубавъ хлѣбъ, който е здравословенъ на котката, и тя го яде. Тя казва: Хлѣбътъ е хубавъ и другъ може да го яде. Нѣкой пжтъ съмъ и давалъ хлѣбъ, тя не го яде. Разбиране има. Ще кажете, че е невежа котката. Не , никакъ не е невежа. Азъ се уча отъ

нея. Че какъ? Азъ и казвамъ: Господинъ професоре, анализирайте тази храна. За мене котката е една лаборатория и тя въ единъ моментъ ще ми покаже каква е храната. Като й дамъ хубава храна, тя ще хапне, ще се обърне, ще ме погледне и ще каже: Много е хубава тази храна. Пъкъ като й дамъ хлѣбъ, тя пакъ се обърне, погледне ме и ми каже: Не е за ядене той. Казвамъ: Че какъ? Тя казва: Ако искашъ ти го яжъ, азъ се отказвамъ да го ямъ. Сега азъ казвамъ: Ето моето разбиране. Въ съзнанието си котката се подчинява на едно вжтрешно чувство. Има едно вжтрешно чувство въ всичкитѣ животни, единъ непокваренъ вкусъ е това. И тѣ разбиратъ коя храна е здравословна и коя не.

Та казвамъ: Въ цѣлия животъ една верига сж това свързани: Яденето, дишането, пиенето на вода, мисленето, чувствуването. Всичкитѣ тия процеси , които ставатъ въ организма, сж свързани. И ако тѣ ставатъ правилно, тогазъ нашиятъ животъ се развива по единъ Божественъ начинъ. И тогава мжчнотиитѣ, които ставатъ въ свѣта, се изправятъ лесно. Често при мене сж идвали нѣкои, казватъ: Не зная защо , не ми върви. Има нѣщо, което ме преследва, една сждба. Не ми върви. Казвамъ: На какво го отдавашъ това? - Не зная, така ме родила майка ми. Казвамъ му: Всичката погрѣшка е твоя езикъ. Ти не знаешъ какъ да говоришъ. Защото въ говора на човѣка, онова благо, което Богъ е далъ на човѣка, то зависи отъ неговия говоръ. Онѣзи, които търсятъ своето щастие, трѣбва да знаятъ, че силата на човѣка седи въ неговия правиленъ говоръ. Човѣкъ като говори, той или гради своето щастие, или гради своето нещастие. Тогава какъвъ смисълъ иматъ думитѣ въ Писанието, които казватъ: За всѣка празна дума, която казватъ хората, въ день сждни ще дадатъ отвѣтъ. Азъ съмъ правилъ нѣкой пжть опитъ. Дойде нѣкой при мене, беденъ е той, но виждамъ беднотията на какво се дължи. Той още като иде при мене, той ме лъже, той ми говори за своето нещастие. Този, който иска да ми говори за своето нещастие, той така преувеличава нѣщата, че ме лъже. Всичкитѣ му думи сж на лъжа. Казва: Колко съмъ нещастенъ, колко много съмъ пострадалъ, всичко наопаки, все лошо. Така съмъ нещастенъ! - Това сж се лъжи. Азъ виждамъ на него кжде е погрѣшката. Той казва: Не се разбирамъ съ жена ми. - Защо не се разбирате? - Неразбрана е жена ми. Говори ми, говори ми. - Че какво ти говори? Казва, че нѣмала никакво уважение къмъ, нито петь пари не давала за мене. Казвамъ му, хубаво, нито петь пари не

давала. Че защо се ожени за нея? Тя колко пари е дала да се ожени за тебе? Пъкъ и тя защо се оженила за тебе, като не дава нито петь пари. Колко пари тя даде, за да се ожени за тебе. Вие по нѣкой пжть говорите за мене думи, турите въ моята уста нѣкои лъжи. Казвате: Учительтъ каза да не се женимъ. Че защо ви трѣбватъ бели - деца за да ги раждате? - Не, не, въпросътъ другояче седи. Никога не се жени безъ любовь. И никога не раждай деца безъ любовь. Ако нѣмашъ любовьта, не ти трѣбва да се женишъ, защото женитбата е единъ Божественъ институтъ, ти приемашъ една Божествена служба. Ще дойде една Божествена комисия и ще те опита, и ще те разведе. Ще каже: Ти не си жененъ, разведи се - нищо повече. - Ама да се не женя ли? - Щомъ обичашъ - ожени се. - Но колко пжти да се женя.? - Само веднъжъ. А тукъ дето нѣкои се женятъ два, три, четири, петь пжти - това не се позволява. Само веднъжъ ще се оженишъ. Любовьта търпи само една женитба, помнете това. А другото е човѣшко вече. Че какъ гледате вие. Каква трѣбва да бжде вашата идея? Тия души сж излѣзли отъ Бога, тѣ сж дъщери на Бога, излѣзли души сж отъ Бога. И въ всѣко едно тѣло се крие една Божествена душа. Че ти може да се отнасяшъ зле съ тѣлото, то е другъ въпросъ. Но съ онази душа, има една душа, ти съ нея трѣбва да се отнесешъ добре. Ти ще минавашъ нѣкой пжть за учитель, казвашъ, че азъ не мога да обичамъ тази душа. Тогава ако ти не обичашъ, и тебе нѣма да обичатъ. Законътъ е такъвъ. Щомъ ти не обичашъ нѣкого, то Богъ ще постжпи спрѣмо тебе точно тъй, както ти постжпвашъ. И не мислете, че вие може да измѣните закона. Винаги Богъ постъпва съобразно, споредъ както ние постжпваме. Ще обичашъ другитѣ, тъй както обичашъ себе си. И после ще дойдешъ по-нататъкъ. Богъ най - първо изисква най - малкото, той изисква най - малката любовь, която имашъ. Любете враговетѣ съ обикновената любовь. Следъ туй втората степень: Да обичашъ другитѣ, както обичашъ себе си. И най-после третата степенъ: Да дойдешъ да обичашъ другите, както обичашъ Бога и ще ги обичашъ другитѣ, както Господъ обича. Че отъ Бога сж излѣзли. Божественото е тамъ. И това е идеалната любовь - ще обичашъ Бога въ хората! Значи ще започнешъ съ обикновената любовь, съ любовьта къмъ себе си и най - после ще дойдешъ до онази Божествената любовь. Онѣзи напредналитѣ сжщества, които сж синове Божии, вече иматъ тази любовь. Щомъ станемъ ние синове Божии, ще имаме Божествената любовь. Тогава ще обичашъ човѣкъ

и съ сърдцето си, и съ душата си, и съ силата си, и съ духа си. А сега ще обичашъ този човѣкъ като себе си. Та не се изисква много отъ насъ.

И казва сега Христосъ: Ако ме любите, ще упазите моя законъ. И ви казвамъ: Не вѣрвате въ нѣща, които трѣбва да ги провѣрите. Защото има два вида вѣра. Азъ мога да вѣрвамъ, че единъ човѣкъ е лошъ, и може да вѣрвамъ, че единъ човѣкъ е добъръ. То е различно вече. Ако вѣрвамъ, че той е лошъ човѣкъ, ще взема въ съображение съ своята вѣра. Тази вѣра е потрѣбна. Ще взема въ съображение съ този лошия човѣкъ какъ трѣбва да постжпя спрѣмо него. И ако той е човѣкъ на любовьта, ще взема пакъ мѣрка, да постжпя съобразно съ неговата любовь. Ако вѣрвамъ, че той е невежа, ще взема въ съображение спрѣмо него, спрямо единъ невежа така да постжпя. Ако вѣрвамъ, че той е единъ човѣкъ съ отлично знание, ще взема въ съображение и азъ така да постжпя. Та като се приближимъ при Бога, трѣбва да вземемъ подъ съображение да бждемъ крайно искрени. Нѣкой пжть ние се приближаваме къмъ Бога и така сме изправни. Но представете си, Богъ е близо и далечъ. Ако твоята молитва не е чистосърдечна и нейнитѣ трептения сж такива слаби, че тя не може да излѣзе вънъ отъ атмосферата на земята - следователно, не може да иде при Бога. Но силната молитва трѣбва да излѣзе вънъ отъ земята. Богъ е нѣкъде далече, много далече. Близо е за онѣзи, които го обичатъ. Тѣзи, които го обичатъ, Богъ е много близо при тѣхъ. Тѣзи, които не го обичатъ, Той е много далечъ. Щомъ не го обичашъ, ти си далечъ отъ Бога. И тукъ нѣкои казватъ: Много е далечъ жена ми. Казвамъ: Че какъ далечъ, въ една кжща сте. - Не, не, казва тя, не го обичамъ, далече сме ние. Душитѣ сж толкова далече, че въздишкитѣ и страданията на мжжа никога не може да стигатъ до сърдцето на жена му. Тя никога не може да си представи, че той страда. Нито пъкъ нейнитѣ страдания може да достигнатъ до него. Тѣ сж чужди единъ за другъ. И ако нашитѣ страдания и нашитѣ молитви не можатъ да докоснатъ Божието сърдце, тогава нашитѣ страдания не сж сжществени страдания. Ние само предполагаме, че страдаме, въ сжщностъ не страдаме.

Та онова, върху което трѣбва да се спрете, е следното. Сега не искамъ да натоварвамъ вашето съзнание. Онова, което сте добили, то е потрѣбно, то не е най - важното. Тамъ, додето сте достигнали, то не е най - важното още. Азъ чета една книга. Единъ

евангелски проповѣдникъ, доста усърденъ човѣкъ, който настоява, че Христосъ е личенъ неговъ спаситель. Хубаво, азъ отивамъ малко по далечъ; Та нима на Бога трѣбва да благодаримъ, че Христосъ е моя личенъ спаситель. Преди Христосъ да дойде на земята, животътъ, който имаме, мисъльта и всичко, което имаме, отъ Бога ни е дадено. И душата, която имаме, всичко е отъ Бога. Вѣрно е, че Христосъ е дошълъ, то е едно проявление на Бога. Азъ съмъ благодаренъ за Христа, но трѣбва да идемъ по - далечъ - трѣбва да благодаримъ на Бога, за онова, което ни е далъ Той преди Христа, преди историческия Христосъ Той пакъ е поддържалъ хората, и следъ историческия Христосъ пакъ ги поддържа. Ние идваме до едно специфично схващане. Всѣка една жена може да мисли, че тя се влюбила въ мжжа си. Казва: Като моя мжжъ нѣма другъ. И нѣкой пжть ние може така да се влюбимъ въ Христа и да кажемъ, че като Христа нѣма другъ. Хубаво, азъ приемамъ, че като Христа нѣма другъ, но азъ приличамъ ли на Христа. Ти казвашъ, че като твоя мжжъ нѣма. Сега сравнение правя. Не мислете, че искамъ да хвърля нѣкой упрекъ за нѣщо. Но ти вървишъ по стжпкитѣ на мжжа си и го следишъ какъ той постжпва и нѣмашъ довѣрие въ него. Той погледне нѣкоя жена, ти погледнешъ неговия погледъ какъ я гледа. Ако той гледа тази жена, ти казвашъ, - какъ я гледа. Той тебе гледа умилно. И нея гледа умилно, но не туря нѣщо лошо. Да допуснемъ, той ти е мжжъ. Но на тебе туря 99 трептения въ погледа, а на тази жена е турилъ 98 трептения. Има ли нѣкакво престжпление въ това? - Нѣма, въ реда на нѣщата е. Съ едно трептение по - малко. Значи, ти си обичана. А ти подозирашъ, че той обича другитѣ повече. Ти сега може ли да кажешъ съ колко трептения мжжътъ е гледалъ къмъ тази жена? Но питамъ другъ единъ въпросъ сега; ако ти си единъ обикновенъ свирецъ и дойде единъ другъ талантливъ, който свири по - хубаво отъ васъ. Ти да кажемъ свиришъ предъ единъ братъ, който ви обича, но дойде една пианиска, която свири и красива е. И братъ ви казва: Много хубаво свири и красива е тя. Не мяза на твоето свирене. Какъ мислите тогава, правъ ли е братъ ви? - Правъ е, разбира се. И азъ да съмъ, ще кажа: Хубаво свири човѣкътъ.

Та казвамъ: Животътъ, който ние живѣемъ, той опредѣля качествата на нашата душа - помнете това. Нашата мисъль, нашето чувствувание и нашитѣ постжпки сж три мѣрки, съ които ни мѣрятъ отъ невидимия свѣтъ. Отъ невидимия свѣтъ ти си

единъ виртуозъ, който свири. И всѣкога, ако ти свиришъ и болнитѣ оздравяватъ, ти минавашъ за виденъ виртуозъ. Ако ти свиришъ и хората се разболяватъ, ти минавашъ за човѣкъ, който не се научилъ да свири добре. Ако ти готвишъ и хората оздравятъ, ти си единъ добъръ готвачъ. Ако ти готвишъ и хората се разболяватъ, ти не си добъръ готвачъ. Та отъ онова, което ние правимъ въ свѣта, насъ ни оценяватъ. Има нѣкои нѣща, които ние не ги виждаме . Ние искаме да знаемъ какво хората мислятъ за насъ. Но въ невидимия свѣтъ има една много правилна мѣрка. Всичкитѣ наши мисли, които минаватъ презъ нашия умъ, отиватъ на небето. Тѣ ги прецеждатъ тамъ и единъ день ние ще видимъ всичкитѣ наши мисли, като отиваме въ невидимия свѣтъ, ще ги срещнемъ тъй, натъркаляни, изоставени. Като идемъ въ невидимия свѣтъ, ще видимъ нашитѣ молитви, нашитѣ желания и нашитѣ постжпки и ще намѣримъ, че много малко имаме. Може би само една две мисли, които сж стигнали въ невидимия свѣтъ. И ще кажатъ: Туй цвете е твое и онова цвете е твое. А всичкитѣ останали ще ги намѣрите въ по - долнитѣ свѣтове посадени. Сега азъ не искамъ вие да вѣрвате въ това. Искамъ, като тръгнете за другия свѣтъ, понеже ще изучавате духовния свѣтъ, та като тръгнете, да обърнете внимание върху себе си. Ти като се обърнешъ къмъ Бога, най - първо ще видишъ постжпкитѣ си, тѣ ще изпъкнатъ предъ тебе. Ще видишъ колко пжти си казалъ нѣкоя дума не на мѣсто, колко пжти си ималъ нѣкое чувство не на мѣсто и нѣкоя постжпка си ималъ не на мѣсто. И какво ли не. И тогава човѣкъ седи и съжалява вжтре. Малки такива нѣща, които въ обикновения животъ сж били незабелязани, но единъ светия може да страда за една малка погрѣшка, за която другия човѣкъ даже не е сънувалъ. Та казвамъ: Единъ день ще се развие тази чувствителностъ въ васъ. Ще ви дойдатъ такива страдания, та затова стремете се сега да изправяте нѣщата. Азъ не искамъ нѣщо пресилено. Азъ не искамъ да се пресилвате. Но приложете правилото. Както искате да ви обичатъ, така и вие да обичате. Както искате другитѣ да иматъ добро мнение за васъ, така и вие да имате добро мнение за другитѣ. Така и вие добре да мислите за другитѣ. И както искате другитѣ да постжпватъ, така и вие постжпвайте. И както вие постжпвате, така и другитѣ трѣбва да постжпватъ спрямо васъ. Сега не искамъ да се спирате върху това: Кой е грешенъ и кой не е. Вие оставете грѣховностьта настрана. Азъ другояче разсжждавамъ. Ние чадата на Бога, не трѣбва да мислимъ

за грѣха. Ние трѣбва да мислимъ, че имаме отношение къмъ Бога. Казваме, че сме синове на Бога. Тогава трѣбва да живѣемъ споредъ любовьта на нашия Баща. Щомъ азъ съмъ човѣкъ, азъ съмъ чадо на Бога. Че тогава какво изисква моя баща отъ мене? Ако сме синове на Бога, какво ще мисли Христосъ за васъ? Христосъ ще мисли за васъ точно това, което вие не мислите. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, какъ може да го разрешите.

Двама американски студенти, които следвали въ единъ университетъ, били много добри приятели, но единиятъ се подигналъ и станалъ виденъ сждия въ Америка, а другиятъ - по стечение на обстоятелствата - попадналъ въ единъ лошъ животъ. Единъ день хващатъ го въ едно престъпление на взятничество. Взелъ отъ нѣкжде пари и го докарали да го сжди неговиятъ приятель. Всичкитѣ адвокати, понеже знаели за тѣхното старо приятелство, гледали какъ ще го осжди сждията. Сждията му наложилъ най - голѣмото наказание, което по законъ му се пада. Най - голѣмата глоба му наложилъ. И следъ като му наложилъ глобата, той самъ я платилъ. Казвамъ: Наложете най - голѣмото наказание на вашия приятель, но му платете. То е учението на Христа. Нѣма да казвашъ тъй: Приятель ми е. Много малко наказание ще му наложа. - Не, най строгото наказание, което се изисква му наложи! Но като му наложите най-голѣмото наказание, не да го турите въ затвора, защото въпросътъ е да се платятъ паритѣ. Онзи човѣкъ, който има да взема, той иска да вземе паритѣ, той не иска никакъ другиятъ да лежи 10 , 15 години въ затвора и нищо да не вземе. По - добре да платишъ дълга.

Та казвамъ сега на васъ: Сждете строго, но изплащайте дълговетѣ! Сждете себе си, но изплащайте дълговетѣ си! Сждете сърдцето си и изплащайте дълговетѣ. Сждете постъпкитѣ си и изплащайте. Или казвамъ: Ако Господъ ви сжди,Той ще ви осжди, но Той ще ви плати. Че какъ? - Ама Той ви прощава. Ако вие сте чистосърдечни, Богъ като ви осжди, Той ще плати за васъ. Но щомъ веднъжъ Господъ плати за васъ, втори пжть нѣма да се роди желание Господъ да плаща заради васъ. Господъ само веднъжъ ще плати и щомъ плати веднъжъ, и въ васъ нѣма да се роди желание втори пжть да правитѣ тази погрѣшка.

Та казвамъ, сега ви окуражавамъ.Но щомъ правишъ много погрѣшки, Господъ не те сждилъ още и не ти наложилъ най - голѣмото наказание. Щомъ Господъ те сжди и ти наложи най - голѣмото

наказание, Той ще плати заради тебе. Но втори пжть нѣма да правишъ погрѣшки. Но щомъ правишъ много погрѣшки, Господъ не те сждилъ, за бждеще ще те сжди. Той е най - добриятъ сждия. И като те осжди, оттамъ насетне вече нѣма да правишъ погрѣшки.

Та казвамъ сега: Ще дойде време, когато Господъ ще ви сжди и вие вече погрѣшки нѣма да правите. А сега тия погрѣшки, които правите показватъ, че Господъ още не ви сждилъ, но ще бждете сждени. И желая, като ви дойде времето, Господъ да ви сжди и да не правите погрѣшки, които сега правите. Защото, докато не ви сжди Господъ, нѣма да се оправите. И Писанието казва: Богъ бѣше въ Христа и сждѣше свѣта и примиряваше свѣта съ Себе си. - съ Любовьта. Като сждѣше свѣта, примиряваше свѣта съ Себе си - съ Любовьта. Този е великиятъ законъ.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /3 пъти/
Гимнастическитѣ упражнения на поляната.

ДВАМАТА СИНА

19-то Недѣлно Утринно Слово
11 априлъ 1937 г. 5 ч. с.
ИЗГРѢВЪ.

Учителятъ носеше книжката: Часътъ на Любовята.
/Съборни беседи 1934г./
/ Всички въ тайно си направихме наряда/
15 гл. отъ Ев. на Йоана отъ 15 ст. до края.[стр.498]
Въ Начало бѣ Словото.
Малко размишление. / 10 минути./

Азъ донесохъ една книга, да ви прочета нѣщо отъ нея. Преди да започнемъ четенето, ще ви кажа единъ малъкъ анекдотъ, който се е случилъ съ прочутиятъ ученъ Нютонъ. Единъ денъ, когато той билъ въ кабинета си дълбоко замисленъ върху закона на теготението, на притегателната сила на вселената - изучавалъ дълбоко да разреши тази проблема, математически - иде неговата слугиня, носи му едно яйце и тенджера. Ималъ навикъ да си вари по едно яйце, - това било неговата закуска. Понеже билъ много занятъ, и не искалъ слугинята да го занимава съ яйцето, казалъ и да остави тенджерата и яйцето, той самъ ще го свари, когато си свърши работата. Тя оставила яйцето до часовника. Следъ два часа идва слугинята да вземе тенджерата, и вижда този ученият седи при огнището, тенджерата тамъ, и вжтре ври часовника, а въ ржката си държи яйцето. Та намѣсто яйцето да уври, ври часовника. Та сега, по нѣкой пжть и вие варите часовника си намѣсто яйцето. Значи, съ този примѣръ искатъ да покажатъ, че толкозъ било заето съзнанието, че не могълъ да направи различие, че часовника се вари, а яйцето седи. Това е единъ (простъ) анекдотъ. Казва: Днесъ яйцето може безъ варене. Ако този часовникъ сваримъ, какво ще излѣзе отъ него.Като сварилъ часовника, влиза слугинята и се чуди, какъ тъй нейниятъ уменъ господарь, какъ да не вари яйцето, а вари часовника? Отъ нейното гледище се е захласналъ. Нѣкаква причина има. Ако вие, съвременнитѣ домакини, ви видатъ нѣкоя хубава

копринена риза, че я варите въ котела, който не разбира закона, ще се очуди защо я варите? Какво искате отъ ризата? Чорба да ви даде, не може. Нѣкакво богатство? - Не може. Варите тази риза, за да ви даде нѣщо. И туй, което изваждате, ще го изхвърлите навънъ, пъкъ ризата ще изсушите, и следъ туй ще я турите на себе си. Като ви види нѣкой човѣкъ, ще мисли, че си губите времето, но отъ вашето гледище нѣкой пжть има смисълъ да се вари ризата, намѣсто яйцето.

Та казвамъ, слушамъ сега, казватъ - думитѣ на Учителя. Казвамъ, щомъ е Учитель, той има и ученици. Какво е говорилъ учителя, какъвъ е предмета, върху който е говорилъ? Учительтъ казва на ученицитѣ, голѣмата вода изтича изъ голѣмитѣ извори и изъ малкитѣ извори. Голѣмата вода тече презъ малкитѣ и голѣмитѣ реки. Голѣмата вода се събира въ езерата, събира се въ моретата и въ океанитѣ. Никога не изтича.Думата "не изтича" въ дадения случай е двусмислена.Едното значение е,че започва да тече и не изтича. Пъкъ другото подразбира, че колкото и да разправяшъ за единъ предметъ, колкото и да тече, не може да изтече тази вода. Продължава Учительтъ да говори на ученицитѣ: "Думитѣ на Свещената Книга", казва Учительтъ, сж свещени, понеже тѣ съдържатъ велика истина въ себе си, тѣ сж велики именно въ това, че носатъ животъ. Мнозина искатъ да станатъ велики въ живота. Тѣ мислятъ, че всичко се заключава въ външното растене, въ външното богатство и знанието, въ външното величие. Въ сжщность величието на човѣка се заключава въ неговия животъ. Това величие иде отъ най - силния изворъ, отъ най - силния източникъ, отъ най- голѣмата сила, които изпълнятъ битието! Учени и прости знаятъ това нѣщо, и го приематъ като побудителна причина, като великъ потикъ въ живота. Този потикъ носи различни имена. Нѣкои го наричатъ Любовь, безъ да знаятъ какво нѣщо е Любовьта. Любовьта ще остане неразбрана за вѣчни времена. Въ това седи красотата на живота. И всѣки, който се е опиталъ да обясни, да разбере, да опредѣли по нѣкакъвъ начинъ Любовьта, той е потъвалъ въ дълбокитѣ и води. Който се е опитвалъ да опредѣли Любовьта и да я направи позната на хората, той е подобенъ на човѣкъ, който иска да носи земята на гърба си. Колкото е възможно за човѣка да носи земята на гърба си, толкова е възможно да опредѣли какво нѣщо е Любовьта. Нѣкой казва, че знае какво нѣщо е Любовьта. Учительтъ отговаря: Любовьта не е никакво нѣщо. Други казватъ, че знаятъ, какво нѣщо е Мждростьта

и Истината. Това, което хората знаятъ за Любовьта, Мждростьта, Истината, сж малки хапчета, които тѣ всѣки день опитватъ.

Всички живи сжщества - отъ най - малкитѣ до най - голѣмитѣ - иматъ нѣкакво понятие за Любовьта, но тия понятия коренно се различаватъ едни отъ други. Съ думи Любовьта не се описва, тя се чувствува. Тя донѣкжде само се съзнава, чувствува, само вжтрешно отчасти се мисли за нея. Първиятъ признакъ, по който човѣкъ познава, че е влѣзълъ въ областьта на Любовьта е, че въ него настъпва дълбокъ вжтрешенъ миръ, какъвто никога не е изпитвалъ. Сжщевременно той изпитва въ себе си подемъ къмъ Великото, къмъ Безкрайното въ свѣта. Обаче, ако се спре на това мѣсто и започне да мисли, че като влѣзълъ въ Любовьта, нищо друго не му трѣбва, въ него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влѣзълъ въ предвѣрието на Любовьта и мисли, че всичко е разбралъ. Не. Отъ тази мисъль ще се създадатъ кисели чувства, които ще го спжнатъ. Тъй щото, когато попаднешъ въ първитѣ лъчи на слънцето, тоестъ въ зазоряването, радвай се, че то ще изгрѣе нѣкога. И ти ще видишъ не само неговата свѣтлина, но и чудесата, които то върши. За сега има нѣща скрити отъ човѣшкитѣ очи. Въ човѣшкитѣ очи има нѣщо, което днесъ е скрито за ангелитѣ, и въ ангелскитѣ очи има нѣщо, което е скрито за голѣмитѣ богове. Има нѣща скрити даже и за най - сжвършенитѣ сжщества. Всички трѣбва да се радватъ на онова, което е скрито за тѣхъ. Кое е скритото? Скритото, това е Любовьта.

Мислете сега върху въпроса за щастието. Мнозина мислятъ, че щастието зависи отъ многото. Не. Щастието е законъ, който еднакво обхваща и голѣмитѣ, и малки величини. Има случай, когато човѣкъ може да бжде щастливъ и при най - малкото, което е придобилъ. Съвременнитѣ хора страдатъ, когато иматъ най - много нѣща. Когато живѣятъ въ изобилие. За да бжде човѣкъ щастливъ, не е нужно да има голѣмъ товаръ на гърба си. Ако носи голѣмъ товаръ на гърба си, човѣкъ ще охка, ще пъшка, ще страда, ще се безспокои, и въ края на краищата нищо нѣма да придобие. Срѣщате хора, които цѣлъ животъ мислятъ, тревожатъ се, но никакви резултати нѣматъ. До никакво заключение не сж дошли. Този човѣкъ е прахосалъ времето си. Ние казваме - този човѣкъ не мисли добре. Човѣкъ трѣбва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умътъ му е свободенъ, т. е. не е обрѣмененъ. Когато човѣкъ скърби, когато човѣкъ страда,

той е обремененъ съ нѣщо. Въ този смисълъ скърбьта е граница за преминаване въ Любовьта. Когато дойде до най - голѣмата скърбь, човѣкъ е до границата до онази Любовь, къмъ която душата се стреми. Щомъ премине презъ тази скърбь, т. е. щомъ премине границата, душата му навлиза вече въ дълбокъ вжтрешенъ миръ, дето Любовьта царува. Докато не мине тази граница, човѣкъ винаги живѣе въ преходното, въ временното. Когато нѣкой пита, защо е необходима голѣмата скърбь въ живота, казвамъ му : Голѣмата скърбь е граница, презъ която душата трѣбва да влѣзе въ областта на Великото, Незнайното, - въ Вѣчния животъ, въ живота на Любовьта. Така разбрана скърбьта тя осмисля и самия животъ. Само по този начинъ човѣкъ ще може да използува ония богатства, които седятъ скрити въ неговия животъ.

За да се домогне човѣкъ до Любовьта, трѣбва да има вжтрешна свѣтлина на съзнанието си. Само при тази свѣтлина вие ще можете да видите ония богатства, ония способности, ония дарби и таланти, които сж заложени въ васъ отъ памти вѣка. Като ги разберете, ще може да ги разработите. Всички се движатъ на тукъ на тамъ, лягатъ, ставатъ като нѣкое малко дете,което само знае да простира ржце къмъ майка си. То мисли, че като простре ржцетѣ си къмъ майка си, всичката сила е въ тѣхъ. Майката се радва на тия простренни ржчички къмъ нея. Но ако тѣ цѣлъ животъ се отправятъ къмъ майката, най - после и на нея ще дотѣгне. Като расте детето, тия ржчички ще започнатъ да правятъ пакости, а това не може да радва майката. По този начинъ и хората простиратъ ржцетѣ си къмъ Господа, като че искатъ да Го хванатъ. Искатъ да взематъ нѣщо отъ Него. Нито малкото дете може да простира цѣлъ животъ ржце къмъ майка си, нито голѣмото дете, - човѣкъ може цѣлъ животъ да простира ржце къмъ Господа. Друго иска майката отъ детето си: Тя иска да се пробуди неговия умъ, неговото сърдце, неговата душа и неговия духъ. Друго иска Богъ отъ човѣка: Да се пробуди въ него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди както майката желае, изразътъ на лицето, на очитѣ въ него е съвсемъ другъ; движенията въ него сж игриви и съзнателни. Това е силното, това е красивото, което радва човѣка.

Казва Учительтъ сега: За какво сте дошли на земята? - Дошли сте да изпълните Волята Божия, да зарадвате Бога, че сте умни и събудени деца, готови да служите. Щомъ е така, трѣбва ли да

викате, да плачете цѣлъ день за своитѣ нужди и неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познавате. По какво ще Го познаете? По какво ще познаете Любовьта? Никой не може да познае Любовьта, докато не мине през най - голѣмитѣ противоречия и страдания въ живота. Тѣ сѫ границата, предъ която всѣки се изпитва. Доброто и злото, скърбитѣ и противоречията, през които човѣкъ може да мине, сѫ представени въ видъ на каша, която служи за граница. През нея той трѣбва да мине, за да влѣзе въ Любавьта. Който издържи на тия страдания, той ще познае Великата Любовь, и ще вкуси отъ нея. Като дойде до нѣкое страдание, до нѣкоя несрета, човѣкъ започва да се оплаква: Господи, все на мене ли ще пращашъ страдания? Страданията представятъ накититѣ, съ които младата мома ще се накичи, за да влѣзе въ живота. Нѣкой пѫть неприятно е, докато туришъ нѣщата на мѣсто. Женитбата е влизане на човѣка въ живота. Вѣнецътъ, короната, дрехитѣ на младоженцитѣ представятъ външния животъ на човѣка. Този животъ е изложенъ на постоянни промѣни. Вѫтрешниятъ животъ обаче е неизмѣненъ. Значи, животътъ на човѣка има две страни, - външна и вѫтрешна: Външна или материалистична, и вѫтрешна или духовна. Тѣзи две страни въ живота на човѣка постоянно се смѣнятъ. А съ тѣхъ наедно се мѣнятъ и неговитѣ настроения - ту скърбни, ту радостни. Скръбитѣ и радоститѣ представятъ външната страна на живота, т. е. неговото облѣкло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може да отиде съ скъсанитѣ си дрехи, но предварително трѣбва да се измие, очисти и облѣче съ нови, чисти дрехи. И най - после, тя се накичва съ хубави накити и огърлици. Накититѣ, това сѫ нейнитѣ добродѣтели, безъ които тя не може да влѣзе въ живота.

Много пѫти ние казваме - защо се е накичила? Иска да се хареса тази мома. По нѣкой пѫть хората искатъ да се харесатъ. Че какъ ще се харесашъ, ако не си се облѣкълъ? Искате да ви обичатъ. Никой момъкъ не обича окѫсана мома. Никой не обича болни хора. Лѣкаритѣ може да ги обичатъ, понеже лично сѫ заинтересовани. Лѣкарьтъ обича болнитѣ, но той обича тѣхнитѣ пари. Когато правите услуга нѣкому, слушамъ да казвате: Много го обича. Когато онази майка гледа своето дете и очаква това дете да я гледа единъ день, мислите ли, че тази любовь е безкористна? Когато единъ ученъ учи ученицитѣ и мисли единъ день да му платятъ, мислите

ли, че тази любовь е безкористна? Когато единъ свещеникъ служи и очаква да му платятъ, когато проповѣдникътъ проповѣдва, и очаква да му плататъ, мислите ли, че тази любовь е безкористна? По нѣкой пжть сами се спжватъ онѣзи, които вървятъ по пжтя. И когато идете при Бога, по сжщия начинъ и вие трѣбва да бждете накичени съ всичкитѣ си добродѣтели, съ всичкитѣ дарби и способности, които сж вложени въ васъ.

При бащата се връщатъ двама синове - единиятъ младъ, който има голѣма самоувѣреность, отива въ странство - изпохарчва всичко, и като закжсалъ, и като нѣмалъ отъ кжде да му гарантиратъ, казва: Я, да се върна при своя баща, все таки, ще излѣзе нѣщо отъ мене. Този младиятъ синъ изгубилъ своята самоувѣреность, вече нѣма отъ друго мѣсто да вземе. Връща се при баща си, и бащата го посрѣщналъ. Той се зарадвалъ, че въ неговия младъ синъ му дошла една нова идея въ ума му. Бащата пита: Синко, я да ти видимъ диплома, какъвъ е твоя дипломъ? Какво научи в странство? Знаете ли какво каза онзи синъ на баща си? Той му е казалъ: Срѣщнахъ най - голѣмитѣ несрети въ живота и научихъ що е смирение и що безсмислие въ живота. Затова се връщамъ при тебе, не да ти бжда синь, но да ти бжда слуга, защото името "синъ" не мога да носа. Понеже се завърналъ този му синъ, бащата казва на слугитѣ си: Я заколете храненото теле! Синътъ дошълъ и много добъръ, отличенъ дипломъ носи съ себе си. Заколете телето, да ядемъ и пиемъ. Другиятъ синъ и той се връща отъ нивата. Праща баща му да го викатъ, той не иска да влѣзе. Той малко по - дипломатъ. Бащата казва: Нека дойде и голѣмиятъ синъ да участвува въ угощението. Казва: Не съмъ разположенъ, отъ дълъгъ пжть ида, уморенъ съмъ. Така говори той на баща си. - Какво научи? Казва: Недоволството въ живота. Че въ този свѣтъ нѣма никаква признателность. И на баща си да служишъ, не принася никаква полза. Това научихъ! Виждамъ, че въ странство бащитѣ не постжпватъ тъй съ синоветѣ си. Баща му казва: Не бой се синко, тѣ ония синове сж други, пъкъ азъ каквото имамъ , ще го дамъ на тебе, за да бждешъ ти доволенъ. Казва бащата: На моя синъ не сж му предали още добъръ урокъ. Той не е свършилъ още. Той е едно дете, което става недоволно. И трѣбва да му се даде нѣщо.

Та казвамъ: Всичко онова, което се чете, всичко, което вие мислите въ даденъ случай, необходимо е въ всѣки единъ моментъ въ живота да знаете какво да вършите. Всѣкога ние се натъкваме

на противоречия. Не че сме виновати, но противоречието иде. Ако влѣзешъ въ една тъмна стая, че се сблъскашъ нѣкжде въ нѣкой предметъ, ако нѣмашъ свѣтлина, колкото и да си внимателенъ, все ще се сблъснешъ съ нѣкой предметъ.Непременно човѣкъ трѣбва да има свѣтлина, която да образува ония вжтрешни отношения между хората. Най - първо на земята сж се образували отношенията между баща и синове, между дъщери и майка, между учители и ученици. Между богомолци и духовници. Навсѣкжде въ свѣта отношенията не сж пълни. Запримеръ вие влизате въ една гостилница. Гостилничарьтъ ви посреща много учтиво, казва: Заповѣдайте! Но като се нахраните, той ви показва единъ надписъ: “ Днесъ съ пари, утре безъ пари”. Вие преди да сте влѣзли; отъ вънъ сте чели по обратенъ пжть - отъ дѣсно на лѣво, по еврейски: “ Днесъ безъ пари, утре съ пари.” А вие като влѣзете вжтре четете: “Днесъ съ пари, утре безъ пари”. Сега вие се намирате въ едно заблуждение; вие мислѣхте да влѣзнете вжтре, че утре да плащате, а работата излѣзе обратното - днесъ трѣбва да платите. Тогава какъ ще разрешите въпроса? Вие трѣбва да погледнете надписа отъ вънъ отъ лѣво на дѣсно - тъй казва гостилничарьтъ. Да влѣзете въ моята гостилница бѣше безъ пари, а като излизате - съ пари. Тогава гостилничарьтъ казва: Безъ пари може да влѣзете въ гостилницата, но съ пари може да излѣзете.

Та ви казвамъ, вие сте влѣзли въ живота безъ пари, а безъ пари не може да излѣзете. Тамъ е всичкото. Що сж страданията? Плащане. Ще платишъ на гостилничаря. Казва: Азъ за какво съмъ дошълъ? - За какво си дошълъ? Дошълъ си да влѣзешъ безъ пари, а ще излѣзешъ съ пари сега. Вие казвате: Защо Господъ направи свѣта сега? Питамъ: Отъ кои синове сте - отъ младитѣ или отъ старитѣ синове? Сега младиятъ синъ се връща безъ пари. Защото нѣма какво. А голѣмиятъ синъ, той иска да излѣзе навънъ. По нѣкой пжть вие не искате да служите на Господа. Господъ казва: Щомъ като искашъ, излѣзъ изъ кжщи. Казва: Плати! Нѣкой пжть вие като страдате, искате да излѣзете отъ кжщи безъ пари. Не може, вие сте голѣмия синъ, ще платите. Младиятъ влиза, голѣмиятъ излиза. Малкиятъ безъ пари, а голѣмиятъ съ пари. Щомъ сте недоволни отъ живота, голѣмиятъ синъ сте. А щомъ сте доволни отъ живота, разбрали сте, вие сте малкиятъ синъ. Всѣки денъ вие питате какво означава? То сте вие самия човѣкъ. Всѣки единъ отъ васъ въ единъ моментъ е голѣмия синъ, въ другъ моментъ е малкия синъ. Въ единъ моментъ

имате онова съзнание - смирение, кротость, въздържание, всичко туй. А въ другъ моментъ въ васъ се зараждa една голѣма идея, че вие сте онеправданъ, имате нѣкаква сила, че каквото кажете, може да стане. А при това не ставатъ работитѣ.

Менъ ми разправяше единъ баща, голѣмъ педагогъ: На колко ученици можахъ да дамъ нѣщо, да ги възпитамъ, и хора станаха, пъкъ на своя синъ нищо не можахъ да му дамъ . Не ме слуша. По нѣкой пжть се събужда съзнанието въ него, но не ме слуша. Нищо повече. Рекохъ да повикамъ чужди учители, да го възпитаватъ. Защото синътъ казва: Ти нѣма да ме учишъ, ти нѣма да ме възпитавашъ. Тогава вие се намирате въ онова противоречие, въ което се намѣрилъ единъ мжжъ, - това се е случило въ българския животъ, - този мжжъ вижда, че една жена прави голѣмъ скандалъ на мжжа си. Той е човѣкъ кротъкъ, тя го измжчва. Приказката е тъй, че тя измжчвала мжжа си. Този казва: Азъ ако съмъ на неговото мѣсто, ще и дамъ да разбере! Намѣрила си е тя мжжъ, да му вършѣе житото така. Жената го чула. Той върви по пжтя си, тя напуща своя мжжъ, отишла и се качила на колата му безъ негово позволение. Той казва: Кой ти позволи да се качишъ? - Че какъ, то е мое право. - Че какъ така? - Че азъ съмъ ти жена, какво искашъ ти да се отказвашъ, или имашъ нѣкоя друга жена? Тъй не може. И казва, че е негова жена. Качва се на колата. Той си казва: Опасна работа! Какво ще кажа на другата жена, като се върна въ кжщи? Той я гледа, чуди се какво да прави. Той забравилъ, на умъ не му е да я бие. Оплита го тя. Ами че скърбьта не е ли вашата жена, която се е качила на колата ви? Казвате: Този човѣкъ защо страда? Не трѣбва да страда. Скърбьта отгоре минала на вашата кола. Какво ще правите съ скърбьта? Кажете, какъ се е разправилъ този българинъ съ тази жена? Казва и: Не ми прави тази бѣла, каквото съмъ спечелилъ, всичко ще ти дамъ. Казва: Ще ме извинишъ, азъ казахъ нѣщо, но високо мнение имамъ за тебе. За първъ пжть срѣщамъ една умна жена!

Тогава ще ви преведа другъ единъ примѣръ. Въ какво е умна тази жена? Единъ отъ саксонскитѣ маршали, единъ день да се покаже колко е силенъ на своитѣ придворни маршали, излиза съ коня си и влиза въ една налбатница, дето подковаватъ конѣтѣ. Искалъ да си направи шега съ този налбатинъ. Казва: Имате ли хубави здрави подкови? Дава му той нѣколко вида, той взима, и едно по едно ги счупва. Казва: Нѣщо по - здраво ми дайте. Най - после налбатинътъ намира едно

петало много здраво, и подковава коня на маршала. Маршалътъ като излиза, дава му 5 франка. Налбатинътъ взима паритѣ и ги счупва. Казва: Дайте ми нѣщо, което не се чупи. Като бърка, изважда единъ наполеонъ и му го дава. Казва: Вѣрвамъ , че това нѣма да се счупи. Казва: Да, туй хваща. Маршалътъ казва: Азъ съмъ уменъ, но и този е уменъ като мене.

Та казвамъ, когато проявявате своята сила нѣкжде като маршала, като дойде да заплащате за подковата, той нѣма да се задоволи съ 5 лева, той ще огъне паритѣ, и ще каже: Не струватъ тия пари. Често тамъ е всичката мжчнотия. Тогава по сжщия начинъ и въ живота ние искаме да покажемъ, че нѣщата не сж създадени здрави. Ние сме недоволни отъ туй, отъ онуй, огъваме нѣщата. Ама Господъ накрая ни поставa на изпитъ. И онова, което ние направимъ, Господъ го огъне и казва: Дайте нѣщо по - здраво! Казвашъ: Какъ този грѣшния свѣтъ Господъ да не го оправи? Че Той трѣбва да даде разуменъ животъ на хората, тъй да не постжпватъ. Най - богатитѣ критикувате Го. Господъ ще ви накара да се ожените, ще ви даде 4 - 5 сина, дъщери и ще ви каже: Ха сега турете Царството Божие, възпитавайте ги! Всичкитѣ тия синове и дъщери започнатъ да вършеятъ по всичкитѣ правила. Господъ казва: Азъ искамъ да се науча отъ васъ, да турите редъ и порядъкъ. Какъ ще турите?

Сега съмъ слушалъ често да казвате: Защо този Учитель не тури редъ и порядъкъ? Азъ ви казвамъ: Защо вие не турите редъ и порядъкъ въ себе си? До сега съмъ гледалъ, и никога не съмъ далъ едно угощение, на което въ края на краищата да не е станалъ скандалъ. До сега нѣмамъ нито едно изключение. Колкото години съмъ билъ на земята, нито на едно угощение, дето съмъ билъ, не е станало да нѣма единъ скандалъ. Скандалътъ произтича отъ нашитѣ погрѣшки. Де е причината? Ако ти вземешъ една хубава каруца и я претоваришъ, тя ще се счупи и скандалътъ ще стане. Ако вземешъ една стомна пълна съ вода, и я туришъ на земята, тя ще се счупи и скандалътъ ще стане. Ако имамъ единъ инструментъ, той ще се развали, и скандалътъ ще стане. Не е въ направянето на нѣщата, но въ пазенето на нѣщата. Много нѣща трѣбва да пазите. Да пазишъ нѣщата не отъ страхъ. Страхътъ не е едно чувство на мисъльта, страхътъ е нѣщо, което безспокои; то е единъ остенъ. Страхътъ е на мѣсто, но той се дължи на едно нисше състояние. Нѣкога страхътъ е билъ потрѣбенъ, но въ единъ разуменъ свѣтъ... Страхътъ е като нѣщо старо, което показва

едно време какъ сж живѣли хората. Насилието е било потрѣбно нѣкога, но въ единъ разуменъ свѣтъ насилието не е потрѣбно. Насилието било потрѣбно при образуването на гвоздеитѣ, съ чукъ. При изливането на стоманата, при чукането на камънитѣ. Но влизаме въ единъ разуменъ свѣтъ, който е уреденъ; каква нужда има отъ нашитѣ стари чукове, съ тѣхъ да чукаме камънитѣ? Оржжието е потрѣбно на бойното поле. Но каква нужда има отъ него, като отидемъ на църква да се молимъ на Бога. Често съмъ виждалъ стражари , войници влизатъ съ оръжие въ църква. Че то не е на мѣсто. Вие, когато идвате въ училището, гледамъ много ученици сж опасали ножове, идатъ да учатъ въ училището. - Защо носите оржжие? - За зоръ заманъ. Азъ не съмъ намѣрилъ нито единъ, който да не е вжоржженъ. Казвате, че безъ оржжие ходите. До сега не съмъ срѣщналъ нѣкой, който не е въоржженъ. На мнозина съмъ казвалъ, защо носишъ това оржжие?. - Казва: - Опасность има въ свѣта. Казвамъ: Дайте оржжието, менъ ми трѣбва. Казва, отъ де да зная, че това оржжие ще го употрѣбишъ срещу мене? Има много примѣри дадени. Когато нѣкой се е разкаялъ, оставилъ оржжието си, но знаете ли на какво мяза нашето разкаяние? То мяза на следния примѣръ. Отива въ древностьта единъ ученикъ и подарява единъ златенъ часовникъ на своя учитель. И тръгнали да ходатъ двамата. Той по единъ изкустенъ начинъ бръкналъ, извадилъ часовника отъ джоба на учителя си, и го турилъ въ своя джобъ. Учительтъ не могълъ да забелѣжи това. Често и ние онова, което даваме на Бога, ние си го вземаме назадъ. Тамъ е голѣмата погрѣшка. Онова, което ти си далъ на Бога, никога назадъ да не го вземашъ. И онова, което Богъ ни го е далъ, Той никога назадъ не го взема. Каквото ни е далъ Богъ по Неговия законъ, назадъ не го взема. Дали хората съзнаватъ или не, дали добре живѣятъ, животътъ, който излѣзълъ отъ Бога, той остава у хората. Другояче не може да стане. Казвамъ, въ този случай онѣзи противоречия, презъ които сте минали, и които сега минавате, какъ ще ги разрешите? Вие по нѣкой пжть искате да знаете какъ ще се оправи живота. То е най - лѣсната работа, да се оправи живота. Минавамъ презъ едно мѣсто нѣкога и глѣдамъ двама души се каратъ. Приближавамъ се и казвамъ: Моля ви се, искамъ да се запозная съ васъ. Много ми е приятно. Виждамъ и двамата добри хора сте, много усърдно си говорите. Говорите си на разбранъ езикъ. Като ви слушахъ, менъ ми стана приятно да поговоря съ тия хора, които по братски си говорятъ. -Какъвъ е предмета? Казватъ:

Човѣшка работа. Далъ съмъ му пари назаемъ, стана две, три години - не ми дава паритѣ. Любовьно му казвамъ, че и мене ми трѣбватъ паритѣ, да ми ги върне. Той се влюбилъ въ паритѣ, не ми ги връща. Казва му: Азъ ти дадохъ паритѣ да ти помогне, не да се влюбишъ въ тѣхъ. Тогава му казвамъ: Хубаво, ти нали си му услужилъ. Щомъ ти имашъ нужда отъ пари, азъ ще ти услужа. И единъ день на менъ като ми потрѣбватъ паритѣ - защото единъ день може и на менъ да ми потрѣбватъ паритѣ, не зная, - тогава ще мина да си взема паритѣ. - Кога? - Не зная кога. Единъ день азъ ще мина, та като мина, не мога да ти опредѣля времето; може да е следъ единъ мѣсецъ, следъ два, може да е следъ година, 2,3,4,5, но нѣма да се мине повече отъ 10 години, паритѣ ми ще ми ги дадешъ.

Казвамъ: Каквото Господъ ти е далъ, ще мине единъ день, и ще си поиска това, което ни е далъ. Има нѣща, които Той ги дава и не ги иска, но има нѣща, които на заемъ ги дава. И следъ 10 години Той ще мине, нѣма да се мине, и по сѫщия начинъ ще иска да ги върнете. Тази е притчата - Онзи, който е далъ талантитѣ, иска смѣтка. Не че Господъ иска за себе си. Онзи, който ималъ 5 таланта, спечелилъ още 5. Дава му ги. Онзи, който ималъ 2, спечелилъ още 2. И на него ги подарилъ. А онзи, който ималъ единъ талантъ, заровилъ го въ земята. Тогава казва: Вземете този талантъ отъ него, турете го въ затвора. А таланта дайте на този, който има най - много. Има една опасность сега въ единия талантъ. Само едно изключение има: Онзи, който има единъ талантъ, ще намѣри затвора. Пазете се отъ единия талантъ. Никога никѫде не отивайте съ единъ талантъ. Всѣкога да носите два таланта. Щомъ имашъ два таланта, ще имашъ още два. Щомъ имашъ само единъ талантъ, ще намѣришъ затвора. Давамъ ви едно правило: Никога не вземайте единъ талантъ. Когато Господъ ви дава, кажете: Не, единъ талантъ не ми давай, ако ми дадешъ два - взимамъ ги. Да не мязате на Настрадинъ ходжа; казва той веднъжъ: Ако ми дадатъ 99 турски лири, не ги взимамъ. Да ми дадатъ сто! Една да липсва - не взимамъ. Минавалъ единъ турски богаташъ, който го чулъ, и искалъ да направи опитъ. Турилъ 99 лири, които Настрадинъ ходжа щомъ ги видѣлъ, ги взѣлъ и ги турилъ въ джоба си. Казватъ му: Нали ти казваше, че ако сѫ 99, ти нѣма да ги вземешъ? Погрѣшката на Настрадинъ ходжа е въ едната лира. Тя ще го тури въ затвора. Той трѣбва да седи на думата! Последната лира, която взима, тя е опасната. И този законъ е вѣренъ за всички ви. Пресищането винаги

иде отъ едното - 99 си взѣлъ и още единъ наполѣонъ като вземешъ, вайкане става. Та казвамъ, никога не вземайте последния наполеонъ. И 99 - тѣ и тѣ не ви трѣбватъ. Започнете, ако може да ви даде нѣкой, вземете 2 или 5 - тѣ ви сж достатъчно за сега въ живота. Щастливи числа сж 2 и 5 . Всички други числа сж опасни. Виждаме, че човѣкъ има 2 очи, две уши, две дупки на носа; устата има две гърла - едното отива въ стомаха, другото въ бѣлитѣ дробове. Две ржце, два крака, две вежди. Човѣкъ има една глава, но мозъкътъ е раздвоенъ на две части - лѣва и дѣсна. Има единъ дробъ, но дробътъ е раздѣленъ на две. И стомахътъ е раздѣленъ. Навсѣкжде имаме две. И казвамъ, щастливитѣ числа за васъ сж две. Азъ не съмъ за едно око, не съмъ и за едно ухо, не съмъ и за една уста. Ако имашъ , да имашъ две усти - съ едната да ядешъ, и съ другата да говоришъ. И съжелявамъ, че имате една уста, съ която ядете и говорите. Азъ не обичамъ съ една уста. Да имате специални уста за ядене и специална за говорене. Като говори човѣкъ, следъ като яде, поне дръжте едно правило: Измийте си добре устата и зжбите, и тогава говорете. Никога, щомъ си ялъ и не си милъ устата - не говори, мълчи! Като те види нѣкой и ти заговори, махни му съ уста, иди измий се, и тогава започни да говоришъ. Казвамъ, тѣ сж основни правила. Това е алхимия въ живота. Алхимия е, значи да можешъ въ даденъ случай да превръщашъ, да направишъ единъ предметъ въ даденъ случай да ти служи. Онѣзи майстори, които искатъ слабото желѣзо да калятъ, турятъ го въ огъня - нажежатъ го, после го туратъ въ водата, пакъ го нажежатъ въ огъня, тъй правятъ, за да го закалятъ. Щомъ искашъ да закалишъ - отъ горещото въ студеното. Щомъ искашъ да омекчишъ - отъ студеното въ топлото. Нѣкой казва: Много съмъ коравъ човѣкъ. - Отъ студеното въ топлото. Казва: Много мекъ човѣкъ съмъ. - Отъ топлото въ студеното. Ако искате да бждете твърди - отъ топлото въ студеното. Щомъ си свършите работата, искате меки да бждете - отъ студеното въ топлото, и меки ще станете. Едновременно бждете и силни и слаби, и твърди и меки, и умни и глупави; и сиромаси и богати бждете. Когато отивате при разбойници, идете сиромаси. Когато отивате при нѣкой царь, идете богати. Царьтъ не иска болни хора, царьтъ иска Юнаци на бойното поле, войници да се биятъ заради него. А болницата иска болни хора.

Отче нашъ.
6. 20 ч. с. На поляната играхме упражненията.

БЛАГОСТЬ И ИСТИНА !

20-то Недѣлно Утринно Слово
18 априлъ 1937 г. 5 ч.с. Небето облачно. Времето влажно, презъ нощьта валя дъждъ.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Ще прочета 16 глава отъ Ев. на Йоана. / 1 - 16ст./стр.498
Въ Начало бѣ Словото.

Има нѣколко положения, които всѣки трѣбва да държи въ себе си. Често се говори за човѣшкия умъ и за човѣшката добрина. Умътъ трѣбва да се отличава съ две качества, които трѣбва да бждатъ съединени. Сега има нѣколко превода. Благость и Истина трѣбва да бждатъ съединени въ ума, за да бжде той продуктивенъ. Ако въ човѣшкия умъ не може да пребждва Благостьта и Истината, той остава непродуктивенъ. И когато ние говоримъ, че чрезъ човѣшкия умъ може да се постигне всичко, подразбираме тия две качества въ него. Тия качества не произтичатъ отъ ума, тѣ произтичатъ отъ сжщината на Бога. Човѣшкиятъ умъ е ясенъ и прозорливъ; и той всичко може да постигне, само когато съдържа тия две качества въ себе си - Благость и Истина. Въ български е думата "Благость". Като е преведена Библията, на английски е заменѣно съ "Добро". Думата "добро" въ английски езикъ не е толкова изразителна дума. Сегашнитѣ думи, съ които говоримъ, все трѣбва да претърпатъ едно видоизмѣнение. Човѣшкиятъ ларинксъ още не е достигналъ степеньта на своето развитие. Има много думи, които ние не можемъ да произнесемъ. Изисква се извѣстно трептение. Има нѣкои думи, които иматъ нѣколко значения. Вземете на български думата "ХАЙДУКЪ". Една дума, която е добра. Има много хубаво съдържание, а лошо значение. ХАЙ ДУКЪ - ХАЙ, това значи едно високо положение, и ДУКЪ значи ДУЧЕ, нали има ДУЧЕ. Значи единъ, който заповѣдва. И дали сж му съвсемъ друго значение. Тази

дума съвсемъ нѣма тѣзи елементи на лошо. Та, на човѣка, като му кажатъ тази дума ХАЙДУКЪ, че то е една титла, значи отъ високо произхождание. А ДУКЪ значи благородникъ. Нали дукове има. Нѣкой пжть думитѣ иматъ обратно значение. И на български думитѣ сж взели обратно значение. Напримеръ има една дума на английски PREVENT. Запримеръ въ произношението: Y thank you. Та казвамъ, PREVENT е една гърлена дума, свойствена на живота. Когато силно се произнесе звукътъ "Р", туй означава поводъ на грубость. Напримеръ българитѣ произнасятъ, казватъ "Р", туй е една буква, която нѣщо принася къмъ волята. Когато я произнесешъ силно, тя е волевъ звукъ. Който придава на женската мекота. Човѣкъ, който е много мекъ, той трѣбва да произнесе силно Р - то, а който е грубиянинъ, не му трѣбва голѣми бентове да прави. Преди 200 години тази дума е означавала: - Господи, застави ме да направя нѣщо; а сега PREVENT значи: - Забрани ми да не го направя! Сега има точно обратното значение: - Да възпрепятствувашъ нѣкому.

Та казвамъ, често ние произнасяме нѣкои думи не на мѣсто. Не ги тургаме думитѣ на мѣсто, вследствие на това тѣ нѣматъ туй съдържание. Сега нѣкой пжть вие размишлявате, казвате: Защо каквото и да стане, каквото и да е, трѣбва да отида при Господа. Е, не мога да отида. Добре. Вие ако турите единъ обикновенъ експлусивъ, той ще извърши една обикновена работа. Ако турите единъ необикновенъ експлусивъ, той ще извърши друга работа. Ако турите една физическа запалка - барута, той ще извърши едно нѣщо, ако турите динамита, съвсемъ друга експлозия ще има. Та има нѣкои думи, които сж експлусиви у човѣка, динамични сж. А има и още по-страшни експлусиви. А тия обикновенитѣ сж като барута. Ако е въ малко количество, само пламне, и може да направи едно увеселение малко; а ако е въ голѣмо количество, тогава е друго.

Та казвамъ, въ духовния или въ религиозния животъ на човѣка, човѣкъ трѣбва да обръща внимание на своето тѣло. Съвременнитѣ хора не даватъ голѣмо значение на тѣлото си. И онѣзи , които сж проповѣдвали разнитѣ религии, както въ Индия и пустинитѣ, тялото е страдало много. Човѣка прави прегрѣшенията, а неговото тѣло е виновато. Направилъ нѣкой прегрѣшение, ще му отсекатъ ржката. Тъй сж правели. Ако направи едно престжпление, ще го осждатъ: Ако е кралъ, ще му отсекатъ ржката. Или ако е кралъ, ще му отсекатъ крака. Причината за кражбата не е въ ржката. Причината за

кражбата е въ желанието на човѣка. - Въ човѣшката воля. А човѣшката воля представя единъ женски принципъ. Човѣшката воля отъждествява жената. Волеви хора искатъ да бждатъ. Че по - волеви сжщества отъ женитѣ нѣма. Ако е за воля, у жената я търси. Ако е за умъ, за разбиране, търси го у мжжа. А за воля, за желания, - жената. Та жената дето и да я поставишъ, въ една празна кжща, следъ година, 2, следъ 5,6 години тя ще я натъпче съ дреболии, това - онова; всичко това ще напълни кжщата, и погледнешъ - кжщата станала вече тесна. И казва на мжжа си: Малка е стаята. Азъ съмъ влизалъ въ нѣкои кжщи, по 12 стола има отъ двѣтѣ страни, канапета, какви ли не работи има. Безпредметни сж, нѣма кжде да се завъртишъ вжтре. Защо сж столовѣтѣ тамъ? Нѣкоя нова мода. Или дошла нѣкоя нова мода. Нѣкоя ще има по 12, 14 рокли, за нея сж толкова много, та се чуди коя да облѣче, единъ цѣлъ гардеробъ! Дойде до обуща, шапки, пакъ сжщото - цѣлъ гардеробъ, така наредени. Та и азъ имамъ доста обуща. Не само това, ами и разни вѣруюта. Като се погледнешъ, едно вѣрую въ младини, въ средна възрасть, въ стара възрасть, пакъ наредилъ си ги вѣруютата. Та не можешъ да си опредѣлишъ, да задържишъ едно вѣрую.

Та казвамъ, понеже човѣкъ едновременно не може да се опредѣли, волята у човѣка е подраздѣлена. Разумностьта произтича отъ другъ единъ свѣтъ. А волевитѣ желания произтичатъ отъ другъ свѣтъ. Тия двата свѣта се съединяватъ. ОТЪ ТУКЪ Е - жени и мжже на земята се съединяватъ и образуватъ достойнството на човѣшкия умъ. Ако Истината въ свѣта и Благостьта не се съединатъ; жената е образъ на Благость, на волеви желания, а мжжътъ трѣбва да бжде образъ на Истината. Когато той говори, да нѣма лъжа. Човѣкъ трѣбва да бжде образъ! Щомъ единъ човѣкъ не говори Истината, тази разумность въ него не функционира. И щомъ жената нѣма благость въ нея, тази мекота и волята е слаба.

Та казвамъ, вие нѣкой пжть казвате: Да бжде Волята Божия. Този е вече женскиятъ принципъ, на Благостьта на Бога. Да бжде Волята на Бога. Ние казваме: Да се свети Името на Господа и да дойде Царството Му! Да бжде Волята Му. Три нѣща има. Какъ ще изпълните Волята на Бога безъ Благость? Безъ Благость човѣкъ никога не може да изпълни Волята Божия. И ние казваме тъй: Никога не можешъ да слугувашъ нѣкому тъй присърдце, ако нѣмашъ любовь. Любовьта е сила, отъ която Благостьта ще се прояви. И казваме,

че трѣбва да се живѣе на земята. Но ти трѣбва да можешъ да живѣешъ, както живѣе една риба. Всѣки день да бѫдешъ недоволенъ отъ живота си. Казвамъ, това не е живѣене, да се живѣе. Животътъ е едно проявление. Щомъ Истината и Благостьта не сѫ съединени въ едно, той животътъ не може да се прояви.

Сега често сѫ ме питали: Азъ не съмъ ли добъръ човѣкъ? Че азъ говоря истината. Но има голѣма разлика отъ говорене на истината и Истината. Нѣкои хора говорятъ нѣкои факти, - азъ, казва, истината говоря. - Азъ го видѣхъ, казва. - Туй, което си видѣлъ, не е никаква Истина. Казватъ, че човѣкътъ истината говори. Истината не се занимава съ дребни работи, тъй речено, казано. Туй не е истина. Че ти имашъ да давашъ нѣкому или имашъ да вземашъ, това не е истина. Това е единъ фактъ, не е истина. Че обичашъ да излъжешъ, това не е истина, това е единъ фактъ само. Това сѫ извѣстни съображения. Лъжата за едного е истина, за другиго - не. Тава сѫ факти, това не е истина. Истината прави човѣка свободенъ. И онзи, който носи Истината, той носи живота въ себе си. Онзи, който нѣма Истината, неговиятъ свѣтъ е тъменъ. Тогава човѣкътъ, който живѣе въ Истината, и човѣкътъ, който живѣе безъ Истината, имаме два различни резултати. Тѣ сѫ следующитѣ. Представете си, че вие се намѣрите въ единъ свѣтъ на свѣтлина. Говоримъ сега за физическия свѣтъ. Ние трѣбва да разбираме нѣщата на физическото поле, за да ги разберемъ въ единъ духовенъ свѣтъ. Има едно външно разбиране. Представете си, че имаме 10 шишета. Едното направено отъ злато, едното отъ сребро, отъ медъ, отъ желѣзо, отъ стъкло. Всички шишета сѫ пълни съ едно съдържание. И запечатани. Какво има въ шишето, вие още не знаете, изучавате ги. Но вие знаете, че едни отъ шишетата сѫ направени отъ злато, други отъ сребро, трети отъ категорията на стъкло. Но още не знаете какво съдържание има вѫтре. Представете си, че тия шишета ги турите въ една стая, която е тъмна. Влизате вие вѫтре, бутате шишето, но ще знаете ли какво има въ шишето? Донѣкѫде ще знаете каква е формата на шишето, а другото нѣма да знаете. И нѣма да имате една ясна представа за външната форма на нѣщата. И ако имате единъ турбушонъ да отпушите тия шишета вѫтре, и въ тъмнината вие може да познаете какво има въ тѣхъ. Като пиете отъ тѣхъ, може да разберете какво има вѫтре. Понеже за да опитате нѣщата, не се изисква свѣтлина. Тамъ опита става по другъ начинъ. Вие ще знаете

какво е съдържанието на шишетата, но нѣма да знаете отъ какво е направено шишето.

Та казвамъ, когато вие опитвате живота, въ тъмнина става. Всичкитѣ страдания се опитватъ въ тъмнина. То е съдържанието на шишетата. Като отворите едно шише и опитате, видите, че това е горчиво въ шишето. А това е турено на етикета. Ако видишъ въ свѣтло, ще забелѣжишъ, че има туренъ надписъ на всѣко шише. Ако изучавате шишетата, вие ще знаете формата на шишетата, отъ какво е направено шишето, и ще прочетете надписа на шишето, какво се съдържа въ шишето. И следователно животътъ, изученъ при Истината, той носи онова пълно знание, ти нѣма да вкусишъ отъ горчевинитѣ на живота. Щомъ имашъ нѣкоя горчевина, щомъ ти си въ едно противоречие, ти си въ тъмнина вжтре въ себе си. Да кажемъ всички имате вѣра въ Бога. Казвате: Азъ вѣрвамъ въ Христа, вѣрвамъ въ Бога. Ако се случи нѣщо да не върви по вашата угода, както вие искате, както вие си го мислите, вие веднага се усъмните и казвате: Кой знае, дали Господъ мисли за мене? Дали това е вѣрно? Тѣ сж празни работи. Най - добритѣ свещеници у българитѣ, които азъ зная, та той казва: По нѣкой пжть не зная какъвъ дяволъ има, та когато служа въ църквата, дойде този дяволъ, единъ такъвъ нехранимайко, и въ църквата тамъ идва, въ олтара. Та, имамъ, казва една черта въ себе си, сприхавъ съмъ. Като ме гледа човѣкъ, мязамъ на светия, много внимателенъ; така, - мекъ съмъ, всичко туй, но наследилъ съмъ, имамъ една слабость, която ми създава много голѣма неприятность. И нѣкой пжть и въ олтара тъй я проявявамъ. Стане нѣщо, тъй за малко нѣщо и кипна. И въ църквата това. И после казвамъ: Ти като кипнешъ, ще оправишъ ли работитѣ? Че нѣкои не слушали въ църквата; чета Евангелието азъ, а нѣкои жени тамъ приказватъ. И азъ ще почна да се разкрѣскамъ: Какво сте се разприказвали тамъ? И после си казвамъ: Ти си чети, тѣхъ остави, нека си бърборатъ. И у всинца ви има едно желание, като отидете нѣкжде, искате всичкитѣ хора да ви обърнатъ внимание. Туй не е въ ваша власть да обърнете внимание на хората. Вие може да обърнете внимание по нѣколко начина. Ако искате да обърнете внимание на хората, дайте едно обявление, че вие давате по сто английски лири на всѣки единъ човѣкъ, който се разбере съ васъ. И всички тия хора ще се събератъ и ще ви обърнатъ вниманието. Дойде единъ човѣкъ, ти нищо не давашъ, и не погледнешъ на него. Казвашъ: Той съвсемъ

закжсалъ. И той като мене. Ти му разправяшъ за една своя религиозна опитность; тѣ сж обикновени опитности, това не сж религиозни опитности. Азъ срѣщамъ нѣкои разправятъ за религиозна опитность. Въ какво седи тази опитность? Нѣкои християни иматъ дълбока опитность. Апостолъ Павелъ се оплакваше, че имало единъ демонъ, който го мжчелъ въ плътьта му. Три пжти се молилъ на Господа да му отмине. Отъ невидимия свѣтъ му казали: Този демонъ ще върви съ тебе, ти ще го хранишъ и добре ще се отнасяшъ съ него, и той съ тебе ще бжде. Но туй да се отнеме отъ тебе, не! И той си го обяснява, че за многото знания, които му сж дадени, че да не се възгордѣе. Този духъ му турили тамъ, да го държи въ едно средно състояние. Да се не възгордява. И какви ли не тълкувания не сж дадени, каква е била тази слабость на апостолъ Павелъ. Нѣкои го тълкуватъ, че той ималъ слаби очи; нѣкои тълкуватъ, че стомахътъ му билъ слабъ, деликатенъ. Хайде още нѣщо, - него ще премълча. Нѣкои казватъ, че той понеже е билъ неженен, нѣкой пжть и той - тъй го изваждатъ тълкувателитѣ - казвалъ: Не може ли и азъ като братята да водя една сестра. Азъ съмъ се отказалъ. И туй му било жалко, че той нѣмалъ да води съ себе си една сестра. Апостолъ Павелъ е страдалъ, че не можалъ да води една сестра съ себе си. А нѣкои съжеляватъ, че водятъ една сестра съ себе си. Какво ще правишъ? Нѣкоя сестра съжелява, че нѣма нѣкой братъ; а нѣкоя сестра съжелява, че има нѣкой братъ. Както виждамъ, и въ вашия умъ има нѣщо двояко. Весели сте, но като погледнете нѣкой пжть, не сте му намерили цѣра на това нѣщо , не му знаете какъ да се избавите.

И казвамъ, онова състояние вжтре, има нѣщо, което заблуждава човѣка. Щомъ искашъ да говоришъ, нѣщо ти казва: Повиши си малко гласа, нека знаятъ, че имашъ достойнство! Този режисьоръ, който направлява работата, и ти споредъ него искашъ да повишишъ гласа си. Ако единъ слуга повиши гласа си предъ господара си, той ще го попита: Ти знаешъ ли какво говоришъ? Ти знаешъ ли предъ кого говоришъ? И нѣщо му казва: Кажи му какво говоришъ! И тогава вие се намеритѣ въ едно противоречие. Единъ отъ нашитѣ приятели ми разправяше единъ действителенъ анекдотъ. Туй се случва въ Русе. Нашиятъ братъ Илия Стойчевъ, служащъ въ Сингеръ. Единъ день идва единъ такъвъ българинъ, влиза и казва на Стойчевъ, който не си устоялъ на нѣкакво задължение: Ти знаешъ ли кой съмъ азъ? - Кой си? - Азъ съмъ запасенъ полковникъ еди кой си! Стойчевъ се обръща,

и казва: Ти знаешъ ли, азъ кой съмъ? Азъ съмъ запасенъ ефрейторъ! Полковникътъ кисналъ да се смѣе. Хващатъ се двамата за ржка - запасенъ полковникъ и запасенъ ефрейторъ. Казва: Ако бѣхме въ война, азъ щѣхъ да те арестувамъ, но сега понеже нѣмамъ власть, дай си ржката! Дойде ми една нова идея.Та човѣкъ може да има високо произхождение, но нѣма власть да я приложи. Ти си полковникъ въ запасъ, но никой не се подчинява. Или ти си ефрейторъ. Въ какво седи разликата между полковника и ефрейтора? Че полковникътъ заповѣдва на много хора, а ефрейторътъ на по - малко хора заповѣдва. Но резултатитѣ и на полковника, и на ефрейтора сж едни и сжщи. И въ ефрейтора има желание да заповѣдва, и въ полковника има желание да заповѣдва, само че желанието на полковника се е разширило, има условие да расте, а желанието на ефрейтора е по- малко. Ако ефрейтора стане, полковникъ и у него ще се яви сжщото желание.

Та казвамъ, тия сж външни нѣща, които препятствуватъ за нашето развитие. Има много нѣща, отъ които трѣбва да се освободимъ. Тѣ не сж сжществени. Силата на единъ човѣкъ седи въ Истината, която той обича! Въ неговия умъ, защото само чрезъ ума си, той ще възприеме Истината. А пъкъ благостьта на човѣка зависи отъ неговото сърдце. Чрезъ сърдцето се възприема благостьта. Има едно сърдце у човѣка, което мисли, - сърдце , което разбира сжщината на нѣщата. И ако ти въ сърдцето си не си възприелъ благостьта, и ако въ ума си не си възприелъ Истината, трѣбва да знаешъ, че въ живота онова, което желаешъ, ти не може да го постигнешъ. Всичко онова, което желаешъ отъ хората, което е добро и велико, което е Божествено, чрезъ Благостьта и доброто въ себе си, чрезъ Истината и Свободата, можешъ да го постигнешъ. И тия сж дветѣ качества, които може да ти дадатъ тази вжтрешна сила, онова вжтрешно спокойствие, и ще продължатъ живота ти. И всичко ще продължатъ тѣ. И сега по нѣкой пжть вие очаквате по единъ механически начинъ да стане това. Че Господъ да бжде благъ къмъ васъ. Та, Той всѣкога е билъ благъ! Понеже Той е неизмѣняемъ, Богъ е благъ. Значи, благостьта е законъ на Любовьта. Въ Него се проявява Любовьта. Благостьта произтича отъ онзи свѣтъ на Любовьта. А Истината е единъ особенъ свѣтъ. И тя е наравно съ Любовьта, наравно е съ Божествената Мждрость. И Писанието казва, че Богъ е възлюбилъ Истината, която е вжтре въ насъ! Сега Истината не е едно качество. Истината е нѣщо велико, разумно

въ свѣта! Най - разумното нѣщо, което човѣкъ може да прояви, то е Истината. И всѣкога, щомъ кажешъ Истината, ти ще усещашъ една радость. Ти не си казалъ Истината, но Истината винаги носи радостьта! Тамъ дето е Истината, тамъ е щастие; тамъ дето е радостьта, тамъ е щастие. И благото, и благостьта винаги следва Истината. Тѣ се съединяватъ, заедно вървятъ и образуватъ една вжтрешна връзка. И човѣкъ, който нѣма благость, и който нѣма Истина, той въ Царството Божие не може да влезне. Ако у тебе се оженатъ Благостьта и Истината, ти си кандидатъ за Царството Божие. - Можешъ да влѣзешъ тамъ! Но ако ти нѣмашъ Благостьта и Истината, ти не си жененъ. А неженени хора въ небето не се приематъ. Вие мислите сега, - неженени хора въ небето не се приематъ. Вие питате въ небето какъ сж? - Женени сж тамъ! Всѣки, който има Благость и Истина, той е жененъ, има и фамилия, и домъ, и братя, и сестри има. А който нѣма Благостьта и Истината, той не е жененъ. Та и на земята е все сжщото. На неженения, като отиде нѣкжде, хората не му довѣряватъ. Имашъ дъщеря, като влѣзе момъкъ, гледашъ бащата отворилъ очитѣ, на 4 му играятъ - поглежда на лѣво, на дѣсно. И майката поглежда дъщерята. Казва: Да си опичате ума, тази работа е опасна. Че момъкътъ може да се изкуси. Влѣзе нѣкой момъкъ, касата е отворена. Злато има, може момъкътъ да се изкуси, - иска да се ожени за паритѣ. Знаете ли въ какво седи женитбата? Защо искате да се ожените? За какво искате да се ожените? Какво търсите въ женитбата? Нѣкой казва: Да се оженя ли или да не се оженя? - Че казвамъ , ти си жененъ, какво искашъ да се женишъ? Че твоята душа е оженена за тѣлото. Ти казвашъ да се женя ли, или да не се женя? Че колко пжти ще се женишъ? Тѣлото ти е жената, а душата ти е мжжътъ. Ти си ожененъ вече, какво искашъ повече. А всичко туй, въ което ти се проявявашъ, то сж твоитѣ деца. И туй е реалното. И тѣ го наричатъ нѣкой пжть - единъ мистиченъ бракъ. Но азъ съмъ ви тълкувалъ думата "бракъ" ни най- малко не е изразителна. Бракъ.

Та казвамъ, ония нѣща, които Богъ е турилъ; вземете - "бракъ" или туй съединение, което Богъ е направилъ отдавна, хората сж му турили едно второстепенно значение. И тъй, не мислете, че бракътъ е направенъ отъ Бога. Писанието казва: Онова, което Богъ е съчеталъ. Богъ,което е съчеталъ въ тебе - Истината и благото - не го разлъчвай. Ти си единъ разведенъ мжжъ или една разведена

жена, щомъ Истината не е въ тебе; и щомъ благото не е въ тебе, ти си единъ разведенъ мжжъ. Та казвамъ, не се развеждайте! Не разрушавайте онова, което Богъ е съчеталъ. Той е съчеталъ благото и Истината въ едно въ човѣшкия умъ. И отъ туй съчетание зависи благото на човѣка. Всичкитѣ други постановления, които човѣкъ търси въ света, той само чрезъ благостьта и чрезъ Истината може да ги постигне. Тогава вече умътъ е една сила за човѣка. Може да го считате за сила, за него той е единъ отличенъ слуга, който може да ви въведе въ Царството Божие. И като минете въ вѣчностьта, умътъ пакъ ще бжде съ васъ. Та именно, както е тукъ на земята, така ще бжде и въ другия свѣтъ, само че пречистено ще бжде.

Та по нѣкой пжть питате, какъ трѣбва да се живѣе? За да живѣешъ, свободенъ трѣбва да бждешъ всѣкога. Ама не само ти. Дето отивашъ, все трѣбва да носишъ свобода на всички хора. Отидешъ нѣкжде, видишъ нѣкой приятель е вързанъ. Ще му отрежешъ нишката, съ която е превързанъ. Ще го освободишъ. Влѣзнешъ нѣкжде, видишъ нѣкой волъ е вързанъ. Извади юлара, да си върви този волъ. Нѣкжде нѣкоя река е подпушена. Ще я отпушишъ, да си върви водата. Видишъ нѣкое дърво се е изкривило. Ще го изправишъ. Отъ дето минавате, вие трѣбва да поправяте. Азъ съмъ забелѣзълъ, нѣкой казва: Какво трѣбва да се прави? То съ показване не става. Какъ ще преподавашъ ти единъ езикъ, ако не го знаешъ, не можешъ да произнасяшъ думитѣ. Какъ ще преподавашъ френски или английски, ако ти не знаешъ самъ да произнасяшъ думитѣ? Какъ ще предавашъ на другитѣ хора това, което ти самъ не знаешъ? Онова, което човѣкъ ще предава, той трѣбва да го знае много добре. Сжществениттѣ нѣща трѣбва да ги знаешъ! Ти не можешъ да предавашъ една добродѣтель на другитѣ хора, ако ти тази добродѣтель не си я усвоилъ. И ти не можешъ да предавашъ единъ езикъ, ако този езикъ не си го усвоилъ. И когато се изучаватъ езицитѣ, всѣки единъ може да счита, че ти си разбралъ единъ езикъ. И следъ като си изучилъ единъ езикъ, непременно въ ума ти ще дойде по - голѣма свѣтлина. И като усвоишъ ти езика вече, и думитѣ се нареждатъ по единъ естественъ начинъ. Менъ ми разправяше единъ българинъ, който е билъ въ Америка. Казва: Нищо не разбирахъ по английски. Само давахъ внимание. Този ми говори, не разбирамъ; онзи говори, не разбирамъ. Казвамъ си: Ще науча ли този езикъ? Следъ 6 мѣсеца веднъжъ усетихъ, като че дойде нѣщо въ менъ, и ми стана, като че съмъ билъ и пребилъ. И английски ми стана ясенъ.

Думитѣ започнаха да се нареждатъ. Ще каже нѣкой спиритистъ, че влѣзналъ единъ духъ, и той го училъ на английски. Възможно е. Но ние казваме, у него се събудилъ англичанинътъ. У българинътъ се събудилъ български езикъ, затова той говори български, а англичанинътъ спи. У французинътъ се събудилъ френски езикъ, а англичанинътъ и българинътъ спятъ. Та казвамъ, ако единъ день човѣкъ се пробуди въ пълната смисълъ, той ще бжде и англичанинъ, и българинъ, и всички тѣзи ще се пробудатъ. А сега ти си заспалъ, искашъ да учишъ френски. Трѣбва да се събуди французинътъ въ тебе. Азъ нѣкой пжть правя разлика въ старитѣ думи, и думи, които ни сж близо вече. Тѣ иматъ животъ. Духътъ тогава на тѣхъ работи. И гледашъ нѣкои думи произнасяшъ, запримеръ, какво означава думата "субстанция"? Даже следъ като сте я чули, и четете въ речника "субстанция", "есенция" какво означава. И следъ като я обяснявашъ, пакъ остава необяснена. Сега вие може да я намерите въ речника тази дума. Или какво означава думата "ДОБРО"? Какво нѣщо е доброто, какъ ще го опредѣлите? Или какъ ще обясните на английски думата "good". Защо англичанинътъ е турилъ думата "good" за доброто, а българинътъ е турилъ "добро"? Кое е дало поводъ? Англичанинътъ за доброто, на О - то е турилъ отъ долу една малка опашка g . Англичанинътъ е реалистъ, той е посѣлъ семето и казва: По-напредъ коренитѣ, а после клонитѣ. После на английски дветѣ О - та, това сж условията, дето туй семе може да расте. "Д - то" "-d", както се пише на английски, значи нѣма кжде, трѣбва да вървятъ клонитѣ нагоре. На английски две условия трѣбватъ, и най - после посоката на кжде трѣбва да вървятъ клонитѣ. А българинътъ е турилъ така "ДОБРО", той не иска корени. Той като е турилъ доброто, казва: Коренитѣ отъ после ще дойдатъ. Но той е взѣлъ вече по законитѣ на присаждането. Той е взѣлъ едно калемче, турилъ го, ще го завърже, ще го намаже малко съ мехлемъ, и казва: Отъ после да си пуща коренитѣ. Това е присаждане. Значи, у българитѣ доброто е присадено, у англичанитѣ доброто е посадено. Това е вече закона на разбирането. За туй, ако дойдете до англичанина, той има по - дълбоки корени. Единъ англичанинъ нѣма да ти даде обѣщание; като го срѣщнешъ, той ще седи, ще те гледа, ще мисли ; той е хладнокръвенъ. Но у него има една черта: Веднъжъ далъ дума, каквото е казалъ, това са сжщинскитѣ англичани. Има нѣкои хора, които носатъ името "англичанинъ", но англичанинътъ щомъ ти даде една дума, на тази дума ти можешъ вече да разчиташъ.

И казвамъ, кое е онова, на което може да ви се разчита? Вие казвате, че сте Християни. Коя е отличителната черта на Християнина? Или пъкъ вие казвате: Азъ съмъ отъ Новото Учение. Коя е сѫществената черта на Новото Учение? И ако попитатъ коя е сѫществената черта на единъ православенъ или на единъ евангелистъ, и той не знае. Той ще тури много нѣща, които не сѫ сѫществени. Или на единъ католикъ коя е сѫществената черта? Католикъ е онзи, който вѣрва въ непогрѣшимостьта на папата. Но то не е сѫщественото. Че докато азъ имамъ пари, всѣки вѣрва въ мене. Но щомъ си изгубя паритѣ, вече престава и вѣрата на хората. А вѣрата е тази, дали имамъ пари или нѣмамъ пари? Онзи, който вѣрва въ менъ, и като имамъ пари, и като нѣмамъ пари, той вѣрва. А като дамъ нѣкому пари, и той вѣрва въ менъ, не зная дали въ менъ вѣрва или въ паритѣ вѣрва? Дойде нѣкой, който има вѣра въ тебе. Понеже ти си ученъ човѣкъ, той вѣрва въ тебе. Но утре, да допуснемъ, ти се намирашъ въ едно мрачно състояние, казвашъ: Почакай малко, не мога върху този въпросъ да ви кажа, не че не зная, но свѣтлина нѣма тамъ. Има нѣщо, прекѫснала се е свѣтлината. И този човѣкъ ще изгуби въ тебе вѣрата. Ще кажете: Азъ го питахъ, но той не може да ми отговори. Или вземете сѫщностьта на една жена. Азъ ви казахъ на васъ да знаете, женитѣ. Всѣки, който нѣма благость, той не е жена. И всѣки, който нѣма Истина въ себе си, той не е мѫжъ. Нищо повече! За менъ мѫжътъ е образъ на Истината! За менъ жена е образъ на благостьта. И съединени въ едно, това е единъ бракъ, това е едно мѣсто, като се съединатъ двамата, въ тѣхъ Богъ живѣе! А така разединени - единиятъ нѣма истината, другиятъ нѣма благость - Господъ Го нѣма тамъ. И тѣ сѫ хора на нещастие. Тамъ, дето го нѣма Господъ, е адъ. Тамъ, дето е Господъ, е рай! Тамъ, дето го нѣма Господъ, е мѫчение, а дето е Господъ, дето е Истината, дето е благостьта - тамъ е Господъ, тамъ е радость и веселие. Вие се мѫчите по нѣкой пѫтъ, и не знаете, защо се мѫчите. Казвате:Моля се. - Ти можешъ да се молишъ, както искашъ, въ тебе трѣбва да бѫде мѫжътъ. Отъ невидимия свѣтъ разбирайте сега: Всѣки единъ човѣкъ е троеличенъ. Ти ако на физическото поле си мѫжъ, въ духовния свѣтъ си жена; ако на физическото поле си жена, въ духовния свѣтъ си мѫжъ. Ако на физическото поле въ тебе преобладава благостьта, въ духовния свѣтъ ще преобладава Истината. И ако благостьта отъ долу и истината отъ горе се съединатъ, ще се образува една

вжтрешна връзка. И тогава ако ти си жена, ще имашъ стремежитѣ да обичашъ мжжетѣ. Защо? Ти обичашъ Истината въ тази форма. Защо обичашъ този мжжъ? -За Истината, която живѣе въ него. А защо обичашъ тази жена? -Благостьта живѣе въ нея. То е Богъ именно. Следователно никоя жена не може да бжде обичана, ако благостьта не е въ нея! И никой мжжъ не може да бжде обичанъ, ако Истината не е въ него. Това сж СЖЩЕСТВЕНИ нѣща, които трѣбва да знаете. И Господъ не може да ви обича, ако нѣмате Истината и благостьта въ себе си. Ако имате Истината, Господъ ще ви обича. Ако имате и благостьта, Господъ ще ви обича. Ако нѣмате благостьта, Господъ не може да ви обича. Че какво ще обича Господъ? Обича Богъ въ насъ онова, което е Негово! Понеже Той ни е направилъ по Образъ и Подобие на Бога. То са Истината и Благостьта, които сж въ насъ. То е Образа и подобието на Бога! Ако ти нѣмашъ Истината въ себе си и нѣмашъ тази благость, ти Образа на Бога го нѣмашъ.

Следователно това е сега НОВОТО! - Да имаме този Образъ и Подобие на Бога въ себе си! Да имаме тази Благость въ себе си, която е Божий Образъ и Подобие; да имаме тази Истина въ себе си, която е Божий Образъ и Подобие! И ви казвамъ, тъй е създалъ Богъ човѣка. И ви казвамъ, всѣки единъ отъ васъ, ако така разбирате и така се подвизавате, успѣхъ ще имате. Въ живота си успѣхъ ще имате. Вие се колебаете въ себе си дали е така или не. Вашата вѣра сега кжде е? Азъ мога да вѣрвамъ, че имамъ Истината въ себе си; и мога да вѣрвам, че нѣмамъ Истината въ себе си. Това сж два резултата. Вѣрвамъ, че не съмъ добъръ човѣкъ; и вѣрвамъ, че съмъ добъръ човѣкъ. Но по-добре да имамъ вѣрата, че Истината е въ менъ; и да имамъ вѣрата, че благостьта е вжтре въ менъ. То е вѣра сега!

Та азъ ви показвамъ пжтьтъ, какъ може да се възстанови благото между хората. На земята не може да се обичатъ хората, и на небето не могатъ да се обичатъ - законътъ е все сжщъ, - ако тѣ нѣматъ тѣзи качества въ себе си. За да те обичатъ, непременно трѣбва да имашъ едно качество сжществено - да живѣе Истината въ тебе. Това е най-великото нѣщо! И да живѣе благостьта въ тебе! - Това е най-великото нѣщо! По-велико нѣщо въ свѣта нѣма отъ Благостьта; отъ Истината по-велико нѣщо нѣма! Вие ще кажете: Любовьта кжде е? Тогава, ако Любовьта е всичко въ свѣта; нали вие казвате: Че азъ имамъ любовьта. - Че щомъ

имашъ любовьта, защо търсишъ тия работи отъ вънка? Ти имашъ любовьта, а търсишъ знанието. Защо ти е знанието на тебе, щом имашъ любовьта? Любовьта носи знанието съ себе си вжтре! И туй схващане трѣбва да дойде въ насъ. И казвамъ, да се научите на едно: Щомъ любовьта действува само отъ вънка, ще се създадатъ само извѣстни условия. Знанието отъ вжтре ще дойде. Щомъ разправя единъ професоръ по математика, разбирането е вжтре въ менъ. Само единъ малъкъ поводъ трѣбва да дойде въ менъ. За да изучишъ френски или нѣмски, то зависи отъ способностьта, която е въ менъ, той нѣма да ме научи. Способностьта азъ имамъ да науча единъ езикъ. Нѣкои хора иматъ по-голѣма способностъ да учатъ езици. На всички хора, на които очитѣ сж изпъкнали, по-лесно изучаватъ езици; онѣзи хора, на които очитѣ сж малко по-вглъбнати, не изучаватъ толкова лесно. Които сж изпъкнали, какъ сж изпъкнали? Какво разбирате? Тъй долу на окото има една изпъкналостъ; като сж изпъкнали отъ долу показва, че човѣкъ може да учи езици. Изпъкналитѣ очи иматъ много значения. Та казвамъ, като проучавате всички гениални хора, които сж изучавали езицитѣ, иматъ особенъ строежъ на долната частъ на окото. Знае човѣкътъ 10,15 езици, та играе си съ тѣхъ.

При Истината вие сте родени. Вие сте родени съ нея. Вие трѣбва само да я възприемете. Но сега тази истина ще дойде по особенъ начинъ. Азъ само ви давамъ условията на Истината. Не се плашете вие отъ нея. Казвате, човѣкъ не може да говори истината. Не, фактитѣ не може да говори, но Истината всѣкога може да говори. Въ момента, въ който ти не говоришъ Истината, ти ставашъ нещастенъ въ себе си. Веднага ти изгубвашъ смисъла, недоволенъ си отъ живота, мжчишъ се нѣкой тжтъ за една малка погрѣшка, която направишъ.Нѣмашъ смелость въ твоя умъ, има нѣщо, което те безспокои. Малката погрѣшка въ окото, то вече не е свободно да гледа. Та казвамъ: Онова, което дава сила на човѣка, то е Истината въ него; онова, което дава сила на човѣка, то е благостьта въ него! Туй сж Божествени качества. И като се съединатъ Благостьта и Истината заедно, само тогава Любовьта се проявява! И тя става като плодъ. Любовьта отпосле идва. Като дойде Любовьта, дойде живота. Ние подразбираме движението. Ако нѣмаме единъ щастливъ животъ, каква любовь ще бжде тогава. А щомъ човѣкъ е щастливъ, има едно щастие на земята, което седи въ придобивката на тия качества Божествени.

Та първото нѣщо, заемете се да бждете благи, да

проявите благость, и да проявите Истината вжтре. Сега казватъ: Истината е многокачествена.Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Искренъ трѣбва да бжде. Не трѣбва да има въ него никакво притворчество. Той трѣбва да бжде единъ строенъ, красивъ свѣтъ. А сега понеже виждашъ много недостатъци въ себе си, ти искашъ да се скриешъ, ще станешъ затворенъ, нѣкой пжтъ неразположенъ.

И казва сега Христосъ: Отивамъ при Отца си. Сега при Бога не можемъ да идемъ ние. За да идемъ при Бога, трѣбва да бждемъ благи, и Истината съ насъ да е. Тогава вече отиваме при Отца си. Казватъ: Какво е далъ Христосъ, като дойде на земята? Той претърпѣ. Той носеше Благость. Че бѣше Благъ, Той казва: Прости имъ Господи, тѣ не знаятъ какво правятъ! То е Благостьта; и Истината, че Той никога не се поколеба отъ страхъ. Като дойде страданието, Той каза: Имамъ кръщение да се кръстя. Истината е тамъ. Имамъ една работа да досвърша. Ни най-малко не потърси пжтъ да се освободи. А търси онзи пжтъ, по който човѣкъ трѣбва да мине. Ние сме дошли на земята, ти търсишъ да уредишъ живота, - да живѣемъ щастливо. Не търси този пжтъ.Търсете онзи пжтъ, който Богъ ви е начерталъ. Гледайте да извършите Волята Божия! И азъ ви казвамъ, ти си жененъ на земята. Имашъ една жена, мисли да се отнасяшъ съ нея, както Господъ иска. Една жена има единъ мжжъ, и не мисли да се отнася тъй, както Господъ иска. Или мисли тя какъ да се отнася. Оставете външнитѣ връзки. А да имашъ едно отношение, че при всичкитѣ условия да държишъ онова, което Богъ иска. Вие сега тукъ минавате братя и сестри; то е едно отношение. Какъвъ братъ? Къмъ този братъ трѣбва да имашъ извѣстно почитание, ако е братъ. Ако е сестра, истината и благостьта въ тебе трѣбва да проникне. Тогава може да се образува едно хубаво общество, споразумение може да има между васъ. Но ако нѣма тази Истина и нѣма тази благость, никакво отношение не може да се образува. Не мислете, че вие може да заповѣдвате на хората. То е самоизмама.

Сега разберете, искамъ да ме разберете. Не да ме разберете, но искамъ да не се самозаблуждавате. Онзи отъ васъ, който е богатъ, трѣбва да помогне на по-сиромаситѣ. Азъ не съмъ за изобилното даване, но не и за скържавото даване. И после, какъ трѣбва да дадете? - Тъй както искашъ да ти дадатъ, тъй и ти давай. Ама че хубаво, нѣкой иска на тебе да ти кажатъ истината. Че тогава тъй, както ти искашъ на тебе да ти говорятъ истината, говори и ти на другитѣ. Щомъ дойде единъ човѣкъ, азъ тургамъ така въ себе

си: Азъ като ида нѣкжде, нѣкой пжтъ искамъ да ми дадатъ хубаво мѣсто, почтенъ столъ; щомъ дойде нѣкой въ моята стая, гледамъ нѣкой пжтъ, имаме тукъ единъ старъ братъ, казва се, наричатъ го Георги циганина. Нѣкой пжтъ той иде вънка на вратата ми, а пъкъ малко пооглушѣлъ. И да му говоришъ, той не чува. Трѣбва много силно да говоришъ. И като идва и силно хлопа, не че иска тъй да хлопа, но глухъ е той. Иде той и ми носи яйца подаръкъ. И азъ трѣбва да му дамъ единъ подаръкъ. Азъ не му гледамь скжсанитѣ дрехи. Искамъ да имамъ къмъ него едно отношение, да го посрѣщна. Не обръщамъ внимание, че е старъ, че е циганинъ. Тѣ сж посторонни работи. Искамъ да имамъ отношение къмъ него. Казвамъ: Този човѣкъ се нуждае отъ пари. Нѣкой пжтъ носи и малко коприва. Седа сега въ стаята си и размишлявамъ какъ да го приема. Не че не съмъ готовъ. Но тъй да го приема, че да ми е приятно, че съмъ се отнесълъ добре съ него. И той да е доволенъ. Още като го погледна, той чете дали съмъ разположенъ или не съмъ разположенъ. И съмъ наблюдавалъ, тъй подъ очи ме гледа, какъ приемамъ кошницата. Чете, разбира той. И виждамъ, не е глупавъ човѣкъ. - Азъ съмъ, казва, дъновистъ. И виждамъ, добъръ човѣкъ е, въ него има стремежъ. Иска да каже, азъ имамъ разпложение къмъ тебе. Въ невидимия свѣтъ това е една форма. Тази форма следъ време азъ ще я срѣщна . Нѣкой пжть азъ мисля: Сега ли намѣри да ми хлопа тъй силно! Или мисля, че съмъ занятъ, или - яйца не ми трѣбватъ сега. Азъ взема една сума, кажа да му я дадатъ. И той си отива доволенъ. И нѣкой пжтъ му казвамъ - ще вземешъ здравецъ и тамъ ще го посадишъ. И той го посажда. И той знае, като набере здравецъ, ще го посади.

Та казвамъ, всички ония нѣща, които искаме да извършимъ за Бога, ние трѣбва да ги посадимъ. Всичкото добро, което можемъ да направимъ, ние ще го посадимъ въ човѣшкитѣ сърдца. Че ти като говоришъ най-хубави думи, ти посаждашъ вече. На нѣкой човѣкъ азъ съмъ му казалъ една дума, съ години, 10, 20 години той я помни. Менъ ми разправяше единъ, - Идеше ми да се убия, отчаяхъ се. И като му казахъ: Ще се оправатъ работитѣ! И казва този човѣкъ: Тъй стана. Че ти на този човѣкъ, обезсърчилъ се, кажи му: Ще се оправатъ работитѣ. Ще се оправатъ твоитѣ работи!

Та казвамъ сега, и вашитѣ работи ще се оправатъ! Но ще отворишъ широко ума си, душата си за Истината и за Божията Благость, и всичко ще тръгне по медъ и масло.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовъ е благото на човѣка. /три пѫти/.
7,20 ч.с.
На поляната направихме гимнастическитѣ упражнения и съ музика.

ПЪРВАТА ДУМА

21-во Недѣлно Утринно Слово
25.04.1937 год. Неделя 5ч.с.
ИЗГРѢВЪ.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
16 гл. от Иоанна от 16 стих до края[стр.499]
Въ Начало бе Словото.
Малко размишление.

Онова, върху което Христосъ е говорилъ, хиляди проповедници се занимаватъ да тълкуватъ. Хиляди, хиляди томове са писани какво е казалъ Христосъ. Мислятъ, че всичко, което тѣ тълкуватъ, Го е казалъ. Така казалъ Христосъ. Казвамъ: Много трудно е да се изнесе единъ фактъ тъй, но да се изнесе истината. Казва, азъ говоря истината. Щомъ човѣкъ говори истината, всички хора трѣбва да бъдатъ свободни, тъй ние разбираме. Или казано другояче, че не може да гощавашъ хората, които не сж гладни. Ти не може да дадешъ обядъ на хората, които не са жадни. Ти не може да давашъ концертъ на хората, които са глухи. Ти не може да палишъ свещъ на хора, които са слепи. Има нѣща въ живота. Казвамъ: Мъчно е да се изнесе онова състояние, което Христосъ ималъ. Въ даденъ случай, когато говори: "Иде час, когато всички ще ме оставятъ, самъ ще остана, нѣма нито единъ да остане около Мене" ще има една вжтрешна пълнота. Понѣкой пжтъ хората знаятъ какво нѣщо е самота. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не е опиталъ самотата въ микроскопически смисълъ. Щомъ ви е мъчно, това е самота. Най-малката мъчнотия, която усещате, това е самота. Най-малката скърбъ, най-малкото разочарование, то е самота. Казвамъ, всичките работи, които причиняватъ разочарования на хората, то е въ самотата. Когато си самотенъ, ти усещашъ тази вжтрешна скърбъ. Казва Христосъ - "Всички вие ще ме оставите, но благодарение, че не съмъ самъ останалъ" - имаше Единъ, въ който вѣрваше, че нѣма да Го остави. Разочарованието въ живота ще седи въ това, че всички

ще ви изоставятъ. Туй да го знаете. Ще остане само единъ. Нито единъ отъ тѣзи, които са около васъ нѣма да остане. Тогава вие ще се намерите въ онова противоречие, въ единъ отъ най-видните ученици въ миналото, който завършилъ своята школа, пратилъ го учителять му да издържи последния си изпитъ. Далъ му следните наставления:

Вода нѣма да газишъ. По трева нѣма да ходишъ. По пѫтя като ходишъ, праха нѣма да смущавашъ. Прахъ нѣма да дигашъ. Като стъпишъ, прахъ да не дигашъ. Месенъ хлябъ да не ядешъ. Вода въ чаша да не пиешъ. Подъ сѣнка на дърво да не седишъ. Пари да не носишъ. Съ тояга да се не бранишъ. Още хиляди работи му е казалъ. Казалъ му: Ти на слънцето нѣма да гледашъ. Презъ свѣтълъ денъ нѣма да ходишъ. Въ тѫмна нощъ нѣма да се скиташъ. Въздухъ нѣма да дишашъ. Да не се опетнишъ. Покрай воденица нѣма да минавашъ. Валѣни дрехи нѣма да носишъ. Отъ прежда дрехи, който носи, нѣма да ги гледашъ. Красиви жѣни нѣма да поздравлявашъ. На силните мѫже гръбъ ще обръщашъ. Отъ учените хора ще бѣгашъ. Съ невежите нѣма да се препирашъ. Питамъ сега, кой като ходи по целия свѣтъ, ученикътъ казва: Учителю, невъзможно е да изпълня всичките правила, които ми даде. Казвамъ: Има още да учишъ.

Та и на васъ ви казвамъ: Има още да учите и като се върнете, на тия въпроси може ли да отговорите? По пѫтя като ходишъ, да не смущавашъ праха. Значи трѣбва да знаешъ известна формула, само тогава може да не смущавашъ праха. Казвашъ, ти сега праха да не смущавашъ. Ами когато той те смущава? Питамъ сега, парите ли смущаватъ човѣкъ, или човѣкъ смущава парите? Ако се открие единъ денъ, че ти си обидилъ, кѫде ще бъде вината - въ парите или въ тебе? Казва учителятъ му: Ако имашъ пари, не ги носи, понеже ще вървишъ тъй леко, понеже парите, които са въ кесията ти, ни най-малко да не направишъ сътресение, да не се допратъ една до друга, понеже като се допратъ, ще си пукнатъ главите. Питамъ сега, отъ васъ кой не е направилъ прегрѣшение противъ парите? Кой банкеръ, който, като вземе парите, не хвърля банкнотите? Като вземе банкнотата, хвърля я. Това е докачение за парите. Като нѣкой парцалъ я хвърля. Хиляди и хиляди, нахвърлятъ ги. Вземе ги и ги тръсне на земята. Нѣкой на пакетчета ги свързватъ. Наредили са ги и са ги навързали. Питамъ сега, туй което на тебъ ти дава свобода, само не е свободно. Бихте ли желали да имате свободата на парите? При

това бихте ли желали да имате свободата на вашите крака. Или бихте ли желали да вършите това, което вашите крака вършатъ? Ни единъ отъ васъ нѣма да се съгласи на тази служба.

Разбира се, това са редъ разсъждения за една човѣшка душа. Но какво би казалъ ти на една муха? Може ли да седнешъ да й разправяшъ за всичките философски твърдения. Какъ ще пренесешъ своята идея на една муха. Че знаете ли мухите колко престъпления правятъ? Кацне тя отгоре ти, ти си единъ царски синъ съ една божествена идея, главата ти е чиста. Тя кацне отгоре, казва, петъ пари не давамъ. И оставя своята визитна карта отгоре на главата. Че така е. Питамъ сега: Мислите ли, че тази муха, когато стане единъ човѣкъ, че ще й се простятъ прегрѣшенията, че тя ходила на главата на царския синъ отгоре, да си остави своята визитна картичка? Споредъ правилата защо тази муха да не ходи въ своя клозетъ, ами по главите на хората. Ние искаме дълбоки разсъждения.

Дойде една мисълъ въ васъ. Тя е една умствена муха. Следъ туй тази муха ще остави нѣкакви изверження въ тебе. Това е най-лошото нѣщо, въ което ние попадаме. Да може да се освободимъ отъ ония странствующи мисли, които има. Мисълъ нито я викашъ, нито я желаешъ по видимумо и тя се натрапва въ съзнанието ни. Нѣкой пътъ идатъ положения да се обезвѣришъ. Ще дойде веруюто, въ което ти вѣрвашъ - ще го отречешъ. Сега вас ви се вижда малко странно. Забележете, онова нежно детенце, онази нежна дъщеря , единъ денъ тя се отрече от майка си, синътъ се отрича от баща си. Сега аз ви говоря за нѣща, които ставатъ въ свѣта. Какъ ще обясните вие ония, големите противоречия. Хората искатъ единъ чистъ и свѣтъ животъ, който не съществува. Тъй, както хората сега живѣятъ съ тия мисли и желания, те ще си останатъ тамъ, дето са. Защото всеки единъ предметъ не може да вдигнешъ от мѣстото, ако не усилишъ движението. Всѣкога човекъ трѣбва да усили движението на своята мисълъ. Всѣки трѣбва да усили движението на слабата мисълъ. Ако твоята мисълъ не е силна, както витлото на един аеропланъ, или на единъ корабъ, да се движи силно твоятъ корабъ нагоре... Ако върви полекичка по обикновеному, казвашъ: Да имамъ една кжщица, да имамъ малко пари, да имамъ малко хлѣбъ, че така да преминемъ живота. Съ тази мисълъ кжде ще идешъ? Съ тази мисълъ ти ще стоишъ на туй мѣсто, дето е кжщата ти. И съ този малкия хлѣбъ ти ще останешъ пакъ на същото мѣсто, дето е

хлѣбътъ.

За примеръ, кое е онова, което ви смущава? Кое е онова, което ви причинява недоволство? Понѣкой пжтъ вие искате да бъдете много близки единъ на другъ. Но знаете ли какво нѣщо е близостьта? Самотата е страшна, но близостьта е два пжти по-страшна. Ами представете си, ако слънцето би имало като насъ две ржце, тъй да се проточатъ до земята, и ако слънцето има най-малко 2000 градуса топлина, учените хора още не са дошли да установятъ колко е температурата на слънцето. Едни казватъ, че има 6000 градуса, други 10000, други 40000. Да оставимъ високите температури, понѣже сж непонятни. Да допуснемъ, че имате 2000 градуса топлина. Ако ржката на слънцето присъствува тукъ на земята, ако това слънце иска да те погали, какво ще стане съ тебе? Или ако с 2000 градуса топлина погали кжщата ви, или ако тази ржка мине покрай България и погали България, какво ще стане с васъ? Отдето мине, ще бъде като чума, всичко туй ще се стопи.

Писанието казва - Богъ е огънъ пояждающъ. Вие искате Господъ да ви срещне, да ви помилва. Какво ще стане съ васъ, като е огънъ пояждащъ? Богъ казва на Мойсея: Никой не може да види моето лице и да остане жив. Казва, само като заминемъ много далечъ, едва да види малко дрехата ми, отъ опашката на дрехата ми, една микроскопическа частъ да види отъ Бога. Сега мнозина отъ васъ представяте Бога като едно сжщество, като човѣка, когото да прегърнете, да целунете, да Му изкажете вашите мъчнотии и страдания. Идея за Бога. Мислите ли, че като идешъ при Бога, той ще слуша твоите несрети, които тукъ си претърпялъ на земята? Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е откъсналъ главите на 10 мухи. Има ли нѣкой отъ васъ до сега поне10 стръка да не е смачкалъ на земята. Има ли нѣкой отъ васъ, който до сега поне 10 щурци да не е подплашилъ. Или поне 10 птички да не е изпъдилъ нѣкжде?

Една вечер сѣда, гледамъ отъ прозореца и като никога два гълъба кацнаха. Единиятъ обикновенъ, другиятъ шаренъ. Започна да се върти, надува му се гушата, като разтърси надуе се, после се събере като физармоника. Гледамъ неговата възлюблена предъ него, показва й се, говори й на единъ езикъ. Тя сѣди от дѣсната страна, турилъ я, върти се; после хвръкне, пакъ кацне, пакъ започне да се върти около нея и й говори. Какво си приказватъ? Защо бѣха дошли не ги зная, но въ мене дойде една мисълъ. Така са и хората. Гугуцатъ

си и тѣ, гугуцатъ си единъ на другъ. Единиятъ се върти, другиятъ сѣди и двамата и неговата възлюблена, гледамъ - нѣкжде гледа. Тя гледа къмъ изтокъ. Нито къмъ югъ, нито къмъ западъ; тя седи тиха, спокойна, с достойнство, гледа къмъ изтокъ. Той седи и се върти около нея, но понеже очите й са отстрани, тя гледа какъ се върти, че й е приятно. И той, като гугуца наоколо, тя ни най-малко не издава, че има нѣкаква слабостъ да си обръща главата, ами съ окото го гледа. Той казва: Ще може ли да се мине изпита? Сега давамъ изпитъ. Предъ професорите като се движа, ще ми намерятъ ли нѣкаква погрѣшка? Казвамъ, още малко ти трѣбва. Известни движения има още. Хвръкне, върне се; хвръкне, върне се - давамъ тълкувание. Отидоха нѣкжде и двамата, върнаха се, заминаха и двамата, отидоха нѣкжде. До тукъ много добре. На второто мѣсто отъ коя страна ще гугуцатъ. Той до сега гугуцаше отъ дѣсно на лѣво, пъкъ сега ще се върти отъ лѣво на дѣсно. То беше първото действие тукъ. Сега второто ще бъде отъ лѣво на дѣсно. На кое мѣсто, около коя кжща, кажете ми.

Ти искашъ да обичашъ единъ човѣкъ. То е движение отъ дѣсно на лѣво. Нѣма по опасно нѣщо да се движишъ отъ дѣсно на лѣво, трѣбва да бъдешъ много уменъ. Че когато онзи силниятъ слонъ тръгне по земята, да му мислятъ другите, онези, които попаднатъ подъ неговите крака. Ако стъпи на нѣкоя жаба, какво ще остане отъ жабата? Той ни най-малко не се спира по пжтя. Жабата трѣбва да се махне. Ако не, като стъпи, той ще я смачка. Та казвамъ сѣга, има едно положение - нашите силни мисли, нѣкой пжтъ вие искате да имате силна мисълъ. Хубаво е да имашъ силна мисълъ, но силната мисълъ може да ти причини много големи неприятности. Ами че силната любовъ може да ти създаде цели главоболия. После ние казваме, че човѣкъ трѣбва да бъде искренъ, да си каже мнението. Влезъ при нѣкой турски султанъ, искашъ да му кажешъ истината. Истината, че си обичалъ, че си харесалъ една отъ неговите жени. Питамъ, какъ ще те изпрати този султанъ, ако му кажешъ истината, че обичашъ жена му. Знаете ли какво може да се случи? То са обикновени работи въ свѣта. Значи въ даденъ случай ти не може да изкажешъ своите чувства. После нѣкой пжтъ искаме да си изкажем веруюто, въ какво вѣрваме. Може ли на всяко мѣсто ти да кажешъ въ какво вѣрвашъ. Всѣко едно верую, то е важно само за човѣка, който го има. Ако азъ имамъ едно верую, то е само заради менъ. Азъ вѣрвамъ въ краката си. Но веруюто въ краката въ този пътъ, то е за мене. Вѣрвамъ, преди

да съмъ започналъ. Щомъ свърша движението, вървамъ, че краката ще ме изнесатъ. Щом спра, какво ще бъде верують? Азъ ще бъда утвърденъ въ вярата. Азъ повярвахъ, че краката ми ще ме пренесатъ на 10 километра разстояние. Следъ като се спра, ще се утвърдя, че туй което съмъ помислилъ, е тъй. Онова, което краката ми кажатъ, е вѣрно. Утвърденъ съмъ, че съмъ изходилъ 10 километра.

Понѣкой пжтъ вие се обръщате къмъ Бога. Христосъ казва: Не сте попросили нищо въ мое име до сега, попросете и ще ви бъде. Но какъ ще попросишъ въ името на Христа? Има 500 милиона хора, които сега вѣрватъ въ името Христово. На денъ по единъ пжтъ ако се помолятъ - 500 милиона просби има, които сж пратени въ Христовата канцелария; 500 милиона желания, просби за да се разгледатъ, знаете ли колко време ще ви вземе? Вие нѣмате една ясна представа - 500 милиона това са просби на денъ. Колко секунди има въ денонощието? 60 по 60 - 3600 по 24 часа - 86,400. Това са за 24 часа. По една секунда ако вземаше за всѣка просба, 86,400 от тия просби ще се удовлетворяватъ на денъ. За тия 500 милиона колко дни трѣбватъ? Разделете го да видите колко дни трѣбватъ. Сега вие седите и се молите на Бога. Искашъ нещо, молишъ се и очаквашъ още моментално да ви се отговори на молитвата. Да нарушишъ спокойствието на единъ секретаръ, то е едно престъпление.

Сега ще преведа на васъ същия примеръ: Единъ свѣщеникъ, мисля, тръгналъ отъ Гюргево за Букурещъ. Купилъ си една хубава свѣщеническа шапка. Отворилъ прозореца на трена, показалъ си главата навънъ и въ движението шапката отскочила на земята. Той хваща дръжката за аларма и целиятъ тренъ спрялъ. Идва началника и казва: Защо спряхте влака? Казва: Шапката ми падна. Глобата, която платилъ, струвала десетъ пжти повече отъ шапката. Питамъ сега, струва ли си да спремъ влака за попската шапка? Той трѣбвало да плати десетъ пжти повече глоба. Питамъ сега, има ли нужда за една обикновена попска шапка да се спира божествения тренъ? Ами че всѣко едно верую, което ние имаме, то е една попска шапка. Азъ имамъ едно обикновено верую. Турилъ съмъ попската шапка на главата си и я нося. Падне шапката нѣкжде, има обикновени работи, които считаме ние, че са важни. Важни сж въ дадения случай. Но една такава шапка на тебе, едно такова верую ще ти причини една вреда, ще платишъ една глоба. Та казвамъ, ние съвременните хора и въ миналото и сега, нѣмаме нѣщо определено, съ

което да постъпимъ. Вие казвате, тъй трѣбва да се обичаме - Ами какъ да се обичаме? Дайте ми единъ начинъ, дайте нѣщо отъ вашата опитностъ на вашата теория. Вашата теория да обичашъ по кой начинъ я прилагате? Този човѣкъ всѣкога да е билъ доволенъ отъ вашата обичъ. Представете си, че азъ имамъ единъ приятелъ, азъ съмъ заможенъ човѣкъ, богатъ, той има нужда. Идва и ми казва - дай ми толкозъ на заемъ. Дамъ му. Втори пътъ, трети пътъ, четвърти пътъ - пакъ му дамъ. Споредъ закона на обичьта нямамъ право да се занимавамъ съ неговите постъпки. Кога ще ги върне, то е негова работа. Азъ съмъ касиеръ. Иде той въ банката, поставя своя чекъ или записъ - азъ изплащамъ. Дали той е постъпилъ право или не, то е другъ въпросъ. Азъ трѣбва да бъда изправенъ. Иде веднъжъ, дважъ, трижъ, 10,15,30 пжти - какво ще бъде вашето състояние? Азъ съмъ виждалъ често майки, детето на третия, четвъртия пътъ, като й каже нѣщо, майката излезе отъ търпение, казва: Стига де! Иде детето, иска сладко. Майката знае, че ако му даде, ще му подействува вредно, казва - стига толкозъ.

Питамъ, сега кой отъ съвременните вѣрващи е доволенъ отъ онова, което Богъ му е далъ? Да говоримъ за нѣща, които на васъ сж понятни. Колко отъ васъ не сте се молили да се ожените за тозъ, когото обичате? Преди години бяхъ въ Сливенъ, дойде при мене една млада вѣрваща. Учителю, казва, искамъ да ми дадешъ наставления какъ да живѣя. Казвамъ: Ще ти дамъ, ако ме слушашъ. До тогава момите на този момъкъ не обръщатъ внимание. Те го считатъ, че отъ него всичко става, но да върти кжща, кжщовникъ да стане, не го бива. Единъ момъкъ има своя недостатъкъ. Много добре разсъждава, отлична философия има, паметъ добра, но само една слабостъ имаше - сегис-тогис по 4,5 цигари пушеше. Казва: Остана ми една слабостъ - да пуша по една цигара, и съ нея ще се справя. Дай ми едно наставление. Рекохъ, ти си младъ, искашъ да се женишъ. - Не съмъ мислилъ още по този въпросъ и не искамъ да се занимавамъ. Не съмъ човѣкъ, който да се жени. Рекохъ, но когато се женишъ, ти трѣбва да ме питашъ. Не се минаватъ нѣколко години, той като върви въ този пътъ, прогресира. Ето, въ него се влюбила нѣкоя сестра, безъ него не може. Викамъ я , казвамъ й на нея: Отъ моето гледище ти съ него нѣма да живѣешъ. Той е много добъръ човѣкъ, но нѣма да може да живѣешъ, той си има такива черти. Тя ме гледа и ми казва: Три деня да се оженя, ама съ него да съмъ. Три

деня, не искамъ повече, искамъ да живѣя съ него. Казвамъ, нѣмамъ нищо противъ, може да опиташъ твоето верую. Като се ожени, следъ три деня ми казва: Трѣбваше да послушамъ твоя съветъ.

Да живѣятъ хората близо не е лесна работа. Но и самъ човѣкъ съ себе си да живѣе е много мъчно. Нѣкой пжтъ е така, че си недоволенъ отъ себе си. Азъ понѣкой пжтъ питамъ - кое е онова, което въ менъ е недоволно отъ менъ. Има нѣщо, отъ което си недоволенъ отъ себе си. Кой отъ кого е недоволенъ. Казвашъ: Туй, което направихъ, не е хубаво. Туй кой го направи? После защо си го направилъ? Като си го направилъ, не си доволенъ отъ себе си. Да ви преведа другия примеръ. Има нѣщо, което е недоволно. Иде единъ верующъ въ Търново, постоянно той ми разправя, че обича Господа, иска да живѣе въ Него, въ името Христово, въ тази любовь, въ онази любовь, все ме ангажира съ любовь. Говори за любовьта. Аз каквото мога гледамъ да му помагамъ. Единъ денъ обаче той дойде, излязохъ отъ търпение, понеже всеки денъ ми искаше. Казвамъ му, искай отъ менъ веднъжъ да ти услужа, че да не искашъ постоянно да ме безспокоишъ за малки работи. Той ме гледа. За твоите работи, за пари поискай, колкото искашъ ще ти дамъ, но да не ме безспокоишъ повече. Тия пари не съмъ изкаралъ, трѣбва да се моля заради тебе, кажи колкото искашъ. Ама рекохъ искай, за да се уреди този въпросъ веднъжъ. Иде той на другия денъ, преглъща и казва: 2,500 лева. Изваждамъ, давамъ му. После казва: Глава глупава, че не поискахъ 10,000, 20,000, а само 2,500 лева. Той не влиза въ моето положение. Като ми поиска 2,500, аз се намерих на зоръ. Ако беше поискал 20,000, още по на голямъ зоръ щяхъ да бъда. Той туй хичъ не мисли. Азъ превождам сега този примеръ, засягамъ себе си. Този човѣкъ можеше въ самото начало да го не приемамъ. Той като дойде въ стаята, азъ да стана невидимъ, нѣма ме. Азъ може да седа въ стаята, но той като отвори стаята, казва: Нѣма го Учителя. Може да го сплаша по който и да е начинъ. Като дойде въ стаята, може да изчезна, търси ме три, четири пъти и като изчезна, какво ще иска отъ мене. Като ми поиска пари, стана невидимъ. Сега, не че туй не мога да го направя, че азъ може да стана невидимъ; може, но да му дамъ 2,500 е по-лесно, отколкото да стана невидимъ, за да стана невидимъ, ще изхарча повече енергия. Ще изхарча за 10,000 енергия. Предпочитамъ да съмъ видимъ, отколкото невидимъ. Ще ви търсятъ хората нѣкжде, не могатъ да ви намерятъ. Какъ става? Разбира се

е хубаво да станешъ невидимъ, когато искашъ и когато искашъ, да бъдешъ видимъ.

Та казвамъ, вие изисквате. Азъ гледамъ оттогава и до сега не съмъ могълъ да угодя на хората никжде. Все ще ми се разсърди. Както и да постъпя, колко ли души не съмъ обидилъ безъ да искамъ. Не е единъ, повече отъ нѣколко хиляди хора има, които съмъ обидилъ. Дойде нѣкой, разболяла се жена му, казва: Кажи да оздравее. Казалъ съмъ да оздравее, наполовина оздравяла. Обиди се. Нѣкои искатъ пари отъ менъ, искатъ много, половината му дамъ - недоволен е. Казва: Той има, но не дава. Обхода нѣма, казва, не ме посрещна весело, студено ме посрещна. Другъ казва, той има свои ближни. Та казвамъ: Ако азъ не мога да угодя, нито вие може да угодите, искамъ това да ви кажа. Най-мъчното изкуство е да угодишъ на хората. Дошълъ съмъ до туй заключение. За да живѣятъ хората въ добро съседство, трѣбва да иматъ разстоянието на месечината до земята. Не близко разстояние. Трѣбва да бъде разстоянието на месечината до земята. После разстоянието на Венера до земята. Разстоянието на Меркурий до земята, разстоянието на Слънцето до земята. Колкото е по-далечъ, толкова е по-добре. Не мислете, ако сте далечъ отъ единъ предметъ, може да се освободите. Не може да се освободите отъ влиянието на Слънцето. Та казвамъ сега: Духовниятъ животъ изисква, то е дълбока наука. Най-голямата наука е за отношенията на хората. Когато дойдете до любовьта, вие трѣбва да знаете какъ да се обхождате съ хората. Ами че въ закона е казано да обичаме ближния като себе си. Като дойде единъ човѣкъ, ти за да го задоволишъ, спрямо всѣки трѣбва да имашъ отношение, което имашъ къмъ себе си. И той, за да те задоволи, трѣбва да има същото отношение. Не само азъ да имамъ отношение, но и той къмъ мѣне трѣбва да има същите отношения, както къмъ себе си. Ако двамата нѣмаме тия отношения, не може да живѣемъ въ любовь. Ако азъ не го обичамъ като себе си или ако той не ме обича като себе си, ние двамата не може да имаме споразумение. Казва, той не ме обича. Вѣрно казва той, но и аз може да кажа същото - и той не ме обича като себе си. Та казвамъ, ако ви кажа, както този учитель е казалъ на своя ученикъ. Ученикътъ казва: Невъзможно е да се изпълнятъ всички тия изисквания, които ти искашъ отъ мене. Та казвамъ, кои сж нѣщата, които може да изпълнимъ.Въ даденъ случай има нѣща, които може да се изпълнятъ. Така ще започнете. Силниятъ трѣбва

да помага на слабия, но силният трѣбва да знае кой е слабъ. Азъ ще ви попитамъ единъ въпросъ. Представете си, че единъ човѣкъ има1000 души, които го обичатъ и ти го обичашъ, какво ще му допринесешъ? Да допуснемъ 1000 души, които го обичатъ, му пишатъ любовни писма и той трѣбва да чете хилядата писма, в които си изказватъ своите чувства какъ го обичатъ. Ти си 1001 -ви и ти имашъ едно любовно писмо. Като пишешъ туй любовно писмо, очаквашъ отговоръ. Представи си, че следъ като си писалъ любовното писмо, че той е взискателенъ и ти каже - не си турилъ запетаята на място. Въпросителните не сж на мястото, удивителните не сж на мястото, периодите не си разделилъ правилно, после глаголните форми не сж на място. Съществителните имена не сж на място. Малко речта ти е претрупана. Казалъ си повече, отколкото трѣбва. Корегирай любовното си писмо. Защото този господинъ, когото ти обичашъ, той е професоръ на любовьта, корегира. Праща първото писмо да го поправите. Може ли да ми кажете следъ колко писма, като напишете, той ще бъде доволенъ? Азъ ако съмъ, писма нѣма да пиша вече. Ще му говоря по радиото. Тогава ще му кажа: Поправи се. Като ида първия пжтъ, ще му кажа: Учителю, азъ те обичамъ като себе си. Какво ще ми отговори той: И азъ те обичамъ като себе си. - Тогава азъ ви обичамъ. И той казва: Азъ ви обичамъ. Казва - и двамата се обичаме. Той казва: Вѣрно, и двамата се обичаме. - Искамъ да се уча при тебе. - Азъ ще ти преподавамъ. Започвамъ да се уча добре. Всѣка добродетелъ, която ми пратишъ, ще я изпълня. И азъ ще ти дамъ ония добродетели, които може да изпълнишъ, казва учителя. По колко пжти може на денъ да идва при тебе? Най-малко, казва той, въ десетъ години веднъжъ да се явявашъ. Ако така ви кажемъ, вие по вашему е обида. Десетъ години, това са десетъ секунди. Вие ще се явите и вашата речъ трѣбва да бъде. Сега вие не може да си представите какво нѣщо е една изобилна, една хубава реч. Една хубава речъ мяза, когато се набере най-хубави круши, най-хубави ябълки въ една кошница и ги изпратите на своя приятелъ отъ своята собствена градина. Приятельтъ, като ги види, казва: Много са хубави тия круши. По форма, по цвятъ нѣма никакъвъ дефектъ въ тяхъ. Всѣки единъ отъ васъ като говори, трѣбва да знае, че всѣка дума е като узрялъ плодъ. Въ кошницата на вашия Учителъ да бъде. Ако нѣкой пжтъ турите нѣкоя круша, която не е дозряла, наядена от червей, туй онуй. После ти не може да пишешъ на единъ свой учителъ, когато на тебе

сърдцето е разстроено. Неразположенъ си, боледувашъ. Една круша, която е заразена съ нѣкаква болестъ, не може да ражда хубави плодове. Ражда само онова, което е здраво. Казватъ, лошите хора са родени не навреме. Нѣкой пжтъ въ Божествения свѣтъ единъ праведенъ човѣкъ трѣбва да се роди точно на своето време. Ако се роди по-рано - може да е 20, 30 секунди или 20, 30 секунди по-късно, или нѣколко деня по-рано - той не е на мѣсто роденъ, не е дошълъ на място. Ако всѣка една мисълъ, която се явява у насъ, не се явява на своето време, ако всѣко едно чувство не се явява на своето време и ако всѣка една постъпка не се явява на време, тя не е приятель на Бога нищо повече. Сега всички ние мислимъ, че като се молимъ, като говоримъ, като мислимъ, като чувствуваме, мислимъ, че вършимъ Волята Божия. Вършимъ, но то не е онзи животъ на съвременните хора. Сега разбирайте добре. Азъ не давамъ тая мисълъ като критика. Щомъ е до критика, нищо не се постига. Ако река азъ да критикувамъ хората, азъ критикувамъ себе си. Пъкъ ако река да критикувамъ хората, азъ ще критикувамъ Божиите постъпки. За да критикувамъ, трѣбва да създамъ нѣщо по-хубаво отъ туй, което сжществува. По нѣкой пжтъ вие искате да критикувате, но никога не може да критикувашъ, ако не може да създадешъ нѣщо по-хубаво. Ако не може да създадешъ нѣщо по-хубаво, мълчи си. Та нѣкой казва, нѣмамъ ли право да критикувамъ? - Имашъ право да критикувашъ, създай нѣщо по-хубаво, добре дошълъ си. Ако нѣкой отъ васъ е толкозъ напредналъ, че може да създаде нѣщо по-хубаво - създай го, но ако не може да го създадешъ...

Тукъ наскоро дойде единъ нашъ приятелъ. Той има едно изобретение, така че казва, че въ училището билъ много слабъ по геометрия и математика. Все двойки ималъ, та сега изнамерилъ нещо. Ти сега поправяшъ грешките на математиката и на геометрията. Той измислилъ нѣщо толкозъ просто. Най-простите работи са много мъчни за разбиране. Той си носи своя станъ подъ палтото. Едно малко бърдо, съ което дето седне, човѣкъ може да тъче. Съ своя станъ може да тъче много работи, каквото иска. Такова бърдо турено разбира се, той казва, че лесно става. Той разправя, нѣкои наши приятели го питатъ, той се нервира. Казвамъ: Чакайте, не бързайте, не го питайте, изслушайте го тъй, както трѣбва. Този човѣкъ се занимава отъ 30, 35 години, той мислилъ върху единъ механически въпрос, много му е ясно, има ясна представа, ти едва сега го заучавашъ, искашъ в 5-10 минути да го разберешъ. Тази работа

не се разбира така лесно. Той разправя, че съ неговото изкуство ще освободи отъ робство хората. Всѣки ще може да тъче. Азъ разбирамъ неговия език. И любовьта има такъвъ единъ станъ. Когато ти носишъ стана на Любовьта подъ палтото, когато носишъ стана на Мъдростьта подъ палтото, когато носишъ своя станъ на Истината подъ палтото, тогава свѣтътъ ще се уреди. Тъй го разбирамъ. Той мисли съ неговия станъ ще се освободи свѣта. Казвамъ, азъ отдавна съмъ го освободилъ. Този станъ въ времето на Мойсей го нѣмаше. Мойсей едва тогава мислеше за този станъ. И въ времето на Христа го нѣмаше,Христосъ започна да мисли. Христосъ го преподаде на хората. Християнството е единъ станъ, ще знаешъ да тъчешъ по новъ начинъ, ще го носишъ. Сега, като седнешъ, тия стари станове, като туришъ дърветата съ нищелките, бърдото и краката отдолу, то е цѣло главоболие, замотаешъ главата. Тази е много проста работа. Сега, ако иска, той се обеща, може да го докажемъ, ама ще го слушате. Той да ви покаже какъ трѣбва да тъчете. Тогава ще проверите, може ли вие да измислите такъвъ единъ станъ, да знаете съ вашата мисълъ, съ вашите чувства и съ вашите постъпки да тъчете най-хубавото платно. Една сестра предъ мене го критикува: Той, казва, нищо не е разрешилъ, той само за тъкането, ама преждата отъ другаде трѣбва да се вземе. Пъкъ и докато се научи, че какво преимущество има неговия станъ. Ако преждата е хубава, тъкането ще бъде хубаво. Ако преждата е калпава, той още не е дошълъ до преждата. До тъкането само, какъ трѣбва да се тъче. Отъ друго мѣсто ще се вземе преждата, а само тъкането какъ трѣбва да бъде. Тъкането е ядене. Щомъ седнешъ да ядешъ, ще тъчешъ. Каквото е яденето, такова ще бъде и тъкането вжтре. Но азъ казвамъ, сега този човѣкъ колко време е построилъ своя станъ, за да намери тъкачеството да става по единъ лесенъ начинъ, че да нѣма голямо главоболие. Много проста работа е насноваването и турянето въ бърдото, въ нищелките. Всичко туй става, а у българите най-първо го насноваваш, след туй ще го прекарашъ въ нищелките и най-после ще се прекара въ бърдото. Тогава ще го туришъ да тъчешъ. А пъкъ у него едновременно насноваването въ нищелките и бърдото така едновременно. Никакъвъ станъ голямъ няма да носишъ. Значи спестяване на време има.

Та казвамъ, ако този човѣкъ толкозъ години е мислилъ върху този станъ, 30 години го мислилъ и дошълъ до новия станъ,

че всѣки единъ отъ васъ трѣбва да изждиви 30 години да се научи да тъче, да мисли добре. Да се научи човѣкъ да мисли е цѣло изкуство, правилно да мислишъ. Правилно да мислишъ, то е онзи божественъ станъ. Щомъ като се научимъ правилно да мислимъ, то е както този човѣкъ казва - свѣтътъ е спасенъ. Ние искаме да нѣма роби въ свѣта. Всичките противоречия, които днесъ съществуватъ, ще изчезнатъ. Туй е възможно. Всички може да си направите, всички може да измислите по единъ модеренъ станъ. Азъ бихъ желалъ всички да бъдете така изобретателни, да носите своя станъ подъ палтото си отдолу. И действително той показа нѣколко модела интересни. Много интересни модели, които тепърва ще се тъкатъ. Той мисли за една машина, но милиони трѣбватъ. Този човѣкъ, съ единъ малъкъ капиталъ, сложни работи тъче. Казвамъ му: Слушай, ти да се пазишъ да не те пречукатъ нѣкъде. Освенъ че фабрика нѣма да направятъ съ твоето изобретение, ами ще те пречукатъ. - Да, да, казва, ще ме претрепатъ. И той ми разправя, че дошълъ нѣкой при него и му казва: Да ти купимъ всичките модели, ще ги купимъ да ги изгоримъ. Готови са да му дадатъ пари, за да унищожатъ изобретението му. Не мислете, че сега като представяте новото учение, че хората ще го приематъ. Те ще го купятъ, но ще искатъ да го унищожатъ, за да се освободятъ отъ него. Хората не искатъ да се освободятъ отъ стария порядъкъ въ свѣта. То е опасното въ свѣта. Никой отъ васъ не е готовъ да се откаже отъ себе си. То е единъ старъ порядъкъ. Старъ начинъ на мислене, старъ начинъ на чувствуване и старъ начинъ на постъпване.

Казвамъ, тогава: Ние мислимъ като гениални хора, имаме форма на талантливи хора, а имаме постижения на обикновени хора. Гениално мислимъ, талантливо постъпваме, а имаме обикновени постижения, на обикновените хора. Питамъ тогава, защо ти е гениална мисълъ, талантлива постъпка , с обикновени постижения? И постиженията трѣбва да бъдатъ гениални, не обикновени постижения. Казва Христосъ, иде часъ. Но всички трѣбва да имате туй съзнание въ себе си. Азъ превеждамъ сега нѣкой примеръ. Азъ похваля този човѣкъ, той седи горкия, въ него се е събудило туй чувство, чувство на одобрение. Той като предвижда, неговото изобретение хората ще освободи от икономичния трудъ. Човѣкъ, казва, ще бъде освободенъ. Въ туй отношение ще бъде освободенъ. Азъ бихъ желалъ неговия станъ. Въ една кжща хората не живѣятъ, понеже тъкатъ по старому.

Децата му да тъкатъ по новъ начинъ. Бащата и майката, всички по новъ начинъ да тъкатъ. Азъ бихъ желалъ всички да тъчете по новъ начинъ. Иде при мене единъ свѣтски човѣкъ, иска да му услужа. - Ти, казва, както те виждамъ, не си разположенъ. Ако съмъ нѣкой вярващъ да поддържамъ твоето учение - не съмъ го челъ, слушалъ съмъ го - щеше, казва, да бъдешъ повече разположенъ да ми помогнешъ, но понеже азъ съмъ чуждъ човѣкъ, малко съ едно неодобрение гледашъ. Какво да му кажа? Азъ му казвамъ, азъ точно поддържамъ твоето учение. Той казва: Какво е твоето мнение заради мене? - Та азъ имамъ това мнение, което точно имашъ заради менъ. Тъй, както ти ме меришъ, и азъ те меря. Поддържамъ сѫщата мѣрка. Казвамъ, както ти ме меришъ, вървя по твоя пѫтъ. Ти си учитель, азъ съмъ ученикъ. Постъпвамъ, както ти си ме училъ. Пъкъ ти, рекохъ, ако искашъ по моето учение - ела, ще ти дамъ по моята мѣрка, ще ти кажа какъ да постъпишъ. Той ме гледа. Казвамъ: Точно като тебъ постъпвамъ. Понѣкой пѫть му казвамъ, моя кракъ се оплаква отъ менъ. Какъ? Нѣкой пѫть на дѣсния кракъ стоя повече, отколкото на лѣвия. Дѣсниятъ кракъ се оплаква, казва - много ме изтезавашъ. Някой пѫть стоя повече на лѣвия, отколкото на дѣсния. Още не съмъ се научилъ да бѫда еднакво справедливъ, или казано другояче, турямъ една добродетель. Защо я турямъ? Защото искамъ азъ да се покажа добъръ. Интересува ме. Вие мислите, че вие сте добродетеленъ човѣкъ, че сте постъпилъ съгласно съ Божията Любовь. Не! Интересъ имате вие да бъдете много добъръ. Ще ви критикуватъ хората повече, но то е нѣщо користолюбиво. Добродетельта въ мене трѣбва да бѫде непринудена. Любовьта понѣкой пѫтъ и нея като проявявате, пакъ имате нѣкакъвъ интересъ. Ти искашъ да обичашъ нѣкого. Вземашъ повече отъ него. Защото, когато те обичатъ, хората повече ти даватъ. Когато малко те обичатъ, по-малко ти даватъ. Искашъ да те обичатъ повече, да ти даватъ повече, то е користолюбие. Казвамъ: Ние ще дойдемъ до една областъ, дето много малко сме мислили върху Божествената Любовь. Азъ съмъ за онази любовь, която не се губи, за онази любовь, която постоянно расте, за онази любовь, която никога не се изменя. Азъ съмъ за онази любовь, която нѣма никакво противоречие, или любовь, която се справя съ всичките противоречия. Любовь, която може да огладе всичките противоречия въ свѣта, тя е Любовь. Добродетель, която може да огладе всичките противоречия, тя е добродетелъ. Справедливость, която може да

оглади всичките противоречия, тя е справедливостъ. Знание, което може да разреши всичките мъчнотии, то е знание сега.

Казва Христосъ въ последния стихъ тамъ - Просете въ мое име. Тя е първата дума, тя е най-силната дума, тя е думата на Любовьта. Ако може да кажешъ първата дума, съ която Любовьта започва, тя е свещена дума, изгубена е тая дума. Нея трѣбва да намерите. Вие нѣкой пжтъ сте близо, нѣкой пжтъ сте далечъ. Въ никой езикъ нѣма нито една дума, която да съответствува на тая първата дума. Но нѣкой пжть, когато вие се приближите до тая първата дума, всичките ви мъчнотии започватъ да изчезватъ. Дойдете до нея и пакъ се обърнете въ друга посока. Щомъ се приближите до тази дума, животътъ се изменя. Животътъ става по-свѣтълъ. Вие веднага изменяте вашата посока. Приближаването при тази дума разрешава много въпроси. Какво ще бъде вашето състояние, ако имаме същинската дума вжтре въ себе си? Та сега гледайте поне да не измените посоката на вашето движение. Трѣбва да се приближите по-близо и по-близо, докато вие се свържете единъ денъ съ тази свѣщена дума, за която Писанието казва: И рече Богъ: Да бъде свѣтлина. И стана свѣтлина. Да стане това и това. Тази е Божията дума. Не мислете, че казва тамъ, рече Богъ да бъде свѣтлина. Тя на български е преведена и на еврейски е преведена. Въ никой езикъ нѣма тази дума. Мойсей я преведе. Ние имаме свещените книги преведени. Само посоката е показана накъде е. Но не свѣщената дума какъ се произнася. Тепърва има да я намерите и да я произнесете тъй, както трѣбва.

Отче нѣшъ.
ВЪ БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ Е БЛАГОТО НА ЧОВЕКА. /3 пъти/

КАКТО БОГЪ МИСЛИ И ПРАВИ.

22-ро Недѣлно Утринно Слово
2 май 1937 г. 5ч.с. Великденъ.
Още дъждецъ вали отъ презъ нощьта. Влажно, меко времето.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ:
Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Ще прочета 17 гл. от Ев. на Иоана, отъ 1-19 ст.[стр.499]
Въ начало бѣ Словото.

Открива се една нова страница въ живота на човѣка. Това е наука за душата. Най-мжчнитѣ въпроси - лични вжтрешни и външни - които човѣкъ посрѣща, могатъ да се разрешатъ, само когато той почне да разбира естеството на човѣшката душа. Туй, което човѣкъ за сега знае, не е нѣщо сжществено. И то се обосновава на следующето; не е сжществено, защото ако бѣше сжществено, то нѣма да има тия промѣни. Запримеръ, ако вие функционирате и оперирате съ книжни и звонкови пари, има едно различие. Ако имате единъ милионъ български левове и единъ милионъ златни левове, то цѣната не е една и сжща. Следователно, въобще сега хората всички оперируатъ съ книжни пари. А тия книжни пари, да ви кажа отъ сега, ще се обезценатъ, и единъ денъ ще дойдатъ като германскитѣ марки; така че съ нѣколко милиарда отъ тѣхъ едва ли ще може да си вземете единъ обѣдъ. И ще замязате на онзи българинъ, който въ време на войната спечелилъ 600 хиляди марки, и ги вложилъ въ една германска банка. То е единъ анекдотъ. И си казалъ: Отъ сега нататъкъ сигуренъ съмъ. Но когато спаднала германската марка, изпращатъ му отъ банката извѣстие да си изтегли паритѣ, защото не могатъ да водатъ партида заради него. Защото тѣ били само 10 стотинки, а трѣбвало най-малко да бждатъ 30 стотинки, - за да водимъ партида за васъ; а всичкитѣ негови 600 хиляди били само 10 стотинки, за които не могатъ да водатъ партида. Та извадете ги отъ банката 10-тѣ стотинки. И чиновникътъ казалъ: Ако искате

да се води една партида, отъ моитѣ ще ти дамъ още единъ милионъ марки, значи 20 стотинки, да се води партида.

Та казвамъ, ако имате въ Божествения свѣтъ 30 стотинки, какво ще правите съ тѣхъ? Азъ постоянно слушамъ да казватъ: Защо животътъ е такъвъ? Защо не можемъ да живѣемъ, и какви ли не въпроси се даватъ. И азъ казвамъ: Всичкитѣ тия въпроси, които задаватъ хората, то сж все книжни пари. Ама защо жена ми е такава? - Защото е отъ книга направена. - Защо мжжътъ ми е такъвъ? - Защото е отъ книга направенъ. - Ама защо децата ми? - Отъ книга сж направени. - Защо братята? - От книга сж направени. Каквото и да кажешъ - книга е, нищо повече! Сега разберете, нѣма цѣна! Защо синъ ми не ме разбира? - Защото отъ книга е направенъ. Васъ по нѣкой пжть ви се вижда чудно, но трѣбва да разсжждавате малко по-другояче. Има много по-дълбоки нѣща въ природата. Пжтьтъ, по който вървимъ, нѣма нѣщо сжществено. Представете си, че вие се занимавате съ правене на кукли. Кукли отъ мжжки родъ и кукли от женски родъ. Може тия кукли да ги направите да говорятъ; и мжжки да говорятъ, и женски да говорятъ. Мислите ли, че вие сте постигнали нѣщо съ вашитѣ мжжки и женски кукли? Вие може да давате куклитѣ на едно малко дете, да се занимава съ тия кукли. И до 5-10 години то ще бжде задоволено, но като стане на 20 години, то ще каже: Нѣма нищо сжществено въ тѣхъ - ще ги захвърли - не ме интересуватъ вече. И казвамъ: Детето има известни отношения къмъ куклитѣ, но куклата нѣма никакво отношение към детето. За нея е все едно дали то ще му бжде майка или нѣкой другъ. Кой му е майка, даже отъ това не се интересува куклата. И дали ще я къпятъ два или три пжти на денъ, безъ разлика е това за нея. Питамъ: Ако вие имате една идея, която е подобна на една кукла, какво може да ви принесе тя? - Нищо. И по нѣкой пжтъ ние казваме, че ние разбираме. Разбирането седи въ следното: Казва нѣкой, че азъ разбирамъ нѣщата. Сега азъ не искамъ да ви убеждавамъ, азъ напущамъ тоя пжть на разсжждение "разбирамъ" и "не разбирамъ". Защото другояче ще изпаднемъ въ противоречие. Азъ съмъ изучавалъ английски езикъ, но не срещнахъ нито единъ англичанинъ, който да говори английски, както трѣбва. И азъ не можахъ да науча английски както трѣбва, но не намерихъ нито единъ англичанинъ, който да говори английски, както трѣбва. И азъ не го знамъ, и той сжщо. За български езикъ е пакъ сжщото. Толкова години го изучавамъ,

все сжщия законъ. Нито произношението е произношение, нито правописанието е правописание. Всичкитѣ думи така сж разхвърлени; трѣбва да дойдатъ гениални българи за въ бждеще, за да създадатъ единъ езикъ въ всичкитѣ народи. И азъ наричамъ сегашнитѣ езици - езици на болнитѣ хора. Защото всѣка една дума, която може да се измѣни, тя не е сжществена. Ония думи, които презъ хиляди години могатъ да останатъ неизмѣнени въ своето произношение, въ своята сжщина, въ онова съдържание, което съдържатъ, това е дума, на която може да разчиташъ. Сега туй не ви го казвамъ за обезсърчение, защото то сжществува. Азъ ви изнасямъ единъ фактъ, не е една истина. Единъ фактъ и може нѣкой пжть да ви се вижда странно. Но да допуснемъ, както при този българинъ, и на васъ може да ви се струва, че той е осигуренъ. И вие казвате: Имамъ 600,000 марки! И мислите съ една идея на миналото, че сте осигурени. А ви пишатъ отъ банката, както този чиновникъ: Господине, елате да си изтеглите паритѣ; тѣ толкозъ сж се обезценили, че нищо не струватъ. - Ама как? - 10 стотинки струватъ 600,000 марки. И да допуснемъ, че вие сега мислите, че сте добили нѣщо. Хубаво.

Сега азъ съмъ за онова, за сжщественото въ живота. Азъ считамъ умирането: отивашъ ти въ банката. Всѣки човѣкъ, споредъ менъ, като умре - той ще отиде въ Божествената банка, да си изтегли капитала - да може да влѣзе въ Божествения свѣтъ. - Защото ще ти трѣбватъ за автомобилъ, за файтонъ, за гостилница, за дрехи, за шапки, за обуща, за хотелъ - все ще трѣбватъ тамъ. Та ще отидешъ въ Божествената банка, понеже минавашъ отъ земята. А тамъ порядъка е другъ. Смъртьта е да изтеглишъ паритѣ - да имашъ черно на бѣло. Ходи ли се на другия свѣтъ безъ пари и безъ срѣдства? После вие имате идеята, че въ онзи свѣтъ всички ви сж познати: Господъ ви е баща, пазитель; хората сж братя. Радвамъ се, ако е така, ще ми бжде приятно! Но ако идете въ онзи свѣтъ и не намѣрите Христа и Бога не го намѣрите, и човецитѣ, сестритѣ и братята не намѣрите, какво ще правите? И всичкия капиталъ, който сте вложили едва ще е 30 стотинки. А какво може да направите съ 30 стотинки? И тогава отъ онзи свѣтъ ще ви върнатъ, както американцитѣ връщатъ сега. И всички, които отиватъ въ Америка, трѣбва да иматъ известна сума, доста почтена сума, за да могатъ да живеятъ въ Америка. А който нѣма тази сума, връщатъ го назадъ съ сжщия параходъ, безъ никакви церемонии. Имашъ пари въ джоба си, въ

Америка можешъ да идешъ, нѣмашъ пари - назадъ ще се върнешъ.

Сжщиятъ законъ е въ онзи свѣтъ като идешъ. И отъ тамъ пакъ назадъ ще се върнешъ. Тогава? И какво да ви кажа. Въ парахода ще ви турнатъ отъ този свѣтъ за онзи. И гледамъ, това сж все такива странници, които постоянно ги връщатъ за този свѣтъ, защото нѣматъ пари за онзи свѣтъ. И сега насъ не ни интересува, че връщатъ нѣкого отъ онзи свѣтъ въ този. Не ни интересува, защото не ни засѣга, понеже не засѣга нашата кожа. Но азъ ви предупреждавамъ, понеже и вие се готвите за онзи свѣтъ и ви предупреждавамъ, че като идете тамъ, да сте увѣрени 101 на стотѣ, че паритѣ, които сте вложили тамъ, е доста крупна сума, за да можете да живеете. И сега казватъ онѣзи, които изучаватъ окултнитѣ науки, че онѣзи хора могатъ да живеятъ въ онзи свѣтъ само 45 години тамъ и следъ 45 години тѣ щѣли да се преродатъ. Следователно 45 години могатъ да останатъ тамъ. Понеже паритѣ въ онзи свѣтъ ще се свършатъ и нѣматъ какво повече, тѣ ще те натоварятъ въ единъ параходъ и хайде назадъ, отъ дето си тръгналъ. За 45 години може да останешъ тамъ.

Сега туй не е толкова важно, защото следъ като те върнатъ, ти ще придобиешъ нѣкаква опитность, но като дойдешъ въ този свѣтъ, ти ще забравишъ онази опитность, която си ималъ тамъ. И голѣмата опастность е тамъ, че ние нѣмаме една положителна опитность, която да ни служи като едно ржководство. Азъ по нѣкой пжть изпитвамъ хората, изпитвамъ състоянието на хората. По нѣкой пжть изпитвамъ хората отъ какво са направени, тъй както изпитвамъ среброто и златото. Всичкитѣ нѣща ги изучавамъ. И човѣкътъ можешъ да го изучавашъ отъ какво е направенъ. Може да го изучишъ отъ какво е направенъ и какво функционира у него и какво е онова сжществено? - Ядката, която придава сжщина на човѣшкия животъ, това е човѣшката душа! И то човѣшката душа, споредъ степеньта на своето развитие. Колкото човѣшката душа се пробужда, тя около себе си създава единъ новъ свѣтъ. Разберете ме правилно. Едно дърво може да живѣе на земята до толкова, доколкото то си е създало единъ свой свѣтъ. И ако туй дърво може да живѣе самостоятелно, да се ползва отъ окржжаващата природа - добре; ако туй дърво не може да се ползва отъ окръжаващата природа, туй дърво умира. Въ духовния свѣтъ е пакъ сжщото. Ако въ ония Божествени форми, въ които влизашъ, ако ти не си въ състояние да оперирашъ, да

се ползувашъ и да живѣешъ въ тѣхъ, отъ Божествения свѣтъ, ти по сжщия начинъ, както умирашъ тукъ, ще умрешъ и тамъ. Умирането отъ онзи свѣтъ какво е? - Ще се върнешъ въ този свѣтъ. Или отъ онзи свѣтъ може да отидешъ и нагоре, а можешъ и да слезнешъ по-долу. Това сж прости сравнения сега. Едно дърво като умре, ако не се развивало правилно, то известна частъ на дървото минаватъ въ коренитѣ; Защото коренитѣ сж по-нисшъ свѣтъ. Пъкъ ако дървото се е развивало правилно, то една голѣма частъ отъ коренитѣ ще влезе въ клонищата на туй дърво; и дървото ще дава плодове. Следователно, плоднитѣ дървета сж дървета, които сж прогресирали и предъ насъ иматъ ценностъ. Ние ги обичаме, култивираме и помагаме на тия плоднитѣ дървета, понеже иматъ цена въ себе си. И се образува една връзка между плоднитѣ дървета и насъ: Тѣ ни даватъ храна и ние купуваме тѣхната храна.

Сега да допуснемъ, че казвате: Защо сж тия мжчнотии въ свѣта? Мжчнотиитѣ произтичатъ отъ разнообразния животъ. Всичкитѣ сжщества се намиратъ въ разни степени на развитие, и сж съ различни разбирания. И вие ще видите всичкитѣ тия болести у насъ, които се зараждатъ, всичкитѣ противоречия въ нашитѣ мисли и постжпки, се дължатъ на следното: И доброто въ насъ, и злото въ насъ се дължатъ на два противоположни живота. Ако въ тебе проникне онзи Божествения животъ въ своитѣ форми, тъй правилни форми, - тѣ спомагатъ за твоето развитие. Пъкъ ако проникнатъ формитѣ на злото или на нисшия животъ у тебе, веднага ти ще вземешъ друго направление. Ако влезешъ въ туй течение на нисшия животъ, ти не можешъ по никой начинъ да си помогнешъ. Нали сте опитали: По нѣкой пжтъ, да кажемъ, смѣни се у васъ една обичъ съ омраза. Ама то е най-нисшъ животъ. Омразата е пакъ любовъ, но въ най-нисша степенъ. Че правете сравнение: Когато вълкътъ хване една овца, той усеща една приятность - топлата кръвъ, топлото месце, приятно му е да яде тази овца; но тази овца, която той сдъвква, тя преживява единъ животъ на много голѣмо страдание. Питамъ: На вълка му е много приятно да яде овцата, а на овцата й е много неприятно да я яде вълка. Вие питате: Защо е така? Разрешете този въпросъ сами. Защо у васъ е така? Защо вълкътъ яде овцата? Разрешете този въпросъ вжтре у себе си.

Та вие, когато сменяте едно състояние отъ добро въ зло, въ дадения случай вие сте единъ вълкъ, който изяждате вашата

овца. А страданието, което чувствувате, то е страдание на душата ви, която страда, и вие вървите по обратенъ пжтъ. И следователно не сте вие, които страдате, ама страда душата ви, а вие само изпитвате страданието. А искате сега удоволствието. Нѣкой пжтъ вие сами искате удоволствие въ свѣта. Защото по нѣкой пжтъ вие се удоволствувате въ свѣта. Следователно душата като е страдала, вие казвате: Вижъ хората въ свѣта какъ живѣят? Кои сж тия хора въ свѣта? Тѣ сж вълцитѣ. Всичкитѣ вълци, които ядатъ овцетѣ. А кои сж ония духовнитѣ, добритѣ хора? Това сж овцете, които вълцитѣ ги ядатъ. Сега ще разберете не въ тази форма, защото вие взимате вълка въ тази постоянна форма. Но сжществено на вълка може да се измѣни. Азъ мога да измѣна сжстоянието на желѣзото. Туй желѣзо, което е студено, мога да го направя топло; и туй желѣзо, което е твърдо, мога да го направя меко. Даже могатъ да се направятъ и такива копринени дрехи отъ желѣзото, ако зная какъ. И злото въ свѣта, ако зная, то е една много груба материя, ако го впрегнете на работа туй зло, отъ него може да направите сжщо една много фина дреха - ако може да го накарате на работа. И ученитѣ хора си служатъ съ злото. За примѣръ: Тѣ като ваксинираръ единъ човекъ, тургатъ микроби противъ микроби. Сега ваксинираръ единъ човѣкъ съ отровни микроби. И отровни - и противоотровни си противодействуватъ.

И нашитѣ лѣкари сега сж се заинтересували, въ китайскитѣ народи повече отъ преди 2.000 години сж знаели какъ се лѣкува туберкулозата. Нашето попово прасе, което до сега го гонеха женитѣ изъ ливадитѣ, казватъ: Пустото попово прасе, осакати ни цвѣтята! А пъкъ то било много полезно, туй попово прасе. То можело да лѣкува туберкулознитѣ хора. И ученитѣ хора сега въ Европа въ Пастьоровия институтъ направили опитъ, че бѣлитѣ кръвни тѣлца, тия фагоцити въ кръвьта на поповото прасе, когато се приематъ въ човешкото тѣло, въ което сж влѣзнали, изцелявали туберкулозата. Тѣ като влезнатъ, веднага ги обвиватъ въ единъ пластъ и ги правятъ безвредни и само нѣколко часа отъ тия вредни микроби, отъ тѣхъ нищо не остава! Оставатъ само такива като празни шушулки вжтре. И казватъ: може да се направи единъ опитъ: Ще хванете 4-5 попови прасета, ще ги изсушите, ще ги счукате на прахъ тия попови прасета и следъ туй ще направите маджунъ съ 100-ина грама медъ, ще смесите въ този прахъ и ще изядете. Като влезнатъ фагоцитѣ

въ кръвьта, тѣ веднага ще се нахвърлятъ върху тѣзи вреднитѣ охтичави микроби на тѣлото на бѣлите дробове, и ще ги очистятъ. Ученитѣ обясняватъ, че силитѣ, които сж действували въ фагоцитѣ, продължаватъ да сжществуватъ и дѣйствуватъ, макаръ и самитѣ попови прасета да сж разрушени. Тъй щото поповото прасе, като влезне въ дробоветѣ и като намери нѣкои отровни микроби, ще ги унищожи. И тъй дробоветѣ ще бждатъ освободени отъ охтиката. Тѣзи вещества, които съдържатъ поповитѣ прасета, ще роватъ, роватъ въ дробоветѣ, докато унищожатъ всичкитѣ вредни вещества и дробоветѣ ще оздравеятъ. Сега вие може да направите опитъ. Онзи отъ васъ, който има охтика. Нѣма нужда да чакате да ви дадатъ нѣкакъвъ сериумъ. Ще изсушите на слънце поповите прасета и може да направите този опитъ. Азъ ви привеждамъ само единъ фактъ, който китайцитѣ иматъ за цѣръ, който отъ хиляди години е билъ знаенъ. Това сж тѣзи попови прасета. Само тѣзи бѣлите кръвни тѣлца и само поповитѣ прасета иматъ туй лѣчебно свойство. Тѣ съдържатъ нѣкакво вещество, съ което тѣ обезсилватъ тѣзи вреднитѣ микроби.

Та, казвамъ: На васъ ви трѣбва все нѣкои попови прасета. - Лошото у хората поповитѣ прасета могатъ да го излѣкуватъ, ама който знае.

Та, казвамъ: Подложете сегашнитѣ ваши вѣрвания на измѣнение, не всичкитѣ, нѣкои отъ тѣхъ. Азъ не искамъ да ремонтирате цѣлата си кжща, понеже вие нѣмате достатъчно средства да ремонтирате цѣлата кжща, но ви препоржчвамъ - ремонтирайте най - малко само една стая, но я ремонтирайте на свѣтъ, защото въ време на голѣмо изпитание въ живота, да имате кжде да прибегнете. Да допуснемъ, че кжщата ви тече. Въ сухо време, както и да е, но дойде дъждовно време - да имате една стая, дето да можете да влезнете, та онѣзи полезнитѣ нѣща, които сж ви потрѣбни, да бждатъ въ стаята ви и да сж предпазени отъ влагата. Сега нѣкои се оплакватъ отъ вашитѣ избы. Една сестра ми разправи, че всѣкога трѣбва да изхвърля по 40 - 50 кофи вода отъ избата си и то отчасти, разбира се. Но умниятъ човѣкъ ще направи единъ дренажъ още отъ начало. Дренажъ ще направи - единъ трапъ. Умниятъ човѣкъ ще направи една кжща, така че нито една капка вода нѣма да влезе вжтре. А глупавиятъ - 50 - 60 кофи ще ги изхвърля навънъ. Та ви казвамъ: Дренажъ ще направите. Та е необходимо да направите единъ ремонтъ. Но знаете ли колко мжчно се прави ремонтъ. Казва нѣкой

- търпение, но опиталъ ли си ти какво нѣщо е търпението?Азъ съмъ слушалъ много проповедници, които проповѣдватъ търпението, но виждамъ, че тѣ сами не сж търпеливи; слушамъ мнозина говорятъ за вѣрата, но тѣ сами нѣматъ таки вѣра. Преди години бѣхъ въ дома на единъ евангелистъ вѣрующъ, тъй хасълъ, таманъ евангелистъ, какъвто трѣбва да бжде евангелиста. Всичкитѣ стихове знае, какво е казалъ Христосъ и повидимому отвънка поставенъ - много добъръ човѣкъ, и семейството му, много добре живѣятъ. Но тъй се случи единъ пжтъ - Не зная, казва, какъвъ дяволъ е дошълъ - надула му се страната отъ зжбъ, боли го. И го питамъ: Какъ тъй, ти - праведниятъ човѣкъ, който знаешъ Христа, цитирашъ стиховетѣ отъ писанието, отъ кжде е дошло това? - Не го зная, казва. - И защо както въ времето на Христа не направишъ, нали тамъ казватъ: Ако нѣкой е боленъ, да се събератъ презвитеритѣ да му намажатъ съ малко масло болното мѣсто, да си туратъ ржцетѣ и ще мине. Казвамъ му: Защо не се помолишъ? Помоли се да престане болката и кажи на тази болка да си върви. Пъкъ казвамъ още: Нали вѣрвашъ въ Христа, че кажи Му: Господи, забрани на зжбобола. Ти се моли, кажи Му: Изцѣли ми зжба. Е, казва: Кжде да Го намѣря? - Писано е въ Книгата, но трѣбва да го намѣришъ не писаниятъ Христосъ. Въ Книгата е едно нѣщо, а намѣрениятъ Христосъ въ живота е съвсемъ друго нѣщо. Казвамъ му: Ако азъ направя единъ опитъ съ тебе, ще повѣрвашъ ли? Казва: Въ какво да вѣрвамъ? Нѣмамъ нужда да вѣрвамъ. Рекохъ, ако азъ премахна твоята болка безъ цѣрове, ще повѣрвашъ ли? - Какъ може безъ цѣръ? - Е, ще ти побая малко, ще кажа само нѣколко думи. - Че какво има да вѣрвамъ? Азъ вѣрвамъ въ Бога, въ Христа вѣрвамъ, Ново вѣрване не ми трѣбва. - Е, хубаво, въ Новото ако вѣрвашъ, ще се излѣкувашъ! Тъй. Ако старото държишъ, ще боледувашъ. - Ти си правишъ джумбюшъ съ мене. - Не, рекохъ. - Е, казва, сега може ли да се излѣкува? - Може да се излѣкува много добре - тургамъ си азъ ржката, казвамъ нѣколко думи и престава болката. И казвамъ му: Слушай, ако ти най-малко се усъмнишъ въ нѣщо, болката пакъ ще дойде въ двоенъ размѣръ отгоре ти. Той седи и после ми се изповѣдва - Вижъ, казва, този какво ме хипнотизира, сега иска да ме излъже, да умотае ума ми, че да вкара този дяволъ въ менъ, че да не вѣрвамъ азъ въ Христа. И изведнажъ болкитѣ се появили пакъ. Казвамъ му: Ти защо имашъ такива понятия за Христа? Казвамъ: Христосъ живѣе въ всичкитѣ хора и ако ти можешъ да събудишъ съзнанието на Христа и ако ти имашъ нѣкаква нужда, Той ще ти

помогне - дали азъ или другъ, който и да е - защо тургашъ такава една мисълъ противоположна въ себе си? Ще дойде нѣкой, ще ти каже: Азъ съмъ Христосъ. Е, хубаво, ако каже, че ти си Христосъ, тогава трѣбва да правишъ волята Христова. Ако кажа азъ, че съмъ свѣтлина и давамъ свѣтлина, свѣтлина съмъ. Какво противоречие има въ това, ако кажа, че съмъ свѣтлина, или че съмъ животъ и давамъ животъ на хората, де е противоречието? Но ако азъ кажа, че съмъ свѣтлина и давамъ тъмнина на хората и ако кажа, че съмъ животъ и внасямъ смърть между хората - тогава противоречие ще има.

Та, азъ сега ви говоря за единъ вжтрешенъ животъ. Азъ не говоря за външнитѣ прояви на нѣщата. Туй, което виждате отъ вънка, то е само това, съ което може да се заблудите. Истината не може да се намѣри по единъ външенъ начинъ! Външниятъ животъ е единъ резултатъ на единъ вжтрешенъ, духовенъ. Най-външнитѣ нѣща трѣбва да се превеждатъ, да се разбере вжтрешното съдържание. Всѣка една мисълъ, която внася свѣтлина, всѣко едно чувство, което внася топлина и свѣтлина, тя е мисълъ Божествена. Ако моитѣ отношения къмъ Христа сж прави, когато азъ произнеса Неговото Име, каквато и болка да имамъ - тя ще изчезне. Ако моитѣ отношения сж прави къмъ Христа, само като произнеса Неговото Име, болката, която имамъ, ще изчезне. Тази болка е едно противоречие. Тя се дължи на единъ нисшъ животъ. Това е една малка прашинка, която е влѣзла въ окото ти. Тази малката прашинка произвежда известни възпаления. И онзи човѣкъ трѣбва да знае да хване клепача си, да го обърне и тъй да си изчисти окото, и веднага болката престава. Тия нисшитѣ мисли и желания, които влизатъ въ човѣшката душа като паразити, отъ тѣхъ вие трѣбва да се освободите. Или трѣбва да ги превърнете. Най-първо ти имашъ една нисша мисълъ - превърни я. Превръщането е законъ да превърнешъ единъ по-нисшъ металъ въ по-висшъ. Да кажемъ, че ти превърнешъ сребротo въ злато. Ако ти може да превърнешъ единъ килограмъ сребро въ единъ килограмъ злато, знаешъ ли съ колко ще се увеличи цената? Каква е цената на единъ килограмъ сребро и на единъ килограмъ злато? Въ единъ килограмъ злато се събиратъ 200 френски наполеона. Тѣ правятъ 600 лева. Е, колко струватъ тѣ? Да пресмѣтнемъ сега колко струватъ 200 наполеона! И после, ако вие може да превърнете единъ килограмъ сребро въ единъ килограмъ радий, знаете ли колко милиона ще имате?

Че вѣрата е единъ потикъ. Ние казваме: Вѣрваме, че

Христосъ ще ни спаси. Та Христосъ работи по единъ законъ съ знание. Той казва - Последниятъ денъ Азъ ще ви спася! Значи последниятъ денъ всички онѣзи, които сж изгубили тѣлата си, които сж изгубили живота, които сж изгубили богатството - всичкитѣ условия, всичко туй, въ последния денъ Христосъ казва: Всички, които чуятъ гласа Ми и които сж изгубили всичко това - то ще имъ се повърне. Туй е знание, съ което Христосъ работи въ свѣта! И за спасението на човѣшкитѣ души се иска знание! Вие какъ проповѣдвате на единъ човѣкъ? Както се проповѣдва сега, то не е проповѣдване, така не може да се проповѣдва по този начинъ. - Гладниятъ ще го нахранишъ, жедниятъ ще го напоишъ, на невежия ще внесешъ истинска свѣтлина въ неговия умъ. Ако ти гладния не нахранишъ, ако го забавлявашъ само; ако жедниятъ не го напоишъ, а само му давашъ такива ликьори, ти съ това нищо не допринасяшъ въ свѣта.

Та, казвамъ: Вие толкова години слушате, но нито единъ отъ васъ не се опиталъ да изучава любовьта отъ чисто научно гледище като една сила, която да внесе въ живота си. Какво може да направи любовьта. Вие говорите за старитѣ методи. Казвате: Едно време какъ се обичахме! Та едно време колко ревностни бѣхме ние! Та едно време - все за "едно време". Или когато е билъ младъ, въ младитѣ години какъвъ е билъ. Но сега той като се е установилъ? И казва: Вече се установихме. Но знаете ли какво значи: "установихме се"? Много опасна работа е ти да се установишъ. Когато едно малко момче е ходило въ съживителнитѣ евангелски събрания, а тѣзи събрания имаха за целъ да обръщатъ хората къмъ Бога и то вижда, че въ тѣзи събрания хората живеятъ тъй, говорятъ за любовь и много пѣятъ. А вижда, че баща му не пѣе. Пита го: Всички хора пѣятъ, а ти защо не пѣешъ? - Е, синко, тѣ нека пѣятъ, тѣ сж млади, азъ се установихъ вече. На детето си казва: Тѣ сж деца, нека пѣятъ, пъкъ азъ се установихъ, не ми трѣбва пѣние. И детето мисли, че баща му е правъ. Тази идея е останала въ ума му. Единъ денъ тѣ тръгватъ съ кабриолетъ. Качва се баща му и той и тѣ тръгватъ. По едно време коня се спира, не върви вече. Бащата го кара да върви, коньтъ стои. И детето казва: Татко, коньтъ се установи. Значи, щомъ човѣкъ се установи - добилъ единъ лошъ навикъ, съ който колата не върви вече. Та и азъ гледамъ навсѣкжде религиознитѣ хора, навсѣкжде има хора, които сж се установили.

Сега главната мисълъ е Любовьта, Любовьта трѣбва като законъ да се изучава. Богъ изисква това. Той е вдъхналъ на

човѣка и той е станалъ жива душа. И трѣбва да изучавате човешката душа. И тогава Христосъ за насъ е едно външно условие на душата, за да може тази душа да функционира и да се развива. Тъй както ще се ползва отъ въздуха, както ще се ползва отъ свѣтлината, отъ знанието. Та, казвамъ: Туй е Божественото. Онова, което е потрѣбно за човѣшката душа, е да се заеме и да изучи нѣщата и да се развива. Туй е Божественото.

Та, казвамъ: Новитѣ разбирания сж това. И сега въ тази новата книга, която е излѣзнала отъ печатъ подъ заглавие: Влияние на свѣтлината и тъмнината. Питатъ ме нѣкои: Учителю, какъ е : въ началото на книгата пише "влияние на свѣтлината и тъмнината", а отъ подире, дето е съдържанието пише: Влияние на свѣтлината и на топлината. И кое е правото сега? Ще видите, то е една задача, която вие ще решите. Което пише отзадъ ли е право или което пише отпредъ е право. Но понеже лекцията разглежда тритѣ състояния: Сатва, раджасъ и тамасъ, а тамасъ, то е тъмнина. Това е състояние на гъстата материя, дето се проявява тъмнината.

Та казвамъ, додето не почнете да изучавате Любовьта... Сега не искамъ да ви кажа, че опитностьта, която имате и туй знание, което имате, не е на мѣсто. Но ако не вървите напредъ, нищо нѣма да ви ползва. Туй знание, което имате, може да ви ползва до толкова, доколкото ако вие спуснете вашитѣ корени въ туй знание и изтеглите соковетѣ и можете да растете. Не трѣбва да се спъвате, да казвате само: Ние се запознахме съ Любовьта. Оставете туй запознаване. Азъ следа въ моитѣ научни изследвания. Много мжже и жени преди да сж се оженили, бѣха много красиви - идея има въ тѣх, а следъ като се ожениха, потъмнѣ лицето имъ, стана безъ смисълъ. Казвамъ: Тази жена, която следъ като се ожени и потъмнѣе лицето, тя се е втвърдила. Тя се е осигурила, намѣрила мжжъ да я храни. Тя мисли, че е намѣрила единъ светия, съ когото да живѣе. Но потъмнѣ лицето й, тя се е втвърдила. Вие сте въ единъ времененъ порядъкъ. Не мислете, че женитбата е нѣщо леко. То е едно голѣмо изпитание и нѣма по-голѣмо изпитание въ свѣта отъ женитбата! Това сж моитѣ наблюдения. Нѣма по-тежко изпитание въ живота отъ женитбата. И всичкитѣ падения на човѣчеството се дължатъ на женитбата на хората. Нищо повече. Адамъ като се ожени, дойде най-голѣмото нещастие въ свѣта. Докато бѣше самичъкъ въ рая, нѣмаше нещастия. А щомъ се ожени, изпъдиха го изъ рая навънъ. Веднага го изпъдиха. Сега ще кажете вие - че ние сме

оженени. Тамъ е вашето нещастие, че сте оженени. Изхвърлете сега идеята, че сте оженени. Азъ да ви кажа сега: Отречете се въ себе си отъ идеята, че сте женени. То е едно светотатство! Азъ да ви кажа, онзи, който иска да намѣри Господа и който мисли, че е жененъ - ти си създавашъ най-голѣмото нещастие. Жененъ, за кого? Но разбирайте ме сега право. Вие ще кажете сега нѣкому - ти не си жененъ. Та азъ бихъ желалъ всички да не сте женени. И считайте, че имате една другарка като една ваша съработничка, една ваша помощничка, но не считайте, че сте женени заради нея. Считайте, че тя е свободна. Една душа, която е дошла - единъ пжтникъ, който се среща съ васъ, но тази душа вие наричате своя жена. И питате за нея, въ онзи свѣтъ ще се познаваме ли ние жененитѣ? Че вие искате да пренесете нещастието и въ другия свѣтъ. Не, ни най-малко нѣма да се познавате по този начинъ. Въ онзи свѣтъ, ако влезнете, тамъ ще ви турятъ на карантина, ще бждете като чумави, та тѣзи идеи, които сега имате, че сте женени, избийте ги вънъ отъ главата си. Тамъ на карантина ще ви поставятъ.

Най-първо ще мислишъ, че не си жененъ и докато не избиете тѣзи идеи отъ главитѣ си, вие ще живѣете въ свѣта на илюзиитѣ и на разочарованията. Подъ думата "жененъ" ще считате единъ слуга, който има да извърши една работа на господаря си и като я свършите, ще кажешъ: Господи, освободи ме отъ тази работа, която свършихъ. И той иска жениятъ да знае дали презъ вечностьта тази жена, която има сега, ще бжде съ него. И тя иска да знае сжщото. Въ вечностьта само Единъ ще бжде съ васъ и Този, който ще бжде съ васъ, това е Богъ, който ви е създалъ. А човѣкътъ въ сегашната форма, той се измѣни, и нѣма да го познавате.

Та, казвамъ Ви сега: Ще се разхипнотизирате. Туй състояние, което сега имате, то е хипноза. Азъ сега правя научни изследвания и ние трѣбва да се освободимъ отъ хипнотическото състояние, което сте набрали. Много отъ вашитѣ състояния и постжпки, това, което наричаме наследственитѣ черти, то е една хипноза у човѣка. Наследственостьта е хипноза - нѣща вторични, които сж наследени у човѣка, - и отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Тѣ хипнотизиратъ човѣка. На единъ човѣкъ ще му внушатъ: е идешъ на еди коя си дата следъ два-три месеца и ще направишъ едно престжпление. Или може да ти турятъ въ ума, че ще идешъ въ кръчмата да си заржчашъ една ока вино и да го изпиешъ. Ти може никакъ да не си пилъ, но като дойде внушената дата, тѣ ще те

събудятъ, ти нищо нѣма да знаешъ, не помнишъ. Но за това време въ тебе се яви едно желание да идешъ въ кръчмата и да пиешъ вино. До тогава не ти е идвало на умъ да идешъ тамъ, но сега искашъ да идешъ въ кръчмата и да пиешъ. А туй желание отъ тѣхъ е, и ти не знаешъ отъ кжде е, отъ кжде те е сполетѣло. А тѣ сж те поставили въ единъ хипнотиченъ сънъ и ти отивашъ и изпълвашъ тази идея. Следователно, ти ще седнешъ и ще се разхипнотизирашъ отъ тази идея и наново ще се магнетизирашъ, и намѣсто да отидешъ да пиешъ едно кило винце, ще туришъ въ ума си другата мисълъ, на себе си ще кажешъ: Следъ три месеца ще отидешъ въ планината при извора и ще пиешъ отъ хубавата чиста вода. Ти ще намѣришъ този изворъ горе нѣкжде въ планината. И като дойде туй време, ти намѣсто да отидешъ въ кръчмата, ще идешъ въ планината при извора. Та, ако ти не си внушишъ да идешъ нагоре въ извора, ти ще идешъ в кръчмата. Нищо не може да те избави отъ това.

Нѣкой казва: Не ме интересува онзи свѣтъ. - Като не те интересува онзи свѣтъ, ще дойде другия свѣтъ. Защото, ако не се интересувашъ отъ Бога, дяволътъ ще се интересува отъ васъ. Защото, ако Господъ не се интересува, дяволътъ се интересува за хората. И тѣ сж такива служители, ще дойде единъ день, ще ви тури единъ юларъ и ще те поведатъ нататъкъ, дето ти не искашъ и ако не приемешъ Бога, тогава ще дойде страшното! Сега вие мислите, че сте свободни, а не сте свободни. Де сте свободни, кажете ми? Азъ съмъ виждалъ тукъ въ събранието вие не може да се въздържате. Де е вашето търпение? Азъ по нѣкой пжтъ съмъ изпитвалъ на нѣкого състоянието. Какво колебание има. Какъ хората сами си създаватъ своето нещастие. А може да бжде и другояче. Ето тия хора какъ си създаватъ своето нещастие. Вие мислите, като имате свобода, че така и така може. Сега азъ като ви говоря, азъ предизвиквамъ у васъ известенъ смутъ, но азъ съмъ силенъ. Сега може да се боря съ всички, не само съ васъ, вие мислите, че съмъ играчка. Помнете: Въ сегашния случай азъ мога да се боря не само съ васъ, но и съ цѣлия адъ мога да се боря. Разбирате ли какво значи това? И нѣма сила, която може да ми противодѣйствува! Защото зная, че Богъ е Господаръ въ свѣта. Та не искамъ вие да бждете роби. По нѣкой пжтъ нѣкои отъ васъ искате да знаете, защо Учителя не направи това? Питамъ ви сега: Защо се подлагате вие на този хипнотически сънъ въ себе си? - Не трѣбва да бждемъ роби единъ на другъ! Азъ не искамъ да подчиня вашето съзнание на своето съзнание, каквото азъ ви казвамъ,

понеже азъ го казвамъ. Не. В дадения случай искамъ да вървите по онзи пжтъ, който Богъ е създалъ заради васъ! Не че азъ вървя по него. Ако река, че този пжтъ азъ го направихъ, не. Никакъвъ пжтъ азъ не съмъ направилъ. По човѣшки говоря. Но казвамъ: Единъ пжтъ, по който вие трѣбва да вървите. И като вървите по този пжтъ, вие ще намѣрите вашето щастие. Тогава вие ще влѣзнете въ онзи Домъ, имате единъ Баща, братя и сестри, които трѣбва да намѣрите. Не става въпросъ вие да се жените. Ако е за женене - женитбата е единъ процесъ. Ако нѣкога вие искате да се жените, то трѣбва да се заинтересува невидимия свѣтъ от васъ. За да се жените, вие трѣбва да разберете тази идея, тя е донѣкжде правата. Но питамъ ви сега: Вие когато сте се женили, небето интересувало ли се е отъ вашата възлюблена? Вие като се женихте, Господъ интересуваше ли се отъ вашия възлюбленъ? И взеха ли тѣ участие въ това? И писанието казва: "Туй което БОГЪ е съчеталъ" - съчетанието на душитѣ, което Богъ е създалъ, то е законътъ на Любовьта и то е законъ на проява на Любовьта. Всичкитѣ души се обичатъ. Защото въ обичьта ние се освобождаваме. Да любишъ нѣкого, значи да го освободишъ. И ако ние обичаме нѣкого и не го освобождаваме, то е кривия пжтъ. Любовьта е законъ на освобождение. И ако ти любишъ - и другитѣ можешъ да освободишъ, и себе си можешъ да освободишъ. Ако не ги освободишъ, тя не е любовь на Бога. Искате да измѣните живота си. Това трѣбва да залегне въ вашето съзнание. Т.е. вие искате да изживѣете живота си. Ще дойдатъ старини. Единъ день ще ви отслабнатъ краката - нѣма да ви държатъ, ще дойдатъ несгоди въ живота ви и какви не изпитания ще дойдатъ въ живота ви. Единственото нѣщо, което може да ви помогне, то ще бжде Любовьта - Божествената Любовь.

Сега да се спремъ на думитѣ на Христа. Вие изучете 17 глава /отъ Ев. на Иоанна/, въ нея показва Христосъ вжтрешната връзка каква трѣбва да бжде. Че туй, което Христосъ е казалъ, вие всички трѣбва да имате туй положение. Христосъ казва: Азъ свършихъ Твоята Воля и Те прославихъ, сега ида при Тебе, казва Христосъ, и като бѣхъ въ свѣта, тѣзи, които Ти ми даде, Азъ ги пазехъ въ Твоето Име. Сега ги оставамъ, Ти ги пази за въ бждаще. Та, като четете цѣлата глава, това ще бжде една поука за васъ. Сега азъ нищо не давамъ. За менъ да мълча е по-добре да уредя своя си животъ и да не говоря на хората. Щомъ говоря на хората, азъ всѣкога губя. Какво ще спечеля сега да се занимавамъ съ хората? Азъ вѣрвамъ и

въ друго, защото и безъ да имъ проповѣдвамъ на хората, тѣ пакъ ще влѣзнатъ въ сѫщия пѫть, но ще минатъ милиони години страдания, страдания, блъскания, блъскания и пакъ ще влезнатъ. Една вода, която е излѣзла отъ главния изворъ, тя като върви, ще се блъска, блъска и ще влезе въ морето. Но има единъ начинъ, по който водата може да влезне въ морето, безъ да се окаля. Тази вода отъ самия изворъ като извира, тя се изпарява и въ въздуха отива и въ видъ на пара и после на капки ще отиде въ океана. И по-добре е за васъ като дъждъ да паднете въ океана, отколкото хиляди години да се лутате, лутате и пакъ ще влезете въ океана. Сега вие ще кажете: Ние ли сме най-лошитѣ хора? Така не се разсѫждава. Не е въпроса лоши хора. Въпросъ е онзи капиталъ, съ който работимъ, въ края на краищата каква полза ще остане заради насъ. Сега разсѫждавайте. Вие имате единъ богатъ капиталъ, оперирате съ милиони и въ края на краищата какво ще остане отъ вашата фирма като ликвидирате? Направете единъ балансъ въ края на годината. Каква печалба ще имате. Ама ако следъ като си направите смѣтката и останете съ единъ дефицитъ отъ 30 милиона? Оперирате съ 50 милиона и на баланса 30 милиона останалъ дефицитъ. Защо ви е тогава тази операция? Защо ще си създадемъ една бѣла на главата? Да имате най-малко 10 милиона, които да останатъ. Съ тия 10 милиона не заради васъ, но да имате да функционирате, да правите добро, - азъ трѣбва да бѫда богатъ, за да мога да помагамъ; азъ трѣбва да бѫда ученъ, за да мога да помогна и трѣбва да бѫда добъръ, за да мога да помогна. Туй е моята цель. Добротата не мога да задържа за себе си, то е единъ капиталъ, съ който трѣбва да функционирамъ. Знанието е единъ капиталъ, съ който азъ трѣбва да функционирамъ. И богатството е единъ капиталъ. Искамъ и вашето знание, вашето богатство и вашата доброта да бѫдатъ единъ капиталъ, съ който вие да функционирате. И не ви желая нито единъ отъ васъ да фалирате. Нѣмамъ никакво желание да фалирате, защото нѣма по-голѣмо нещастие за човѣка отъ това да фалира. Това значи да изгубите всички условия въ живота.

Казахъ ви, че идеята за женитбата не е разбрана. Вие казвате: Да оженимъ човѣка. Че тогава, както хората се женятъ сега, това не е едно Божествено учреждение. Вие си създавате сами на себе си едно зло. Онази храна, която азъ приемамъ, трѣбва да бѫде най-чистата, най-хубавата, че като я приема не само на вкуса ми да бѫде добра, но и вѫтре да усетя, че е добра. Ами че онази храна, която следъ нѣколко часа азъ трѣбва да я върна назадъ, защо

ми е такава храна? Защо ми е да правя приятелство със хората, че после да се разкайвамъ? Ако се запознаешъ и после да ти е приятно, че имашъ единъ приятель, на когото можешъ да разчиташъ, това разбирамъ. Защо ти е единъ приятель, който въ най-мжчнитѣ минути въ живота ще те остави? Защо ти е една другарка, която следъ като умрешъ, тя ще си намѣри другъ мжжъ? Смъртьта показва до колко се обичатъ хората. Тя ще плаче за мжжа си и следъ като умре той, тя ще търси другъ мжжъ да се ожени. Женитбата трѣбва да бжде еднобрачна! Еднобрачие има въ свѣта! При многобрачието вие сте на кривъ пжтъ. Многобрачието е едно изопачаване въ живота. Защото онѣзи души - сроднитѣ души - тази душа, която е готова да жертва всичко за тебе, при всичкото време тя не търси своето щастие. Азъ ги наричамъ сродни души: Тя, като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Не казвамъ, че не търси своето щастие - тя като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Азъ като работя за себе си добре, работя добре и за другитѣ хора. Казвате, че вече ще се обезличите. Щомъ еднитѣ се обезличаватъ, другитѣ се оличаватъ. Това е крива посока. Значи, азъ жертвамъ живота си другитѣ да се развиватъ, а пъкъ азъ да стана котаракъ. Благодаримъ за това! Азъ бихъ предпочелъ да подигна котарака на моето положение, а не азъ да се връщамъ да имамъ неговитѣ разбирания. Така е, нищо повече!

Та, казвамъ сега: Правете различие - различавайте. Сегашнитѣ ви възгледи не сж ваши. Тѣ сж чужди. Този капиталъ се е обезценилъ и тия ваши възгледи едва струватъ 10 стотинки. И ако не ми вѣрвате, азъ ще ви дамъ още 20 стотинки, за да ви водя смѣткитѣ въ Божествената книга. А съ 30 стотинки, азъ да ви кажа, нищо нѣма да направите. Значи вие вѣрвате въ законитѣ на кацитѣ. Щомъ се скжсатъ обръчитѣ, всичкитѣ тия части на кацата нѣматъ нищо общо помежду си. Ако насъ само нуждата ни привлича, че ние се подчиняваме на нѣщо - това е Любовьта. Не физическата любовь, Божествената Любовь. Божествената Любовь трѣбва да ни свържи въ едно цѣло да работимъ за една велика идея - да работимъ за Бога. Азъ съмъ говорилъ по единъ начинъ и като ви говоря на васъ следъ всѣка една беседа азъ гледамъ, не искамъ да обида хората, но гледамъ какъ си влияятъ, какъ разбиратъ. Много пжти азъ говоря едно, а тѣ разбиратъ друго. Нѣщата първоначално сж били Божествени, а после тѣ сж изгубили качествата на своята Божественость. Значи Божественостьта си е заминала. Смѣняване е станало, намалява се Божественото въ свѣта. Въ свѣта има нѣща,

koumo не сж Божествени. И тогава хората сж почнали да смѣнятъ Божественото съ човѣшкото. И почватъ да даватъ повече цена на човѣшкото. Но човѣшкитѣ нѣща винаги оставатъ човѣшки ; а Божественото винаги остава Божествено! Сега какъ ще познаете, че известно нѣщо е Божествено, а друго не е при сегашния моралъ? Представете си, че при сегашния мораль вие сте единъ жененъ мжжъ, нали? Жена ви я нѣма въ кжщи. Отвънка е студено -35 градуса студъ има. Нѣкоя екскурзиантка, млада мома, пропаднала въ екскурзията, връща се и влиза въ кжщата ви. Вие трѣбва да й направите една услуга. Сегашниятъ моралъ казва: Ти трѣбва да отстжпишъ леглото си, да легне тя на леглото, а ти да дежуришъ презъ цѣлата нощъ. Хубаво е това, но това още не е моралъ. Отъ гледището, както азъ разбрамъ нѣщата, вие ще имате две стаи и ще имате едно много хубаво легло за вашитѣ гости, като дойдатъ. Като дойде нѣкой гостъ, вие ще го въведете въ новата стая, дето е за пжтници и туй легло, дето никой не е лѣгалъ, ще го дадете на тази младата мома и ще й дадете ключъ - това е моралъ. Нѣкой ще каже - Че отстжпи своето легло. - Не отстжпвамъ никога своето легло, защото въ духовния свѣтъ нѣма никакви легла и никакви стаи нѣма тамъ, то е само за земята така. Въ духовниятъ свѣтъ нѣма кревати и юрганъ, нѣма и възглавници и кревати съ пружини нѣма тамъ. Питате: Въ онзи свѣтъ има ли пружини? Ще се спи ли тамъ? Казвате - не е меко леглото ми. Или другояче да ви представя. Ако дойде при мене такава млада мома, отъ Божествено гледище азъ нѣма да й набера плодове въ една паница, но азъ го считамъ то е хубаво, отлично, и то е Божествено, но то не е идеалъ. Като дойде тя, азъ ще я запозная съ градината и ще кажа: Заповѣдайте, може да си откъснете отъ плодоветѣ на цѣлата градина, отъ което дърво ви се хареса сама си откъснете, което вие обичате. Това е идеално. Всѣки единъ може да бжде свободенъ той да си откъсне самъ плодъ, единъ, два, три, десетъ - това е Божественото. Ще дойде нѣкой при менъ сега, често ми донасятъ подаржци, такива откъснати подаржци отъ градината. И това е хубаво, не е лошо. Но на менъ ми е по-приятно азъ да ида самъ да си откъсна отъ плодоветѣ.

Та сега, азъ не искамъ да забъркамъ единъ буламачъ и да ви го дамъ. Азъ съмъ справедливъ, не искамъ да забъркамъ единъ буламачъ и да кажа: Яжте сега! Но искамъ да ви покажа единъ пжтъ, по който може да вървите. Азъ не искамъ вие да бждете като менъ, да мислите като менъ. Защо? По нѣкой пжть отъ известно гледище

азъ мисля така, но начина, по който разглеждамъ единъ предметъ, то е само времененъ. Азъ разглеждамъ този предметъ така, но има другъ начинъ, по който азъ мога да развия тази тема. Но сега не мога да засегна това, понеже не му е времето. Но казвамъ: Тъй, както сега говоря, ако вие останете само съ това, азъ не съмъ ви казвалъ още сѫщественото. Но казвамъ: По този пѫтъ ще отидете въ Божествената градина и ще си откъснете отъ този плодъ, който на васъ ви се харесва.

Сега вие казвате: Какво да мислимъ ние за Учителя? И азъ се питамъ: Какво трѣбва да мисля азъ за васъ? Сега туй, което вие трѣбва да запомните: - Какво азъ трѣбва да мисля за васъ? Казвамъ: Трѣбва да мисля за тѣхъ туй, което Богъ мисли за тѣхъ. Е, какво трѣбва да имъ направя? - Туй, което Богъ иска да имъ направя! А вие казвате: Какво да мислимъ ние за Учителя? - Ще мислите туй, което Богъ мисли за менъ. - Е, какво да направимъ за Учителя? - Ще направите туй, който Богъ иска да направи заради менъ. Тъй, умното е това, нищо повече. И вече отношението е право. Ама какво трѣбва да мислиме? - Туй, което Богъ мисли. Ако туй може да мислите, то е правото положение. Ако мислите другояче за менъ, ще се съблазните. Другото, което може да мислите за менъ, то е користолюбие. Сега вие вѣрвате въ менъ, защо? - Защото давамъ азъ нѣщо. Но това е користолюбие вече - ама казвате: Той ме излѣкува. Това е корестолюбие: Втори пѫтъ като се разболеете, пакъ да дойдете, за да ви излѣкувамъ. - И това е користолюбие. И нѣма да има нѣщо, което да не е користолюбие. Та да имате отношение не отъ користолюбие. - Безъ користолюбие! Нищо повече. Азъ слушамъ: Нѣкой казва: Азъ го излѣкувахъ. Само временно го излѣкува и утре стане нѣщо, той пакъ се разболѣлъ. Азъ не искамъ да лѣкувамъ хората по този начинъ. Азъ ви правя една услуга, понеже това е въ реда на Божествения свѣтъ. И ако азъ не го направя, правя пакость на себе си. Казвамъ, не искамъ да направя зло на себе си, трѣбва да направя услуга нѣкому или добро. Но вземамъ за себе си. Това е за менъ. Защото ако не го направя, правя пакость на себе си. Нищо повече. Той иска да ми каже да направя една услуга. Ако ти направишъ една услуга, на себе си може да направишъ услуга. И непременно ще направишъ добро и на другитѣ. Ти прави услуга на себе си. Ако ти, ти на себе си не можешъ да правишъ услуга, и на другитѣ не можешъ да направишъ услуга. Ако ти себе си не обичашъ, и менъ не може да обичашъ. Ако азъ Бога не обичамъ, и васъ не мога да обичамъ. Ако азъ Бога не обичамъ, и себе

си не мога да обичамъ, и васъ не обичамъ. За менъ е така. Значи първо, ако азъ не обичамъ Бога, и себе си не мога да обичамъ, понеже съмъ излѣзналъ отъ Бога. - Трѣбва да обичамъ Бога. Като обичамъ Бога, обичамъ и себе си. И онзи законъ е вѣренъ, може да обичамъ и васъ. Въ това нѣма изключение. Но ние се спираме и объркваме закона. Но ти не можешъ да се спрешъ. Ние оставяме Бога настрани и казваме: Да обичаме ближнитѣ. - Не може да обичашъ ближния, ако не обичашъ Бога. Моята любовь къмъ ближния е едно отражение въ моята любовь, която азъ имамъ къмъ Бога.

Та казвамъ сега, трѣбва да се спрете върху изучаването на закона: Любовьта ви къмъ Бога да бжде изходната ви точка.

Вие сега се плашите. Хей, азъ съмъ гледалъ, азъ разрешавамъ трудни задачи. Вие се оплаквате отъ мжчнотиитѣ. Всѣка една мжчнотия въ живота е единъ изпитъ. Да покажете, до колко вие имате знание. Че де е Любовьта ви къмъ Бога? Нѣма мжчнотия въ свѣта, която не може да се разреши въ Божията Любовъ. Нѣма противоречие въ това. Азъ мога да отида при който и да е банкеринъ, и зная какъ да се справя съ него. Сега, не че ме интересуватъ банкеритѣ. Тѣ сж най-твърдитѣ хора. И въ всѣки единъ лошъ човѣкъ се крие нѣщо хубаво. Да кажемъ, че нѣкой е егоистиченъ. Трѣбва да знаете какъ да постжпите съ него. Ти като идешъ при този лошия човѣкъ, при най-егоистичния човѣкъ, ако знаешъ какъ да постжпишъ, той ще ти услужи. Но трѣбва да носишъ нѣщо съ себе си. Мислите ли, че азъ ако занеса на единъ български банкеринъ, и му покажа единъ диамантъ, който е като едно кокоше яйце, че нѣма да му свѣтнатъ очитѣ! И веднага ще ме кредитира съ сто хиляди лева най-малко! И той ще бжде на моя услуга. Стига вие да носите този диамантъ колкото кокоше яйце съ себе си. Диамантъ трѣбва да носите съ себе си. И този диамантъ, това е Любовьта! Покажете я кждето и да е, тя цѣна има! И като я покажете на банкерина, ще му светнатъ очитѣ. И ще бжде веднага на ваше разположение. Но ако не носите диамантъ, ще каже: Условия нѣмамъ, кредитъ нѣма. Нищо нѣма. Сега азъ не искамъ да ви обезсърча. Вие имате, не че нѣмате диаманти, не мога да ви откажа това. Но тѣ сж като просени зърна. Малки диамантчета. Идешъ ти при единъ банкеръ. И той като погледне, казва: Занеси го другаде. Той ще те прати при другъ. Малки диаманти като просени зърна имашъ. А тази просената любовь не помага. Тамъ е другъ законътъ. Този диамантъ ще го туришъ въ земята. И следъ като го садишъ три години по закона на подобието,

ще го направишъ като едно гължбово яйце. И той ще добие друга цѣна. Три години трѣбва да работишъ върху единъ просенъ диамантъ, за да получишъ единъ диамантъ като гължбово яйце. И тогава пложението ще се подобри.

Та казвамъ: Искамъ вие да бждете хора силни! Да ви изпита човѣкъ въ любовьта. И като ви изпита презъ всичкитѣ изпитания и мжчнотии, да се не измѣни вашата любовь. Казва, азъ глупавъ бѣхъ едно време. Поумнѣлъ съмъ сега. - Какво си поумнѣлъ? - Азъ зная всичкитѣ окултни науки. Зная всичкитѣ слабости на хората. Ако искамъ да ги използувамъ, мога да използувамъ когото и да е. Но ако река да ги използувамъ тъй, както ги използува дявола, ще се превърна като него. Знаете ли го туй! Не. По този пжтъ не върва азъ. Въ моята програма е друго нѣщо: Нищо за себе си азъ не искамъ. Защо? Защото всичко имамъ. И нѣма опасность. Азъ всичко имамъ. И туй, което имамъ, никой не може да го вземе. Когато цѣлиятъ океанъ е мой, кой може да го изпие? Не може да се изпие. Та искамъ и вие да вървите по сжщия пжтъ. Нищо да не искате, но всичко да имате. И като имате всичко, да не ви е страхъ. При менъ идватъ много, казва: Не мога да се разбирамъ съ еди-коя сестра. - Е, защо не може да се разбирате?

Азъ правя малки опити. Идва нѣкой при менъ, азъ само гледамъ какво е неговото естество, какво е неговото разбиране. Той ми се оплаква, че хората сж корави, коравосърдечни, че не може да се живѣе, че не си живѣятъ. Той ми говори за себе си. Казвамъ: И азъ съмъ отъ лошитѣ сега. Той ми говори на менъ и ме наблюдава, че утре, ако и азъ не му помогна, той ще иде при другъ и ще каже: Онзи, и той е отъ тѣхъ. Азъ седя, и което ме спжва, е колко да му дамъ? Много мжчно е да му дамъ толкова, че нито повече, нито по-малко. Но сжщевременно да е доволенъ. И тъй дълго време ще мисля, какъ да му го дамъ, и колко да му дамъ. И нѣма да има никакво изключение: Щомъ му дамъ, свѣтнатъ му очитѣ, и изведнъжъ казва: То имало добри хора въ свѣта. По нѣкой пжтъ азъ казвамъ тъй: Ще извините, нали не те приѣха? Много зле се отнесоха съ тебе! Но рекохъ, тѣ сж мои служители. Азъ съмъ имъ далъ нареждане, безъ мое позволение да не даватъ никому нищо. Тѣ да те пратятъ при мене. И рекохъ: Никога да не даватъ безъ мое позволение. Касиери сж тѣ. И като чиновници сж изправни! И втори тжть азъ ще ви дамъ писмо, като се отнесете до тѣхъ, ще имъ покажете писмото отъ главния директоръ на банката. Азъ така гледамъ. Лошитѣ хора въ свѣта тѣ

сж чиновници.

Вие идете при главния директоръ на банката, намерете Христа. Слушайте, не се лъжете, намѣрете Го както трѣбва! Вие мислите, че сте го намерили. Но ако лицето ви потъмнѣе, не сте Го намерили. Онази жена, която като се ожени, че лицето и потъмнѣе, азъ зная, че тя носи нещастие на своя мжжъ. И онзи, който се запозналъ съ Христа, и лицето му потъмнѣе, и той носи нещастие на Христа и нещастие на свѣта. Лицето ви трѣбва да свѣтне въ васъ. Ако имате единъ мжжъ, той трѣбва да бжде светия за васъ. И да благодарите на Бога, че ви е далъ единъ другаръ много добъръ. Да кажете: Той е толкова добъръ, добъръ е той! Гениаленъ човѣкъ, талантливъ, светия, всичко, като него не съмъ срѣщалъ. Въ свѣта нѣма като него. И той трѣбва да мисли, че като неговата другарка нѣма. Че такива трѣбва да сж възгледитѣ ви. А сега какви сж. И азъ не съмъ съвършенъ, ще кажете. Азъ слушамъ, казватъ: Той Учительтъ обича да ни върти. При мене казвашъ: Като Учительтъ нѣма! А после тамъ казвашъ: Той Учительтъ обича да ни върти, замотава ни. - А, не. Вижъ, глупавитѣ върта, за да станатъ умни. На умнитѣ добре говоря и ги угощавамъ, и на работа ги пращамъ. А пъкъ като дойдатъ Божиитѣ посланици, тѣхъ хубаво ги посрѣщамъ, и казвамъ: Кажете на Господа - каквото ми каже, азъ ще го направя! И думата Му на две нѣма да направя. Искамъ и вие да бждете сждии. Нищо повече! Другъ изходенъ пжтъ въ живота нѣма! Всичкото величие на човѣка - и знанието му, и самоблъщанието [въобразявамъ си нещо за себе си] - въ това да се не лъже. Утре ще види, че не е така, както той си мисли.

Единственото нормалното, хубавото, красивото, великото, славното, всесилното, непостижимото въ свѣта - то е Божественото! Тамъ е щастието на човѣшката душа! И науката за величието на човѣшката душа е да знаемъ за душата си или да изпълняваме Божията Воля. И туй, което Богъ изисква, то е да просвѣтнатъ лицата ни! Че въ последнитѣ дни всичкитѣ човѣшки души трѣбва да просвѣтнатъ. И всички вие искамъ да станете свободни въ Божията Любовь! Че да нѣма никакво противоречие ни въ ума ви, ни въ сърдцето ви.

Сега ви поздравлявамъ, и вие правете това, което Богъ е вложилъ въ вашата душа.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /три пѫти/.
6,35 ч.с.
Великъ день! Всички на поляната направихме упражненията си!

ЕДИНИЯТЪ И МНОГОТО

23-то Неделно Утринно Слово
09.05.1937г. Неделя, 5 ч.с.
ИЗГРѢВЪ.

Добрата молитва. Хвалата.
Молитвата на Царството.
Ще прочета 17 глава от Иоанна - 14 стих.[стр.500]
Въ начало бе Словото.

Има много нѣща, които сж интересни само тогава, когато сж разбрани. На двама души може да дадете една и съща дарба. Да допуснемъ, на единъ обикновенъ цигуларъ и на единъ гениаленъ цигуларъ може да имъ дадете по една цигулка отъ Страдивариусъ. Онзи гениалниятъ цигуларъ ще извади нѣщо отъ тази цигулка, което не сте слушали. А онзи обикновенниятъ ще свири като малките деца, които обичатъ да дрънкатъ на пианото съ единъ пръстъ еднообразно. Понѣкой пжтъ онези, които ги слушатъ, запушватъ си ушите съ памукъ. Сѣга въ началото тѣ се хвалятъ съ своите цигулки. Казватъ, имамъ една цигулка на Страдивариусъ, знаешъ каква цигулка. - Я, посвири! - Не зная. Цигулката е много добра. Ти вѣрвашъ, не че вѣрвашъ. Преди 300 години е направена, ти я пазишъ. Ако те попитатъ въ какво седи хубостьта на една цигулка на Страдивариусъ, ти все ще кажешъ нѣщо за цигулката. - Отъ кого е направена, че е хубаво направена. Но тази цигулка е направена да се свири съ нея. Какво ще свиришъ, отъ кого ще свиришъ, отъ кой авторъ ще свиришъ? Запримеръ, ако си малко твърдъ, ако си малко грубичъкъ, бихъ ви посъветвалъ да свирите отъ Шопенъ за малко мекота. Ако сте изгубили смисъла на живота, че не ви се живѣе, бихъ ви препоръчалъ да свирите от Бахъ. Ако не искате да чѣтетѣ, да мислитѣ, бихъ ви препоръчалъ да свирите отъ Бетовенъ. Ако нѣмате любовь къмъ поезията, бихъ ви препоръчалъ да свирите Моцартъ. Разглеждамъ музикантите така. Всѣки единъ авторъ е като едно особено ядене, че само при извънреденъ случай имашъ жѣлание най-

хубавото ядене да вкусишъ. Всѣко ядене е на мѣсто. Имашъ единъ обядъ отъ череши, имашъ единъ обядъ отъ грозде или ябълки, или круши, или какъвъ да е плодъ - нѣма да има единъ и същъ резултатъ. Ако нѣкой е малокръвенъ, бихъ му препоръчалъ краставици.

Сега не искамъ да вѣрвате. За менъ вѣрата е единъ резултатъ. Тя е една сила, която съществува въ свѣта. За насъ е вѣра, но вѣрата може да се превърне въ знание. Нѣма само едно име, много имена има вѣрата. И много страни има и много лица има. Тази вѣра понѣкой пжтъ ще я видишъ мазничка, нѣкой пжтъ ще я видишъ много напета, като нѣкоя мома на 15,16 години. Дето мине, сега може да правишъ разлика. Понѣкой пжтъ ние не одобряваме вѣрата. Казваме, не си струва човѣкъ да вѣрва. Казва, съ вѣра не се живѣе. Съ вѣра не се живѣе, но и безъ вѣра не се живѣе. И двѣте сж вѣрни. Съ вѣра мжчно се живѣе, безъ вѣра още по-мжчно се живѣе. Нѣкой ще каже - азъ нѣмамъ вѣра. - Какво имашъ? - Безвѣрие. Безвѣрието е по-голяма вѣра, защото вѣрвашъ въ туй, което не е . Тамъ се изисква много по-голѣма сила. Ама да вѣрвашъ, че следъ като умрешъ ще оживѣешъ. Да вѣрвашъ като оживѣешъ - разбирамъ, но като вѣрвашъ, че следъ като умрешъ ще живѣешъ - тамъ се изисква много по-голяма вѣра. Кой е доказалъ до сега? Така новото учѣние казва, ще живѣемъ за въ бъдаще. Може ли да го докажѣте, че живѣемъ за въ бъдаще? Може да го докажемъ, какъ не. Ама кой може? Ето, какъ ще го докажемъ. Седи нѣкой при мѣне и ми доказва, че може да живѣе. Какъ, невъзможно е. Защо? Казвамъ, стой тамъ! Азъ постепенно започвамъ да се изменямъ предъ него, азъ се изгубя, нѣма ме никъде. Търси ме. Казвамъ, кжде съмъ отишълъ? Азъ никъде не може да ида. Следъ туй азъ постепенно пакъ се появявамъ. Казвамъ, като се изгубихъ, кжде отидохъ? Като се изгубихъ, отидохъ на оня свѣтъ, за който ти мислишъ. Като напуснахъ оня свѣтъ, азъ се явихъ въ този свѣтъ, въ който сме. Въ моя свѣтъ, въ който ти си дошълъ. Значи, оня свѣтъ е близъкъ, той е толкозъ близъкъ, много близъкъ, но понеже ние не може да видимъ нѣщата, които са въ другия свѣтъ, казваме - той не съществува. Вие сравнявате. Турете на вашето мѣсто една мравя, турете я на книгата; тази мравя ще вижда ли това, което вие виждате? Тя е толкозъ малка, човѣшкия свѣтъ не съществува за нея. Човѣшкиятъ свѣтъ е оня свѣтъ.

Сега азъ не искамъ да ви казвамъ, да ви убеждавамъ, да ви доказвамъ, че тука е пълно съ другъ родъ същества, наредили

сж се, азъ не искамъ да вѣрвате. Вие като вѣрвате, трѣбва да го проверите дали е вѣрно. Азъ зная какво мислите - че туй не може да бъде. Какъ ще сѣдатъ, на кое мѣсто? Но те сѣдятъ. Питате, какъ сѣдятъ? Сѣдятъ, но не седятъ като васъ. И ржцете тъй, както вие ги държите, не ги държатъ. Съ такива дрехи не сж облечени като васъ. Такива книги не държатъ. Пари не държатъ, нищо не държатъ. Ето каква е разликата. Представете си единъ хубавъ плодъ, който падне въ кальта, че се окаля. Турилъ си го на стола. Прѣдставете си другъ плодъ, който си го откъсналъ отъ дървото, хубавъ. Такава е разликата между васъ и тяхъ. Вие сте окаляни, а тѣ сж отъ джрвото. Една идея само за сравнение. Нѣкой казва, оня свѣтъ. Нѣкой отъ васъ казва, че не може да мисли, не може да чувствува. Казвамъ, какъ не може да чувствувашъ? Ти си човѣкъ уменъ, тебе те спъватъ многото чувствувания. Казвамъ, преди 15 години единъ твой приятелъ ти е казалъ една обидна дума, че 15 години не може да я забравишъ. Постоянно я мислишъ въ ума си. Казвашъ - какъ да чувствувамъ, като ми каза обидата. Петнадесетъ години сж минали и въ тѣбе не може да угасне това чувство. Обиди ме, казвашъ, никога не очаквахъ отъ нѣго да ми каже тази дума. - Какво ти каза? Сега може ли да ми кажете какво му е казалъ приятелятъ? Сѣга туй не е лошо. Както може да държишъ 15 години една обида, защо да не можешъ да държишъ една дума? Тя е една дума, чул си я; или си видял нѣщо, което те съблазнява, защо да не може въ ума си да задържишъ туй, което е за въ бждаще.

Сега азъ ви говоря. Въ дадения случай азъ не съмъ за самокритика. Има единъ свѣтъ, въ който всичките нѣща, всичко, което става, е на местото си. Казвашъ, азъ не ви обичамъ. Всичката погрешка въ "азъ не ви обичамъ" седи въ "н-то" и въ "е-то". Въ тия два елемента, влязли като единъ клинъ. Азъ не, не. Всичко друго е на мѣсто, но "н-то" не е. Това е цѣла бѣля. Не ви обичамъ, свършена работа. Туй като го туришъ, дава съвсемъ друго изражение. Какво казвашъ? Казвашъ, азъ не ви обичамъ; или казвашъ - азъ ви обичамъ повече отъ всичките хора. Този, когото не обичашъ, ти го обичашъ най-много. Запримеръ злото, което вие казвате, че не го обичате, го обичате повече отъ доброто. Че го обичате, - всеки денъ го вършите. Никога не може да вършишъ туй, което не обичашъ. Така е, нещата като сме проверили. Казва, азъ не обичамъ злото. - Какъ не го обичашъ, не може да го вършишъ. Може да вършишъ само онуй,

което обичашъ. Немислимо е обратното. Не може да ям туй, което горчи, което не го обичамъ. Онова, което го обичамъ, всѣкога съмъ разположенъ. Мнозина казватъ, че не обичатъ да ядатъ мѣсо, пъкъ си похапватъ месце. Мнозина казватъ, че не обичатъ риба, пък си похапватъ риба. Мнозина казватъ, че не обичатъ да пиятъ винце, пъкъ си попийватъ. То е само за сравнение. Много пжти говоримъ за нѣща, които въ същностъ не са вѣрни. Казва, азъ не го обичамъ. Ти се пази отъ хора, които не те обичатъ, но пази се и отъ онези, които те обичатъ. Пази се отъ тези, които не те обичатъ. Пази се и отъ тези, които обичатъ повече. Защото тѣ са по-опасни. Онѣзи, които повече тѣ обичатъ, те ще ти направятъ по-голяма пакостъ. Защо? За да ти покажатъ, че те обичатъ. Тѣ запримеръ може да ти говорятъ мекичко, хубаво. Единъ денъ ще ти стисне ржката тъй, че да помнишъ. Казва: Да знаешъ, че те обичамъ. Сега думата "стискане" какво означава? Стискането произтича от простия фактъ. Всички ония нѣща, отъ които ние не искаме да се отделимъ, ние ги стискаме. Детето, като стисне ябълката, не я дава. Нѣкой пьтъ майката натисне палеца на дѣтето, дѣтето плаче, докато му отворятъ ржката, стиска. Ако ние стиснемъ нѣщо, значи ние го обичаме. За всички ония работи, които ние ги обичаме, понѣкой пжтъ говоримъ, че не ги обичаме. Азъ наричамъ тази любовь, неѣстествена любовь. Любовь насила. Всѣки, който я има, не може да постъпи другояче.

Има една любовь въ свѣта, тя е безъ насилие, на онази абсолютна свобода. Значи да влезешъ въ единъ свѣтъ, дето нѣма никакво насилие. Или любовь, въ която ти не можешъ да подозирашъ. Онзи човѣкъ, когото ти обичашъ, не може да го подозирашъ. Щомъ го обичашъ, то е насилие. Щомъ не вѣрвашъ, то е насилие. Щомъ вѣрвашъ въ нѣго, то е любовь. Щомъ не вѣрвашъ, то е любовь на насилието. Всичкитѣ хора сѣга живѣятъ въ тази любовь на насилието. Навсѣкъде дето се ходи, азъ имамъ доста екземпляри отъ любовьта на насилието. Малко екземпляри имамъ отъ тази любовь, дето нѣма насилието. Тукъ сѣга има едно противоречие. Та не само противоречие въ васъ, но и въ мѣне противоречие. Нѣкой казва, той не знае ли? Може да знаешъ нѣщо, може да не го знаешъ, но и като го знаешъ ще направишъ същата погрѣшка, и като не знаешъ, ще направишъ сжщата погрѣшка. Ти може да си силенъ човѣкъ. Но при известни условия и онзи, който е най-голѣмъ простакъ, ще направи същото. И

умниятъ ще направи същата погрѣшка. Погрѣшката не произтича отъ невѣжество. Запримеръ: невѣжиятъ ако обича нѣщо, ще яде повече. Защо човѣкъ яде повече? За да придобие повече. Повечето придобиване ще ти даде ли повече щастие? Щастието не зависи отъ многото. Нещастието не зависи от малкото. Сега по този начинъ, както разглеждамъ живота, ние търсимъ щастието отвънъ. Азъ нарчамъ щастието всѣко съприкосновение съ реалностьта на нещата. А всѣко съприкосновение съ илюзорната реалность на нещата въ природата, за мене това е нещастие. Всеки моментъ извънъ времето, всѣко докосване, ти съ реалностьта не може да имашъ постоянно съприкосновение. Но всѣко съприкосновение съ реалностьта е щастие. То е единъ моментъ, дето нѣщо ново се пробужда и хората щомъ се отдалечатъ отъ туй съприкосновение, идатъ до обикновеното състояние. Туй е мжчно за разбиране, понеже трѣбва да се опита. Ако ви свирятъ на една хубава цигулка, докато вие слушате, ви е приятно. До колко сте запомнили отъ туй, дето ви свирятъ. Ако се повтори, но ако всѣкога ви показва тази реалность на това, което свири, има различие. Вие мислите за щастието. Цигуларятъ ви свири. Вие искате да произведете реалностьта. Не е така лесно. Другите, когато свирятъ, въ всеки моментъ долитатъ ония хубавите тонове. Щомъ престанатъ, иматъ едно малко повторѣние вътре. Та сега всичкитѣ хора повтарятъ онова щастие, което са имали. Потребно е, трѣбва да има едно втичане поне на день, поне на седмица, поне на месецъ, поне въ годината трѣбва да имашъ единъ моментъ, когато ти ще докоснешъ реалностьта. Да стане вливане отъ този невидимия свѣтъ, да влезе нѣщо, да има вливане въ душата ти. Защото ако ние останемъ само съ нашите минали впечатления... Ние изучаваме какъ сж живѣли пророците, апостолите. Тѣ живѣха за себе си. Те дадоха нѣщо за свѣта и ние трѣбва да дадемъ нѣщо на свѣта. Казваме, тѣ са били голѣми хора. Апостолъ Павелъ билъ даровитъ. Това е заблуждѣние. Апостолъ Павелъ изпълнилъ добре своята длъжностъ, своята служба, която са му дали. И вие имате малка служба. Вашата служба не е по-малка отъ апостолъ Павелъ. Апостолъ Павелъ е извършилъ добре службата си, това е неговата добра страна и всеки единъ отъ васъ да е толкозъ, до колкото той изпълва своята служба добре, той ще вземе почетно мѣсто. Зависи отъ онова, което въ дадения случай извършвашъ. То ще ти даде цена.

Понякой пътъ казвате: Защо трѣбва да живѣемъ? Какво трѣбва да правишъ? Въ млади години не знаехтѣ какво да правите, въ средна възрастъ не знаетѣ какво да правитѣ, на стари години не знаетѣ какво да правитѣ. Питамъ тогава, ами че тогава на млади години какво трѣбва да се прави? То е единъ въпросъ, който трѣбва да се научи. На средна възрастъ трѣбва да знаетѣ какво да правитѣ и на стари години трѣбва да знаетѣ какво да правитѣ. На стари години хората правѣтъ туй, което не трѣбва да правѣтъ. На стари години хората започватъ. Ако е единъ селянинъ, като се събуди, най-първо ще му дойде на умъ като билъ дѣте на 10,15 години, или ще си спомни първата година. Първитѣ гащи, обущата му, шапката, после какъ сж го пратили въ училище, ако сж го пращали. Ако не сж го пращали въ училище, ако сж го пращали да пасе овце, той ще си спомни какъ е пасълъ овцете, какъ игралъ до момите, какъ порасналъ, какъ се хващалъ на хорото, какъ намерилъ своята възлюблена, какъ турилъ ржцете, той прекара цѣлия свой животъ. И стариятъ човѣкъ съ дългата брада казва, отидоха хубавитѣ години. А на времето като младъ петъ пари не давалъ. Като остарѣе, въздиша за туй, което нищо не струва. Утре пакъ се върне и историята се повтаря. Въ васъ ще се роди желание да кажѣте - тия нѣща насъ не ни интересуватъ. Или си спомните като малко дете какъ ви дали копанче, каква хубава супа ви дали. Такива подробности си спомняте. Всички тия работи са хубави. Това са скъпоценности, това са огърлици. Той си представя тази млада мома, но къде отишла, той не знае. Тази, до която е ходилъ, която му е дала щастие и умряла, заминала за другия свѣтъ, той не знае накъде е. Или да кажемъ, вие можете да си спомните, че първи пжтъ, когато сте се обърнали като сте повѣрвали, кои са били онѣзи съ васъ, които сж се подвижили. Казвате: Колко усърдни хора бѣхме, какъ се молихме въ събранието, какво беше. Огънъ и пламъкъ. Пъкъ сега седи стариятъ и казва: нѣма ги онези, съ които се е молилъ, заминаха за нѣкъде. Пъкъ си спомняшъ какъ си билъ военен, въ първия офицерски випускъ, какъ е излязълъ облеченъ съ своя мундиръ, съ шашка, съ шапка. Първи по редъ. Спомняте си какъ сте били произведени. Казвамъ: Ами хубаво, защо не можѣте да помните първия пътъ, като сте излязли отъ онзи випускъ от невидимия свѣтъ? Вие помните нѣща все отъ тоя свѣтъ. Ами сега отъ този свѣтъ не сте излязли. Защо не помните нищо отъ другия свѣтъ?

Сега азъ не ви казвамъ, че вие сте виновати. Казва единъ американски проповедникъ Муди: Пръвъ пжтъ, когато започнахъ да проповядвамъ за онзи свѣтъ, проповядвахъ, но нѣмахъ никакво понятие за онзи свѣтъ. Проповядвахъ, че туй било, онуй било, за Бога проповядвахъ, но не съмъ го виждалъ, за Христа проповядвахъ, но и него не съмъ виждалъ. Всичко туй ми е така непонятенъ оня свѣтъ за мене. Къде е, не го зная. Но умря майка ми, която много обичахъ и изведнъжъ като влезе майка ми въ онзи свѣтъ, започнахъ да прозъртамъ онзи свѣтъ. Започна да ми става милъ. Послѣ баща ми умря, и оня свѣтъ ми стана още по-милъ. Следъ това братъ ми, сестра ми, мои приятели умрѣха, заминаха вече за оня свѣтъ и започнахъ да виждамъ, че въ оня свѣтъ имамъ повече познати, отколкото въ този свѣтъ. И оня свѣтъ започна да ми става ясенъ. Като мисля за онзи свѣтъ, виждамъ майка ми, баща ми, чичо ми. Тогава, докато нѣмате никого, когото обичате, да е отишълъ въ другия свѣтъ, оня свѣтъ ви е чуждъ. Оня свѣтъ става познатъ, когато имаме тамъ нѣкого да обичаме. Той е същия законъ. Минава нѣкой момъкъ, нѣкой князъ, гледа нѣкоя бедна колиба, влиза вжтре, глѣда ги - петъ пари не дава. Гледа този домъ на дърваря и му се вижда обикновенъ. Но единъ денъ се случва, че среща дъщерята на този дърваръ, направила му такова силно впечатление, влюбва се въ нея и веднага се изменя колибата. Колибата, двора, всичко му се вижда хубаво и обикаля всеки день. Започва да вижда добрите качества въ бащата, въ майката, въ овците, въ говедата, и кучетата, когато лаятъ му се вижда приятно. Навсѣкъде му се вижда хубаво. Питамъ: Кое е онова, което го привързва? - Любовьта. Винаги единъ свѣтъ ще остане неизвестенъ, непознатъ, докато нѣма нѣкого да обичате. Като обичашъ нѣкого въ оня свѣтъ и той ти става близъкъ. Оня свѣтъ е колибата, овчарската колиба. Нѣма нищо красиво, но щомъ влезе любовьта въ човѣшкото сърдце, оня свѣтъ започва да расте, виждашъ, че има големи възможности въ него.

Та казвамъ сега, направете една връзка съ оня свѣтъ. Учете, понѣкой пжтъ не че можете да направите, учете се да можете да станете отъ вашето легло. Представете си, че вие сте инвалидъ. Сега наричамъ всичките хора инвалиди. Гледамъ го на кревата, нѣколко милосердни сестри има, вдигатъ го, помагатъ му, той може да ходи, търговецъ е, ученъ човѣкъ, не е за другия свѣтъ. Инвалидъ е, опитватъ сега. Казватъ: Спуснете си двата крака отъ

кревата, да седнете малко. Постепенно започва да прекрачва, докато може да отвори вратата и да излезе навънъ. Направите 4-5 крачки или 10-20-30-50 крачки и пак се върнете вжтре. Около 30 години вие сте затворени вътре въ природата, не смѣете да излезете навънъ, треперите. Ако дойде нѣкой да ви каже да направите една малка разходка, казвате не, никаква разходка. Трѣбва да сте толкова свободни. Нѣкой пжтъ ви е страхъ да напуснете кжщата. Казвате: Кой знае, може да ме обератъ. Може да ви обератъ, но нѣмате този еврейски страхъ. Направете единъ малъкъ опитъ да напуснете кжщата на десетъ-двадесетъ крачки, на единъ километъръ, петнадесетъ, сто, хиляда, па и на десетъ хиляди. Хайде да ви кажа, докато дойдете до 92 милиона мили, до слънцето - достатъчно е. Като идете до слънцето и се върнете назадъ. Сега въ ума ви иде мисълта: Ти като приказвашъ, въ оня свѣтъ ходилъ ли си? За себе си зная, но на васъ не мога да кажа. За себе си зная, какъ е истината, но за васъ оставямъ вие да мислите. Каквото мислите, все е право. Ако мислите, че не съмъ ходилъ, прави сте. Ако мислите, че съмъ ходилъ, пак сте прави. Ако мислите, че ви смятамъ, прави сте. Ако мислите, че не ви смятамъ, пакъ сте прави. Азъ не се обиждамъ. Ни най-малко. Че не съмъ ходилъ, туй което мислите е вѣрно. То сте вие. Ти мислишъ, че не си ходилъ, то си ти. Защото ако ти си ходилъ въ другия святъ, ти не ще мислишъ така. Казвашъ, азъ не съмъ ходилъ и той не е ходилъ. Азъ, който съмъ ходилъ, ни най-малко не се съмнявамъ, право говоря. Пъкъ щомъ той казва, че не съмъ ходилъ, мисля, че го смятамъ и то е вѣрно, понеже и той не е ходилъ. Казва, не е ходилъ. Защо не съмъ ходилъ? - Защото той не е ходилъ. Защо си ходилъ? - Понеже и той е ходилъ. Следователно, който вѣрва, че азъ съмъ ходилъ, ходилъ е и той. Затова знай, че съмъ ходилъ. Който не е ходилъ, той ще вѣрва, че азъ не съмъ ходилъ. Това е само за изяснение на идеята, да вѣрваме въ тоя или въ оня свѣтъ. Понѣкой пжтъ азъ като говоря, азъ се съмнявамъ въ туй, което азъ говоря. По нѣкой пътъ и азъ се съмнявам въ туй, което говоря. За да се избавя. Като говоря по нѣкой пътъ, иде съмнението. Понѣкой пжтъ азъ разправямъ на хората за оня свѣтъ, пъкъ то е, когато съмъ ходилъ първия пжтъ. Сега отъ една-две седмици, може би, не съмъ ходилъ. Казвамъ, какво говоришъ? Тамъ е другояче, какво пишатъ вестниците защо говоришъ, туй не е вѣрно. Следъ като отивамъ втори пжтъ, проверявамъ нѣщата и тогава възстановявамъ въ себе

си вѣрата, ще видя колко отъ онова, което съмъ казалъ, е вѣрно. Ако говоря и ви казвамъ, че азъ се съмнявамъ. Вие ще кажете: Той като се съмнява, за насъ какво остава? Азъ като се съмнявамъ, не че не съмъ билъ тамъ. Ходилъ съмъ въ оня свѣтъ. Ходилъ съмъ и съмъ се връщалъ, но въ сегашния моментъ врѣмето е минало, трѣбва да ида пакъ наново. То е единъ животъ въ съзнанието. Човѣкъ постоянно трѣбва да минава отъ едно съзнание въ друго. Ти щомъ дойдешъ на земята, си облеченъ въ съвсемъ друга форма. Ти ще бъдешъ облеченъ като работникъ, с обикновенитѣ си дрехи, не онзи красивия външен животъ, не онзи въздухъ, не онази свѣтлина. Нѣма да срещашъ онѣзи мили очи на хората, както горе. Тукъ всички начумерени, гледатъ те като последенъ апашъ. Като те срещнатъ, погледнатъ те, не те познаватъ. Въ оня свѣтъ такива работи ги нѣма. Ти не може да влезешъ въ оня свѣтъ.Ти щомъ имашъ една отрицателна мисълъ, колкото и тази мисълъ да е скрита, обаче въ везните на другия свѣтъ не може да се повдигнешъ съ една отрицателна мисълъ. Кракътъ ти не може да влезе. Защото този свѣтъ е надъ насъ. Тамъ трѣбва да бъдешъ съвършенъ, никакъвъ недостатъкъ не трѣбва да имашъ. Щомъ имашъ най-малкия недостатъкъ, то е тѣжестъ; трѣбва да се освободишъ отъ всичкитѣ отрицателни мисли и желания, които имате, да се отречешъ отъ тяхъ, и само тогазъ можешъ да влезешъ въ другия свѣтъ. Сега учатъ да идатъ въ другия свѣтъ. Ще се откажешъ въ дадения случай отъ всички желания. Нѣма да бъдешъ свързанъ, ще знаете да бъдете развързани. Като дойдешъ на земята, то е все едно като сегашните цепелини. Отъ оня свѣтъ като хвръкнешъ, като идвашъ на земята, десетъ въжета, сто въжета, съ 100 души ще се завържешъ. Защото другояче ще хвръкнешъ нагоре. Та всички вие ще хвръкнете. Всинца на земята сте вързани, за да бъдатъ цепелините ви отъ тоя свѣтъ.

Сега азъ не ви казвамъ да си пуснете цепелините да не се върнете. Като дойдете, ще се развържете. Като идешъ въ оня свѣтъ, а като дойдешъ тукъ на земята, ще имашъ нѣкое малко въженце, нѣкъде да те е свързало. Най-малката връзка ще имашъ едно желание. Като дойдете отъ оня свѣтъ, ще кажете: Дайте ми да си похапна, много съмъ гладенъ. То е първото желание. Съ него ти ще се свържешъ. Второто желаниѣ е, дайте ми чашка водица, че много ми е засъхнало гърлото. После ще кажешъ “дайте ми да се облека”, ще поискашъ шапка - това сж все връзки. Ще идешъ,

този посетишъ, онзи посетишъ, гдето минешъ при всѣки човѣкъ по една връзка, и като се върнешъ у дома си, ще имашъ най-малко 10 хиляди връзки, които те държатъ - видими и невидими. Сега туй е обяснение, туй е външно обяснение. Но казва Христосъ, той се моли, за да бъдатъ едно. Всѣки единъ добъръ човѣкъ, за който вие можете да мислите въ дадения случай, той е една връзка за оня свѣтъ.Всѣка една мисълъ за единъ уменъ човѣкъ, то е връзка съ оня свѣтъ. Ти като мислишъ за единъ талантливъ човѣкъ, талантливите хора сж отъ оня свѣтъ. Гениалните хора са отъ оня свѣтъ. Те не сж отъ този свѣтъ. Обикновените хора са отъ този свѣтъ. Талантливите и гениалните не са отъ този свѣтъ. Щомъ мислишъ за единъ гений, вече имашъ единъ човѣкъ отъ другия свѣтъ. Следователно праведниятъ е талантливъ, светиите са хора отъ оня свѣтъ, те временно минаватъ тукъ, и понѣкой пжтъ за да не ги безспокоятъ, тѣ се криятъ, тѣ сж отъ оня свѣтъ. Казвамъ, запознайте се съ всѣки добъръ човѣкъ, той е отъ оня свѣтъ. Всѣки лошъ човѣкъ е отъ този свѣтъ. За мене не е лошъ. Казвамъ: Добриятъ човѣкъ е отъ онзи свѣтъ.

И споредъ мене познанието на доброто и злото, това са двата свѣта. Злото е този свѣтъ. Доброто е отъ онзи свѣтъ. Ева, която искаше да познае и този и оня свѣтъ, да познае какво нѣщо е лошото и да познае какво е доброто, понеже тя обичаше този свѣтъ, тя бѣше въ рая, въ онзи свѣтъ; и понеже обикна този свѣтъ, Господъ направи свѣта за тѣхъ. Прати нѣколко души ангели. Пратиха ги отъ онзи въ този свѣтъ. Адамъ и Ева има предание сж идвали до райската врата, имали възпоменание за рая, после забравили онзи свѣтъ и казватъ - ще живѣемъ въ този свѣтъ. Сега вие сте забравили. Имате възпоменание, нѣщо тъмно. Дошли сте отъ нѣкъде, какво е, не го знаете. На кой да е отъ васъ, кажатъ му - ти ще умрешъ. Туй, което плаши хората, е само "у-то". Умирашъ, извадете "у-то", нѣма нищо страшно вече. Думите "мре за Отечеството", "не умира", "жертва се". "Да умремъ за своето отечество". Онзи, който мре, той е господаръ на положението. Който умира, въпроса другояче седи. Та казвамъ: Да ви представя оня свѣтъ въ форма понятна за васъ. Ще ви го представя въ най-простата форма. Представете си, че вие сте една хубава круша, която виси на джрвото. Имате съзнание, слънцето ви огрява, въздуха ви лъха. Този стопанинъ иде, обработва градината. Туй е оня свѣтъ. Туй, което ви грее, туй, което внася въ васъ, че растете и ви дава цена, то е оня свѣтъ. Вие растете въ

оня свѣтъ. Оня свѣтъ е, който ви обкръжава. Ние, благодарение на оня свѣтъ растемъ. Че ний сме плодове, които зреемъ на Божието джрво. Единъ денъ вие като узрѣете, ще дойдатъ, ще ви откъснатъ и ще ви заведатъ въ оня свѣтъ, дето е мира. На ореха, като узрѣе, най-първо една външна черупка, тя отпада. Като отивате за другия свѣтъ, искатъ да си похапнатъ отъ васъ, да видятъ какъвъ е другия свѣтъ. Хората иматъ желание да видятъ какви сж хората отъ този свѣтъ. За да се запознаятъ, ще ви изядатъ. Вие като узрѣете, ще ви счупятъ твърдата черупка и ще ви изядатъ. За туй казва Христосъ: "Ако не ме ядете, нѣмате животъ..." Като идете въ оня свѣтъ, ще ви опапатъ. Затова хората не искатъ да умиратъ, понеже отиде всичко. Но то е криво разбиране. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да те ядатъ хората на оня свѣтъ. Вие имате за яденето съвсемъ друго понятие. Вие сдъвквате храната, но и то е илюзия. Ако разбирате закона, вие трѣбва да бъдете изядени отъ жителите на онзи свѣтъ, и да станете граждани на този свѣтъ, за да го разберете.Ако тѣ ви ядатъ, обичатъ ви значи, отварятъ сърдцето си, тогава вие ще влѣзете и ще ви приематъ въ вътрешния свѣтъ. Онзи, който ви изяда, вие казвате - изяде ме той. Азъ не бихъ желалъ да ме изяде една мечка. Нѣма какво да ме яде. Но да ме изяде единъ светия, разбирамъ. Азъ не бихъ желалъ да ме нагълта една змия, защото нищо нѣма да науча. Та считамъ яденето въ другия свѣтъ, той е най-добриятъ приемъ, който могатъ да ви дадатъ. Устата, то е входътъ на тия апартаменти. Стомахътъ, това е адътъ, а дробовѣте - това е раятъ, а пъкъ мозъкътъ на човѣка - това е Божественият свѣтъ. Като тръгнете за онзи свѣтъ, има три пътища - единиятъ, който води за долния свѣтъ, по-долу отъ нашия свѣтъ. Другиятъ пжтъ, който води за дробовете, който води за рая; отъ рая вие ще влезете въ Божествения свѣтъ. Това сж работи неразбрани.

Въ Божествения свѣтъ всѣки денъ трѣбва да идемъ, за да мислимъ, всѣки денъ трѣбва да идеме въ рая. Когато чувствуваме хубавите работи, ние сме въ рая. Когато мислимъ хубавите работи, ние сме въ Божествения свѣтъ. Съвършенъ е той. Стремете се да мислите. Вие сте вече въ съприкосновение съ Божествения свѣтъ. Сега думата "да те изядатъ", кое е лошото въ тази дума "изидамъ"? Лошото е въ - "дамъ". Започва с хубавото. Лошото въ думата "изидам" е въ "дамъ", то е лошото. Та ние не искаме да ни изядатъ, понѣже знаемъ, че ще ни приематъ добре, а

ще ни изпратятъ зле. Ние искаме въ живота добре да ни приематъ и добре да ни изпратятъ. Именно въ Божествения свѣтъ добре те приематъ и добре те изпращатъ. Въ човѣшкия свѣтъ добре те приематъ, зле те изпращатъ. Въ Чувствения свѣтъ зле те приематъ и зле те изпращатъ, а въ човѣшкия свѣтъ добре те приематъ, зле те изпращатъ. Въ Божествения свѣтъ добре те приематъ и добре те изпращатъ, то е едно хубаво различие. Въ ангелския свѣтъ зле приематъ, но добре те изпращатъ.

Всѣки, който не ви обича, единъ день ще ви обича. Въ човѣшкия свѣтъ нѣма изключение - всѣки единъ, който не ви обича, ще ви обикне; въ долния свѣтъ е точно обратното: Който въ началото не ви обича, и въ края не ви обича; а въ Божествения свѣтъ и въ началото ще ви обича, и въ края ще ви обича. Та сега въ човѣшкия свѣтъ ние започваме съ оня свѣтъ. Дето не ни обичатъ, слизаме въ човѣшкия свѣтъ. Та ще превърнемъ долния свѣтъ въ човѣшки свѣтъ, защото човѣкъ въ края ще обича. Забележете, всѣки казва: Азъ не ви обичамъ. Срещнете нѣкой казва: Не ви обичамъ; следъ време казва: Обикнахъ ви То е човѣшкото. Добре си разрешилъ въпроса, щомъ си го обикналъ, но двѣте думи, - обичь и любовь, ние трѣбва да ги пречистимъ. Всѣки единъ въ себе си трѣбва да пречисти думата "любовь". Всѣки въ себе си трѣбва да пречисти думата "обичь". Думата "Любовь" носи животъ, носи свѣтлина, носи свобода. Нѣкой пжтъ подъ думата "любовь" вие разбирате само живота, а нѣкой пжтъ закона на свѣтлината не носи, а нѣкой пжтъ не носи свобода. Когато произнесешъ думата "Любовь", ако си боленъ, да почувствувашъ, че животъ имашъ, че си здравъ. Като произнесешъ думата "Любовь", ако има единъ предметъ, който не разбирашъ, да внесе свѣтлина, ти добре да си разбралъ, непременно думата "Любовь" трѣбва да носи животъ и трѣбва да носи свобода. Въ свободата азъ разбирамъ свѣтлина. Свобода за менъ и после всѣки човѣкъ, който нѣма топлина, той нѣма и свобода. Всѣки човѣкъ, който нѣма свѣтлина, нѣма и знание. Всѣки човѣкъ, който нѣма животъ, той е мъртъвъ.Любовьта носи животъ, носи свѣтлина, носи свобода. Подъ "свобода" азъ разбирамъ топлина. Тамъ дето има топлина, истинска свобода може да се добие. Всѣкога, когато васъ ви изстиватъ ржцете, вие не сте свободни. Цигуларъ, на който ржцете изстиватъ, не може да свири. За сегашнитѣ цигулари салона трѣбва да бжде много добре отопленъ, трѣбва да има топлина въ неговитѣ ржце, за да даде изразъ. Та казвамъ: Вие понѣкога не можете да направитѣ

нѣкои работи по единствената причина, че вие не сте свободни. Има другъ ключъ, казвамъ ви, малко топлина имате. Салонътъ трѣбва да бжде нормално отопленъ, ако не можемъ да приемемъ топлината и свѣтлината отъ слънцето, която е необходима. Съ Бога трѣбва да се свържете, за да получитѣ свѣтлина. Съ Христа трѣбва да се свържете, за да получите топлина. Христосъ е, казватъ, който иде да спаси свѣта. Спасението зависи отъ топлината най - първо.

Писанието казва за свѣтлината: Този Духъ на Истината като дойде, който носи свѣтлина, той ще ви научи. Този, който учи, той носи свѣтлина. Та казвамъ сега, двѣ неща сж потрѣбни. Понѣже свѣтлината е връзка съ Бога и понѣже топлината е връзка съ Христа. Свободенъ човѣкъ е човѣка, който има връзка съ Бога и връзка съ Христа. Ако азъ не съмъ свободенъ, нѣмамъ топлина съ себе си. Нѣмамъ никаква връзка съ Христа. Имамъ съвсемъ обикновено понятие за Христа като обикновенъ човѣкъ, който дошълъ и страдалъ. Той е единъ отъ онѣзи факти.Не е онзи Христосъ, който казва: “Даде ми се всѣка властъ на небето и земята. Идете и проповѣдвайте това учение и азъ ще бжда съ васъ до скончанието на века”. Този Христосъ, който има всѣка властъ, какво иска. Вие чакате нѣкой пжть Христосъ да дойде при васъ, да ви посети. Да ви одари, да ви даде подаръци; какви дарби трѣбва да ви даде? Коя дарба ще приемете? Той казва: Азъ ще пратя Духа, да пребъде въ васъ. Сега съмва се отвънъ. И въ васъ ще бъде този духъ, който носеше Христосъ, и вие трѣбва да го носите.

Тази 17 глава отъ Ев. на Йоана е една отъ най - хубавите глави, показва онази интимна вътрешна връзка, която осмисля живота навсѣкъде - и на земята, и въ другия свѣтъ. Ако идете тамъ, колкото по- добре се запознавате съ Христа, толкозъ вашиятъ животъ ще се осмисли. Мисъльта ви ще се осмисли и любовьта ви ще се осмисли. Въ онзи свѣтъ ще бъде запознаването съ Великитѣ хора. Христосъ не е да се запознаете съ вашия Баща само. Христосъ е едно колективно същество, съ него има 144 хиляди, които са завършили , единъ свѣтъ отъ 144 хиляди хора, съ които трѣбва да се запознаете. И вие трѣбва да влезете като една единица въ този хоръ, да вземете участие. Знаете ли какво е 144 хиляди души, които иматъ единъ умъ, едно сърдце? Вие понѣкой пжтъ се спъвате въ идеята. Казвате толкозъ много хора, толкозъ много умове, толкозъ много духове, да ви освободятъ отъ тяхъ. Многото сърдца правятъ едно сърдце.

Многото умове правятъ единъ умъ. Многото души правятъ една душа. Многото духове правятъ единъ Духъ. Всичкитѣ духове сж единъ духъ. Всичкитѣ души сж една душа. Всичкитѣ умове сж единъ умъ, и всичкитѣ сърдца сж едно сърдце. Туй е за менъ. Азъ ви казвамъ - всичкитѣ умове сж единъ умъ. Всичкитѣ сърдца сж едно сърдце. Всичкитѣ души сж една душа. Интересите имъ ставатъ еднакви. Тия души еднакво се обичатъ. Единъ свещенъ трепетъ иматъ вжтре. Тъй мисля азъ. Казвате, какъ се разбиратъ тия хора? Азъ ги обичамъ и всичкитѣ са съ едно сърдце, този е отъ едното сърдце. Едното сърдце, когото обичамъ, то е Божието сърдце. Единния умъ, който обичамъ, е Божиятъ умъ. Единниятъ духъ ,когото обичамъ, Той е Божиятъ Духъ, и вие можете да го обичате тъй. Пъкъ многото, то е проявление на Бога. Богъ, когато слиза между хората, той обича всички. А пъкъ ние малкитѣ ще обичаме само Едного. Ние обичаме само Бога. Богъ обича всинца ни. То е нѣщо, което ние не можемъ да го направимъ. Той всичките обича, а ние едногото обичаме. Всичкитѣ сърдца, които се събиратъ въ едно сърдце, ние можѣмъ да го обичаме. Когато едното сърдце стане едно отъ многото сърдца, Богъ може да го обича. Ако ти си самъ, Богъ не може да те обича. За да те обича Господь, трѣбва да бъдешъ между многото, между грешницитѣ. Да грешишъ, ще ви обича. Вие имате съвсемъ друго понятие. На мистиченъ езикъ вие казватѣ - ума не го побира. Камъните не побиратъ светлината. Че не побира моя умъ нѣкои нѣща, ни най - малко не показва, че нѣщата не сж вѣрни. Туй, което моятъ умъ може да провери, е вѣрно, но и туй, което моятъ умъ не може да провери, и то е вѣрно. Защото многото като се съберат, всичкитѣ хора като се съберат на едно мѣсто, и вие като се съберете на едно мѣсто, ще бъдете много добри. Сега сте много лоши, понеже тъй ви се струва. Като влѣзете въ едното сърдце, вие всички ще бждете като светии. Като влезете въ единния умъ, всичкитѣ ще бждете гениални хора. Сега, понѣже сте отделни отъ цѣлото, затова сте такива. Запримеръ този пръстъ е слабъ по единствената причина, по своята специфична служба. Той трѣбва да бъде слабъ. Ако е силенъ, не може да извършва работата. Има по - слаби нишки въ човѣшкия организъмъ, но всѣка нишка е потребна. И слабите хора са потрѣбни. Слабитѣ хора въ свѣта извършватъ една хубава работа. Не считайте, че да си слабъ е нѣщо погрѣшно. Оставете тия стари понятия, че сте грѣшници. Безгрешници сте, праведни сте. Кажи. Праведенъ съмъ. Та има жестоки хора. Жестокъ

съмъ. Каквото и да е - нищо не значи. Какво значи ЖЕСТОКЪ? - "Жестъ", значи да покажешъ. "Токъ" - де е лошото, къде е лошото. Къде е лошото? - Жестокъ човѣкъ е, когато имашъ единъ кошъ съ ябълки и не дадешъ на единъ човѣкъ, то е жестоко. Значи отъ изобилието, което имашъ въ душата си, не си далъ, никому нищо не си далъ. Нѣма да изгубишъ, дай единъ орехъ, една хапчица хлѣбъ, дай една капка вода. Отъ всичко, което туй изобилно имашъ, дай.

Сега да дойдемъ до същественото - Любете Господа съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Второто положение е - любете Христа, вашия ближенъ, вашия братъ като себе си, и най - после любете и себе си, както любите единъ разбойникъ, единъ врагъ. Когато казва Писанието "да възлюбишъ", Христосъ казва - възлюбете враговѣте. Враговѣте сме ние, вашиятъ врагъ то сте вие. Най - малката любовь е да любишъ себе си. Най - големия врагъ, то си ти на себе си. Ще любишь, ще обичашъ този врагъ, следъ туй ще обичашъ твоя ближенъ. Следъ като обичашъ себе си - врага си, следъ като обичашъ твоя ближенъ - Христа, ти отъ Христа ще дойдешъ да обичашъ Бога. И тогава всичкитѣ хора - този врагъ на Христа, всички ще станатъ едно цѣло. Ти ще познаешъ неизмеримата Божия Любовь, която води всичкитѣ хора къмъ познание на Великия Животъ.

ОТЧЕ НАШЪ.

ПЪРВОТО МЯСТО

24-тоНедѣлно Утринно Слово - 16. 05. 1937 г . 5 ч. с.
Небето - ясно, чисто, отворено.
Врѣмето - свѣтло, отлично.

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Ще прочета 18 глава отъ Евангелието на Иоана, до 21 стихъ.[стр.500]
/Слънцето изгрѣ вече вънъ/
Въ начало бѣ Словото.
Размишление.

Има една трудностъ въ живота, съ която човѣкъ трѣбва да се справи. Човѣкъ всѣкога е склоненъ, то е едно влюбчиво сжщество, влюбва се, той може да се влюби въ дрехитѣ си, въ кжщата си, въ нивата си и примерно въ земята, кждето е прекаралъ живота си. Нѣкой пжть дървото се влюбва като завземе цѣлъ кржгъ, не се мърда отъ тамъ. И 20 пжти да му кажешъ, не се мърда. То казва: Отъ тукъ не се помръдвамъ нито една крачка. По нѣкой пжтъ ние говоримъ за духовното, за културата. Много работи се говорятъ. Но какво можешъ да говоришъ на едно дърво за културата. Да му кажешъ: Помръдни се малко. То ще ти каже: Невъзможно е.

Азъ сега земамъ тѣзи образи, които сж въ природата. Понеже трѣбва да изучавате външния свѣтъ, за да разбирате вжтрешния. Много пжти хората говорятъ за МЪЧЕНИЕ, ТРУДЪ И РАБОТА. Но трѣбва да съпоставишъ нѣщата. Трѣбва да имашъ ясна идея какво нѣщо е мжчение, трудъ и работа. Идеята е такава. Мжчишъ се. Мжчението иде отъ долу, отъ краката. Трудътъ иде отвънъ, а пъкъ работата - е отвжтре. Мжчишъ се, то е въ долния свѣтъ. Всички сжщества, които живеятъ въ долния свѣтъ, иматъ мжка, иматъ си особено разбиране. И като имашъ взимане-даване съ тѣхъ, тѣ сж толкова майстори, че все ще откъснатъ парче месце отъ краката ти и пр. И като излѣзешъ отъ тамъ, ще имашъ стотина рани. Въ Америка има мѣста, които сж блатисти, съ много комари. И тогава като отидешъ тамъ, най-първо ще ти препоржчатъ, че трѣбва да

имашъ мрѣжа около лѣглото си за вечерно време. Нѣкой пжтъ идва нѣкой и казва: Ние можемъ и безъ мрѣжи. Но първата вечеръ като лежи безъ мрѣжа, втората вече искатъ мрѣжа, защото лицето му е нашарено на всѣкжде. И после гледашъ той вече се е окржжилъ съ мрѣжи. И религиознитѣ хора въ областьта, въ която живѣятъ, тѣ иматъ мрѣжи. Като си легнешъ да спишъ и вече идватъ гоститѣ и всички искатъ да се запознаятъ съ тебе. Казватъ: Покажи си ржката да те пипнемъ, да те зърнемъ само.

Сега нѣкой пжтъ вие казвате, какъвъ е този свѣтъ? Този свѣтъ е въ васъ. Вие нѣкой пжтъ казвате: Мжчи ме нѣщо. Та казвамъ, това, което тѣ мжчи, продай ми го. Ти казвашъ мжчи ме. Казвамъ: Дай ми го. Нѣкой се оплаква, че е сиромахъ. Казвамъ му: Я ми продай твоята добродетель , за която ми говоришъ, за която казвашъ, че ти е побелела главата. За 45 английски лири ми го продай. Той казва: Не се продава навънъ. Е, кжде е това мжчение? То е въ долния свѣтъ. Човѣкъ може да се освободи отъ тѣзи странствующи мисли. Този странствующъ свѣтъ е особенъ свѣтъ. Като речешъ да се молишъ, искашъ да отидешъ при Госпда, да се съсредоточишъ, ще дойде мисъльта, че имашъ нѣкое гърне горе въ долапа. Щомъ речешъ да се молишъ и гърнето влезе въ тебе. То трѣбва да се намѣсти. И тъкмо намѣстишъ гърнето и тъкмо пакъ се съсредоточишъ, дойде ти на ума, че долапътъ ти е отворенъ и че може котката да влѣзне. Ти пакъ станешъ, затворишъ долапа, и току речешъ да се молишъ, ще дойде мисъльта, че леглото ти не е оправено. А пъкъ съ неоправено легло не можешъ да се молишъ. И тъкмо седнешъ пакъ на стола и усетишъ, че нѣщо не е на мѣстото си. Ти пакъ се подвижишъ малко на стола си и току речешъ да се молишъ, дойде ти на умъ, че Иванъ, Петко, Стоянъ иматъ да ти даватъ 1000 лв и днесъ е падежъ. Или ще ти дойдатъ въ ума любовни работи, - обичашъ нѣкого, и ти писалъ нѣкой, че Стоянъ Драгановъ ти казалъ нѣкакви си думи. И ти се мжчишъ и казвашъ: Не мога да се моля добре. Утре като стане, ще се помоля по-добре. Но като дойде другия денъ започне пакъ сжщото нѣщо. И казвашъ: Днесъ пакъ не съмъ разположенъ. Нѣмашъ вдъхновение. И все отлагашъ, отлагашъ и мине се цѣла година и гледашъ, че никакъвъ пжть не си извървѣлъ. Религиозниятъ човѣкъ нѣкой пжтъ прилича на вързанъ конъ. Цѣлъ день се вжрти около своя колъ и нищо не може да постигне. Азъ не зная какъ вие се освобождавате отъ този свѣтъ. Мрѣжи трѣбватъ тогава. Тѣзи комари вечерно време

ще влѣзнатъ. И хората сж намислили да турятъ такива решетки, такива мрѣжи около леглата, около прозорцитѣ и сж почнали единъ походъ да изморяватъ тѣзи комари. Мислятъ какъ да се освободятъ отъ маларичнитѣ мѣста.

Да живѣе човѣкъ единъ духовенъ животъ, това е цѣло изкуство. Това е още външната страна. Да допустнемъ, че вие имате единъ инструментъ, една стара цигулка, тукашна или отъ нѣкой виденъ човѣкъ Страдивариусъ или Амати, или отъ Кремона. Всичкото изкуство на цигулката седи въ тази ржчка, която е 30 см само. Цигулката има четири струни. Трѣбва да знаешъ какъ да си движишъ пръститѣ. Но първо ще се упражнявашъ като вземешъ гамата: до, ре, ми, фа, солъ, ла, си, до. После назадъ: до, си, ла, солъ, фа, ми, ре, до. Ще я изсвиришъ, после ще дойде учительтъ, после ще се учишъ да свиришъ чрезъ прескачане, презъ един тонъ. Нѣма да вземешъ "до, ре, ми", но ще вземешъ "до, ми", после ще вземешъ "ре, фа, ми, солъ". Ще прескачашъ; тъкмо се научишъ да прескачашъ така презъ единъ тонъ, после ще прескачашъ презъ два тона. Ще вземешъ до, фа, ре, солъ и пр. И после тъкмо мислишъ, че си научилъ това - това се казва кварта, - после иде квинта, ще прескачашъ по три тона, четири тона, петъ тона, шестъ тона, седемъ тона, осемъ тона, деветъ тона. Да кажемъ, че вземешъ долно "си" и горно "до" - това е единъ акордъ. "Си" въ дадения случай е едно състояние. "Си" представлява най-високото състояние, което човѣкъ може да има. Когато изучавате вжтрешната страна на музиката, "Си" е мощенъ грандиозенъ тонъ, ако знаете какъ да го вземете." Си" е една врата, презъ която можете да влѣзнете въ следующата октава - въ следующата гама на живота. Но трѣбва да знаете какъ да го вземете. Трѣбва да го вземете точно, чисто. Добродетельта, това е написана пиеса. Добродетельта, за която ние говоримъ, е едно произведение, написано отъ самата вечностъ. От единъ виденъ музикантъ, отъ единъ философъ е написана. И трѣбва да учишъ какъ да бждешъ добъръ. Има извѣстенъ пейзажъ въ доброто. Добродетельта е нѣщо много реално. Писанието казва за онова дърво на живота и за друго дърво на познание доброто и злото.

Онѣзи хора, които изучаватъ кръвообръщението, по-рано мислеха, че сърдцето като се свивало, изкарвало кръвьта. Обаче това не е вѣрно. Не е сърцето, което кара кръвьта. Сърдцето е единъ момъкъ, презъ който минава едно космическо течение

на живота и наричатъ го електричество. Външната страна е електричеството, което минава през сърдцето. И то е, което кара кръвьта да циркулира. И когато хората внезапно умиратъ, то е поради прекъсване на това електрическо течение. И тогава това сърдце спира. Като бутнешъ нѣкое копче, веднага сърдцето спира. Ако не вършишъ ЗАКОНА НА ДОБРОТО, веднага това течение спира - спира и сърдцето. Спира и кръвообръщението на твоето съзнание. Само остава едно за външния свѣтъ - ти можешъ да се считашъ за мъртъвъ.

Доброто е една връзка между Бога и човѣка. Но сжщевременно доброто е въ съприкосновение и съ злото. Доброто е въ връзка и съ злото. Щомъ се запознаешъ съ доброто, като се събуди твоето съзнание, ще дойдешъ въ допиръ и съ злото. И трѣбва да разбирашъ много добре Божиитѣ пжтища, за да можешъ да се избавишъ отъ всичкитѣ голѣми нещастия, които могатъ да дойдатъ до главата ти. Не мислете, че злото е такова, каквото си го представлявате. Много привлекателно е злото. Злото има величественъ външенъ изгледъ. И отъ далечъ злото изглежда величествено, като нѣкое планинско мѣсто, но като дойдешъ до него, ще видишъ, че то е оголено. Тамъ има оржжие. Който е влязалъ въ тази мѣстностъ вжтре, той здравъ не е излизалъ.

Та казвамъ сега: Вие имате една представа за злото, че е дяволътъ. Че какво разбирате за дявола? Той е отвънъ. Какво ви смущава този дяволъ. Седнете да се молите и смущава ви дявола. Но той не може да ви смущава, ако не е влюбенъ въ васъ и ако и вие не сте влюбени въ него; не можешъ да имашъ връзка съ злото, ако то не те обича, и ако и ти не го обичашъ. Понеже една мома си върви по пжтя, момцитѣ нѣма да я закачатъ. Но тя хвърля погледъ - днесъ хвърля погледъ, утре хвърля погледъ и се запалва чергата на момъка. И той тръгне подиръ нея. Нѣма нито единъ отъ васъ, комуто да не е горѣла чергата. И да го знаешъ, и да не го знаешъ, все ще изгоришъ нѣкой пжть. Има нѣкои нѣща, през които минавате. Нѣкой пжтъ минавате през нечиста мѣстностъ, през която не сте минавали, ще минете през тая мѣстностъ; искате не искате, ще минете, нѣма отъ кжде. Сега се оказва, че онѣзи, които пжтуватъ съ аеропланъ изъ въздуха ще..... И въ въздуха всѣкакви опасни мѣста. Колко авиатори, които сж платили съ живота си. Горе въ пространството и тамъ има случаи съ опасности. И при човѣшката мисъль, ако не знаешъ

какъ да мислишъ, е опасно; и ако не знаешъ какъ да чувствувашъ, е опасно. И като влѣзнешъ въ чувствения свѣтъ, пакъ могатъ да дойдатъ сжщитѣ изпитания.

На васъ е говорено за любовьта. Вие знаете за любовьта, но какво знаете за любовьта. Чели сте нѣкоя книга, нѣкой автори, които сж писали своитѣ романи за любовьта. Това е едно предисловие само. Нито единъ авторъ, който е писалъ, не е писалъ нито една глава отъ любовьта. Това сж предисловия. Ти ако прочетешъ първата глава на любовьта, въ тебе ще има така свѣтлина, че живота ти ще се осмисли и никакво противоречие нѣма да има въ тебе. Ти ще бждешъ господарь на своето положение. И ще имашъ така свѣтлина, че всички мжчнотии, които дойдатъ, тѣ ще бждатъ като просяци. Тѣ ще те познаятъ като господаръ и ще дадешъ на този, на онзи и никой нѣма да те смущава. А сега казвашъ: Изкуси ме дяволътъ. Отъ кжде влѣзна дяволътъ? Какъ те изкуси? За дявола говоратъ, че влиза вжтре и изкушава. Казвамъ: Отъ кжде влѣзна дяволътъ, защо го пуснахте? Може вие да сте го пуснали, а може и вашитѣ слуги да сж го пуснали. Нашето сърце го е пуснало. Тѣ сж любовни работи. Ако разчиташъ на своето сърце, то винаги може да направи скандалъ. Сърцето никога не може да мисли, че това е скандалъ. Какъвъ скандалъ има въ това, че си откъсналъ една ябълка от нѣкое дърво, или че си изялъ една ябълка.

Единъ човѣкъ е отишелъ и влезналъ между евангелиститѣ и казалъ, че е много закъсалъ. И му дали пари. Отишелъ при единъ дрехаръ, и тамъ минава за евангелистъ и казва: Дайте ми най-хубавитѣ дрехи. И се облѣкалъ, оставилъ своитѣ дрехи и казалъ: Азъ ще платя после. Той минавалъ за евангелийски проповедникъ; отива при най-добрия обущарь за най-хубавитѣ обуща и казва: Азъ ще ги платя после. Тѣзи хора, отъ които е взелъ тѣзи нѣща, го търсятъ и го намиратъ. Дохожда дрехара, той му казва: Азъ ти платихъ; дохожда обущара и си иска паритѣ, той сжщо му казва: Азъ ти платихъ. И казва: Ти искашъ да ме изнудишъ. Намира го шапкаринътъ, отъ когото е взелъ шапката и на него казва така. Шапкарьтъ казва: Какъ ще се разправямъ съ този човѣкъ? И го оставилъ. Единъ отива съ голѣми куфари въ Русе, отишелъ въ единъ хотель и сѣделъ тамъ два месеца. Голѣмитѣ куфари са въ стаята му. Единъ денъ той оставилъ куфаритѣ и го нѣма. Идва хотелиерътъ, той до сега е писалъ на кредитъ и не е искалъ пари, понеже си казва: Куфаритѣ сж голѣми,

тѣ сж гаранция, че той ще плати. Но сега отваря куфаритѣ и вижда, че тѣ сж пълни само съ камъни.

Азъ по нѣкой пжтъ питамъ себе си въ следното: Дойде единъ човѣкъ, иска да му отслужа. Нѣкой пжтъ и азъ се намирамъ въ трудно положение, какъ да му отслужа? Казвамъ му: Какво ти трѣбва? Той казва: Имамъ една голѣма мжчнотия, много важно нѣщо е. Казвамъ му: Не можешъ ли да отложишъ за другъ пжтъ да дойдешъ? Той казва: Не, не , не мога, далече живѣя. Дългъ пжть направихъ, докато дойдохъ до Изгрѣва, и не мога да отложа. Казвамъ му: Много съмъ занятъ. Той казва: Моля, само една-две минути отдѣлете за мене. Казвамъ: Щомъ е за две минути, добре. Гледамъ часовника си. Минаватъ се 15 минути, половинъ часъ, единъ часъ, азъ сѣдя и си казвамъ: Той не сѣди на думата си. Азъ почвамъ да се вълнувамъ, какво да му кажа? Казвамъ: Лесно може да се справи човѣкъ съ това. Този човѣкъ има едно мжчение, има една неприятность. Или иска животъ. По нѣкой пжть какво каже човѣкъ, става. Той казва, че иска да се жени. Азъ виждамъ, че и двамата сж добри, но не сж единъ за друг. Другъ пжтъ дойде нѣкоя жена и пита за нѣкого, че иска да се жени за него. Казвамъ: Той е много добъръ човѣкъ, но не е още узрѣлъ. Тя казва: Азъ ще го почакамъ да узрѣе. Съ такива разговори времето отива. Тя ми казва: Кажи ми ясно. По нѣкой пжтъ не говоря нищо за него, но и казвамъ: Намѣрила си го, много хубаво, съберете се двамата, много хубаво ще си живѣете. Тя казва: До кога ще живѣемъ така? Казвамъ и: Много добре ще живѣете докато се роди първото дете. Тя пита: Но отъ тамъ насетне? - Следъ това ще ви дойдатъ доста мжчения. Като се роди второто дете, то ще бжде момиче и то като порастне, много голѣми главоболия ще ви дойдатъ отъ това дете. Това дете ще прилича на скъпоцененъ камъкъ, че много разбойници ще искатъ да го крадятъ и трѣбва да го криете, да не би да го откраднатъ. Тя ми казва: Много алегорично говоришъ. Казвамъ и тогазъ: Да ти говоря по ясно. Ти си млада, но ти не познавашъ себе си. Както го виждамъ, той е много добъръ, но ти ще го развалишъ. Тя казва: Какъ ще го разваля, азъ го обичамъ. Казвамъ й: Отъ обичъ ще го развалишъ. Казвамъ и: Да, той е единъ ангелъ, но като се оженишъ за него, ти ще му туришъ другъ нѣкой господъ.

Влюбвания ставатъ не само въ обикновенитѣ хора, но и въ религиознитѣ хора има влюбване. И главата имъ побелява отъ любовь. Всичкитѣ религиозни хора сж все влюбени хора. А пъкъ ти

въ духовния свѣтъ не можешъ да влѣзнешъ, докато любовьта не те въведе. Любовьта ще те въведе и следъ това любовьта ще те въведе и въ знанието.

Любовьта не е лоша само по себе си. Защото любовьта е онзи сладкия сокъ, който вие сте пили, но той може да ферментира и следъ време може да се превърне въ силно вино, което може да опие човѣка. Това прилича на следното. Една майка казала на сина си: Синко, както живѣешъ, кжща нѣма да въртишъ. Той казалъ: Какъ нѣма да върта, нали се уча. Тя казала: Така кжща не се върти. Той ходилъ съ другаритѣ си, пилъ за здравето на този, на онзи и веднъжъ се върналъ пиянъ, и като се върналъ, казалъ: Виждамъ, че кжщата се върти, и цѣлиятъ свѣтъ се върти и азъ се въртя.

Като станатъ религиозни, хората почнатъ да мислятъ, като отидатъ на онзи свѣтъ, какъ ще ги приемат - дали ще ги приематъ или не? Какъвъ е онзи свѣтъ, какви сж светиитѣ и ангелитѣ? После почнешъ да мислишъ защо Господъ допустналъ злото? Защо Господъ допустналъ да умре детето ти? Защо нѣкой тѣ изгонилъ? Съ всички тѣзи нѣща трѣбва да се справитѣ. Тѣ сж непотребни работи. Трѣбва да се освободитѣ отъ тѣхъ. Ти казвашъ: Това е една раница, която може да се снеме. - Ти опитвалъ ли си се да се освободишъ отъ една непотрѣбна мисълъ?

Христосъ казва: "Чашата, която Отецъ ми даде да я не пия ли?" Чашата, това е една опитностъ. Христосъ разсжждава, той разбира страданията. Петъръ мисли, че съ ножа ще оправи работитѣ. И дигналъ той ножа и отреза ухото на слугата. И Христосъ взе и залѣпи ухото на мѣстото.

Ето единъ философски въпросъ. Нѣкой отъ васъ, които сте много философи; ако нѣкой има нѣкой философи,ако имъ дадете едно пълно разрешение на този въпросъ, има една химия отъ нѣколко хиляди долара - какви сж били подбудителнитѣ причини? И този Христовъ ученикъ, Петъръ, защо той отрѣза дѣсното ухо на слугата, а не лѣвото? И защо не му отрѣза ржката или пръститѣ на крака, а дѣсното ухо? А пъкъ Христосъ му каза: Тури си ножа въ ножницата, защото който вади ножъ, отъ ножъ умира.

Насъ не ни интересува това, което едно време е станало, но днесъ което става. Вие казвате: Защо съ Христа стана така? Но и у насъ ще стане. Вие имате една красива дъщеря, върху която треперите. Христосъ е слѣзалъ да спаси човѣчеството. Тѣзи хора

казватъ: Нѣмаме нужда отъ спаситель. И вашата дъщеря се оженва за нѣкого - за нейния възлюбленъ. Тя най-първо е единъ ангелъ за него, но като се ожени, тя става особена слугиня. И после ще и каже: Говедо, невежа, простакъ, обичашъ да се лигавишъ, погрознѣла си, не искамъ да те видя. Трѣбва да се махнешъ. На този възлюбленъ отъ кжде му дойдоха всички тѣзи имена, от зоологическата градина?

Нѣкои отъ тѣзи думи сж толкова кисели, такива отровни, че после ми трѣбва седмица да се лекувамъ, когато ги чуя.

Дойде нѣкой човѣкъ при менъ, и следъ като ми разправя своята история и като замине, азъ трѣбва да влѣза въ неговото положение. Той ми казва: Ти трѣбва да ме слушашъ. За да го разбера, трѣбва да влѣзна въ неговото положение. Но да се повърна къмъ тая госпожица, която дойде. Тя ми казва: Какво ще ми кажешъ? Казахъ й: Не му е сждено два пжти да се жени. Както войникътъ два пжти може да влѣзе въ сражение; нѣкой пжтъ му е сждено и три пжти да влѣзе въ сражение Та кой отъ васъ се е оженилъ? Ако вие останете самъ, никога нѣма да се оженитѣ. На сила майка ви ви застави да се оженитѣ. И вие се оженитѣ най-после. Вие като излѣзнете отъ сражението, всичката шинела е пробита. Азъ като говоря така, вие ще кажете: Ние сме женени. Че сте женени, да. Но за женитбата имате криво понятие. Това е едно сражение. Че тѣзи двамата постоянно се сражаватъ. Азъ не съмъ виждалъ още мжжъ въ Варненско, единъ Иванъ обичаше да ходи съ другаритѣ си и да пие, а пъкъ жена му бѣше мжжка Дана. Тя праща детето си да каже на татко си - да се върне отъ кръчмата. Той казалъ на детето: Тя да си седи въ кжщи, азъ гуляя съ другаритѣ си. Тя вземе една цепеница, отива въ кръчмата и като го удря, счупва му ржката. Той тогава отива въ друго село, че си прави ржката, и казва на онзи, който ще му прави ржката: Азъ яздихъ на конъ и паднахъ от коня и си счупихъ ржката. Срамъ го е да каже, че жена му е счупила ржката.

И на Изгрѣва мога да ви преведа религиозни влюбвания, защото хората могатъ да се влюбятъ. И това за менъ съставлява една важна областъ, но това ни най-малко не ме интересува. Азъ не считамъ хората виновни за това. Единъ човѣкъ се влюбилъ, казвамъ, турили го въ сражение. Иска не иска, като простъ войникъ ще трѣбва да се сражава. И той иска да се свърши сражението. Ще дойде единъ денъ, когато ще бждемъ свободни. И всички наши постжпки трѣбва да бждатъ свободни. Виното е направено отъ гроздовъ сокъ и вода.

Не седи въ водата опастностьта. Опасностьта въ виното седи, само въ него има една отрова. Отровата не седи въ всичкитѣ елементи на виното. Но отровата седи само въ единъ елементъ. Има нѣкои елементи, които образуватъ каква да е киселина. Ако вие ядете отровниятъ елементъ отъ тая кисилина, тя не е безопасна.

Та казвамъ: Въ духовния пжтъ ще се учите. Има известни кисилини; но вие не знаете какви реакции могатъ да произведатъ тѣ, напримеръ не знаете каква реакция ще произведе една мисълъ, едно чувство. Даже нѣкой пжтъ не си давате отчетъ. Ще ви преведа единъ примѣръ. Това става съ единъ отъ добритѣ свещеници въ България. Младъ и даровитъ. Разбираше добре черковната служба. То се скарва веднъжъ на единъ дяконъ. Дяконътъ помагалъ на свещеника въ църковната служба и направилъ една погрѣшка. Свещеникътъ веднага му зашлевилъ една плесница, че не трѣбва да прави погрѣшка. Този дяконъ билъ честолюбивъ и единъ денъ станалъ владика. И този свещеникъ, който му ударилъ плесница, билъ неговъ подчиненъ. И свещеникътъ си казва: Намѣрихъ си беля на главата. И едва къмъ края на живота си този владика и едва следъ 25-30 години може да се примири. Ти ще праснешъ нѣкого, ще кажешъ нѣкоя дума нѣкому, но за тази дума ще платишъ. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте много добри. Вие нѣмате търпение. Дойде ти голѣмо изпитание и ти казвашъ: Защо Господи допустна това? Защо Господъ не махне тази проклета жена? Че вие съ това вече сте обидили Господъ. Роди ти се дете, ти казвашъ: Защо Господъ ми изпрати такова дете? Съ тѣзи думи ти си вече обидилъ Господъ. Не мислишъ, че Господъ поругаемъ не бива. Ти казвашъ, защо Господъ допустна тѣзи работи? Йовъ питаше така. И той трѣбваше да изпие чашата до дъно. И после каза: Правилъ съмъ нѣщо, което не съм разбиралъ.

Сега мнозина отъ васъ, които сте влезли въ духовния свѣтъ, предъ васъ седи велико бждаще. Докато разберете пжтя на духовния животъ, ще имате голѣми мжчнотии. И сега ги имате. Има малки работи, съ които човѣкъ мжчно може да се справи. Сега ще ви наведа на една идея: Този пжтъ на любовьта не може да се изходи, ако нѣма нѣкой да ви води въ пжтя на любовьта. Никой до сега самъ не е могълъ да мине този пжть. Никой самъ този пжтъ не е миналъ. Христосъ казва: Вие всички ще ме оставите, но не съмъ Самъ; има единъ Голѣмъ, Който презъ цѣлия ви пжтъ трѣбва да ви придружава и да ви покаже по кой пжтъ можете да влѣзете въ Царството Божие.

Че и дето се влюбвате, всичкитѣ тѣзи работи гдето ги вършите, вие все търсите нѣкого. Мжжътъ търси една жена да го ржководи; жената търси единъ мжжъ да я ржководи, търси едно дете, търсите нѣкой учитель да ви ржководи. Все търсите нѣкой да ви ржководи.

Нѣщата за насъ се обезценяватъ, като не ги разбираме. Петелътъ, който излиза на купището, изравя да кажемъ единъ скъпоцененъ камъкъ и го пренебрегва. Ако този петелъ е разуменъ, ако може да вземе този скъпоцененъ камъкъ и да го употреби, той презъ цѣлия си животъ щеше да бжде осигуренъ. И хиляди петли могатъ да бждатъ осигурени съ него.

Та казвамъ, ОЦЕНЯВАЙТЕ ЛЮБОВЬТА! Ако оцените любовьта, тя ще ви възкреси - нищо повече; а ако я обезцените, тя ще ви направи мъртви. Ако оценитѣ любовьта, тя ще ви направи учени. А пъкъ ако я обезцените, тя ще ви направи глупави. Ако я оценитѣ, вие ще бждете най-силния човѣкъ; а ако я обезценитѣ, вие ще бждете най-слабия човѣкъ.

И казвамъ: Ще обичашъ Бога, каквото и да ти се случи. Каквото и да ти се случи, нѣма да кажешъ нито една лоша дума. Ще кажешъ: Каквото прави Богъ, е добро. Могатъ да бошуватъ вълнитѣ на лошитѣ мисли отвънъ, но нѣма да допуснешъ да влѣзнатъ вжтре. Ако влѣзне вжтре, то може да стане като живеница.

Въ любовьта има само една врата, презъ която може да се влѣзне и който влѣзне презъ тая врата, той е добъръ; а пъкъ който прелазя презъ друго мѣсто, той е разбойникъ. Нѣкой искатъ да прелазятъ презъ плетьта. Който прелазя презъ плетьта, не може да влѣзе въ любовьта. Всѣка мисълъ, която минава не презъ вратата, а презъ друго мѣсто, тази мисъль, това желание сж нечисти. И нищо нѣма да ви допринесатъ.

Та казвамъ, чашата ми е далъ Отецъ , чашата на любовьта. И тази горчива чаша докато човѣкъ не я изпие, той нѣма да разбере смисъла на живота. Ако човѣкъ не разбере смисъла на страданията, то никога нѣма да разбере и смисъла на радоститѣ.

Въ какво седи погрѣшката сега. Вчера ми разправяше една сестра: Азъ искамъ да живѣя вече за Господа. Казахъ и: Много лесно може да стане това. Ти не живѣешъ, понеже твоятъ господъ е на земята. Ти самъ си Господъ на себе си, ти живѣешъ за себе си, отъ сутринъ до вечеръ мислишъ за себе си. Ти обичашъ себе си, обичашъ

свѣта. По този пжтъ, по който обичашъ свѣта, ти въ Царството Божие не можешъ да влѣзнешъ. Тя казва: Какво да правя? Казахъ и: На мѣстото на себе си ще туришъ Господа, а на мѣстото на свѣта ще турнешъ ближния си; а пъкъ себе си ще туришъ на трето мѣсто, а пъкъ свѣта ще туришъ на четвърто мѣсто, на опашката. А пъкъ ти тургашъ на първо мѣсто себе си, свѣта тургашъ на второ мѣсто, а пъкъ Бога - на опашката.

Този е законътъ сега. Ще измѣните реда. Най-първо на първо мѣсто въ вашата душа трѣбва да бжде Господъ. На второ мѣсто - вашия ближенъ, на трето мѣсто вие, а пъкъ на четвърто мѣсто - свѣта.

Направете опитъ и работитѣ ви тогава ще вървятъ добре.

Христосъ себе си съзнаваше и казва: Отецъ ми е по-голѣмъ отъ менъ; и казва още: Не дойдохъ да изпълня своята воля, а Волята на Отца.

На първо мѣсто бѣше Богъ въ него; на второ мѣсто бѣха ближните Му.

И Христосъ нѣкой пжтъ се оплакваше, че нѣмалъ кжща, че нѣма где глава да подслони Синъ Человѣчески. Но той съзнаваше какво трѣбва да прави. И когато дойде Петъръ да Му казва, че трѣбва да бжде малко по-уменъ и не трѣбва да излага живота си, Той каза: Въпросътъ не е заради менъ Азъ да не страдамъ, тази мисълъ, която ми казвашъ е дяволска. Да си отидешъ отъ мене! Чашата, която ми даде Отецъ, трѣбва да я изпия.

Не тургай себе си въ живота на първо мѣсто! Това е нещастие. Не тургай и свѣта на първо мѣсто. Това е нещастие. Тури Бога на първо мѣсто въ душата си! Тури вашия ближенъ на второ мѣсто, защото кой е ближниятъ! Христосъ, когато говори за онзи самариянинъ, каза кой е ближниятъ. Тури себе си на трето мѣсто. И на четвърто мѣсто свѣта.

И тогава сте въ правия пжтъ, по който може да влѣзете въ Царството Божие.

Отче нашъ
Въ Божията любовъ е благото на човѣка /3 пъти/
6,20 ч.с.
Отлично слънце грѣе. Врѣмето е ясно.

НОВОТО ВЪ НЕБЕТО-СТРАДАНИЕТО

.

25-то Недѣлно Утринно Слово, 23 Май 1937 г. 5ч.с.
Отлично, ясно време! Чистъ хоризонтъ. Небето ясно, отворено.
ИЗГРѢВЪ.

Нарядътъ:
Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Евангелието на Иоана, 18 гл. от 20 ст. до края.[стр.501]
Въ Начало бѣ Словото.

На първо мѣсто тамъ се носи слухъ, че Христосъ е дошълъ да свидетелствува за Истината. Да страда грѣшникътъ, разбирамъ; когато страданията идатъ чрезъ грѣха, има си своята причина. Казано е, че всѣки, който грѣши, трѣбва да страда. Но когато праведниятъ страда, малко въпросътъ остава необяснимъ. Сега споредъ закона, както се изяснява по закона на кармата: всѣки трѣбва да пожъне това, което е сѣлъ. Това отчасти е вѣрно. Майката може да страда заради своето дете. То като болѣдува, тя като го лѣкува, безъ да иска тя страда. Ако искате да направите благодѣяние нѣкому, като го носите на гърба си, ще усетите известна неприятностъ. И ако нѣкой ви направи благодеяние въ водата, съ това той ще ви умори. Представете си, че вие влезете въ водата, и единъ човѣкъ ви закачи една торба съ 20 килограма злато на врата ви, отъ любовъ къмъ васъ; питамъ, какво ще стане съ васъ? - Ще намѣрите дъното на морето.

И въ всичкитѣ вѣрующи има едно желание да избѣгнатъ страданията; и всѣки се стреми да живѣе добре, за да не страда. И почти голѣмата часть отъ вѣрующитѣ живѣятъ добре, съ единствената цѣль - да се уреди живота имъ. И Христосъ дойде, и Той искаше да се уреди нѣкакъ си. Проповѣдва на хората едно учение здраво. Нищо не искаше отъ тѣхъ. Лѣкуваше ги; и най-после даватъ Му една заплата, която не може да си обясни какъ е възможно, че единъ народъ, който съ вѣрую сж приготовлявали - пророцитѣ сж

казвали, че ще дойде между васъ единъ такъвъ Избраникъ, трѣбва да Го посрѣщнете. И въпреки всичко това, тѣ дадоха съвсемъ другъ приемъ.

Сега по нѣкой пжтъ вие може да се чудите, какъ е възможно това. Колко вѣрующи има, които даватъ сжщия приемъ на Христа, както и Юдеитѣ Му дадоха. Човѣкъ като се намѣри на тесно, нѣкой ще издържатъ, нѣкои нѣма да издържатъ. Ето единъ отъ ученицитѣ Му даже се отрече, еврейска работа. Казва: Не, не съмъ отъ ученицитѣ Му. Единъ го казва това.

Но това, което трѣбва да научимъ е, че нѣкой пжтъ добритѣ хора трѣбва да страдатъ и за грѣшнитѣ. Трѣбва малко една мисъль, за да се разбере този въпросъ. Нѣкои разбиратъ въпроса много повърхностно. Че грѣшникътъ за грѣховетѣ си трѣбва да страда. Но ако е за спасението на хората, добриятъ човѣкъ трѣбва да страда! И добриятъ човѣкъ е хлѣбъ, който трѣбва грѣшнитѣ да изядатъ, за да живѣятъ и да оздравѣятъ. Не трѣбва да имъ се даде мухлясалъ хлѣбъ, защото ако имъ се даде мухлясалъ хлѣбъ, тѣ ще умратъ. Той ще ги умори, нѣма да имъ даде животъ. Ако вие трѣбва да страдате на сжщото основание, страданието така трѣбва да си го обясните.

И казвамъ, ако днесъ дойдатъ извѣстни страдания, какъ ще си ги обясните? Хората не искатъ да страдатъ; щомъ дойдатъ страданията, еврейски страхъ иматъ. Запримеръ нѣкои хора има, които ги е страхъ, да не ги убие нѣкой;страхъ ги е да не умратъ. И въпреки всичко това, този страхъ е създаденъ отъ съвсемъ друго. Защо човѣкъ го е страхъ отъ смъртьта? - Защото не я разбира. Туй, което не разбираме, всѣкога създава въ насъ единъ вжтрешенъ страхъ. Та може да се каже, ония души, които идатъ да се въплотатъ на земята, и тѣхъ ги е страхъ. Колкото и да ги считаме, онѣзи, които идатъ да се въплотатъ, тѣ мязатъ на въоржжени войници, които отиватъ съ съзнание да се биятъ за своето отечество. Онѣзи, които идатъ, идатъ да помогнатъ на човѣчеството. Нѣкой пжтЬ и тѣ почнатъ да съжеляватъ, че сж влѣзли въ първитѣ редове на бойната линия. Казватъ: Трѣбваше нѣкакъ си да се предпазимъ.

Сега въпросътъ не е за страдания и радости. Въпросътъ е да може човѣкъ да се подига въ свѣта. Ако човѣкъ може да се подвизава самъ, щѣше ли да мине той безъ страдания? Безъ страдания може, ако не се ражда. Но щомъ се ражда, непременно страданието ще дойде. Тогава и другото е вѣрно, че всѣки човѣкъ, който умира, той се

освобождава. Който се ражда, страда, а който умира, се освобождава. Следователно, ние страдаме, защото сме се родили; а трѣбва да умремъ, за да се освободимъ. Сега въпросътъ не е да го разрешаваме временно, но ние искаме да уредимъ живота си на земята. Но има друго разрешение на задачата. Дадена е задача, която трѣбва да разрешите. Тъй както сте свършили една задача, която трѣбва да свършите. Вие не сте пратени на земята, за да живѣете; вие не сте пратени на земята, за да станете търговци; не сте пратени да станете учени хора, нито да станете музиканти, нито да станете пѣвци, нито философи. ПРАТЕНИ СТЕ КАТО СЛУГИ ДА ИЗВЪРШИТЕ ВОЛЯТА НА БОГА. ДА ИЗВЪРШИТЕ ВОЛЯТА БОЖИЯ. Една много малка работа да извършите, и да се върнете назадъ. Защото ако е за музика, туй, което ще научите на земята съ вашата музика, на небето то ще бжде само крѣкане на жабитѣ. Ако е за философия, която ще научите на земята, на небето то ще бжде една дървена философия; ако е за поезия, въ онзи свѣтъ вашата поезия ще бжде само една детинска играчка. Ако е за изкуство, ще бжде сжщото. ЕДИНСТВЕНОТО НѢЩО, СЪ КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ ПОХВАЛИТЕ ВЪ ДРУГИЯ СВѢТЪ, ТО СЖ САМО ВАШИТѢ СТРАДАНИЯ. Вие него не го знаете. Тамъ то е единственото малко нѣщо, което ще внесете. - То сж страданията. Като разправяте за страданията си, тѣ ще кажатъ: Ето нѣщо НОВО, което трѣбва да научимъ; и тѣ ще кажатъ, да слѣземъ на земята и да опитаме и ние това, тия работи, за които разправяте. Следователно единственото важно нѣщо, което може да научите на земята, то сж страданията, за които сте дошли. Вие сте били нѣкога на небето, но сж ви разправяли за страданията, за земята; и вие сте казали: Чакайте, и ние да опитаме това нѣщо. Сега казвате: това нѣщо не е било на земята, да страдаме; не идвамъ на земята да страдамъ. Отъ васъ зависи. На никой страданието на сила не се налага. То е единъ свободенъ изборъ. И то е една привилегия на напредналитѣ души. Които сж много напреднали, тѣ се решаватъ да слѣзнатъ, да видатъ какво нѣщо е страданието.

Азъ говоря за вжтрешния смисълъ. Има нѣщо въ страданието, което никой по никой начинъ не може да ви го обясни. Философски не може да се обясни. Човѣкъ страданието трѣбва да го опита. И ние казваме: Христосъ дойде на земята да опита страданието, да ги опита, да ги види. И като се върне въ другия свѣтъ, да има какво да разправя за своитѣ страдания. И тия страдания на Христа сж,

които спасяватъ човѣчеството. И всички, които сж на земята, и които не искатъ да страдатъ, тѣ не могатъ да се спасатъ. Ти какво ще занесешъ въ другия свѣтъ? Коя ще бжде цѣнностьта като идешъ въ другия свѣтъ? Съ какво ще се явишъ тамъ? Ако носишъ философия, ако носишъ музика, поезия; по нѣкой пжтъ азъ ви говоря за музиката. По нѣкой пжтъ проповѣдвате за музиката, азъ разбирамъ; но ако носишъ една торба на страдания, вратата на Царството Божие ще се отвори. Ти си добре дошелъ тамъ. Има съ какво да живѣешъ. Но ако носишъ всичкитѣ торби съ философия, знание, поезия, пѣние, всичкитѣ земни дарби, тѣ ще кажатъ: Ние имаме тукъ достатъчно отъ това, даже повече имаме тукъ, нека остане за земята. Но щомъ носишъ страданието, можешъ да влѣзнешъ. Тогава става ясно, дето казва апостолъ Павелъ: Съ какво ще се похваля азъ? Азъ ще се похваля съ страданията.

Та казвамъ сега, туй ви е достатъчно сега. Малко, но сладко.

"Блажени страждующитѣ, защото е тѣхно Царството Божие".

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /три пжти/.
5,35 ч.с.
На поляната всички направихме евритмическитѣ гимнастически упражнения!

УПОВАЙ НА БОЖЕСТВЕНОТО

26-то Недѣлно Утрино Слово
30 май 1937 г. 5ч.с.
ИЗГРѢВЪ.

19 глава отъ Евангелието на Йоана, отъ 20 стихъ до края.[стр.502]
Въ начало бе Словото.
Размишление.

Има нѣщо, което липсва на човѣка, не достига му. Всѣки день се предлага на човѣка по нѣщо. Или се предлага или се отнема. Ако вие попитате какво нѣщо е свѣтлината и какво нѣщо е тъмнината, какво бихте отговорили? Ако ви запитатъ да дадете отговоръ съ геометрическа форма какво нѣщо е тъмнината - какъ ще отговоритѣ? Какъ ще опредѣлитѣ геометрически тъмнината и свѣтлината на съвременен ученъ езикъ. Свѣтлината се предава чрезъ трептения. И водата се предава чрезъ кюнцитѣ въ канализацията и нѣкои греди. Но това не значи, че кюнцитѣ сж водата. Но предава се чрез кюнцитѣ. И като знаемъ, че се предава чрезъ кюнцитѣ, мислимъ, че въпросътъ е познатъ. Но водата може да се прекара и безъ кюнцитѣ.

Първоначално, когато са изучавали електричеството, сж мислили, че то се предава сж жици; обаче сега знаятъ, че се предава и безъ жици.

Сега всички мислитѣ, че знаете нѣщо за Истината, за Любовьта и за Божията Мъдростъ. Но кой отъ васъ е приложилъ Любовьта или кой отъ васъ е приложилъ Истината или Мъдростьта. Въ себе си да приложите, а не отъ вънъ да приложите, само привидно. Има много привидни работи отвънъ.

Вчера разправямъ на две млади сестри, събрали се около мене. Колко пжти имъ съмъ казалъ: Оставете ме свободенъ. А пъкъ тѣ върватъ насъбрали се около мене.

Казахъ: Сжбота човѣкъ не трѣбва да мисли за себе си. Деньтъ сжбота е за Бога. Нито за кармата си трѣбва да мисли човѣкъ въ сжбота. Нито за болнитѣ си, или че нѣма обуща, или дрехи и пр. А ще

мисли за най-хубавитѣ работи, които не се отнасятъ до него.

Разправямъ имъ за единъ законъ, - знаете ли, че най-голѣмитѣ нещастия въ свѣта произтичатъ все отъ добро нѣщо. Тѣ се чудятъ. И гледатъ изпитателно - какъ отъ хубавото може да излѣзне лошото? Азъ имъ казвамъ: Представетѣ си единъ беденъ баща, който като работи, едвамъ изкарва 40-50 лева на денъ. Роди му се една дъщеря и стана 15-16 години и единъ денъ се оглежда въ огледалото и за първи пѫтъ и става приятно. Като че тогава се пробужда съзнанието й. Оглежда се и върви по пѫтя. Вижда единъ младъ момъкъ, и запали й се чергата. Като се запали чергата й, какво става? Като дойде вечерно време, бащата почна да усѣща топлина и огънъ. Почва да гори. И тя почва да пече баща си, почва да иска обуща и какво друго и скимнало на ума. Иска отъ баща си лачени обуща. А тѣ струватъ най- малко 20 лева. Иска хубави дрехи. И тѣ струватъ 700- 800 лева. Иска една хубава модерна шапка - 100 лв. А пъкъ бащата едвамъ изкарва. И отъ другитѣ ги взема тѣзи пари. А тя се е намусила и иска. Иска да се хареса на онзи, когото е видѣла по пѫтя. Иска да се докара. Че тя го е обикнала, не е лошо, хубаво е. Но че пече баща си? Какво е виноватъ баща й да и дава дрехи. На нея и трѣбва богатъ баща, но баща й е сиромахъ. И какво трѣбва да прави той?

Съ вашитѣ дрехи, ако вие мислите да спечелите сърцето на този момъкъ, мислите ли, че този момъкъ ще остане за винаги на ваша страна? Ако е за дрехи, има други моми, които сѫ съ по-хубави дрехи, шапки или обуща. Тогава сърцето на момъка ще премине отъ твоитѣ дрехи и шапка на другитѣ дрехи и шапка. И ти въпреки своето желание, ще бѫдешъ нещастна.

Човѣкъ като се влюби, трѣбва да съблече дрехитѣ си. Като се влюбишъ, най-първо ще идешъ на баня. И ще се окъпешъ, ще се освободишъ отъ кирьта си. Питамъ: Като отидешъ на баня, облеченъ ли ще бѫдешъ? Всички хора, които ходятъ на баня, сѫ все влюбени. И следъ като излѣзнатъ отвънъ, ще се облечешъ съ нови дрехи.

Външното облекло показва онова влюбване, което хората иматъ въ света. Казвамъ имъ: Азъ да ви дамъ единъ методъ. Когато една мома се влюби, споредъ менъ тя трѣбва да се облече въ много скромни дрехи, да има най-малко 100-ина дупки на роклята си. Скромни дрехи трѣбва да има. И нѣщо да вземе въ рѫката си и да отиде въ градината отъ дето минава той, и да работи. Ако искашъ да те хареса съ твоитѣ хубави дрехи, ти ще бѫдешъ нещастна. Ако

мога да предскажа. Ти така хубава, както никой другъ, не можешъ да бждешъ сега. Щомъ виждамъ, че си се качилъ на лошъ конь и си слабъ човѣкъ, азъ зная, че следъ 10-15 крачки ще бждешъ долу отъ коня. Щомъ виждамъ, че си се качилъ на една сламка, т.е. на слаба греда, азъ зная, че ще се счупи гредата. Предсказвамъ като гледамъ. Да се предсказва бждащето на човѣка не е лесна работа. Трѣбва редъ години да се изучава човѣкъ. И Богъ, който знае човѣка, и Той изучава хората. И Той ги изпитва. Напримеръ: Господъ изучава съ хиляди години хората. И хиляди години Богъ ни изучава. Нѣкой мисли, че Богъ изведнъжъ всичко знае. Всички нѣща се изпитватъ, докато се изпитатъ реалнитѣ нѣща, за да се познаятъ реалнитѣ какви сж. Ние не ги познаваме.

Нѣкой казва: Азъ искамъ да бжда задоволенъ отъ живота си. Знаете ли, че всичкитѣ нещастия въ живота произтичатъ отъ задоволството. Единъ въ кръчмата казва: Дай ми 1/4 кило вино! Дай ми 1/2 кило вино; и като пие, казва: Разбирамъ кое е доброто вино! Но отъ това се образува неговото нещастие. Или нѣкой пуши цигари и като срѣщне нѣкого казва: Имашѣ ли една цигара? И като срѣщне другъ пакъ пита: Имашъ ли една цигара? И като пуши, изпитва удоволствие. Но отъ това иде неговото нещастие. И азъ зная, че мнозина отъ своята цигара сж обеднели. Той, да кажемъ, е сѣдналъ при сламата. Заспи съ цигарата въ ржка, подпали се житото, и отиде житото и сламата изгоратъ. Задоволството въ човѣка е нѣщо вжтрешно. То не носи никакво щастие. То е само забавление на физическия свѣтъ.

На човѣка му трѣбва знание. Знанието седи въ следното: Вземете пѣнието. Нѣкой пита. Вие сте тъменъ. Защо? Защото предъ васъ има димъ. За да се махне димътъ, какво трѣбва? Вземете въ съвременнитѣ градове постоянно има тъмна атмосфера отъ димътъ, който се е образувалъ отъ коминитѣ. Какво трѣбва сега? Трѣбва вятъръ, течение, за да премахне това горение. Хубаво. И въ човѣка има едно вжтрешно горение. Ти имашъ едно желание, което гори. Не съ онзи светлиятъ пламъкъ на живота, но се образува димъ. Вие не сте се спирали върху това. Имате едно недоволство. Нѣкой денъ сте неразположени. Азъ да ви преведа сега: Една млада сестра искаше да се подвизава. Намислила да пости. Постенето е хубаво. Но тази сестра преди да почне да пости, наяжда се хубаво и започва да пости. И въ всички животни е това състояние, че когато

ще настане гладъ, тѣ взематъ двойно повече храна. И тая сестра започва да пости денъ, два, 3,4,5,6,7. Идва при менъ съвсемъ закъсала и казва: Нѣма да мога да издържа, ще стана болна. Азъ зная коя е причината. Казвамъ й: Ти наяде ли се хубаво, преди да запостишъ? Тя каза: Разбира се. Азъ и казахъ: Преди да започнешъ да постишъ, трѣбваше да вземешъ очистително. Стомахътъ ти, червата ти да се очистатъ. А пъкъ тя 5-6 дни не е излѣзнала навънъ. И почва да се върти главата й. Само главата й.

Желанието да се пости е хубаво. Тя ме пита какво трѣбва да се прави сега? Казахъ й: Сега трѣбва малко вода, топла вода. Тя пи топла вода и веднага я повръща назадъ. Стомахътъ е разстроенъ. Ако е нѣкой съвременен лѣкаръ, ще и тури нѣколко инжекции. Но той ще влоши работата. След 1-2 дена се поправиха работитѣ.Тя се понаяла преди да пости. Казахъ й: Ти още преди най-първи пжтъ трѣбваше да постишъ. Какви сж намѣренията ти да постишъ? Постътъ има за целъ да очисти човѣка. Цельта на човѣка при поста е да стане чистъ. Мисъльта му и желанията му и постжпкитѣ му да станатъ чисти. Ако постътъ не носи чистота, какъвъ смисълъ има? Споредъ менъ постътъ е едно филтриране на човѣшкитѣ мисли и чувства. И човѣкъ се нуждае отъ филтриране. По нѣкой пжтъ постътъ е потрѣбенъ и да си почине организъмътъ.

Та казвамъ: Нѣкои съ добри желания постатъ. Но гледамъ много хора, които постятъ, си създаватъ редъ неприятности. Така напримѣръ наядатъ се хубаво и после постятъ. И следъ това въ време на постъ тѣ сж недоволни, все ще има нѣщо, което ще ги дразни. Човѣкъ, който ще пости, той трѣбва да е свободенъ отъ дразгитѣ вжтре въ живота. И ти трѣбва да се уединишъ вжтре въ себе си. И после да нѣмашъ желание да казвашъ: Азъ ще постя толкова дни. Ако азъ бѣхъ боленъ, щѣхъ да постя. Понеже въ време на поста се образува по силно горение. И всички онѣзи серуми, които служатъ на единъ по-нисшъ животъ, изгарятъ. И тѣзи вреднитѣ микроби, които нѣма какво да ядатъ, измиратъ. Не могатъ да се размножаватъ.

Всички болести произтичатъ отъ размножението на нисши желания. Лошитѣ мисли, чувства, желания и постжпки въ тебе могатъ да се размножатъ. И отъ размножението имъ произтича едно голѣмо зло. Въ нашия умъ могатъ да се зачeнатъ отрицателни мисли. Нѣкои казватъ: Толкова години сме служили на Бога. Не е тамъ въпросътъ, но какъ сме Му служили? Най-първо Богъ отъ насъ не

иска служение. Служението е едно качество на напредналитѣ. Най-първо Богъ иска учение. Ние мислимъ за спасението, само за нашата ученость и пр. Ти трѣбва да се учишъ. Ти трѣбва да учишъ, а не да искашъ да станешъ ученъ човѣкъ. Напримѣръ: Вие сте ученъ човѣкъ. Чели сте теорията за Квантитѣ-Квантовата теория. Какво е това Квантовата теория? Че нѣщата не текатъ непреривно като водата, но има единъ ритъмъ въ количеството, въ квантитѣ. Ако здраве имашъ, следъ това ще настане една промѣна. Напримѣръ ти всѣкога не можешъ да бждешъ буденъ; всѣкога не можешъ да бждешъ силенъ и ще стане една промѣна въ твоитѣ чувства. Нѣщата идатъ на вълни. Това е Квантовата теория. Доброто е една кванта. Злото е друга кванта. Доброто върви качествено. Всѣкога не можешъ да бждешъ добъръ. Ти казвашъ: Азъ всѣкога мога да бжда добъръ. Ти всѣкога не можешъ да направишъ добро. За да направишъ добро, изискватъ се известни условия. Представи си, че искашъ да посадишъ семка ябълчена или житена. Изискватъ се условия за посаждането. Или за да се учишъ, изискватъ се условия: желание, разположение и прочие. Или искашъ да бждешъ здравъ. Пакъ се изисква за това разположение на мисъльта. Казвамъ: Нѣкой пжтъ ме считатъ нѣкои хора за много силенъ. И всѣкога съмъ се самоизлъгвалъ, че хората сж силни.

Тукъ въ братството има двама или трима души отъ младитѣ, които считатъ, че иматъ стабиленъ гръбнакъ. На тѣзи младитѣ се даде една задача, и всички тѣзи заболѣха. И азъ като мислихъ, че сж силни хора, дадохъ имъ наставления, за да се види какъ ще изкаратъ. И всички тѣ заминаха за другия свѣтъ.

Нѣкой ми каза: Учителю, азъ усѣщамъ, че се разпръсквамъ, ще се разпръсна, ще отида нѣкжде въ вселената. Такова нѣщо чувствувамъ. Че тѣ нѣмаха вѣра. Виждамъ, че това не е вѣра. Азъ усѣщамъ, че тѣ нѣматъ връзка и съ мене. И да искамъ, не мога да имъ помогна - нѣматъ контактъ. То иска знание, за да повѣрватъ въ мене. Азъ отъ кжде съмъ дошълъ? Кой съмъ, кой ме е изпратилъ? Като че ли той е единъ другъ. И азъ като посланикъ трѣбва да представя всичкитѣ си акредитивни писма: Отъ кжде ида...

Азъ като ида въ единъ домъ, веднага познавамъ хората отъ кжде идатъ. Щомъ ме приематъ добре, азъ ги познавамъ. Ида при нѣкой богатъ човѣкъ и той казва: Извинете, жена ми я нѣма тукъ; или казва: Не е разположена, другъ пжтъ заповѣдайте. Но много любезно говори. Азъ си излѣзнахъ и ида въ друга бѣдна кжща. Онзи

казва: Заповѣдайте! И казвамъ: Този е отъ Божествения свѣтъ. А пъкъ другия иде отъ другъ свѣтъ. Първиятъ се извинява и въ очитѣ ме лжже, той иска да каже: Нѣмамъ довѣрие въ тебе, като те гледамъ. Не искамъ да те приема. Нищо повече.

Сега изводътъ. Всички трѣбва да работитѣ! Липсва ви нѣщо. Имате единъ кривъ методъ за приложение на Любовьта. Имате кривъ методъ за приложение на знанието и кривъ методъ за приложение на Истината. Методътъ ви е кривъ.

Азъ по нѣкой пжть чувствувамъ. Дойдатъ нѣкои хора, и като дойдатъ, неприятно ми е, дразнатъ ме. И ако азъ носѣхъ вашия характеръ, щѣхъ да ги изпъдя. И казвамъ си: Този човѣкъ защо ме дразни? И нѣкой добъръ човѣкъ може да ви дразни. Чистиятъ човѣкъ като тѣ погледне, може да те дразни, че може да проникне и да открие нѣщо въ тебе. И затова те дразни. Вие казвате: Защо този човѣкъ ми е неприятенъ?

Питамъ: На Бога всички приятни ли сж? На Бога не сж приятни всичкитѣ. Казватъ, че Богъ е любовъ. То не е башъ така, както мислите. Нѣкой пжть Господъ е толкова далече, че е напусналъ страданията на хората и не ги слуша. Защото тѣ не заслужаватъ да ги слуша.

Едно дете сж го нахранили и то реве и постоянно плаче. Плаче и презъ нощьта. Какво ще го слуша майка му? Майка му си отива по работа. Вие като сте недоволни отъ живота, мислите ли, че вашитѣ страдания и желания сж нѣщо важни? Или мислите ли, че ако азъ искамъ грѣшни хора да ме обичатъ, че тѣ ще предадатъ нѣщо? Какво ще ми предадатъ. Или ако мислятъ, че азъ съмъ божество, слѣзналъ съмъ отъ нѣкжде, какво ще ми донесатъ, като имъ давамъ? Следъ като не дамъ, какво ще спечеля азъ?

Азъ се чудя на една мома, чудя се на младия момъкъ; срѣщатъ се тѣ. Тя отъ него очаква. Много общо го вземамъ това - като символъ. Тя очаква да бжде щастлива. Това, което никога нѣма да бжде. Защото щастието единствено иде отъ Бога. Човѣкъ може да бжде щастливъ само когато държи въ ума си онзи, Великиятъ Господъ, който е създалъ всичко! Отъ него иде щастието. А пъкъ да мисли, че отъ единъ, който Богъ е създалъ и ще му даде щастието, това е невъзможно.

Законътъ е: Уповай само на Божественото въ себе си; и уповай на Божественото, което е въ хората. И не уповай на човѣшкото,

което е въ тебе; и не уповай на човѣшкото, което е въ другитѣ хора; не уповай на животинското, което е въ тебе и животинското, което е въ другитѣ хора.

Пилатъ казва: “Не намирамъ никаква вина въ Него”. Имате въ него единъ човѣкъ безхарактеренъ, щеславенъ и страхливецъ. Той не намира вина. Казва, че нѣма вина въ Христа. Но казватъ му: Ако не Го осждимъ, ти си отговоренъ; понеже той се прави на царъ. И като чу този въпросъ, Пилатъ веднага отстжпи. Евреитѣ казваха: Ние имаме законъ, Той трѣбва да умре. Понеже направи себе си - Синъ Божи. Не че направи себе си Синъ Божи, но тѣ мислѣха, че той ще ги лиши отъ нѣщо. И ще възпре тѣхнитѣ интереси.

По нѣкой пъть дойде при менъ нѣкоя мъчнотия, азъ казвамъ: Ти като Пилатъ не искашъ да помогнешъ. Дойде нѣщо, което ми е неприятно. Азъ казвамъ: Ти като Пилатъ не искашъ да помогнешъ. Или искашъ да постжпишъ, както евреитѣ.

Имашъ едно възвишено чувство, една велика идея е влѣзла въ тебе. И ти се намеришъ като Пилата, да я възприемешъ ли или не - да я разпънешъ ли като евреитѣ по законъ? Ти може би ще си кажешъ: Ако тая идея остане, нѣма да сполуча, - ще пропадна.

Не. Ако човѣкъ върви по Божия пжть, той отъ день на день ще става по-красивъ. А пъкъ като върви по човѣшкия пжтъ, той ще пропадне. Всѣки день си имайте едно огледало и щомъ почнете да почерняваме, че (Вие) сте въ човѣшката областъ. А пъкъ щомъ почва свѣтлината на живота да лъха отъ васъ, вие вървитѣ по Божествения пжтъ.

Нѣкой казва: Учителю, всичко можешъ да направишъ изведнъжъ. Не се качвайте на тѣзи сламки, които сами се създаватъ. Тѣ сж самоизмама. Азъ не седя на сламка. И не искамъ и вие да седите на сламка. Азъ седа на греда, да не се счупва. Искамъ да вѣрвате въ менъ отвънъ, но вѣрването да е отвжтре, защото така вѣрването е друго вжтре, азъ го зная. Нѣкой дойде и има за менъ отлично мнение. Но азъ съмъ толкова внимателенъ, че върва по неговия пжтъ, но като наруша неговитѣ възгледи и току изведнъжъ погледнешъ, че той нѣма никакво отношение къмъ мене.

И моитѣ отношения къмъ васъ могатъ да бждатъ такива. Това сж човѣшки отношения. Нѣкой дойде при мене, казвамъ си: За тебе хората сж добри, докато чакашъ подаржци, но тѣзи, които не донасятъ? Азъ поставямъ въпроса ребромъ. Това е човѣшката

страна. Това е подвързията. На хората всѣкога подвързията е на мѣсто. И когато въ книгата нѣма нищо скъпоценно, тогава подвързията не е на мѣсто.

Казвамъ: Вие изследвайте какво е казалъ Христосъ. Цитиратъ ми, Христосъ е казалъ така: "Азъ съмъ Пѫтьтъ, Истината и Животътъ". И не ме разбирате вие подъ думата "право". Това е единственото нѣщо, което може да изучавате. Това е пѫтьтъ. Азъ сѫмъ "Пътьтъ" - това е знанието, това е Мъдростьта, това е необятната Мъдростъ, която трѣбва да изучавате. Това е онзи Божественъ езикъ, който трѣбва да изучавате. Това е Пѫтьтъ. А пъкъ Истината, Свободата е, която носи Истината. А пъкъ Животътъ е крайниятъ резултатъ, който ще добиемъ.

Като вървимъ по този Пѫтъ съ силата на тая свѣтлина на Истината, ние ще дойдемъ до Живота. И като дойдемъ до Живота, ще бѫдемъ свързани съ Любовьта. Чрезъ Животътъ ще бѫдемъ свързани съ великата Божествена Любовь. Понеже Любовьта носи Живота. Чрезъ Животътъ ще познаемъ величието на Бога. Понеже Той казва: Азъ живия хлѣбъ, слѣзналия отъ небето, и всѣки, който ме яде, ще има Животъ. За да яде този хлѣбъ, човѣкъ трѣбва да има знание. Всѣки денъ трѣбва да учи.

Та казвамъ: Търсете всѣки денъ да имате свѣтлина. При най-голѣмитѣ си изпитания силитѣ да се подмладятъ, които сѫ отъ васъ стари; а младитѣ да не остаряватъ. Глупавитѣ отъ васъ да поумнеете. Слабитѣ силни да станете.

Азъ не искамъ да ви пренеса преди 2000 години. Положението на Христа не е такова сега. Даже ние съжаляваме, че Христосъ е страдалъ. Азъ не съжалявамъ. Нѣма какво да съжалявамъ. Съжалявамъ въ себе си, когато не възприема тази истина.

Пилатъ казва на Христа: Азъ имамъ властъ... Христосъ му казва: Ти се самозаблуждавашъ. Азъ се подчинявамъ, понеже ти е дадена властъ, но ти се изпитвашъ. Христосъ му казва: Единъ день и за тебе ще говорятъ, и за менъ. За менъ говорятъ като човѣкъ, който извърши волята Божия, а пъкъ за тебе ще говорятъ като страхливецъ въ свѣта!

Пилатъ излѣзна и казва на тълпата: Никаква вина не намирамъ въ Него.

Сега казвамъ: Вие като Пилата ли трѣбва да постѫпвате? Пилатъ си изми предъ тѣхъ ржцетѣ и каза: Никаква вина не намирамъ

въ Него и никаква отговорность не намирамъ, чистъ съмъ съ ржцетѣ си. И ако има нѣкое престжпление, вие да го носите, азъ съмъ чистъ. И две хиляди години това сж стихове все въ книгата на евреитѣ. Все си мие Пилатъ.

Хванете се сега за вашата идея. За Бога мислете. Не се плашете. Ако размишлявате за Христа, дръжте Го като идеалъ на търпение. Единъ човѣкъ, който е слѣзналъ отъ висотата, отъ своето величие, слѣзналъ е долу въ рабски образъ и въ смирение, казва: Имамъ задача, която трѣбва да извърша.

Казвамъ: Всички въ живота си по време на мъчнотии трѣбва да имате този характеръ. Ще си кажете: Така е опредѣлено. Ако е опредѣлено, ще носите опредѣленото. Понеже нѣкой ви казва: "Азъ имамъ властъ", вие ще му кажете: Властъ имате, но тази властъ не произтича отъ васъ. Вие считате, че дяволътъ е всесиленъ, и се плашатъ хората. Нѣкои все се мъчатъ отъ дявола. Дяволътъ е резултатъ на нашата мисълъ. Той е едно последствие. Абсолютно дяволътъ нѣма никаква властъ надъ насъ. И когато човѣкъ грѣши, той грѣши, защото иска да грѣши. Защото е свободенъ. Само свободниятъ човѣкъ може да грѣши. Щомъ съгрѣшишъ, кажи на Бога: Господи, свободенъ съмъ, благодаря Ти; както съмъ свободенъ да съгрѣша, така съмъ свободенъ сега да поправа погрѣшката си. Това е характеръ! А пъкъ ти сега казвашъ: Дяволътъ ме тикна. Тогазъ, ако дяволътъ те тикна, тогава трѣбва да извикашъ Господа да те изважда навънъ. - Това е криво разбиране.

Вѣрата е онова вжже, което е хвърлено и ви е потрѣбно и за този животъ, и за бждащия. И въ рая като идешъ, пакъ има нѣща неизвестни - ще ти трѣбва вѣрата. Вѣрата е нѣщо Божествено. А вѣрването е човѣшко. Безъ вѣра не може да се постигне нищо. Вѣрвайте, че Господъ ви е създалъ свободни. Вие вѣрвате, че сте слаби; и че дяволътъ ви изкушава; и че като съгрѣшите, не може да поправите грѣшката си. Това е вѣрване.

Вѣрвайте, че сте свободни. Вѣрвайте, че правите погрѣшки отъ невежество. Гордостьта не ви позволява да признаете вашите погрѣшки. Ученъ човѣкъ сте. Признайте погрѣшката си. Като направишъ погрѣшка, кажи: Азъ съмъ ученъ човѣкъ, но невежа се показахъ. Като поправишъ погрѣшката си, ще станешъ по-ученъ.

Единъ човѣкъ заболя. Той бѣше лѣкаръ. Той ме помоли да му помогна. Азъ му казахъ: Азъ не съмъ лѣкаръ. Ще викашъ лѣкаръ и ще

му кажешъ той да те лекува. Той ми каза: Страхъ ме е, че ще ме умори. Казахъ му: Вървашъ ли, че азъ мога? Твоята болестъ е много малка. Това ще направишъ - въ вѣрата има сила. Нѣма болестъ, която да не се подчинява на закона на вѣрата. Но когато се излекувашъ, не отивай да разправашъ никому нищо. И като оздравѣешъ, пакъ не казвай. Не разправяй какъ си се излекувалъ, понеже болестьта ще се върне пакъ на тебе. Това е една слабость. Не разправяй какъ си се излекувалъ. Щом се излекувашъ, благодари на Бога, че си се освободилъ. И на другитѣ хора дай имъ това наставление.

Азъ не искамъ като слепци да се хванете за една тояга. Нѣкой иматъ силниятъ аргументъ: Ако има бждащъ животъ и азъ добре живея на земята - нищо не губя, а пъкъ ако нѣма бждащъ животъ - нищо не съмъ изгубилъ. Това е една дървена философия.

Има бждащъ животъ! И бждащиятъ животъ всѣки день го живѣемъ. Всѣки день го проявяваме. Тѣ чакатъ да умратъ, че тогава да го намѣратъ. Азъ и сега го знамъ. Сто на сто зная, че има бждащъ животъ.

Единъ евангелийски проповѣдникъ ме пита: Ти вѣрвашъ ли въ бждащия животъ? Азъ му казахъ: Азъ отъ тамъ ида. Азъ всѣка вечеръ отивамъ и се връщамъ. Ти толкова ли си невежа, че не знаешъ това? Какъ проповѣдвашъ това, като не знаешъ тия работи? Ти чакашъ като умрѣшъ, да отидешъ и да видишъ бждащия животъ. Но и следующия животъ като дойдешъ, пак ще забравишъ, и пакъ ще се питашъ дали има бждащъ животъ или не.

Когато ти обикнешъ хората, ти си въ бждащия животъ; когато повѣрвашъ въ абсолютната истина, ти си въ бждащия животъ, когато имашъ познания и разбирашъ какъ е направенъ свѣта, това познание, тази радость и веселие вжтре въ човѣшката душа, това е бждащия животъ, това е онзи свѣтъ.

Ти скъсашъ връзкитѣ и радостьта изчезва отъ тебе. Ти си въ една стая, завърташъ ключа на лампата и става тъмно. Когато завъртамъ ключа, стане тъмно въ стаята, свѣтлината не прониква въ васъ. Тогава всичко е тъмно въ васъ. И онзи свѣтъ го нѣма тогава. Завъртамъ пакъ ключа и свѣтне въ стаята, и онзи свѣтъ е пакъ тамъ. Като завъртишъ ключоветѣ и стане тъмно, и като завъртишъ втори пжть, и свѣтва.

Нѣкой се съблазнилъ, идва и казва: Той проваля вѣрата ми. Азъ не искамъ вашата вѣра да се провалява. Ако ме видите, че минавамъ

по една сламка, то не трѣбва да правитѣ сѫщия опитъ. Защото азъ зная законитѣ. Олекналъ съмъ, станалъ съмъ по-лекъ. Мога да премина по тази сламка. Вие съ тази тяжесть, която имате, 60-70 килограма, ако минете, може да се счупи сламката. Тогава дето минавамъ азъ, вие не минавайте. За да минете, вие трѣбва да измѣнитѣ вашата тежестъ. Съ вашитѣ тежки желания не можете да минете. За да минешъ по една сламка, трѣбва да изменишъ своитѣ мисли, чувства, желания и постѫпки - за да олекнешъ. Нѣкоя сестра казва: Азъ се моля цѣла нощъ да стане на онази сестра това и това. И минава за християнка. И тукъ на Изгрѣва има кореспонденти, поздравлявамъ ви, много хубави кореспонденти, харесвамъ ги. Но съжалявамъ едно нѣщо: Че не ви плащатъ. И единъ денъ писали, и за мастилото онзи бакалинъ ще ви иска паритѣ. Ще дойде единъ день и ще плащате за книгата. Ще дойде единъ день и всички ще плащате за книгата и мастилото.

Не ставайте кореспонденти на вестницитѣ на тъмната ложа. Оставете се отъ това. Ако искашъ да направишъ една такава статистика, откажи се отъ това.

Ако азъ съмъ на ваше мѣсто, ще направя следното. На нѣкоя обична сестра ще кажа: Напиши на тази сестра, която те обиди следното: Напиши и едно любовно писмо, и и кажи: Много ти благодаря, макаръ че бѣше горчиво, но виждамъ, че си права. Да допуснемъ, че ти й напишешъ едно любовно писмо и че тя ти напише едно любовно писмо. Защо вашитѣ погрѣшки да не ги отстранитѣ и да се споразумеете за всичко.

Азъ ви говоря върху този предметъ, понеже Богъ е създалъ свѣта за една наука. Да се подвизаваме, да се учимъ. Понеже много пѫти съ одумването умътъ изгубва правата страна. Азъ не отричамъ, азъ не поддържамъ, че трѣбва да говоря за погрѣшкитѣ на хората. Не. Който започне съ погрѣшкитѣ на хората, трѣбва да ги поправи. Ако дойде нѣкой при менъ и иска да му стана телякъ, азъ ще постѫпвамъ въ всичкитѣ правила и нѣма да оставя мѣсто, дето да не прекарамъ своята чистачка. И като излезне човѣка, да е доволенъ. Азъ съмъ за чистенето.

Има погрѣшки, които могатъ да се търпятъ, но има погрѣшки, които сѫ спънка за каквото и да е. Всички онѣзи погрѣшки, които спъватъ вашия умъ, сърдце и чувства, откажете се отъ тѣхъ. Какво ще ги правитѣ?

Вие остарявате, отивате за другия свѣтъ. И ще хленчите предъ Божиитѣ врата, но ще ви върнатъ назадъ. Не може да отидете тамъ. Вие ще кажете, че вѣрвате въ Христа. Съ вѣра тази работа не става.

Христосъ живѣе ли вжтре въ васъ? И вие живѣете ли въ Него?

Христосъ казва: Азъ живея въ Отца и Отецъ живѣе въ менъ.

Азъ искамъ Христосъ да живѣе въ васъ и вие да живѣете въ Христа - Той казва "Отецъ живѣе въ менъ и азъ живея въ Него". Така всѣки денъ да носите Истината. Той има тази връзка и азъ искамъ вие да живѣете въ Христа и Христосъ да живѣе въ васъ! И тогазъ ще имаме едно общество, което е свързано съ Любовьта. Свързано съ този и онзи свѣтъ.

Отче нашъ.
Въ Божията ЛюбовЬ е благото на човѣка. /3 пжти/
6,15 ч.

САМОРАЖДАНЕ
РАЖДАНЕ НА ИСТИНАТА

27-мо Недѣлно Утринно Слово
6.06.1937 г.5ч.с.
ИЗГРѢВЪ.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
Тайна молитва.

Ще прочета 19 глава на Йоана, отъ 21 стихъ до края.[стр.503]
Въ Начало бѣ Словото.

Има нѣща въ свѣта, които ставатъ и засѣгатъ всички хора, всичката култура. Онова, което Христосъ е създалъ преди две хиляди години, засѣгна тогава всички хора. Той знаеше какво нѣщо е страдание. Сега всички разправятъ що пострада Христосъ. Когато нѣкой умира, лѣкаритѣ даватъ нѣкои тълкувания, нѣкоя болестъ, нѣкоя причина - или отъ храната, или отъ външни условия. Сега казватъ, не можеше ли по другъ начинъ да стане съ Христа. Не можеше ли Христосъ да не умре? И Писанието казва: Така е писано. Опредѣлено е. Бащата, когато иска да съгради кжщата и иска да я остави на сина си, трѣбва да умре, за да я остави на сина си. И въ единъ кошеръ, когато се рояватъ пчелитѣ, старитѣ пчели напущатъ кошера и го оставатъ на младитѣ. Старитѣ и младитѣ пчели не могатъ да се спогодатъ. Старата и младата царица не могатъ да се спогодатъ. И тогава старата царица решава да излѣзе отъ кошера и да го остави на младата. И въ живота на хората е така. Старитѣ трѣбва при рояване да напуснатъ кошера.

Вчера имахъ единъ случай, единъ братъ ми държа едно назидателно слово. Хващамъ го и му казвамъ: Азъ тебе те допуснахъ на Изгрѣва и ти знаешъ ли, че си направилъ едно престжпление! Той ми казва: Азъ не съмъ излъгалъ, не съмъ убилъ, не съмъ открадналъ. Азъ му казахъ: Азъ не ти говоря, че си извършилъ кражба, лжжа

или убийство. Но ти говоря за друго нещо, че сте злоупотрѣбилЪ съ моето доверие. Тукъ азъ те допуснахъ, тукъ нѣмаме стражари, нѣмаме сждии, нищо. Допуснахъ те на довѣрие като човѣкъ, а ти злоупотрѣби съ моето довѣрие. Сега да си дигнешъ парцалитѣ и да си вървишъ въ свѣта. Да отидешъ да се учишъ! Той каза: Въ какво ми е вината? Рекохъ му, азъ разправямъ, както ми разправятъ на менъ. Както е донесено дѣлото до мене. Ти си намѣрилъ тамъ една сестра и си я билъ. Той каза: Криво сж ти донесли. Азъ му казахъ, както ми разправятъ сега. Той отговори : Да ти разправямъ какъ седи тая работа. Азъ имахъ да й давамъ хиляда лева и много ме безспокоеше и единъ день я целунахъ, за да не ме безспокои.

Азъ турихъ резолюция: Нѣма никаква вина. Като Пилата - нѣма вина по отношение на сестрата, но спрѣмо мене имаше.

Има нѣкои работи, които и вие ги правите като този братъ. Този братъ каза: Искахъ да я уплаша, да не иска пари отъ мене. Азъ му казахъ: Тая работа така не става. Тя ще ти каже - паритѣ ми дай. Преди колко години си взелъ паритѣ? Той каза - преди 6 години. Да и платя, но азъ съмъ беденъ човѣкъ, и едва си изкарвамъ прехраната. Казахъ му: Погрѣшката ти седи ето кжде. Ти всѣка година можеше да отдѣлишъ 300 лв и за петъ години щеше да изплатишъ 1500 лв. Това можеше да го направишъ.

Сега и вие правитѣ сжщата погрѣшка. Имате нѣкои задължения, чакате нѣкои благоприятни условия да дойдатъ и да платите изведнъжъ. Не, не. По малко всѣка година, по 200-300 лв да отдѣляте, и щѣхте да си платите задължението.

Сега васъ ви интересува много кой е този братъ. Все ще се намѣри единъ актьоръ да играе ролята на сцената. Името му не се знае. Името му е винаги псевдонимъ. Той е игралъ ролята на “Иванко убиеца”. Задъ кулиситѣ ще се преоблече и ще стане особенъ човѣкъ, а пъкъ на сцената минава за “Иванко убиеца”. Но той ни най-малко не е Иванко убиеца. Преди колко години е живѣлъ той исторически? Да кажемъ преди 700 години. Азъ на посоки го казахъ. Преди 700 години Иванко убиеца убилъ нѣкого. И сега на сцената се върши престжпление. Казвашъ: Защо не го хванатъ и да го турнатъ въ турмата? Защо играятъ “Иванко убиеца”? Веднъжъ преди 700 години той уби нѣкого. И защо го представятъ сега на сцената. Това е за поука. По-хубаво е да се играе, за да се види, че е хубаво да се изкаратъ лошитѣ страни на “Иванко убиеца” - за поука е това.

Въ живота има нѣщо важно и всички трѣбва да го знаете. Нѣма престжпление, което човѣкъ е направилъ, малко или голѣмо - колкото и да е микроскопическо, когато той умира, всичко това отрицателно ще излѣзне предъ него - всичко отъ косъмъ до косъмъ. И Писанието казва: За всѣка празна дума ще давате отвѣтъ. Сждбата ще бжде толкова строга - ще те сждятъ. Даже и за празна дума, нѣкоя подигравка си казалъ, въ сждбата ще те сждятъ и за това. Защо си му казалъ това и онова. И когато дойде Деньтъ Господенъ, всѣкой единъ отъ васъ ще бжде подложенъ на сждба. Ще дойде една сждба и като се осжди единъ човѣкъ, сжди се за да се изправи.

Много пжти е имало у насъ погрѣшки, които ставатъ не по наша вина. Но последствията си ги носимъ. Нѣкоя микроба на холерата или на бубоническата чума, или причинительтъ на треската. Ти ги приемашъ на гости. Микробата дойде, повика всичкитѣ свои съседи и почва да дава угощение. Наплодатъ се нейнитѣ деца, и направатъ кръвьта ти нечиста. И ти почнешъ да боледувашъ. Единъ по-нисшъ животъ е влѣзналъ въ кръвьта ти. И разстройва кръвообръщението ти. Ще викате лѣкари, ще плащате за да изгонатъ микробитѣ, които сж влѣзли. Става цѣло сражение. Ако човѣкъ е тежалъ като Данъ Коловъ 100 килограма, като го хване такава чума и погледнешъ - той станалъ 50 килограма.

Ще каже нѣкой защо е така? Ти си пусналъ тѣзи чужденци въ себе си, далъ си имъ подслонъ вжтре въ себе си. Тѣ сж чужденци, ти си ги пусналъ и тѣ злоупотрѣбяватъ съ твоето довѣрие. Ти казвашъ: Още веднъжъ не пущамъ никого въ себе си. Нѣкой пжть влѣзе не само единъ видъ болесть, но много болести. Има болести отъ физически свѣтъ; има болести отъ астралния свѣтъ, отъ свѣта на чувствата; има болести и отъ умствения свѣтъ. Напримѣръ болестъ отъ чувствения свѣтъ - единъ денъ, да кажемъ, че си неразположенъ, нѣщо отъ астралния свѣтъ е влѣзло вжтре въ твоята симпатична нервна система. Всичко ще обератъ и черниятъ ти дробъ не функционира; а ако е отъ умствениятъ свѣтъ - цѣлата ти нервна система е разстроена. Трѣбва да се освободитѣ отъ нисшия животъ.

Та казвамъ, Христосъ пострада. Христосъ трѣбваше да се роди и после умре. Но той роди нѣщо. Той умре, но детето му остана. Христосъ роди нѣщо въ свѣта - Неговото Слово остана. Христосъ роди на кръста и умре тамъ.

Сега азъ като казвамъ, че роди Христосъ, какво ще се роди

въ вашия умъ. Има нѣкое раждане, което не е подобно на раждането на една жена. Подобно е въ друго едно отношение. Жената, когато ражда, много кръвъ трѣбва да изтече отъ нея. И трѣбва да се освободи отъ онзи плодъ, който е билъ въ нейната утроба. Защото ако този плодъ остане за дълго време въ утробата й, още за нѣколко дена, това дете е осждено на смъртъ. Трѣбва да почнатъ страданията на майката, за да излѣзе този плодъ навънъ.

Но има нѣкои други раждания - дето човѣкъ трѣбва да се самороди. Нѣкой пжтъ питатъ защо сж тѣзи голѣми страдания? Азъ лично познавамъ една жена, която 10 пжти е помѣтала. Тя разправяше, че 10 пжти е помѣтала не по нейна вина. И 10 пжти тя е имала страдания на раждане. Нѣкой пжтъ и хората на земята помѣтатъ. Ти току започнешъ въ живота си, до нѣкжде карашъ, и помѣтнешъ.

Единъ човѣкъ до като не се самороди въ себе си, той е осжденъ на смъртъ. - ТРѢБВА ДА СЕ САМОРОДИ! Ще започнатъ да идватъ страдания, всѣко едно страдание е единъ признакъ, че за майката е дошло време да роди; и ако не може да роди правилно, тя ще помѣтне. Ако 10 пжти страдашъ и въ тебе не се роди нѣщо ново, тогава каква полза ще имашъ отъ тѣзи страдания? - Никаква полза. Страданията ще продължаватъ, докато човѣкъ не роди. Христосъ трѣбваше да роди и да внесе въ човѣчеството нѣщо. Грѣшното човѣчество бѣше заченато въ Него.

По закона на прераждането всѣки човѣкъ трѣбва на ново да се роди и да носи всичкитѣ страдания. И Христосъ носеше като бременна жена всичкитѣ страдания на човѣчеството, за да го очисти отъ грѣха. Тѣзи страдания на Христа сж страдания, за да може да се роди детето въ човѣчеството. Защото ако Христосъ бѣше дошелъ и пострадалъ и не бѣше изкаралъ, трѣбва да дойде втори пжтЬ и трети пжтъ. Христосъ пострада, за да роди; ти не искашъ да пострадашъ, тогава трѣбва да помѣтнешъ. Който не иска да страда, той прилича на бременна жена, която ще помѣтне.

Не може да се повдигнешъ, докато Божествениятъ духъ ще се роди въ тебе. Не се измамвай, че ти си се самородилъ. Щомъ се самородишъ, въ тебе почва правилния пжтъ. Тогава това терзание ще престане въ тебе. Отвънъ ще имашъ нѣкои неприятности, но вжтрешнитѣ страдания ще престанатъ въ тебе. И въ себе си ще имашъ една особена музика, която никога не си чувалъ, и ще се роди

въ тебе една велика любовь, която никога не си ималъ. И живота ти ще се осмисли, и ще разберешъ, че действително заслужава да пострадашъ. Когато Христосъ умре, Божественото Дете се роди и Го взеха. И Откровението пише: Онзи змей гонилъ жената, която го е родила. И въ невидимия свѣтъ отнесе детето въ небето. За да не пострада. А майката отишла въ пустинята.

Често идватъ нѣкои при мене и ме питатъ: Защо свѣтътъ е направенъ така, не можеше ли друго яче? Нѣкой пжтъ, когато не искамъ да се занимавамъ: Азъ виноватъ ли съмъ, че свѣтътъ е така направенъ. И тѣ казватъ: Не виждате ли, че хората страдатъ? - И да ги съжалявамъ, и да не ги съжалявамъ, хората страдатъ. Питатъ, защо умиратъ хората? Всѣки, който се е родилъ, ще умре. Ще умре, но като умира, трѣбва да бжде готовъ да роди нѣщо въ свѣта. Ако ти си дошелъ и не можешъ да родишъ нѣщо, тогазъ страданията не сж на мѣсто. Всѣки трѣбва да дойде да помага. Христосъ дойде и помогна на човѣчеството. Свѣтътъ е сега най-малко 4-5 пъти по оправенъ, отъ колкото бѣше въ времето на Христа. И въ края, като се завърши съ тази епоха, ще бжде оправенъ. Сега свѣтътъ не е оправенъ още, понеже вие не сте се родили още. Вие трѣбва да се родите. Ще се мжчитѣ и ще родите и ще ви изпъдятъ, и нѣкои отъ васъ могатъ да останатъ живи, а пъкъ нѣкои да заминатъ за другия свѣтъ.

Нѣкои могатъ да останатъ - ще възкръснатъ нѣкои. То, възкресението ще дойде следъ голѣмото страдание, както е Христосъ възкръсналъ. И възкресението на Христа, това е новораждането вжтре въ човѣка. И казвамъ сега: Това, което казвамъ, може да влезе въ стълкновение съ вашето. Вие може да кажете: Толкова години се подвизаваме. Да кажемъ, че сме учили 10 години по архитектура, за да зидаме кжщитѣ и ме викатъ за архитектъ да направя нѣкакъвъ планъ на една кжща. Та какво ми струва 10-годишното знание? Ако 10 години съмъ училъ музика и не мога да дамъ концертъ като ме повикатъ! Ако 10 години съмъ цигуларъ и като ме повикатъ на концертъ и не мога да свиря нѣщо на свѣтъ? Когато ще свиришъ, свири нѣщо на свѣтъ! Хубаво е така! Когато пѣешъ, пѣй нѣщо на свѣтъ. Когато ще родишъ, трѣбва да родишъ не на половина, но като родишъ веднъжъ, да нѣма втори пжтъ да се ражда човѣкъ.

Сега не сте родени, а сте направени. Казано е: И създаде Богъ човѣка по образъ и подобие. Тъй е писано. Ако това бѣше достатъчно, защо Писанието казва, че трѣбва да се родите отново?

Създаване е единъ процесъ, а пъкъ раждането е единъ вжтрешенъ процесъ. Азъ говоря това за всинца отъ васъ, които сте просвѣтени, не говоря за обикновенитѣ ученици. Мнозина сте просвѣтени, за да разбирате дълбокия вжтрешенъ смисълъ на онова, върху което сте турени. Вие чакате да дойде смъртьта, да умрете и да отидете на онзи свѣтъ. Това е много погрѣшно схващане. Една майка, която е помѣтала тукъ децата, като отиде въ онзи свѣтъ, ще отиде до вратата на Царството Божие, до вратата на рая и ще я върнатъ. А ако родишъ детето, ще те пуснатъ въ рая, ако не - ще те върнатъ. Може 10 пжти да умирате и да отидете въ онзи свѣтъ, но ако вашето дете не е родено, въ онзи свѣтъ не можете да отидете.

Ти ще родишъ и тогава детето ти ще носи Истината. То ще върви предъ тебе и като дойдете до царскитѣ врата, тя ще бжде широко отворена, защото ти роди едно дете на Истината. И ще има свѣтии и ангели и венци ще има на главата, всичко ще има; но ако Истината не върви предъ тебе, то царскитѣ врата ще бждатъ затворени и съ всичкитѣ твои дрипели ще те върнатъ да се преждашъ. Колкото пжти искашъ можешъ да се преждашъ на земята. Преждането не е едно благо за мене. Преждането е само едно условие, то не дава смисъла на нѣщата. Но веднъжъ като се роди Истината въ тебе, като излезне отъ твоята душа и върви предъ тебе, ти ще влѣзнешъ въ рая.

Сега казвамъ на всички отъ васъ като просвѣтени: САМО ИСТИНАТА ЩЕ ОТВОРИ ЦАРСКИТѢ ВРАТА НА РАЯ, за да влезешъ. И тази истина трѣбва да се роди отъ вашата душа.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /3 пжти/.

ПРОВОДНИЦИ НА НЕГОВАТА ЛЮБОВЬ

28-мо Недѣлно Утринно Слово
13 юний 1937 год. 5ч.с..
ИЗГРѢВЪ.

Ще прочета първата частъ
отъ 20 глава на Евангелието отъ Иоана - до 17 стихъ.[стр.503]

Въ прочетените стихове има едно съвпадение. - Нѣкой нѣща, които сѫ важни. Идватъ нѣкои отъ ученицитѣ и казватъ: Нѣма го Господъ тамъ, дето го положили. Явява се едно противоречие - едно малко духовно смущение. И двама отъ ученицитѣ, единиятъ, когото Христосъ обичалъ е билъ Иоана, а другиятъ Петръ. И двамата отиватъ на гроба тъй тичешкомъ. И влизатъ вѫтре и виждатъ обикновенитѣ работи - кърпата съ която е била завита главата на Христа и после другитѣ превръзки тъй сложени на страни. И двамата влизатъ, провѣряватъ, но никакви ангели не виждатъ. Защо Мария, която вникнала и погледнала, че вижда двама ангели съ бѣли дрехи вѫтре. И тѣ я запитали: Кого търсите? Тя казва, взели тѣлото на Господа моего, и не зная где сѫ го турили. Въ дадения случай тя се обръща и вижда Исуса, когото не познава. Тя мисли, че е градинаря и се обръща къмъ него и казва: Господине, ако ти си го взелъ, кажи кѫде сѫ положили тѣлото. Тя само като запитва, въ съзнанието й проблесва нѣщо въ духа и тогава го познава до некъде, че е Той. Той и казва: Не се допирай сега до мене. Това показва степеньта на съзнанието на голѣмото противоречие, което днесъ сѫществува. Въ цѣлата християнска църква за възкресението на Христа едни се питатъ: възкръсналъ ли е; а други казватъ, че не е възкръсналъ. И много други въпроси, които сѫ второстепенни. Онова сѫщественото, което иска да обедини църквитѣ въ служение на Бога по любовь, то е единението.

По нѣкой пѫть азъ гледамъ тукъ по дърветата, нѣкои

дървета сж зелени, нѣкои съ единъ клонъ увисналъ по земята; нѣкои иматъ листа, нѣкои бубулечки сж влѣзнали въ клонитѣ въ всичкитѣ листа и чакъ до корена. Сега нѣкой често запитва, казва: Какъ мислишъ? Глѣдамъ нѣкой мязатъ на увехнали клонища, все се смущаватъ. Едни казватъ: Не е възкръсналъ Христосъ; другитѣ казватъ: Дали вече е дошло времето? Ученицитѣ мислятъ че въ тѣхното време се е възстановило Царството Божие на земята. Въ времето на Христа се възстанови Царството Божие на земята, но не както ученицитѣ мислятъ. И сегашнитѣ хора мислятъ, че Царството Божие ще се въдвори тъй, както тѣ мислятъ. И англичанитѣ мислятъ, че Царството Божие като се въдвори, Англия ще бжде най - силна; Германия мисли, че като се въдвори Царството Божие, Германия ще бжде най - силна; Франция ще бжде най - силна. Българитѣ и тѣ мислятъ, и руситѣ същото. Всички мислятъ, че ще се въдвори Царството Божие тъй, като стане силенъ народа и Царството Божие ще се въдвори.

Обаче има една вжтрешна страна, въ която човѣкъ трѣбва да влезне въ съприкосновение. Туй, за което сегашнитѣ християни мислятъ, то е като едно външно облекло. Както онази мома, която се приготовлява да иде на хорото съ хубавитѣ си дрѣхи, обуща, шапка - тури ги и отиде на хорото. Всичкитѣ тия вѣрую, които християнитѣ иматъ, тѣ сж киткитѣ. Едно верую е една китка на ухото турена. Панделки има и др. такива. Хубави сж. Не е лошо човѣкъ да бжде облеченъ. Но младата мома следъ като се ожени, вече дрехата й не приляга. Най-първо възлюбленията я харесва заради дрехитѣ, които има. Че много хубаво и приличатъ. Но следъ като се ожени, той иска да види друго нѣщо въ нея - дали тя знае да готви добре, дали знае да си измита кжщата хубаво. Дали знае да си гледа децата хубаво. Всичко туй. Едно време на хорото, казва той, бѣше много хубаво и двама играхме добре. Бѣхме добре облечени. Но тукъ работата е вече друга. Въ готвенето, въ шетането, въ отглеждането на децата животътъ става по-труденъ вече. Тази работа е толкова лесна, най-лесна работа, която ние не можемъ да свършимъ.

Казва се: Всички хора, като станатъ проводници на доброто, Царството Божие ще се въдвори на земята. Ако човѣкъ не може да върши нищо, поне да стане ПРОВОДНИКЪ - да мине презъ Неговия умъ, презъ Неговото сърце, да мине презъ Божествената свѣтлина. Нѣкой като дойде вѣрующъ, важна е вѣрата, която трѣбва

да имашъ. Той ще започне да ти обяснява какъ е възкръсналъ Христосъ, по кой начинъ. И само какъ е възкръсналъ Христосъ знае. Всички ония, които сѫ писали трактати, това сѫ тѣхните теории за това. Но само Христосъ, Който е миналъ през този пѫтъ, той знае. Човѣкъ, който не е миналъ по пѫтя на Христа, той само предполага. Може да бѫде до нѣкѫде вѣрно това, но може и да не бѫде вѣрно. Човѣкъ, който знае истината, тогава той може да каже нѣщо; човѣкъ, който не знае истината, той не може да знае, той може само нѣкои загадки да каже. Той може да предполага, че Любовьта е нѣщо.

Та казвамъ сега, често проповедници, свещеникътъ влѣзе, току отваря и затваря прозорцитѣ на хората. Дойде нѣкой списатель нѣкога и казва: То възкресение нѣма да има въ тази работа. Но какво разбиратъ съ това? Тази идея е много широка - да възкръсне човѣкъ. Сега и азъ не искамъ да ви обяснявамъ, защото тази работа ще я разберете, когато възкръснете. Сега каквото и да ви разправямъ за възкресението, и въпросъ не може да бѫде. Какво нѣщо е възкресение? Сега не може да разберете. Сега нѣкой казватъ: Защо да не може да ни се обясни? Е, какво ще обяснимъ на единъ човѣкъ какво нѣщо е яденето. Туй, което мога да му разправя какво е яденето, то ни най-малко не е ядене. Може да му разправямъ, че трѣбва да се дъвче храната, но дъвченето не е ядене. - Ама трѣбва да се тури храната въ стомаха. И това е единъ процесъ. Но храненето, туй което хората наричатъ, е съвсемъ другъ процесъ. Хранишъ се само тогава, когато храната ти доставя онзи животъ и онази сила, отъ която ти се нуждаешъ и която на тебе ти липсва, отъ което ти си се лишилъ. А онѣзи процеси, които ти извършвашъ, това сѫ второстепенни работи.

Вие можете да имате една ясна представа за възкресението на Христа и това нищо да не ви ползува. Да кажемъ, че вие вѣрвате, че Христосъ е възкръсналъ, но ако вие не възкръснете, какво ви ползува Христовото възкресение? И следователно възможностьта, която менъ ме интересува каква е? Ако има една банка, въ която азъ съмъ вложилъ паритѣ си, нѣкой пѫтъ банката може да изтегли заложенитѣ пари. Ако единъ денъ вида, че банката изплаща вложителитѣ, тогава азъ се обезнадеждавамъ, че онова, което азъ съмъ вложилъ и азъ мога да го взема. Ако Христосъ е възкръсналъ, ще възкръснемъ и ние; ако Христосъ не е възкръсналъ, не можемъ да възкръснемъ и ние. Сега възкресението е необходимо, понеже то

е онзи истинския животъ. Преди възкресението животътъ е билъ животъ на изпитание, на мжчение, на страдание, на недоразумение, и на всички тия нѣща, които сега ставатъ. И ние искаме да дойде Царството Божие преди хората да сж възкръснали. Царството Божие ще дойде за всѣки единъ, който ще възкръсне. Който е възкръсналъ, Царството Божие е дошло. И като дойде Царството Божие - веднага казватъ, ще дойде Царството Божие. Щомъ дойде у тѣбе животътъ, ти ще възкръснешъ - това е възкресение. Щомъ не дойде у тебе животътъ, за тѣбе нѣма възкресение. Щомъ не си възкръсналъ и очаквашъ Христосъ като дойде, да те възкреси, то е едно предположение. И трѣбва ли сега възкресението да дойде, да се покажатъ на свѣта и човѣчеството, че сж възкръснали.

Христосъ се показва, че е възкръсналъ само на онѣзи, които трѣбваше да възкръснатъ - онѣзи, които го обичаха.- На своитѣ си ученици, за да се усили вѣрата имъ.На свѣта той остави да го не знаятъ. Той каза: стражаритѣ взели тѣлото му. Като дойдоха неговитѣ ученици да задигнатъ тѣлото и като отиде да провѣратъ тази работа и казаха: Ние ще уредимъ, малко ще понамажемъ колата, тукъ ще играятъ роля паритѣ, после ще му дадемъ това-онова и работата ще се уреди. Тогава имаше подкупъ, както и сега. И по нѣкой пжтъ идеята за възкресението седи на единъ чукъ върху главата върху вѣрующитѣ. Защото единъ, като иска да възкръсне, казва - не можахъ... и оживѣя. Той седи съ единъ страхъ, иска да възкръсне, мисли, че като се страхува, гледа това да не направи, онова да не направи, но все иска да възкръсне, и казва: Нито можахъ да възкръсна, нито можахъ да се понаживѣя хубаво въ свѣта. Азъ не зная какво вие подразбирате онова благо, което вие търсите въ любовьта. Тази любовъ може да се прояви само когато възкръснете. Туй, което очаквате и туй, което хората очакватъ отъ другия свѣтъ като отидатъ, то е състоянието на възкресението.

Сега искамъ да разберете ясно, само чрезъ сравнение до нѣкъде може да имате едно вжтрешно досещание. Едно житно зърно може да е въ хамбара много добре. Но мислитѣ ли, че хала на житното зърно е много добре тамъ? Ни най-малко! Много е притиснато то. Представетѣ си 10-20 милиона зърна притиснати на купъ нѣколко години въ дъното на хамбара, всички едни върху други! Мислитѣ ли, че тия зърна живѣятъ много добре? Че всѣко едно зърно казва на другитѣ: Махнете се отъ тукъ! Малко свобода

ми дайте! И всички седятъ така натъпкани и си говорятъ. Този да се махне и онзи да се махне, а не могатъ да се махнатъ. Вие си представлявате колко сж щастливи тия зърна. Нещастни сж тѣ въ хамбара. Сжщото става и нѣкой пжтъ и съ хората. Нѣкой пжтъ и верующитѣ казватъ: Малко на страни. Този побутне онзи и онзи-другия, и все се побутватъ съ лакета. Че казвамъ: Салонътъ не е достатъчно широкъ. Представете си, че 4-5 месеца се побутвате или се натискате и мислитѣ за Царството Божие, за Любовьта. Но при такова притеснение можете ли да разбирате Любовьта? Обаче иде тогава разумния човѣкъ, съ една крина жито ще иде на нивата, ще го хвърли така, че на всѣко зърно да му даде широко мѣсто. Зарине го отъ горе и на свобода ги остави тѣ да не се притискатъ вече. И човѣкътъ тогава, житото се усѣща свободно и започва да расте. Израстне нагоре. По напредъ защо не можа да расте? Нѣмаше мѣсто, кжде ще се прояви. Притискатъ го отъ лѣво, отъ дѣсно, отъ горе, отъ долу - като въ едно менгеме бѣше.

Та казвамъ сега: И васъ трѣбва да ви изведа отъ хамбара. Вие мислитѣ, че сте на нивата. Хубаво. Ако нѣкой отъ васъ е посѣтъ, добре е; но нѣкои, които искате да дойде Царството Божие и искате да живѣете тъй охолно? Че онзи, който живѣе охолно, не е ли въ хамбара? Пъкъ нѣкои, които сж ги посѣли на нивата, вече почватъ да се поразпукватъ по малко и още човѣкъ ще си повика малко. Защото той още при първитѣ страдания и казва: Дотегна ми. И житното зърно усѣща голѣми мжчения. И постоянно започва да се..... дотегна ми да живѣя! Че ти още не си започналъ да живѣешъ. Той животътъ не дотѣга никога. Дотѣга онова неразбирането. Кое мжчи? Кое мжчи домакинята? Кое мжчи слугата? Две нѣща мжчатъ слугата. Гладниятъ го мжчи дали господарьтъ ще му плати, следъ като е работилъ презъ годината тъй, както трѣбва. Ще му плати ли както трѣбва; и дали ще обича господарьтъ да го вземе за другитѣ години, да го наеме пакъ или не? Васъ ви мжчи сжщата идея. И вие мислитѣ дали Господъ ще ви плати нѣщо. Вие сте слуги на земята. Още за пръвъ пжтъ идете сега на земята, тъй въ съзнанието си. Нѣкой пжтъ господаритѣ сж особени; господарьтъ е студенъ. После нѣкои господари иматъ една политика. Два вида господари има. Азъ не говоря за небеснитѣ господари, а за земнитѣ. Защото ако не сте научени съ земнитѣ господари, небеснитѣ нѣма да ги оценитѣ. Земнитѣ господари сж особени, студени, хладнокръвни; а нѣкои сж

любезни и показватъ религиозность отъ началото, а строгость отъ после. А пъкъ нѣкой господари сж строги отъ началото, а къмъ края ставатъ по-меки. Но това е все съ умисъль. Но и строгиятъ господаръ, и мекиятъ господаръ все си иматъ нѣщо предъ видъ.

Е, питамъ, ако имашъ еднъ братъ, който ти е господаръ, по какво ще се отличава братъ ти? Отличава се. Представетѣ си, че вие сте играли като две малки деца. Прегръщали сте се, целували сте се съ брата си, а сега братъ ви е полковникъ, а вие сте редовии. Да кажемъ, че братъ ви като войникъ, и трѣбва да козирувашъ, да вдигнешъ ржката си. А да кажемъ, че ти не козирувашъ и той тѣ арестува. Но въ какво седи престжплението? - Защото не си вдигналъ ржката си. А трѣбва да я туришъ на челото си така, както трѣбва. И веднага ще има арестъ - два-три дена. Че не си вдигналъ ржката си. Питамъ, ако не знаешъ какъ да вдигашъ ржката си, престжпление ли е? Не е престъпление, но въ порядкитѣ на военнитѣ това е престжпление, че не знаешъ какъ да вдигашъ ржката си. А въ порядкитѣ на Бога не е престжпление. Въ порядкитѣ на мисъльта - ако не знаешъ кжде и какъ да туришъ една мисъль, това е друго.

Какво нѣщо е човѣкъ да мисли? Човѣкъ най-първо се учи. Той е като онѣзи деца, които трѣбва да раздѣлятъ числата. Смѣсени са жито, царевица, овесъ и тѣ трѣбва да ги отдѣлятъ, и после пъкъ да ги броятъ колко сж. Ако ти не знаешъ какъ да раздѣлишъ и наредишъ всичкитѣ мисли, твоитѣ мисли, чувства и постжпки? Сега васъ ви се вижда всичко това чудно. Азъ съмъ срѣщалъ много учени хора, които не знаятъ какъ да мислятъ. За примѣръ, когато той ми дава паритѣ -да кажемъ, че гледамъ нѣкой банкеринъ, когато му плащамъ, - очитѣ му сж на четири - да не го излъжа. Защо нѣма довѣрие? Той ще ги прочете веднъжъ, дважъ. И двамата сж християни.

Азъ съмъ гледалъ деца възпитани. Наблюдавалъ съмъ тѣхната психология. Около менъ седи една кошница съ череши. Психологически правя наблюдения. Дойде детето по край мене, току вземе една череша, изяде я и после си представи, че като ни лукъ ялъ, ни на лукъ мирише. Нѣма никакво престжпление, че е взѣло черешата. Престжплението седи въ това, което той върши, че иска да го скрие.

Представетѣ си, че тия череши сж преброени. Нѣкой ми донесълъ тия череши. Азъ съмъ единъ слуга и господарътъ

каже: Я прочетете тия череши. И после ще ме пита: Кжде отиде черешата? Преброени сж даденитѣ череши една по една. Вие вече сте излѣзнал отъ този редъ на нѣщата. Да допустнемъ, че вие сте свършили по аритметика и математика. Нѣкой отъ васъ е започналъ съ алгебра, а нѣкой е започналъ съ висшата математика. Но както при аритметиката, така и при алгебрата и висшата математика, работитѣ все оставатъ сжщи - иматъ сжщитѣ резултати. Както и да смѣташъ - и съ аритметика, и съ висшата математика смѣташъ - все трѣбва да се плаща. Сега въ какво седи плащането?

Гледамъ, двама длъжници идатъ при единъ банкеринъ. Иде единъ старъ, възмжжалъ човѣкъ, изважда паритѣ, банкеринътъ чете паритѣ и скжса полицата. Идва при банкерина една млада благородна мома, той я поглежда така и казва: Задръжте паритѣ. Нѣма какво да ми плащате. Изважда и скжсва полицата безъ да приеме паритѣ. Питамъ сега, защо банкеринътъ въ първия случай взима паритѣ и тогава скжсва полицата, а при втория случай - пари не взима и пакъ скжсва полицата. Значи има два вида плащания. Едното е материално плащане - ще платишъ, а другото плащане е отъ другъ характеръ.

Вие може да си обяснитѣ сега, че тя е красива, че той има любовь, това - онова. Както и да обяснитѣ, за младата мома банкеринътъ казва: Законъ има и младитѣ моми не може да плащатъ дългове. Понеже тѣ не сж живѣли и не могатъ да плащатъ, а стариятъ е живѣлъ и той трѣбва да плати. Стариятъ понеже е правилъ дългове, ще плаща. А младиятъ не може да направи дългъ - нѣма какво да плаща.

Сега по нѣкой пжтъ вие питате: Защо трѣбва да се платятъ дълговете? - Защото сте живѣли и сте стари. А защо нѣкой пжтъ Господъ отъ васъ нѣма да иска плащане? Казва така: "Ще залича, казва Господъ, грѣховетѣ ви".Той Господъ прави сжщото - "ще залича грѣховетѣ ви и нѣма да поменавамъ". А на нѣкои не заличава грѣховетѣ. И трѣбва да се изплатятъ.

Сега азъ вземамъ грѣхътъ не въ този смисълъ, но грѣхъ въ смисълъ на непослушание у човѣка, - че човѣкъ предпочита своитѣ желания, туря ги по-горе отъ Божията доброта и Божията заповѣдъ.

Сега вие, както сте поставени, - новата мисълъ е - вие седите, азъ ви разправямъ. Сега положението е следното.

Представетѣ си, че вие вече сте ходили дълго време и сте гладували и сте гладенъ. Седите на хубавата трапеза и азъ почна да ви държа една речъ за яденето. Вие седите. Яденето е предъ васъ. И азъ започвамъ сега да говоря, но въ васъ нѣма ни най-малко интересъ, не ви интересува какво азъ ще ви кажа. Азъ като ви говоря и вие като гледате туй ядене, казвате си: Малко да посъкрати речьта си, колкото се може, 5-10 минути! Защото яденето е сега важния въпросъ! И какво ще ви държа целъ единъ часъ, че кой го е правилъ това ядене, че отъ кжде е взето, че плодоветѣ сж хубави. Тия работи сж отъ вънка. Следъ като се наядете, може да ви се говори за това и онова.

Сега ви предупреждавамъ въ едно нѣщо и ви казвамъ тъй. Представетѣ си, че има единъ законъ и азъ ви казвамъ да си броитѣ хапкитѣ и повече отъ 21 хапки нѣма да ядете! Ако ядете повече отъ 21 хапки, всичкото ще го изхвърлитѣ навънка, колкото и красиво да е яденето. Е, какъ ще ви докажа това? Вие ще кажете: Той е скържавъ, той не иска ние да ядемъ повече отъ 21 хапки. Да ни остави свободни, колкото си искаме да ядемъ, да не броимъ хапкитѣ. И вие не може да повѣрвате сега, но следъ като ядете, онзи, който е опазилъ 21хапки, добро му е разположението, а онзи, който е ялъ повече отъ 21 хапки, после повръщане ще има и е неразположенъ. И тогава се казва: Защо не го послушахме.

Възкръсналиятъ Христосъ казва на васъ: Не мислете за себе си повече. И да не мислимъ за себе си. Престанете да мислите за себе си. То е едно добро. Сега ще мислите да свършите волята Божия, да бждете проводници, да служите на Господа. Ама съ насъ какво ще стане? Този въпросъ го оставете на заденъ планъ - какво ще стане съ васъ.

Сега и азъ като седя, не искамъ да направа погрѣшка, да питамъ какво ще мислите за менъ. То е вече мисъль за себе си. Щомъ азъ питамъ така, тогава азъ мисля за себе си. Какво ще мислятъ хората, това е тѣхна работа. Но азъ ви казвамъ, повече отъ 21 хапки нѣма да ядете. И ако ме слушате, глава нѣма да ви боли. Ако не ме слушате, тогава ще опитате последствията. Двадесетъ и едно е Любовьта приложена въ възкръсналиятъ човѣкъ. Това е една форма - Любовьта приложена, това е една хапка. Двадесеть и една хапки - е една форма. Нищо повече.

И тогава постарайте се отъ днесъ нататъкъ въ

следното: Всѣки единъ въ ума си не да въздига себе си, но въ ума си да въздига своитѣ братя. Да държи своитѣ братя въ ума си високо. Но защо? Защото въ всичкитѣ ваши братя живѣе вече възкръстналиятъ Христосъ. А когато вие въздигнете вашитѣ братя въ вашия умъ, вие въздигате възкръсналиятъ Христосъ. Този е пжтьтъ, по който и вие ще възкръснете. Христосъ имаше тази идея. И тази бѣше неговата идея. Той винаги държеше въ ума си, въ своето съзнание Образа на Неговия Баща. Той каза: Не дойдохъ да извърша своята воля. Не мислеше той за себе си и ни най-малко. И казва: Дойдохъ да извърша волята на Отца си. Той имаше властЬ да стане видимъ и невидимъ. И казва: Нѣмамъ ли власть да се помоля да дойдатъ толкова ангели, легионъ? Но той имаше въ себе си една идея само - ДА СЛУЖИ НА БОГА. Да се прояви въ свѣта не той- Богъ да се прояви въ живота - Любовьта да се прояви! Ако ние се проявяваме въ свѣта - ние вече се проявяваме въ този животъ, както сега живѣемъ. А пъкъ като влезне Богъ да се проявява въ свѣта, и има миръ, радость, спокойствие. Радость и веселие ще има не отвънка, но въ душитѣ ви. И въ синца ви трѣбва да има радость и веселие. А пъкъ когато дойде радостьта и веселието, тогава ангелитѣ отъ небето ще слезнатъ. Нали ангели на Христа му служиха. И на васъ, като почнете да служите на Бога и да изпълнявате Волята Божия, и на васъ ще служатъ ангелитѣ и ще донесатъ благословението. Тѣ ще нареждатъ работитѣ ви. Онова малкото новородено дете, то ли си нарежда пеленитѣ и всичко, което му трѣбва? Не. Майка му се грижи за него. И завива го въ пелени и пр. защото го обича. А когато то израстне и почне да не слуша майка си, и тя го остави и казва му: Азъ каквото можахъ направихъ за тебе и отъ сега нататъкъ ти ще се грижишъ за себе си. И ние въ християнството виждаме става сжщата погрѣшка. Най-първо единъ християнинъ е много ревностенъ. Защото най-първо Богъ живѣеше въ човѣка. Но той като почва да урежда своя животъ, Бог казва: Щомъ като почвашъ да уреждашъ живота си, Азъ ще те оставя. И после каза - чакай и азъ да си уредя своя. И Господъ го остави. Казва: Ти нали искашъ да си уреждашъ работитѣ си, уреждай ги.

Представете си вие да си уреждате живота или по-добре казано - уреждайте живота си както Богъ изисква; и тогава поставайте - да се уреди вашия животъ, както Богъ изисква. Но знаете ли какво нѣщо Богъ изисква!

Единъ господинъ ми разправя какво станало въ

хотелъ “Македония”. Трима-четири души седятъ около една маса и разискватъ върху новитѣ идеи, върху тогавашния социализъмъ - братство да има, равенство. И на маситѣ тропатъ и еднитѣ и другитѣ си даватъ своето мнение. И си попиватъ малко винце. Казватъ - това ще остане, онова ще стане. Гледатъ единъ селянинъ насреща се пънка съ товара си, иска да го тури на гърба си. А тѣзи господа се разправятъ все за много важни работи, за свободата, но никой не иска да помогне на това - на селянина да си вдигне товара на гърба. А говорятъ за братство и равенство на масата отгоре. Така да имате една ясна представа, мислете за туй, което е надъ масата отгоре. Това е за този животъ. Вие живѣете въ небето. Вие сте чудни. Сега сте въ небето, но погрешката е тамъ, че въ небето живѣете, а за земята мислите.

Казвамъ, като мислите за земята, ще слезнете на земята и ще станете вие много тежъкъ - под отдолу ще слезете. Мислете за небето, а живѣйте на земята. Така ще се оправатъ работитѣ ви. Вие мислите като идете на небето, вие очаквате като станете ангелъ, тогазъ да проявите любовьта си. И въ това тѣло, въ което живѣете, като живѣете, може да мислите за небето и за Любовьта и да я проявите. И ще мислите за възкръсналия Христосъ. Като живѣете така - да бждете проводници на възкръсналия Христосъ. Сега не искамъ да кажа, че не сте проводници. Не. Но ще бждете тукъ сметкаджии. Вие казвате: Ако азъ правя сжщото, какво отношение ще има той къмъ мене? Възкръсналиятъ Христосъ ще има сжщото отношение къмъ васъ, както слънцето. Ако вие обичате слънцето, ще имате въ преизобилно свѣтлина и топлина. Всичко ще имате. И влага ще имате. Сжщото е като станете проводници на възкръсналия Христосъ.

Каквото е отношението на слънцето къмъ мушичката, къмъ дървото, къмъ водата, къмъ въздуха, къмъ най-дребнитѣ сжщества, такова е и къмъ Царя, къмъ философа и къмъ всичкитѣ други. Трѣбва да има еднакви отношения. Не правете никакви смѣтки съ Христа. Не правете смѣтката на Якова, който казва: Ако ме благословишъ, азъ ще ти дамъ десетъка. Единственото нѣщо, което Богъ изисква отъ насъ, то е да бждемъ проводници на Неговата Любовь.

Азъ мисля така. Имаме едно правило и казвамъ тъй: Да извърша Волята Божия не както азъ зная, но тъй, както е благоугодно

на Бога. И като видя, че Богъ се весели, че съмъ извършилъ волята му тъй, както Той иска, азъ да стана радостень, че съмъ извършилъ Волята Му, както Той иска. Не азъ както искамъ, но както Богъ изисква. - Да бжда проводникъ на неговата Любовъ, на Божията Любовъ.

Сегашната погрѣшка е, че ние изпълняваме Волята Божия тъй, както ние искаме. И това не е лошо Но то е временно. А трѣбва не тъй, както азъ мисля, това не е истинското служене.

Ако изпълнявамъ Волята Божия както Богъ е намислилъ, това е важното, това е вечното, а не както вие мислите. И това, което вие вършите е добро, но то е временно. За единъ день ще трае и то утре ще изгасне. Но ако изпълнявате Волята Божия тъй, както Богъ е намислилъ, то е Вечното. Тогава минете отъ вашето, от временното, отъ настоящето към Вечното, къмъ туй, което никога не прекжсва. Това е Божественото. Това е Божествената Любовь.

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /3 пъти/

Слънцето грѣе отлично
6,10 ч.с.

ОСОБЕНАТА ЧЕРТА НА ЧОВѢКА

29-то Недѣлно Утринно Слово
20 юний 1937 г. 5ч.с.
ИЗГРѢВЪ
Времето - свежо, топло. Небето - ясно, бодро,ведро!

Изпълни се наряда.
Ще прочета часть отъ 20 глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 17 стихъ.[стр.504]
Въ Начало бѣ Словото.

Христосъ имаше дванадесеть души ученици. Но единъ отъ тѣхъ бѣше реалистъ, естественикъ, следваше по естественитѣ науки. Когато му казваха за нѣща такива, които не могатъ да се проверятъ, да се виждатъ физически, казва: Тѣзи работи трѣбва да сж въображаеми. Вие де сте виждали, че нѣкой човѣкъ, който е умрелъ и да е възкръсналъ? Редки сж тѣзи работи. И тия работи не можемъ да ги повѣрваме. Не мога да се водя по вашия умъ. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да има едно отъ качествата. Въ човѣка има дванадесетъ извора. Дванадесеть качества. Дванадесеть сили. Дванадесеть ума, дванадесеть сърца. Дванадесеть очи има. Дванадесеть ржце има. Дванадесеть крака има и какво ли не, все по дванадесеть.

За сега за примѣръ вие сте запознати само съ две ржце. Но тѣ сж на физическото поле. Ако дойдете до вашето духовно тѣло и то има две ржце. Ставатъ четири и умственото тѣло - две. Ставатъ шесть и причинното тѣло - осемь. И будическото тѣло - две - десеть. И въ онова, въ което човѣкъ се слива съ Божественото, още две ржце - тѣ сж дванадесеть ржце.

Онзи, който не разбира, ще каже: Тия нѣща не сж вѣроятни. Тѣ сж невѣроятни нѣща. Но можемъ да приложимъ нѣщата. Нѣщата кога сж вѣроятни. Човѣкъ кога може да вѣрва? Ти вѣрвашъ въ лжжата, че е лжжа. Ти вѣрвашъ въ истината, че е истина. Но тѣзи

две вѣрвания се различаватъ. Ти вѣрвашъ въ кесията, но въ кесията нѣма нищо. Това е лжжа.Вѣрвашъ въ кесията, но тя е пълна съ злато. Значи вѣрвашъ въ кесията и въ златото. Въ първия случай вѣрвашъ въ кесията и вѣрвашъ само въ въздуха, който е въ дадения случай вжтре. А въздухътъ той не пренася нищо.

Та казвамъ, идете отъ обикновеното разглеждане на живота по-нататъкъ. Трѣбва да отидете по-надалече, за да добиете онова, което ви трѣбва. Допустнете, че имате обикновена вода въ кжщата - толкова вкусна, както горе въ планината на 4-5 или 10 километра тамъ нѣкжде има хубава вода. Но се изисква усилието отъ ваша страна да идете до тамъ.

Допустнете, че нѣма кой да ви донесе вода. Вие трѣбва самъ да отидете. Има известна опитность, която вие не можете да добиете чрезъ другитѣ хора. Понеже вие сте свикнали на земята все нѣкой да ви направи нѣщо. Да ви напечати нѣкоя книга; да чуете нѣкоя сладка пѣсень. Но пѣвеца, който иска да се научи да пѣе, кой ще му пѣе най-първо? Че ние така сме свикнали хората, че все нѣкой трѣбва да ни каже или пѣе. Но онзи славей, който се научилъ да пѣе, кой професоръ му предава това изкуство, това знание? Той се ражда съ него. Че този славей, който иска да пѣе, дава ухо тукъ - тамъ да чуе нѣкой, който пѣе. Слуша той, пѣятъ ли другитѣ. Той има само едно побуждение - нѣкой да пѣе. И всѣка една ваша мисъль може да се преведе въ такава пѣсень. Но все таки трѣбва да има известна побудителна причина. А побудителната причина може да бжде само едно сжщество, което седи малко по-високо отъ васъ. То може да бжде една побудителна причина за васъ. Когато иска човѣка да го направятъ твърдъ, трѣбва налѣгане отъ горе на долу. Трѣбва да го стесняватъ, за да стане твърдъ. Той трѣбва да е пречистенъ или за да се дисциплинира - нѣкой пжть тѣзи младитѣ моми отъ селата, а и сега има такива, тѣ имаха рокли, които ги надиблюваха на 10-15-20 дипли и така ги тургаха нѣкжде, че после отъ горе имъ турятъ известна тяжесть върху диплитѣ, че да се запазятъ за дълго време. Момата като се облече тъй, че на рески, рески падатъ диплитѣ. И ако момата не си здипли хубаво роклята, ще си изгуби фасона на дрехата.

Сега ще каже нѣкой: Е, тѣзи работи... Но често човѣшкия умъ трѣбва да се държи въ известна изправность. Вземете за примѣръ, че вие сте единъ пѣвецъ. Искате да пѣете. Но най-първо трѣбва да изучитѣ основното положение на музиката. Да кажемъ

около 10-15 тона. Имате вие седемъ тона и всѣки единъ тонъ си има своето естествено положение, което тонътъ има. Има две положения, които сж необикновени. Едното е въ низходяща степень, а другото е въ възходяща степень. Едното се нарича повишение, а другото - понижение. Вънъ отъ тия обикновени тонове трѣбва да знаете и тия изключителни положения - или въ повишение, или въ понижение. Вземете една ваша мисъль или ваше чувство. Може да е въ естественото положение, или нормалното си положение го наричатъ. Но може да има едно неестествено, изключително положение въ понижение: Или пъкъ туй чувство може пъкъ да има едно изключително положение въ повишение. До нѣкъде въ повишение вие сте го научили да издържате по-добре, отколкото да издържате нѣщата въ понижение. Но това е така по отношение на доброто. Въ пѣнето въпроса седи малко другояче. Но въ положението по отношение на единъ нещастенъ животъ, и тамъ има понижение на нещастието и повишение на нещастието.

Та за примѣръ въ красивия животъ пониженията сж малко неприятни. А въ свѣта на страданията пониженията сж приятни. И тамъ като се понижава страданието, то става по-малко. Или като се повишава страданието. Е какъ ще го вземе сега? Да кажемъ здравъ сте. Въ здравия човѣкъ въ гласа му има особено нѣщо и въ неговия тембъръ има нѣщо особено. Още като говори човѣкъ, може да знаешъ здравъ ли е или не е здравъ. Една диагноза има. - Много трудна диагноза. Още като говори човѣкъ може да знаете добъръ ли е или не; още като говори човѣкъ може да знаете обича ли истината или не я обича. Още като говори човѣкъ, като каже първия тонъ, може да знаете дали има меко сърдце или нѣма меко сърдце, дали сърдцето му е възпитано или не е възпитано. Може да знаете кои нѣща сж по вкуса на човѣка, и кои не сж по вкуса му. Само човѣкъ като ви говори, може да знаете това. Ако го наемете за слуга, още отъ първата дума може да знаете ще ви върши ли работа или не. Не само това, но вие като станете сутринь, като произнесете една дума, ще знаете ще свършите ли тази работа или нѣма.

Вземете единъ, който тръгва въ правия пжтъ. Вие провѣрявате, но той казва: Ако стане нѣщо и се подхлъзна въ вѣрата? - Мислите ли, че човѣкъ взема вѣрно това? Той е една възможность. Сега защо ставатъ нѣщата така, не питайте. Защо се понижаватъ нѣщата, ние не знаемъ; защо се повишаватъ нѣщата? И това не знаемъ; защо сж въ нормално положение, пакъ не знаемъ. Ти страдашъ

и не знаешъ защо страдашъ; радвашъ се и не знаешъ защо се радвашъ. Приятно ти е да се радвашъ и не ти е приятно, като не се радвашъ. Но ако речешъ да си дадешъ единъ отчетъ защо се радвашъ или защо страдашъ, ти не можешъ да си обяснишъ работата. Сега въ вашия умъ, всѣки си има по една идея въ живота, която иска да реализира. Всѣки единъ отъ васъ счита, че неговата идея е най-сжществената. За примѣръ вземете единъ даровитъ ученикъ, за него главната идея е да свърши училището. Да кажемъ едно малко дете иска да свърши отдѣленията; иска да свърши прогимназията, после гимназията, иска да свърши университета и най-после иска да се специализира. Представете си, че той може да е нѣкой малъкъ цигуларъ, а иска да стане голѣмъ. Хайде да го кажемъ малко по-благородно, да стане голѣмъ виолонистъ или музикантъ или гениаленъ човѣкъ по музиката.

Казвате, религиозенъ човѣкъ, - значи не е толкова благороденъ; или друго значи - свързанъ човѣкъ, защото религиозенъ човѣкъ значи да си свързанъ. Казватъ нѣкои: Той е много религиозенъ човѣкъ. Значи е свързанъ човѣкъ. И щом си религиозенъ, ти не си свободенъ, ти си свързанъ. Като нѣкой конь за нѣкоя ясла. И току се въртишъ, но навънъ по далече отъ вжжето не можешъ да отидешъ. Речешъ на лѣво, на дѣсно - този юларъ дойде и казва, по-далече нѣма да отидешъ. Отидешъ на лѣво, пакъ по-далече не можешъ да отидешъ. Напредъ и назадъ, но все спирашъ. И ти казвашъ: Такава е сждбата. Такава е сждбата на вързания конь. Но на свободния конь каква е сждбата? Той си ходи свободно; но пъкъ свободния конь си има друга мъчнотия. Въ гората тамъ има вълци. И ако остане зимно време въ гората, може да му съдератъ кожуха. И какво трѣбва да прави тогава този конь?

Вие сте въ единъ свѣтъ, дето има най-голѣмитѣ преувеличения. Вие сте дошли въ единъ свѣтъ, дето единъ другъ ще си вредатъ. Една борба има и вие трѣбва да минете презъ бойното поле. Ако нѣкой може да мине и да не го закачатъ въ свѣта тия снаряди, добре ще бжде. Но на мнозина отъ васъ дрехитѣ ще бждатъ надупкани, пъкъ и мнозина отъ васъ ще имате и вашитѣ сърца да бждатъ продупкани. Нѣма да остане единъ, който да не е раненъ. Не зная до сега не сте ли ранявани. Питате защо е така? Че бойно поле е! Хората се биятъ за свобода и смъртъ. Въоръжени сж. По това поле трѣбва да минете. Нѣма другъ пжть. Презъ голѣмитѣ сражения на живота трѣбва да минете и трѣбва да имате всичкото изкуство

на войника, да знаете кжде да вдигнете крака си, кжде да клекнете и пакъ да станете. Ухото ви трѣбва да бжде толкова бистро да схваща, че още като идватъ снарядитѣ още отъ далече да ги чувате. И да се отклоните ту въ лѣво, ту въ дѣсно.

Сега може тази мисъль да е малко отвлечена. Ето нѣкои сж идвали при менъ да имъ направя азъ диагноза. Казва: Не зная, здравъ човѣкъ бѣхъ, но какво ми стана - урочасали сж мѣ нѣкои, нищо не мога да си представя. Почна най-първо болесть да ме наляга по едното рамо, по другото, но какво стана? По-рано бѣхъ тъй спокоенъ, а сега почвамъ да ставамъ нервенъ. Нѣмамъ туй разположение. Казвамъ му: Ти не знаешъ какъ да се хранишъ. Много бързо ядешъ. Казва ми: Нали бързамъ, имамъ много спѣшна работа. Ти рекохъ, си завършилъ своята работа, но си забъркалъ работата на своето здраве. Че яденето е най-важната работа. Ти трѣбва да знаешъ какъ да ядешъ, отъ това зависи основата на твоето здраве. Азъ говоря за здравитѣ зжби. Който има здрави зжби, не може да боледува. Но ако ти ядешъ само на дѣсната страна или само на лѣвата страна, ти здравъ човѣкъ не можешъ да бждешъ, и ако ти само прокарашъ храната си само 2-3 пжти въ устата си и хайде навжтре, то ти нарушавашъ закона на храненето; и после като ядешъ, че си отваряшъ много устата, и тогава много въздухъ прекарвашъ въ стомаха си, ти здравъ човѣкъ не можешъ да бждешъ. И после, ако ядешъ и се занимавашъ съ много погрѣшки на този, на онзи, пакъ здравъ човѣкъ не можешъ да бждешъ. И ако ядешъ храната и после негодувашъ, пакъ здравъ човѣкъ не може да бждешъ; и ако ядешъ и си недоволенъ, пакъ здравъ не може да бждешъ.

Има една философия. Всичкитѣ окултни ученици вие не сте минали презъ такава школа. Трѣбва да минете презъ тази дисциплина. Вие за примѣръ има отъ васъ нѣкои, които знаете езици и мислите ,че говорите нѣкой езикъ много хубаво. Азъ, когато бѣхъ въ Америка съмъ слушалъ много редко американци, които да говорятъ добре английски. Не че не говорятъ правилно, но да се говори единъ езикъ хубаво, иска се много нѣщо. И въ България азъ съмъ срѣщалъ много малко българи, които да говорятъ хубаво български. И много малко религиозни хора съмъ срѣщалъ, които да мислятъ правилно. И какви ли не идеи иматъ тѣ за Бога? Щомъ ти се случи нѣкое голѣмо нещастие, тѣ казватъ: Защо Богъ ти даде това нещастие? Въ ума на Бога не е идвало да ви създаде нѣкое нещастие. За примѣръ на Господа да му е дошло на ума, че той трѣбва да ти счупи крака, че той трѣбва да ти счупи

каруцата, че ти да паднешъ отъ нея и да си счупишъ крака? Менъ ми разправяше единъ баща, който билъ опитенъ въ водене на каруца. Впрѣга той каруцата съ два коня и качва се той и сина му. Синътъ му билъ малко дете, а бащата разбира това изкуство много добре - да кара конетѣ, но ималъ една работа, искалъ да си запали една цигара и казалъ на малкото дете: Я вземи зингиитѣ на коня. А той си изважда отъ джоба да си запали цигарата. А той като взема зингиитѣ съ камшика, и онзи конь като хуква, изважда каруцата навънъ и бащата не може да изпуши цигарата си и се връща съ изкълченъ и счупенъ кракъ. И казва бащата: Не зная, не се ли помолихъ хубаво като тръгнахъ, какво ми стана сега?

Причината е едно неестествено желание да пушишъ една цигара като си въ каруцата - нищо повече. Не ти трѣбва цигара тамъ. Ти като слезнешъ, като си наредишъ каруцата, тогава запуши цигарата си. А на каруцата цигара не се пуши. Тѣзи, които се занимаватъ съ взривно вещество, съ барутъ сж много внимателни. Тѣ иматъ много меко вещество на обущата си отдолу. Много меки обуща иматъ тѣ. И нѣкой пжтъ нѣкое взривно вещество може да се възпламени. И ти ще бждешъ много внимателенъ. Трѣбва да гледашъ като ходишъ. Човѣкъ не трѣбва да направи най-малкото сътресение, защото при взривното вещество най-малкото сътресение може да се пукне и да направи голѣма пакость.

Та казвамъ: Ние хората сме пълни съ такива приключения. Всѣки единъ отъ васъ има нѣкоя бомба вжтре въ себе си, въ сърцето си и има най-малко 10-на такива бомби. Азъ ги наричамъ 12 бомби и само като ги бутнешъ, или 12 мисли може да има човѣкъ, дето само като ги бутнешъ! Една мисълъ може да е само, но като бутнешъ тази мисълъ и тя да експлоадира. Сега азъ не искамъ да изнасямъ това да се плашите вие, но нали внимателенъ трѣбва да бжде човѣкъ въ сегашния животъ. И като стане сутринъ, той трѣбва да се моли, за да бжде ржководенъ въ живота и да знае какво ще прави. Дето се казва: Господи, постави стражъ на устата ми!

Та въ сегашнитѣ времена човѣкъ трѣбва да постави Господа стражъ не само на устата си, но и стражъ на сърцето си; че каквото мисли, каквото прави, всичко да бжде на мѣстото си. Защото иначе, ако не поставимъ стражъ на сърцето си и ако не бжде всичко на мѣстото си, ние въ всичко ще имаме обратна реакция, въ която цѣлиятъ нашъ животъ ще има и обратни последствия, които съ години не могатъ да се избегнатъ, и съ години ще носимъ товара

имъ. Сега азъ говоря за нѣкои нѣща, които могатъ да се избѣгнатъ и това трѣбва да стане; азъ говоря за тия нѣща, които трѣбва да станатъ. Защо трѣбваше Христосъ да страда, да бжде предаденъ? Трѣбваше да страда, за да придобиятъ душитѣ своята свобода, за да могатъ онѣзи, които сж попаднали подъ робството на грѣха, да добиятъ своята свобода. Казватъ: Не можеше ли Христосъ да не страда? Можеше, но трѣбваше да се приближи още страданието на хората, за да се избавятъ хората отъ страданията, затова Той непременно трѣбваше да мине презъ страданията. И туй страдание не е произволно. То е доброволно. И онзи, който така страда за другитѣ, не за себе си, той всѣкога въ края на краищата придобива нѣщо. Но ще се мине дълго време! Вие сега страдате и не знаете за себе си ли страдате.

Човѣкъ страда за три нѣща: Той може за себе си да страда, но може да страда и за своитѣ ближни и може да страда за Бога. Най-доброто страдание е, когато човѣкъ страда за Бога. Подъ думата "страдание" имайте именно туй понятие. Една работа може да ви предложатъ, но работа, която никакъ не ви е по вкуса, по сърцето. Представете си, че вие сте единъ пѣвецъ. Пѣете за себе си сжщо. Приятно е да пѣете за себе си. Но нѣкога трѣбва да пѣешъ за нѣкои хора, които никакъ не оценяватъ пѣенето. И можешъ да отидешъ нѣкжде, дето добре се плаща за пѣенето. Може да ти платятъ за едно пѣене 200-300-500 лева. Ще ти платятъ. Даже най-неспособнитѣ отъ васъ за 50 лв все ще изпѣе нѣщо. Сега може да ви попитатъ: Трѣбва ли човѣкъ да продава музиката си? Че тогава трѣбва ли той да продава своитѣ религиозни чувства, когато отива да проповѣдва на хората, че му плащатъ, за да ги научи да вѣрватъ въ Бога? Нали ви плащатъ тогава. Сега въ тия религиознитѣ убеждения има една страна, въ която всички трѣбва да бждатъ будни! Не проповѣдвайте нѣща, които наполовина не ги знаете. Наполовина нѣщата сж, когато азъ се съмнявамъ въ това, туй дали е тъй или не? За примѣръ: Ако азъ ви описвамъ духовния свѣтъ, вие ще кажете: Ама той мяза ли на този свѣтъ? Вие сте чудни! Всичко се мени. Баща ви, който е билъ младъ, безъ брада, следъ 50-60 години той стане съ брада. Питамъ: Щомъ израстне брадата, вашиятъ баща не е баща? Защото щомъ израстне брадата на баща ви, той е другъ. Ако по-напрѣдъ, преди да сте се родили вие, той е билъ безъ брада, а после като израстне брадата му, той не е вече баща ви? Ако имате тия разсжждения както сега? Че е изникнала брадата на човѣка, отъ голѣмъ зоръ е станало това.

Та тия животни, които сж покрити съ косми, тѣ първоначално не сж имали косми, но като сж влѣзли въ живота, лошитѣ външни условия ги заставяли да си направатъ една космата дреха. Та и на човѣка му е покрита главата съ косми. Това е отъ зоръ! Но единъ день колкото се подобрява положението на живота и косата и тя се подобрява. Погледнете онѣзи хора, гладкитѣ хора, въ тѣхъ има какво да четешъ. Какво се казва тамъ, че Яковъ билъ гладъкъ, а Исавъ билъ косматъ. Е, какъвъ е билъ характера на Яковъ и този на Исавъ? Исавъ е билъ косматъ, много енергиченъ човѣкъ - за материалнитѣ работи. Всички ония хора, които обичатъ материалнитѣ работи, сж космати; а пъкъ ония, които по-малко ги обичатъ, по-малко косми иматъ. А подъ ония гладкитѣ хора подразбирамъ азъ горитѣ, които сж изсечени. Тази гладката страна и на ржцетѣ, и на лицето, то е мѣсто, което се обработва - тѣ сж нивитѣ, лозята, градинитѣ, които хората обработватъ. Посевитѣ, туй сж мѣстото. Ржката - отъ вжтрешната страна като погледнешъ ржцетѣ на човѣка, ще видишъ културата каква е. Ако лицето на едно сжщество е космато, какво ще четешъ по него? Напримѣръ на едно куче или на единъ конъ какво ще четешъ по него? Много малко ще четешъ. Едва ти ще забележишъ нѣкои черти. И тамъ се показватъ такива черти. Напримѣръ хапливитѣ коне иматъ една особена линия на устата, едно изкривяване. Като видишъ тази линия на единъ конь, трѣбва да бждешъ много внимателенъ. Ако забележишъ такива линии на единъ конь, трѣбва да се пазишъ, защото той може да се хвърли и да хване нѣщо отъ ржцетѣ, лицето ти. Това е едно особено повдигане на устата-обичатъ да хапатъ. Който не разбира това, трѣбва да се пази, а въ благороднитѣ коне има нѣщо благородно въ тѣхъ. И човѣкъ трѣбва да бжде отличенъ физиономистъ, за да разбира тия особени черти.

Азъ гледамъ мнозина хора погрозняватъ по единствената причина, понеже иматъ една лоша черта въ характера си. Напримѣръ нѣкой човѣкъ нѣма уважение и почитание къмъ другитѣ хора; и тѣзи лоши черти се изразяватъ на лицето му. Напримѣръ нѣкой му говори и той направи една гримаса на лицето на устата си, че е недоволенъ. Като му кажатъ нѣщо за нѣкого, даже не внимава, той си подигне устнитѣ. Днесъ понадигне устната, утре понадигнешъ устната, все правишъ тази гримаса и развалва се лицето му. А пъкъ нѣкой не знае какъ да седи. Вие седитѣ по единъ начинъ, по другъ начинъ; или вие си държите ржцетѣ, често гледамъ по единъ

начинъ, по другъ начинъ. Не знаете какъ да държите ржцетѣ си. Напримѣръ, нѣкой си държи ржцете скръстени, или скрити подъ мишницитѣ - не знае кжде да си държи ржцетѣ. Два начина има, по които може да държишъ ржцетѣ си, и трѣбва да ги туришъ правилно. Правото на човѣка е въ неговитѣ ржце. Ти не може да имашъ право, правиленъ животъ, докато не си се научилъ право да държишъ ржцетѣ си. Доброто е въ краката на човѣка. И ако ти не знаешъ какъ да си държишъ краката, ти добъръ човѣкъ не може да бждешъ. Вземете единъ цигуларь. Ако той не знае какъ да кара лъка си, той не е цигуларь. Нѣкой кара лъка навънъ, нѣкой навжтре. А въобще цигуларитѣ изискватъ права да бжде ржката. Успоредно трѣбва да върви лъкътъ, да продължава съ магарето; но успоредно да върви. То си има правило. Ако искашъ да изкарашъ известенъ тонъ на цигулката си, то лъкътъ отива къмъ шийката на цигулката, и ти ще имашъ един тонъ. Колкото отива по близо до магаренцето, ще имашъ другъ тонъ. Сега азъ говоря, ако искашъ да имашъ единъ основенъ тонъ. Азъ вземамъ цигулката за изяснение. Така е и въ пианото, така е и въ китарата, въ мандолината, така е въ арфата и т.н. Всички сж основани на единъ законъ вжтрешенъ.

Човѣкъ само по себе си - той е цигуларъ. Той има четири темперамента. Това сж четиритѣ струни на цигулката отъ горе; и нѣговата воля това е неговия лъкъ, който трѣбва да мине по тази цигулка. И тия темпераменти се намиратъ въ струнитѣ. “Солъ” е басовата струна, “ре” - това е алтътъ; ако е на “ла” - това е теноровата струна, а ако е на “ми”, това е сопрано. Тогава имате басътъ, това е бащата, “ми” - това е майката; теноръ̆тъ - това е голѣмия синъ, а алтъ - това е голѣмата дъщеря. Това сж сега фигуративни работи. Сега това е въ човѣка застжпено така и ако човѣкъ може да разбере въ себе си туй музикално, много лесно може да се справи въ живота.

Най-първо като станешъ сутринъ, ще имашъ отношение къмъ Бога, къмъ баща си. Или кой е бащата у човѣка? - Нервниятъ темпераментъ. Умствениятъ темпераментъ, това съставлява майката. Защото най-първо е почнала да мисли жената. Когато проявишъ любовьта, ти почнешъ да мислишъ. Само когато любовьта се проявява, като почнешъ да обичашъ, ти почнешъ да мислишъ.

Ние вземаме страданията, но тѣ сж само едната страна на човѣшкитѣ чувства. Когато страдашъ, това показва, че

нѣмашъ отношение къмъ единъ отъ своитѣ темпераменти. Щомъ нѣма човѣкъ отношение къмъ своята мисъль, той не взема предъ видъ каква трѣбва да бжде неговата мисъль. И тогава веднага ще му дойдатъ нѣкои голѣми страдания въ свѣта.Щомъ се увеличаватъ страданията, мисъльта е, която може да изведе човѣка отъ това трудно положение. Сега тази мисълъ може да ви въведе въ едно неестествено положение. Казвашъ: Толкова години се молимъ на Господа, и мислимъ, че вече сме въ правия пжть. Вие вървите въ правия пжтъ, но тази опитность, която имате, е отъ вашето минало. Вие вървите, но вие вървите по новия пжтъ. Вие казвате: Господъ ще уреди работитѣ си. Той ще ги уреди, но какви ще бждатъ вашитѣ условия, когато Той уреди работитѣ си?

Когато се занимавате съ музика, трѣбва да знаете всѣки тонъ каква частъ отъ времето трѣбва да вземе. И мисъльта си има единъ музикаленъ тонъ, по който тя върви. Всѣка мисълъ върви по закона на музиката. И всички чувства вървятъ по закона на музиката. Напримѣръ едно чувство може да е отъ четири удара - като цѣла нота; или като половинъ нота или като четвъртъ, една шестнадесетьта, 1/32-ра, 1/64-та. Вие ще кажете, по-проста работа нѣма ли? По-проста има. Единъ американецъ ходилъ въ Германия да завърши своето учение и попиталъ единъ германски професоръ: Господинъ професоре, като американецъ много бързамъ. Курсътъ е четири години. Има ли нѣкой курсъ по-кжсъ, за 4-5 или 6 месеца? Професорътъ му казалъ: Има. Такъвъ курсъ има. И му далъ този примѣръ: Когато Господъ създалъ свѣта, казалъ на джбътъ, че му трѣбватъ 100 години, за да стане единъ джбъ на свѣтъ. А пъкъ на тиквата казалъ: На тебе ти трѣбватъ само 6 месеца. Така че, ако искате да вземете мѣстото на тиквата, стигатъ ви само 6 месеца. И следъ 6месеца. вие ще ликвидирате съ работата си. И идущата година ще ви садятъ пакъ на ново. А пъкъ джбътъ за 100 години нѣма да го садятъ!

Помнете сега едно - единъ законъ е вѣренъ: Ако ти самъ си недоволенъ отъ себе си, хората не могатъ да бждатъ доволни отъ тебе. Ако ти си недоволенъ отъ Бога и постоянно го критикувашъ, хората отъ тѣбъ не могатъ да бждатъ; и ако ти не си доволенъ отъ хората, то и хората отъ тебе не могатъ да бждатъ доволни. Това сж три правила.

Вие искате да бждете щастливи, безъ да сте доволни отъ себе си. Най-първо справете се съ себе си. Намѣрете най-малката

добра черта въ себе си и се спрете върху тази малка черта; и бждете доволни, че имате нѣщо, съ което се отличавате отъ другитѣ. Намѣрете една отличителна черта, която другитѣ хора я нѣматъ. И бждете доволни, че вие сте единствения, който има тази черта. И дръжте мисъльта си върху тази черта.

Нѣкой пжть се спирате върху мисъльта: Да любимъ Бога, да любимъ и ближния си. Това е изкуство. Какъ ще любишъ ближния си? Дайте ми единъ примѣръ, покажете ми единъ човѣкъ, който люби. Споредъ вашето знание покажете ми единъ примѣръ. Азъ зная, че хората обичатъ, но какъ обичатъ, това е мжчно да се знае. Азъ говоря сега за земята. На земята не мога почти да намѣра човѣкъ, който да обича. Тамъ любовьта е ограничена и за петъ пари ще изгубишъ любовьта на когото и да било. Вземете единъ вашъ приятель, който ви обича. Вземете 100 лв отъ него и не ги връщайте 2-3 години. И за 100 лв той може да си развали отношенията къмъ тебе. Или кажете му нѣкоя дума, той пакъ може да измени своето отношение къмъ васъ. Много пжти мислите, че можете да говорите каквото искате. Не. Много е опасно говоренето. И въ свѣта за всички лоши работи сж отговорни проповѣдницитѣ, понеже говорятъ това, което не е вѣрно. И ученитѣ хора сж отговорни, понеже съ науката говорятъ това, което не е така.

И въ обществения животъ е така. Ние трѣбва да бждемъ точни въ всичко. Много философствуване не трѣбва.

Намѣрете една основна черта въ себе си, която никога да не се мени. Да кажемъ, че мислите, че сте добъръ. Тогава направете опитъ да видите вашата доброта мени ли се или не. Щомъ се мени, тя не е още основна черта въ васъ. Намѣрете нѣкоя ваша черта, която при всички условия остава една и сжща. Това е основна черта! Както Епиктетъ е ималъ една основна черта. Той е билъ философъ. Живѣлъ е при много сприхавъ господарь като робъ. Господарьтъ му, като налагалъ своитѣ роби, налагалъ и него. Но Епиктетъ билъ много спокоенъ, като че всичко това не се отнася до него. Единъ день господарьтъ му налагалъ крака му. И Епиктетъ казалъ: Вие налагате крака ми и ще го счупите и тогава нѣма да ви бжда полезенъ. И наистина господарьтъ му счупилъ крака, но за това негово самообладание, господарьтъ следъ тази случка го освобождава - дава му известна сума и Епиктетъ прекаралъ живота си после въ Гърция и написалъ нѣколко цѣли съчинения, отлични, много хубави

нѣща написалъ. И вие като Епиктетъ трѣбва да бждете спокойни. Азъ гледамъ, като ви се случи най-малкото нѣщо, вие обикаляте на всѣкжде, за да го разправите какво ви се е случило. Епиктетъ не е ходилъ да разправя на другитѣ роби, че господарьтъ му счупилъ крака, той само казалъ на господаря: Ако ми счупите крака, нѣма да мога да ви бжда полезенъ. И той сполучва съ този свой спокоенъ характеръ да спечели сърцето на своя господарь.

Когато имате нѣкоя основна черта, то тази черта може да изменя характера на хората, които сж около васъ. И ако окржжаващитѣ около васъ по-далечни и по-близки не се изменятъ, вие не сте силни още въ тази своя черта.

Христосъ каза на Петъръ: Чашата, която ми даде Отецъ да я не пия ли! За този часъ дойдохъ!И когато Христа го поругаваха, Той седеше тихъ и спокоенъ! Той мислеше, че всичко това е за благото на човѣчеството! Само при такова разположение човѣкъ може да запази спокойствие на своя духъ! Вие казвате: Да бжда като Христа. Вие искате да бждете като Христа, но искате да имате кжща, пари и пр. Свещеницитѣ и владицитѣ иматъ патерици, корони. Кой нѣма да бжде разположенъ тогава? Вие искате да бждете като Христа и да имате това и онова. А пъкъ на Христа туриха царска мантия при мжчението и Му казаха: Радвай се царю. На Тома, когато Христосъ се яви на ученицитѣ си следъ възкресението, каза: Ти виде ранитѣ ми, но ако нѣмахъ рани, какъ щеше да повѣрвашъ! И сега не бжди невѣренъ, но вѣренъ! И ти сега понеже виде, повѣрва. Но блажени сж ония, които не си тургатъ като тебе пръста въ раната ми и повѣрватъ.

Всички хора сж Томовци. Вие казвате, да опитамъ любовьта. Вие сте Томовци. Любовьта трѣбва да се приеме безъ опитъ. Не е лошо да се приеме съ опитъ, но това е 1/12. Защото Тома е единъ отъ 12-тѣ ученици. Нѣкой пжтъ нѣщата приемайте и безъ опитъ; а нѣкой пжтъ приемайте и съ опитъ. Нѣкой пжтъ повѣрвайте и приемайте нѣщата без опитъ. И се спрете върху една черта, която Богъ ви е турилъ и съ която вие се отличавате отъ всички други сжщества. И въ небето като отидете, тамъ въ Божията книга сж [сте] записани съ тая особена черта. Каква е била. Това ще видите като отидете и отворитѣ тая книга на живота. Тамъ ще видите дали това е вѣрно. Но тази особена черта, която Богъ е далъ, дали вие сте я развили или не? Ако сте я развили - добре дошли сте! Ако сте я развили, ще ви държатъ тамъ единъ день; ако пъкъ не сте я

развили, още при вратата ще ви изпратятъ назадъ.

Та желая ви сега единъ день да стоите тамъ въ небето.

Отче нашъ.
7,10 ч.

ВЖТРЕШЕНЪ И ВЪНШЕНЪ ЖИВОТЪ

30-то Недѣлно Утринно Слово
27.06.1937 г. 5ч.с.
ИЗГРѢВЪ
Размишление.
Тайна молитва /15 мин./

Първата половина отъ 21 глава отъ Евангелието на Иоана до 16 стихъ.[стр.505]
Въ начало бѣ Словото.

Има една вжтрешна страна на живота, която сега изучавате. Сега всички живѣятъ въ външната страна на живота. Външната страна е впрегната съ неудобства. Щомъ съзнавате, че имате неудобства, то е външната страна. И следователно всѣки човѣкъ се стреми да премахне неудобствата, за да може да живѣе.

Има една вжтрешна страна и животътъ може да се познае само при вжтрешния пжть. А пъкъ този е пжть на Любовьта. И тепърва ще го учите. Така сж го учили и светиитѣ, които сж били преди васъ. Така ще го учите и вие. Обикновенитѣ хора въ свѣта мислятъ, че сж много голѣми нѣща. Тѣ иматъ високо мнение за себе си. Обикновенитѣ хора въ свѣта се мислятъ за гении, таланти, величия. Та по нѣкой пжть и онѣзи, които вървятъ по Божествения пжть, казватъ: Да живѣемъ както хората въ свѣта. Не е лошо, не е лошо да живѣешъ така, но като живѣешъ така, ще развивашъ външната страна на живота, а нѣма да разберешъ вжтрешната страна на живота. И тогава можемъ да уподобимъ това на следното: Представете си една мома, която се облича по три-четири пжти съ разни дрехи, шапки, обуща, по дрехитѣ си тури всичкитѣ цветове, които има на небесната джга, оглежда се въ огледалото, мие се по три-четири пжти. Отлична работа е! Гледате я стройна и отвънъ всички казватъ, че е отлична, красива. Дрехитѣ и хубави. Всичкитѣ говорятъ за нейнитѣ дрехи, обуща и шапка. Тѣ сж модерни, но представете си, тази мома никога не е вкусила отъ истинската

любовь. Ако тя не е вкусила истинското здраве и истинската Любовь, отъ която може да се запали човѣшкото сърце, следъ време, когато тия дрехи станатъ вехти, тя нищо не е придобила. Външниятъ свѣтъ е подобенъ на тази мома. Това е светскиятъ животъ. А пъкъ вжтрешниятъ животъ е подобенъ на Любовьта.

Сега на пръвъ погледъ вие ще кажете, че на насъ тия нѣща ни са понятни. Единъ човѣкъ може да има вѣра, но това е елементарна работа въ вѣрата. Казватъ: Човѣкъ трѣбва да има приложение на вѣрата. Нѣкой казва, азъ прилагамъ вѣрата. Има едно сравнение: Ти можешъ да вѣрвашъ въ нѣкого, не допускамъ, че вѣрвашъ. Какво придавашъ на единъ човѣкъ, като вѣрвашъ, че той е добъръ? И после у тебе има желание да се запознаешъ съ този добрия човѣкъ и да почнешъ да го изучавашъ. И после третата стжпка е следната - да почнешъ да живѣешъ като него. И най-после трѣбва да се образува едно вжтрешно запознаване между двамата, които искатъ да вървятъ заедно. Двамата не могатъ да вървятъ паралелно. Краката не могатъ да бждатъ на мѣстото на ржцетѣ и обратното. Главата не може да бжде на мѣстото на краката. Главата не може да бжде на друго мѣсто, освенъ сега дето е поставена.

Въ вашия животъ трѣбва да имате само една основна идея. Ако имате две или три основни идеи, вие ще имате нѣколко глави. Нѣкой ще каже - азъ вървя по пжтя на любовьта, по пжтя на Мждростьта и по пжтя на истината. Това е криво разбиране. Какво разбирате подъ думата "любовь"? Любовьта подкрепя живота, Мждростьта подкрепя свѣтлината и знанието, а Истината подкрепя свободата.

Питамъ: Кой е основатель на живота? Основното въ живота е любовьта. А свѣтлината, знанието и свободата - това сж условия, за да се прояви Любовьта. Това е вече външната страна. Нѣкой може да каже, че ние можемъ да вървимъ по пжтя на Мждростьта. Но тамъ се изисква голѣмо знание, много голѣмо знание.

Най-лекия пжтъ е пжтя на Любовьта. Ако ти при Любовьта не можешъ да извършишъ нѣщо, то при Мждростьта тази вѣроятность е още по-малка. А като дойдешъ до Истината, тамъ е още по-малка вѣроятностьта.

Нѣкой казва: Азъ обичамъ истината. Но каква е вашата Любовь? Дали както любовьта на едно дете къмъ единъ

плодъ? Да кажемъ, че у васъ има желание, едно вжтрешно желание, да кажемъ ако всички сте взели по единъ лотариенъ билетъ и сте все отъ срѣдна ржка хора, и очаквате да ви се паднатъ поне 2 милиона лева. Представете си, че ви говори нѣкой нѣщо. Каквото да ви разправямъ за небето и земята и пр., вие казвате: Кажете ни дали нашиятъ билетъ ще спечели или не! Другитѣ работи сж по-маловажни. Ние питаме, всички хора все съ лотарийни ли билети живѣятъ? Лотарийниятъ билетъ отдавна ти си го спечелилъ. Имашъ всичкитѣ възможности: И свѣтлина, и въздухъ, и хлѣбъ, и вода даромъ ти се даватъ. Дето живѣете на земята - нищо не плащате и сте взели единъ малъкъ лотариенъ билетъ и искате да ви се падне единъ милионъ лева. Какво става съ единъ милионъ? Съ единъ милионъ може ли да отидете на разходка до слънцето? Ако имате единъ милионъ, най-евтино ще ви трѣбватъ 35 милиона долари, за да отидете до слънцето. Питамъ, колцина отъ васъ ще бждатъ кандидати тогава? А трѣбва да имате билетъ. Да кажемъ, че нѣма никакъвъ гратисъ, а трѣбва да платишъ.

Христосъ, като напусна ученицитѣ си, каза имъ: Идете и проповѣдвайте по цѣлия свѣтъ и азъ ще ви взема. И сега трѣбва да работитѣ. Апостолитѣ отидоха да работятъ. Защо работеха? За да спечелятъ пари за билетъ. Та като дойде Христосъ, да отидатъ съ него. Вие сега очаквате да имате привилегия. Въ външния животъ нѣма привилегия. Всѣки, който има любовь въ сърцето си и въ душата си, той има привилегия. Та ви казвамъ, често онѣзи, които вървятъ по пжтя на любовьта, се отекчаватъ.

Има едно криво разбиране. Онова, което препечелвате, то нѣма да бжде знайно на хората. То въ бждаще ще ви бжде една придобивка. Всички онѣзи свѣтии, които сж живѣли преди васъ, сж ги считали за хора анормални, глупави и т.н. Но ако тѣзи свѣтии не бѣха ходили по земята и не бѣха я тъпкали, и като тѣ не бѣха проповѣдвали, животътъ щеше да бжде като пустиня. Та благодарение на тѣхния животъ, човѣчеството има културни придобивки сега. Красивото благо, което имаме сега, се дължи на тѣхъ.

Питамъ, ако Христосъ не бѣше дошелъ на земята и не бѣше ходилъ по Галилея, щѣхме ли да имаме тази култура, която имаме сега? Не щѣхме. Било е време, когато слънцето не е изгрѣвало, както сега. Но тогавашнитѣ хора не сж имали сегашнитѣ условия. Сегашнитѣ условия на земята сж много по-добри, отколкото едно време. Сега има много голѣми удобства. И въ бждаще ще има още

по-голѣми удобства. Но удобствата не зависятъ отвънъ, но отъ живота, който е въ васъ.

Допуснете едно сравнение. Да кажемъ, че има петь категории хора: Едни, които иматъ само единъ усѣтъ. Само усѣщатъ придобивкитѣ; другитѣ чувствуватъ какви промѣни ставатъ въ свѣта; а други хора иматъ и вкусъ, тѣ щѣха да знаятъ за яденето и пиенето. А други, които биха имали чувството обоняние - тѣ щѣха да чувствуватъ онѣзи ароматични вещества, които излизатъ отъ цвѣтята. Представете си, че други хора иматъ и слуха. И най-после други иматъ и зрение. Придобивкитѣ на всички тѣзи хора щѣха ли да бждатъ еднакви? Не щѣха да бждатъ еднакви.

Та ако човѣкъ трѣбва да работи съ всичкитѣ сили, които има въ своята душа, и той трѣбва да се развива всестрано. Нѣкой пжть онѣзи, които вървятъ по Божествения пжть, искатъ да иматъ нѣкои блага. Като дойде Христосъ съ проповѣдването си, колко му платиха? Имаше ли той кжща? Ще кажете: И ние да бждемъ като хората. Христосъ бѣше ли като хората? Колко деца остави той? Нѣкое имущество остави ли или нѣкое наследство?

Казвамъ, всѣки единъ отъ васъ има грандиозна идея - да се ожени, да има деца, да стане като Бога. Първиятъ грѣхъ, който направиха хората е: Да се ожени човѣкъ, да има жена и деца. Това е първия грѣхъ, който хората направиха. Разберете ме сега. Ти искашъ да имашъ деца. И ти казвашъ на сина си: Азъ те родихъ. Това е лжжа. Казвашъ на детето си: Азъ те храня. Това е лжжа. Не, ти не си го хранилъ. Богъ е, който му дава свѣтлина, въздухъ, хлѣбъ. А пъкъ ти вземашъ прерогативитѣ на Бога. Богъ я създава, а ти казвашъ: Ако азъ не бѣхъ, ти не можеше да се родишъ. Ако това е Божествено, което вие мислите, тогава Адамъ коя майка и кой баща го родиха? Нали мислите, че безъ васъ свѣтътъ не може да сжществува. Ти казвашъ, ако не се женятъ хората? Питамъ: Адамъ кой баща и коя майка го родиха? Азъ оставамъ Ева, понеже Ева се роди отъ баща си. Но Адамъ кой го роди?

Да не мислишъ, че ние сме трансформатори въ свѣта. Богъ можеше да го създаде и по другъ начинъ.

Та казвамъ, въ природата сжществува единъ вжтрешенъ законъ, който трѣбва да изучавате. Онѣзи, на които казвамъ, че не трѣбва да взематъ лотарийни билети, ще кажатъ: Но тогава изгубваме условията. Но ако си толкова ученъ и като вземешъ билетъ, може ли да изчислишъ въ колко лотарийни тегления ще имате

единъ случай на печалба? Азъ да ви кажа, вие при всѣки билетъ може да имате една сто хилядна възможностъ да спечелите. Но колко хиляди години трѣбва да чакате да ви се падне единъ милионъ? Най-малко двеста години трѣбва да чакате. А пъкъ вие за 100 години ще бждете стари и побелели и следъ като бждете на 120 години, нѣма да ви интересуватъ ни моми, ни момци, нито дрехи, нито кжщи и ще кажете: Нашата работа се свърши.

Сега азъ разглеждамъ нѣщата отъ сегашното становище. Нито най-малко не искамъ да оправдая сегашния редъ, защото редътъ, въ който ние живѣемъ сега, е анормаленъ.

Въ живота има нѣщо сжществено. Начинътъ, по който се изявява животътъ ни, е анормаленъ. Не е онзи животъ, който трѣбва да бжде. Кой отъ васъ прави това, което трѣбва да бжде? Кои отъ васъ сж това, които трѣбва да бждатъ? И на кого отъ васъ чувствата му сж толкова благородни, че до сега никого да не е обидилъ? Нека взематъ тѣзи, които мислятъ, че сж най-добритѣ хора, да оставимъ свѣта. Хората въ свѣта вървятъ по съвсемъ другъ пжть. Тѣ не искатъ външния животъ. Въ външния животъ слабиятъ трѣбва да слугува на силния, такъвъ е законътъ, а глупавиятъ трѣбва да слугува на умния. И всѣки трѣбва да става жертва за другия, за силния. Нищо повече.

А пъкъ въ вжтрешния животъ силниятъ трѣбва да слугува на слабитѣ, умнитѣ - на глупавитѣ; любящия - на онѣзи, които нѣматъ любовъ! А днесъ е обратното въ живота. Въ външния животъ ако тѣ обичатъ, ще обичашъ. А пъкъ въ вжтрешния животъ и като не те обичатъ, пакъ ще обичашъ.

Та казвамъ сега: Христосъ попита Петра: Ти обичашъ ли ме? Петръ имаше доста амбиция. И цѣлата католическа църква служи на Петровата идея - че Христосъ му казалъ: Върху този камъкъ азъ ще съградя църквата и вратата адови нѣма да я преодолеете. Католическата църква казва: Апостолъ Петъръ е основа на католическата църква. Това е едно криво схващане.

Друга основа въ свѣта не може да се тури, освенъ основата на Любовьта. Ако вашиятъ животъ нѣма за основа Любовьта, вие сте на крива основа. Сега азъ ви говоря, за да ви стане ясно. Сега вие мислите, че имате основа. Азъ не отричамъ тази основа, но казвамъ: Често вие се намирате между два метода. До нѣкжде карате въ вжтрешния животъ и после дойдете до външнитѣ методи и после пакъ до вжтрешнитѣ. Ту външнитѣ, ту вжтрешнитѣ

взимате и нѣма постижение.

Нѣкой пита дали трѣбва да се прераждамъ втори пжть, трети пжть. Прераждането е едно условие за прогресиране. Колко пжти трѣбва да се прераждашъ? Това е безпредметно. Колко пжти можешъ да драскашъ една кибритена кутия? Ще я драснешъ 1 пжть, 10,15,20,30 и повече пжти. Зависи каква е кутията. Ако кибритътъ е много хубавъ на клечката, достатъчно е единъ пжтъ като я драснешъ; ако пъкъ не е хубавъ, ти трѣбва да драскашъ цѣлата кутия, докато намѣришъ една клечка, която може да ти запали огъня.

Та казвамъ, нѣкой казватъ, че човѣкъ трѣбва да бжде въ нѣкое общество. Това е хубаво. Обществото е едно условие. Но въ едно общество всѣки мисли за себе си; и въ една църква всѣки мисли за себе си. Гледамъ и въ окултната наука пакъ нѣкой правятъ сжщата погрѣшка.

Казватъ: Има ерархии на ангелитѣ. Но ако вземете ангелитѣ, тѣ не мислятъ толкова за хората, защото и тѣ си иматъ работа. Тѣ си иматъ свои длъжности. Нѣкой мислятъ, че ангелитѣ постоянно трѣбва да се занимаватъ съ нашитѣ неразбории. Ние искаме Богъ да остави своята работа, та да дойде да се занимава съ нашитѣ дреболии въ живота. Ти казвашъ: Господи, не знаешъ ли, че съмъ гладенъ, че много обеднѣхъ, че децата ми не свършиха; че и пари нѣмашъ; че мжжътъ ми не ме обича. Че тръгналъ по други жени. Свещеникътъ се оплаква, че тѣзи хора не идватъ въ църквата. И всички се оплакватъ. Нѣкой се оплакватъ, че въ войната не спечелила България. И казватъ: Защо Господъ не ни даде победа!

Това сж обикновени нѣща. Когато нѣкой баща народи синове и дъщери, той не иска тѣзи синове и дъщери да се привързватъ въ кжщи. Той не иска синоветѣ и дъщеритѣ му да бждатъ слуги и господари едни на други, но да бждатъ братя и сестри, взаимно да си помагатъ единъ на другъ.

Та като срѣщна азъ нѣкого, какво има той да ми разправя за музиката теоретически? Азъ го зная това за музиката, но за мене е важно да зная колко той умее да пѣе. Казвамъ му, я ми изпѣй едно парче отъ нѣколко куплета. Два три куплета сж достатъчни.

Още като пѣе, ухото ми казва колко той разбира отъ музика. Нѣма какво да ми разправя нѣкой за своитѣ деди и прадеди какъ сж живѣли. Но казвамъ му: Покажи ми своята постжпка, своята любовь, едно парче ми извади отъ своитѣ прадеди на свѣтъ.

Най-доброто парче на своя прадѣдо. Ако азъ съмъ пѫтникъ и той ме приеме въ своя домъ само за една вечеръ, азъ зная вече за него по приема, който ми дава. Азъ съмъ пѫтникъ и ми дава нѣкой една чаша студена вода, това ме интересува за дадения случай. Другитѣ нѣща сами по себе сѫ важни, но онази направената малка постѫпка въ дадения случай струва повече, отколкото всичкото знание, което имашъ. Ти може да си много богатъ. Можешъ да имашъ несметни книги. Но онзи пѫтникъ, който върви, той нѣма да се радва отъ твоитѣ книги, но отъ малкото хлѣбъ или вода, които можешъ да му дадешъ въ името на Любовьта. Това ще го ползува. И чрезъ този хлѣбъ той ще може да се запознае съ твоитѣ книги, съ бѫдещето ти.

Ако дойде Любовьта - всичко се придобива; ако любовьта не прониква въ сърцето, всичкитѣ нѣща ставатъ чужди.

Та казвамъ сега, това се отнася и до васъ. Христосъ се обръща и къмъ васъ и ви пита: Вие обичате ли ме? Вие ще Му отговоритѣ: Ти знаешъ Господи, че ние те обичаме. Толкова, колкото вървимъ по този пѫтъ. Тогава Христосъ ще ви каже: Пасете моитѣ агънца. Питамъ, и за любовьта ти ще сѫда отъ това, какъ сѫ агънцата. Покажете сега тия агънца. Ако ги пасете, любовьта ви е на мѣсто. Но ако не пасете добре агънцата, тогава любовьта ви не е на мѣсто.

Кои сѫ вашитѣ агънца? Онѣзи хубавитѣ мисли, които Богъ ви дава, онѣзи хубавитѣ чувства, които Богъ ви дава, и онѣзи хубавитѣ постѫпки, които правитѣ, сѫщо и хубавитѣ постѫпки, които виждате въ другитѣ хора, защото и тѣ се отпечатватъ въ васъ. Е, ако вие не можете да се ползувате отъ тѣзи хора, тогава вие изгубвате добритѣ случаи.

Нѣкои искатъ да ги спаси Господъ. Какъ ще ги спаси? За менъ спасението за гладния човѣкъ е хлѣба, който може да му даде нѣкой. Спасението за жадния човѣкъ е водата; а спасението за пѫтника въ бурната нощъ е да му се даде подслонъ въ нѣкоя кѫща.

Спасението на свѣта сѫ въ онѣзи Божествени мисли, които поставяте въ вашия духъ, въ онѣзи Божествени чувства, които постоянно поставяте въ вашата душа и въ онѣзи Божествени постѫпки.

Защото свѣтътъ не се поддържа само съ едно ядене. Вие всички казвате: Не може ли човѣкъ да яде само веднъжъ? Не може. Човѣкъ постоянно трѣбва да се храни. Значи хубавото, доброто

въ Любовьта трѣбва да се втича постоянно въ душата. И азъ бихъ желалъ да ви остава една идея: Ти искашъ да кажешъ нѣщо, искашъ да направишъ нѣкое добро нѣкому, искашъ да кажешъ нѣщо хубаво, помни, че Господъ е задъ тебе и те гледа какво ще направишъ, и Той те слуша. А пъкъ вие като говорите и лжжете, не искате да знаете, че Господъ е задъ гърба ви. И сега всички все се лжжете.

Христосъ е казалъ на Петра: Тури ножа въ ножницата си! И на васъ казвамъ сега: Турете ножа въ ножницата си. И чашата, която Богъ ви е далъ, не мисли, че може да я туришъ нѣкжде. Тази чаша ще я пиете. Христосъ каза на апостолитѣ да взематъ ножоветѣ, но да се насърчатъ. И апостолитѣ уповаваха на ножоветѣ; и Петръ извади ножа си и удари слугата по ухото. Но Христосъ му тури пакъ ухото на мѣстото. И казва: Онѣзи хора и тѣ могатъ да извадятъ ножоветѣ си. И тогава вашитѣ уши ще отидатъ - една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисъль или чувство предизвиква друга лоша мисъль или чувство.

Ако отрежешъ ухото на нѣкого, Господъ ще каже на Петра въ тебе-Тури ножа въ ножницата си! Ти какво трѣбва да правишъ. Съ ножъ ли воюващъ или съ любовьта да воюващъ? Че нѣма по силно оржжие отъ Любовьта въ свѣта! И Богъ въ свѣта, който е Всесиленъ, и Той воюва съ Любовьта. При всички наши престжпления Той може да очисти свѣта! Но Той не прави това. Като направишъ едно престжпление, Той казва: Не го прави. Не е за твое добро. Ти ще страдашъ въ бждеще. Той ти е казалъ веднъжъ и ти си му казалъ: Нѣма да го права. Но пакъ го правишъ. И пакъ ти казва Господъ: Не го прави това. - Е, това е съвестьта въ насъ.

Та казвамъ сега - практически приложете това. Силата на новото учение е въ следното: Ние живѣемъ въ присжствието на Господа. Съ това съзнание да живѣете. Ти направи и после говори. Защото щомъ кажешъ една дума, то е вече направено. И тази дума, това, което кажешъ, Господъ го слуша.

Сега азъ проповѣдвамъ, нали. Въ какво седи силата на онази мисъль, която ще предамъ? Мога да имамъ желание да ви правя сладки и медени, за да ви привлека, и вие за да имате хубаво мнение за менъ. И вие можете да си представите, че ме слушате внимателно. Но и вие може да имате нѣкоя странична мисъль. Въ такъвъ случай нито моята мисъль, нито вашата е права. Въ дадения случай важното е да ви предамъ една мисъль, както си е тя. Когато ви проповѣдвамъ Писанието, важното е да събудя въ васъ онова, което Богъ е вложилъ.

Да станете вие проводници на Него. И после, като ви слушамъ, да ми е приятно. А не да ми се свие сърцето, че сте ме надминали. Азъ бихъ желалъ всички хора да бждатъ проводници, но не могатъ всички да бждатъ. Но онѣзи, които сж проводници, трѣбва да помагатъ на другитѣ. И даромъ трѣбва да помагатъ.

Онѣзи, които живеятъ добре, тѣ сж най-добритѣ проводници. Животътъ е музика - театрална музика.

Да кажемъ, че единъ човѣкъ дава хлѣбъ. Има единъ хлѣбъ, който азъ не го обичамъ. Има нѣкой, когато даватъ хлѣба, подхвърля го. Така хлѣбъ не се дава. Какъ даватъ хлѣбъ, когато дойде нѣкой просякъ? Вие го подхвърляте. А когато дойде нѣкое ваше дете, какъ го давате? Азъ съмъ гледалъ - ще вземе, ще отреже хлѣбъ, ще го намаже съ масло и ще погали детето си и ще му даде хлѣба. Но къмъ просяка тя не се отнася по сжщия начинъ. Но Господъ я гледа отзадъ. Детето, което вие обичате, и му се усмихнете и го галите, и така му давате хлѣба; а пъкъ къмъ другия вие сте намусени. И си казвате: Да се махне този по-скоро! Каква е разликата сега. Ако дойде нѣкой добре облеченъ, вие ще го приемете; а пъкъ ако дойде единъ нечистъ, ще кажете: Братко, ти си пжтникъ. И ще го поканишъ въ банята, ще му дадешъ дрехи да се облече; като се измие, и тогава ще дойде въ кжщата ти.

Та казвамъ сега, азъ искамъ вие всички да се стремите да угодите на Бога; на онзи Господъ, който е въ васъ, и Който всѣки моментъ наблюдава вашия духъ, вашата душа, вашето сърце и вашия умъ. Вие всѣкога трѣбва да бждете изправни и по духъ и по душа, и по сърце и по умъ. И ако не сте, стремете се къмъ това. Признайте си. Кажете си, направихъ погрѣшка. Но изправи я. Не само да плаче и да се разкайва човѣкъ, но той трѣбва да изправи погрѣшката си. Всѣка груба дума, която изказвашъ, втори пжть не я казвай. И ако втори пжть я кажешъ, кажи я по-меко; а трети пжть я кажи още по-меко. На 15-иятъ пжть като я кажешъ тази дума, на онзи човѣкъ да му стане приятно.

Азъ не искамъ изведнъжъ да станете светии. Светия е единъ ученикъ, който се е училъ много добре презъ цѣлия си животъ. Светии сж били хора, които сж много падали и ставали, но сж хора толкова постоянни, че сж казвали: За любовьта Божия ще преодолея всичко! Тѣ сж били гонени, преследвани, кълцани, какво ли не сж претърпѣвали; но винаги сж казвали ще се поправи свѣта! И тѣ сж вѣрвали, че нѣма да умратъ. Ние казваме, че ще умремъ. Не. - Тѣлото

ще се измѣни.

Христосъ казва: Обичашъ ли ме или още обичашъ себе си?

Разправяше ми единъ български светия. Той ходеше окжсанъ. Живѣеше въ Сливенъ. Ржкуваше се съ владиката. Владиката си подава ржката - да му целуне онзи ржката. А пъкъ онзи хваща и цѣлува своята ржка. Всѣки единъ човѣкъ, който живѣе за себе си, той целува своята ржка; а пъкъ всѣки, който цѣлува ржката на другитѣ, той живѣе за тѣхъ. Нѣкой пжтъ и вие ми цѣлувате ржката. Защо? Азъ не цѣлувамъ вашата ржка и то ето защо. - Казвамъ, не мога да живѣя за васъ. Защото вие като цѣлувате ржката ми, вие ми обещавате. Това е пояснението. И да не мислите, че като ми цѣлувате ржката, че менъ ми е много приятно. Но азъ се уча на търпение. На голѣмо търпение се уча. И това е единъ голѣмъ изпитъ, който имамъ - да ми цѣлуватъ ржката.

Като дойде нѣкой и ми цѣлува ръката, азъ трѣбва да му дамъ нѣщо; ако ми цѣлуне ржката и нѣма какво да му дамъ, азъ си тегля ржката. Азъ разсжждавамъ нѣкой пжть, вие казвате - на насъ да почнатъ да ни цѣлуватъ рѣката! Ще дойде единъ день и вашата ржка да цѣлуватъ; и ще видите какво е.

Азъ сега засѣгамъ вжтрешната страна. Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ. Ако азъ дойда въ свѣта и мисля за себе си кой съмъ , какво съмъ? Това е външната страна на живота. Ние трѣбва да знаемъ, че всѣки е дошелъ да изпълни волята Божия - да си прояви Божественото. И Христосъ казва така, - много хубаво е казалъ: Азъ Те прославихъ на земята, Прослави ме и Ти за самаго Себе си!

Та ако искаме нашето въздигане и нашата слава, ние трѣбва да извършимъ Волята Божия. И ще оставимъ после Богъ Той да направи нѣщо за насъ. Ако прославимъ Бога, ние се повдигаме; а за другото, оставете тази работа на Господа. А пъкъ вие извършете волята и работата на Бога! И не мислете за себе си. И когато почне Богъ да мисли за васъ, тогава вие ще се повдигнете. А когато вие искате да се повдигнете - работата не върви. Ако съградимъ нѣщо въ ледоветѣ на северния полюсъ, то като се стопи леда, ще се разруши и съграденото. Всичко онова, което ние съградиме, нѣма да остане; но онова, което Богъ съгради, то вечно ще остане.

Уповавайте на онова, което Богъ съгради въ васъ; вслушвайте се въ Любовьта, която Богъ гради въ васъ. Въ това е вашето бждаще. Това е раятъ. Всички постижения сж тамъ.

А пъкъ земята сама по себе си ще се измени. А другитѣ нѣща сж лесно постижими. Сега това е важното, което за себе си трѣбва да пазитѣ.

Казва Господъ: Обичате ли ме вие? Готови ли сте да вършите волята ми? Азъ не искамъ да взема никакво обещание. Защото споредъ менъ важно е не каквото казвамъ, а това, което направямъ, както трѣбва.

Да остане сега тази мисълъ въ васъ - че Господъ е вжтре въ васъ и всички блага, които имате сега, отъ Него сж. И да се образува тази връзка между Него и васъ. Тежко е, когато нѣма връзка. Защото нѣкой пжть нѣмашъ връзка съ Бога-Господъ е отвънъ - ти нѣмашъ връзка. Какъ ще мисли Богъ за тебе, когато ти не мислишъ за Него? Ти казвашъ: Какво да мисля за Бога? -Ако ти не мислишъ за азбуката, която си училъ, и ако не знаешъ всѣки единъ знакъ какъ да го туришъ, ако забравишъ тѣзи букви, какъ ще четешъ тогава?

Любовьта ще ви научи какъ да вършите Волята Божия. Безъ Любовьта нищо не може да постигнете. Безъ Любовьта животътъ е мжчение; а пъкъ съ Любовьта животътъ ще се осмисли. Щомъ имате Любовь, ще имате знанието - ще дойде Истината. И тогазъ ще разберете вжтрешния животъ.

Та казвамъ сега: Обичайте Господа! Христосъ е казалъ на Петра: Обичашъ ли ме повече отъ тия? А Петръ казва: Ей Господи, Ти знаешъ! Три пжти го попита Христосъ и Петръ се огорчилъ , като че ли това било знакъ на недоверие. Христосъ го попита три пжти, защото три пжти се отрече Петръ отъ Него. Да не би три пжти като каже, че го обича, и после да се отрече. Христосъ каза на Петра да тури ножа въ ножницата си. Значи съ сила тази работа не става. Обичашъ ли ме, пита Христосъ; защото овчаръ, който носи ножъ, яде овцетѣ.

Та сега, безъ ножъ идете при овцетѣ, да не би да смѣните кожите имъ. Ако сте въ външния свѣтъ, могатъ да бждатъ ножоветѣ ви наточени, но въ вжтрешния свѣтъ ножоветѣ ви трѣбва да бждатъ въ ножницитѣ; а пъкъ сърцето трѣбва да бжде топло и умътъ трѣбва да бжде свѣтълъ; и човѣкъ трѣбва да работи за славата на Бога въ свѣта!

Отче нашъ.
Въ Божията Любовь е благото на човѣка. /3 пѫти/

ЗЛОТО И ЛЮБОВЬТА БОЖЕСТВЕНИЯТЪ ПЖТЬ СМЕКЧАВАНЕ НА ЗЛОТО

31-во Недѣлно Утринно Слово
4 юлий 1937 г. 5ч.с.
ИЗГРѢВЪ
Небето облачно. Времето - дъждовно и меко.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.
21 глава отъ Иоана /отъ 15 стихъ до края/. стр.505
Въ Начало бѣ Словото.

Има едно изречение, което казва: Преповторението е майка на знанието. Христосъ три пжти попита Петра - обичашъ ли ме? Едно съвпадение. И Петръ три пжти се отрече. На всѣко питане Христосъ го питаше; за първото отричане го попита: Обичашъ ли ме Петре? Петръ каза: Обичаме Те. Христосъ му каза: Паси агънцата ми. Втори пжть го попита - за второто отричане, - обичашъ ли ме? Петръ Му каза: Азъ те обичамъ, но отъ страхъ се отказахъ. Христосъ пакъ му каза: Паси овцете ми. И третия пжть го пита: Ти като се отрече третия пжть, обичаше ли ме? Петръ казва: Обичахъ Те. Има едно съвпадение. Може да е така, може да не е така. Запомнете следното. Какъ петната се чистатъ съ чиста вода. Щомъ имашъ едно петно, жената ще натопи кърпа въ чиста вода, за да се изчисти петното. Христосъ пита Петра: Ти обичашъ ли ме? Съ любовь се чисти. Петръ казва: Сега Те обичамъ. И казва се, че Петръ се огорчи. Той си помисли, че Христосъ нѣма още довѣрие въ него. Че ако другъ пжть се подложи на сжщото изпитание, пакъ може да се подложи на същото прегрѣшение. И васъ могатъ да питатъ; какво е за Петра, така е и за всички. Всѣки човѣкъ все може да мине презъ сжщитѣ изпитания.

Кой отъ васъ не е казвалъ: Какво съмъ тръгналъ по този пжть? Защо не си живѣя като хората. Да си живѣя, да се

понаживѣя. По този пѫть нищо не се постига. Чудни сѫ хората като мислятъ, че като тръгнатъ по кривия пѫть, ще постигнатъ нѣщо. Ако по правия пѫть не можешъ да постигнешъ, че по кривия ли ще постигнешъ? Ако отъ дървото, което има ябълки не можешъ да вземешъ, че отъ сухото ли дърво ще вземешъ? Нѣкои искатъ да намѣратъ щастие въ живота. Има хиляди хора, които не вървятъ по пѫтя на Христа и пакъ ги ядатъ и въшки, и бълхи. Цѣлиятъ свѣтъ страда не че върви по пѫтя на Христа, но защото не върви по пѫтя на Христа. Щастието на земята произтича само отъ тѣзи, които вървятъ по правия пѫть. Кои пренасятъ полза на хората? - Плоднитѣ дървета - добритѣ хора сѫ плодни дървета, отъ които свѣтътъ се храни.

Ако Христосъ ви зададе въпроса "Обичашъ ли ме", какво ще кажешъ? Колко пѫти състоянието на човѣка не се мени. Не е лошо да се мени състоянието му. Разправяше ми единъ мой приятель, той ми каза: Човѣкъ трѣбва съ много да се бори. Той трѣбва да се учи много да търпи. Казахъ му: Защо? Той каза: Идва единъ и иска да му отслужа. Иска пари. Давамъ му колкото имамъ. Той ми казва: Много си скържавъ човѣкъ, толкова дава ли се? Не можешъ ли да дадешъ повече! Идеше ми да взема паритѣ и да ги туря въ джоба си. Но искахъ да се покажа спокоенъ и казахъ: Намѣрилъ си ме въ такова положение, че да ти дамъ толкова. Ела другъ пѫть и ще ти дамъ повече. - Това сѫ прости думи, съ които искашъ да ме залъгвашъ. И се обърна грубо и си отиде.

Ние по нѣкой пѫть се сърдимъ на Господа и не знаемъ защо. И кой отъ васъ не се е сърдилъ? Имашъ една пречка и казвашъ, защо ми даде Господъ това? Имашъ нѣкоя малка дарба и казвашъ, защо не ми даде Господъ повече? Всѣки день хората сѫ мърморковци. Ако не даде много, е лошо, и ако даде малко - пакъ е лошо; и ако никакъ не дава, пакъ е лошо. Писанието казва: Всичко сѫдействува за добро. Значи и отъ всичкото наше мърморене Господъ въ края на краищата все ще изнесе нѣщо хубаво. Ще направи нѣщо хубаво отъ него. Благодарение, че това оправдава нѣщата. Но за сега отъ това мърморене хората иматъ много да страдатъ. Безъ мърморене ранитѣ зарастватъ лесно, а съ мърморене - по-мѫчно. Ти буташъ, буташъ раната, и тя стане единъ звънецъ. Ти седишъ и си казвашъ: отъ мене човѣкъ нѣма да стане; и после повторишъ сѫщото. И въ какво седи човѣщината? Щомъ мислишъ - човѣкъ си; щомъ не мислишъ

- не си човѣкъ. Казвамъ, има ли мжчнотия човѣкъ да мисли добре? Нѣма никаква мжчнотия. Защото мжчнотията е въ единъ навикъ. Имаме единъ нашъ приятель, който имаше единъ аристократически характеръ. Роденъ за аристократъ. Всички навици на аристократа, походка и пр. - Не мога да се освобода отъ това, казваше той. Сутринь ще стане и ще сѣдне на леглото и ще чака слугинята и жена му да му турятъ обущата. И после ще вика на жена си - какъ така да не знаятъ да държатъ добре обущата. Той ми казва после - единъ гласъ ми казва: Ако жена ти умре преди тебе, ти какво ще правишъ единъ день, ако нѣмашъ слуга, кой ще ти туря обущата; а пъкъ другъ гласъ ми казва - трѣбва да ги държатъ, да знаятъ кой съмъ азъ! При този навикъ всѣки ще иска да го посрѣщнатъ добре, да му турятъ обущата, да му е приготвено добре, да му постелятъ добре и той като единъ голѣмъ аристократъ да тръгне и да се обръща на около, на лѣво и на дѣсно и да казва: Като мене другъ нѣма. Това е една слабостъ въ всичкитѣ. И у свещеницитѣ е, които проповѣдватъ, и у вѣрующитѣ, у майки и бащи - на всѣкжде. Отъ кжде е излѣзло това, никой не знае. Но има го това у нѣкой повече, у нѣкой по-малко. Една сила, ако знаемъ какъ да я използуваме, ще ни бжде като добро средство, ако не знаемъ - може да ни причини неприятность. И може да ни отнеме разположението.

Христосъ се обръща и казва: Петре - иска да му каже единственото нѣщо, което може да изправи човѣка, е Любовьта. ЛЮБОВЬТА Е БОГЪ! Само присжствието на Бога въ човѣка може да изправи човѣка. Щомъ Богъ отсжствува отъ душата, заражда се недоволство. Питашъ защо е така? - Така е. Щомъ отсжствува свѣтлината отъ една стая, заражда се тъмнината. Отъ какво произтича тъмнината? Отъ земята. Земята хвърля тъмнина.

Та, ние седимъ подъ сѣнката на земята. И тя е която ни мжчи, щомъ се обърне земята въ противоположната страна къмъ слънцето. Земята ни хвърля сѣнката си и насъ ни мжчи сѣнката на земята. Сѣнката на земята, това е лошиятъ животъ. Много пжти лошиятъ животъ се върти и ти хвърля сѣнката. Единъ день и земята ще стане прозрачна. Та слънчевитѣ и Божественитѣ лжчи ще минаватъ презъ нея, животътъ ще бжде свѣтълъ и нѣма да бжде така тежъкъ, както е сега.

Сега могатъ да се явятъ много противоречия въ душата ви. Вие оставете противоречията на страни, не ги

разрешавайте всичкитѣ.Вие казвате, две по две е равно на четири. Питашъ защо е четири? Защото две и две като се събератъ, правятъ четири. Като изядешъ за два дена по два хлѣба, праватъ четири хлѣба. Защо е така? - Защото си изялъ четиритѣхъ хлѣба; и като не бѣше ги изялъ, не щеше да бжде така. 5 . 5 = 25. Работилъ си петь дена и си получавалъ по петь лева на день - праватъ 25 лева. Недоволенъ си отъ тѣхъ. Защо е така? Защото петь дена си работилъ.

Та казвамъ: Ние искаме тамъ, гдето нѣма никаква философия, искаме да извадимъ една философия.

Питатъ защо е злото въ свѣта? Но трѣбва да се даде и другиятъ въпросъ - защо е любовьта въ свѣта? Никой не е далъ до сега отговоръ. Нали човѣкъ, който пита "Защо е любовьта" - той е намѣрилъ нѣщо криво въ любовьта. Щомъ питашъ нѣкого защо тѣ обича, ти си направилъ вече една малка погрѣшка, микроскопическа погрѣшка. Щомъ питашъ защо тѣ мрази, пакъ си направилъ малка, по-малка погрѣшка. Защото този човѣкъ, ако не те обича, той не щеше и да те намрази; онзи, който тѣ обича, може да те намрази. Ти никога не може да мразишъ единъ човѣкъ, когото не си обичалъ; и никога не можешъ да обичашъ единъ човѣкъ, когато не си мразилъ. Какво ще кажете на това? Ако човѣкъ не се роди въ свѣта, кого ще мрази. И щомъ майка ти те е родила, ти ще бждешъ недоволенъ отъ нея, че те е родила. Почнешъ да страдашъ. Хванешъ майка си и баща си и ги питашъ защо тѣ родиха, и защо не избраха нѣщо по-хубаво за тебе. Това се повтаря и въ нашия животъ. Ти допустнешъ въ ума си една мисъль, допустнешъ едно желание въ сърцето си и това желание произведе едно недоволство въ мисъльта. И тя произведе едно ожесточаване. И ти казвашъ: Защо ми създаватъ тѣзи лоши условия? Въ това седи едно неразбиране.

Всѣкога, когато не разберемъ характера на онзи, който ни обича, ние ще влѣзнемъ въ стълкновение съ него. Или другояче казано: всѣки единъ човѣкъ, който те е обичалъ и ти не си го обикналъ, има една опастность да попаднешъ въ погрешно схващане. Ако го обичашъ, както той те обича, ти ще имашъ правилно разбиране. Правилото е такова: Всѣкога, когато критикувашъ нѣкого, той тѣ обича, а пъкъ ти не го обичашъ, а пъкъ всѣкога, когато той те критикува, ти го обичашъ, а той не те обича.

Та казвамъ: Не критикувайте. Ако не разбирашъ, ще критикувашъ; ако нѣма въ душата ти Любовь, ще критикувашъ. И

ще бждешъ най-добрия критикъ! А щомъ имашъ любовь, критиката ти ще бжде една свободна Любовь.

Та казвамъ, имайте предъ видъ следното. Не да носите само името на единъ художникъ, не само да казватъ за тебе: Той е виденъ художникъ. Но този художникъ трѣбва да знае и да рисува. Той трѣбва да владѣе четката, палитрата, боитѣ; музикантинътъ не е онзи, който е само свършилъ по музика; музикантъ е, който знае да свири, да пѣе, който разбира музиката. Не е онзи, който може да говори за Любовьта, но онзи, който люби, той е ученъ човѣкъ. Щомъ азъ любя, то е цѣла наука въ мене. Азъ разполагамъ съ една велика сила въ душата си. Какво ще ми обясняватъ какво нѣщо е Любовьта. Нека чакатъ, азъ ще имъ обясня какво нѣщо е Любовьта. Минава нѣкой и казва: Много лошъ човѣкъ си. Не си направилъ нито едно добро до сега. Азъ му казвамъ: Ще ме извините. Не се минаватъ и сто крачки, този, който казва така, му се счупва крака. Азъ отивамъ при него и му казвамъ: Отдаде ми се случай сега да ти направя добро. Другиятъ може да каже: Ти стана причина да ми се счупи крака. Той имаше мисъльта /тази мисъль/ не съмъ те виждалъ да ми направишъ едно добро. И следъ това се допустна да му се счупи крака, и после да се поправи крака. Тогава онзи казва: Ще ме извинишъ, че не съмъ толкова сръченъ и затова ще ти причиня болка, но мога да ти поправя крака и ще го превържа. И следъ като оздравѣе крака на онзи човѣкъ, ще кажа на другия: Много ти благодаря! Ималъ си добро сърце. И ще ме извинишъ, че съмъ ималъ криво понятие за тебе.

Та сега, въ живота ние се опознаваме такива, каквито сме. И ако страданията въ живота служатъ, за да се опознаемъ, где е грѣшката на страданията? И ако Любовьта служи, за да се опознаемъ, где е погрѣшката на Любовьта; и ако и страданията, и Любовьта служатъ за да се опознаемъ, това е Божественият пжть! Трѣбва да благодаримъ, че Богъ ни се изявява чрезъ закона на страданията, при които всѣкога Той присжствува. Жертвата чрезъ Любовьта, съ която се дава Божието благо. Чрезъ страданията жертвата ни потиква въ нашия животъ да вървимъ напредъ. Като дойдатъ страданията, нѣма да видите Бога и като дойдете до Любовьта, пакъ не познавате още Бога. Ти като обичашъ нѣкого, виждашъ формата, но не и Бога. Младата невѣста... само своя възлюбленъ. Тя не го е виждала още. Тя мисли, че го вижда. Дълго време ще мине, докато хората разбератъ Христа. Две хиляди години сж минали и колко

малко хората сж разбрали Христа. Христосъ казва, въ окултната наука има една теория, която казва, че онѣзи напрѣднали братя, които ржководятъ човѣчеството, всѣка вечерь работятъ за подобрение на човѣчеството. Понеже човѣчеството се преследва отъ другата ложа, отъ хора, които ходятъ съ своето оржжие и дето видятъ нѣкого, пускатъ своитѣ стрели. Та тѣзи напреднали братя, като видятъ, че нѣкой ще стрѣля на нѣкого, тѣ подлагатъ своитѣ гърди и стрелата отравя това. Тѣ изваждатъ тѣзи стрели, измиватъ отровата и ги връщатъ назадъ. И така смекчаватъ злото.

Та вие единъ день ще бждете такива ржководители братя, въ чиито гърди се забиватъ стрелитѣ. И тогава ще видите какво нѣщо е да носите страданията на другитѣ.

И Христосъ сега постоянно носи на гърдитѣ си тия стрели на злото. И така смекчава положението. Това е само Любовьта, която е въ сила да го направи. Това е Богъ, който смекчава злото въ свѣта чрезъ Любовьта. Ти казвашъ: Защо трѣбва да обичаме? - За да смекчимъ злото.

Отче нашъ.
ВЪ БОЖИЯТА ЛЮБОВЬ Е БЛАГОТО НА ЧОВѢКА. / 3 ПЪТИ/
6,20 ч.с.

ВЖТРЕШНА ОБХОДА

32-ро Недѣлно Утринно Слово
29 августъ 1937 г. 5 ч.с.
ИЗГРѢВЪ.

Добрата молитва. 91 псаломъ. Молитвата на Царството.
Ще прочета 15 глава отъ Матея.[стр.506]
Духътъ Божий.

Има единъ кардиналенъ въпросъ, който ученитѣ хора въ времето на Христа поставиха: Защо твоитѣ ученици престжпватъ преданията на старитѣ, не си миятъ ржцетѣ, когато ядатъ? Нѣкои, когато ядатъ, изобщо си миятъ ржцетѣ, а други забравятъ да си миятъ ржцетѣ и престжпватъ преданията. Обичай било като седнатъ да ядатъ, да си миятъ ржцетѣ. По стария обичай ще седнатъ, ще донесатъ легенъ, ще си измиятъ ржцетѣ, ще дадатъ кърпа да си избършешъ ржцетѣ, ще се очистишъ. Обаче този обичай ние не го спазваме така вече. Христосъ казва: Туй тѣ го правятъ, защото заради вашето предание вие престжпвате Божия законъ. Та има равновесие. Тѣ престжпватъ човѣшко предание, пъкъ вие престжпвате Божия законъ. Сега съ какво може да го сравнимъ? Сега никой не пита - защо твоитѣ ученици престжпватъ преданието на старитѣ, понеже не си миятъ ржцетѣ, когато ядатъ хлѣбъ? Този въпросъ не е кардиналенъ заради насъ, въ сегашното време нѣма споръ. Да дойде Христосъ, този въпросъ втори пжть нѣма да Му го зададатъ. Ако дойде още днесъ Христосъ, другъ единъ въпросъ ще дадатъ на Христа. Сега ще кажатъ: Учителю, защо братъ ми въ църквата ме обижда? Защо не се отнася тъй, както трѣбва? Малко си позволява да пристжпва закона на благоприличието. Едно престжпление може да бжде лично, може да бжде безлично, народно. Нѣкой пжть като говоришъ, ако говоришъ предъ единъ българинъ зле за българитѣ, ще го обидишъ. Какъ тъй си позволявашъ да говоришъ зле за българитѣ. Запримѣръ у българитѣ има единъ обичай. Българинътъ е съобразителенъ. Българинътъ като мине покрай нѣкоя

круша, види, че сѫ нападали круши, ще ги събере, ще ги тури въ джоба си, ще благодари. На западъ, ако е нѣкой англичанинъ или американецъ, като види падналъ плодъ подъ дървото, ще го счита за унижение да вземе падналъ плодъ на земята. Българинътъ ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиватъ въ Америка, въ Англия, като видятъ тия останали плодове подъ дърветата, ги събиратъ, че ги турятъ въ шкафоветѣ за презъ зимата. Ако въпросътъ става въ България, ще кажатъ: Какъ твоето дете да обере крушитѣ подъ дървото ми? А защо въ Англия не става въпросъ? Питамъ: Имаме ли ние право да ядемъ отъ падналитѣ круши подъ дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсѫждение трѣбва. Има една философия, азъ да ви кажа за първи пѫть преди години се разговорихъ съ единъ и му казвамъ защо старитѣ хора ослѣпяватъ и оглушаватъ. И му казвамъ какво е силното влияние на човѣшката мисъль. Дъщерята като излиза отъ кѫщи, иска да направи нѣщо и казва: Да ме не види баща ми; да ме не види майка ми. Тази мисъль има и обратно движение, повръща се къмъ бащата, къмъ майката. Синътъ излѣзе, направи една погрѣшка, казва: Да не ме види баща ми, да не ме види майка ми, да не ме чуе баща ми, да не ме чуе майка ми. Ако е жена, казва: Да ме не чуе мъжътъ, да ме не види мъжътъ. Ако е мѫжъ, казва: Да ме не види жената. Слугитѣ направятъ нѣщо, казватъ: Да не ни види господарътъ. Постоянно казватъ: Този да ме не види, този да ме не чуе. Погледнешъ после, следъ 20 години започне да не вижда. Не само това, ами то да не обичашъ да казвашъ: Не искамъ да го видя. Тази мисъль се повръща къмъ тебе. Ако туй го повторишъ хиляда пѫти въ живота, ще се повърне къмъ тебе. Казва: Не искамъ да го видя. Казвамъ: Това сѫ тънки наблюдения. Защо дъщерята ще каже: Да ме не види баща ми. Тогава Писанието казва, че онѣзи, които виждатъ, отиватъ към виделината. Че синътъ или дъщерята трѣбва да сѫ радостни, че бащата е чулъ и видѣлъ това, което тѣ сѫ направили. Казва: Да ме не чуе баща ми. Въ синца ви има желание, като направите една погрѣшка, да ви не види никой и да ви не чуе. Даже искате и Господъ да ви не види и да ви не чуе. Казвамъ: Въ новия пѫть ще забележите, че има много малки нѣща, на които трѣбва да обръщате внимание. Дъщерята ни най-малко не е имала желание баща й да ослѣпѣе или да оглушее.

Казвамъ: Въ религиознитѣ общества опасностьта иде

отъ една вжтрешна близость. Когато хората се сближатъ, пъкъ не сж достигнали до тази висока степень на развитие, може да си напакостятъ. Нѣкой направи нѣкаква погрѣшка, иска да го не видатъ неговитѣ братя и сестри. Казвамъ: Когато се сближаватъ хората, трѣбва да бждатъ много внимателни въ своитѣ постъпки, въ своитѣ мисли и желания. Запримѣръ има три вида мисли и три вида чувства и три вида постжпки. Едни мисли продължаватъ главата, едни мисли разширяватъ главата, други мисли повишаватъ главата, подигатъ я. Въ три посоки едновременно расте човѣшката глава. Когато главата расте по дължина, човѣкъ е активенъ, той мяза на кавалеристъ. Когато главата расте на ширъ, човѣкъ е издържливъ, може обсадно положение да издържа. И когато човѣшката глава се подига нагоре въ морално отношение, въ духовно отношение човѣкъ е издържливъ. Сега казвамъ: Кои сж ония мисли, които продължаватъ главата?

Сега вземете въ съвременната аритметика, имате едно число 3. На колко се дѣли? - Дѣли се само на себе си. Дѣли ли се на друго число? Но ако на това число придадете още три, на колко ще се дѣли? То ще се дѣли на две и на три. Казвамъ: Въ туй число последнитѣ три единици, които придавате, тѣ сж отъ съвсемъ друго естество. Ако съберете три килограма вода и три килограма соль, какво ще излѣзе? - Ще излѣзе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има въ себе си.

Та казвамъ: Въ сегашния религиозенъ животъ и въ миналото въ кабалата сж изучавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само въ физическо отношение. Когато се постройва нѣкоя кжща, употрѣбява се математика, аритметика. Когато се изчисляватъ орбититѣ на планетитѣ, на слънцата, и тамъ се употрѣбява математика. Но математиката е потрѣбна и да се изчисляватъ и какви промѣни може да станатъ въ мозъка. Човѣкъ трѣбва да има такава една опитность. Не може да си представите, че единъ човѣкъ, който е боленъ, въ човѣка има болезнени течения. Ако човѣкъ го боли ржката или крака, ако ти буташъ, ще стане една обмѣна на една ефирна материя между тебе и болния. Нѣщо ще дойде отъ болния къмъ тебе и отъ тебе къмъ болния. Често ако сте много чувствителни, ако дойдете до единъ боленъ и му симпатизирате, ако той усѣща болки въ сърдечната областъ и вие ще почувствувате тази болка. Сега приложението на знанието. Вземете когато говоримъ за любовь, подразбираме само хората да иматъ една обичъ къмъ нас, да

ни обичатъ. Какво подразбираме подъ "любовь"? Разбираме, че когато нѣкой ви обича, ако майка ви ви обича, тя ще ви прегърне, ще ви цѣлуне. Вие не знаете колко сж опасни цѣлувкитѣ. Цѣлувкитѣ носятъ цѣла една отрова. Този човѣкъ, когото вие цѣлувате, е сифилистиченъ, или пъкъ има проказа; като го цѣлунете, заразите се. Или ако ядете въ дома му вжтре, ще се заразите. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите отъ мислите на човѣка, може да се заразите отъ чувствата на човѣка. Отъ всѣки човѣкъ изтича не само това, което вие виждате. Но опаснитѣ сили сж онѣзи, които никакъ не се виждатъ.

Сега азъ бутамъ една областъ, дето всички не трѣбва да я знаятъ. Въ медицината, когато медицитѣ изучаватъ признацитѣ на болеститѣ, - мисля въ третата година - когато изучаватъ характернитѣ черти на болеститѣ, признацитѣ на една болестъ, забелязано е, че онѣзи студенти, които заболяватъ отъ една болестъ, много мжчно се лѣкуватъ - това статистиката го казва. Така се случва, че нѣкои студенти умиратъ. Той като изследва единъ признакъ, като го изучава, намира го въ себе си. Въ медицината нѣматъ още една истинска диагноза. Нѣкои признаци сж привидни, още нѣматъ сжщинско знание. Една болесть, като се проявява, има привиденъ признакъ, още нѣма онзи сжщинския знакъ на болестьта, съ който се проявява.

Този въпросъ: престжпване на преданията, всички ни засѣга. Вие всички имате свои предания. Усвоени черти, наследствени черти, казва: Усвоилъ съмъ нѣкои черти. Ти нѣмашъ онова, което Богъ е вложилъ въ тебе, но имашъ нѣща, които отпосле сж се приложили, наследствени нѣща. Казва: То е наследствено. Наследственитѣ нѣща сж предания, тѣ не сж Божествени работи. Онаследилъ си да пиешъ, онаследилъ си да говоришъ много. Заякътъ наследилъ, че като го блъсне една шумка, той подскача. Туй го онаследилъ. Казва: Азъ така съмъ роденъ. Туй не е Божествено. Ще кажете: Господъ така го създалъ. Има нѣкои хора Господъ създалъ много смѣли, а други създалъ много страхливи. Но то е само заблуждение. Богъ не е създалъ хората страхливи. Въ съзнанието си човѣкъ не съзнаваше какво нѣщо е страхътъ. Той знаеше, но щомъ направи престжпление, почувствува какво е. Запримѣръ една овца, като види вълка; кокошката, като види орела. Кокошката ужъ не гледа нагоре, но щомъ се яви нѣкой орелъ над нея - може да е на единъ километъръ - веднага го вижда. Туй е

страхътъ у нея. Това е страхътъ, тя издаде едно крѣкане. Та казвамъ, въ всичкитѣ хора има единъ страхъ, всѣки човѣкъ си има по единъ страхъ, който го мжчи. Въ Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка смѣла. Въ морето чакъ до Ексиноградъ ходѣше да плава като нѣкой тюленъ изъ водата, мъшкарана, може да се бие съ когото и да е. Но на тази баба Хранова само и покажи пиявица въ шише, ти не може да видишъ баба Хранова, панически страхъ изпитва. Казваше: Не може да си обясня какво действие има, неволно ме обхваща единъ страхъ, треперя, не може да търпя присжствието на пиявица. Туй мжчение не може да го изтрая. Вземете сега всеки въ съвременната култура, обиждатъ се. Ти може да бждешъ много внимателенъ съ единъ германецъ, французинъ, англичанинъ, въ тѣхъ кавалерство има. Ти не може да гледашъ дълго време една жена. Веднага ще каже: Защо ме фиксирашъ? Бегло трѣбва да мине поглѣдътъ ти, туй да го знаешъ. Ако си позволишъ, веднага ще получишъ картичка: Господине, азъ те викамъ на дуелъ. Вече засегналъ си личнитѣ чувства. Дуелирането на западъ става съ шпаги. Тукъ българитѣ, когато започнаха да имъ проповѣдватъ мисионеритѣ, забелязахъ българитѣ станаха по-чувствителни - само нѣщо да кажешъ и веднага дуелиране има.

Азъ сега разглеждамъ въпроса отъ психологическо гледище. Има известенъ родъ енергия, която трѣбва да се спазва. Има известни сжщества вънъ отъ човѣка, които сж заинтересовани и всѣкога създаватъ скандали. Азъ да ви кажа. Азъ по нѣкой пжть наблюдавамъ преди да се дигне скандала, гледамъ духоветѣ, които вдигатъ скандала, групово присжствуватъ, около десетина души сж наоколо. Вие ще кажете: Какви сж духоветѣ? Тѣ сж духове като човѣка, само много седятъ на едно мѣсто. Десетъ души може да се събератъ на този столъ, на който азъ седя и ни най-малко нѣма да сж стеснени. Ще имъ бъде доста широко на тѣхъ. Но има друго. Азъ нѣма да ви говоря за формата на духоветѣ, понеже ще влѣзете въ едно заблуждение.

Но всѣкога, когато ще дойде едно изпитание на човѣка, измѣня се неговиятъ цвѣтъ. У нѣкои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмнѣло лицето. Богъ му казва: потъмнѣло лицето. Ако мислишъ да призовавашъ грѣха на Каина, погрознѣло е лицето ти. Ти имашъ недоволството отъ брата си, търсишъ единъ поводъ. И когато вие търсите единъ поводъ като Каина да си отмъстите нѣкому, вземете огледалото, огледайте

се. После огледайте се, когато нѣмате туй разположение. Когато имате разположение да срещнете нѣкого и да се обходите добре, пакъ се огледайте.

Сега често казваме: Да търпи човѣкъ. Търпението е само за силнитѣ, не е за слабитѣ. За слабитѣ е неволята. За да накарашъ човѣка да търпи, трѣбва да му изяснишъ закона. Запримѣръ азъ може да търпя, може да ме мушнатъ единъ сантиметъръ съ игла, да забиятъ иглата, ни най-малко нѣма да не чувствувамъ, макаръ нищо да не казвамъ. Менъ ми е неприятно, макаръ да не изказвамъ своята неприятностъ. И тогава отъ чисто хигиенично, отъ съвременно гледище, какво трѣбва да прави всѣки единъ. Защото човѣкъ има нѣколко мѣста, дето може да го ранятъ. Може да му ранятъ сърдцето, може да ранятъ неговитѣ мисли. Нѣкой пжть потискатъ въ инициативата му, въ работата, която иска да работи. Сега всички виждате нѣкои погрѣшки по нѣкой пжть. Нѣкои хора не ви харесватъ, знаете, че тия работи не сж добри, но нѣмате методъ, какъ да се поправите. Защото не само трѣбва да се констатира една погрѣшка, но трѣбва начинъ, какъ може да се поправи една погрѣшка.

Разправяше ми една позната, казва: Зная, щомъ нѣкой пжть съмъ нетърпелива, следъ като направя погрѣшката, ще позная, че е погрѣшка. Тази погрѣшка защо не я предотвратихъ. Сега има погрѣшки, които ние съзнаваме, следъ като ги направимъ. Ти направишъ въ себе си една погрѣшка, ти я съзнавашъ, но не знаешъ какъ да я избегнешъ. Казвашъ: Втори пжть азъ вече тази погрѣшка нѣма да я правя. Втори пжть ти тази погрѣшка нѣма да я направишъ, защото тя само веднъжъ е станала въ живота ти. Втори пжтъ друга погрѣшка ще те изненада. Тя ще бжде по съвсемъ другъ начинъ, по който ти не си мислилъ. Въ туй отношение човѣкъ трѣбва да чувствува грѣшката на своята нетърпеливостъ. Нетърпеливостьта на хората произлиза, че двойникътъ нѣкой пжть излиза вънъ. Не е хубаво двойникътъ на човѣка да излѣзе вънъ. Естественото е единъ-два пръста да бжде навънъ, но повече отъ два пръста е опасно. Ако двойникътъ излѣзе навънъ, тогава хората ставатъ неприятни. Възприятията сж силни. Всеки отъ васъ трѣбва да има една броня. Колкото ставате по-чувствителни, толкова езикътъ ви да става по-мекъ. Ако ти ставашъ по-чувствителенъ и езикътъ ти остава въ първначалното положение, ти ще създадешъ на себе си неприятностъ. Въ Писанието се казва: “Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатани!” Мислите

ли, че духътъ, който ви ржководи въ онова, което вие говорите, въ онова, което вие мислите, въ онова, което вие чувствувате, той ще бжде доволенъ? Но понеже той не може да ви говори на вашия езикъ, той отвжтре ви казва: Направихте една погрѣшка, не е хубаво това, което правишъ. Ти започвашъ да го убеждавашъ, казвашъ: не знаешъ, че условията отвънъ сж такива. Той казва: Бжди търпеливъ, азъ ще уредя тази работа. Ти казвашъ, азъ ще му дамъ да се разбере. Сега спорътъ е вжтре. Ти изгубвашъ мира си, своя миръ губишъ вжтре. Като се изгуби мира въ човѣка, той губи едно отъ добритѣ качества. Човѣкъ не може да прогресира безъ миръ. Мирътъ въ духовния свѣтъ е потрѣбенъ за една култура. Безъ миръ ти не може да успѣвашъ, не може да имашъ сполука въ живота си.

Та казвамъ: Сега се изисква една обхода. Не искамъ да ви проповѣдвамъ да се обхождате единъ съ другъ. То е външна страна. Азъ туй го наричамъ цивилизация. Да се обхождашъ добре съ другитѣ, това е цивилизация. Да се обхождашъ добре съ себе си, се изисква знание. Да се обхождашъ добре съ себе си, съ Божественото, което е въ тебе, че никога да не го огорчавашъ. Ти онзи човѣкъ, който е въ тебе, никога да не го огорчавашъ. Ти може да имашъ външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрѣмо другитѣ хора, то е лесно. Но човѣкъ трѣбва да има вжтрешна обхода. И тогава трѣбва да се учи. Да не престжпваме този Божий законъ, да не огорчавашъ духа си. Значи, щомъ човѣкъ е изгубилъ своята свобода, той е огорчилъ душата си.Щомъ е изгубилъ силата си, той е огорчилъ духа си. Щомъ е изгубилъ свѣтлината си, той е огорчилъ ума си. Щомъ е изгубилъ своето добро, огорчилъ е сърцето си. Тогава казвате: Какво трѣбва да се прави? - Възстанови доброто на сърдцето си. Разкаянието е тамъ. Възстанови свѣтлината на ума си, тамъ е разкаянието. Възстанови силата на духа си, тамъ е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободенъ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ душата си. Силенъ е онзи, който знае да се обхожда съ духа си. Уменъ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ ума си. Добъръ е онзи, който знае как да се обхожда съ сърдцето си. Азъ оставямъ настрана наследственитѣ черти. Казва: Въ грѣхъ ме зачна майка ми. -То не е сжществено. Че майка ми ме родила въ грѣхъ, то е другъ въпросъ. Че азъ като една семка може да съмъ израсналъ въ тинята, то е другъ въпросъ. Но тази семка може да пусне корени, да образува клонища и наполовина да се освободи отъ

влиянието на земята.

Та казвамъ сега: Научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиешъ свѣтлина, ако не обичашъ ума си, ако не разбирашъ свѣтлината. Не може да придобиешъ добрината, ако не проявишъ своята добрина, ако не обичашъ сърдцето. Туй, което сега проявявате, то е вашиятъ миналъ животъ. Както сте живѣли, както сте мислили въ миналото, така се проявявате сега. Човѣкъ трѣбва да знае какъ да поправи една погрѣшка.

Онзи день ме поканиха на гости при младитѣ братя. Когато бѣхме на планината ме фотографираха, за да видятъ хората какъ се живѣе на планината. Тамъ не може да се даде единъ съблазънъ. Но щомъ се фотографиратъ въ една кжща, наредена маса съ хубави яденета, ще се даде съблазънъ; казватъ: Ето така се живѣе, братство и равенство. Сега има благоприличие и съображения. Но имаше два начина, какъ да постжпя. Ето азъ какъ разсжждавамъ. До мене имаше единъ братъ, можехъ да му кажа на ухото да каже да не ни фотографиратъ, но то е вече единъ страхъ. Нѣма да знаятъ другитѣ, по-умно, по-благоприлично е. Другото е, че не искамъ да му заповѣдвамъ, понеже съмъ генералъ, да кажа като на ординарецъ да не минава тамъ. Искамъ да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, на мѣсто да лишавамъ този човѣкъ отъ неговата свобода, азъ трѣбва да кажа, но ограничавамъ себе си. Още като говоря, за да ме разбере, казвамъ: Бждете тъй добри да ме не фотографирате по този начинъ сега. Но той се огорчава. Сега искамъ да си поправя погрѣшката. Азъ сега чувствувамъ какво стана. Ако туй не бѣше станало, ни най-малко не щѣхъ да ви говоря тази проповѣдъ въ петъкъ. Тя се дължеше за изправянето на една погрѣшка. Турямъ въ действие всичкитѣ закони да премахна всичкитѣ лоши влияния и въ себе си, и въ другитѣ. Азъ можехъ да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение - какво ли искаше да му каже Учительтъ? Има и трети начинъ. Можехъ да му кажа: Тъй-тъй: ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето. Но то е лъжливо. Вжтре въ менъ не е така. Дипломация е това, за по-благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажатъ: Какво ли му каза? Той има привилегията да му казватъ хубави работи. Нека Учительтъ

пришепне и на мене нѣщо. Като му казахъ така, този казва: Можеше Учителтъ да се не обръща къмъ мене по този начинъ. Хубаво, но азъ казвамъ: Насъ ни е страхъ нѣкой пжть да направимъ една бележка. Казвамъ: Ако неговата бележка е права, по който и начинъ да я каже, не зависи, че той повишилъ тона си. Казвате: Вие не разбирате ли какъвъ културенъ човѣкъ сте? Може полекичка да го кажа. Следъ като обмислихъ работата, отидохъ. Духоветѣ може да ми турятъ изпитание. Азъ можехъ да избегна, можехъ да не ида. Ще питатъ: Какви сж съображенията ми? Казвамъ: Приемамъ едно сражение, ще ида. Казвамъ: Не искамъ да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погрѣшка, на една дипломатическа интрига. Въ дипломатическия свѣтъ ставатъ интриги по единъ дипломатически начинъ да излѣзешъ навънъ. Казвамъ: По нѣкой пжть нѣкой ви каже една обидна дума на земята. Вие отивате при Господа, седнете на колѣне да се молите. Отивашъ веднага да смущавашъ Господа, че нѣкой те обидилъ. Умно ли е това? - Господи, не знаешъ какво направиха? - Ами че ти правишъ една грамадна погрѣшка. Никога не ходи да се оплакваш на Господа. Като те попита Господъ - "Какво ти каза", кажи: Една сладка дума, но не можахъ да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаятъ, но не дочухъ тази дума какво означава. Азъ сега засѣгамъ единъ въпросъ. По нѣкой пжть и интонацията на гласа решава въпроса. Единъ български селянинъ, който пратилъ сина си въ странство да следва - бащата искалъ синътъ да стане ученъ - единъ день получава писмо отъ сина си. Той отива при единъ касапинъ и казва: Получихъ писмо отъ сина ми, прочети ми го. Той започва да чете съ единъ грубъ гласъ: Татко, менъ ми трѣбватъ четири хиляди лева презъ този месецъ. - Видишъ ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращамъ. Вижъ не го срамъ, така ли се пише, да ми заповѣдва. Отива при хлѣбаря и му казва: Вижъ синъ ми какво пише. Той чете: Любезни татко, моля ти се прати ми пари и т.н. - чете писмото съ единъ мекъ тонъ. - Ха, разбирамъ, любезни татко, моли се. Онзи касапинътъ на друго мѣсто туря ударението, съ друга интонация чете. Като прочита писмото хлѣбаря, казва: Ще му пратя пари, туй дете станало човѣкъ.

Та и на васъ като ви пишатъ отъ небето, касапинътъ като го чете, нека да го чете и хлѣбарятъ. Азъ зная често много домове се развалятъ, защото възлюбленията казва: Много си пресолила това ядене. Но говори съ единъ грубъ тонъ. Азъ говоря за хората въ свѣта,

koumo нѣматъ туй съзнание. Има ли цѣръ за пресоленото ядене? - Има, разбира се. Какъ? - Ще поискате отъ вашата възлюблена топла врѣла вода, ще налѣете въ соленото ядене, ще го направите тъй, както трѣбва. Когато яденето е пресолено, турете топла вода. Вие често се намирате въ такива положения. Единъ приятель отишълъ да заведе своя приятель на гости. Домакинята ги черпила съ кафе. Въ първото кафе турила захарь, за второто се свършила едрата захарь и тя намѣрила соль, която помислила за ситна захарь и направила кафето съ солъ. Черпи и двамата - едното сладко кафе, другото солено. Той не може да си представи, защо кафето е солено. Бръчка се, казва: Много солено бѣше.

Има два вида виновность. Азъ съмъ виноватъ въ нѣкои отношения, когато предизвиквамъ другитѣ. Т.е. виноватъ съмъ, че не може да произнеса нѣкои работи. Виноватъ е онзи, който иска да ме обиди. И двамата сж виновати. Единиятъ направилъ една погрѣшка, че не се задържалъ; другиятъ направилъ една погрѣшка, че не знае какъ да се задържи. Азъ проповѣдвамъ въ съвсемъ другъ смисълъ. Ти въ живота нѣкой пжть роптаешъ. Погледнешъ себе си и погледнешъ нѣкой е по-ученъ, по-силенъ, по-красивъ и изведнъжъ дойде мисъльта: защо Господъ не ме направилъ такъвъ? На мене ли даде да бжда сиромахъ, другитѣ хора сж облѣчени, азъ съ окжсани дрехи. - Че кой е кривъ за това тогазъ? Нѣкои обиди въ свѣта произтичатъ, че и вие сте обидили. Азъ на себе си тъй обяснявамъ. Да кажемъ, ако азъ съмъ билъ господарь, ималъ съмъ стотина души слуги, пъкъ съмъ ги обидилъ. Съ тази обида не съмъ ликвидиралъ, въ следния животъ азъ ставамъ слуга, пъкъ слугата ми става господарь. Той винаги ще ми върне съ лихвитѣ туй, което съмъ казалъ. Това, което ми казва сега, е отгласъ на онова, което е било. Трѣбва да си преглътна, да кажа: Сега трѣбва да ликвидираме, много добре ми каза този човѣкъ. Азъ като него нѣма да правя. Обидатъ те, кажи: Азъ като него нѣма да правя.

Затова, защото ви казвамъ, заради вашето предание разваляте Божия законъ. Казвамъ сега: За вашитѣ наследствени черти не разваляйте Божествения законъ. Станалъ си много нетърпеливъ. Причината си ти, тя е наследствена. Обичашъ да се интересувашъ отъ чуждитѣ работи, причината е наследствена. Защото онази лисица винаги се интересува отъ хубавитѣ курници, кореспондентка е тя. Една лисица се интересува от курницитѣ. Онова

дете, което обича ябълки, круши, орѣхи, знае на кое мѣсто има най-хубавитѣ орѣхи. Онзи, който обича круши, да не се интересува отъ крушитѣ. Вие ще кажете, много потънки работи. - Че съ какво трѣбва да се занимавамъ? Знаете ли какъвъ ще бжде вашиятъ животъ, ако можехте да се самовладате, ако можехте да владате мислите си, тъй да е устно, ако човѣкъ може да влада своитѣ чувства, не съ усилие. Отдето минете, ще бждете добре дошли. Хората ще ви чакатъ като нѣкой ангелъ. Спасителѣтъ дето мине, ще го чакатъ. Като го видите, ще ви бжде приятно. Ако искате да дадете магнетична сила, то ще зависи отъ владането на вашитѣ мисли, не тъй да мислите, вие сами да се радвате на вашитѣ мисли, на вашитѣ чувства. Отъ васъ ще лъха една хубава атмосфера, както лъха отъ едно цвѣте или такава атмосфера, която излиза отъ единъ изворъ или отъ чистия въздухъ, който дишате или отъ слънцето, което изгрѣва отъ ясното небе. Казвамъ: Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да влада своитѣ мисли. Или азъ наричамъ: Твоята мисъль да те обича, и твоитѣ чувства да те обичатъ и твоитѣ постжпки да те обичатъ. Още като се роди мисъльта, ще каже най-сладкитѣ думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладкитѣ думи и една постжпка като направишъ, ще чуешъ нейния гласъ. Нѣма въ свѣта по-хубаво състояние да слушашъ отзвука на своитѣ добри мисли; да слушашъ отзвука на своитѣ добри чувства и да слушашъ отзвука на своитѣ добри постжпки. То е гласътъ на Бога. Господъ казва: Много добре мислишъ, много добре чувствувашъ, много добре постжпвашъ. Нѣма по-хубаво състояние на земята отъ това, да слуша човѣкъ въ своето съзнание одобрението, че той постжпва съобразно съ великия Божий законъ въ свѣта.

Отче нашъ.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь.

Сега като правило го дръжте. Азъ ни най-малко не базирамъ обикновенитѣ човѣшки постжпки. Законътъ е такъвъ.
Обхождайте се съ себе си тъй, както Богъ се обхожда съ тебе!

СИЛЕНЪ ВЪ СВѢТА

33-то Недѣлно Утринно Слово
5.09.1937 г. Неделя, 5 ч.с.
ИЗГРѢВЪ

Добрата Молитва.
Молитва на Царството
91 Псалом. Духътъ Божи.
Ще ви прочета 65 глава отъ Исая отъ 16 стихъ до края.[стр.507]
Въ начало бе Словото.

Голѣма трудностъ въ свѣта е да задоволишъ човѣка. Всички вие сте заангажирани съ една много трудна задача. По-мъчно нѣма отъ това да задоволишъ себе си. Каквото и да направишъ, недоволството ще бъде тамъ. Има едно същество вътре, което е недоволно. Ако имашъ нови дрехи, доволенъ си донякъде. Единъ день ще видишъ някой недостатъкъ, ще станешъ недоволенъ. Ако си малко дете до известна степенъ ще се радвашъ на майка си. Дойде единъ день, недоволенъ си, защото си малко дете, искашъ да растешъ. Въ началото си билъ доволенъ, че майка ти те носи на ръце, следъ туй ти дотегнало да те носятъ на ръце, казвашъ - сложи ме да ходя. Следъ туй майката го сложи въ количката и отъ тамъ казва, извади ме навънъ, тукъ ми е неприятно.

Сега вѣрвамъ, туй което ви казвамъ, вие можете да го повторите. Държите нѣкоя речъ нѣкжде, казвате, че човѣкъ е същество, което не може да се задоволи. Въпросътъ не е да описваме въ какво сѣди гладътъ. Запримеръ единъ художникъ може на една картина да нарисува онзи страдащия, да тури ония черти на страдущия и тази картина да бжде великолепна, гениална и всички вестници, всички хора да говорятъ за хубавия изразъ на скърбещия въ картината. Но никой не би желалъ отъ васъ да носи тия хубавитѣ черти на скърбящия въ картината. Казвамъ, тогава този художникъ защо да нарисува тази скърбяща картина, понеже човѣкъ, който иска да се домогне до радостьта, върви по пжтя на скръбьта. Идеалната

скръбъ е единъ образъ на идеалната радостъ, която отпосле ще дойде. Тая картина е точно противоположна. Съвременната фотография, когато снемате една картна, вие я снемате въ обратна посока. По нѣкой пжть туй наричатъ сѣнки на живота. И сѣнките на нещата са реални, но въ тази реалностъ на сѣнките нѣма нищо съществено. Ти си жаденъ и гладенъ, ти виждашъ въ една картина, че изворътъ тече или на киното виждашъ, че водата тече. Но не е една реалностъ, която може да те ползува, водата тече, но вода нѣма. Слънцето грее, но слънце нѣма. Хората се радватъ, ама радостьта я нѣма. Хората умиратъ, смъртьта я нѣма. Богатството е тамъ, но златото го нѣма. Вие казвате, реаленъ свѣтъ. Има единъ реаленъ свѣтъ. Има единъ реаленъ свѣтъ, дето не съществува туй реалното. Вода искашъ да пиешъ, нѣма вода. Казвате нѣкой пжть: Дотегна ми да живѣя. - Дотегнало ти е да живѣешъ, защото ти си въ тия живите картини, дето нѣма реалностъ въ тяхъ.

Тогава не може да си дадете отговоръ защо Господъ създаде свѣта така. Азъ те питамъ ти защо взе билетъ и влезе въ това представление, каква беше причината, която те накара да вземешъ този билетъ и да влезешъ тукъ на това представление? Този, който създаде този театъръ и концертъ въ сегашното положение, човѣкътъ иска да спечели пари - жена има, деца има. Следователно, ще направи една залъгалка, иска да изкара 5-10 лева. Казва: Азъ намерихъ много. Той с 5-10 пари нищо не може да направи. Най-малко 5-10 хилѣди лева на една вечеръ като спечели, ще каже: Донѣкжде отъ всичкото туй представление, ако му са останали 5-10 хиляди лева, ще каже - забавлението излезе сполучливо.

Вчера ми разправяше една млада сестра едно доста духовито обяснение. Въ Евангелската църква винаги убеждаватъ хората, че Христосъ ги люби, че ги насилва да се обърнатъ да се покаятъ. Тѣ сж свикнали да имъ се говори така. Ако нѣкой така не имъ говори, не им е приятно. Запримеръ у българите има навикъ, като идешъ на гости, казватъ: Заповядайте, не се срамувайте, заповядайте. Че веднъжъ, че два пжти, десетъ пжти ще го кажатъ. - Заповядайте, вземете си и най-после той ще каже: Хайде за вашъ хатъръ ще си взема нѣколко хапки. Следъ туй, като се разяде, казва: Уста..... - хайде сега да не казвамъ нататъкъ, да не произнасямъ думата. Тези нѣща мимоходомъ ги казвамъ за украшение, за изяснение. Той ще си вземе, за да се отсрами. Но той се е наялъ хубаво, има нещо

реално. Като се наяде, не мяза на такава картина, гдето само се гледа, но следъ като излезе, казва: Благодаря, че ме каниха 10 пжти, ако бѣше останало на първата покана, щяхъ да остана гладенъ. Въ турците, обаче, обичаятъ е другъ. Турчинътъ веднъжъ кани, ако сж 10-15 души, казва имъ: Заповядайте - буюрумъ. Следъ втори пжть "буюрумъ" нѣма. Всѣки трѣбва да се намести да седне. Онзи, който чака втори пжть да го поканятъ, той ще остане гладенъ.

Сега въ природата понѣкой пжть има българско канене по 10 пжти, а нѣкжде и на турско поканване само веднъжъ. Но нѣкой пжть е хубаво и българското поканване - гладенъ човѣкъ нѣма да остане. На турското поканване само веднъжъ може да остане гладенъ. Българинътъ е практиченъ, веднъжъ ако покани, може да не е чулъ, ами втори пжть. И 10 пжти като те покани, все таки еднажъ ще чуешъ. Турчинътъ казва веднъжъ "заповядайте", ако не е дочулъ. Сега вие всички сте българи и по 10 пжти се каните. Намирате, че тази философия е по-практична. Защото случва се веднъжъ, ако те поканятъ, да не чуешъ. Но 10 пжти като го поканятъ, човѣкъ все ще чуе.

Запримеръ, понѣкой пжть вие питате защо човѣкъ трѣбва да пѣе. Направете тукъ единъ опитъ. Цѣла година да имате задача да пѣетѣ. Сутринъ запей една песенъ - на обедъ друга и вечеръ друга песенъ. Цѣла година да пѣетѣ. Ако си сиромахъ, ако си боленъ, сутринъ стани, изпѣй една песенъ. Ама не можешъ да дигашъ крака и ржката си - пѣй. Цѣла година като пѣешъ, на болестьта ще й дотегне, ще хукне да бѣга, понеже болестьта иска абсолютно спокойствие, тя желае никой да не я безспокои, туй въ съзерцание да бжде. Ако ти нарушишъ туй разположение, тя казва, тукъ не се живѣе. Вие сега повикате единъ лекаръ. Съвременните лекари угаждатъ на болестите. Той ще дойде, ще хване пулса полекичка, ще прочете колко пжти бие сърдцето, после полекичка ще бутне окото, ще те накара да си изплезишъ езика. Окото ти е пожълтяло, затуй ти си боленъ. Какво показва жълтината? Че колкото човѣкъ да е користолюбивъ, показва се много щедъръ. Защото като дойде жълтиятъ цвѣтъ въ окото, туй, което ти виждашъ, е туй, което ти даватъ. То дава само жълтиятъ цвѣтъ, а другите 6 цвята ги задържа за себе си; значи на тебе дава единъ лѣвъ, а той задържа за себе си шестъ. Де е щедростьта? Окото трѣбва да бъде бѣло. Бѣлото око показва, че всичко трѣбва да е наше; за да бждешъ здравъ, окото не трѣбва да

бжде жълто. Трѣбва да възстановишъ бѣлия цвѣтъ въ ума си.

После музиката се отличава по това, че тя всичко дава. Човѣкъ само пѣе и не очаква нищо. Той очаква благото отъ самата песенъ, която пѣе. Ти най-първо, ако искашъ едно богатство, пѣй. Благото ще дойде. Благото е самата песенъ. Всички певци, които пѣятъ съ пари, всѣкога изгубватъ гласа си - нищо повече. Отъ памти века така е било и за въ бждеще така ще бжде. Колко хора хубавъ гласъ иматъ и като спечелятъ много пари, казватъ: Не трѣбва да пѣя. Всичката дарба престава. И за цигуларите е също. Единъ ораторъ говори, законътъ е пакъ същиятъ. Дойде известно време, той изгуби своето красноречие. Тамъ, дето влизатъ материалните блага, човѣкъ изгубва своята божествена дарба, която Богъ му е далъ. Богъ не ти е далъ езикътъ да печелишъ пари съ него. Парите трѣбва да дойдатъ като сѣнка, тѣ отподиръ трѣбва да дойдатъ като пищималъ. Че 20 пжти да ги отхвърлишъ, тѣ пакъ да вървятъ следъ тебе. Ти не трѣбва да ги търсишъ, тѣ сами да тѣ търсятъ. Ти като ги вземешъ, хвърляшъ ги, тѣ пакъ да дойдатъ подиръ тебе. Азъ веднъжъ гледахъ единъ господинъ носеше една катеричка. Вземе я отъ себе си, пусне я на земята и си тръгне. Тя се затича, покачи се по единия му кракъ, скрие се подъ палтото. Той я хване, хвърли я пакъ на земята, тя дойде по другия кракъ. Той все я хвърля и тя тича отъ подире му и се качва по него. Казвамъ, тази катерица едно време се е качвала по дървета, сега се качва по краката на този човѣкъ. Тъй разсъждавамъ: защо ли се качва? Тогава азъ дадохъ единъ отговоръ: Желанията у човѣка сж като тази катерица, ти го хвърлишъ, то дойде по крака ти. Туй желание може като катерицата да дойде пакъ при тебе. Ти като го хвърлишъ, то се затича подире ти по дѣсния ти кракъ, качи се на гърба ти. Ти го вземешъ, пакъ го хвърлишъ нѣкъде и то по лѣвия ти кракъ се покатери нагоре.

Сега за този, който носеше тази катеричка, има нѣкаква връзка, пъкъ и азъ, който го видяхъ, и между мене и него има връзка; тогава си казахъ: По-добре е той да носи катеричката, пъкъ азъ да разрешавамъ въпроса. Казваме: Защо да е така? - Така е по-добре, той да носи катеричката, пъкъ азъ да разсъждавамъ защо тя се качва по гърба му. Понѣкой пжть вие мислите защо се е случило съ нѣкой човѣкъ така. Заради него трѣбва да се случи. И вие трѣбва да разрешите задачата. Вие сте свързани. Както тази катеричка се качва, ако остане въ тази публика, тя не познава другиго, ако тя не

се качи при него, нейната кожа ще хвръкне. Нѣкоя котка може да я хване. Но щомъ се качи тази катеричка казва: Не може да ме пъдишъ. Само при тебе може да живѣя, другояче тия хора не ги познавамъ. Сега вашите желания искатъ да живѣятъ и тѣ иматъ право. Ако вие носите тази катеричка, оставете да се качи на гърба ви. Ако сте отъ онѣзи, които сте видели катеричката, разрешете въпроса защо се качва.

Сега другъ въпросъ. Защо житното зърно пада въ нивата? - Защото въ нивата може да израстне. Ако вие го хвърлите нѣкжде отвънъ на нѣкоя камениста почва, нѣма да израстне. Сега казвамъ, философия ви трѣбва, но трѣбва една нова философия. Писанието казва, че Богъ създавалъ нови небеса и нова земя. Старата земя и старото небе какво сж? - Старото небе и старата земя сж небе и земя на скръбьта. Азъ го тълкувамъ така, азъ го виждамъ така. Новото небе и новата земя, това сж небето и земята на радостьта. Казватъ, туй старото нѣма да се промени и скръбьта нѣма да се промени. Когато дойде божествената радость при новото небе, нѣма да се прояви вече старата скръбъ. Тогава питате: Защо Богъ създаде новото небе и новата земя? - Защото ако не бѣше ги създалъ, старото небе и старата земя не щяха да си идатъ. Щомъ старото небе и старата земя нѣма да си идатъ, и скръбьта нѣма да си иде. Да се радваме, че Богъ е предвидилъ. Новото е , което носи радостьта. Старото, което си заминава, което си отива, за насъ е скръбьта. Тогава ако вие остарявате, занесете съ себе си скръбьта! - Ако се подмладявате, донасяте радостьта. Това е правилниятъ процесъ на живота. Всѣки день, като станешъ, трѣбва да донесешъ радостьта съ себе си, за да си иде скръбьта. Затуй като станешъ сутринъ, попей си. Затуй азъ слушамъ, че пѣете. Доколкото азъ зная, вие по три пжти на день не пѣете.

Една млада сестра ми казва: Нѣмамъ вдъхновение да пѣя. Пъкъ азъ може да накарамъ всѣка млада сестра да пѣе, може да пѣе, какъ не. Я да и дамъ 10 английски лири, какъ ще пѣе, ще пѣе една песенъ, даже ако не знае да пѣе, ще се научи. Златото ще даде настроение. Вземете въ съображение: Златото представя сянката на живота. Носителъ е то. Проводникъ е. Хората се радватъ на златото, защото е проводникъ на живота. Затова златото е обичано. Златото е въ земята и е турено по единствената причина, за да може да функционира животътъ. Не само животътъ на хората, но

животътъ на цялата природа минава и се трансформира. Азъ считамъ златото носителъ на живота, а среброто е филтъръ на живота. Каквито утайки има, то филтрира. Сега нѣкои може да кажете - дали това е така? Този въпросъ азъ го разрешавамъ лесно. Когато нѣмамъ никакво злато въ себе си, не може да пѣя. Като туря една английска стерлинга въ джоба си, мога да пѣя. Изваждамъ стерлингата, гласа го нѣма. Турямъ стерлингата, гласътъ дойде. Правя това веднъжъ, два пѫти, това показва, че между тази стерлинга и гласа има известно отношение, известна връзка. Азъ правя сравнение. Казвамъ: Гладенъ съмъ, не може да пѣя. Щомъ като похапна малко, имамъ желание да пѣя. Това е опитъ. Първи пѫть, втори пѫть го правя и виждамъ, че между яденето и пѣенето има връзка. Щомъ се наядешъ, можешъ да пѣешъ, щомъ си гладенъ не можешъ да пѣешъ. Нѣма я стерлингата. Какво значи "английска стерлинга" въ буквален смисълъ? Храната е една необходимостъ, да дойде божественото благо на менъ, трѣбва да дойде хлѣба, трѣбва да дойде водата.

Ще ви разправя един анекдотъ за 12 души адепти, които се събрали на едно мѣсто, пъкъ всѣки трѣбвало да произведе нѣщо. Единиятъ казва: Азъ научихъ едно нѣщо въ живота и като кажа, туй нещо става. Първиятъ казва: Жаденъ съмъ. - Веднага водата дошла, като произнесъль думата "вода", и тя дошла. Като казалъ хлѣбъ и хлѣбътъ дошълъ. Та казвамъ: Вие научавате нѣщата само тогава, когато кажете вода и водата дойде, вие тази дума сте я научили да я произнасяте. Идешъ нѣкъде при сухия изворъ и като кажешъ "жаденъ съмъ", ти си произнесъль думата и водата дойде. Писанието казва, че преди още човѣкъ да е попросилъ, Богъ ще му отговори на желанието. Понеже жаждата това е единъ вътрешенъ процесъ да познаешъ Бога. Азъ не може да ви обяснявамъ думата "познаване". Ако ви обясня какво значи познаване, вие ще се съблазните. Когато Христосъ казва: "Ако не пиете кръвьта ми и не ядете плътьта ми", 70 души отъ Неговите ученици казаха: Тежка е тази дума, този човѣкъ иска да ни направи човекоядци, като го изядемъ, какво ще остане отъ Него. И вие се съблазнявате. Казвате: Азъ трѣбва да бѫда добъръ. Вие не знаете какво значи да бѫдешъ добъръ. Като кажешъ да бѫдешъ добъръ, доброто трѣбва да дойде. И целиятъ свѣтъ трѣбва да стане добъръ. Ако Богъ е казалъ туй, веднага ще стане. Ако не е станало, още не е казалъ. Ако Богъ проговори "Азъ съмъ добъръ", и целиятъ свѣтъ ще стане добъръ, понеже Господъ не е казалъ, затова не е

добърът. Ако Господъ за себе си каже, че е добърът, той очаква и ние да кажемъ, да произнесемъ. Нѣкой пжть казваме "Богъ е благъ", но сами не вѣрваме въ това. Ти можешъ да кажешъ "Господъ на тебе ти далъ", казвашъ: Благъ е Господъ; видишъ нѣкой човѣкъ умрялъ, тази работа не разбирашъ, съблазнишъ се, казвашъ: Ако Господъ беше благъ, този човѣкъ не трѣбваше да умре. Видишъ нѣкой човѣкъ богатъ - благъ е Господъ. Видишъ друг сиромахъ - попаднешъ въ едно противоречие. Отде предполагате, че този човѣкъ е умрялъ? Какви са доказателствата, че е умрялъ човѣкъ? Ако водата е замръзнала и не тече, умряла ли е? Но тази вода ...ина е станала, казва, тази работа съ течение нѣма да стане. За менъ да остане. Затова спряла да тече вече. Тази вода обърнала погледъ къмъ себе си, тя иска да стане богата, замръзнала. Вие мислите само за себе си, замръзналъ си. Казвамъ, понѣкой пжть вие казвате, че нѣкой позамръзналъ. Тогава щомъ си замръзналъ, обърналъ си погледа къмъ себе си. Ти казвашъ: Съ даване, съ живѣене за другите хора не става, чакай да поживѣя и за себе си. Щомъ човѣкъ започне да живѣе за себе си, замръзва. Не е лошо да живѣешъ за себе си, но ако почнешъ да живѣешъ за себе си, ще замръзнешъ; ако не искашъ да замръзнешъ, тогава трѣбва да живѣешъ за другите. Сега има единъ по-дълбокъ смисълъ - живѣене за другите.

Единъ братъ ми каза една философия: Хората на Изгрѣва сж толкозъ положителни, че човѣкъ не може да живѣе тукъ, или трѣбва да ги слушашъ какво тѣ казватъ, или трѣбва да бягашъ. Всички са тъй настойчиви, че каквото кажатъ, трѣбва да стане. Или трѣбва да правишъ каквото ти кажатъ, или трѣбва да бягашъ отъ Изгрѣва. Сега той ималъ известна идея - който е слабъ, нека да дойде на Изгрѣва, да види новото благо, а пъкъ който е силенъ, нека дойде да опита силата си на Изгрѣва. Когато слънцето изгрѣва, то е приятно. Когато дойде къмъ обедъ, стане силно това слънце, тогава ще опиташъ твоята сила колко можешъ да издържашъ на нѣговата топлина. Ако можешъ отъ сутринъ до обедъ да издържашъ, ти си здравъ човѣкъ. Ако седишъ половинъ, единъ часъ на слънце и се скриешъ въ къщи, не си отъ здравите. Казвате, мога да слънчасамъ. Щомъ дойде идеята въ ума ти, че можешъ да слънчасашъ, ти не си здравъ човѣкъ. Подиръ обедъ започва да намалява неговата свѣтлина.

Казвамъ: По две нѣща вие се изпитвате - изпитва се на Изгрева вашата любовь колко е силна. Ако проповядвашъ за

Любовьта и после гледашъ, че кесията ти се изпразнила, кесията е празна, защо? - Ако въ твоята кесия следъ като си извадилъ една монета и не сж влязли две, любовьта ти е слаба. Ако си казалъ три сладки думи и не са дошли 6 на мѣстото, твоята любовь е слаба. Защото въ свѣта празна дума нѣма. Не да се създаватъ картини такива, да ни забавляватъ. Насъ ни трѣбва единъ животъ. Мене не ме интересуватъ другите хора, какво тѣ създаватъ. Азъ какво създавамъ. Следъ като вляза въ моята градина и като видя, че всичкитѣ цвѣтя повѣхнали, казвамъ - жаденъ съмъ, и като кажа, водата да потече. Азъ като кажа "жаденъ съмъ" и всичките тия повѣхнали цвѣтове ще се изправятъ, водата ще дойде, само една дума като кажа азъ, "жаденъ съмъ", и водата идва. Казва, полейте всичките тия, полейте всичките тия сж жадни, тѣ не знаятъ да правятъ погрешки, тѣ не знаятъ да говорятъ, погрешката е моя; азъ не дойдохъ по-рано, като ги видя, че са клюмнали, тъжни, скръбни, и азъ като кажа, веднага ще се утоли жаждата на тия цвѣтове, следъ туй всички ще се изправятъ нагоре. Новата философия е това, вие виждате нѣкой човѣкъ, като цвѣтъ увѣхналъ, вие отивате да го питате защо е скръбенъ. Той казва, жаденъ съмъ.

Ако вие не може да носите скръбьта на целия свѣтъ, вие не можете да носите и радостите на целия свѣтъ - законътъ е все същиятъ. Ако вие не можете да обичате всички, вие никакво изкуство не можете да добиете. Подъ "всички" всѣкога подразбрамъ да обичаме Бога. Всичко онова, което Богъ е създалъ, трѣбва да обичаме. Една идея, която постоянно изучаваме, която може да залегне. Казвате: Азъ какво да обичамъ. - Което Богъ е създалъ, трѣбва да обичаме, силата на човѣка седи въ туй. Ще правитѣ опити. Азъ може да накарамъ отъ когото и да е отъ васъ да се обичате, всички мога да накарамъ да се обичате, нѣма нѣкой, когото да не мога да накарамъ. Двама души отъ васъ не може да се обичатъ, може да ги накарамъ да се обичатъ. Нѣма да ги бия, нищо нѣма да имъ казвамъ, изваждамъ 25 лири стерлинги - и двамата сж закъсали - давамъ парите на двамата, веднага ще се хванатъ братски, ще се прегърнатъ. 12,5 1/2 английски лири стерлинги колко правятъ, я ги пресметнете. По същия начинъ Господъ въ свѣта действа. Казвате: Вижъ Господъ на тия грешните какви блага е далъ. Богъ примирява, на богатите далъ пари да ги примири. Богъ е далъ толкозъ преизобилно, за да се отвори сърдцето. Богъ чрезъ благото на свѣта оправя свѣта, не

чрез наказанието. То е методъ. Господъ на този лошия човѣкъ му далъ деца, на една риба, която е жестока - по-жестоки същества отъ рибите нѣма, най-жестоките същества на земното кълбо сѫ рибите, паякътъ е нищо спрямо рибите, тѣ се гълтатъ на общо основание - и затуй на тяхъ, на всѣка риба Господъ дава по 300, по 400 деца да има да раздаватъ децата - рибата жертвува. Казва "дай ми едно отъ своите деца", ще дойде, ще иска едно. Рибата като снесе яйцата си, до годината едва ли оставатъ две, три деца - всичко туй е изядено. Ще кажете, защо е така. Тия жестоките риби ги учатъ на една мекота. Студенокръвни сѫ тѣ, въ тяхъ такава милостъ нѣма, вие не сте опитали устата на акулата. Колко моряци паднали въ морето, падне този морякъ, акулата нападне и отсече краката му като съ хирургическо ножче, остане единъ трупъ безъ крака, тя хич не си поплюва. Казвамъ: Смъртьта сега е една акула, тя живѣе само въ водата. Акулата извънъ водата е слаба. Докато си въ водата и ржце и крака, всичко може да иде. Ако искашъ да се освободишъ отъ нея, трѣбва да бъдешъ на сухо.

Та казвамъ: Когато Писанието казва, че желанията сѫ създали въ човѣка всички нещастия, то е вѣрно по отношение на акулата. Въ водата вѫтре, дето живѣятъ, желанията сѫ риби. Тѣ живѣятъ въ водата. Не че е риба. Въ този смисълъ една хубава черта има у рибите. Рибите всѣкога сѫ чисти, нѣма по-чисти същества отъ рибите. То е привидно така. Въ рибите има нѣщо, което е жестоко. Въ рибите има нѣщо, което живѣе и което е чисто. Два живота едновременно вървятъ. И въ човѣка е същото. Има единъ животъ, ние живѣемъ въ свѣта на Любовьта. Въ насъ има нещо, което е на плътьта. Има нещо, което е на духа. Духътъ, това е чистотата. Плътьта, това е жестокостьта. Казваме сега въ новите небеса. Йоанъ казва, тамъ видѣхъ, че нѣмало море и реки нѣмало. Въ новия порядък ние не искаме въ водата да живѣемъ, въ водата виреятъ много лоши работи или другояче казано: Единъ день ще има единъ животъ безъ желания. Ако вземете българската дума "желание", защото човѣкъ, който желае нѣщо, въ желанието му липсва нѣщо и на рибата и липсва, липсватъ й ръце и крака. Че една риба на пиано не може да свири, една риба на състезание не може да иде. Та по нѣкой пѫть азъ виждамъ нѣкои отъ васъ, които сте тъжни, скръбни, казвамъ: Това е въ водата вътре, най-големите скърби сѫ въ водата. Разправяше ми единъ, когато се упоилъ, казва: Мина ми

целия животъ като на едно кино. Всичко туй отъ детинството, подробности въ малко време, туй всичко ми мина презъ ума. Казвамъ си, къде отиде сега. По едно време видяхъ, че се намерихъ нѣкъде, па и радостьта следъ като ме извадиха, следъ като се събудихъ, видяхъ, че съмъ избавенъ, дойде ми такава радость, каквато никога не съм чувствувалъ.

Богъ иска да има деца съ весели сърдца, помнете го това. Богъ иска да има деца съ весели сърдца. Когато Господъ дойде при васъ и види, че нѣмате весело сърдце, казва: Какво липсва на тия деца, какво ли липсва? - Липсва ви нѣкакво щраусово перо. Та този животъ, който сега имате, е емблемъ. Бъдещиятъ животъ, който дойде, ще бжде другъ. Тази скръбъ, тия страдания, които сега ги носите, сж предвестници на бъдещата радость, на бъдещото веселие, което ви очаква. Всѣки, който е страдалъ, има право да се радва. Всѣки, който не е страдалъ, нѣма право да се радва. Ако не искашъ да страдашъ, не може да очакваш и въ радостьта. Ако приемешъ да страдашъ, ще станешъ гражданинъ и въ радостьта. Както и да философствувате, азъ съмъ намерилъ друго разрешение - туй е новото учение. Въ това седи да примиримъ противоположности въ живота: Да примиримъ смъртьта съ живота. Животътъ седи повече отъ смъртьта, той е по-силенъ. И радостьта е по-силна отъ скръбьта. Туй, което е по-силно, то е реално. Любовьта е по-силна отъ омразата. Свѣтлината е по-силна отъ тъмнината. И всичкитѣ добродетели сж по- силни. Та казвамъ на васъ: Дръжте туй, което е по-силно. Въ свѣта е силенъ само Богъ. Той се нарича Всесиленъ, Най-Силниятъ. Следователно, когато искаме да разрешимъ всички мъчнотии, трѣбва да потърсимъ Него. “Потърсете ме въ день скърбенъ и азъ ще ви помогна”. Скърбьта е день, въ който можете да познаете благостьта на Бога. Тамъ, дето никой не може да ви помогне, обърнете се къмъ Него. Ще имате една опитностъ, ще имате една радость, която никой не може да ви даде. Казва: Създавамъ ново небе и нова земя. И всички, които сж живѣли въ сегашните скърби, ще живѣятъ въ туй новото небе и новата земя, която е на радость и веселие.

Отче нашъ.

ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА ВѢРА.
ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВЬ.

РЕЛИГИОЗНИ ХОРА

34-то Недѣлно Утринно Слово
12.09.1937 г. Неделя, 5 ч.с.
ИЗГРѢВЪ

Добрата молитва.
91 Псаломъ. Молитвата на Царството.
Ще прочета 61 глава отъ Исая.[стр.508]

Може би единъ день нѣма да бжде далечъ, когато вие ще имате проповедници на амвона - грамофонни плочи. Ще се завърти плочата, започва да проповѣдва. Тогава вие ще имате проповедници, каквито вие искате. На номер 1,2,3,4,5-10. Каквото ви харесва, да говорятъ; той ще говори това , което вие искате. После много отлични проповедници ще има. Нѣма да има обиди, понеже вие ще отстранявате да нѣма нищо обидно. Сега много проповедници има, които са грамофонни плочи. Не са хармонични, дрънкатъ нѣщо, което не трѣбва. Пъкъ доста вѣрующи има, които са грамофонни плочи, говорятъ това, което не е . Много пжти единъ човѣкъ пѣе туй, което не може да пѣе, пѣе една класическа ария. Думите сж същите, които пѣе, но гласътъ не е същиятъ, а пъкъ нѣкой пжть арията е същата, пъкъ думите не сж същите. Подъ "ария" какво разбирате вие. Сега нѣкой разбиратъ думата "ария". Онези, които сж свършили музикална академия, разбиратъ много добре думата "ария". Но вие, които не сте свършили музикална академия, не зная какво разбирате подъ думата "ария". Ария значи нѣщо въздушно, което се люлѣе изъ въздуха. Тъй щото ария точно не може да се преведе съ думата "песенъ", защото на български тя съвсемъ друго значи, пъкъ ария означава нѣщо повече - една дълга песѣнъ, хубава песѣнъ. Тѣ сж мъчни нѣща за обяснение. Както въ английски, ако идете въ Америка, ще чуете американеца казва "комъ"; ако идете въ Англия, англичанина казва "къмъ". Отъ де накъде? Най-напредъ "комъ", а после "къмъ". И англичанинътъ и американецътъ разбиратъ същото. Когато спорятъ сега "къмъ" ли е право или "комъ". Въ български казватъ "моето пиленце" или "моето

гълъбче”, кое е по-хубаво да кажатъ - пиленце или гълъбче. Пиленце значи “пилъ”, а гълъбъ какво означава?

Въ религиозния животъ има една страна - преувеличение на чувствата. Религиозниятъ животъ има една опасна страна. Цигуларятъ ще изтегли струната нѣкъде повече, отколкото трѣбва, като свири. Нѣкой пжть е опасно, скъсва се струната. Азъ имахъ тукъ единъ случай. Синътъ на единъ полковникъ свири, скъсва се струната и му ударила окото, иде да го лекувамъ. Струната се откъсва отъ горе, отъ шийката. Отдолу ако се откъсне иди дойди, но отъ горе когато се откъсне... Казвамъ, въ религиознитѣ хора има натегнатостъ, тѣ ставатъ крайно взискателни, претенциозни. За право говорятъ всички, но всички сж несправедливи. Азъ не съмъ срещалъ религиозенъ човѣкъ, който да е справедливъ. Нѣма случай ни въ Америка, ни въ Англия, който да разправя нѣщата както сж, все има изопачаване. Не че го желаятъ хората, то е въпросъ за ефектъ. Нѣкой пжть това произтича отъ това, че въ човѣка има едно чувство, което преувеличава нѣщата. Наричатъ го сублимностъ, величественостъ. Ще представи тъй, както не е нещо. Нѣкои неща намалява например. У българина запримеръ времето е слабо развито. Той съ метри мери времето. Питамъ го: До туй село колко часа има? - Казва: Като хванешъ този баиръ и ще стигнешъ. Мислишъ половинъ - единъ часъ, а ти вървишъ часъ, два, три, четири, петь - не минава.

Нѣкои хора например иматъ едно понѣтие за Бога. Много са говорили за Господа, мислятъ, че всеки може да се запознае съ Него; тогава казватъ, че Господъ е огънъ пояждающъ. Който иде при Нѣго, все го изгаря. Най-първо като тѣ хвърли въ този огънъ, ако се стопишъ, всичко отиде. Това е една обстановка на нѣщата. Идетѣ нѣкой пжть при най-добриятъ човѣкъ на земята, ако правимъ сравнение, ще го намерите въ най-доброто разположение, отъ устата диша животъ, думите му се лѣятъ като медъ така. Нѣкой пжть може да намерите този човѣкъ въ едно състояние такова, гдето се набрало може би отъ 10 години недоволство, че като идешъ, започнатъ ония думи, помете орталъка. Или какъ ще си обясните, когато се разгневите. Всѣки се гневи отъ васъ, нѣма нѣкой, който да не кипне, макаръ че нѣкои хора седятъ, гледашъ го - обидилъ се, има нѣщо задъ тази обида. Не мислете, че той е като Божа кравица. Кипва. И за малките работи човѣкъ кипва, за много малки работи. Ако ние попитаме ние защо кипваме, не може да си дадемъ отчетъ.

Разправяше ми единъ познатъ: Нѣкой пжть нѣкои хора, като дойдатъ при мене да ми говорятъ, иде ми да имъ изшия една плесница, не зная защо, но ми иде да го ударя; другъ като дойде иде ми да го прегърна, и азъ не мога да разбера. Казвамъ: Азъ да ти обясня, тази е лесна работа. Ти, рекохъ, като идешъ при нѣкой умрялъ волъ, искашъ ли да го прегърнешъ? Затворишъ си носа и бягашъ или най-малко ще риташъ. Като идешъ при нѣкоя ябълка, ще я прегърнешъ, има какво да прегърнешъ. Когато ние очакваме отъ хората нѣщо да ни дадатъ, ние ги прегръщаме. Когато искатъ да вематъ нѣщо отъ насъ, ние ги ритаме.

Сега нѣкой човѣкъ е религиозенъ. Човѣкъ трѣбва да бъде религиозенъ. Но религиозностьта е единъ отдушникъ. Тя е предпазителна клапа. Ако го нѣмашъ, твоятъ котелъ ще се пръсне. Та и клапа, искашъ не искашъ, трѣбва да функционира правилно, че набраната енергия да излиза въ въздуха и вжтре въ тебе трѣбва да функционира. Вземете сега: Нѣкой казва, трѣбва да обичаме само Бога. Нѣкои хора, като казватъ да обичаме само Бога, какво разбиратъ? Ние трѣбва да обичаме като Бога, да идемъ при Него, да обичаме като Него, да покажемъ Божията Любовь. Нѣмашъ никакъвъ примеръ за Любовьта. Ако идешъ при мъртвите и имашъ Божията Любовь, тѣ трѣбва да оживѣятъ. Ако носишъ Божията Любовь, и ако идешъ при жадните хора, всички ще иматъ достатъчно вода. Ако идешъ при гладните и носишъ Божията Любовь, тѣ ще се нахранятъ. Ако идешъ при сиромасите и носишъ Божията Любовь, те ще забогатеятъ. Ако идешъ при невѣжите и носишъ Божията Любовь, учени ще станатъ. Ако идешъ при грозните и носишъ Божията Любовь, красиви ще станатъ. Ако идешъ при слабите и носишъ Божията Любовь, силни ще станатъ. Накъдето идешъ, ще преобразявашъ целия свѣтъ. Тъй разбирамъ Любовьта. Щомъ отиваме нѣкъде и хората оставатъ сиромаси, щомъ отиваме нѣкъде и болнитѣ хора си оставатъ болни, щомъ отиваме при невѣжите и тѣ си оставатъ такива - може да имъ говоримъ за Божията Любовь, но това е любовь, която е неразбрана. Сега другитѣ ще кажатъ, че това не е така. Добре. Азъ не навеждамъ това, отъ васъ още това не се изисква, вие не сте дошли да носите тази Любовь, понеже не сте толкозъ силни. Онѣзи, които я носятъ, трѣбва да бждатъ много силни. И не мислетѣ, че тази Божествена Любовь може да се даде на слабитѣ хора. Тогава на кои може да се даде? Тази Любовь се дава само на онѣзи, които нищо нѣма да

задържатъ за себе си. Тѣ ще мязатъ на хора, които следъ като са сготвили едно ядене, готвачътъ сготви яденето и той има право само да го близва, а другите хора като изядатъ всичкото, каквото остане по казана, той ще вземе малко хлѣбецъ и то ще бжде заради него. Който носи Божията Любовь, пръв нѣма да бъде, но последенъ ще бъде.

Сега при туй обяснение, споредъ вашите схващания, всички ваши схващания, всички иматѣ едно схващане, че като обичатѣ нѣкого, вие искате да имате първото мѣсто при него. Тъй е въ свѣта; ако идетѣ между дипломатите, онази държава, която е почитана, която е обичана, на най-важните хора даватъ първо мѣсто, а онези, които сж малко почитани, заематъ последни места. Един представитель на България нѣма да вземе първото мѣсто, което единъ английски представителъ ще вземе. Ако ме питате защо е тъй, ще ви кажа: Едно обикновено камъче нѣма да го турите за единъ голямъ корнизъ нѣкъде. За корнизъ ще турите голямъ камък, който съответствува. Най-после представетѣ си, ако сме 10 души певци и единъ отъ насъ пѣе най-хубаво, кой ще има най-хубавото мѣсто? Онзи, който пѣе. Онзи, който пѣе най-малко, той ще има последното мѣсто. Ако ме попитате защо е така, азъ питамъ, ами че какъ трѣбва да бжде? Азъ бихъ желалъ, като кажете "защо е така, ами какъ трѣбва да бжде", да ви представя тази идея, защо е така. Представетѣ си, че вие тръгвате като екскурзианти, вие имате 10 души, единъ отъ тяхъ знае цѣлата местность, а единъ отъ тяхъ знае най-малко; ще турите ли този последниятъ, който не знае да ви води, или ще турите да ви води онзи, който знае местностьта? Ще турите да ви води онзи, който знае. Нѣма да се издерете изъ дракитѣ. Той ще ви превѣде презъ най-добрите места и ще бждѣте доволни. Той ще ви покаже всички видни места на тази местность.

Та сега вие изучавате нѣкои нѣща. Тукъ имахме единъ приятелъ, голямъ философъ, младъ човѣкъ беше, той казваше: Тази е религиозна баба, този е религиозенъ дядо. Питамъ го по нѣкой пжть какви трѣбва да бждатъ? - Той има възгледи. Казвамъ: Дай ми единъ възгледъ. Кои считашъ тия баби? Какво трѣбва да се тури на бабитѣ, за да не са баби? Признавамъ, че нѣкоя е баба, но искамъ да я подмладимъ. Казвамъ: Ти ще идешъ при бабата и не обръщашъ внимание. Ако е млада мома, хубаво - красива, ще й хвърлишъ око, казвамъ: Въ моите очи бабата нѣма да тѣ изкушава, а младата може да те изкуси; кое

е по-хубаво? Ако ти си пратенъ на едно велико рандеву въ живота, младата ли мома трѣбва да срещнешъ или бабата? Бабата има повече знание, има по-малко красота. Младата има повече красота, по-малко знание. Ако младата те упътва въ живота, тя ще оправи тъй, че изъ драките ще ходишъ. Ако старата те упъти въ живота, ще те упъти така, че на свѣтъ ще идешъ.

Та въ религиозния животъ ние не искаме красиви моми, ние искаме стари баби; религията не е за красивитѣ хора, тя е за старитѣ хора. Въ туй отношение казватъ, че религията на земята е най-добра. Не мислетѣ, че религията е най-високото нѣщо въ живота. Религията азъ наричамъ едно вретище, като съгрѣши човѣкъ, става религиозенъ, разкайва се за греховетѣ си - то е религия. Религиозниятъ човѣкъ не може да бжде красивъ, понеже като станешъ религиозенъ, започватъ да те мъчатъ греховѣтѣ: Тукъ си направилъ единъ грѣхъ, тамъ си направилъ другъ грѣхъ. Тукъ си казалъ една дума, тамъ си казалъ друга не на мѣсто - погрѣшки, погрѣшки, смутишъ се. Азъ разглеждамъ живота както е. Казватъ, религията е връзка съ Бога, пъкъ то едва следъ като минешъ, следъ като ядешъ тази религиозна попара съ хиляди години и като излезешъ изъ нея, ще благодаришъ, че си се отървалъ отъ тази религия.

Исая казва тукъ въ главата, че освобождава хората - "Духътъ на Господа е върху менъ, защото ме помаза", - тия работи сж религиозни. Да проповѣдва освобождение на пленниците, ти си пленникъ на нѣщо. Религиозниятъ човѣкъ е затворенъ въ догмите, въ понятията, въ схващанията, послѣ дойде обиденъ, иска да отмъсти, не знае какъвъ начинъ да избере. Знаешъ какво правятъ религиозните хора. Събератъ се, ще аферосатъ нѣкого, ще го анатемосатъ. Нѣкой ще издаде заповедъ да го не поздравляватъ, това са все религиозни хора, все отъ Любовь ставатъ. Туй е сега кривата страна. Думата "религия" отскоро е излязла. Тази дума е отъ сегашното състояние на човѣшкото съзнание. То е процесъ на чистене. И право е, процесъ на чистене трѣбва. Затова една домакиня, когато чисти дома, не може да бжде облечена съ хубави булски дрѣхи, но облечена съ много обикновени дрѣхи, вѣхти дрѣхи. Поставила, защото има да се цапа. Като очисти хубаво, може да се облече съ хубавата дрѣха, понеже понятието за религията мяза на хора, които сж се опретнали да очистятъ всичката външна страна, която имаме на своя животъ, за да се прояви същинскиятъ животъ. Има думи, които насъ ни измъчватъ.

Азъ гледамъ често и правя своите психологически наблюдения. Често при най-хубавото разположение, веднага мине нѣкаква такава мисъль или чувство, което нѣма нищо общо. Една дисхармония въ живота внасятъ. Ако азъ бяхъ човѣкъ, който не разбирамъ, ще се чудя. Но азъ ще видя отде излиза туй чувство. Ако идешъ между оскърбенитѣ хора, веднага и ти ставашъ скърбенъ. Ако идешъ между алчните хора, които обичатъ парите, и въ тебе ще се появи туй чувство. Ако отидешъ между хора, които отмъщаватъ, и въ тебе ще се породи туй чувство да отмъстишъ. Ако отидешъ между хора, които крадатъ, и въ тебе ще се появи туй чувство да открадвашъ. Та навсѣкъде трѣбва да разбирашъ, че не сж твои всички подбуждения, но тѣ сж отгласъ. Дойдешъ нѣкъде, пробуди се въ тебе едно чувство да бждешъ добъръ, благороденъ, пъкъ не е твоя окръжаващата среда. Човѣкъ трѣбва да разбира кое произтича отвжтре отъ него, и кое е дошло отвънъ. Тѣзи нѣща, които идатъ отвънъ, и тѣ сж хубави. Ще кажешъ - защо така чувствувамъ? Ако ти така не чувствувашъ, ти и много хубави работи не можешъ да чувствувашъ и много лоши работи не можешъ да чувствувашъ. Ако твоето обоняние не е развито, не може да чувствувашъ този смрадъ отвънъ, но и като дойдешъ при приятните работи, при най-хубавите уханя, не можешъ и тяхъ да чувствувашъ. Казвамъ: Въ живота онзи органъ, който схваща лошото и доброто, той е единъ и същъ. Той схваща ония трептения, значи лошитѣ работи иматъ особени трептения, хубавите работи и тѣ си иматъ особени трептения. Ухото, което схваща дисхармонията, схваща едновременно и хармонията. Ако онова ухо не може да схване и дисхармонията, то не може и да схване и хармонията. Нѣкой пжть въ ума си, вашиятъ ум може да се развие и да схваща и най-малкитѣ подробности. Нѣкой пжть ние не виждаме нѣкои погрѣшки. Нѣкой пжть подъ микроскопа са увеличили много малкото, което едва съ просто око може да се види.

Вчера седи единъ господинъ и ме чака вънъ. Менъ ми е неприятно, понеже въ събота не приемамъ. Гледа той, очаква той да го приема, братски хубаво да му говоря. Азъ го чувствувамъ, виждамъ го въ сърдцето, но виждам въ него едно безспокойство - натоварилъ се съ товаръ, нечистотии носи съ себе си. Днес, въ събота, таманъ съмъ се облякълъ, на поляната ще отивамъ, една конференция правя, той ще ме оцапа сега. Казвамъ: Не приемамъ днесъ никого. Той се очуди какъ да го не приема. Той се чуди, за себе си мисли, че е нѣкакво

величие. Какъ тъй, за пръвъ пжть го виждамъ, какъ тъй да дойде, и да го не приема. Казва ми, азъ имамъ уважение, почитание къмъ тебе, високо мнение, а ти да не ме приемешъ. Всичко туй виждамъ. Виждамъ и неговото състояние и казвамъ: Не приемамъ; казва: Кога можешъ да ме приемешъ? Не му отговарямъ. Той си върви по пжтя и си мисли, не може да разбере противоречието, мъчи го нѣщо, разговаря се съ този, съ онзи, гледамъ съ двама братя се разговаря; казвамъ, защо се случи, казвамъ: Утре на ученитѣ ученици ще имъ кажа защо се случватъ тия работи. Защото, ако азъ бяхъ на неговото мѣсто, щяхъ да кажа - добре. Може да му кажа тъй: Днесъ не приемамъ, но понеделникъ, вторникъ, сряда може да дойдешъ. Това е по човѣшки. По Божествено азъ не мога да кажа, че утре ще го приема. Не може да му кажа понеделникъ ела, защо ще му кажа нѣщо, което не зная дали ще стане, може и въ понеделникъ да не може да го приема. Казвамъ, азъ днесъ нѣма да го приема. За понеделникъ не зная. Днесъ не приемамъ никого. Той трѣбва да знае. Не приемамъ никого, защото другъ съмъ приелъ. Ти сега ще идешъ да изучавашъ науката. Когато нѣма никого да приемамъ, тогава ела и ще приемамъ - нищо повече, то е Божественото. Ще изучаваме.

Господъ по нѣкой пжть не отговаря на нашите молитви, понеже преди нашитѣ молитви хиляди и милиони молитви сж турени. Казвашъ: Какъ тъй, азъ се моля. Вече 5-6 дни какъ се моля. -Други по 100 дни са се молили. А "5 дена азъ се моля", - ще чакашъ. Господъ казва не приемамъ. Даже и туй не казва, той си мълчи. Тогава ще се явятъ следующите нѣща. На Господа какъ ги казватъ: Свещеникътъ казва: Помолете се на Господа - още нѣма отговоръ. На вториятъ день нѣма отговоръ, на третия нѣма. Преди нѣколко време идва единъ господинъ и казва: Ще се пръсна - Че какъ ще се пръснешъ? - Ще се пръсна. Може ли да ми помогнешъ. Туй нѣщо, което имамъ, не може да го търпя. Изяде ме. - Че какъ? Изяло го. Човѣкътъ яде го нѣщо, изяло го човѣка, яде го нѣщо. Азъ не виждамъ какво го яде. Той казва, ако можешъ помогни ми. Рекохъ му, че какъ да ти помогна? Казва, не виждашъ ли. Казвамъ: Вѣрвашъ ли? Казва: въ Бога вѣрвамъ, но той не ме слуша. - Ами че казвамъ, ако Господъ не те слуша, азъ ли ще те слушамъ? Той седи, сопва се и казва: Разбери добре. Рекохъ: Не знаешъ ли, че азъ може да те изпждя навънъ. Започна да ме гледа хубаво. Казвамъ, какъ искашъ да ти помогна, азъ не те разбирамъ. - Какъ не разбирашъ, пакъ ми казва сопнато. Седя азъ, разсъждавамъ,

виждамъ болката му къде е. Най-после станахме приятели. Рекохъ, тебе нѣщо те мъчи подъ лъжичката - Тукъ, казва, ще ме изяде нѣщо. Ходишъ при този лекаръ, при онзи, считатъ ме смахнатъ човѣкъ. Казватъ - глупакъ. Ще ме изяде нѣщо подъ лъжичката. Рекохъ: Ако те излекувамъ, какво ще платишъ? Казва, каквото искашъ ще ти платя, само да се махне. Рекохъ: Замижи, да не гледашъ какво правя. Бутнахъ го на едно мѣсто и казвамъ: Какво чувствувашъ? Въздъхна - олекна ми, какво направи? Казвамъ: Нека има нѣщо да не знаешъ. Защото ако знаешъ, ще се върне. Той казва, нека си върви. Азъ влизамъ въ положението на този човѣкъ. Отъ моето гледище искамъ да бъде учитивъ. Той има чуждо състояние, но той е много припрянъ. Едновременно ние въ свѣта имаме две разбирания. Казвамъ, следъ туй ще ви приведа другия примеръ, който изяснява потънкоститѣ. Има една потънкостъ въ живота, която трѣбва да разберемъ.

Тукъ преди нѣколко дена иде една госпожа женена, отъ София; доста интелигентна, отъ благородно общество, но отчаяна. Иде тя и още като я виждамъ и казвамъ: Сестра, днесъ не приемамъ никого, друга работа имам. Тя се спря, казва: Господъ ме прати при васъ, не се връщамъ. Казвамъ: Щомъ те е пратилъ Господъ, ела. Виждамъ лицето и тъй скръбно, така омаломощено, отчаѣно. Казвамъ и, въ какво мога да ви бъда полезенъ? Имала единствена дъщеря, която се е самоубила. Отчаяна съмъ, казва, не зная защо се самоуби. Казвамъ: Разправи ми тази работа - Млада бѣхъ, оженихъ се за единъ, когото обичахъ, имахъ вѣра въ него, но когато се роди дъщеря ми, забелязахъ, че той започна да гледа на тази, на онази. Завърза известни отношения съ друга мома. Азъ възнегодувахъ, искахъ да му дамъ пѫтя, да се освободя отъ него. Взехъ, че му дадохъ пѫтя, разведохъ се съ него, освободихъ го, но той се ожени за друга, роди му се дете и онази другата, неговата втора жена казва: Ти ще скъсашъ всички връзки, които имашъ съ първата жена, ще забравишъ дъщеря си. И той решава да не приема дъщеря си. Дъщеря ми мязаше точно на баща си въ всичкитѣ си черти. Тя мислеше, че баща и е добъръ, имаше едно много хубаво чувство и физиономически приличаше на него. Тя се самоуби. Защо, казва, стана това? Рекохъ: Азъ ще ти кажа: Ти си направила една погрѣшка, пѫрво направи погрѣшка, че се ожени. Втората погрѣшка, че се разведе съ мъжа си.- Ти, рекохъ, по никой начинъ, при тази дъщеря не трѣбваше да се развеждашъ. Дойде ти едно зло, той тръгна да ходи по чуждитѣ жени. Ти трѣбваше да останешъ съ него за благото

на дъщеря си. Ти искаше да се освободишъ отъ мжжа си, ето дойде и то по-голямо нещастие; ако не беше се развела, дъщеря ти щеше да бжде жива. Понѣже ти се разведе, Господъ разведе дъщеря ти отъ тѣбе. Казвамъ, ти не предпочете малкото зло, дойде голямото. Сега и туй зло е малко, отъ това зло има по-голямо. Защо дъщеря ти се самоуби? - Тя стана жертва заради тебе, заради тебе, да ви подигне, тя се пожертвува. Тогава дъщеря и се явила, не я поглежда, преструва се и казва: Азъ не се убихъ, мѣне други ме убиха, азъ не се убихъ. Въ този свѣтъ дето съмъ, хората не мислѣтъ, както тука на земята. Казвамъ на тази госпожа, туй е за твоето повдигане. Казвамъ, тя става жертва, тази жертва трѣбва да я уважавашъ. Сега и бащата започналъ да ходи на гроба, и майката ходи, и двамата плачатъ на гроба на дъщеря си; и бащата плаче, и той е въ отчаяние. Защо умиратъ хората - жертва ставатъ.

Та казвамъ сега, религиознитѣ хора въ свѣта сж въ единъ свѣтъ на противоречие. Ние на земята имаме малки злини и малки злини учимъ се да понасяме. Най-пжрво всички трѣбва да се учимъ да понасяме малкитѣ злини. Писанието казва, че целиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи. Ако всичкиятъ свѣтъ, който е създаденъ въ форма и образъ на земята, всичко туй въ лукаваго лежи, какво очаквате въ този свѣтъ. Справедливостъ ли? - Несправедливостьта е най-малкото зло. Всѣкога ще имашъ и като те оправдаятъ нѣкой пжть въ сжда, ще те оскубятъ. Сега донѣкъде паритѣ проникватъ този свѣтъ, другите работи не проникватъ. Щомъ единъ човѣкъ има пари, може да го оправдаятъ. Нѣкой пжть хората, като сж заинтересовани, никаква правда не могатъ да дадатъ на човѣка. Сега не мислете, че въ този свѣтъ съществува Божия правда. Ако съществуваше Божия правда въ този смисълъ, нѣмаше какво да очакваме второто пришествие. Значи очакваме и правдата, която ще се въздаде на всичкитѣ, е туй, което се пада. Понѣже сега не се раздава правото, всички хора въздишатъ.Все има едно право. По-голѣмо право сега не може да се даде. Защо съдиха Христа? Казватъ, че билъ Синъ Божи. Но понѣже каза "Ако развалите този храмъ и азъ за три дни ще го съградя", мѣ му възразиха - 45 години е граденъ този храмъ, какъ тъй за три дена ще го съградишъ? - Казвамъ, да оставимъ това, туй са отвлечени въпроси. Свѣтътъ не е създаденъ само заради насъ. Живѣятъ милиарди същества отъ разни степени на еволюция и развитие и познание. Следователно, той е приспособенъ за всички - и за най-нисшите, и за

най-висшите животни. Свѣтлитѣ ангели живѣятъ и падналите ангели живѣятъ. И свѣтлитѣ и тъмнитѣ живѣятъ. Та свѣтътъ се създаде и за вълка, и за овцата, и за бубулечицата, и за всички същества е създаденъ този свѣтъ, нагаждатъ се. Защо е създаденъ така свѣта, не трѣбва да питаме. Свѣтътъ е създаденъ много добре. Ако питате, защо вие сте така създадени, вие точно така сте създадени, което може да възприемате. Ако за едно земно училище всичките деца сѫ определени споредъ своята възрастъ и споредъ степеньта на своето развитие, и въ духовниятъ свѣтъ Божественият свѣтъ, нѣщата още по-хубаво сѫ създадени.

Та сега по нѣкой пѫть вие искате. Религията е едно чистене, единъ животъ на чистене. Трѣбва да се мине едно чистене. Не разправяйтѣ живота си. Все таки идете при нѣкой лекаръ, той иска да ви разправи къде е болката ви. Нѣма какво да се разправя. Болестьта произтича отъ нѣколко причини. Нѣкой пѫть ще гледатъ окото ти, че бъбреците ти, че черниятъ дробъ, стомахътъ, гърдите. Моята диагноза е, че има три причини за болестите: Първо е яденето. Ако не знаешъ какъ да ядешъ и да пиешъ вода, ще се родятъ единъ видъ болѣсти. Ако не знаешъ какъ да възприемашъ въздуха, какъ да дишашъ, ще дойдатъ другъ видъ болѣсти. Ако не знаешъ какъ да мислишъ, ще се явятъ трети видъ болѣсти. Три причини има: Яденето, дишането и мисленето. И здравето се произвежда отъ яденето. Здравето се произвежда отъ дишането, здравето се произвежда отъ мисленето. Следователно въ яденето, ако ти си лакомъ, ще искашъ ядене, което не ти подобава. И тогава винаги се образува едно болезнено състояние. Ще започне стомахътъ ти най-първо да не работи така хубаво. Защото щомъ тия клѣтки, които работятъ въ стомаха, тѣ сѫ 10 милиона клѣтки работници. Ако твоята мисъль не е права, тия клѣтки на стомаха се индивидуализиратъ и всѣка клѣтка, като работи въ стомаха, иска да работи за себе си. Злото е тамъ, че клетките започватъ да работятъ за себе си и болестьта иде.Ако тия клѣтки работятъ за човѣка, човѣкъ доставя храна и за тяхъ. Злото е, че ние като дойдемъ на земята, искаме да уредимъ живота си. Ще работимъ за Бога. Значи ние сме въ стомаха и мислимъ за себе си, то е вече болезнено състояние. Като дойде единъ човѣкъ и стане религиозенъ, какво мѣсто ще вземе. Ако азъ съмъ религиозенъ, нѣма да мисля хичъ. Нѣма да мисля какво мѣсто ще взема. Идеята е, трѣбва да бжде, да изпълнимъ своята длъжностъ тъй, както трѣбва - въ туй

е учението на човѣка. Да може, като му дадатъ единъ образецъ, да го направи хубаво. Ония, умните хора, които сж по-умни отъ менъ, ще оценятъ работата. Азъ нѣма да ценя работата. Когато отива единъ ученикъ, колкото и да е способенъ, онази комисия е, която ще се произнесе за неговата способностъ. Той нѣма да каже, азъ пѣя хубаво. Той ще пѣе и ще остави на тѣхното благоволение. Има хора, които разбиратъ музика, веднага ще преценятъ и ще кажатъ - отличенъ гласъ има, хубаво пѣе. Ако не пѣе, ще кажатъ - не пѣе хубаво. Онзи, който не разбира ще каже - не ме оцениха.

Сега често вие се сърдите, че не ви оценяватъ. Много има още да учите, даже нѣкои идатъ при мене и мислятъ, че са много напреднали, казватъ: Учителю, какъ гледашъ, не съмъ ли напредналъ? Казвамъ: Да, напреднали сте, но като певецъ като ви турятъ между онези, които по-хубаво пѣятъ, тогава ще видите колко сте запознати съ пѣенето. Та значи често азъ казвамъ на певците - азъ имамъ два метода, съ които изпитвамъ добритѣ пѣвци, - казвамъ: Пѣйте при сухото време, и ако завали дъждъ, вие сте добри пѣвци. Пѣйте при влажното време, и ако се засуши, ще кажа, че пѣете добре. Ако при пѣенето влагата остане, ако при пѣенето и сушата остане, вие сте единъ обикновенъ пѣвецъ. Много пжти и вие трѣбва да ходите да си проверяватѣ чувствата, докъде сте достигнали. И азъ понѣкой пжть ходя да правя проверки на себе си. И азъ нѣкой пжть, като не отивамъ, питамъ хората, искамъ да позная дали сж мои чувствата до нѣкъде, дето се каратъ, биятъ се хората. Като ида, скандалътъ престане. Зная, че хората са добри. Нѣкой пжть ида нѣкъде и мирните хора се скаратъ. Азъ изляза и казвамъ - има нѣщо, което азъ трѣбва да поправя. Ако вие влизате нѣкъде и хората се скарватъ, има какво да поправяте. Ако влизате нѣкъде и хората се примиряватъ, тѣ сж малки деликатни работи. Може би нѣкой пжть, следъ като съмъ ходилъ, се скарватъ. А може би и ако не бѣхъ ходилъ, пакъ щяха да се скаратъ. Гледамъ тази погрѣшка да я поправя. Ами че какъ? - Ще кажа: То другъ ще ходи. Ако моитѣ чувства сж силни, тамъ дето стъпи веднъжъ само Божѣственото, който и да иде следъ мѣне - и дяволътъ да иде, - той не може да бжде по-силенъ. Всѣкога моите чувства ще преодолеятъ. Тамъ, дето Богъ е стъпилъ, дяволътъ не може да има надмощие. Тамъ дето дяволътъ е стъпилъ и Господъ не е стъпилъ, всѣкога дяволътъ ще има надмощие. Ако дяловътъ е стъпилъ въ васъ, той винаги има надмощие. Ако Господъ е стъпилъ

пръвъ, Той винаги има надмощие. Кой въ васъ е стъпилъ, да го знаете като правило. Сутринъ ако станешъ, ако дяволътъ те е посетилъ по-рано, целиятъ день ще минешъ така. Вториятъ день ще чакашъ Господъ да дойде. Защото когато Господъ хлопалъ, ти си спалъ. Когато дяволътъ похлопалъ, ти си станалъ.

Азъ наскоро имахъ такъвъ случай. Единъ день бѣхъ решилъ да не пущамъ никого. Хлопатъ единъ, втори, трети, казвамъ: Да се учатъ да чакатъ. Но тамънъ отварямъ вратата, иде онзи дѣдо Георги съ една кошница яйца. Не може да затворя вратата. Започна да ми разправя за яйцата. На себе си казвамъ, старъ си да те изхукамъ. Какво ще го хукамъ, той не чува. Той гледа надолу ще взема ли яйцата. Ако го хукамъ, той ще каже - много хубаво говори Учителя. Поусмихнахъ се, прочетохъ 10 яйца и си направихъ сметката - 10 по 2 лева, 20 лева. Ето казавамъ 20 лева за яйцата. А за другитѣ работи, ако искашъ, когато съмъ по-разположенъ. Казвамъ на себе си: тѣзи яйца може ли да ги измътишъ. Десетъ яйца, това са неприятности, които сега трѣбваше да ги оправямъ. Казвамъ: Всичкитѣ тия работи трѣбва да ги оправяшъ, нищо повече.

Та казвамъ, ще дойде въ живота ни, нѣма да можемъ да избегнемъ ония задачи. Всѣкога азъ считамъ една задача, когато дойде единъ човѣкъ. Уреждамъ работата. Каквото и да се случи въ живота, малките и големите работи иматъ еднаква важностъ. Вие, религиознитѣ хора, се пазите отъ вашите чувства. Религиозниятъ животъ, азъ съмъ го създалъ, най-големитѣ работи се раждатъ въ религиозния животъ и трѣбва да бждете много внимателни. Стане човѣкъ религиозенъ - стане сприхавъ, недоверчивъ, мнителенъ стане. Едно състояние, което трѣбва да го преминетѣ, да влезете въ онзи хармониченъ животъ, дето Христосъ казва: Отецъ не сжди никого. Ще дойдете въ една областъ, въ която Господъ не сжди никого. Тамъ, дето ви сждятъ, вие сте въ единъ сждъ на съдба; той не е Божественъ свѣтъ. Тамъ, дето има съдба, то е свѣтъ на чистене, а пъкъ въ Божествения свѣтъ Отецъ не сжди никого. Като дойдемъ до Божественото, благословение може да има. Писанието казва: "Богъ ще обърше всичките сълзи", но докато преминемъ, докато дойдемъ до Божественото, много неприятности ще се случатъ. Не се спирайте да ги разрешавате защо сж се случили. Иска нѣкой, дай 5 лева иска, - благодари на Бога, че не иска повече. Азъ често питамъ нѣкого: Колко искашъ? - Толкозъ. Иде нѣкой и ми казва тъй: Въ Пловдивъ ще

ида, 45 лева не ми достигатъ Казвамъ: Благодарение, че иска само толкозъ, до Пловдивъ пжтя струва 150 лева. Втори пжть пакъ дойде, за Пловдивъ иска пакъ. Трети пжть пакъ иска. Изисква се една широка душа. Вие разглеждате живота. Когато Христосъ беше на земята, той опита всевъзможнитѣ човѣшки противоречия и трѣбваше да ги примирява. Характеръ има той. Казваха на Христа, ако си Синъ Божий, слезъ отъ кръста, Той казва, не знаятъ, не сж опитали; единъ день като дойдатъ, ще разбератъ нѣщата, както азъ ги разбирамъ, сега са своенравни деца, прости имъ Господи. И Господъ за 2000 години постави на евреите една тояга, постави ги на мѣсто да се учатъ. Макаръ и да страдаме ние, страданията ни сж точно на мѣсто. Да благодаримъ, че нѣкой, че се е молилъ заради насъ. Христосъ е казалъ: "Каквато погрѣшка правятъ, като ги сждишъ, малко снизхождение имай". Благодари, че има единъ законъ на Любовьта, който е снизходителенъ. Ще туря най-малкото наказание. Ако най-малкото нѣма да приеметѣ, ще дойдатъ както на онази госпожа по-големитѣ, затуй благодаретѣ за малкитѣ страдания, които сега иматѣ, за да дойдатъ големите Божии благословения.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.
Христосъ е човѣкътъ на изобилната любовь.

ПРИРАВНЯВАНЕ И ЛЮБОВЬ

35-то Недѣлно Утринно Слово
19.IX.1937 г. Недѣля, 5 ч.с.
ИЗГРѢВЪ

Добрата молитва.
91 Псаломъ. Молитва на Царството

Ще прочета 52 глава отъ Исая[стр.509]
/Прочете Учителятъ първия стихъ/.

Думата "силенъ" е национализъмъ сега. Разбирането на хората. Нѣма да влезе неорганизиранъ, нечистъ, национализъмъ е, всички ще бждатъ все евреи, на сегашенъ езикъ казано, невѣрващи нѣма да има.

/Учителятъ прочете отъ втория до шестия стихъ./

Значи туй, което не се е сбждало въ неговото врѣме, пакъ ще се сбждне. Учителятъ чете до края.

Духътъ Божи.

Често въ васъ, ако съзнанието има едно положение, тогава нѣкой нѣща не ги знаете. Изисква се дълго време да се говори на единъ човѣкъ, за да разбере нѣкаква истина. Запримеръ едно родено пеленаче, ако на него му кажете 2х2=4, не разбира; като стане на 2 години, пакъ не разбира, като стане на 21 година, ще започне да разбира защо 2 по 2 е равно на 4. Даже възрастниятъ не всѣкога разбира какво е 2 по 2. Две ябълки сжбрани съ други 2 ябълки правятъ 4 ябълки. Две ябълки, това сж резултатъ. Ако кажеме 2 по 2 е четири. Ние имаме въ мисловния свѣтъ единъ резултатъ. Този резултатъ, като го сжберемъ, какво ще даде? -Ако единъ бѣденъ човѣкъ има да дава 4.000, борчлия е, длъжникъ е нѣкому. Единъ му дава 2.000 лева. Единъ му дава 2.000 лева и другъ му дава още 2.000 лева, ставатъ 4.000 лева. Какъвъ е смисълътъ на 4.000 лева. Какво го ползува дългътъ? -Онзи, който има да дава, е ограниченъ въ своята свобода. Значи, затворенъ е въ затвора. Единиятъ като дава 2.000 лева, и другиятъ като дава

2.000 лева, ще го извадятъ отъ затвора. Следователно, двѣ по двѣ показва закона, по който ти можешъ да излезешъ изъ затвора навжнъ. Следователно тѣ казватъ, какво нѣщо е двѣте. -То е начинъ, по който може да се освободишъ. Сѣга се ражда другата мисъль. По другъ начинъ човѣкъ не може ли да се освободи? -Всѣкога, когато човѣкъ се ограничава, има нѣщо да дава. И когато човѣка го заробватъ, все таки искатъ нѣщо отъ него. Кого заробватъ? Заробватъ винаги богатия. Кого обира сиромаха? Богатия обиратъ. Кого нападатъ? И глупавия и най-учения се напада. Кого цапатъ? Свѣтията може да се оцапа. Грѣшникътъ? -Той е оцапанъ. На единъ свѣтия можешъ да кажѣшъ каквото искашъ, може да го оцапашъ, но единъ грѣшникъ е така оцапанъ, че онова, което го оцапа, не може да се види. Слѣдователно туй, съ което свѣтията може да се оцапа, грѣшникътъ не може да се оцапва. Туй, при което свѣтията може да се омие, грѣшникътъ се оцапва. Ами че ти ако на грѣшника, ако той е облеченъ въ черна дреха царска грѣшна дреха, ти туришъ бѣло петно, нѣма ли да се оцапа? -Всѣки отъ неговитѣ другари ще му каже - какво е това петно на черната дрѣха, отъ кжде е дошло, несъвместимо е.

Двѣ по двѣ е четири. По нѣкой пжть казвате, какво нѣщо е умразата? Какво нѣщо е Любовьта? -Умразата е движение надолу къмъ материалния свѣтъ. Щомъ ти пожѣлаешъ пари, умраза въ тебе вече действува. Щомъ пожѣлаешъ да отидешъ къмъ Бога, да се освободишъ отъ богатството, законътъ на Любовьта е подействувалъ въ тебе. И действително въ езиците, българскиятъ, английскиятъ и др. езици, които вървятъ по закона на еволюцията и инволюцията, значи сж почти едни и сжщи. Вземете въ английски "любовь", "laive". "L" нагоре се пише, което показва движение, а умразата се пише с "h", въ български езикъ надолу се пише. Туй движение е надолу. Умразата е движение надолу. Любовьта е движение, което се пише нагоре. Какво нѣщо е Любовьта? Любовьта е движение нагоре. Щомъ искашъ да станешъ сиромахъ, ще имашъ Любовь колкото искашъ. Щомъ искашъ да станешъ богатъ, ще имашъ умраза колкото искашъ. Ставатъ хората богати, може да имашъ 100 души слуги, или фабрикантъ си, може ли съ тия хора да не се скарашъ? Започнешъ да имъ взимашъ по половинъ левъ отъ надницата, тѣ сж 2000 души, работятъ ти и като имъ вземешъ по половинъ левъ отъ заплатата, имашъ 1000 лева на день. Ти искашъ да те обичатъ хората, защо? -За да печелишъ. Пъкъ онѣзи, които работятъ и тѣ

сж като тебе. Ти си баща, тѣ сж деца. Какъвто е бащата, такива сж и децата. Могатъ ли вълчетата да бждатъ по-свѣти отъ баща си. Могатъ ли на овцете малките агънца да бждатъ по-добри отъ баща си? -Тѣ ще бждатъ точно такива, каквито сж бащите имъ.

Често чувамъ да казвате, да се обичаме. Една нова мисъль, която влезе, никога не ви идва на умъ, вие всички се стремите да имате обща любовь. Именно общата любовь би донесла всичкото нещастие въ свѣта. Обичъ къмъ всичкото, тамъ е всичката умраза. Нѣкой казва: Да обичаме всичко. Тамъ е всичката мжчнотия, че е невъзможно да обичашъ всички. Като речешъ да обичашъ всички, ще имъ вземешъ по половинъ левъ. Най-първо казвашъ, ела при мене да служишъ. Ще имашъ заплата 50,60 лева. Ти имъ давашъ на тѣхъ на день по 50,60 лева, но половинъ левь взимашъ за себе си. Тѣ ще кажатъ, изедникъ е. Какъ ще бжде изедникъ, когато дава 60 лева, а задържа половинъ левь за себе си, кжде е злото сега, кажете ми? -Злото е тамъ, че тѣ вематъ по 60 лева, пъкъ ти като правишъ добро на 2000 души, отъ всѣки взимашъ по половинъ левь, ти имашъ 1000 лева на день, значи тѣ иматъ по 60 лева, а ти имашъ по 1000 лева. По нѣкой пжть защо се пораждa умраза въ вашите сърдца? -Не е ли сжщиятъ законъ? Вие казвате, да се обичаме. Какъ да се обичаме? -Щомъ ти вземашъ 1000 лева, а азъ взимамъ 60 лева, не можемъ да се обичаме. Вземетѣ който и да е, и въ старо врѣме, и сега, оженѣте единъ мжжъ за две жени, веднага ще има умраза. Понѣже едната ще бжде обичана повече, другата - по-малко. Щомъ двѣте се обичатъ еднакво -нѣма умраза. Така бѣше съ Яковъ. Той имаше 12 сина и той обичаше единия повече; зароди се умраза въ другите, казватъ "Не искаме този изедникъ, не искаме той да взема обичьта на баща ни", така точно сега искатъ да се примиряватъ. Всичкитѣ религиозни секти, които сжществуватъ, всѣка религия, която дойде въ свѣта, иска да каже, че тя е по-близо до Бога, чрезъ тѣхъ Господь повече ви е далъ. И умразата дойде. Казватъ: Защо ни мразятъ? - Мразятъ ви, защото стѣ взѣли повече. - Не искаме да ни мразятъ. Направете заплатата равна -1000 лева, които стѣ взѣли, приравнете ги, че всички да знаятъ, че и вие стѣ като единъ работникъ - вземете 60 лева. Казвамъ: И между васъ става сжщото, и тукъ може да се зароди умраза, ако нѣкой стане свѣтия, веднага ще го намразите, не може да го търпите, по неговъ адресъ говорите, защо? -Взема повече. Сега азъ разглеждамъ всѣко нѣщо основно. Изгладетѣ вашето сърдце, за

да обичате нѣкого. Въ обичьта се крие нѣщо много користолюбиво. Едно фино користолюбие има въ Любовьта. Нѣкой казва: Азъ много обичамъ. Азъ зная защо ме обичатъ, той е боленъ, пъкъ азъ може да го излѣкувамъ. Дойде другъ и казва, много ви обичамъ. Той казва: Вие стѣ по-здравъ. Повече здраве имате. Азъ съмъ беденъ. Вие 1000 лева имате, пъкъ азъ имамъ само 60 лева. Дано ми дадешъ нѣщо.

Та казвамъ, намерете сега въ какво седи безкористието на Любовьта? Христосъ е съзнавалъ този законъ и той казва: Ако не се отречешъ отъ всичко, което имашъ, не можешъ да влѣзешъ въ Царството Божие, понеже ако влѣзешъ съ тия идеи въ Царството Божие, вие ще развалите свѣта и въ небето да сте, пакъ ще се карате. Тогава се зараждa въпроса, какво трѣбва да се прави? - Тамъ е философията. Дойде нѣкой при мѣне и казва: Азъ не мисля като другитѣ хора. - Тамъ е злото, че ти не мислишъ като другитѣ. Азъ, казва, малко по-другояче мисля. - Тамъ е злото, че по-другояче мислишъ, по-другояче постжпвашъ. Азъ, казва, по-другояче мисля, по-другояче постжпвамъ. Тамъ е злото.

Веднъжъ при мене дойде единъ музикантъ и ми казва за музиката, азъ другояче мисля. Казвамъ, и азъ другояче мисля. Но я да попѣемъ и двамата. Какъ ти пѣешъ. И какъ азъ пѣя. Турямъ една кибритена клечка и казвамъ, ха сега ти пѣй. После и азъ ще пѣя. Можемъ ли да запалимъ кибритената клечка съ вашето пѣене. Ако ти не може да я запалишъ, и ако азъ не може да я запаля, не сме отъ първокласните пѣвци. Азъ ви считамъ, че вие сте всички кибритени клечки за мѣнъ. Азъ разсжждавамъ: Азъ ако говоря и може да ви запаля, има нѣщо истинно. Щомъ ви говоря и клечките не се палятъ, -нѣма истина. Споредъ менъ трѣбва да стане въ човѣка една вжтрешна промѣна. Казвашъ трѣбва да обичашъ нѣкой човѣкъ. За да обичашъ човѣка, трѣбва да го приравнишъ съ себе си. Ако туришъ единъ човѣкъ повече отъ себе си, ти го туряшъ на опасенъ пжть. Ако го туряшъ надъ себе си, ти го правишъ господарь на себе си. Ако го туришъ подъ себе си, ти го правишъ слуга на себе си. Слѣдователно горе господарь си, долу -слуга си. Горе ще ти заповѣдватъ, ти ще се подчинѣвашъ. Долу ти ще му заповѣдвашъ, той ще се подчинѣва. Значи, ако той е надъ тѣбе, ти си недоволенъ отъ него. Ако той е подъ тебе, той ще бжде недоволенъ отъ тебе. Питамъ тогава какво ще правишъ? -Плюсъ е отгоре надъ тебе, минусъ е отдолу подъ тебе. Кой е стрѣлката на равновѣсието? Казватѣ равно на какво, 5 извадено

отъ 6 е равно на единица; 5 и 1 сжбрано е равно на 6.

Да допуснемъ, че вие отивате нѣкжде. Проповѣдвате, казватъ всичките хора сж клѣчки, казватъ: че какъ не можѣмъ да бждемъ клѣчки. Какъ ще изясните думата "клѣчка"? -Клѣчка е излѣзла отъ клѣкамъ, туй, което може да клѣка, е клѣчка. Туй, което не може да клѣка, не е клѣчка. Туй, което може да се огъва въ каквото и да е направление, е клѣчка. Думата клѣчка не разбирайте кибритена клѣчка. Може да клѣкне, понѣже веднага като запалишъ, туришъ долу, запалишъ огжня. Ако клѣчката запали огъня, тя е клѣчка. Но ако не пали огъня, тя е никаква клѣчка. Сега трѣбва да разбиратѣ законитѣ на граматиката. Ще видите, че онзи, който направилъ клѣчката, разбира. На български думата "клѣчка" започва съ К. Имате една перпѣндикулярна линия, други два перпѣндикуляра къмъ тази линия. Значи тѣзи двѣ линии сж единъ ударъ къмъ пжрвата линия. Този ударъ, съ който образува туй запалване. При всѣко нѣщастие въ свѣта, има ударъ. И Любовьта е единъ ударъ. Умразата е другъ ударъ. Любовьта бие господарите. Умразата бие слугите. Ти единъ слуга трѣбва да го мразишъ, а господаря трѣбва да го обичашъ, нали така? -Въ сжщность така се развива въпроса. Щомъ имашъ единъ слуга, нѣмашъ почитание. Ти изведнъжъ си неглиже. Щомъ е нѣкой господаръ, ти съ благоволение поглѣднешъ, умилно. Ти искашъ прѣдъ господаря да се покажешъ, че си добъръ, той да повиши заплатата.

Та вие постоянно говорите за Любовьта. Казвате: Христовата Любовь. Каква е Христовата Любовь? -Вие казвате Христовата Любовь. Прави добро съ своитѣ ржце. Никаква Христова Любовь не е. Тя е Любовьта на умразата. Туй, което проповѣдватъ, не е Христовата Любовь. Всѣко нѣщо, което азъ вземамъ, то е умраза. Той казва: Мене страшно ме обиди. Какво те е обидилъ? -Казалъ ти, че си билъ много лакомъ. Въ лакомията само една буква има, която е грѣшна. Л е на мѣсто. Понеже Л-то отива нагоре къмъ Бога. А-то е натоварено. Значи А-то е грѣшно. Ла-комъ. "Комъ" въ музиката какво означава? -Колко гами има тамъ? Та казвамъ: А-то трѣбва да се затвори. Всѣкога когато А-то е натоварена камила, трѣбва да се разтовари. Следователно всѣка умраза, това е единъ излишенъ товаръ, и когато ние говоримъ за Любовьта, подъ думата Любовь разбираме да се разтоваришъ. Какво е Любовьта? -Туй, което е натоварено - обремененото човѣшко сърдце. Туй, което е натоварено - обременения човѣшки умъ; туй, което е натоварено - обремененият

човѣшки духъ, туй, което е натоварено, обременената човѣшка душа. Всѣко нѣщо, което е натоварено, за да му се даде почивка. Това азъ разбирамъ подъ думата "Любовь". До сега вие не знаехте какво нѣщо е Любовьта. Любовьта е законъ за разтоварване, умразата е законъ за товарене. Да те мразять, ще те натоварятъ, ще поносишъ малко. Следъ като си работилъ, ще те разтоварятъ. Туй, което се разтоварва, това е Любовьта. И следователно, когато Христосъ дойде на земята, Той самъ се разтовари. Той беше богатъ въ небето. Имашѣ нѣщо, което го незадоволява. Казва: Тия хора на земята сж много натоварени, и азъ съмъ натоваренъ отъ горе. И той беше богатъ и хората на земята бѣха богати въ умразата, а Той беше богатъ въ Любовьта. Следователно, Христосъ отъ небѣто дойде съ своитѣ капитали, да купи стоката на хората. Той понесе грѣховете на хората, взе тази стока. Апостолъ Павелъ казва - осиромашехъ. Тълкуватъ проповедницитѣ - не осиромаше, даде парите на хората за грѣховете имъ. Стока е това. Вие считате грѣховете не сж нищо, безъ съдържание сж. Тия грѣхове, ако знаешъ какво да извадишъ отъ тѣхъ, ще имашъ богатство колкото искашъ. Казвамъ: За да се изрази тази идѣя, който не може да я обясни, той ще се опетни. Питаме какъ ще се опетни? -Да ви приведа другъ единъ примеръ; ако единъ болѣнъ човѣкъ има жена, болна отъ проказа, на която всѣка частъ на телото тече гной - и отъ очите и отъ ушите и отъ носа и отъ устата, и се приближи при нея единъ красивъ лекаръ-хубавецъ, че я пипа, този мжжъ никога нѣма да му влезе въ ума, че лекарятъ има лоша мисъль. Той ще гледа да я вземе да я пипа за ржцете, всѣкжде да я пипа лекарятъ, само той да не я пипа. Ще счита, че е едно благо заради него. Никаква болесть нѣма да влезе. Но ако жена му е красива, стройна, тялото и е така хубаво, мекичка кожа, уста червенички, очи светли, вежди тънки, уши хубави, всичко тъй хубаво, той на шишъ ще го опече. Ако този лекаръ я пипа, лекарятъ въ кжщи не може да припари. Въ първиятъ случай ще бжде тихъ и спокоенъ, ще се радва, че лекарятъ пипа жена му, а вториятъ случай ще обикаля и ще пъшка. Кажете ми защо е така?

Азъ веднъжъ пътувахъ съ единъ български учитель, гимназиаленъ учитель, разправяме се за философски работи. Минаваме покрай една гостилница, кждето бѣха насѣдали повече отъ 100 души на масите. Тамъ има такива пържоли опѣчени и той току изведнъжъ въздъхна дълбоко. Едно врѣме казва, и азъ можехъ да

ямъ тия работи, вижъ тия хора, пъкъ азъ опъвамъ каиша, нѣма какво да ямъ. Вижъ какво ядене има тамъ. Така е то, сиромашия. Пари да имашъ, какви сж хубави кюфтенцата, пържолите, всичко туй. Азъ нищо не му казвамъ. Рекохъ, какво искашъ сега? -Азъ му превеждамъ едно противоречие. Казвамъ: Азъ може да ти върна всичко туй, което искашъ, но казвамъ - само за единъ день. Утре ти ще имашъ туй, което искашъ, азъ може да ти го върна. За единъ день, но на другия день ти ще заминешъ за другия свѣтъ. Може да ядешъ кюфтенца за единъ день, но ще заминешъ за другия свѣтъ. Казва: Нѣма какво да се прави, каквото е далъ Господъ, ще го нося. Казвамъ, ако не бѣха те уволнили, ти щѣше да умрѣшъ. Пъкъ щомъ те уволниха, продължи се живота ти. - Отъ де го знаешъ? -Отъ де го зная не ме питай, тебе те уволниха, за да ти продължатъ живота на земята. Ако не бѣха те уволнили отъ учителството, ти щѣше да заминешъ за другия свѣтъ, и тогава щѣше да имашъ едно безсрочно уволнение, съ което хората връщатъ къмъ педагогическия си баща. Сега идеята коя е? -Азъ не съмъ говорилъ, но казвамъ: Ще се пазите всѣкога, тази Любовь, съ която сѣга си служитѣ, тя е сложна, двойна Любовь е. Едновременно умразата и любовьта сж жѣнени, че ако мжжътъ ви направи добро, жѣната ще ви обѣре. Мжжка и женска Любовь има. Ако жена ви подари нѣщо, мжжътъ ще ви обѣре. Сѣга какво ще кажѣте? Дойдѣте при тази любовь, каквото и да ви направятъ, ако най-първо мжжътъ ви обере, жѣната ще ви направи добро, туй го наричате любовь. Ако най-напредъ ви дадатъ, послѣ ще ви обератъ. Или обратното. На земята въ любовьта винаги сжществува едно вжтрешно користолюбие, отъ което човѣкъ трѣбва да се освободи. Ти обичашъ Бога, защо Го обичашъ? Користолюбие има, да ти даде животъ. Тогава ние не разбираме Божията Любовь въ себе си. Богъ е едно сжщество, което постоянно дава отъ себе си, не взема, но дава. Той дава живота, пъкъ ние постоянно вземаме. Като дава и Богъ страда. Но ние се отличаваме отъ Бога отъ това, че постоянно взѣмаме. Като взѣмаме, ние съ туй взѣмане умираме. Ти се товаришъ повѣче, отколкото можѣшъ да носишъ. Следователно този товаръ непоносимъ -мислите, желанията. Нѣкой пжть нѣкой човѣкъ се ожѣнилъ за красива жена и тя го излъгва. И той отъ едно разочарование въ живота умира. Той като се е влюбилъ въ 20-30 милиона, тия пари като изгуби, веднага има ударъ, умре. Защо му е имането? -Че ще умира за него. Защо му е конъ, за който ще умре?

Умрѣла дъщеря му, какви ли не работи се случватъ, и той умира. При тази любовь ти си въ нѣкое общество, различавашъ се отъ възглѣдите му и тѣ изпъдятъ. Ти не вѣрвашъ въ Бога тъй, както те вѣрватъ въ Бога.

Съгашното вѣрване е, че всички хора трѣбва да ме обичатъ. Всѣки иска да го обичатъ. Но да го обичатъ, нищо да не взѣматъ отъ нѣго, а да му даватъ. Понѣкой пжть азъ взѣмамъ младите момци, азъ разсжждавамъ и казвамъ: То е върха на човѣшкото безобразие. Той взелъ, че носи едно бѣло карамфилче, така откъснато, дава го на момата да и покаже колко я обича. Той ще и даде едно бѣло карамфилче, пъкъ ще и задигне сърдцето и. Като задигне нейното сърдце, ще иде при друга, и на нея ще даде бѣло карамфилче - на трета, на четвърта, все по едно бѣло карамфилче дава и задигне сърдцето имъ. Каква любовь има? -Този го наричатъ професоръ. Той казва, вие можѣ ли за това карамфилче да ми дадѣте сърдцето и послѣ да не роптаѣте. Той не е казалъ истината. Той казва, че това карамфилче струва повече отъ твоѣто сърдце. Ако вземѣшъ това карамфилче, ще ми дадешъ сърдцето си. Тя взѣме карамфилчето и даде сърдцето си и започва да се оплаква. Тази младата мома, то сте вие; вие сте се влюбили въ Господа, даде ви, даде карамфилче, и дадете си сърдцето. Следъ като дадете сърдцето си, казвате: Откраднаха ми сърдцето. Вие ще кажете, че все за младитѣ говоря. Вие всички сте млади. Какво ви довело до Господа. Нѣкоя стара сестра казва: Тия младите какво правятъ. И ти правишъ, каквото младите правятъ? - И ти си дошла за Любовь. Разбирайте ме добре, искамъ да ме разберете. Азъ не критикувамъ нѣщата, азъ разглеждамъ нѣщата по сжщество. Казвате: Обичамъ го. - Защо го обичашъ, какви сж твоите вжтрешни побуждения? Ти му давашъ едно карамфилче, а му вземашъ сърдцето. Тази кокошка хранишъ съ жито по 4-5 пжти, утре я опѣчешъ и я изядешъ. Питамъ: Въ какво сѣди твоята любовь къмъ кокошката, въпросътъ е другояче. Ако азъ изямъ тази кокошка. -не искамъ да вѣрвате това, което ви казвамъ. Само за изяснение го давамъ. Ако азъ изямъ кокошката и съмъ младъ момъкъ, като се оженя, първото му дете, което се роди, тази кокошка да бжде. То е другъ въпросъ. Тогава яденето и кокошката е на мѣсто. Но ако изямъ кокошката безъ да ми стане дете, тогава яденето на кокошката не е на мѣсто. Приравнение да стане. Кокошката да стане твое дете, значи, приравнилъ си тази кокошка съ себе си. Въ законитѣ за

Любовьта искамъ да имате една мѣрка, поне малка мѣрка. Ако въ любовьта си въ даденъ случай, когато обичашъ нѣкой, ако този човѣкъ ти не може да го приравнишъ съ себе си, ако не можемъ да слезешъ до неговия уровенъ и той не можѣ да се качи при тебе, не може да обмените любовь. Тази любовь ще бжде или подъ тебе или надъ тебе. Но единия случай ще бждешъ господаръ, въ другия слуга. Щомъ си слуга или господаръ, не може да имашъ ти разбиране за Любовьта. Че Христосъ дошълъ, пострадалъ на земята. Христосъ дойде да тури всички на единъ уровенъ, да ги направи синове на Бога. Туй разбира осиновяване. Ако хората не може да се приравняватъ, не може да станатъ братя. Въ Братството значи на единъ уровенъ сж. Всѣки въ душата си да съзнава, да зачита правата на другитѣ тъй, както зачита своитѣ права. Следователно, Любовьта изисква вжтрешно зачитане на всичките онѣзи свѣщени правила, които всѣка една душа има. Това е Любовь. Това е вжнщната страна на Любовьта.

Та казвамъ сега пророкътъ, защото ще видятъ, което не имъ се е говорило и ще разумѣятъ, което не сж чули.

Какви бѣха вашитѣ разбирания за Любовьта сега? -Нѣкой искатъ да ми кажатъ: Толкозъ години се подвизавамѣ. Че какво се подвизаватѣ? Ти си се подвизавалъ само да сжбирашъ пари. Ти си билъ накре, и мислишъ защо не си станалъ свѣтия. Че какъ ще стане свѣтия единъ банкеръ, който постоянно взема и казва - дай. Не само да се посѣе, но посятото, трѣбва да се жъне, да се прибере въ хамбара. Ако сѣеше и не събирашъ, законътъ е същиятъ. Ще сѣешъ повѣче, отколкото може да събѣрешъ. Ще сѣешъ толкозъ, колкото сжбирашъ. Та казвамъ: При сегашните условия мнозина идватъ при мѣне и казватъ: Искамъ да работя за Господа. И иска да го убеждавашъ, че има оня свѣтъ. Значи съ едно карамфилче искашъ да убедишъ младата мома, че има оня свѣтъ, че има Господь въ оня свѣтъ. Ако има оня свѣтъ, защо ще го убеждавашъ? -Какво ще ме убеждава братъ ми родени сме отъ единъ и сжщи баща. Какво ще ме убеждава братъ ми, да обичамъ баща си. Азъ го виждамъ и Той го вижда. На мене говори и на него говори. Той ще дойде какъ да ми разправя какъ да обичамъ баща си. Какъ трѣбва да го обичамъ? -Да бъркамъ повѣче въ кесията му. Не. Бащата, който е родилъ Синоветѣ си, Той е далъ нѣщо отъ себе си. Бащата нѣма да учи Любовьта, понеже е далъ. Сега синътъ трѣбва да покаже своята Любовь. Даже азъ съжалявамъ, че ви говоря. Защото азъ като говоря излагамъ себе си. Като спите, да ви запаля

чергата, да ви не казвамъ. И като ви запалѣ, азъ ще ви кажа - азъ ви запалихъ, защо? -Ще ви кажа, ще ви заплатя. Или ще ви кажа, че ви обичамъ. Защо трѣбва да ви кажа, че ви обичамъ. Вжтре въ мѣне се крие едно користолюбие. Че азъ ви обичамъ, тъй че никой не ви обичалъ тъй, както азъ ви обичамъ. Какъ ще докажете, че обичате нѣкого? Какъ ще докажете, че ме обичате? Какво сте направили за мене? -Нито единъ отъ васъ не е направилъ слънцето, нито единъ отъ васъ не е направилъ плоднитѣ дървета, нито единъ не е направилъ звездитѣ. Ама азъ говоря. Какво е говоренето? Ти съ пръчката си размърдалъ водата. Като приказвамъ, азъ и слѣдъ туй искашъ напълно да участвувашъ. Че си размърдалъ водата, че си направилъ нѣкаква работа. Азъ съмъ привеждалъ онзи примеръ за турчина, който чукалъ кафе. Той чукалъ кафе и при всеки ударъ казвалъ "аха". Другиятъ го гледалъ и казва: Да станеме ортаци. Ти ще чукашъ кафето, пъкъ азъ ще казвамъ, "аха". И тогава ставатъ ортаци. Онзи чука кафето, а той казва "аха". Отварятъ кафѣне, започватъ да търгуватъ, но онзи, който чукалъ кафето, не му дава паритѣ. Ти, казва, ти не работи, азъ чукахъ, ти казваше само "аха". Другиятъ го дава подъ сждъ. И казва: Ортаци станахме. Той чукаше кафето, и намѣсто той да казва аха, азъ казвахъ. Сега не си държи думата. Не ми дава паритѣ. Сждията казва: Ще направите една кутия. Той ще вари кафето, ти ще зимашъ парите, и презъ дупката на кутията ще ги пуснешъ вжтре. Парите като паднатъ въ кутията, ще казватъ "тинъ". Парите сж за нѣго, а "тинъ" ще бжде за тебе.

Та казвамъ: Вие въ първия случай ще имате резултатите на Любовьта. Само чуването на "тинъ" ще бжде ваше.

Любовьта е въ материалното, въ парите вжтре. Само психическото, което се чува, то не е Любовьта. Казва, онѣзи, които чуятъ и станатъ. Но сте на разстояние не само човѣкъ да чуе, не само човѣкъ да стане, но да яде. Азъ разсжждавамъ. Ако едно плодно сѣме не се хвърли въ земята, и ако туй сѣме не поникне, не израсте, ако не се развие, ако не даде листа, цвѣтъ и плодъ да узрѣе, и ако азъ не вкуся отъ плода му, за мене туй е безпредметно. И следователно, нашата любовь, трѣбва да даде плодъ, отъ който трѣбва да вкусятъ, кой какъ мине трѣбва да вкуси отъ нашата любовь. Или друго едно сравнение: Нашата Любовь да бжде както единъ пжтникъ, който минава покрай нѣкой изворъ, да вкуси отъ извора. То е идѣалната Любовь. Изворътъ, който тече, то е Любовь. Всѣки, който пие,

това е истинска Любовь. Затова Господъ направи изворитѣ и казва: Като изворитѣ ще бждетѣ. Затова направи плодните дървета и казва: Както слънцето ще даватѣ. Що е слънцето? -Всички онѣзи, които даватъ и вършатъ волята Божия. Всички ония, които взематъ, вършатъ своята воля. Всички ония, които даватъ, сж щастливи. Всички онѣзи, които взематъ, сж нѣщастни. Сега правете, което обичате. Ако искате да живѣете, давайте. Ако искате да умрете, мразете. Вие сте се заблуждавали, като ви предали учението. Нито въ Любовьта, нито въ безлюбието е щастието на човѣка. Писанието казва: "Това е Животъ Вѣченъ да познаят Тебе Единаго Истиннаго Бога", Това е Животъ Вѣченъ, отъ кждето иде животътъ. Трѣбва да идѣмъ всички при Бога, да се научимъ какъ да Го обичаме. Свѣтътъ ще се оправи само така. Всички други учения сж спомагателни срѣдства. Само единъ начинъ има да се поправи свѣта. - Когато всинца обичаме Бога тъй, както Той ни обича, и започнемъ да вършимъ волята Му. Въпросътъ е разрешенъ. Понѣже ние всички искаме да бждемъ като Бога, всѣки единъ отъ васъ е божество, което иска да стане центърътъ на всѣлената. Искатѣ всички хора васъ да обичатъ. Най-първо трѣбва да се роди идѣята по обратенъ пжтъ - азъ трѣбва да обичамъ Бога прѣди всичко, да не мисля за никого въ свѣта. И така каквато е Волята Божия, така постжпвамъ. Споредъ мене туй е правото разбиране. Следъ туй, следъ като обичаме Бога, то Богъ ще ни покаже начина, по който да обичаме хората сега. Сега да искамъ да обичамъ хората, азъ не зная какъ да ги обичамъ. Туй, което може да направи добро на едного, не може да направи добро на другъ. Здравиятъ нѣма нужда отъ помощъ, силниятъ умниятъ нѣма нужда отъ помощъ. Умниятъ нѣма нужда отъ помощъ, свѣтията нѣма нужда отъ помощъ. Онзи, който е болѣнъ, какво му трѣбва? -Ако идѣшъ при силния какво трѣбва да правишъ? -Ако идѣшъ при умния какво трѣбва да правишъ?

Сега азъ не искамъ да смутя вашия умъ. Защото вие сега тъй се държите за вашитѣ убеждѣния. Ако искате да ми ги продадетѣ, азъ ги купувамъ. Честно и почтено. Не искамъ да ги хвърлитѣ, азъ ще ги купя. Каквато цена туряте на убеждѣнията, ще заплатя. Ни най-малко не казвамъ хвърлѣте убеждѣнията си - не, не ще азъ ги купя. Да има отношение. Защото ако не ги купя, това не е учение. Христосъ като дойде отгоре, той купи грѣховете на хората. Нищо повече. Всѣки единъ отъ васъ иска разбиране, то е дълбокото разбиране. Безъ Любовь къмъ Бога, щастие въ свѣта не може да има. Безъ

познаване на Бога, животъ не може да има. Нѣма да се мине дълго врѣме, започвате да остарѣвате. Когато отслабватѣ, започватѣ да се готвитѣ за оня свѣтъ. Че какво ще идешъ въ оня свѣтъ. Вие като идете въ оня свѣтъ, съ какво ще се похвалите? Ами, казватѣ, да видимъ Христа -Че какъ ще го видите? -Че ти не мѣзашъ на Него най-първо. Да дойде една кокошка въ моя дворъ и да каже - азъ искамъ да видя Учителя. Ще ми каже, знаешъ ли колко яйца съмъ снѣсла? -Знаешъ ли азъ колко пѫти съмъ крѣкала? -Каква нужда има Господъ, да ида и да му казвамъ, че съмъ снесла толкозъ яйца, че съмъ крѣкала. Туй учение важи за кокошката, но туй учѣние не е за учѣницитѣ. Тъй, както ние живѣемъ, сме цели кокошки - крѣкаме, направиме едно добро, крѣкаме. Далъ си 1000,2000,3000 за благотворителна цѣль, снесълъ си едно яйце, разправяшъ - това сѫ все кокоши работи. Туй е полезно за кокошката, но не и за човѣка.

Вие сега по нѣкой пѫть мислите какво ли има още да ви говоря. Не сте сънували какво имамъ да ви говоря. Казвате: Какво азъ зная? -Азъ зная това, което ако ви го кажа, ще ви побелѣе главата. Ще ви побелѣе. Защото докато главите ви не ви побелѣятъ, нѣма да поумнѣете вие. Ако вие ме попитате защо моята глава е побеляла? Защото едва съмъ поумнялъ. Нѣкой се облякълъ въ бяло. Белиятъ цвѣтъ е, който всичко дава.

Въ съвременната наука казватъ, белиятъ цвѣтъ и червениятъ цвѣтъ е едно отражение, зелениятъ цвѣтъ е едно отражение. Жълтиятъ цвѣтъ, всичките цвѣтове сѫ отражения. Черниятъ цвѣтъ е цвѣтъ на пресищане. Ако искашъ черенъ цвѣтъ, съдържа всички цвѣтове. Той ги задържа само за себе си, той ги поглъща, а пъкъ бялата свѣтлина е, която раздава всичко. Затова онзи, който ходи въ свѣтлина, върши Волята Божия. Онзи, който ходи въ тѫмнина, не я върши. Защо не я върши? -Защото тѫмнината всичко прибира.

Писанието казва: Свѣтлината свѣти въ тѫмнината и тѫмнината я не обзе. Тѫмнината иска всичко да вземе. Толкозъ е много богатството на свѣтлината, че тя се отказва да носи товара и. Видѣла че е много голѣмъ. Азъ разбирамъ, че богатството е толкозъ голѣмо, че тѫмнината се отказала и казва: Не е за менъ. Уплашила се е. Не може да го завладѣе за себе си. Всѣко нѣщо, което се завлада, е нѣщастие за човѣка. Всѣко нещо, което се освобождава, е щастие за човѣка. Щастието въ човѣка сѣди въ свободата, а не въ робството. Щастието на човѣка стои въ Любовьта, а не въ умразата. Щастието

въ човѣка стои въ знанието, а не въ невѣжеството. Не мислѣте, че невѣжия не знае, той много добре знае. Той не знае вжнишо. Следъ като се разбра, се показва, че не знае. Тъй се показва, че нищо не знае. Всичкитѣ хора знаятъ много добре.

Писанието казва: Благословени сж краката на онзи, който проповѣдва. А пъкъ може да проповѣдва само онзи, който раздава доброволно Божиите блага, безъ да очаква нещо за себе си. Единственото нещо, което остава, е Благоволението. Ще има Божието Благоволение въ себе си, че върши Волята Божия.

Уволнениятъ да вземе и да направи волята Божия, както на Бога е благоугодно. Като направя нѣщо на другитѣ, да го направя тъй, както трѣбва.

Често съмъ виждалъ, че като направя нѣщо нѣкому, Господь ми казва: Не го направи тъй, както трѣбва. Както трѣбва да го направишъ. Азъ ви съмъ превѣждалъ единъ примеръ понѣкой пжть. И азъ го правя.

Единъ българинъ градилъ кжща. Туря една грѣда, друга грѣда на рамото си. Поставя грѣдата, нѣма кой да му помогне. Мжчи се да тури една подпора. Иде единъ циганинъ. Казва: Чичо, какво правишъ? -Работя. -Че какъ тъй. Самъ можешъ ли да работишъ? Ти, казва, може ли да ми направишъ една услуга? -Тури си тукъ рамото, че азъ да видя да свърша друга работа. Той турилъ грѣдата на рамото му и отишълъ. Минава се часъ, два - циганинътъ не може да пусне грѣдата. Цѣлата сграда ще падне. Казва, какво прави? Като се върналъ казва: Много се забави. Сега всички вие като циганина имате грѣдата на вашето рамо и казвате, какво се забави Господь? -Какво разбирате? -Забави се Господь, защото тѣжи на рамото. На сърдцето ви тѣжи, на ума ви тѣжи. Какво трѣбва да се направи? -Колибата трѣбва да се сгради. Трѣбва да се тури единъ стълбъ, да не сѣди тази грѣда на рамото, да бждемъ свободни ние. Трѣбва да бждемъ свободни отъ всичкитѣ грижи на този свѣтъ, за да можемъ доброволно да вършимъ Волята Божия.

ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА
ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА ВѢРА
ХРИСТОСЪ Е ЧОВѢКЪТЪ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВЬ.

БЕЛЕЖКИ

НУС - 1 бес. 1-ва глава от Дѣянията на Светитѣ Апостоли
1. Първото слово, о Теофиле, направихъ за все що начна Исусъ да прави и да учи, (2) даже до деня въ който се възнесе, откакъ даде чрѣзъ Духа Святаго заповѣди на апостолитѣ които избра; (3) на които и прѣдстави себе си живъ слѣдъ страданието си съ много вѣрни знамения, като имъ се явяваше четиридесеть дни и говорѣше имъ за царството Божие. (4) И като се събираше съ тѣхъ заржча имъ да се не отдалечатъ отъ Ерусалимъ, но да очакватъ обѣщанието на Отца което чухте, рече, отъ мене. (5) Защото Иоанъ е съ вода кръстилъ; а вие ще бждете кръстени съ Духа Светаго слѣдъ тия не много дни. (6)И тъй, като се събраха питаха го и казваха: Господи, въ това ли врѣме щешъ да възстановишъ царството въ Израиль? (7) А той имъ рече: Не е за васъ да знаете годинитѣ или врѣмената, които Отецъ е положилъ въ собствената си власть. (8) Но вие ще приемете сила когато свети Духъ Светий на васъ, и ще ми бждете свидѣтели и въ Ерусалимъ, и въ всичка Юдея и Самария, и до край земята. (9) И това откакъ рече, тѣ като гледаха, възнесе се, и облакъ го поде изпрѣдъ очитѣ имъ. (10) И като стоеха та гледаха на небето когато възлѣзваше той, ето, двамина человѣци съ бѣли дрехи застанаха прѣдъ тѣхъ, (11) които и рекоха: Мжже Галилеяни, що стоите да гледате на небето? Този Исусъ който се възнесе отъ васъ на небето ще дойде тъй както го видѣхте да отхожда на небето. (12)Тогазъ се върнаха въ Ерусалимъ от гората нарицаема Елеонска, която е близу до Ерусалимъ единъ сжботенъ день пжть.
(13) И когато влѣзоха, възлѣзоха въ горницата дѣто живѣеха Петъръ и Яковъ и Иоанъ и Андрей, Филипъ и Тома, Вартоломей и Матей, Яковъ Алфеевъ и Симонъ Зилоть, и Юда Якововъ. (14) Тѣ всички единодушно, съ женитѣ и Мария майката Исусова и съ братята му, бѣха непрѣстанно въ молитва и молене.
(15) И прѣзъ тия дни стана Петъръ посрѣдъ ученщитѣ и рече: /а числото на тѣзи които се намѣрваха тамъ бѣше до сто и двадесеть души:/ (16) Мжже и братие, трѣбваше да се изпълни това писание което прѣдрече Духъ Светий чрѣзъ устата Давидова за Юда който стана водитель на тѣзи которохванахаИсуса; (17) защото бѣше причисленъ съ насъ, и взелъ бѣ дѣлъ въ тая служба. (18) Той прочее спечели нива отъ заплата на своята неправда; и като падна на очитѣ си проседна се прѣзъ срѣдъ, и изтекоха всичкитѣ му чрева. (19) И това стана извѣстно на всичкитѣ жители Ерусалимски, така щото тая нива се нарече по езика имъ Акелдама, сирѣчъ, Нива Кръвна. (20) Защото е писано въ Книгата на Псалмитѣ: "Да бжде жилището му

пусто, и да нѣма кой да живѣе в него; и:"Чина му другъ да вземе." (21) И тъй, от человѣцитѣ които се нахождаха съ насъ прѣзъ всичкото врѣме въ което влизаше и излизаше между насъ Господъ Исусъ, (22) като начна отъ кръщението Иоаново до деня въ който се възнесе отъ насъ, единъ отъ тѣхъ трѣбва да бжде съ насъ свидѣтелъ на възкресението му. (23) И поставиха двамина, Иосифа нарицаемаго Варсава, който се наименува Юсть, и Матия; (24) и помолиха се и рекоха: Ти, Господи, сърцевѣдче на всички, покажи отъ тия двамата едного когото си избралъ (25) да вземе дѣла на тази служба и на апостолството отъ което изпадна Юда за да отиде на своето си мѣсто. (26) И дадоха жрѣбията си; и падна жрѣбето на Матия, и счете се съ единадесетьтѣ апостоли.

2 бес.,3 бес. - 3-та гл. От Ев. на Иоана

Имаше нѣкой человѣкъ от Фарисеитѣ на име Никодимъ, началникъ Юдейски. (2) Той дойде прѣзъ нощь при Исуса и рече му: Рави, знаемъ че отъ Бога си дошелъ учитель; защото никой не може да прави тѣзи знамения които ти правишъ ако не е Богъ съ него. (3) Отговори Исусъ и рече му: Истина, истина ти казвамъ: Ако се не роди нѣкой изново, не може да види царството Божие. (4) Казва му Никодимъ: Какъ може старъ человѣкъ да сѣ роди? (5) Може ли вторий пѫть да влѣзе въ утробата на майка си и да се роди? Отговори Исусъ: Истина, истина ти казвамъ, Ако се не роди нѣкой от вода и Духъ, не може да влѣзе въ царството Божие. (6) Роденото от плътьта плъть е, а роденато отъ Духа духъ е. (7) Недѣй се чуди че ти рекохъ: Трѣбва да се родите изново. (8) Вѣтърътъ вѣе дѣто ще, и гласа му чуешъ, но не знаешъ отдѣ иде и кѫдѣ отива: така е всѣки който се е родилъ отъ Духа. (9) Отговори Никодимъ и рече му: Какъ може да бжде това? (10) Отговори Исусъ и рече му: Ти си учитель Израилевъ, и не знаешъ ли това? (11) Истина, истина ти казвамъ че: Това което знаемъ казваме, и и това което сме видѣли свидѣтелствуваме; и свидѣтелството ни не приемате. (12) Ако земнитѣ работи ви рекохъ и не вѣрвате, какъ щете повѣрва ако ви река небеснитѣ? (13) И никой не е възлѣзълъ на небето тъкмо този който е слѣзълъ отъ небето, Синъ Человѣчески който е на небето. (14) И както Мойсей издигна змията въ пустинята, така трѣбва да бжде издигнатъ Синъ Человѣчески (15) за да не погине всѣки който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ. (16) Защото Богъ толкозъ възлюби свѣта щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всѣки който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ. (17) Понеже не е проводилъ Богъ Сина си на свѣта да сѫди свѣта, но за да бжде спасенъ свѣтътъ чрѣзъ него. (18) Който вѣрва въ него не ще да бжде осѫденъ, защото не е повѣрвалъ въ името на единороднаго Сина Божия. (19) И то е осѫждението, че видѣлината дойде на свѣта, и человѣцитѣ възлюбиха тъмнината повече отъ видѣлината защото дѣлата

имъ бѣха зли. (20) Понеже всѣки който прави зло мрази видѣлината, и не иде къмъ видѣлината да не би да се докажатъ неговитѣ дѣла че сѫ зли; (21) но който прави истината иде къмъ видѣлината,за да се явятъ дѣлата му че сѫ по Бога направени.

(22) Слѣдъ това дойде Исусъ и ученицитѣ негови въ земята Юдейска; и тамъ живѣеше съ тѣхъ и кръщаваше. (23) А Иоанъ кръщаваше въ Енонъ близу до Салимъ, защото имаше тамъ много вода; и идѣха и кръщаваха се. (24) Понеже Иоанъ не бѣше още туренъ въ тъмница. (25) И така стана прѣпиране отъ страна на ученицитѣ Иоанови съ Юдеитѣ заради очищението. (26) И дойдоха при Иоана и рекоха му: Рави, онзи който бѣше съ тебе отвѫдъ Йорданъ, за когото ти свидѣтелствува, ето, той кръщава; и всички отиватъ при него. (27) Отговори Иоанъ и рече: Не може человѣкъ да взема нищо ако не му е дадено отъ небето. (28) Вие сами сте ми свидѣтели че рекохъ: Не съмъ азъ Христосъ, но че съмъ проводенъ прѣдъ него. (29) Който има невѣстата женихъ е; а приятельтъ жениховъ, който стои та го слуша, радва се твърдѣ много за гласа жениховъ; и така тая моя радость изпълни се. (30) Той трѣбва да расте, а азъ да се смалявамъ. (31) Който иде отъ горѣ надъ всички е отгорѣ: който е отъ земята отъ земята е, и отъ земята говори. Който иде отъ небето, надъ всички е отгорѣ; (32) и това което е видѣлъ и чулъ, него свидѣтелствува; и никой не приима свидѣтелството му. (33) Който приеме свидѣтелството негово запечаталъ е че Богъ е истиненъ. (34) Защото този когото е Богъ пратилъ думитѣ Божии говори: понеже Богъ не дава нему Духа съ мѣрка. (35) Отецъ люби Сина, и всичко е далъ въ неговитѣ рѫцѣ. (36) Който вѣрва въ Сина има животъ вѣченъ; а който не вѣрва въ Сина нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божий остава на него.

3-та гл. От Ев. на Иоана
5 бес. - 8-ма гл. От Ев.на Иоана - от 14 ст. до края

(14) Отговори Исусъ и рече имъ: Ако и да свидѣтелствувамъ азъ самъ за себе си, свидѣтелството ми е истинно; защото зная отъ дѣ съмъ дошелъ и кѫдѣ отивамъ; а вие не знаете отъ кѫдѣ ида и на кѫдѣ отхождамъ. (15) Вие сѫдите плътски: азъ не сѫдя никого. (16) Но ако и да сѫдя, моята сѫдба е истиска; защото не съмъ самъ, но азъ и Отецъ който ме е пратилъ. (17) А и въ вашия законъ е писано че на двама человѣка свидѣтелството е истинно. (18) Азъ съмъ който свидѣтелствувамъ за себе си; и Отецъ ми който ме е проводилъ свидѣтелствува за мене. (19) Тогазъ му казваха: Дѣ е твоятъ Отецъ? Отговори Исусъ: Нито мене знаете нито Отца ми: ако бихте знаели мене щѣхте да знаете и Отца ми. (20) Тъзи думи изговори Исусъ въ съкровищницата когато поучаваше въ храма; и никой го не хвана, защото не бѣше му още дошелъ часъть.

(21) И пакъ имъ рече Исусъ: Азъ отхождамъ; и ще ме търсите, и ще умрете въ грѣха си.Дѣто отивамъ азъ, вие не можете да дойдете. (22) А Юдеитѣ

казваха: Да не би да се убие, и за това казва: Дѣто отхождамъ азъ вие не можете да дойдете? (23) И рече имъ: Вие сте отъ тия които сѫ долу: азъ съмъ отъ ония които сѫ горѣ. Вие сте отъ този свѣтъ: азъ не съмъ отъ този свѣтъ. (24) За това ви рекохъ че въ грѣховетѣ си ще умрете; защото, ако не повѣрвате че съмъ азъ, въ грѣховетѣ си ще умрете. (25) А тѣ му казваха:Ти кой си? И рече имъ Исусъ: Азъ съмъ това което отъ начало ви казвамъ. (26) Много имамъ да говоря и да сѫдя за васъ; но този който ме е проводилъ истински е; и азъ което съмъ чулъ отъ него това казвамъ на свѣта. (27) Не разумѣха че имъ говорѣше за Отца. (28)Тогазъ имъ рече Исусъ: Кога въздигнете Сина Человѣческаго, тогазъ ще те позна че съмъ азъ, и отъ само себе си нищо не правя, но както ме е научилъ Отецъ ми това говоря. (29) И този който ме е проводилъ съ мене е: не ме е оставилъ Отецъ самичъкъ, защото азъ правя всѣкога що е нему угодно. (30) Това като говорѣше, мнозина повѣрваха въ него.

(31) И казваше Исусъ на повѣрвалитѣ въ него Юдеи: Ако вие устоите въ моята дума наистина сте мои ученици; (32) и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (33) Отговориха му: Сѣме Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: какъ казвашъ ти: Свободни ще бѫдете? (34) Отговори имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Всѣки който прави грѣхъ рабъ е на грѣха. (35) И рабьтъ не остава вѣчно въ кѫщата; а синьтъ вѣчно прѣбѫдва. (36) И тъй, ако Синьтъ ви освободи, ще бѫдете наистина свободни. (37) Зная че сте сѣме Авраамово; но искате да ме убиете, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава. (38) Азъ говоря това което съмъ видѣлъ у Отца си; и вие такожде правите това което сте видѣли от отца си. (39)Отговориха и рекоха му: Отецъ нашъ е Авраамъ. Казва имъ Исусъ: Ако бѣхте чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихте правили. (40) А сега искате да ме убиете, мене, человѣка който ви говорихъ истината която чухъ от Бога: това Авраамъ не е сторилъ. (41) Вие правите дѣлата бащини си. А тѣ му рекоха: Ние не сме родени отъ блудъ: едного Отца имаме, Бога. (42) Рече имъ Исусъ: Ако бѣше ви Богъ Отецъ, то вие любили бихте мене, защото азъ отъ Бога излѣзохъ и дойдохъ; понеже не съмъ дошелъ отъ самосебе си, но той ме проводи. (43) Защо не разумѣвате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. (44) Вие сте отъ баща дявола, и похотитѣ бащини си искате да правите. Той бѣше от край человѣкоубийца, и не устоя въ истината; защото истина въ него нѣма. Когато говори лъжата, отъ своитѣ си говори, защото е лъжецъ и на лъжата баща. (45) А пъкъ азъ защото казвамъ истината, не ме вѣрвате. (46) Кой от васъ ме изобличава за грѣхъ? Ако ли говоря истина, защо вие ме не вѣрвате? (47) Който е отъ Бога Божиитѣ думи слуша: вие за това не слушате защото отъ Бога не сте. (48) На това отговориха Юдеитѣ и рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянинъ и имашъ бѣсъ? (49) Отговори Исусъ: Нѣмамъ азъ бѣсъ; но почитамъ Отца си, а вие ме безчестите. (50) И азъ не търся моята

слава: има кой да я търси и да сѫди. (51) Истина, истина ви казвамъ: Ако упази нѣкой моето слово нѣма да види смърть до вѣка. (52) Тогазъ му рекоха Юдеитѣ: Сега разбрахме че имашъ бѣсъ. Авраамъ умрѣ,и пророцитѣ; и ти казвашъ: Ако упази нѣкой словото ми смърть нѣма да вкуси. (53)Ти по-голѣмъ ли си отъ отца ни Авраама който умрѣ?И пророцитѣ умрѣха: ти на какъвъ се правишъ? (54) Отговори Исусъ: Ако славя азъ самъ себе си славата ми е нищо: Баща ми е който ме слави, за когото вие казвате че е Богъ вашъ; (55) и не сте го познали: но азъ го познавамъ; и ако река че не го познавамъ ще бѫда подобенъ вамъ лъжецъ: но аз го познавамъ и думата му държа. (56) Баща ви Авраамъ радъ би билъ да види моя день; и видѣ и възрадва се. (57) Рекоха му Юдеите: Петдесетъ години нѣмашъ още, и Авраама ли си видѣлъ? (58) Рече имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Прѣди да бѫде Авраамъ, аз съмъ. (59) Тогазъ взеха камене да хвърлятъ върхъ него: но Исусъ се скри и излѣзе изъ храма, и мина прѣзъ срѣдъ тѣхъ, и така си отиде.

6 бес. - 9-та гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 21 ст.

И като заминваше, видѣ едного человѣка слѣпъ отъ рождението си. (2) И попитаха го ученицитѣ му и рекоха: Рави, кой е съгрѣшилъ, той ли или родителитѣ му, та се е слѣпъ родилъ? (3) Отговори Исусъ:Нито е той съгрѣшилъ нито родителитѣ му; но да се явятъ дѣлата Божии на него. (4) Азъ трѣбва да върша работитѣ на тогози който ме е провидилъ доклѣ е день: иде нощь когато никой не може да работи. (5) Доклѣ съмъ въ свѣта видѣлина съмъ на свѣта. (6) Това като рече, плюна на земята, и направи каль отъ плюнката, и помаза съ кальта очитѣ на слѣпия, и рече му: Иди, омий въ кѫпалнята Силоамъ (което се тълкува Проводенъ).И тъй, отиде, оми се, и дойде прогледналъ.(8)

А съсѣдитѣ, и которто го бѣха виждали отпърво че бѣше слѣпъ, казваха:Не е ли този който седѣше та просѣше? (9) Едни казваха: Той е други, че: Прилича на него: той казваше: Азъ съмъ. (10) И говорѣха му: Какъ ти се отвориха очитѣ? (11) Отговори той и рече: Человѣкъ който се нарича Исусъ направи каль и помаза очитѣ ми, и рече ми: Иди на кѫпалнята Силоамъ и омий се: а като отидохъ та се омихъ прогледахъ. (12) Тогазъ му рекоха: Дѣ е той? Казва: Не зная.(13) Заведоха при Фарисеитѣ тогозъ който бѣ нѣкога слѣпъ. (14) А бѣше сѫбота когато направи Исусъ кальта и отвори очитѣ му. (15) И пакъ го питаха и Фарисеитѣ какъ прогледа. И той имъ рече: Каль тури на очитѣ ми, и омихъ се, и гледамъ. (16) И казваха нѣкои отъ Фарисеитѣ: Този человѣкъ не е отъ Бога, защото сѫботата не варди Други казваха: Какъ може грѣшенъ человѣкъ да прави таквизъ чудеса? И имаше раздоръ помежду имъ. (17) Казватъ пакъ на слѣпия: Ти що казвашъ за него понеже ти е отворилъ очитѣ? И той рече: Пророкъ е. (18) А Юдеитѣ не повѣрваха за него че е билъ слѣпъ и прогледналъ доклѣ не повикаха родителитѣ на тогозъ

който бѣ прогледналъ (19) та ги попитаха и рекоха: Този ли е синъ ви за когото вие казвате че е слѣпъ роденъ? А сега какъ види? (20) Отговориха имъ родителитѣ му и рекоха: Знаемъ че този е синъ ни, и че слѣпъ се роди; (21) а сега какъ види не знаемъ, или кой му е отворилъ очитѣ не знаем: той е на възрасть: него питайте: самъ той да говори за себе си.

7 бес. - 9 гл. От Ев. на Иоана - от 22 ст. до края.

(22) Това рекоха родителитѣ му защото се боеха отъ Юдеитѣ; понеже вече бѣха се нагласили Юдеитѣ, ако го изповѣда нѣкой че е Христосъ, да го отлѫчатъ отъ съборището. (23) За туй родителитѣ му рекоха: На възрасть е: питайте него. (24) И тъй, повикаха втори пѫть человѣка който бѣ слѣпъ, и рекоха му: Дай слава Богу: ние знаемъ че този человѣкъ е грѣшникъ. (25) А той отговори и рече: Грѣшникъ ли е не зная: едно знамъ, че бѣхъ слѣпъ, а сега видя. (26) И рекоха му пакъ: Що ти направи? Какъ ти отвори очитѣ? (27) Отговори имъ: Рекохъ ви вече, и не чухте; защо искате пакъ да чуете? Да не би да искате и вие да бѫдете негови ученици? (28) А тѣ го укориха и рекоха: Ти си неговъ ученикъ; а ние сме Мойсееви ученици. (29) Ние знаемъ че на Мойсея Богъ е говорилъ; а тогозъ не знаемъ отъ дѣ е. (30) Отговори человѣкътъ и рече имъ. Това е чудното че вие не знаете отъ кѫдѣ е, и отвори очитѣ ми. (31) А знаемъ че Богъ грѣшницитѣ не слуша; но ако е нѣкой богочестивъ и прави волята му, него слуша. (32) А пъкъ отъ вѣка не се е чуло да е отворилъ нѣкой си очи на слѣпъ роденъ человѣкъ. (33) Ако да не бѣ той отъ Бога не можеше нищо да стори. (34) Отговориха и рекоха му: Ти съвсѣмъ въ грѣхове си роденъ и ти ли учишъ насъ? И го изпѫдиха вънъ. (35) Чу Исусъ че сѫ го изпѫдили вънъ, и като го намѣри рече му: Ти вѣрвашъ ли въ Сина Божия? (36) Отговори той и рече: Кой е той, Господи, да вѣрвамъ въ него? (37) Рече му Исусъ: И видѣлъ си го, и който приказва съ тебе, той е. (38) А той рече: Вѣрвамъ, Господи; и поклони му се. (39) И рече Исусъ: Азъ за сѫдъ дойдохъ на този свѣтъ, да видятъ невидещитѣ, а видещитѣ да станатъ слѣпи. (40) И чуха това онѣзи отъ Фарисеитѣ които бѣха съ него, и рекоха му: Да не сме и ние слѣпи? (41) Рече имъ Исусъ: Ако бѣхте слѣпи, грѣхъ не бихте имали: но сега казвате че: Видимъ; и тъй, грѣхътъ ви остава.

8 бес. - 10 гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 21 ст.

Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзъ вратата въ кошарата на овцитѣ, но прѣлазя отъ другадѣ, той е крадецъ и разбойникъ. (2) А който влѣзва прѣзъ вратата пастирь е на овцитѣ. (3) Нему вратарьтъ отваря; и овцитѣ слушатъ гласа му; и своитѣ овци по име зове, и ги извожда. (4) И когато изкара овцитѣ си вънъ ходи прѣдъ тѣхъ: и овцитѣ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. (5) А слѣдъ чужденецъ не щатъ оти, но ще побѣгнатъ отъ него: защото гласа на чужденцитѣ не знаятъ. (6) Тази притча имъ рече Исусъ; но тѣ не разумѣха що бѣ това което имъ говорѣше. (7) Тогазъ

пакъ имъ рече Исусъ: Истина, истина ви казвамъ че азъ съмъ вратата на овцитѣ. (8) Всички които сѫ дошли прѣди мене крадци сѫ и разбойници; но овцитѣ ги не послушаха. (9) Азъ съмъ вратата: прѣзъ мене ако влѣзе, и паша ще намѣри. (10) Крадецътъ не иде освѣнъ да открадне, да заколи, и да погуби: азъ дойдохъ за да иматъ животъ, и да го иматъ прѣизобилно. (11) Азъ съмъ добрият пастирь: добрият пастирь душата си полага за овцитѣ. (12) А наемникътъ, който не е овчарь, на когото овцитѣ не сѫ негови, види вълка че иде, и оставя овцитѣ и бѣга; и вълкътъ разграбя овцитѣ и разпръсва ги. (13) А наемникътъ бѣга защото е наемникъ, и не го е грижа за овцитѣ. (14) Азъ съмъ добрият пастирь и познавамъ моитѣ; и моитѣ мене познаватъ. (15) Както ме познава Отецъ, и азъ познавамъ Отца; и душата си полагамъ зарадъ овцитѣ. (16) И други овци имамъ които не сѫ отъ този дворъ, и тѣхъ трѣбва да събра; и ще чуятъ гласа ми; и ще бѫде едно стадо и единъ пастирь. (17) За това отецъ ме люби защото азъ полагамъ душата си за да я взема пакъ. (18) Никой не ми я отнема, но азъ отъ самосебе си я полагамъ. Имамъ власть да я положа, и имамъ власть пакъ да я взема. Тази заповѣдь приехъ отъ Отца си.(19) И тъй, пакъ стана раздоръ между Юдеитѣ за тѣзи думи. (20) И мнозина отъ тѣхъ казваха: Бѣсъ има, и лудъ е: що го слушате? (21) Други казваха: Тѣзи думи не сѫ на бѣснуемъ человѣкъ. Може ли бѣсъ да отваря очи на слѣпи?

9 бес. -10 гл. От Ев.на Иоана от 22 ст. до 42 ст.

(22) И стана въ Ерусалимъ праздникътъ на освещението на храма, и зима бѣше. (23) И ходѣше Исусъ въ храма, въ притвора Соломоновъ. (24) Между това заобиколиха го Юдеитѣ и казваха му: До кога ще държишъ душитѣ ни въ съмнѣние? Ако си ти Христосъ, кажи ни явно. (25) Отговори имъ Исусъ: Казахъ ви, и не вѣрвате. Дѣлата които азъ правя въ името на Отца си, тѣ свидѣтелствуватъ за мене. (26) Но вие не вѣрвате защото не сте отъ моитѣ овци, както ви рекохъ. (27) Моитѣ овци слушатъ моя гласъ, и азъ ги познавамъ, и тѣ идатъ слѣдъ мене. (28) И азъ имъ давамъ животъ вѣченъ; и нѣма да загинатъ въ вѣки, и никой нѣма да ги грабне отъ рѫката ми. (29) Отецъ ми който ми ги даде отъ всички е най-голѣмъ; и никой не може да ги грабне отъ рѫката на Отца ми. (30) Азъ и Отецъ едно сме. (31) Тогазъ пакъ взеха Юдеитѣ камене да го убиятъ. (32) Отговори имъ Исусъ: Много добри дѣла отъ Отца моего ви показахъ: за кое отъ тѣзъ дѣла хвърляте камене върхъ мене? (33) Отговориха му Юдеитѣ и рекоха: За добро дѣло не хвърляме камене върхъ тебе, но за богохулство, и защото ти, като си человѣкъ, правишъ себе си Богъ.(34) Отговори имъ Исусъ: Не е ли писано въ вашия законъ, Азъ рекохъ: Богове сте? (35) Ако нарече богове онѣзи къмъ които биде словото Божие, (и писанието не може да се наруши,) (36) на тогозъ когото Богъ освети и проводи на свѣта вие казвате ли: Богохулствувашъ, защото рекохъ: Синъ божий съмъ? (37) Ако не правя дѣлата на Отца моего,

не вѣрвайте въ мене; (38) но ако ги правя, въ мене като не вѣрвате вѣрвайте въ дѣлата, за да познаете и да повѣрвате че отецъ е въ мене и азъ въ него. (39) Тогазъ пакъ искаха да го хванатъ; но избѣгна изъ ржцѣтѣ имъ, (40) и отиде пакъ отвждъ Иорданъ, на мѣстото дѣто кръщаваше отнапрѣдъ Иоанъ; и остана тамъ. (41) И мнозина дойдоха при него, и казваха: Иоанъ никое чудо не стори; но всичко що рече Иоанъ за него истинско бѣше. (42) И тамъ повѣрваха мнозина въ него.

10 бес. - 11-та гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 27 ст.

Имаше нѣкой си боленъ на име Лазаръ, отъ Витания, отъ селото на Мария и на сестра й Марта. (2) (А Мария бѣше тая що бѣ помазала Господа съ миро и отрила бѣ нозѣтѣ му съ космитѣ си, на която братъ й Лазаръ бѣше боленъ.) (3) И тъй, проводиха сестритѣ до него да му кажатъ: Господи, ето, този когото любишъ боленъ е. (4) И като чу Исусъ рече: Тая болесть не е на смъртъ, но за славата Божия за да се прослави Синъ Божий чрѣз нея. (5) И тъй, откакъ чу че е боленъ тогазъ се бави два дни на това мѣсто дѣто бѣше. (7) Подиръ това казва на ученицитѣ: Да идемъ пакъ въ Юдея. (8) Казватъ му ученицитѣ: Рави, сега искаха Юдеитѣ да те убиятъ съ камене, и пакъ ли тамъ отхождашъ? (9) Отговори Исусъ: Не сж ли дванадесеть часове въ деня? Ако ходи нѣкой денѣ не се прѣпънва, защото гледа видѣлината на този свѣтъ. (10) Ако ли ходи нѣкой нощѣ прѣпънва се, защото видѣлината не е въ него. (11) Това рече, и подиръ туй казва имъ: Лазаръ нашиятъ приятель заспа; но да ида да го събудя. (12) Рекоха му ученицитѣ му: Господи, ако е заспалъ ще оздравѣе. (13) Но Исусъ бѣ рекълъ зарадъ смъртьта му; а тѣ мислѣха че казва за отъ сънъ заспиване. (14) Тогазъ имъ рече Исусъ явно: Лазаръ умрѣ.(15) И заради васъ, за да повѣрвате, радвамъ се че не бѣхъ тамъ; но да идемъ при него. (16) А Тома нарицаемий Близнецъ рече на съученицитѣ: Да идемъ и ние да умремъ съ него. (17) И тъй, като дойде Исусъ намѣри го че бѣше четири дена вече въ гроба. (18) А Витания бѣше близу до Ерусалинъ колкото петнадесеть стадии; (19) и мнозина отъ Юдеитѣ бѣха дошли при Марта и Мария да ги утѣшатъ за брата имъ. (20) И Марта, щомъ чу че иде Исусъ, посрѣщна го: а Мария седѣше въ кжщи. (21) Тогазъ рече Марта Исусу: Господи, ако бѣше билъ ти тука, не би умрѣлъ братъ ми; (22) но и сега зная че каквото и да поискашъ отъ Бога, ще ти даде Богъ. (23) Казва й Исусъ: Братъ ти ще възкръсне. (24) Казва му Марта: Знамъ че ще възкръсне въ възкръсението въ послѣдния день. (25) Рече й Исусъ: Азъ съмъ възкресението и животътъ: който вѣрва въ мене, и да умре, ще оживѣе; (26) и всѣки който е живъ и вѣрва въ мене, до вѣка нѣма да умре. Вѣрвашъ ли това?

11 бес. - 11 гл. От Ев. на Иоана - от 28 ст. до края

И като рече това, отиде и повика скритомъ сестра си Мария, и рече: Учительтъ дойде и те вика. (29) Тя щомъ чу стана скоро и отиде при

него. (30) (Исусъ не бѣ дошелъ още въ селото, но бѣше на мѣстото дѣто го посрѣщна Марта.) (31) А Юдеитѣ които бѣха съ нея въ кжщи и я утѣшаваха, като видѣха че Мария става скоро и Излѣзе, отидоха подирѣ й, защото думаха: Отива на гроба да плаче тамъ. (32) И като дойде Мария тамъ дѣто бѣше Исусъ та го видѣ, падна на нозѣтѣ му и казваше му: Господи, ако бѣше билъ ти тука, нѣмаше да умре братъ ми. (33) Исусъ като я видѣ че плаче, и тѣзи що бѣха съ нея Юдеи че плачатъ, разтжжи се духомъ и се смути. (34) И рече: Дѣ го турихте? Казватъ му: Господи, ела и вижжъ. (35) Просълзи се Исусъ. (36) И думаха Юдеитѣ: Вижъ колко го обичаше! (37) А нѣкои отъ тѣхъ рекоха: Не можеше ли този който отвори на слѣпия очитѣ да направи щото и този да не умре? (38) Исусъ прочее пакъ като тжжеше въ себе си идва на гроба.То бѣше пещера, и на нея лежеше камика. (39) Казва Исусъ: Дигнете камика. Казва му Марта, сестрата на умрѣлия: Господи, смърди вече, защото е четверодневенъ. (40) Казва й Исусъ: Не ти ли казахъ че ако повѣрвашъ ще видишъ славата Божия? (41) Тогазъ дигнаха камика дѣто лежеше умрѣлиятъ. А Исусъ дигна очи нагорѣ и рече: Отче, благодаря ти че ме послуша; (42) и азъ знаехъ че винаги ме слушашъ, но за прѣдстоящия народъ рекохъ това за да повѣрватъ че ти си ме проводилъ. (43) И това като рече, възгласи с голѣмъ гласъ: Лазаре, излѣзъ вънъ. (44) И излѣзе умрѣлиятъ, ржцѣтѣ му и нозѣте му повити въ саванъ, и лицето му бѣше забрадено съ кърпа.Казва имъ Исусъ: Разповийте го и оставете го да си иде. (45) Тогазъ мнозина отъ Юдеитѣ които бѣха дошли при Мария и видѣха това що стори Исусъ повѣрваха въ него. (46) А нѣкои отъ тѣхъ отидоха при Фарисеитѣ и казаха имъ всичко що направи Исусъ. (47) Тогава първосвещеницитѣ и Фарисеитѣ събраха съборъ и говорѣха: Що да сторимъ? Защото този человѣкъ много чудеса прави. (48) Ако го оставимъ така, всички ще повѣрватъвъ него; и ще дойдатъ Римлянитѣ и ще изтрѣбятъ и мѣстото и народа ни. (49) А нѣкой си отъ тѣхъ на име Каифа, който бѣше първосвещеникъ прѣзъ тази година, рече имъ: Вие нищо не знаете; (50) нито размишлявате че е по-добрѣ намъ да умре единъ человѣкъ за народа, а не да загине цѣлъ народъ. (51) И това отъ себе си го не рече; но понеже бѣше първосвещеникъ прѣзъ оная година пророкува че ще умре Исусъ заради народа, (52) и не току за народа, но и за да събере на купъ разсѣянитѣ чада Божии. (53) И тъй, отъ онзи день сговориха се да го убиятъ. (54) За това Исусъ не ходѣше вече явно между Юдеитѣ, но отиде отъ тамъ на мѣстото близу до пустинята, въ града нарицаемъ Ефраимъ, и тамъ живѣеше съ ученицитѣ си. (55) И наближаваше пасхата на Юдеитѣ; и мнозина отъ това мѣсто възлѣзоха прѣди пасхата въ Ерусалимъ да очистятъ себе си. (56) Тогазъ търсѣха Исуса, и разговаряха се помежду си като стоеха въ храма: Какъ ви се струва? нѣма ли да дойде на праздника? (57) А бѣха дали заповѣдь и първосвещеницитѣ и Фарисеитѣ ако разбере нѣкой дѣ е да извѣсти, за да го уловятъ.

12 бес. - 12 гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 25 стих

А шесть дни прѣди пасхата дойде Исусъ въ Витания, дѣто бѣше бившиятъ умрѣлъ Лазаръ когото възкръси отъ мъртвитѣ (2) И направиха му тамъ вечеря, и Марта слугуваше; а Лазаръ бѣше единъ от тѣзи които седѣха съ него наедно на трапезата. (3) Тогазъ Мария взе една литра чисто драгоцѣнно миро нардъ и помаза нозѣтѣ Исусови, и отри нозѣтѣ му съ космитѣ си; и кжщата се изпълни отъ благоуханието на мирото. (4) Тогазъ единъ отъ ученицитѣ му, Юда Симоновъ Искариотски, който щѣше да го прѣдаде, казва: (5) Защо да се не продаде това миро за триста динари, и да се дадатъ на сиромаситѣ? (6) А това го рече, не защото го бѣше грижа за сиромаситѣ, но защото бѣ крадецъ, и той имаше касата, и носѣше каквото туреха въ нея. (7) Тогазъ Исусъ рече: Недѣйте я: за деня на погребението ми го е задържала. (8) Защото сиромаситѣ всѣкога имате съ себе си, а мене всѣкога нѣмате. (9) И разумѣха голѣмо множество отъ Юдеитѣ че е тамъ; и дойдоха, не току за Исуса, но да видятъ и Лазара когото възкръси отъ мъртвитѣ. (10) А първосвещеницитѣ се наговориха да убиятъ и Лазара, (11) защото мнозина отъ Юдеитѣ за него отиваха и вѣрваха въ Исуса. (12) На утрѣшния день народъ много който бѣше дошелъ на праздника, като чуха че иде Исусъ въ Ерусалимъ, (13) взеха вѣйки финикови та излѣзоха да го посрѣщнатъ, и викаха: Осана! Благословенъ който иде въ името Господне, Царь Израилевъ! (14) А Исусъ намѣри осле и възседна него, споредъ както е писано: (15) Не бой се, дъщи Сионова, ето, твоятъ Царь иде възседналъ на ждрѣбе ослично. (16) Но това ученицитѣ му изпървомъ не разумѣха; а когато се прослави Исусъ тогазъ си наумиха че това бѣ за него писано, и това му сториха. (17) А народътъ който бѣше съ него когато повика Лазара отъ гроба и го възкръси отъ мъртвитѣ свидѣтелствуваше. (18) За това го и посрѣщна народътъ, защото чуха че сторилъ това чудо. (19) А Фарисеитѣ рекоха помежду си: Видите ли че нищо не ползувате? Ето, свѣтътъ отиде слѣдъ него. (20) И между тѣзи които възлѣзваха да се поклонятъ въ праздника имаше и нѣкои Елини. (21) И тѣ дойдоха при Филипа, който бѣ отъ Витсаида Галилейска, и молиха му се и казваха: Господине, искаме да видимъ Исуса. (22) Идва Филипъ и казва на Андрея: Андрей пъкъ и Филипъ казватъ на Исуса. (23) А Исусъ имъ отговори и рече: Дойде часътъ да се прослави синъ Человѣчески. (24) Истина, истина ви казвамъ: Ако житното зърно не падне въ земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плодъ приноси. (25) Който обича живота си ще го изгуби; и който ненавиди живота си на този свѣтъ за вѣченъ животъ ще го упази.

13 бес. - 12 гл. От Ев. от Иоана - от 26 ст. до края

Ако слугува нѣкой на мене, мене да послѣдва: и дѣто съмъ азъ тамъ ще бжде и слугата ми: и който слугува на мене него ще почте Отецъ ми. (27) Сега

душата ми е смутена: и що да река? Отче, избави ме отъ този часъ. Но за това дойдохъ на този часъ. (28) Отче, прослави името твое. Тогазъ дойде гласъ отъ небето: И прославихъ, и пакъ ще прославя. (29) А народътъ който стоеха и чуха това казваха: Гръмъ е. Други говорѣха: Ангелъ му продума. (30) Отговори Исусъ и рече: Този гласъ не биде за мене, но за васъ. (31) Сега е сждба на този свѣтъ: сега князътъ на този свѣтъ ще бжде изпжденъ вънъ. (32) И когато бжда аз въздигнатъ отъ земята ще привлѣка всичкитѣ при себе си.(33) А това говорѣше като назначаваше отъ каква смъртъ имаше да умре. (34) Отговори му народътъ: Ние сме чули отъ закона че Христосъ въ вѣки прѣбждва: и какъ казвашъ ти че синъ Человѣчески трѣбва да бжде въздигнатъ? Кой е този Синъ Человѣчески? (35) И рече имъ Исусъ: Още малко врѣме видѣлината е съ васъ.Ходете доклѣ имате видѣлина, да ви не настигне тъмнината; да който ходи въ тъмнината не знае кжде отива (36) Доклѣ имате видѣлината вѣрвайте въ видѣлината за да сте синове на видѣлината.Това издума Исусъ, и отиде та се скри отъ тѣхъ. (37) Но ако и да бѣ сторилъ толкозъ чудеса прѣдъ тѣхъ, не вѣрваха въ него; (38) за да се изпълни рѣчьта на пророка Исая, който рече: Господи, кой повѣрва на нашето проповѣдване? и мишцата Господня кому се открі? (39) За това не можеха да вѣрватъ защото пакъ Исаия рече: (40) и Ослѣпилъ е очитѣ имъ и окаменилъ сърдцата имъ съ очи да не видятъ, и съ сърдца да не разумѣят, та да се не обърнатъ и ги изцѣли. (41) Това рече Исаия когато видѣ славата негова и говори за него (42) Но пакъ и отъ князоветѣ мнозина повѣрваха въ него; но поради Фарисеитѣ не изповѣдваха, за да не бждатъ отлжчени отъ съборището; (43) защото възлюбиха славата человѣческа повече нежели славата Божия. (44) А Исусъ възгласи и рече: Който вѣрва въ мене не вѣрва въ мене, но въ тогози който ме е проводилъ (45) И който гледа мене гледа тогози който ме е проводилъ. (46) Азъ дойдохъ видѣлина на свѣта, за да не остане въ тъмнина всѣки който вѣрва въ мене. (47) И ако чуе нѣкой моитѣ думи и не повѣрва. Азъ нѣма да го сждя; защото не дойдохъ да сждя свѣта, но да спася свѣта. (48) Който се отмѣта отъ мене и не приима моитѣ думи има кой да го сжди: словото което говорихъ, то ще го сжди въ послѣдния день. (49) Защото азъ отъ себе си не говорихъ: но Отецъ който ме проводи, той ми даде заповѣдь какво да река и що да говоря. (50) И знамъ че неговата заповѣдь е животъ вѣченъ. И тъй, това що говоря, както ми е Отецъ рекълъ така говоря.

14 бес. - 13 гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 19 ст.

И прѣдъ праздника на пасхата, като знаеше Исусъ че дойде часътъ му да прѣмине отъ този свѣтъ къмъ Отца, както бѣ възлюбилъ своитѣ които бѣха на свѣта, до край ги възлюби. (2) И на вечерянето, (когато вече дявольтъ бѣше вложилъ въ сърдцето на Юда Симонова Искариотскаго да го прѣдаде,) понеже знаеше Исусъ че Отецъ му е далъ всичко на ржцѣтѣ, и че отъ Бога

е излѣзълъ и при Бога отива, (4) става отъ вечерята и слага си дрехитѣ, и взе прѣстилка та се прѣпаса. (5) Послѣ налѣ вода въ омивалницата, и начна да омива нозѣтѣ на ученицитѣ и да ги отрива съ прѣстилката съ която бѣ прѣпасанъ. (6) И тъй, идва при Симона Петра; а той му казва: Господи, ти ли ще ми омиешъ нозѣтѣ? (7) Отговори Исусъ и рече му: Това което азъ правя ти сега не знаешъ, но изпослѣ ще разумѣешъ. (8) Казва му Петъръ: Нѣма да омиешъ ти моитѣ нозѣ до вѣка. Отговори му Исусъ: Ако те не омия, нѣмашъ дѣлъ съ мене. (9) Казва му Симонъ Петъръ: Господи, не само нозѣтѣ ми, но и ржцѣтѣ и главата. (10) Казва му Исусъ: Омитиятъ нѣма потрѣба освѣнъ нозѣтѣ си да омие, но е всичкий чистъ; и вие сте чисти, но не всинца. (11) Защото знаеше прѣдателя си; за това рече: Не сте всинца вие чисти. (12) А като оми нозѣтѣ имъ и си взе дрехитѣ, седна пакъ и рече имъ: Знаете ли що ви сторихъ? (13) Вие ме викате Учитель и Господь; и добрѣ казвате, защото съмъ (14) И тъй, азъ, Господь и Учитель, ако ви омихъ нозѣтѣ , то и вие сте длъжни единъ другиму нозѣтѣ да омивате. (15) Защото азъ ви примѣръ дадохъ да правите и вие както азъ направихъ вамъ. (16) Истина, истина ви казвамъ: Никой рабъ не е по-горенъ от господаря си; нито посланникъ е по горенъ отъ оногозъ който го е изпратилъ. (17) Това като знаете, блажени сте ако го правите. (18) Не казвамъ това за всинца ви: азъ зная кои съмъ избралъ; но за да се сбжде писанието: "Който яде хлѣбъ съ мене дигна противъ мене петата си". (19) Отъ сега ви казвамъ това доклѣ още не е било, та кога се сбжде да повѣрвате че съмъ азъ.

15 бес. - 13 гл.от Ев. на Иоана - от 20 до 38 ст.

(20) Истина, истина ви казвамъ: Който приима когото азъ проводя мене приима, и който приима мене приима тогозъ, който ме е проводилъ.
(21) Това като рече Исусъ, смути се духомъ и свидѣтелствува и рече: Истина, истина ви казвамъ че единъ от васъ ще ме прѣдаде. (22) Тогазъ ученицитѣ се споглеждаха помежду си, и недоумѣваха се за кого говори.(23) А единъ отъ ученицитѣ когото обичаше Исусъ бѣше се облегналъ на скута Исусовъ. (24) Кивнува му Симонъ Петъръ да попита кой е този за когото говори. (25) А той припадна на гржди тѣ Исусови и казва му: Господи, кой е? (26) Отговаря Исусъ: Азъ като затопя залака, комуто го дамъ той е; и затопи залака та даде на Юда Симонова Искариотскаго. (27) И подиръ залака тогазъ влѣзе Сатана въ него; и тъй, казва му Исусъ: Което правишъ, прави го по-скоро. (28) А това никой отъ седещитѣ на трапезата не разумѣ защо му рече: (29) защото нѣкои мислѣха, понеже Юда имаше касата, че му казва Исусъ: Купи каквото ни трѣбва за празника, или, да даде нѣщо на сиромаситѣ. (30) И тъй, като взе той залака излѣзе тутакси; а бѣше нощъ. (31) А когато излѣзе той, казва Исусъ: Сега се прослави Синъ Человѣчески,и Богъ се прослави въ него.(32) Ако Богъ се прослави въ него, то и него Богъ ще прослави въ себе си, и сега ще го прослави. (33) Чадца, още малко съмъ съ васъ. Ще ме търсите,

и, както рекохъ на Юдеитѣ: Дѣто ида азъ вие не можете да дойдете, и вамъ казвамъ сега. (34) Нова заповѣдъ ви давамъ: Да имате любовь помежду си; както ви възлюбихъ, и вие да имате любовь помежду си. (35) Отъ това всички ще познаятъ, че сте мои ученици, ако имате любовь помежду си. (36) Казва му Симонъ Петъръ: Господи, кждѣ отхождашъ? Отговори му Исусъ: Кждѣто отивамъ не можешъ сега да дойдешъ слѣдъ мене, но подирь ще ме послѣдвашъ. (37) Казва му Петъръ: Господи, защо да не мога да дойда слѣдъ тебе сега? Душата си ще положа за тебе. (38) Отговори му Исусъ: Душата си ли за мене ще положишъ: Истина, истина ти казвамъ: Додѣ не е пѣялъ пѣтелъть, три пжти ще се отречешъ отъ мене.

16 бес. - 14 гл. От Ев. на Иоана от 1 до 21 ст.

Да се не смущава сърдцето ви: Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте. (2) Въ дома на Отца моего много жилища има; ако да не бѣ така азъ бихъ ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвя мѣсто. (3) И когато отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при себе си, щото дѣто съмъ азъ да бждете и вие. (4) И кждѣ отивамъ азъ вие знаете, и пжтя знаете. (5) Казва му Тома: Господи, не знаемъ кждѣ отхождашъ; и какъ можемъ да знаемъ пжтя? (6) Казва му Исусъ: Аз съмъ пжтьть, и истината, и животьть: никой не отива при Отца тъкмо чрѣзъ мене. (7) Ако бихте познавали мене познавали бихте и Отца ми; и отъ нинѣ познавате го и видѣхте го. (8) Казва му Филипъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. (9) Казва му Исусъ: Толкози врѣме съмъ съ васъ, и не си ли ме позналъ, Филипе? Който е видѣлъ мене видѣлъ е Отца; и какъ казвашъ ти: Покажи ни Отца? (10) Не вѣрвашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думитѣ които азъ ви говоря, отъ себе си ги не говоря: но Отецъ който прѣбждва въ мене, дѣлата той прави. (11) Вѣрвайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене: ако ли не, вѣрвайте ми за тия дѣла. (12) Истина, истина ви казвамъ: Който вѣрва въ мене, дѣлата които прави азъ и той ще ги прави; и по-голѣми отъ тѣхъ ще прави, защото азъ отхождамъ при Отца си. (13) И каквото попросите въ мое име ще го направя, за да се прослави Отецъ въ Сина. (14) Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направя. (15) Ако имате любовь къмъ мене, упазете моитѣ заповѣди. (16) И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшитель да прѣбжде съ васъ въ вѣки, (17) Духа на истината, когото свѣтьтъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбждва съ васъ, и въ васъ ще бжде. (18) Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. (19) Още малко, и свѣтьтъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. (20) Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. (21) Който има моитѣ заповѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бжде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

17 бес. - 14 гл.от Ев. на Иоана - от 15 ст. до края

Ако имате любовъ къмъ мене, упазете моитѣ заповѣди. (16) И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшитель да прѣбжде съ васъ въ вѣки, (17) Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбждва съ васъ, и въ васъ ще бжде. (18) Нѣма да ви оставя сираци: ще дойда при васъ. (19) Още малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. (20) Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. (21) Който има моитѣ заповѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бжде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему. (22) Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дѣто ще явишъ себе си намъ а не на свѣта? (23) Отговори Исусъ и рече му: Който люби мене ще упази моето слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. (24) Който не люби мене моитѣ думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводилъ. (25) Това ви изказахъ доклѣ съмъ още съ васъ. (26) А Утѣшительтъ, Духъ Светий, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще ви напомни всичко що ви съмъ рекълъ. (27) Миръ ви оставямъ: моя миръ ви давамъ: азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава. Да се не смущава сърдцето ви нито да се устрашава. (28) Чухте че азъ ви рекохъ: Отивамъ си, и ще дойда при васъ. Ако ме любѣхте, възрадвали се бихте за това що рекохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по голѣмъ отъ мене. (29) И сега ви рекохъ прѣди да бжде, че когато се сбжде да повѣрвате. (30) Отъ сега съ васъ нѣма много да говоря: защото иде князътъ на този свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене. (31) Но за да познае свѣтътъ че азъ любя Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ, така правя. Станете, да отидемъ отъ тука.

18 бес. - 15 гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 15 стих

Азъ съмъ истинната лоза, и Отецъ ми е земледѣлецътъ. (2) Всѣка пръчка въ мене която не принося плодъ, отрѣзва я; и всѣка що дава плодъ, очистя я за да даде по много плодъ. (3) Вие сега сте чисти заради словото което ви говорихъ. (4) Прѣбждете въ мене, и азъ въ васъ. Както лозената пръчка не може да принесе плодъ отъ самосебе си ако не прѣбжде на лозата, така нито вие ако не прѣбждете въ мене. (5) Азъ съмъ лозата, вие пръчкитѣ: който прѣбждва въ мене, и азъ въ него, той принося плодъ много: защото безъ мене не можете нищо да сторите. (6) Ако не прѣбъде нѣкой въ мене, изхвърленъ бива вънъ както лозената пръчка и изсъхнува; и събиратъ ги та ги кладатъ на огъня и горатъ. (7) Ако прѣбждете въ мене и думитѣ ми прѣбждатъ въ вас, каквото искате ще просите, и ще ви бжде. (8) Въ това се прославя Отецъ ми, да приносяте много плодъ; и така ще бждете мои ученици. (9) Както

отецъ възлюби мене, и азъ възлюбихъ васъ; прѣбѫдете въ моята любовъ. (10) Ако държите моитѣ заповѣди ще прѣбѫдете въ любовьта ми, както съмъ азъ държалъ заповѣдитѣ на Отца си и прѣбѫдвамъ въ неговата любовь. (11) Това ви говорихъ за да прѣбѫде моята радость въ васъ, и вашата радость да бѫде изпълнена. (12) Тая е моята заповѣдь, да имате любовь помежду си както ви азъ възлюбихъ. (13) Никой нѣма по-голѣма любовь отъ тази, щото да положи нѣкой душата си за приятелитѣ си. (14) Вие сте ми приятели ако правите това което ви азъ заповѣдвамъ. (15) Не ви наричамъ вече раби, защото рабътъ не знае що прави господарьтъ му; а васъ ви нарекохъ приятели, защото всичко що чухъ отъ Отца си явихъ ви го.

19 бес. - 15 гл. От Ев. на Иоана - от 15 ст. до края

Не ви наричамъ вече раби, защото рабътъ не знае що прави господьтъ му; а васъ ви нарекохъ приятели, защото всичко що чухъ отъ Отца си явихъ ви го. (16) Не избрахте вие мене, но азъ васъ избрахъ, и поставихъ ви да идете вие и да принесете плодъ, и плодътъ ви да прѣбѫде: щото каквото поискате отъ Отца въ мое име, да ви даде. (17) Това ви заповѣдвамъ, да имате любовь единъ къмъ другъ. (18) Свѣтътъ ако ви ненавиди, знайте че мене по напрѣдъ отъ васъ възненавидѣ. (19) Ако бѣхте отъ свѣта, свѣтътъ би любилъ своето: а понеже не сте отъ свѣта, но азъ ви избрахъ отъ свѣта, за това свѣтътъ ви ненавиди. (20) Помнете словото което ви азъ рекохъ. Не е рабътъ по-голѣмъ отъ господаря си.Мене ако изгониха, и васъ ще изгонятъ: ако сѫ държали словото ми, и вашето ще държатъ. (21) Но всичко това ще ви сторятъ заради моето име, защото не знаятъ тогозъ който ме е проводилъ. (22) Ако не бѣхъ дошелъ и не бѣхъ имъ говорилъ, грѣхъ не щѣха да иматъ; сега обаче за грѣховетѣ си извинение нѣматъ. (23) Който ненавиди мене, и Отца ми ненавиди. (24) Ако не бѣхъ сторилъ между тѣхъ дѣлата които никой другъ не е сторилъ, грѣхъ не биха имали; но сега видѣха и възненавидѣха и мене и Отца ми. (25) Но това биде за да се изпълни писаното въ закона имъ слово:" Безъ причина ме възненавидѣха". (26) А когато дойде Утѣшительтъ когото азъ ще ви изпратя отъ Отца, Духа на истината който отъ Отца изходи, той ще свидѣтелствува за мене. (27) Но и вие свидѣтелствувате, защото отъ начало сте съ мене.

20 бес. - 16 гл. От Ев. на Иоана - от 1 до 16 стих.

Това ви казахъ за да се не съблазните (2) Отъ съборищата ще ви отлѫчатъ; но иде часъ въ който всѣки който ви убие да мисли че служба принося Богу. (3) И това ще ви сторятъ защото не познаха Отца нито мене. (4) Но азъ ви рекохъ това, та кога дойде този часъ да го помните че азъ ви съмъ рекълъ; и отъ най-напрѣдъ не ви го казахъ, защото бѣхъ съ васъ. (5) А сега отхождамъ при тогозъ който ме е проводилъ; и никой отъ васъ ме не пита: Кѫдѣ отхождашъ (6) Но понеже ви изказахъ това, скърбъ изпълни сърдцата ви. (7) А пъкъ азъ истината ви казвамъ: За васъ е по-добрѣ да отида азъ;

защото ако не отида азъ, Утѣшительтъ нѣма да дойде на васъ; но ако отида, ще ви го проводи. (8) И той кога дойде ще изобличи свѣта за грѣхъ, и за правда, и за сѫдба: (9) за грѣхъ, защото не вѣрватъ въ мене; (10) а за правда, защото отхождамъ при Отца си, и нѣма вече да ме виждате; (11) а за сѫдба, защото князътъ на този свѣтъ е осѫденъ. (12) Много още имамъ да ви река; но сега не можете да носите. (13) А кога дойде онзи Духътъ на истината, ще ви настави на всѣка истина; защото нѣма да говори отъ себе си, но каквото чуе ще говори, и ще ви извѣсти това що има да бѫде. (14) Той ще мене да прослави, защото отъ моето ще вземе и ще ви извѣсти. (15) Всичко що има Отецъ мое е: за това рекохъ че отъ моето ще вземе и ще ви извѣсти. (16) Още малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите; защото азъ при Отца отхождамъ.

21 бес. -16 гл. от Ев. на Иоана - от 16 ст. до края

Още малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите; защото азъ при Отца отхождамъ. (17) Тогазъ някой отъ ученицитѣ му подумаха помежду си; Що е това което ни казва: Още малко, и нѣма да ме виждате;и пакъ малко, и ще ме видите; и това, че азъ при Отца отхождамъ. (18) И говорѣха: Що е това което казва: Малко? Не знаемъ що дума. (19) И разумѣ Исусъ че щѣха да го питатъ, и рече имъ: За това ли разискате помежду си дѣто рекохъ: Малко, и нѣма да ме виждате; и пакъ малко, и ще ме видите? (20) Истина, истина ви казвамъ че вие ще възплачете и ще възридаете, а свѣтътъ ще се възрадва; и вие ще бѫдете оскърбени, но скръбьта ви ще се промѣни на радость. (21) Жена кога ражда на скърбь е, защото е дошелъ часъть и; а кога роди дѣтето, не помни вече тѫгата си поради радостьта че се е родилъ человѣкъ на свѣта. (22) Така и вие сега скърбь имате; но азъ пакъ ще ви видя, и ще се възрадва сърдцето ви, и радостьта ви никой нѣма да отнеме отъ васъ. (23) И въ онзи день нѣма да поискате отъ мене нищо. Истина, истина ви казвамъ че всичко каквото попросите от Отца въ мое име ще ви даде. (24) До нинѣ не сте попросили нищо въ мое име: просете, ще получите, за да бѫде радостьта ви пълна. (25) Това ви говорихъ съ притчи: но настава часъ когато нѣма вече съ притчи да ви говоря, но явно ще ви извѣстя за отца. (26) Въ онзи день ще попросите въ мое име; и не ви казвамъ че азъ ще умоля Отца за васъ; (27) защото самъ си Отецъ ви люби, понеже мене възлюбихте и повѣрвахте че азъ отъ Бога излѣзохъ. (28) Излѣзохъ отъ Отца и дойдохъ на свѣта; и пакъ оставямъ свѣта и при отца отхождамъ. (29) Казватъ му ученицитѣ негови: Ето, сега явно говоришъ и не казвашъ никоя притча. (30) Сега познаваме че всичко знаешъ, и нѣмашъ нужда да те пита нѣкой. По това вѣрваме че отъ Бога си излѣзълъ. (31) Отговори имъ Исусъ: Сега ли вѣрвате? (32) Ето, настава часъ, и дошелъ е вече, да се разидете всѣки на мѣстото си, и мене самичъкъ да оставите: но не съмъ самъ, защото Отецъ е съ мене. (33) Това ви казахъ за да имате миръ въ

мене. Въ свѣта скърбь ще имате; но дързайте, азъ побѣдихъ свѣта.

22 бес. - 17 гл. от Ев. на Иоана - от 1 до 19 ст.

Това изговори Исусъ, и възведе очитѣ си на небето и рече: Отче, дойде часътъ: прослави Сина си да те прослави и Синъ ти; (2) както си му далъ власть надъ всѣка плъть, да даде животъ вѣченъ на всички които си му далъ. (3) А това е животъ вѣчний, дѣто да познаятъ тебе единаго истинаго Бога, и Исуса Христа когото си провидилъ. (4) Азъ те прославихъ на земята: свършихъ работата която ми даде да върша. (5) И нинѣ прослави ме ти, Отче, у самаго тебе, съ славата която имахъ у тебе прѣди създание мира. (6) Изявихъ името ти на тия человѣци които ми даде отъ свѣта. Твои бѣха, и даде ги на мене, и твоето слово удържаха. (7) Сега познаха че всичко ще ми си далъ отъ тебе е; (8) защото словесата които ми даде ти, дадохъ ги на тѣхъ; и тѣ приеха, и познаха наистина че отъ тебе излѣзохъ, и повѣрваха че ти си ми проводилъ. (9) Азъ за тѣхъ се моля: не се моля за свѣта, но за тѣзи които ми даде ти, защото сѫ твои. (10) И всичко мое твое е, и твоето мое, и прославихъ се въ тѣхъ. (11) И не съмъ вече на свѣта, но тѣ сѫ на свѣта, и азъ ида при тебе. Отче светий, упази ги въ името си тия които ми даде, за да бѫдатъ едно както ние. (12) Когато бѣхъ съ тѣхъ на свѣта азъ ги пазѣхъ въ твоето име: тѣзи които ми даде упазихъ; и ни единъ от тѣхъ не погина тъкмо синъ погибелний, за да се изпълни писанието. (13) А сега при тебе ида; и това додѣ съмъ на свѣта казвамъ за да иматъ моята радость пълна въ себе си. (14) Азъ имъ дадох словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сѫ отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта. (15) Не се моля да ги вземешъ отъ свѣта, но да ги упазишъ отъ лукаваго. (16) Отъ свѣта не сѫ както и азъ не съмъ отъ свѣта. (17) Освети ги чрѣзъ твоята истина: твоето слово е истина. (18) Както ти проводи мене на свѣта, и азъ проводихъ тѣхъ на свѣта; (19) и за тѣхъ азъ осветявамъ себе си, да бѫдатъ и тѣ осветени чрѣзъ истината.

23 бес. - 17 гл. от Ев. на Иоана - 14 стих

Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сѫ отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта.

24 бес. - 18 гл. от Ев. на Иоана - от 1 до 21 ст.

Това като рече Исусъ, излѣзе съ ученицитѣ си отвѫдъ потока Кедронъ дѣто имаше градина, въ която влѣзе той и ученицитѣ му. (2) А Юда който го прѣдаваше знаеше това мѣсто, защото много пѫти се събираше Исусъ тамъ съ ученицитѣ си. (3) И тъй Юда, като взе единъ пълкъ и слуги отъ първосвещеницитѣ и Фарисеитѣ, дойде тамъ с фенери и свѣщи и оружия. (4) А Исусъ, понеже знаеше всичко що имаше да дойде върхъ него, излѣзе и рече имъ: Кого търсите? (5) Отговориха му: Исуса Назарянина. Казва имъ

Исусъ: Азъ съмъ. Съ тѣхъ стоеше и Юда който го прѣдаваше. (6) И като имъ каза: Азъ съмъ, подръпнаха се назадъ и паднаха на земята. (7) И пакъ ги попита: Кого търсите А тѣ рекоха: Исуса Назарянина. (8) Отговори Исусъ: Рекохъ ви че съмъ азъ; и тъй, ако мене търсите, оставете тѣзи да си идатъ; (9) за да се сбжде думата която рече: Отъ тѣзи които ми си далъ не изгубихъ никого. (10) А Симонъ Петъръ като имаше ножъ измъкна го, и удари слугата първосвещениковъ, и отсѣче му дѣсното ухо; а на слугата името бѣше Малхъ. (11) Тогазъ рече Исусъ на Петра: Тури ножа си въ ножницата. Чашата която ми даде Отецъ, да я не пия ли? (12) И тъй, пълкътъ и тисящникътъ и слугитѣ Юдейски уловиха Исуса и вързаха го. (13) И заведоха го първо при Ана; защото бѣше тестъ на Каиафа, който бѣше първосвещеникътъ прѣзъ тая година. (14) А Каиафа бѣше този който бѣ далъ съвѣтъ на Юдеитѣ че е по-добрѣ да загине единъ человѣкъ за народа. (15) И вслѣдъ Исуса идѣше Симонъ Петъръ и другиятъ ученикъ; и този ученикъ бѣше познатъ на първосвещеника, и вѣзе съ Исуса въ двора първосвещениковъ; (16) а Петъръ стоеше вънъ до вратата. И тъй, излѣзе другиятъ ученикъ който бѣше познатъ на първосвещеника, и каза на вратарката, и въведе Петра. (17) И казва слугинята вратарка на Петра: Да не си и ти отъ ученицитѣ на тогози человѣка Казва той: Не съмъ. (18) И стоеха рабитѣ и слугиѣ, които бѣха наклали огънъ, защото бѣше студено, и се грѣеха: съ тѣхъ стоеше и Петъръ и се грѣеше. (19) А първосвещеникътъ попита Исуса за ученицитѣ му и за учението му. (20) Отговори му Исусъ: Азъ явно говорихъ на свѣта: азъ всѣкога поучавахъ въ съборището и въ храма, дѣто Юдеитѣ се събиратъ винаги; и нищо не съмъ говорилъ наскрито. (21) Що питашъ мене? Питай които сж ме чули какво имъ съмъ говорилъ: ето, тѣ знаятъ що съмъ азъ рекълъ.

25 бес. - 18 гл. от Ев. на Иоана -от 20 ст. до края

Отговори му Исусъ: Азъ явно говорихъ на свѣта: азъ всѣкога поучавахъ въ съборището и въ храма, дѣто Юдеитѣ се събиратъ винаги; и нищо не съмъ говорилъ наскрито. (21) Що питашъ мене? Питай които сж ме чули какво имъ съмъ говорилъ: ето, тѣ знаятъ що съмъ азъ рекълъ.(22) А когато рече това, единъ от слугитѣ който стоеше близу удари плѣсница на Исуса и рече: Така ли отговаряшъ първосвещенику? (23) Отговори му Исусъ: Ако съмъ злѣ продумалъ, свидѣтелствувай за злото; ако ли добрѣ, защо ме биешъ? (24) И проводилъ го бѣ Ана вързанъ при първосвещеника Каиафа. (25) А Симонъ Петъръ стоеше и грѣеше се; и рекоха му: Да не си и ти отъ неговитѣ ученици? Отрече се той и рече: Не съмъ. (26) Казва единъ от рабитѣ първосвещеникови който бѣше роднина на оногозъ комуто Петъръ отсѣче ухото: Не те ли видѣхъ азъ въ градината съ него? (27) И Петъръ пакъ се отрече; и тозъ часъ пѣтелътъ попѣ. (28) Тогазъ заведоха Исуса отъ Каиафа въ преторията; а бѣше сутрина, и тѣ не влѣзоха въ преторията, да

се не осквернятъ, но да ядатъ пасхата. (29) За то излѣзе Пилатъ при тѣхъ и рече: Какво обвинение наносяте върхъ тогозъ человѣка? (30) Отговориха и рекоха му: Той ако не бѣ злодѣецъ не бихме го прѣдали на тебе. (31) А Пилатъ имъ рече: Вземете го вие и по закону вашему сждете го. Рекоха му Юдеитѣ: Намъ не ни е простено да убиемъ никого; (32) за да се сбжде рѣчьта Исусова която рече като назначаваше съ каква смърть имаше да умре. (33) И тъй, Пилатъ влѣзе пакъ въ преторията, и повика Исуса и рече му: Ти ли си царь Юдейски? (34) Отговори му Исусъ: Отъ самосебе си ли казвашъ ти това, или други ти рекоха за мене ?(35) Отговори Пилатъ: Че азъ Юдеинъ ли съмъ? Твоятъ народъ и първосвещеницитѣ прѣдадоха те на мене. Що си сторилъ? (36) Отговори Исусъ: Моето царство не е отъ този свѣтъ; ако бѣше царството ми отъ този свѣтъ, слугитѣ ми борили се биха да не бжда прѣданъ на Юдеитѣ. А сега царството ми не е отъ тука. (37) А Пилатъ му рече: И тъй, ти сега царь ли си? Отговори Исусъ: Ти право казвашъ че азъ съмъ царъ. Азъ за това се родихъ, и за това дойдохъ на този свѣтъ, да свидѣтелствувамъ истината. Всѣки който е отъ истината слуша гласа ми. (38) Казва му Пилатъ: Що е истина? И щомъ рече това излѣзе пакъ при Юдеитѣ и казва имъ: Азъ не намѣрвамъ ни една вина въ него. (39) А у васъ има обичай, да ви пущамъ едного на пасхата: рачите ли да ви пусна царя Юдейски? (40) Тогазъ пакъ извикаха всичкитѣ и казваха: Не него, но Варава. А Варава бѣше разбойникъ.

26 бес. - 19 гл. от Ев. на Иоана - от 1 до 20 ст.

Тогазъ Пилатъ взе Исуса и го би. (2) И войнитѣ изплетоха вѣнецъ отъ трънe, възложиха го на главата му, и облѣкоха му багрена дреха; (3) и казваха: Радвай се, царю Юдейски! И удряха му плѣсници. (4) И излѣзе Пилатъ пакъ вънъ и казва имъ: Ето, извождамъ ви го вънъ да познаете че ни една вина не намѣрвамъ въ него. (5) Тогава излѣзе Исусъ вънъ, и носѣше трънения вѣнецъ и багрената дреха. И казва имъ Пилатъ: Ето человѣка! (6) А първосвещеницитѣ и слугитѣ щомъ го видѣха извикаха и казваха: Разпни го! разпни го! Казва имъ Пилатъ: Вземете го вие и разпнете го; защото азъ не намѣрвамъ вина въ него. (7) Отговориха му Юдеитѣ: Ние законъ имаме, и по нашия законъ трѣбва да умре; защото направи себе си Синъ Божий. (8) А Пилатъ като чу тази дума повече се убои. (9) И влѣзе пакъ въ преторията и казва на Исуса: Ти отъ кждѣ си? А Исусъ му отвѣтъ не даде. (10) Казва му Пилатъ: На мене ли не говоришъ? Не знаешъ ли че власть имамъ да те разпна, и власть имамъ да те пусна? (11) Отговори Исусъ: Не би ималъ ти никаква власть надъ мене ако не бѣ ти дадено отъ горѣ; за това който ме прѣдава на тебе има по-голѣмъ грѣхъ. (12) Отъ това Пилатъ искаше да го пусне; Юдеитѣ обаче викаха и казваха: Ако пуснешъ тогози не си приятель Кесаревъ: всѣки който прави себе си царь противникъ е Кесарю. (13) А Пилатъ като му тази дума изведе Исуса вънъ и седна на сждейския прѣстолъ, на

мѣстото което се казваше Каменопостлано, а по Еврейски Гавата. (14) Бѣше же петъкъ на пасхата, и часътъ около шесть; и казва на Юдеитѣ: Ето вашия царь! (15) А тѣ извикаха: Махни го! Махни! Разпни го! Казва имъ Пилатъ: Царя ли вашего да разпна? Отговориха първосвещеницитѣ: Ние нѣмаме другъ царь освѣнъ Кесаря. (16) И тогазъ имъ го прѣдаде да се разпне. И взеха Исуса и го закараха. (17) И носѣше кръста си, и излѣзе на мѣстото нарицаемо любно, което по Еврейски се казва Голгота, (18) дѣто го разпнаха, и съ него други двама, отсамъ и отсамъ, а посрѣдъ Исуса. (19) А Пилатъ написа и титла, и тури надъ кръста. И написано бѣ: ИСУСЪ НАЗАРЯНИНЪ, ЦАРЬ ЮДЕЙСКИ. (20) и тази титла прочетоха мнозина отъ Юдеитѣ; защото бѣше близу до града мѣстото дѣто разпнаха Исуса, и написано бѣ Еврейски, Гръцки, и Латински.

27 бес. - 19 гл. от Ев. на Иоана - от 21 ст. до края

А първосвещеницитѣ Юдейски казваха на Пилата: Недѣй писа: Царь Юдейски, но че той рече: Царь Юдейски съмъ. (22) Отговори Пилатъ: Каквото писахъ, писахъ. (23) А войнитѣ като разпнаха Исуса взеха дрехитѣ му и направиха четири дѣлове, на всѣки воинъ по единъ дѣлъ, и хитона; а хитонътъ не бѣше шитъ, но отъ горѣ до долу цѣлъ изтъканъ. (24) И рекоха си помежду си: Да го не съдираме, но да метнем жрѣбе за него кому ще бжде; за да се изпълни писанието което казва: "Раздѣлиха дрехитѣ ми помежду си, и за одеждата ми жрѣбе метнаха". И тъй, войнитѣ това сториха. (25) А до кръста Исусовъ стоеха майка му, и на майка му сестра й, Мария жената Клеопова, и Мария Магдалина. (26) А Исусъ, като видѣ майка си и ученика когото обичаше че стоеха близу, казва на майка си: Жено, ето синъ ти. (27) Послѣ казва на ученика: Ето майка ти. И отъ онзи часъ взе я ученикътъ у дома си. (28) Слѣдъ това, като знаеше Исусъ че всичкото вече се свърши, за да се сбжде писанието рече: Жеденъ съмъ (29) И тамъ имаше сложенъ съсждъ пленъ съ оцетъ; и войнитѣ напълниха гжба съ оцетъ, обвиха я съ исопъ, и принесоха я на устата му. (30) И като прие Исусъ оцета рече: Свърши се; и прѣклони глава и прѣдаде духъ. (31) Но понеже тогава бѣ петъкъ, за да не останатъ тѣлата на кръста въ сжботата (защото бѣше великъ день оная сжбота) то Юдеитѣ молиха Пилата да имъ се прѣбиятъ голенитѣ и да ги дигнатъ отъ тамъ. (32) Тогазъ дойдоха войнитѣ и на първия прѣбиха голенитѣ, и на другия който бѣше разпнатъ съ него. (33) А като дойдоха при Исуса и го видѣха че е умрѣлъ вече, не му прѣбиха голенитѣ. (34) Но единъ отъ войнитѣ прободе съ копие ребрата му; и тутакси излѣзекрѣвъ и вода. (35) И този който видѣ свидѣтелствува, и истинно е неговото свидѣтелство; и той знае че истина казва за да повѣрвате вие. (36) Защото всичко това стана за да се изпълни писанието: "Кость негова не ще да се строши:" (37) и пакъ друго писание казва: Ще погледнатъ на него когото прободоха." (38) А слѣдъ това Иосифъ отъ Ариматея, (който бѣше ученикъ Исусовъ, но потаенъ заради

страха отъ Юдеитѣ,) примоли се на Пилата да вземе тѣлото Исусово; и Пилатъ даде воля. И той дойде та дигна тѣлото Исусово. (39) Дойде още и Никодимъ, (който бѣ дохождалъ отъ най първо прѣзъ нощь при Исуса,) и носѣше едно смѣшение отъ смирна и алой до сто литри. (40) И тъй, взеха тѣлото Исусово и обвиха го въ плащаница съ ароматитѣ, както е обичай на Юдеитѣ да погребвать. (41) И на онова мѣсто дѣто бѣ разпнатъ имаше градина, и въ градината гробъ новъ въ който никой още не бѣ положенъ. (42) Тамъ прочее положиха Исуса поради петъка на Юдеитѣ, защото бѣше близу гробътъ.

28 бес. - 20 гл. от Ев. на Иоана - от 1 до 17 стих

И въ първия день на седмицата Мария Магдалина идва на гроба сутриньта рано, като бѣше още тъмно, и гледа камъка дигнатъ отъ гроба. (2) Тича тогазъ и идва при Симона Петра, и при другия ученикъ когото обичашеИсусъ, и казва имъ: Дигнали Господа отъ гроба, и не знаемъ дѣ сж го положили. (3) И тъй, Петъръ и другиятъ ученикъ излѣзоха и отхождаха на гроба. (4) И тичаха и двамата наедно; а другиятъ ученикъ прѣдвари по-скоро Петра, и дойде първъ на гроба; (5) и като надникна, вижда плащаницитѣ сложени; но не влѣзе. (6) Слѣдъ него дойде и Симонъ Петъръ, и влѣзе въ гроба, и видѣ плащаницитѣ сложени; (7) и кърпата която бѣше на главата му сложена, не наедно съ плащаницитѣ, но особено свита на едно мѣсто. (8) Тогазъ влѣзе и другиятъ ученикъ който дойде по-напредъ на гроба, и видѣ и повѣрва; (9) защото не бѣха разумѣли още писанието че трѣбваше той да възкръсне изъ мъртвитѣ. (10) И върнаха се пакъ ученицитѣ у тѣхъ си. (11) А Мария стоеше до гроба вънъ и плачеше; и тъй, като плачеше надникна въ гроба, (12) и вижда два ангела съ бѣли дрехи седнали, единъ откждѣ главата и единъ откждѣ нозѣтѣ, тамъ дѣто бѣ лежало тѣлото Исусово. (13) И тѣ й казвать: Жено, защо плачешъ? Казва имъ: Защото взели Годспода моего, и не зная дѣ сж го положили. (14) И това като рече, обърна се назадъ и вижда Исуса че стои, и не знаеше че е Исусъ. (15) Казва й Исусъ: Жено, защо плачешъ? Кого търсишъ? А тя понеже го имаше че е градинарьтъ казва му: Господине, ако си го ти изнесълъ, кажи ми дѣ си го положилъ, и азъ ще го ваема. (16) Казва й Исусъ: Марийо! Тя се обърна и рече му: Равуни! Което се казва, Учителю! (17) Казва й Исусъ: Не се допирай до мене, защото не съмъ възлѣзълъ още при Отца си; но иди при братята ми и кажи имъ: Възлѣзвамъ при Отца моего и Отца вашего, и Бога моего и Бога вашего

29 бес. - 20 гл. от Ев. на Иоана - от 17 ст. до края

Казва й Исусъ: Не се допирай до мене, защото не съмъ възлѣзълъ още при Отца си; но иди при братята ми и кажи имъ: Възлѣзвамъ при Отца моего и Отца вашего, и Бога моего и Бога вашего. (18) Идва Мария Магдалина та извѣстява на ученицитѣ че видѣ Господа, и че той й рече това. (19)

А вечерьта на този день, първия на седмицата, когато бѣха и вратата заключени дѣто ученицитѣ бѣха събрани поради страха отъ Юдеитѣ, дойде Исусъ, и застана насрѣдъ и казва имъ: Миръ вамъ! (20) И това като рече, показа имъ ржцѣтѣ и ребрата си. И зарадваха се ученицитѣ като видѣха Господа. (21) И пакъ имъ рече Исусъ: Миръ вамъ: Както ме Отецъ проводи, и азъ проваждамъ васъ. (22) И това като рече духна, и казва имъ: Приимете духа Светаго. (23) На които простите грѣховетѣ, простени имъ сж; и на които задържите, задържани сж. (24) А Тома, единъ отъ дванадесетьтѣ нарицаемий Близнецъ, не бѣше съ тѣхъ когато дойде Исусъ. (25) И казваха му другитѣ ученици: Видѣхме Господа. А той имъ рече: Ако не видя на ржцѣтѣ му язвитѣ отъ гвоздеитѣ, и не туря пръста си въ язвитѣ на гвоздеитѣ, и не вложа ржката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ. (26) И подиръ осемь дни пакъ бѣха вжтрѣ ученицитѣ му, и Тома съ тѣхъ: идва Исусъ, като бѣха вратата заключени, и застана насрѣдъ и рече: Миръ вамъ! (27) Послѣ казва на Тома: Дай си тука пръста и вижъ ржцѣтѣ ми; и дай ржката си и тури въ ребрата ми; и не бжди невѣренъ, но вѣренъ. (28) И отговори Тома и рече му: Господь мой и Богъ мой! (29) Казва му Исусъ: Понеже ме видѣ, Томо, повѣрва. Блажени които безъ да видятъ повѣрваха. (30) И още много други чудеса стори Исусъ прѣдъ ученицитѣ си, които не сж писани въ тази книга. (31) А тѣзи сж написани за да повѣрвате че Исусъ е Христосъ Синъ божий, и като вѣрвате да имате животъ въ неговото име.

30 бес. - 21 гл. от Ев. на Иоана - от 1 до 16 стих

Подиръ това пакъ се яви Исусъ на ученицитѣ си на Тивериадско море; и яви имъ се така: (2) тамъ бѣха наедно Симонъ Петъръ, и Тома нарицаемий Близнецъ, и Натанаилъ отъ Кана Галилейска, и синоветѣ Зеведееви, и други двамина отъ ученицитѣ негови. (3) Казва имъ Симонъ Петъръ: Азъ ще отида да ловя риба. Казватъ му: Ще дойдемъ и ние съ тебе. Излѣзоха и възлѣзоха завчаръ на ладията; и прѣзъ онази нощъ не уловиха нищо. (4) И като се разсъвна вече застана Исусъ на брѣга; но ученицитѣ не познаваха че е той Исусъ. (5) казва имъ Исусъ: Дѣца, имате ли нѣщо за ядене? Отговориха му: Не. (6) А той имъ рече: Хвърлете мрѣжата отдѣсно на ладията, и ще намѣрите. И тъй хвърлиха; и не можаха вече да я привлѣкатъ отъ множеството на рибата. (7) Тогазъ онзи ученикъ когото обичаше Исусъ казва на Петра: Господь е. А Симонъ Петъръ като му че е Господь прѣпаса върхната си дреха (защото бѣше голъ) и хвърли се въ морето. (8) А другитѣ ученици дойдоха съ ладията, (защото не ѣха далечъ отъ земята, но колкото двѣстѣ лакти), и влачеха мрѣжата съ рибата. (9) И като излѣзоха на земята гледатъ жарава разложена, и риба турена на нея, и хлѣбъ. (10) Казва имъ Исусъ:Донесете отъ рибитѣ които уловихте сега. (11) Възлѣзе Симонъ Петъръ та извлѣче мрѣжата на земята, пълна съ едри риби сто и петдесеть и три; и толкозъ като бѣха мрѣжата се не съдра. (12) Казва имъ Исусъ: Елате, обѣдвайте.

И никой отъ ученицитѣ не смѣеше да го попита: Ти кой си? Понеже знаеха че е Господъ. (13) Идва тогазъ Исусъ и взема хлѣба и дава имъ, така и рибата.(14) Това бѣше вече третий пѫть дѣто се яви Исусъ на ученицитѣ си откакъ възкръсна изъ мъртвитѣ. .(15) А като се наобѣдваха, казва Исусъ Симону Петру: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме повече отъ тия: Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси агънцитѣ ми. (16) Казва му пакъ втори пѫть: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси овцитѣ ми.

31 бес. - 21 гл. от Ев. на Иоана - от 15 ст. до края

А като се наобѣдваха, казва Исусъ Симону Петру: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме повече отъ тия: Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси агънцитѣ ми. (16) Казва му пакъ втори пѫть: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси овцитѣ ми. (17) Казва му трети пѫтъ: Симоне Ионинъ, обичашъ ли ме? Оскърби се Петъръ защото му рече трети пѫть: Обичашъ ли ме? И рече му: Господи, ти всичко знаешъ, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му Исусъ: Паси овцитѣ ми. (18) Истина, истина ти казвамъ: Когато бѣше ти по-младъ, самъ си се опасваше и ходѣше кѫдѣто щѣше; но като остарѣешъ ще прострешъ рѫцетѣ, и другъ ще те опасва и ще те води кѫдѣто ти не щешъ. (19) И това рече като назначаваше съ каква смърть имаше да прослави Бога. И това щомъ рече казва му: Върви подирѣ ми. (20) А Петъръ като се обърна вижда че иде подирѣ имъ ученикътъ когото обичаше Исусъ, този който на вечерята се наклони на гръдитѣ му и рече: Господи, кой е който ще те прѣдаде? (21) Него като видѣ Петъръ казва Исусу: Господи, а този що? (22) Казва му Исусъ: Ако ща да прѣбѫде той доклѣ дойда, тебѣ що ти е? Ти върви подирѣ ми. (23) И тъй, разнесе се тая дума помежду братята че този ученикъ нѣма да умре; а Исусъ му не рече че нѣма да умре, но: Ако ща да остане той доклѣ дойда, тебѣ що ти е? (24) Този е ученикътъ който свидѣтелствува за това, който и написа това; и знаемъ че неговото свидѣтелство е истинно. (25) Има още и други много нѣща що стори Исусъ които ако би да се напишатъ едно по едно, и цѣлъ свѣтъ, ми се чини, не би вмѣстилъ написанитѣ книги. Аминъ.

32 бес. - 15 гл. от Ев. на Матея - цялата

Тогазъ пристѫпиха при Исуса Ерусалимскитѣ книжници и Фарисеи и казваха: (2) Защо твоитѣ ученици прѣстѫпватъ прѣданието на старитѣ? Понеже не си миятъ рѫцѣтѣ когато ядатъ хлѣбъ. (3) А той отговори и рече имъ: Защо и вие заради вашето прѣдание прѣстѫпвате Божията заповѣдь? (4) Защото Богъ заповѣда и рече: "Почитай баща си и майка си;" и: "Който злослови баща или майка, непрѣмѣнно да се умъртви." (5) Но вие казвате: Който рече на баща или на майка: Даръ е каквото би да се ползувашъ от мене, доста е:

(6) той може и да не почита баща си или майка си. И развалихте Божията
заповѣдь за вашето прѣдание. (7) Лицемѣри! Добрѣ пророкува Исаия за васъ и
казва: (8) Тѣзи люде се приближаватъ при мене съ устата си, и съ устнитѣ
си ме почитатъ, а напраздно ме почитатъ, като учатъ учения заповѣди
человѣчески. (10) И като призва народа рече имъ:Слушайте и разумѣйте:
(11) не осквернява человѣка което влѣзва въ уста; но което излѣзва изъ уста,
то осквернява человѣка. (12) Тогазъ пристжпиха ученицитѣ му и рекоха:
Знаешъ ли че Фарисеитѣ като чуха кази дума съблазниха се? (13) А той
отговори и рече: Всѣко растение което не е насадилъ Отецъ мой небесни
ще се изкорени. (14) Оставете ги: тѣ сж слѣпи водители на слѣпи; а слѣпецъ
слѣпца ако води, и двамата ще паднатъ въ ямата. (15) Отговори Петъръ
и рече му: Изтълкувай ни тази притча. (16) А Исусъ имъ рече: Още ли сте
и вие безъ разумъ? (17) Не разумѣвате ли още че все що влѣзва въ устата
смѣстя се въ търбуха, и въ захода се изхвърля? (18) А което излѣзва изъ
устата излѣзва изъ сърдцето, и то осквернява человѣка. (19) Защото отъ
сърдцето излѣзватъ помисли лукави, убийства, прѣлюбодѣйства, блудства,
кражби, лъжливи свидѣтелства, хули. (20) Тѣзи нѣща сж които оскверняватъ
человѣка; а да яде нѣкой съ немити ржцѣ не осквернява человѣка. (21) И
като излѣзе отъ тамъ Исусъ отиде кждѣ Тирскитѣ и Сидонскитѣ страни.
(22) И, ето, жена Хананейка, която бѣ излѣзла отъ онѣзи прѣдѣли, извика
му и казваше: Помилвай ме, Господи, Сине Давидовъ: дъщеря ми злѣ страда
от бѣсъ. (23) А той ни рѣчь не й отговори; и дойдоха ученицитѣ му та му се
молѣха и казваха: Отпусни я, защото вика слѣдъ насъ. (24) А той отговори
и рече: Не съмъ проводенъ освѣнъ до погиналитѣ овци отъ Израилевия домъ.
(25) А тя дойде та му се кланяше и казваше: Господи, помогни ми. (26) А
той отговори и рече: Не е добро да вземе нѣкой хлѣба отъ дѣцата и да го
хвърли на псетата. (27) А тя рече: Ей, Господи; но и псетата ядатъ отъ
трошицитѣ що падатъ отъ трапезата на господаритѣ имъ. (28) Тогазъ
отговори Исусъ и рече й: О жено, голѣма е твоята вѣра: нека ти бжде както
искашъ. И оздравѣ дъщеря й отъ онзи часъ. (29) И като прѣмина Исусъ отъ
тамъ, дойде при морето Галилейско; и възлѣзе на гората и седѣше тамъ.
(30) И дойде при него народъ много които имаха съ себе си хроми, слѣпи,
нѣми, клосни, и други много, и подметнаха ги прѣдъ нозѣтѣ Исусови; и ги
изцѣли; (31) така щото народътъ се чудѣше като гледаше нѣми да говорятъ,
клосни оздравени, хроми да ходятъ, и слѣпи да гледатъ, и прославиха Бога
Израилева. (32) А Исусъ призва ученицитѣ си и рече: Жалъ ми е за народа,
защото три дни вече седятъ при мене и нѣматъ какво да ядатъ; а да ги
разпусна гладни не ща, да не би да прѣмалнѣятъ по пжтя. (33) И казватъ
му ученицитѣ му: Отъ дѣ у насъ въ пустинята толкози хлѣбове щото да
наситимъ толкозъ народъ (34) И казва имъ Исусъ, колко хлѣбове имате? А
тѣ рекоха: Седемь, и малко рибици. (35) И повелѣ на народа да насѣдатъ на
земята. (36) И като взе седемьтѣ хлѣба и рибитѣ и благодари, прѣломи, и

даде на ученицитѣ си; а ученицитѣ на народа. (37) И ядоха всички и наситиха се; и дигнаха изостаналото отъ укрухитѣ седемь кошници пълни. (38) А онѣзи които ядоха бѣха четири хиляди мѫже, освѣнъ жени и дѣца. (39) А като разпусна народа, влѣзе въ ладията, и дойде въ прѣдѣлитѣ Магдалински.

33 бес. - 65 гл. от Исая - от 16 ст. до края

(16) Щото който ублажава себе си на земята Да ублажава себе си въ Бога на истината; И който се кълне на земята Да се кълне въ Бога на истината; Защото прѣдишнитѣ скърби се забравиха, И защото се скриха отъ очитѣ ми. (17) Понеже, ето, нови небеса създавамъ, и нова земя; И прѣдишнитѣ нѣма да се поменатъ, Нито ще дойдатъ на умъ. (18) Но веселете се и радвайте се всѣкога Въ онова което създавамъ; Защото, ето, създавамъ Ерусалимъ за радость, И людетѣ му за веселие. (19) И ще се радвамъ на Ерусалимъ, И ще се веселя за людетѣ си; И нѣма да се чуе вече въ него гласъ на плачъ И гласъ на вопълъ: (20) Нѣма да бѫде вече тамъ малодененъ младенецъ, И старецъ който да не е изпълнилъ днитѣ си; Защото дѣтето ще умира стогодишно, А стогодишенъ грѣшникъ ще бѫде проклетъ. (21) И още съградятъ кѫщи, и ще се населятъ; И ще насадятъ лозя, и ще ядатъ плода имъ. (22) Нѣма да съградятъ тѣ, а другъ да се насели: Нѣма да насадятъ тѣ, а другъ да яде; Защото днитѣ на моитѣ люде ще сѫ както днитѣ на дърво, И избранитѣ ми ще видятъ да овехтѣе дѣлото на рѫцетѣ имъ. (23) Не ще да се трудятъ напраздно, Нито ще раждатъ чада за скръбь; Зашщото сѫ сѣме на благословенитѣ Господни, И потомството имъ съ тѣхъ. (24) И прѣди да въззоватъ тѣ азъ ще отговарямъ; И додѣ още говорятъ тѣ азъ ще слушамъ. (25) Вълкътъ и агнето ще пасатъ наедно; И лъвътъ ще яде плѣва както говедото; А храна на змията ще бѫде пръстьта: Не ще да правятъ повръда нито погубване Въ всичката ми света гора, говори Господь.

34 бес. - 61 гл. от Исая

Духътъ на Господа Иеова е върхъ мене: Защото Господь ме помаза За да благовѣствувамъ на смиренитѣ: Проводи ме да изцѣля съкрушенитѣ въ сърдце, Да проповѣдвамъ освобождение на плѣнницитѣ, И на затворницитѣ отваряне на тъмница; (2) За да проповѣдвамъ годината на благоволението Господне, И деня на отмъщението отъ Бога нашего; За да утѣша всичкитѣ сѣтуващи; (3) За да нареди за сѣтуващитѣ въ Сионъ Да имъ дамъ красота вмѣсто пепелъ, Елей на веселие вмѣсто плачъ, Облѣкло на хваление вмѣсто духъ на унние За да се наричатъ дървета на правда, Насаждение Господне, да се прослави той. (4) И ще съградятъ древнитѣ запустѣния, Ще въздигнатъ прѣжнитѣ развалини, И ще подновятъ пуститѣ градове, Развалинитѣ отъ родъ въ родъ. (5) И другородни ще стоятъ и пасатъ стадата ви, И синоветѣ на другороднитѣ ще бѫдатъ ваши орачи и ваши лозари. (6) А вие ще се

именувате Свещеници Господни: Служители на нашия Богъ ще се наричате: Ще ядете имота на народитѣ, И въ тѣхната слава вие ще се хвалите. (7) Вмѣсто срама си двойно ще получите; И за посрамлението ще иматъ радость въ наслѣдието си; За то въ земята си ще наслѣдятъ двойното: Вѣчно веселие ще бѫде тѣмъ. (8) Защото азъ Господь обичамъ правосѫдие: Мразя грабителство и неправда; И вѣрно ще имъ въздамъ. И ще направя съ тѣхъ завѣтъ вѣченъ. (9) И сѣмето имъ ще се познае между народитѣ, И внуцитѣ имъ между племената; Всѣки който ги гледа ще ги познава Че сѫ сѣме което Господь благослови. (10) Ще се развеселя прѣмного заради Господа: Душата ми ще се зарадва въ Бога моето; Защото ме облѣче съ одежди на спасение, Загърна ме съ мантия на правда Като женихъ украсенъ съ вѣнецъ, И като невѣста накитена съ утваритѣ си. (11) Защото както земята произвожда прозсябенията си, И както градина прорастява сѣемитѣ въ нея, Така господь Иеова ще направи правдата и хвалата Да прозябнатъ прѣдъ всичкитѣ народи.

35 бес. - 52 гл. от Исая

Събуди се, събуди се, облѣчи се съ силата си, Сионе: Облѣчи се съ дрехитѣ на великолѣнието си, Ерусалиме, граде светий; Защото отъ нинѣ нѣма вече да влѣзе въ тебе Необрѣзанъ и нечисть. (2) Оттърси пръстьта: Стани, седни, Ерусалиме! Развържи узитѣ си отъ врата си, Плѣнена дъщи Сионова! Защото така говори Господь: Предадохте се за нищо; И ще се изкупите не съ сребро. (4) Защото така говори Господь Иеова: Людетѣ ми слѣзоха по-прѣди въ Египетъ за да поживѣятъ тамъ; И Асирийцитѣ безъ причина ги насилствуваха. (5) А сега що имамъ тукъ, говори Господь, Понеже людетѣ ми се взеха за нищо? Владѣещитѣ надъ тѣхъ правятъ ги да лелекатъ, говори Господь; И името ми се хули непрѣстанно всѣки день. (6) За то людетѣ ми ще познаятъ името ми: За то ще познаятъ въ онзи день Че азъ съмъ който говори: ето, азъ. (7) Колко сѫ прѣкрасни върху горитѣ Нозѣтѣ на оногозъ който благовѣтствува и проповѣ два миръ! На оногозъ който благовѣствува добрини и проповѣдва спасение, И говори Сиону: Богъ твой царува! (8) Стражитѣ ти ще възвишатъ гласъ: Съ гласове ще възклицаватъ купно, Защото ще видятъ око съ око Когато Господь възвърне Сионъ. (9) Възкликнете, възвеселете се купно, Запустѣли мѣста Ерусалимски; Защото Господь утѣши людетѣ си, Изкуси Ерусалимъ. (10) Господь обнажи светата си мишца Прѣдъ всичкитѣ народи; И вситѣ краища на земята ще видятъ Спасението на Бога нашего. (11) Оттеглете се, оттеглете се, излѣзте отъ тамъ, Не се допирайте до нечисто: Излѣзте изсрѣдъ него: Очистете се вие които носите съсѫдитѣ Господни (12) Защото не ще да излѣзете набързо, Нито ще пѫтувате бѣжишкомъ; Защото Господь ще прѣдаде прѣдъ васъ, И

Богъ Израилевъ ще ви е задна стража. (13) Ето, рабътъ ми ще благоуспѣе: Ще се възвиси и прослави, и ще се възнесе твърдѣ високо. (14) Както мнозина бѣха зачудени за тебе, - Толко бѣ лицето му погрознѣло, повече отъ лицето на всѣкиго человѣка, И видътъ му отъ вида на человѣческитѣ синове, - (15) Така ще удави много народи: Царетѣ ще заградятъ устата си прѣдъ него; Защото ще видятъ което не имъ се е говорило, И ще разумѣятъ което не сж чули.

Библия сирѣчъ,
СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ НА
Вехтия и Новия Завѣтъ.

Верно и точно прѣведена отъ
първообразното.

ЦАРИГРАДЪ.
Въ Книгопечатницата на Х. МАТЕОСЯНЪ.
1914.

Съдържание:

1. Азъ го създадохъ 7
27.09.1936г.
2. Важностьта на черния дробъ 20
04.10.1936г.
3. Реалнитѣ нѣща въ Любовьта.....39
11.10.1936.
4. Вѣрата и Любовьта 58
18.10.5 г.
5. Реалностьта въ живота!
Качествата на мѫжътъ и на жената.
Доброто мислене, и доброто обличане и готвене.....75
3.01.1937 г.
6. Божествената храна 93
10.01.1937 г.
7. Учение и служене на Бога 104
17.01.1937г.
8. Конкретното въ Любовьта.....121
24.01.1937 г.
9. Великодушие и Цѣломѫдрие. Мекота.....141
31.01.1937 г.
10. Първиятъ и последниятъ.....154
07.02.1937г.
11. Конкурсниятъ изпитъ. 170
14.02.1937г.
12. Ликвидация съ стария животъ и приложение
на новия.....182
21.02.1937г.
13. Три нѣща сѫ потрѣбни.....198
25.02.1937г.
14. Обмѣна въ Божественото 211
07.03.1937г.
15. Приложение на Вѣрата,
Надеждата и Любовта въ живота.....232
14.03.1937г.
16. Три фази има. 247
21.03.1937г.
17. Мекота, примирителната постѫпка.
Красотата ще спаси свѣта!.....263
28.03.1937г.

18. Степенитѣ на Любовьта 276
04.04.1937г.
19. Двамата сина 293
11.04.1937г.
20. Благость и Истина 305
18.04.1937г.
21. Пѫрвата дума 321
25.04.1937г.
22. Както Богъ мисли и прави 336
02.05.1937г.
23. Единиятъ и многото 358
09.05.1937г.
24. Първото мѣсто 373
16.05.1937г.
25. Новото въ небето. Страданието.....384
23.05.1937г.
26. Уповай на Божественото 388
30.05.1937г.
27. Самораждане. Раждане на Истината 400
06.06.1937г.
28. Проводници на неговата Любовь 406
13.06.1937г.
29. Особената черта на човѣка 417
20.06.1937г.
30. Вѫтрешенъ и външенъ животъ 430
27.06.1937г.
31. Злото и Любовьта. Божественият пѫтъ.
Смекчаване на злото 442
04.07.1937г.
32. Вѫтрешна обхода 448
29.08.1937г.
33. Силенъ въ свѣта 459
05.09.1937г.
34. Религиозни хора 470
12.09.1937г.
35. Приравняване и Любовъ.....483
19.09.1937г.
Бележки 496

УЧИТЕЛЬТЪ
БЕИНСА ДУНО

УТРИННИ СЛОВА

(1936 - 1937)

Първо издание

Компютърен набор:
Стоянка Караджова
Красимира Бахова
Ива Попова
Коректори:
Мария Панова
Момчил Николов
Предпечатна подготовка:
Тодор Попов

© ИК "Жануа-98"
/тел.9878730/

София 2003
ISBN 954-9589-72-2